DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

bir devrimci
DURSUN KARATAŞ

cilt 2

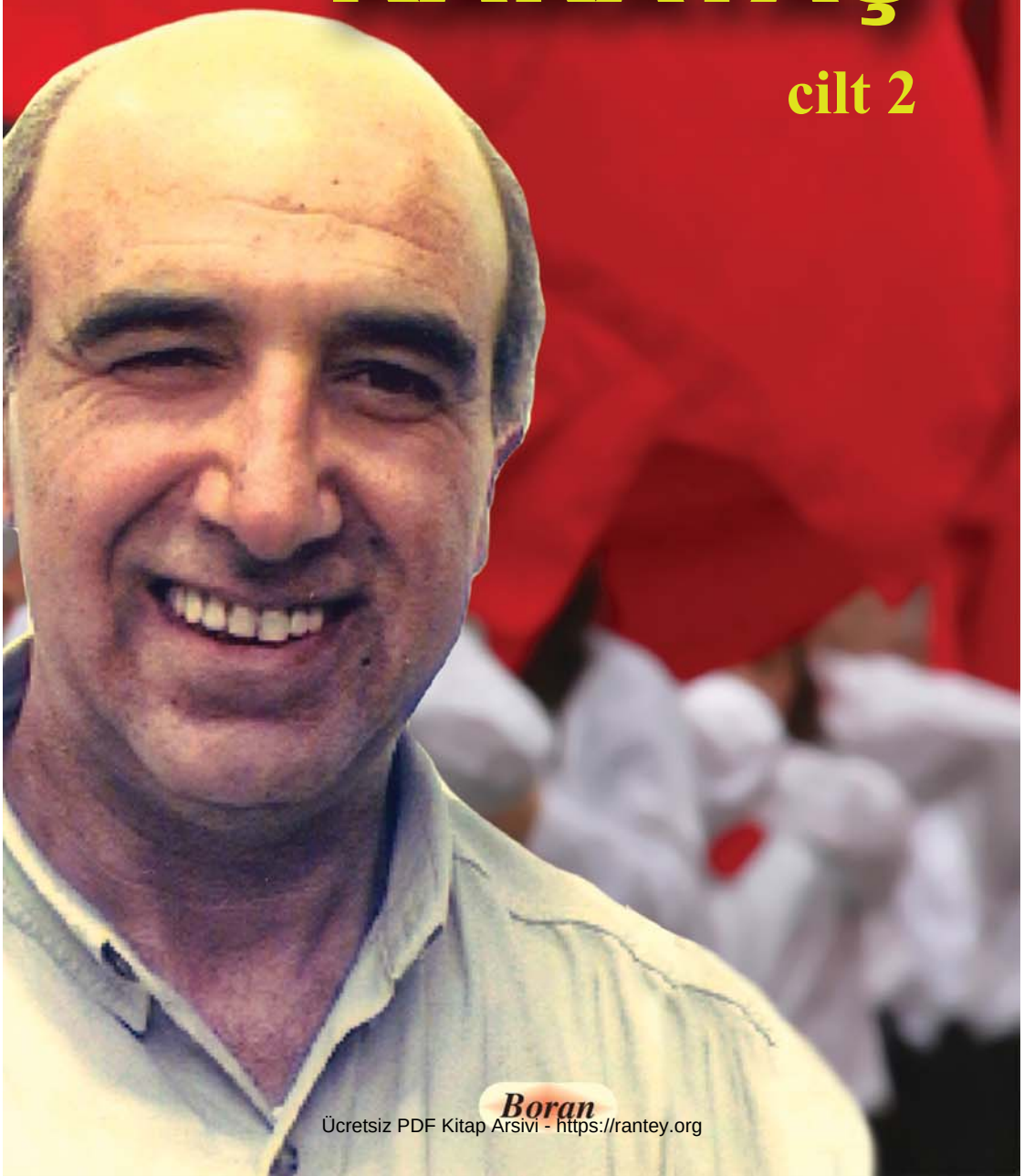

Boran

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir devrimci
DURSUN KARATAŞ

Derleyenler:
Ümit İLTER - Ercan KARTAL

Cilt 2

Boran
Yayınevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BORAN YAYINEVİ

BİR DEVRİMCİ
DURSUN
KARATAŞ
Cilt 2

Birinci Basım:
Mayıs 2014

Boran Yayınevi:
Katip Mustafa Çelebi Mah. Billurcu Sk. No: 20 / 2
Beyoğlu / İstanbul - Telefon: (0212) 251 94 21

Takım Numarası: 978-605-5179-16-8
ISBN: 978-605-5179-18-2

Basım Yeri:
Özdemir Matbaacılık ve Ciltevi
Davutpaşa cad. Güven san. sitesi
C Blok No: 242 Topkapı
Sertifika No: 18613
Tel: 0 212 577 54 92

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir devrimci
DURSUN KARATAŞ

Derleyenler:
Ümit İLTER - Ercan KARTAL

Cilt-2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Türkiye devrim tarihine 38 yıllık devrimci yaşamıyla damgasını vuran bir önder: Dursun Karataş.

Yoldaşlarının, onu birebir tanıyanların deyimiyle onun yaşamında sadece devrim vardı; devrimin sorunları, devrimin çıkarları, devrimin geleceği. Devrim için amansız, uzlaşmaz bir savaş...

38 yıllık devrimci yaşamı bunlarla doludur.

Bunun böyle olduğunu onun yarattığı hareketten görebiliriz.

O, yarattığı hareketle öylesine özdeşleşmiştir ki, "Devrimci Sol benim annem, öğretmenim, yoldaşım... herşeyimdir" söylemi bunun açık ifadesidir.

O, yarattığı bu güzelliği iç ve dış düşmandan kıskançlıkla korudu.

"*Atak, cesur, dediğini yapan, disiplinli, 'BİZ' derken onun anlamını tüm benliğinde hisseden, yoldaşlarına ve hareketine yönelen en küçük saldırıyı kendine yönelmiş gibi gören, DEVRİMCİ SOL kimliğini taşırken onur ve heyecan duyan insanlar olmak ve böyle insanlar yetiştirmek gerekiyor. Kadrolar hareketin bir parçası olduğu bilinciyle hareket etmeli, hareketi kendi dışlarında bir olgu gibi görmemelidirler. Hareket, tüm insanlarının (kadrolarının, sempatizanlarının, taraftarlarının) onların yarattığı değer ve geleneklerin toplamıdır...*" derken kadro tipine işaret ediyordu.

Devrimci Sol'dan Parti-Cephe'ye uzanan, Parti-Cephe'den bugünlere taşınan devrimci hareket, devrimci değer ve geleneklere bağlı olurken yeni değer ve geleneklerin, ilklerin yaratıcısı oldu.

1990'lı yıllar ülkemizde ve dünyada karşı-devrimin saldırılarının boyutlandığı, emperyalistlerin halklara karşı saldırılarında pervasızlaştığı, sosyalist blokun yıkıldığı, emperyalizmin "tek kutuplu" dünyamızda yeni dünya düzenini halklara dayattığı yıllardır.

Kendine devrimciyim, sosyalistim, yurtseverim diyen örgütlerin emperyalizm karşısında uzlaşma içine girdiği, silah bırakmanın moda olduğu, bayraklardan orak-çekiçlerin kaldırıldığı, ideolojik sapma ve belirsizliklerin ortaya çıktığı yıllardır...

12 Eylül 1980 faşist cuntasıyla başlayan dönemde pek çok anlı-şanlı örgüt biterken, yok olurken biz bu karanlık yıllarda önderliğimizle KENDİMİZİ YENİDEN YARATTIK.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*... Bir parti, örgüt, önderliğiyle, tüm savaşçı ve kadrolarıyla tutsak düşebilir, büyük yenilgiler yaşayabilir. Buralar devrimcilerin sınav yerleridir. Bu sınavları başarıyla geçenler halka ulaşmakta zorluk çekmezler.*" (Dursun Karataş)

Önderliğimizin bu bakış açısıyla daha güçlü doğrulduk bu alanda.

Moda olan silah bırakmak, emperyalizmle uzlaşmaktı.

Moda olan bayraklardan orak-çekiçlerin çıkartılmasıydı.

Moda olan önce emperyalizme boyun eğmek sonra da emperyalizmde ilericilik keşfetmekti.

Moda olan, bu dönemleri kayıpsız atlatmak, bunun için daha uygun koşulların gelmesini beklemekti.

Bu dönemde Dayı'nın önderliğinde yapılan değerlendirmeler sonrasında kaleme alınan "Yolun Neresindeyiz" broşüründe ise, "moda olan" tüm bu anlayışlar reddedilip, devrimcilerin görevleri şöyle somutlanıyordu: "*Bugün Marksist-Leninistlere düşen görev dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde devrim dalgasının yeniden yükseleceği, revizyonizmin enkazı üzerinde, doğru bir çizgide sosyalizmin yeniden inşa edileceği inancını koruyarak; esas olarak, kendi ülke devrimlerini geliştirmeye çalışmak, revizyonizme, reformizme ve her türden sapmaya karşı Marksizmin temel ilke ve düşüncelerini savunmak, dünya sosyalist güçleri ve halk kurtuluş hareketleri ile dayanışma ve destek ilişkilerine önem vermek ve gerçek bir enternasyonalizm temelinde devrimci kardeşliği egemen kılmak olmalıdır. (...) Kurtuluş hareketlerinin ve sosyalist güçlerin emperyalizm karşısında dayanacakları yegane güç, dünya halkları ve proletaryası olmalıdır. Sosyalistler artık her zamankinden daha çok kendi güçlerine dayanmak ve güvenmek zorundadırlar.*"

ATILIM diyordu önderimiz...

ONUN önderliği altında, ideolojik netliğimizi koruduk, sağlamlaştırdık.

"Bunalım" yılları içinde inancımız doruğa çıktı.

Orak-çekiçli bayrağımızı kuşatma altında dalgalandırdık.

Uzlaşmadık, uzlaşmazdık.

Teslim olmadık, teslim olmazdık.

Daha büyük bir iddia ve cüretle ileri ATILDIK.

Adalet olan silahlarımızı ateşledikçe,
halk düşmanlarının beynine indirdikçe,
emperyalistlere yöneldikçe namlularımız,
dalgalandıkça orak-çekiçli bayrağımız kuşatma altında,
efsaneleştikçe devrimci birliklerimiz;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne oluyor? Her yerde biterken bu hareketler, bizde tam tersi oluyor" diyecek denli hayretler içindeydi düşmanlarımız da, dost bildiklerimiz de...

Devrimci Sol'dan Parti-Cephe'ye uzanan hareket, dosta güven, düşmana korku oldu.

"*... güçlü düşünceler, güçlü insanlar, güçlü örgütler, zor koşullarda yolundan sapmadan kararlılığını koruyanlardan, düşüp de kalkmaktan korkmayanlardan, yenilgilerden zafer çıkartmasını bilenlerden doğar...*

Düştük, düştüğümüzde kalkmasını bildik, en karanlık dönemlerde dahi mutlak karanlık yoktur diyerek ışığı aradık. Hep kendimize döndük. Kendi gerçeğimizin üzerine gittik ve bugünlere geldik. Gücümüz buradadır. Yaşanan tarihtedir. Bu tarihi ideolojik sağlamlığımız, bu ideolojiyi taşıyan şehitlerimizin destanlarıyla yazdık. Ve bu tarihin değiştirilemeyeceğini, ancak zenginleştirilerek, onu aşarak, zafer yolunda yürünebileceğini gösterdik. Kongremiz, Parti-Cephe ve aldığımız onlarca karar bunun göstergesidir." (Dursun Karataş)

ONUNLA büyüdük, sağlamlaştık,

ONUNLA yürüdük devrime,

ONUNLA iç ve dış düşmanlarımızın engellerini aştık,

ONUN önderliğinde kıskanılacak, imrenilecek yıkılmayan bir örgüttük.

Kabul etmesek bile Dayımız artık fiziken aramızda yok.

Ancak yarattığı değer ve geleneklerle, bize bıraktıklarıyla hep yanımızda, içimizde ve önümüzde olacak. Onun yokluğunu hissetmeyeceğiz!

Bunun için ONSUZ AMA ONUNLAYIZ diyoruz.

Ahlakta, kültürde, ideolojide, düşüncede, pratikte; halka, devrime, kendine güvende, devrimle karşı-devrim arasında kalın çizgiler çektik. En büyük güç, en büyük silah buydu.

Bu; dünyada hiçbir gücün yenemeyeceği bir güçtü.

Bu; Marksizm-Leninizmdi.

ONSUZ AMA ONUNLA devrim yürüyüşümüzü zafere taşıyacağız.

Bu kitapta ONU tanıyanların anlatımları var.

Bu kitapta ONUN önderliği altında savaşanların duygu ve düşünceleri var.

Burada yazılanların, söylenenlerin onu anlatmakta ne kadar yeterli olabildiğini okurlara bırakıyoruz...

Saygılarımızla...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

6. BÖLÜM
Dayımızın ardından

Devrime adanmış bir ömür 15
Dursun Karataş'a adanan destan 17
"Seni Bizden Almaya Ölümün gücü yetmez" 19
Geride tek yürek olmuş bir aile bıraktın 22
Ortak düşler 26
Yıldızlar çağırıyor 28
Kasetlerden duydum sesini 29
Onunlayız 31
Miras kaldı 33
Yüreğimizde 36
Ömrü sonsuz olanlara 38
Bu nasıl bir acıdır böyle? 40
Durdu dünya 42
Umut dimdik ayakta: Dayımızla 44
O sırtımızı yasladığımız dağ gibiydi 47
Zafer yemini 48
Helal olsun 50
Şahmaran 52
Devrime adanmış bir ömür 54
Tarih ustası 56
Hayatı kavrayan ve yönlendiren bir yürek 65
Tutsak mektuplarından 68
Kızıl atlılar 74
Zamansız bir veda 78
Gün olur 83
Onun nefesi duyulacak artık 85
Yürüyoruz Dayımızın ardı sıra 89
Bugünleri gören ve gösteren ustamız 93

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öndere selam savaşa devam 94
Dayımıza 97
Senden öğrendik 99
Ey Halkın Evladı……..…. 100
Savaşarak ödeyeceğiz
sana olan borcumuzu 102
Umudun gözleri 103
Umudumuzun yiğit önderi 109
Sen hep bizimle olacaksın 111
Yürürsün 115
Dayımıza, büyük ailemize 130
And içeriz 133
İlk anda hissettiklerimiz 135
Şimdi Mahirimizlesin adamızda 142
Biz de tanıyoruz O'nu 144
Bizimlesin 148
İki önder iki yoldaş 155
Sana dair 160
Tarihimiz gücümüzdür 163
Sen bizsin, biz de sen olacağız 165
Herşey istediğin gibi olacak 172
Andımız halkımıza devrim sözümüzdür.…..174
Önderim, can yoldaşım, biricik Dayımız 177
Sen öğretmenimizsin 180
Binlerce yürek olmuştuk 187
O şimdi yolumuzu aydınlatan
bir devrim meşalesidir 190
Dayımız, önderimiz, başkomutanımız 192
Asla sensiz olmayacak 194
Gözlerin hep üzerimizde 196
Onu anlatmak 201
Bu yolculuk seni bizden ayıramayacak 203
Bir tarihi ölümsüzlüğe uğurladık 205
Boşuna sevinmeyin 207
Tutsak mektuplarından 209
Sensiz ama seninle 212
Yine seninleyiz 226
Onunla yürüdük, onunla yürüyeceğiz 228

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önderlik etmeye devam edecek 232
Dayımıza 235
Define defnettik 237
Dayısızlık diye birşey yok 239
Sevgili önderimiz 242
Sosyalizmin mitralyözlerinden
biriydi önderimiz 244
Hala çarpıyor 248
Ronahiya Hewiya Mın (umudumun ışığı) 253
Seni sevmek 254
Söz verdik 255
Ab-ı hayat 256
And/ Yaralıyız 259
Dayı için yazılan duygu ve düşünceler 263

7. BÖLÜM

Dayı üzerine yazılar

Dayı 20 Ekim iradesidir 281
Yeni insana dair inceleme 284
Dayı ilkeli olmanın
Türkiye solundaki adıdır 289
Dayı ne diyor? 292
Zor süreçlerin yol açıcısı -1
Önderlik tarihi 296
Zor süreçlerin yol açıcısı -2
Ayrılık vakti 303
Zor süreçlerin yol açıcısı -3
Cüret, direniş, savaş 310
Zor süreçlerin yol açıcısı -4
Her alanda ve her koşulda 317
Zor süreçlerin yol açıcısı -5
Dayıyı Dayı yapan tarih 325
Dayı politikada netlik ve yalınlıktır 333
Bir savunma ‘savaşı’-1 339
Bir savunma ‘savaşı’-2 344
Tek başına kalabilme cüreti 349
Uzlaşmazlık 355
Dayı tarihimiz ve bugünümüzdür 362

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önderlik öngörmektir 369
Tek ülke, tek kişi, tek örgüt
tarihin akışını değiştirebilir 378
Dayı ve dost-düşman 385
Dayı ve adalet 394
Dayı ve birlik -1 403
Dayı ve birlik -2 411
Dayı ve devrimcilik 420
Dayı ve disiplin 429
Dayı ve eğitim 438
Dayı ve eleştiri - özeleştiri 447
Dayı ve iktidar iddiası 456
Dayı ve kadrolar 465
Dayı ve kitle 474
Mahir'den Dayı'ya
devrim yolunda 39 yıl-1 483
Mahir'den Dayı'ya
devrim yolunda 39 yıl-2 490
Mahir'den Dayı'ya
devrim yolunda 39 yıl-3 497
Mahir'den Dayı'ya
devrim yolunda 39 yıl-4 504

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6. BÖLÜM

dayımızın ardından...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devrime Adanmış Bir Ömür...

Onu tanıyan ve bilenler çok iyi bilir, eksikliklere ve emek verilmeyen hiç bir şeye karşı taviz vermediğini. Biliriz ki hata ve eksikliklerin, yapılan yanlışların bedelini çok ağır ödemişizdir.

Sabırlıdır, öngörülüdür. Bugüne kadar yapılan ve hayata geçirilen tüm politikaları öngörüsü ve kurmaylığı sayesinde yerli yerine oturmuş ve haklılığını dünyaya yüzlerce kez kanıtlamıştır. O, dünyada sayılı bilge insanlardan biridir. Bir önder yüz yılda bir dünyaya gelir bunlardan biri de Dayı'dır. Onunla çok fazla birlikteliğimiz olmadı. Fakat o sürekli yanımda kılavuzluk edenim yol gösterenim oldu. Ne mutlu bize böyle bir önderliğe sahibiz. Dayı da birçok insan gibi ağır süreçlerden geçti. Yoldaşlarının ve eşinin şehitliği, kendi elleriyle büyütüp yetiştirdiği yoldaşlarının ihaneti, elbette başta kendisi ve hareket için büyük bir darbe oldu. Ondan başkası böyle zorlu bir süreci göğüsleyemezdi. O dönemde bile büyük sabrını kurmaylığını, komutanlığını, öğretmenliğini çok açık bir şekilde gösterdi. O dönemde şu cümlesi çok önemlidir: *"Bu hareketi kendi ellerimle yakar küllerinden yeniden yaratırım"*. Öyle de oldu bu hareketi darbecilerin yakıp dağıtmasından sonra kan, can bedeli yeniden yarattı dağılmış küllerinden. Çelik zırhlı disipliniyle yaşadıklarından ders çıkartarak devrim-düzen çelişkisini çok net ortaya koyarak yeni insan kişiliğini yarattı. Şu cümlesi çok önemlidir: *"Biz bataklık içinde bir çiçek olmalıyız"*. Belki üç-dört kelimelik bir cümle ama devrim düzen çelişkisi kişiliğimizde sürekli çatışma halindedir. Dayı bulanık suyu duru su haline getirmek için sürekli temizlemeye çalışırdı kişiliklerimizi.

Dayı denilince akla gelen ilklerdir. Çünkü o her zaman yeniyi benimsemiştir. Ülkemiz devrim tarihinde ilklerin yaratıcısıdır. Dayı denilince akla gelen bilgeliktir. Dayı bilgeydi. Halkımızın bir sözü vardır, "gönül gözü açık", olacakları önceden bilmek ve görmek, yol tayin etmek bu ancak bir mürşidin yapabileceği bir şey olabilir. Dayı mürşidimizdi. O bilimsel olarak düşünür ve uygulardı. Onun yarattıkları, yaşama geçirdikleri kılavuzumuz olmaya devam edecek.

Devrimin can suyudur O. Düşman onun bu gücünü çok iyi biliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son nefesini verene kadar karalamaya, öldürmeye, yok etmeye çalıştı. Çünkü korkuyorlar Ondan, yarattıklarından. Dayı onların korkulu rüyası, düşmanın yok edemeyeceği bir güçtür. Şehitliğini duyduğumda fiziki ayrılığı ağır geldi. Çok erken, yaşamalıydı dedim.

Bize yaşanmış tecrübeleriyle dolu bir gelecek bıraktı. Bizim görevimiz onun bıraktığı bayrağı devralıp yükseltmek. Son nefesini verirken bile sakın duygusallaşmayın, kendinizi bırakmayın, çelikleşin, daima yüzünüz ileriye dönük olsun, yeni bir toplumu gelecek nesillere armağan etmek en büyük hedefiniz olsun, diyor. Cenazesinde on binlerce insan uğurlamaya geldi. Bu Onun halka vermiş olduğu sevginin, güvenin göstergesidir. Halk ilişkilerinden birine söylediği "insanları burnunun ucuyla değil, yüreğinle sev" sözünün doğruluğudur. O halkını gerçekten yüreğiyle sevdi. Bütün yaşamını insan sevgisi üzerine kurdu. Bundan dolayı halk onun ölümünü kabullenemedi. Mürşitler hiçbir zaman ölmez. Halk onları daima yaşatır ve kendi kurtarıcıları olarak görür. Halkın gönlüne girmek geleceği şimdiden kurmak demektir. Dayımız bunu başardı. Her zamanki gibi yerinde ve gözü üzerimizde ön saflarda bizimle birlikte omuz omuza savaşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dursun Karataş'a Adanan Destan

"Daha hızlı koşmalıyız..."
Günümüz dünyasındaki siyasetlerinden
Etkisi önemli bir çağrı
Bürokratların nüfuz ettiği
Reformizm kokusu yayan,
Eski, sürünen bataklıktan,
Karanlık tahminler arasında
Ülkemizi kâğıt oyununda masaya yatıran
Devrim karşıtı dışarıda
İtecek, düşecek, şaklayacak, ıskalayacak.
O, hain bahisleri yırttı,
Kırmızı flama yükselterek,
Ve orada, dimdik ayakta,
Bıkkın bakışların önünü kesti:
Sosyalizm için gün doğuyor!
Değişim rüzgârları,
Azap ederken, beklenmeden, dünyamıza
Canı devrim karşıtlığında
İnsanlıktan öte soluk
Çelik solukluğunda;
İhanet moda iken
Ve geliri yüksek iken sarılmanın
En yağlı emperyalist ile
(pis herif faşist idi!)...
O zaman Türkiye'de Halk Kurtuluş Hareketi
Kanıyla yazdı buruşturulmuş kâğıdın üzerine:
Dursun Karataş - bizim Yoldaş, Marksist!
Öyle önemlisin ki bizim için, dünya için!
İsimsiz günlerde, ayık geçen gecelerde,
Oligarşi seni arıyor,
Savaş sevenler rüyalarında seni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanlar içinde ve ölü görüyor hala...
O kadar gereklisin ki mücadelemizde -
Direniş: biz veya onlar;
Zafer veya ölüm
Özgürlüğü seçtik!
Kavgada çelikleştik,
Acıda da çoğaldık,
Halkımızın özlemine and içtik,
Adalet sözü verdik,
Evvelindeki günde ise - özgürlük!
Bizim hareketimiz - halkın iradesi
Korkunç becerinin eşiğinde duruyoruz,
Elimizde tuttuğumuz silahımızla,
Eşiğinde gelecek kurtuluşun:
Halk Kurtuluş Partisi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Seni Bizden Almaya Ölümün Gücü Yetmez”

Hiç tanımadım onu, hiç yüzünü görmedim, nasıl konuşur bilmiyorum. Öfkelendiğinde neler söyler ve sevindiğinde yüzü ne hal alır...

Adını ilk öğrencilik yıllarında duymuştum. Hapishanedeki günlük yaşamını anlatıyorlardı. Bildik, alışıldık bir durum değildir. Bildiğimiz, gördüklerimiz yaşamda daha farklıydı. Örneğin öğretmenler hep ayrı yerdeydi, öğrenciler ayrı. Biçimsel bir saygı ve itaat şarttı. Kaymakama, valiye itaat şarttı. Müdürlere, müdür yardımcılarına, şeflere itaat şarttı. Astın üste itaatı şarttı. Ve hep aralarında bir uçurum olurdu. Beraber oturup kalkmaz aynı işleri yapmazlardı. Oysa Ondan söz edişleri farklıydı. “Dayı” diyorlardı adına. Bir hareketin yaratıcısı ve önderiydi. Arkadaşlarımın içinde tanıyanlar vardı. Bir süre aynı hapishanede kalmışlardı. Söz ederken büyük bir saygı duyuyorlardı ve sevgiyle ışıyordu gözleri. O, sevilen, saygı duyulan, örnek alınan bir aile büyüğü... Yaprağın dahi kımıldamadığı 12 Eylül koşullarında yaratılanları dinledim, okudum. Teslim olmamak ve her koşulda direnmek esastı. Oysa akraba çevremde hep “bu koşullarda bir şey yapılamaz” deniyordu. Umutsuzluk ve karamsarlığın kol gezdiği ortamda “Dayı” sözü yüzümüzde bir tebessüme yol açıyordu. Hiç tanışmadım onunla. Hiç yüzünü görmedim. Fakat idealleri uğruna ben de yola düşenler arasındaydım. İdealleri idealim olmuştu. Ben o vakitler sokakları caddeleri özgürce arşınlıyordum. Dayı ve pek çok yoldaşımız tutsaktı. Onlar o koşullarda seslerini yükseltiyordu. Bizse dışarıdaydık çantamdaki pankartla eylem yerine doğru ilerlerken ve kalbim yerinden fırlayacak gibi çarparken onun silüeti geliyordu gözlerimin önüne. Koğuşta beraberce bir gazete sayfasından okuyacaklardı eylem haberini. Onlara destek vermeliydik, büyük bir aile gibiydik, bunun sevincini hissetim iliklerime dek.

Hiç tanışmadım onunla, hiç yüzünü görmedim. Ben farklı bir ildeydim, o farklı bir ilde hapishanede. Tanışmak için özel bir gayretim yoktu, bunun koşulu da yoktu. Bir sabah erkenden yoldaşlarımla birlikte kaldığım evden çıkıp markete gittim. Kahvaltılıkları koyduğum poşetin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içine bir gazete atıverdim ve döndüm. Gazeteyi masanın üstüne koydum ve hızla kahvaltı hazırlamaya başladım. Yoldaşımızın gözleri gazeteye sabitlendi. Hızla katını açtı. Onun firar haberi manşetten verilmişti. Hemen gazeteyle beraber odada uyuyan yoldaşımızın yanına koştuk, kucaklaştık.

"Çok güzel" diyordum, söyleyecek başka bir şey gelmiyordu aklıma. Bütün gün evde tek başımaydım, içim içime sığmıyordu. Az eşyalı büyük salonda hızlı adımlarla volta atıyor, kendi kendime gülüşümü bastıramıyordum. Arada bir duruyor gazetedeki haberi tekrar tekrar okuyordum. Akşama yoldaşlarım bir kutu tatlıyla döndüler. "Polis bugün gülümseyen herkesi tutukluyormuş" diye yapılan espirileri anlattılar. Dayımızın özgürlüğünü o gece beraberce kutladık. Karşılaşma hayali kuruyorduk. Bulunduğumuz il itibarıyla bu pek mümkün görünmüyordu ama olsun hayal kurmak güzeldi. Her ne kadar hayalperest insanlar olmasak da o gün hayal kurmada sınır koymadık kendimize.

O günden sonra da hiç tanışmadım Dayı'yla, hiç yüzünü görmedim. Ama karşılaştığımız her zorlukta yanı başımızda hissediyorduk. "Cesaret" diyordu, "başarabilirsiniz" diyordu, hedeflerimizi büyütüyordu. Bizler de giderek kendi gücümüzü fark ediyor, devrimcileşmenin, kabuğumuzu kırmanın mutluluğunu yaşıyorduk. Atılım süreciydi ve mimarı önderimizdi.

O dönemlerde nice canımız bu onurlu tarihin bir parçası olarak karanfilleşti. Benim payımaysa tutsaklık düştü. Hapishanede öğrendim darbeyi. Kadın tutsaklar o gece bir araya toplanmıştık ve konu hakkında bilgi veren yoldaşımıza inanmaz gözlerle bakıyorduk. Hiç karşılaşmamıştım Dayı'yla, sadece resimlerinden tanıyabilirdim. Ama o gece darbeci iddialar karşısında sanki yüreğim kıyılıyordu da tuz basılıyordu üzerine Biliyorduk ki bizi siyasal olarak var eden, büyüten ve hedefi gösteren oydu. Bizler ondan birer parçaydık, et ve tırnak gibiydik. O gece yoldaşlarımın öfkeli, gergin yüzlerini seyrettim. Darbecilerin iddialarını elimdeki kağıtlardan yüksek sesle okuyamıyordum, çirkindi yüzleri, bıraktım kağıtları, boğazım düğümlenmişti. En iyisi herkesin kendinin okumasıydı. Önde o, arkasında yoldaşlarımız aştık barikatları bugünlere ulaştık.

Dayımızı sevmeyenlerin öfkesi büyüktü. Her koşulda dile getirirlerdi. Gazeteler, televizyonlar asparagas, yalan ve iğrenç haberlerle birbirleriyle yarışırken, yoldaşları ve halklarımızın gönlündeki yeri gün gün büyüdü. Aynı koğuşta kaldığımız yaşlı bir ana bize "Karataş'ın askerleri" diye sesleniyordu. Çok hoşumuza gidiyordu böyle sesleniş. Bizim açımızdan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gurur verici bir durumdu. Ancak sabah uyanamayıp da spora geç kaldığımız bir gün anamız başucumuza gelip "Karataş'ın askerleri uyuyor, çabuk kalkın!" dediğinde utancımız büyük olmuştu. Sorumluluklarımızı böyle iğneleyici sözlerle dile getirdiğinde bizi canevimizden vuruyordu.

Adını duyduktan 20 yıl sonra ilk defa sesini dinliyordum televizyonlardan. Verilen bir mahkeme görüntüsüydü. Hesap soruyor ve sanki yargılanmıyor da yargılıyordu. Çeşitli görüntüler eşliğinde yapılan basın açıklamasına inanmak istemiyordum. Artık fiziken aramızda yoktu ve ben kırmızılara bezeli naaşı başında beklemeyecek, alnından öperek uğurlayamayacaktım sevgili Dayımızı. Tanışma, yüzünü görme ihtimali kalmamıştı artık. Büyük bir miras bıraktı bizlere. Bilincimizde ve yüreğimizde yaşamaya devam edecek.

Kimbilir belki bir gün bu köhne duvarları aşar başucuna giderim. "Sevgili Dayı" derim. "Rehberimiz olmaya devam ediyorsun. Düşlerin düşlerimizdir. Seni bizden almaya ölümün gücü yetmez..." derim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Geride Tek Yürek Olmuş Bir Aile Bıraktın”

Yürüyordu bir yere gitmeden. Bakışları onu çevreleyen her şeye değse de ne gökyüzünde şekilden şekile giren pamuksu bulutları görüyordu, ne de duvardaki çatlakları ayırıyordu. Şaşkın ya da gerçeklikten kopmuş değildi. Sadece o anki duygularını adlandırmak için içsel bir yolculuğa çıkmaya hazırlanıyordu. Adımlarının belli bir yerinde boyut değiştirecek, geçmişin kesik kesik hatta silik, unutulmaya yüz tutmuş karelerine ayna tutarak kendini ve seninle arasındaki bağı daha iyi görebilecekti.

Henüz adlandırmadığı bir durumla karşılaştığı zamanlarda olduğu gibi tuhaf buluyordu kendini. Senin ölümün sarsmıştı, bir duygu selinin içindeydi. O sel ki, içinde acı ve hüzün vardı. Öte yandan hissettikleri bunlardan ibaret değildi. Gurur da vardı, hasret ve bağlılık da. Nasıl da hepsi iç içe geçiyordu. O an için belirgin olan acı ve hüzün zamanla hafifleyecek başka duygular boşalan yeri dolduracaktı.

O şimdi senin yoldaşın olsa da bir zamanlar çocuktu. Çocukluğunda devrimci olmak gibi bir hayali yoktu. Nasıl olsun ki, yaprağın kımıldamadığı günlere denk geliyordu çocukluğu, devrimcilik mahkum ediliyordu o günlerde. Ama sen vardın. Fark ettirmeden girmiştin dünyasına. Farkında değildin demiyorum, onun ya da bir başkasının hayatına senin önderliğinde süren direnişin ışıkları düşecekti. Bunu biliyordun, bildiğin için kimseler görmese, yazmasa, duymasa bile direnmek gerektiğini söylüyordun. Yarattığın örgütün adına rastlıyordu gazete sayfalarında. Yıl kaçtı, konu neydi, iyi mi kötü mü bahsediyordu, hatırlamıyordu.

Yüzünü görmediği öz dayısı hapisteydi. Devrimci Solcu bir dayıya sahip olmak onun ”algıda seçicilik” denilen dikkatini açıklıyordu. Büyüklerin arasında bir yerden bitme olarak, başı okşanarak dolaşırken kırık dökük cümleler, kelimeler çalınıyordu kulağına. Mutfakta fısıltıyla konuşan kadınların, salonda çay-sigara eşliğinde ahkam kesen erkeklerin aynı şeylerden bahsetmesi duyduklarını günün birinde hatırlamak üzere belleğine kaydediyordu: Hapishane, görüş gibi kelime-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ler...

Samatya Hastanesi'nde yatan bir yakınlarını ziyarete giderken limon kolonyası almışlardı. Hapisteki Dayı ise eşofman istiyordu; armasız, yazısız. Kırmızı, yeşil, kahverengi ve daha başka renklerin dışında bir eşofman. Halbuki o aralar onun kıpkırmızı hem de üstü yazılı bir eşofmanı vardı. Çocuk dünyasında duyduklarının etkisi o anla sınırlı kalıyordu; az sonra oyununa, derslerine dalıyordu. Misafirliğe gitmeyi, çarşı-pazar gezmeyi seviyordu. Ne yazık ki yeni doğmuş kardeşine bakmak gibi sevimsiz bir görev nedeniyle payına evde kalmak düşüyordu. Dayısını özlüyordu desem özlemesi için tanıması gerekirdi. Cezaevi ziyaretleri, mahkemeler denen şeyin onun için anlamı yeni bir yer, yeni insanlar görmek olsa da belleğine seninle, sizlerle ilgili yeni şeyler kaydoluyordu. O da gitmek kardeşinin gittiği bu farklı yerleri görmek istiyordu. Bir gün ısrarlarının, surat asmalarının sonucunu almış annesiyle birlikte Sultanahmet'in yolunu tutmuştu. Dayısını ilk kez olarak mahkemede görebilecekti. Annesiyle beraber o eski yapının önünde beklerken zaman geçmek bilmiyordu. Şanssızlığına yordu dayısını görmeyişini. Annesinin sorup öğrendiğine göre duruşma görülmemişti. Tek Tip Elbise giymedikleri için don atlet duruşma salonuna gelmişler, hakim de duruşmayı iptal etmişti. Onun hapishane, mahkeme salonu macerası da böylece açılmadan kapanmıştı. Günün birinde kardeşi gururla gelmişti eve, dayısını görmeye gitmiş, hatta ona özgürlük eylemiyle ilgili sorular sormuştu. Televizyona, gazetelere özgürlük eylemi haberin bomba gibi düşmüştü o günlerde. Hasımların şaşkın, dostların sevinç içindeydi. Çocuklarsa hangi senaryonun gerçek olduğuyla ilgileniyordu. O çocukluktan çıkmak üzere olduğu halde kardeşinin yerinde olmadığı için üzülüyordu. Ziyarete gidebilseydi sadece dayısını değil seni de göreceğini düşünüyordu. Kimbilir belki bir açık görüşte, havalandırmaya serili döşeklerin, fokurdayan çaydanlıkların arasından geçerken başını okşardın. Hapishane gözünde böyle canlanıyordu. Albümdeki bu tek fotoğrafta o da olmak istiyordu. Sonra bir gün dayısından haber alamaz oldular. İlanlar veriliyordu gazetelere. Köyden gelen dede büyükşehirdeki yol yordam bilir akrabalarıyla kapılar aşındırıyordu. Çaresizlik yavaş yavaş kabullenişe dönüşürken devrimcileri tanıyan büyükler yitip giden dayıya dair hikayeler anlatıyordu. Onun büyüklüğü, yüce gönüllüğü seninle tarif ediliyordu. Güya çalışkanlığıyla, mütevazılığıyla onlarca tutsak yoldaşının içinde dikkatini çekmişti. Dayıları hakkında güzel sözler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylemiştin. Yiğitliği bu anlatımlarla adeta yeniden yeniden tescilleniyor, geride kalanlar için senin sözlerin yaralarına sürülen bir merhem etkisi yapıyor, acılarını hafifletiyordu.

Senin Parti ve Cephe'yi yeniden örgütlediğin günlerde o Devrimci Solla bu kez başka bir şekilde yeniden tanışıyor, o güne kadar ki gelecek hayallerinin gerçekleşebilirliğini tartışıyordu. İnsancıl duyguları düzen gerçeğine çarptıkça devrimcilik tercihi netleşiyordu. Bu sırada devrimci hareketteki darbeyi duymuştu. Senin nasıl tutsak edildiğini, darbeciliği mahkum edişini... Yıllardır unuttuğu dayısı düşmüştü aklına. Acaba o hangi tarafta yer almıştı diye düşünürken darbeciliğin kiriyle dayısı arasındaki uzaklığı, o ikisinin asla buluşamayacağını bilmiyordu. Öğrendiğinde dayısıyla duyduğu gururun dışında bir şeye daha kavuşmuştu; sana. Sen artık onun da dayısıydın. Varlığın güç veriyordu. Mahir, Che, Lenin, Marks... Hepsini senden sonra tanımış, varlığınla kendini şanslı saymıştı. Bu yüzden miting alanlarında, cenaze törenlerinde sol yumruğunu havaya kaldırıp "yaşasın..."la başlayan sloganları haykırırken yüzüne bir gülümseme yerleşirdi. Sen sonsuza kadar yaşayacakmışsın gibi. O zamanlar hiç aklına öleceğin gelmezdi. Devrimle beraber düşlerdi seni, diğer cepheliler gibi sana, devrime, ülkeye gelişine dair hayaller, istekler birbirine anlatıla anlatıla zenginleşir, çeşitlenirdi. Lenin gibi karşılayacaklardı seni Castro gibi uzun konuşmalar yapıp yapmadığını bilmese de uzun cümleler kurduğunu bir yerlerden duymuştu. Ne söylediğini merak ederdi. Dergide çıkan yazıları bir başka okur her satırını aklına kazımaya çalışırdı. Yeni bir yıla girerken senden gelecek olan mesajları dört gözle bekler, sonra da tekrar tekrar okurdu. Yeni hedefler koyardın önlerine ona ve diğerlerine inancını, heyecanını, coşkunu taşırdın. Yapabiliriz duygusunu verirdin.

Sana dair efsaneleri hiç bitmezdi, bir türlü doğrulatamadığı, sormayı da doğru bulmadığı anlatımlar çalınırdı kulağına.

Ve işte o haber... Duvarların ardında o haberi almanın ne zor olduğunu sen bilirsin. Bir tesellisi vardı, yalnız olmayacaktın son yolculuğunda. Geride tek yürek olmuş kocaman bir aile bırakmıştın. O, havalandırmayı bir o yana bir bu yana adımlarken geride adlandıramadığı bir duygu da kalmamıştı. Artık büyümüş, senin yoldaşın olmuş bir devrimci olarak kendini koyvermenin zamanı olmadığını öğrenmişti. Sen öğretmiştin. Ve sen pratiğinle teorinle öğretmeye devam edecektin. Yılların içinde seninle ilgili hatıralarını, duygularını, özlemlerini bulup çıkarmaktan mutlu içeri girmişti. Bir keresinde rüyasına girmiş, sürekli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yer değiştirirken birden pırıltılar saçarak kelebeğe dönüşmüş ve görünmez olmuştun. Şimdi sen hoyrat ellerin, kem gözlerin, yalan dillerin uzağında bir gözünü kısmış kocaman gülüyordun. O da yüreğinin derinliklerinden sana gülümsüyor, sonra olanca ciddiliğiyle yarattığın her şeyi yaşatmaya and içiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ortak Düşler

İlk olarak “Bir Dava Bir Savaş Ve Zafer” kitabının kapağında resmini gördüm Onun. Kim olduğunu bilmiyordum. Kitap yeni çıkmıştı, ben de devrimcileri yeni tanıyordum. Kitabı veren arkadaş “Bak” deyip biraz da gururla resmini gösteriyordu. İncelemeye başladım. Kendine güvenli, meydan okuyan bir ifadesi vardı Dayı’nın. Ne yaptığını bilen, bildiğini savunan olmak gerekiyordu mahkeme kürsülerinde, 12 Eylül koşullarında ve nefes alınan ve hedefe doğru yürünen bu yolda. Onu düşünüyorum. Düşündükçe, hep tarihe damgasını vuran kesitler geliyor aklıma. Dayı tarihimiz, tarihimizin en önemli parçası. Mahkeme kürsüleri, ‘84 Ölüm Orucu, darbecilik, Parti, Fransa’da tutuklanması, ilk kongreye dair okuduklarımız ve tabii bunlar üzerinden düşündüklerimiz, hayallerimiz...

Onu görmeye dair ortak düşler kurardık. Hapisteydik ama bir gün bizler de katılabilirdik kongreye veya başka koşullarda, anlat derdi anlatırdık neyimiz varsa yoksa. Kendimize en samimi, en dürüst olduğumuz anlar olurdu bu anlar... Belki çok kişi düşünmüştür Dayı’nın nasıl korunacağını. Belki onun koruması olurdum, siper ederdim kendimi.

Dayı devrimden sonra coşkulu, mutlu kitlelerin karşısına çıkacak, konuşmalar yapacaktı. Görecekti o günleri... O da nefes aldığı her günde bizleri düşünüyordu. 21 Eylül günüydü, bomba sesleri, saldıranların küfürleri, bağırtıları ve slogan sesleri geliyordu koğuşumuza. Yoldaşlarımızı düşünüyor, sloganlar atıyorduk. Bir yandan da, barikatın başında pür dikkat kapıdaydı gözlerimiz, saldıranları bekliyorduk. O sıra bir söz sardı hepimizi: “Dayı bizi düşünüyordur!” Sanki kulaktan kulağa fısıldanmış ve sanki güçlü bir haykırışmış gibi hepimizin dudaklarından bu sözler dökülüyor, kulaklarımız bunu duyuyordu. Belki de Yasemin’di kalbindekini ilk dile getiren. Ege kır operasyonunda tutuklandıklarında, darbecilerin alakasız yaklaşımlarının karşısında, Dayı’nın yüreği, düşünceleri, yol göstericiliği bizlerleydi. Hiçbirimiz görmesek de biliyor, tanıyorduk Onu. Kanser aldı aramızdan. Göremedik Onu. Düşlediğimiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

günleri göremedi O. Ama devrime adanmış ömrüyle çizdi rotamızı. Yol göstericiliğiyle, zorluklar engeller karşısında nasıl yürüneceğini, iddialı olmanın ne demek olduğunu öğretti bizlere. Dayı mücadelemizde, düşlediğimiz günlerde yaşamaya hep devam edecek...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıldızlar Çağırıyor

Bir yaz akşamıydı, "öfkemizi sonsuz kılan". Hiçbir haberde bu kadar kabına sığmaz olmamış, hiçbir sloganda bütün damarlarımın attığını bu denli hissetmemiştim. Çünkü uğurlamamız gereken önderimizdi. Bu damarlara hayat veren coşkun akmasını sağlayan o değil miydi zaten?

Ağustos ayı yıldızların en fazla ve en parlak olduğu aydı. Gökyüzü kare duvarlarla çevrili olsa da aydınlatıyordu havalandırmayı. Özgür Tutsaklar binlerle aynı selamı yolluyorduk. Pencereden yıldızlara bakarken erken diyordum kendi kendime çünkü o benim için devrim demekti. Ve devrimi düşlediğim her anda kürsüde o vardı. Halkı kızıl bayraklar arasında selamlıyor daha çok işimiz olduğunu söylüyordu. Dünya devrim önderleri bir bir geçiyordu aklımdan; Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Fidel, Che...Tüm dünya halkları kardeştir. "Dil kültür renk değil emek yücedir" dizeleri sanki yüreğimde tempo tutuyordu. Lenin'in işaretinin tüm dünya halklarını sardığını düşündüm.

Che'nin Sierra Maestra dağlarından sonra Bolivya dağlarında mücadele etmesi, beresindeki yıldızın yüceliğini göstermemiş miydi?

Gökyüzünü seyretmeye devam ediyordum. Gecenin karanlığını ne çok yıldız aydınlatıyordu. Kimbilir belki onlar da uzun bir aradan sonra vatan özlemini giderecek olan öndere selama duruyorlardı. Onu yıldızlarla bezemek istiyoruz der gibiydiler.

Düşlerimdi beni o ana, tören alanına götüren... Alnını öpmek için eğildiğimde bir yıldız belirdi o yüzde. Ve sonra dört kızıl karanfil gülümsedi. Karanfiller gülümser mi demeyin. Güzel olan her şey gülümser. Yaşamını kaybedenler de insanlığa sunduklarıyla yarattıklarıyla gülümser. Düşlere güzellik katan, gerçekliğin gücünü veren yine oydu. Yeni insana ulaşmak için yürünen yolun her adımında onun izini görebiliyordum. Bu yolda tuzakların olduğunu görmüş ve bu engellerin aşılması için nasıl donanmak gerektiğini göstermişti bizlere. O ideolojik sağlamlık, halka güvenin adıydı. Bu yüzden binlerle beraber adını haykırıyorduk. Yüzünde beliren yıldızın ışığında aydınlanmak, gösterdiği yolda yürümek bir onurdu bizim için. Anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kasetlerden Duydum Sesini...

Bir gün abim eve bir kaset getirdi ve müzik setine koydu. Kaset ilerledikçe abim ağlamaya başladı. Ama öyle tane tane dökmüyor, savunmasız küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Ağlarken de "onlar güzel insanlar" diyordu. Evet çok güzel insanlardı. Kasette Saboların Çiftehavuzlar'daki direnişinin kaydı vardı. Ve o kaset evde kaldığı müddetçe kulaklıkları kulağıma geçirip dinledim. Sabo son anlarında Dayı'ya selam gönderiyordu. Hayran kalmıştım.

Yani Onu tanımam farklı bir örgütlenmeye sempati duyan abim vasıtasıyla oldu. Yoldaşlarımızı tanımadan önce Dayı'ya olan sevgim gelişti. İlerleyen zamanda ben de Dayı'ya ilişkin çeşitli anlatımlar dinledim, kitaplardan yazılarını okudum. Ama bana asıl coşku veren video kasetteki konuşmaları ve görüntüleriydi. Artık örgütlü mücadele içindeydim. Yoldaşım bulunduğum yere Onun görüntü ve konuşmalarının olduğu kasetlerden getirdi. Biraz eskice olan ve dışarıya pek iyi ses vermeyen televizyonun hoparlör kısmına kulağımı dayayıp dinlemeye başladım. Ne güzel konuşuyordu, uzun uzun anlatıyordu. Evde yalnız olmanın rahatlığıyla olsa gerek kendimi kaptırmıştım. İçeriye giren yoldaşlarımı fark etmemle, gülümseyen gözlerini görmem bir oldu. Ben de gülümsedim ama birkaç gün sonra merak ettiğim şu soruyu sordum: "..., Sence Dayı beni tanıyor mudur?" Yoldaşım gülümsedi bana, sanırım ilk defa karşılaştığı bir soru değildi bu. Ondan Dayı'ya ilişkin bazı anlatımlar duyma şansım oldu. O'nu herkesin sevdiğini biliyor ve görüyordum. Onun bu kadar sevilmesinin nedeni kendini adamışlığı diye düşünmüştüm.

Aklıma gelen çokça şey var. 2000 yılına girerken gelen yılbaşı mesajımızla yaşadığım duygular. Mesaj Dayı'dandı. O günü çok iyi hatırlıyorum. Çalışma yaptığımız ortamda metin okundu. Yoldaşımız sanki Onun ağzından konuşuyordu. Yüz ifadesinin daha da aydınlandığını gördüm. Kelimesi kelimesine aynı olmayabilir ama Dayı'nın şu birkaç sözü bu güne kadar hep aklımda kaldı: "devrimcilik kendinin ve yaşadığımız dünyanın farkında olmaktır, kendine güvenmeyen düşmana gü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

veniyordur" diyordu. Kimi zamansa Ona mektup yazdım içimden. Büyük direnişimiz içinde ve sonrasında uzunlu kısalı bazı mektuplar...

Kendimle hesaplaşmalarımda Onun gözümün önüne geldiği zamanlar oluyordu. Haberini aldığımda içimi bir hüzün kapladı. "Niye" dedim, "daha çok erkendi" dedim. Ama bu duygularımdan sıyrıldığımda geriye kalıcı duygu ve düşünceler kaldı. Dayı şimdi her zamankinden daha fazla aklımda. Vazgeçmeden yürümeye devam ediyor. Unutma diyor devrimcilik kendinin ve yaşadığımız dünyanın farkında olmaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunlayız!...

Onunlayız yine... Yine Onunla, Onlarla, karanfillerimizle bir aradayız. Elimizi kalbimizin üzerine koyup, büyük bir mutlulukla, bağlılıkla söylüyoruz bunu. Dayımızı bedenen yitirmenin acısı büyük ama onurumuz, büyük bir mirası daha da büyütecek olmanın sorumluluğu çok daha büyük...

O bize, o büyük mirası, o büyük kavgamızı; tarihten, halklardan, dünya devrimlerinden öğrendiklerini, büyüterek, öğreterek, yeni değerler, ilkler yaratarak bıraktı. Onda hepimizden bir parça vardı. O hepimizin iradesinin, bağlılığının, inancının ifadesiydi... Ve hepimizde Ondan bir parça mutlaka var. O bizde öyle içselleşmiştir ki, ölümünden önce nasıl ki dünyamızın, ülkemizin, kendimizin dününe bugününe Onunla birlikte bakmışsak, Onunla beraber kavramış, anlamış, öğrenmiş ve geleceğe giden yolumuzda daha sağlam adımlarla yürümüşsek, bugünden yarına da yine Onunla böyle yürüyeceğiz... En zorlu günlerimizde, en acı günlerimizde nasıl ki Onunla direnip, aşmışsak zorlukları -ki en yakın zamanda bedenen aramızdan ayrılmasının acısını- "ağlamayın" diyerek verdiği talimatla aştırması bunun en güzel ifadesidir. En büyük sevinçlerimizde beraber sevinmişsek, zaferlerin mutluluğunu halaylarda beraber yaşamışsak, bugün de öyle, yarın da öyle olacak...

Onunlayız dememiz için birebir tanımamız da gerekmedi... İsterdik elbet tanımayı. Ama aslolan hissetmektir, yaşamaktır... Onunlayız demek, Onun yaşamımız olduğunu bilmektir... O hepimizin ve Anadolu halklarının en güzel yanlarının adıdır... Onun her söylediği, anlattığı, yaşamlarımızın, tarihimizin en yalın gerçekliğinin ifadesidir..." ölümü yenmiş insan iradesinden daha güçlü bir silah yoktur" sözü irademizin, emeğimizin, iktidar bilincimizin Onun kişiliğinde en yalın halini almış tanımıdır... Devrimci iradenin sınır tanımazlığını Ondan öğrendik. Her şart ve koşul altında haklılığının bilincinde olan insanın iradesinin sınırsızlığını yaşamından öğrendik... Ondan öğrendik, bir hedefi olan insanın iradesinin çok büyük bir güç olduğunu... Devrim iddiamızdan, iktidar bilincimizden, yolumuzdan milim sapmadan yürüdükçe; irademizin zin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

danlarda, dağlarda, kentlerde "can feda"ya dönüştüğünü gördük, gösterdi ve gördük ki Onunla yürüdükçe fedanın, halkların kitlesel iradesine dönüşerek o büyük güne varacağımızı anladık. Ve ayrıca anladık ki, bilinç ve irademiz hedefimize yol aldıkça yaşamın her anında düzenden kopuşlarımız da hızlanmıştır. İrademiz, iddiamız, giyimimizden kuşamımıza, konuşma tarzımızdan yazımıza yansır ve benliğimizin her zerresini kaplar. Sonuçta da Onunla daha da bütünleşmenin mutluluğunun sınırsızlığı görülür... Kendi BEN'imizden çıkıp, tüm benliğimizi BİZİM denizimizde bir damlaya dönüştürme inancı ve irademiz ile büyümüştür UMUDUMUZ... Tarihimiz böyle yazılmıştır... "Bu tarih, esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir..." sözünü söylerken UMUDUN tarihinin nasıl yazıldığını, umudun nasıl yaratıldığını ve Bedreddinler'den günümüze tarihimize nasıl bakmamız gerektiğini de öğretiyordu... Günümüz dünyasında halkların tarihleri yok sayılarak, milyonların bilinci dumura uğratılarak egemenlerin tarihi hakim kılınmaya, öğretilmeye çalışılırken, Dayımız biz öğrencilerine tarihe ve geleceğe nasıl bakmamız gerektiğini mütevazıca öğretendir...

Stratejik hedefinden sapmadan ülkemiz ve dünya halklarının deneyimlerinden, tarihlerinden neleri-nasıl öğrenip, kavramamız gerektiğini "Bilgi güçtür" sözüyle ifade ederken, sırtını ona buna dayamadan, ayağımız kendi ülke topraklarımızda ve kendi Marksist-Leninist sandalyemizde oturmayı öğretmiştir... Şimdi yine, düne ve yarına Onunla bakıyoruz... Onunla izliyoruz gelişmeleri... Kafkaslar'da yahut dünyanın başka yerinde emperyalistlerin kendi aralarındaki çatışmanın adını onunla koyuyoruz yine... Emperyalistlerin dünya halklarını teslim almak için ordular kurup, devasa teknolojiler geliştirip ömürlerini uzatma çabalarına karşı halkların birleşik örgütlerini, politikalarını beraber üretiyoruz... Emperyalistler zulmü ve sömürülerini büyütürken devrim korkuları da paralelinde büyüyor... Korkuları umudumuzun etrafına ördükleri her türden kuşatmayı da büyüttürüyor onlara... "Ne de olsa artık bir Dayıları yok" diye düşünüyorlar... Ama hayatın gerçekliği yanıltacak onları. Öncesinde olduğu gibi... Dayımızı var eden bu ülkenin halkları ve iddiamız ise, işte Dayımız yine var. Gerçekler güçlüdür ve devrimcidir.

Biz Onun sesiyle konuşmaya, gerçeği haykırmaya devam edecek, Onunla geleceğe yürüyeceğiz...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Miras Kaldı!

Biz bir zamanlar kuru bir kütük gibi karanlıklar denizinde oradan oraya savrulup ve oyalanacak boş hayaller kurup çırpınırken batmamak için, Adalılar tuttu elerimizden... Adalılar ki insanın hası, umutlu maceraların cesur serüvencileriydiler. Kuru bir kütük gibi savrulup durmaktansa insan olup insanca yaşamanın gerçek mutluluk olduğunu öğrenmeye başladığımızda Dayı dedi dev yürekli Adalılar: "Biz Dayı'nın öğrencileriyiz." İnsanlığa düşman, insanoğlunun yarattığı en güzel değerlere düşman olan bir düzende BEN yerine BİZ demenin sevgi demek, bağlılık demek, emek demek olduğunu öğrendik önce. Ve artık Dayımız ve Biz bir büyük aileydik... Daha ilk günden Biz olmanın gücüyle, güveniyle yeni bir yaşama atılmanın, umutlu hayaller kurmanın ve hepsinden önemlisi umutlu hayallerin, mutlu yarınların peşinden koşmanın sıcaklığı sardı içimizi ve bu sıcaklık verdiğimiz emek kadar, ödediğimiz bedel kadar, halkımıza ve vatanımıza sevgimiz kadar büyüdü ve yayıldı...

Ve daha ilk günden "Biz büyük bir aileyiz" demek Dayı demektir, bunu anladık, bunu gördük... Dayı deyince Adalılar'ın gözlerinin nasıl parladığını, Ona duyulan sevgiyi, saygıyı, güveni gördük. Öğrendikçe daha çok güvendik, daha çok sevdik, bağlandık... Büyük ailemizin ilkelerini, kurallarını, geleneklerini ahlakını bizzat yaşayarak gördük ve öğrendik. Ve bu aileyi yaratan Dayımıza, ailemizin, hepimizin umuduna can katan karanfillerimize sonsuz, sınırsız bağlandık.

Biz bir zamanlar "ben" kuyularında boş hayaller kurarken; uzak diyarlarda bilinmez bir Dayımız'dan yüklü bir miras kalsa da bizi kurtarsa derdik... Ve dev yürekli Adalılar elimizden tutup da çıkardıklarında o "ben" kuyularından, kurtuluşun BİZ olup Dayımızın işaret ettiği yoldan yürümekte olduğunu gördük, bildik... Dayımızı çoğumuz o işaret parmağı havada faşizmi yargılarken "Haklıyız Kazanacağız" diye haykırırken tanıdık ve bilincimize kazıdık. Biliyorduk ki, o haklıyız derken tüm ezilenlerin emekçilerin tarihini, ödediği bedelleri, doğanın, toplumsal gelişimin bilimsel yasalarının gücü ve inancıyla diyordu ve kazanacağız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derken umut olmanın, cüretli olmanın, bedeli ne olursa olsun geleceği koparıp almanın iddiasıyla diyordu. İşte tarihimiz destan destan bu inanç ve iddianın kanıtı olmuştur... Bu yüzdendir ki halkımızın, dünya halklarının Dayımıza ve büyük ailemize sevgisi ve güveni büyürken sömürücülerin, halk düşmanlarının da kini, korkusu büyümüştür.

Evet, bizim bir Dayımız vardı. Bizim Dayımız sırtımızı dayadığımız güçlü yıkılmaz bir kale, tereddütsüz peşinden yürüyeceğimiz bir rehberdir... Bizim Dayımız vardı ve bizim için çözülmeyecek sorun, aşılmayacak engel yoktu. O bize insan iradesinin gücünü en zorlu koşullarda yolundan sapmadan yürümeyi, her şeyini umuda adamayı bizzat örnek alarak öğretti.

Bizim Dayımız da zengindir ama onun zenginliği mal-mülk para pul zenginliği değildir. Dayımız bilgi zenginidir ve bu yanıyla bilgedir... Büyük ailemizin ve insanlığın önünü açan mücadelemizin bugününe ve geleceğine dair soruların cevabı, sorunların çözümü bilgemizdedir. Dayımız bilgi ve tecrübe zenginidir. Çünkü Markslar'ın, Leninler'in, Stalinler'in, Maolar'ın en çalışkan, en gözüpek öğrencisidir. Mahirler'i, Denizler'i, İbolar'ı en doğru anlayan odur. Ve "Yolumuz Çayanlar'ın Yoludur" derken bilincinde zaferimizin yolunu belirlemenin gücü ve zenginliği vardır...

Dayımız direnç zenginidir. Ezilenlerin bütün direniş tarihi Onda somutlanmıştır. Ezenleri, emperyalizmi ve işbirlikçilerini, onların zulüm düzenini yargılamak için parmağını onların üstüne doğrulttuğunda *"sizin karşınızda Spartaküsler, Bedreddinler, Pir Sultanlar, Paris Komünarları, Cheler, Mahirler var"* demesi bundandır. Onun direncini ne cuntaların zulmü, ne açlık, ne işkence-baskı, ne ihanet, ne de hastalıkların en ağırı bitirememiştir. Bizim Dayımız cüret zenginidir. Mahirler'in yolundan yürümek başlı başına bir cüret işidir ve Dayımızın cüreti devrime olan inancı, Mahirler'e olan bağlığı kadar büyüktür...

O büyük cürettir ki 38 yıldır attığımız her adımın, yarattığımız destanların, umut deyince yürekleri titreten güvenin, zalimlerin korkusunun en temel nedenidir... "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" diyen, zalimlere anladığı dilden cevap veren cuntaya da, ABD'ye de, dünya değişti, sosyalizm öldü diyenlere de meydan okuyan, "ya zafer ya ölüm" şiarıyla yürüyen büyük bir umut ordusu yaratan bir cüret zenginidir Dayımız... Evet Dayımız çok zengindir ve onun zenginliği iradesinin gücünü yaratmıştır. Son anına kadar inanmış insan iradesini bize gösterdi ve son görevini Dayımıza yakışan tarzda gerçekleştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugüne kadar zalimler karşısında asla eğilmeyen, bükülmeyen o büyük devrimci iradeyle destanlarla dolu bir tarih yazdık, nice ilkler yarattık ve umut olduk. Umut olmak o büyük iradeyle donanmış bir büyük aile olmaktı ve umudun evlatları, Dayı'nın öğrencileri "ya zafer ya ölüm" iradesine sahip olduğumuzu feda destanları yazarak gösterdiler.

Dayımızdan miras kaldı... Halkı ve vatanı sevmenin en görkemlisi "Haklıyız Kazanacağız" diye dalga dalga yayılan zaferi ve geleceği kazanma tutkusu, zorlu yollarda; fırtınalarda, zulmün en koyusunda ve ölüm karşısında dimdik yürüme iradesi, ya zafer ya ölüm kararlılığı miras kaldı Dayımızdan...

Dayımızdan miras kaldı. İnsanlığa yeni değerler kazandıran bir büyük onur... Dünden yarınlara destan destan, nice ilklerin devrimci değer ve geleneklerin yaratıcısı bir ailenin gururu. Dayımızdan miras kaldı... Ayrılık bilmeyen bir bağlılık, ben varsam umut da vardır diyen bir büyük ordu...

Mirasımızdır, sözümüzdür ve onurumuzdur... Dayımız sonsuza kadar yaşayacak bayrağımızdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüreğimizde!

Her ölüm erkendir ama senin gidişin en acısı, alışılmaz ve kabullenilmezi. Son yolculuğun verdiğin ilk ve son randevuydu; gelemedim, yetişemedim.

Sen, katmerleşen hasretin olan vatanına dönüyorken; semalarındayken belki yedi tepeli şehri İstanbul'un, bense mahkeme kürsüsünde... Senden öğrendiğimiz gibi, senin gösterdiğin yönde zulüm sahiplerine inat parmağımız ve gözlerimiz. Evet tam da o gün mahkemedeydik. Asla istemedim o ana kadar "tahliye" denmesini. Ama olmadı, gelemedim, bana verdiğin son randevuya yetişemedim. Onbeşbin dost ve yoldaş omuzdan biri bana ait değildi, mukaddes naaşının altında gururla ezilen. Bize ise, bu onurlu vazifeyi yoldaş yüreklerle yerine getirip dimdik durmak düştü halimizde tereddüt arayan hücre duvarlarının karşısında... Şimdi yüklüyorken kopkoyu bir hüznü sana doğru akan bulutlara, bu daracık hücrede yarattığın değerleri layıkıyla taşımanın çabasındayım.

İnandın, çalıştın, büyük emekler verdin koca bir umut yarattın, güzel günler aşkına. Ufkum ki bir arpa çapı kadarken elimden tuttun insanlık için yanan harlı yangına yalım ettin. Ben bile güvenmezken bana, sen güvendin; tıpkı acı ve umut yüklü milyonlara güvendiğin gibi. İşte o güvenle bana, bizlere güç verdin, cesaret verdin. O kadar değerli ki senin güvenini kazanmak ve bir o kadar da ağır bu güvene layık olmak. Taşımak güç istiyor, en çok da yürek. "Sizde bu yürek var" diyerek gülümsüyorsun şimdi güneşin her doğuşunda. Hem güvendin bize hem de daha ağır yüklere omuz verebilmemiz için hep izledin. Ustaca gösterdin attığımız küçük adımları. Bir baba nasıl izlerse çocuğunun ilk adımlarını -hem düşmesinden korkarak hem de daha sağlam ve kocamanlarını atması için teşvik ederek- sen de öyle izledin. Adımlarımızı büyüttükçe bizi insanlık ailesinin en "umutlu yüreklisi" eyledin.

Şimdi hücre dar, duvarlar yüksek. Kapı ardında kapı var. Kapılar üst üste kilitli. Buraları yapan insanlıktan almamış zerre kadar nasibini. Yoldaş uzak, arada duvar... Tecrit var iliklere kadar. Ama kim hisseder

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki yalnızlığı, şehitlerimizle en sonsuz kalabalıklardayız şimdi, hep beraberiz. Bu dar hücreleri ve nice katlanılmazı bile katlanır kılan o yüce ve günden güne büyüyen sevdamız. Uğurlamadık seni yok. Ayrılmadın bizden, gitmedin hiçbir yere. Aldık seni yüreğimize koyduk, soluduğumuz havaya, attığımız kahkahaya, döktüğümüz yaşa, düşümüze, bilince, haykırdığımız slogana, eriyen hücreye, doğan güne...

Vasiyetine uyduk, ne gözümüzde yaş var ne de en ufak bir tereddüdümüz. 'Seninle ama sensiz', büyük kavgamız nihayetine erecek mutlaka. Bıraktığın miras ile nice devrimciler yetişecek güvenine layık ve en değerli armağanı getirecekler sana; devrimi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ömrü Sonsuz Olanlara

Alnını çevirip,
Kızıldere'den şavkıyan ışığa
Genç bir yürek
Damladı o kutsal ırmağa...
Bir damla ki,
Özünde insanlık deryası...
Daldı sıkılı bir yumruk gibi hayata,
Yürüdü sarsılmaz adımlarla yarınlara
Adımlar ki,
Zalimi titreten cüret
Cüret ki, kavgaya davet
Kavga ki,
Karışıp Kızıldere'nin sularına
Akmak sarp dağların bağrını yarıp
Yapmak yarınların harcını karıp
Kavga ki,
Tutulmak sevdaya
Çağlamak seninle aç susuz
Konuşmak damla damla
Yürümek damar damar
Büyümek umut umut
Umut ki,
Onun adımlarından fışkıran
Ab-ı Hayat ki, umudun feda ruhudur
Karanlıklarda ilk kıvılcım
Çöle dönmüş hayata ilk damla
Suskunluğun ortasında ilk ses
Bitti denen kavgada ilk yumruk
Ve emek ve sabır ve inanç
Ve büyük sevda Onun ömrüdür.
O ömür ki,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karanfillerce ölümsüz
Karanfiller ki destan
Destan ki yarınlar
Yarınlar ki Dayımız
Dayımız ki, onurumuz...

Ekim 2008
Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bu Nasıl Bir Acıdır Böyle?”

Söz para etmez tanım daraltır. Ancak bıraktığı boşluk ile ölçümleyebiliriz onun büyüklüğünü. “Dayı gelmiş, demişlerdi. Bir coşku fırtınası sarmıştı benliğimi. Yüreğimin sınırlarını nasıl da zorlamıştı heyecan.

Dün gibi hatırlıyorum. Sormamıştım bile nerede olabileceğini. Biliyordum çünkü ayaklarımın beni çekip çekip ona götüreceğini. O bir çekim merkeziydi. Gitmiştim. Bir kahvehanenin arka bahçesinde, bir masa etrafında kümelenmişti insanlar. Tartışıyorlardı. Daha doğrusu Haydar Başbağ arkadaş o dönemin “Halkın Sesi” gazetesinin ideologlarından olan birilerini eleştiriyordu.

Müthiş bir üslupla sürekli Marksist klasiklerden alıntılar aktarıyordu. Karşı taraftakiler ise neye uğradıklarını şaşırmış gibiydiler. Bir tek cümle dahi kuramıyorlardı karşı çıkışa. Tanımıştım Dayı’yı, üzerinde bir kazak. Kazağın üstünde ise palto-pardesü türünden siyah bir giysi bulunmaktaydı. Göz göze gelmiştim. Bakışlarımı yakalamıştı bakışlarıyla gülümsüyordu. İçimden “Ah keşke biraz da Dayı konuşsa, sesini duysam, tartışmasını gözlemlesem” diye geçiriyordum. Dayı masadaki tartışmayı dinliyordu sadece. Nihayetinde bir müddet sonra tartışmadan çekilmişlerdi Halkın Sesi gazetesi ideologları.

Dayı, “oportünizm dedikleri bu. Oportünistlerin düştüğü durumu görüyorsunuz arkadaşlar” demişti. Ve başlamıştı günün koşullarını değerlendirmeye. Dayı’nın her cümlesi bir yol çiziyordu sanki. Ön açıcı oluyordu. Dinledikçe bir kat daha hayranlığım artıyordu. Onu görmüş, yakınlaşmış, etkilenmiştim. O benim için “el atınca koparmanın” ifadesiydi artık. Dayanışmanın, sahiplenmenin, güç kazanmanın ifadesi.

Dayı evde, sokakta, çarşı-pazarda gün boyu ertelemesiz farklılığı tartışılan en radikal kazanımıdır bu toprakların diye düşünüyordum. Onunla düşlerim zenginleşiyordu. Bir kez daha karşılaşmıştım Dayımla. Bir çatışma sonrasında. Çatışma esnasında bir arkadaşın dar bir sokakta polis ablukasında kaldığını görmüş ve koşup haber vermeye gelmiştim.

Dayı çömelmişti. Tam meydanın ortasında. Elinde ince bir çubuk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parçası. Toprağa bir şeyler çiziyor ve bir şeyler anlatıyordu. “bekleyelim durum netleşsin, onu oradan alacağız” diyordu. Anladığım kadarıyla karakolu basmaktan söz ediyordu. Görev dağılımını yapıyordu yoldaşlarının. Bir rüya âlemindeydim sanki. Bir halkın önderi, bir çatışma lanının tam ortasında, kesintisiz kurşun sesleri ve vızıltıları arasında “bekleyelim durum netleşsin, onu oradan alacağız” diye bir not düşüyordu tarihin altın sarı sayfalarına.

Gururluydum. Dayı’nın en olumsuz koşullarda bile pes etmeye şans tanımayan bir irade üstünlüğü olduğuna tanık olmuştum. Her şeyi ama bütün her şeyi fazlasıyla açıklıyordu sarf ettiği bu cümleler. Onu tanıdıktan sonra, kim bir adım öne çıkmazdı? Onu tanıdıktan sonra uzaklığı kaldırmıştım kavga ile aramızda. O, sevincin içimizde yer edinmesiydi. Onun gidişiyle sesim sahipsizliğin pençelerinde. Kızmayın darılmayın bana. Hazırlıksız yakalanmışım ne fayda. Böyle yalansız, böyle zamansız ölüm olur mu? Şimdi ben kime Dayı diyebilirim? Söylesenize? Şimdi biz kimlere Dayı diyebiliriz? Bu nasıl bir acıdır böyle?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Durdu Dünya!

Umut* dergimizin yeni sayısını bitirmek üzereyken aldık Önderimizin haberini. İşte o an... Durdu dünya... Sözler havada asılı kaldı. Gözler kıpırtısız baktı. Soluk alıp vermek zorlaştı. Ayaklar kilitlendi. Elleri koyacak yer bulunamadı. Durdu dünya... Renkler silindi. Sesler yok oldu. Kalp atışları değişti. Damarda akan kan yerinde saydı. Yürek kabarıp durdu, kabına sığmadı, sığamadı. Ciğerler oksijen istemedi, direndi. Dakikalar geçti, saatler geçti. Ağırlık büyüdü. Ama zaman ilerlemedi, yerinde saydı. Sonra Bilge'nin sesi yankılandı: "Haydi kaldırın başınızı, kaldırın ve aynı inançla yolunuza devam edin. Daha yapacak çok işimiz var!" dedi.

Işıl ışıl parıldadı gözleri. İçim rahat, gözüm arkada kalmayacak, güveniyle baktı. İşaret etti yürünecek yolu. Yeniden döndü dünya...

Tarih konuştu. Bilge'yi anlattı. Kuşatmaların nasıl aşılacağını, ateş çemberlerinden nasıl geçileceğini, önderlik etmenin gücünün nereden geldiğini paylaştı. Bilge gibi düşünmenin, algılamanın, hissetmenin, Bilge gibi uzağa, ileriye, hep ufka bakabilmenin, bugünden oraya, orada yaşanacak zaferi görmeye çalışmanın sırrını söyledi. Tarih anlattıkça renkler canlandı, sesler çoğaldı. Bugüne kadar her şeyi ondan beklemenin, o çözer yol gösterir demenin kolaycılığı vardı. Ama bundan sonra o olsaydı nasıl düşünürdü, nasıl hareket ederdi. Nasıl davranırdı, hangi yol ve yöntemi tercih ederdi, sonuca nasıl ulaşırdı... demenin, düşünmenin, anlamanın, kavramaya çalışmanın, pratiğe dökmenin zamanı olacak. Ona soramadan onun vereceği cevabı düşünmenin, kaynağından yararlanmanın ayrıcalığı yaşanacak.

Şunu biliyoruz ki, gözleri her zaman üzerimizde olacak. Hiç kuşkumuz yok ki, sesi her zaman kulaklarımızda olacak. Ve söz veriyoruz ki, yürüdüğümüz yolda kılavuzumuz olmaya devam edecek. Onun sesi olup Onu haykıracağız. Her şeye Bilgemizle katlandık. Ayrılığa da Bilgemizle katlanmasını öğreneceğiz. Ve onu asla yanıltmayacağız.

Bir yıldız olup kaydın gökyüzünde, yüreğimiz sende kaldı. Binlerce yıldız olup doğdun bilincimizde, ışığın bizde kaldı. "Onsuz ama Onunla

***Umut:** Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde Özgür Tutsakların çıkardığı derginin ismidir.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yürümeye” devam edeceğiz. Yokluğunu aratmayacak; bize, özgür tutsaklara duyduğu güveni asla boşa çıkartmayacağız. Anısı önünde saygıyla eğiliyor, ömrünü adadığı özgür ve bağımsız Türkiye düşünü gerçek kılacağımıza ant içiyoruz. Bilgemiz yaşıyor, yaşamaya devam edecek.

UMUT'la kalın.

Tekirdağ 2 No’lu F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umut Dimdik Ayakta; Dayımızla

Yok mu artık Dayı'mız? Evet, belki bir daha duyamayacağız sesini, kimi zaman çakmak-çakmak, kimi zaman sevgiyle gülen gözlerini göremeyeceğiz. Belki bir daha hiç kucaklaşamayacağız, sarılamayacağız bedenine... Ama yok mu gerçekten? Hayır. Elbette hayır. Kaya gibi, anıt gibi dimdik duruyor, en önde yine. Yine yol gösteriyor... Yaşamıyla ve öğrettikleriyle var Dayımız... Yaşamı, öğrettikleri ve düşünceleriyle yaşıyor, yol göstermeye devam ediyor. Nasıl bir yaşam Onunki? Neler öğrendik Ondan? Bu soruların cevabı biter mi? Bitmez... Neler öğrendik? Kitaplara sığmaz sanırız bunun cevabı. Ama yine de ilk öğrendiklerimizden, devrimciliğin temeli diye öğrettiklerinden biriyle başlayalım. Aklımız erdiğince, dilimiz döndüğünce anlatalım.

Belki ilk önce teslim olmamayı öğrendik Ondan. Bir süre, bir dönem, bir an değil; bütün bir yaşamın boyunca teslim olmamayı, her koşulda devrimi, devrimci düşünceyi savunmayı ve gereklerini yerine getirmeyi öğrendik.

Hiçbir bahanenin, koşulun, düzene teslim olmanın gerekçesi olamayacağını, kabul edilemeyeceğini öğrendik. Yani her koşulda bir ömür boyu devrimcilik...

Daha çok genç yaşta 12 Mart faşizminin önderlere ve halka karşı saldırısı, baskılarına karşı devrimci inancıyla karşı koydu, THKP-C ideolojisini sahiplendi, savundu. “Eski Abi”lerin, döneklerin, yılgınların THKP-C ideolojisini çarpıtmalarına izin vermedi, tasfiyeciliğe karşı direndi; teslim olmadı. Çok genç yaşına rağmen inatla, ısrarla THKP-C'nin çarpık yorumlarına karşı militanca mücadele etti. Yeri geldi, Mahir'in yolundan gittiğini söyleyen ama o yoldan sapanlarla yollarını ayırmakta tereddüt etmedi.

12 Eylül faşist cuntası geldiğinde henüz çok genç bir hareketin, Devrimci Sol'un önderi olarak ilk sözü, “Faşist Cunta 45 milyon Halkı Teslim Alamaz” oldu. Faşist teröre ve hapishanelerde devrimciliğin yok edilmesine karşı direndi teslim olmadı. Yeri geldi mavi kefen olan, devrimcileri birer siyasi meftaya çevirecek TTE’ye karşı en önde, ölüme

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yatarak, Ölüm Orucu direnişçisi olarak direndi, teslim olmadı. Tutsaklığı kabul etmedi. Özgürlük tutkusundan hiç vazgeçmedi. Dört duvar arasına hapsedilmeyi hiç kabullenmedi. Günü geldi duvarları deldi geçti. Tel örgüler, demir parmaklıklara teslim olmadı, vurdu geçti.

Katliam operasyonlarıyla yok etmeye, devrim yürüyüşünü durdurmaya çalıştı düşman. Ardı ardına Merkez Komite dahil pek çok önder ve yönetici yoldaşını, eşini kaybetti. Teslim olmadı. Bir an durmadı, sesi titremedi. Dimdik durdu ve yürümeye devam etti.

Sürgünlere katlandı. Vatanından ve halkından binlerce kilometre uzakta ama hep ülkesinde ve halkının içinde; bazen yalnız, tek başına ama hep halkıyla ve yoldaşlarıyla beraber yaşadı. Sürgünde, "uzakta" ve "tek başına olmanın koşullarına teslim olmadı. Halkı ve vatanı uğruna, halk ve vatan sevgisiyle dopdolu yaşadı.

İhanetler gördü, arkasından hançerlendi. Yıkılmadı, teslim olmadı. "Gerekirse atomlarına kadar parçalar, yeniden yaratırım bu hareketi" dedi. İhanet edenleri, birbirlerine ihanetleriyle baş başa bıraktı. Devrim yürüyüşünün en önünde yol göstermeye devam etti.

Olanaksızlıklara, yokluklara boyun eğmedi, teslim olmadı. Olmaz demedi. "Olmaz" dememeyi de öğretti bize. Yeniden yarattı. "Allaha mahsus" derler ama yeri geldi insanı da yeniden yarattı! Yeni ve gencecik insanlar onun önderliğinde, öğreticiliğinde yeni görevler, sorumluluklar üstlendiler, yöneticiliği anladılar.

Kuşatmalar altında, korku, ihanet, bencillikler, yokluklar koşullarında teslim olmadı. Cesaret oldu, adanmış yaşamıyla kuşatmaları yaran oldu. Ne, daha devrimcilik yaşamının başlangıcında yüklenmek zorunda kaldığı tarihsel sorumluluk karşısında gencim, yeniyim dedi, ne de kavgada ustalaştığı, olgunlaştığı, yaşıtlarının çoktan el ayak çektiği savaş alanlarında, yaşlandım dedi. Ve gün geldi amansız, ihanet bir hastalıkla karşılaştı. "Belki de bir bu gelmemişti başına" dedirtecek bela bir dert...

Teslim olmadı. Tıbbın da çaresiz kaldığı bu amansız hastalığa karşı direndi. 10 yıl boyunca bu hastalık onun görevlerinin ve sorumluluklarının önünde engel olmadı, olamadı. Yeri geldi tarifsiz acılar içinde kıvrandı belki ama sırtı yere gelmedi, bir kez olsun. Ve ömrünün son altı gününe kadar sürdürdü görevlerini... Son dört gününe kadar yatağa düşmedi. Faşizmin mahkemelerinden bildiğimiz o dimdik ve yol gösteren duruşuyla ayaktaydı... Son gününe kadar bilincini yitirmedi. Bir ömür boyu cesaret ve emekle kardığı yaşamında cisimleşen iradesiydi bu... Bir ömür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boyunca kırılmadı o irade, bükülmedi, esnemedi. Çelik gibiydi. Dayımızın yaşamı Devrimci Sol'dan, Parti-Cephe'ye Biziz... Parti Cephe'nin tarihi Dayımızın yaşamıdır. Onun yaşamı Hareketimizin tarihidir. İkisi bir bütündür ve ayrılamaz.

Dayımız ne yaşadıysa hareketimiz onu yaşamıştır. Hareketimiz ne yaşadıysa Dayımız da onu... Yani sözün özü: Umut dimdik ayakta, Dayımızla yaşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O Sırtımızı Yasladığımız Dağ Gibiydi...

Marks öldü mü? Engels, Lenin ve Stalin öldü mü? Che Guevara öldü mü Ya da Fidel ölebilir mi mesela?

İshakça düşenler, Bedreddince doğrulup yürümedi mi? Hallac-ı Mansur Dar'ından kalkan Pir Sultan değil midir? Anadolu'nun bağımsızlığı için dövüşen ve düşen Şahinbeyler Karayılanlar yaşamıyor mu? Suphilerden kim öldü?

Kızıldere'de düşenler hala hayat taşımıyor mu toprağımıza? Mahirler'den Kevserler'e bizimkiler değil midir asıl yaşayan? Niyazi, Sabo ve Sinanlar'ı hangi kurşun öldürebilir ki? Kim söylüyor onların öldüğünü? Hayır! Halklar, onların elinden almıştır ölmek hakkını.

Yeniden doğan hayatlarda, yarına yürümeye yazgılıdır onlar artık. Yarattıkları yolu adımlayanlar oldukça onların gözlerinden bakacak, onların elleriyle kabzayı kavrayacak, onların yumruklarıyla soracaklar tarihe. Biz oldukça onlar yaşayacak. O sırtımızı yasladığımız dağ gibiydi. Ve bir dağ yok olup gitmez yeryüzünden. O hala orada dimdik duruyor. Sendelediğimizde elimizden tutacak, yorulduğumuzda güç verecek, başardığımızda gülümseyip başaramadığımızda kaşları çatılacak.

Onun elini hep omzumuzda hissedeceğiz, çünkü oradadır. O bizi gölgesinde saklayan, meyveleriyle besleyen, yeryüzünde eşine az rastlanır bir ağaç gibiydi. Onun gölgesinde, onun ürettikleriyle beslenmeye devam edeceğiz. Dudağımızda donup kalan gülüşleri saklıyoruz. Bir gün birlikte güleriz diye. Ve saklayacağız, o görkemli halayda omuz omuza duruncaya dek. Gözlerimizdeki öfke kıvılcımını saklıyoruz. Ve saklayacağız, bir gün sarayları onunla tanıştırırız diye. Ve o gün gelecek.

Her baktığımızda yüreğimizi ısıtacak destan gibi bir ömür var önümüzde. Ona layık olmak için elimizden geleni yapmak boynumuzun borcudur. Ve bu borç en güzel, devrimle ödenir elbet. Ona devrimi armağan edeceğiz...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zafer Yemini

Yaslıyız
Yasımız susku değil
Yaslıyız
Yasımız ağıt değil
Yasımız isyandır
Yasımız
ve yaramız dağlıdır
Tarihten kopup gelen
tüm isyan önderlerinin ateşi
ve hüznüyle ölümün
Yasımız
tarifsiz bir sancı
Yasımız
katıksız sevgi
Yasımız
tepeden tırnağa hınç
Yasımız
Ölümüne bağlılık
Onurlu bir bayraktır
dalgalanan göğsümüzde
Yönü zafere, hep zafere
Kenetli dudaklarımız
sesini haykırıyoruz
Yutkunarak
boğazda düğümlenen yumruyu
Hançeremizde
Baş eğmez bir miras
kavgacı, mert
ödünsüz bir hayat ismin
ölümsüz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önderimizsin
Yürekte
Sancıdan çok sen varsın
Senin olduğun yerde
Acıdan çok Umut var
Zafere yeminimizsin

13 Ağustos 08
İ. G.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Helal Olsun!..

Anadolumuzun yoksul halklarının, hangi ulustan, milliyetten, inançtan olursa olsun, binlerce yıl bir arada yaşamaktan kaynaklı kimi ortak değerleri vardır. Bu değerler onları birbirine yakınlaştıran, birleştiren, kardeşleştiren bir özelliğe sahiptir. Bunlardan biri, cenaze törenlerinde, artık fiziken aralarında bulunmayan, ölümsüzlüğe uğurladıkları sevdiklerine karşı son görevlerinden biri olan "Helallik isteme"dir. Sonsuzluğa uğurlanan kişinin kabrinde acı çekmemesi için, geride kalan, yaşayan yakınlarına hiçbir borcunun, alacak-vereceğinin kalmadığının geride kalanlarca, İmam ya da Dede tarafından "Hakkınızı helal ediyor musunuz?" diye sorulduğunda, duyulacak şekilde yüksek sesle üç kez tekrar edilerek "Helal Olsun" denilerek onaylanmasıdır.

Her cenaze töreninde, kabristana gitmeden önce cami veya cemevinde ve yine rahmetlinin evinin önünde, cenaze namazında bulunanlardan "Helallik" istenmesi bu iki inanışın temel kurallarından biridir... Keza, Anadolu topraklarında var olan kadim inançlardan Hıristiyan Ortodoks

veya Gregoryen inancına sahip komşular da böyle anlarda, evlerinin önünde helallik istenen kişiye, aynı inançtan olmasa bile, tüm içtenliği ve samimiyetiyle, sesini duyurarak katılmaları da bir gelenek olmuştur.

Farklı inanışlardan kimselerin yanyana, içice, barış içinde yaşadığı Anadolu topraklarında bu davranış oldukça doğal, insani ve zorunlu bir görev olarak addedilir. Tersi davranış, garipsenir, ayıplanır. Ve bu hiçbir istisnası olmaksızın tüm insanlar için içtenlikle uygulanır. Elbette Anadolu toprakları üzerinde din tüccarlığı yaparak insanlarımızın saf ve temiz inançlarını, duygularını sömürerek servet biriktiren, kasalarını ve göbeklerini şişiren, Amerikan işbirlikçisi iktidarların sözcüsü, "Ilımlı İslam"ın sesi Kanal 7 habercisine göre böyle değildir. Onlar kendi düzenlerini, vahşi sömürü tezgâhlarını bozmaya, bu insanlık dışı yalanlarla, katliamlarla sürdürülen düzeni yıkmaya yemin etmiş, hayatını insanlığa ve bu onurlu ideale adamış devrimciler için bu kuralı bozarlar, bozulmasını ister, gelenekleri çiğnerler. Çünkü din inancı, ibadet, kurallar, gelenekler, onların maddi çıkarlarına göre şekil alır, var veya yok olurlar.

Anadolu halklarının Umudunu yaratan, Halk Kurtuluş Savaşı'nın Önderi ve Başkomutanı'nın cenazesinde bulunan binlerce kişiden "Helallik" istenmesi ve binlerce kişinin yüksek bir ses tonuyla "HELAL OLSUN!" demesi, din tüccarı, "Ilımlı İslamcı" Kanal 7'nin zoruna gitmiş anlaşılan.

"...221 kişinin öldürülmesi emrini veren DHKP-C lideri Dursun Karataş için Cami'de kılınan cenaze namazında helallik istendi..." diyerek, sözde bir haber yapıyor Kanal 7 habercileri...

Halkımız böyle durumlar için "Sizin yatacak yeriniz yok" diyerek sitemini belirtir ve böyle anlarda böylesine ahlak dışı, edep-erkan dışı, inanç dışı düşünce ve davranış sahiplerini kınar, ayıplar ve bazen çeşitli şekillerde cezalandırır da... İstanbul halkının kursağından çalınan paralarla oluşturulan, İstanbul Belediyesi mal varlığından alavere dalavere yöntemleriyle gasp edilerek kurulan, haram para ile işletilen bir TV kanalından başka ne beklenirdi ki? Böyle bir haberi yaparken insanda inanç yoksa bile, bir vicdan, bir adalet duygusu olur. Mezarları tahrip eden, mezar taşlarını parçalayan kontralardan, psikopatlardan ne farkınız var? Gerçekten, yatacak yeriniz yok sizin!

Kimlerin ölüm emrini vermiş DHKP-C önderi Dursun Karataş?

İşkencecilerin, kaybeden, katleden, Kürt köylülerini kışın karın-buzun üzerinde çırıl-çıplak süründüren, dışkı yediren generallerin, halka emekçilere zulmeden polis şeflerinin, katillerin, mafyacıların, 12 Mart-12 Eylül darbecilerinin halkımızı "Erim erim eriyesin" dedirtecek kadar işkenceden, jandarma dayağından, hapishane zulmünden geçirten halk düşmanı Başbakanların, Anadolu insanını bir dilim ekmeğe muhtaç hale getirecek kadar sömüren tekelci burjuvaların, adaleti halktan esirgeyen savcı ve hâkimlerin, kontra hukukçuların, itin, mitin... Yani elleri gırtlaklarımızdan bir türlü ayrılmayan, halka ekmeği ve adaleti, özgürlüğü çok gören, bilcümle haramzade halk düşmanları için ölüm emirleri vermiştir Dursun Karataş. Işıklar içinde yatsın, ne güzel eylemiş! Yaşadığı ve Anadolu halklarının kurtuluş kavgasına önderlik ettiği yıllar boyunca, halkın adaletinin tecelli etmesi için çabalayarak halkın yüreğine bu şekilde su serpen, Anadolumuzun bilgesine, Dayımıza üç kez yetmez, binlerce kez HELAL OLSUN!

Kanal 7'nin vicdansızlığı, sahtekarlığı ve işbirlikçiliği de boyunlarında bir yafta gibi asılı kalsın!..

Dayımıza bir kez daha, Helal Olsun... Helal Olsun... Helal Olsun...

Şahmaran

Şahmaran
kendisine yeni bir yol
buluncaya kadar
yeraltında yaşar,
O büyük öğretmen
halkının aydını
Aydın
Orman mühendisiyken
toprağa çam fidelerini
diktiğinde
büyüyecekti Orman
büyüyecekti
Umut
Orman orman
Ormanla birlikte,
Şahmaran
kendisine yeni bir yol
buluncaya kadar
yeraltında yaşar,
amaç kendini korumak değil
halkı koruyabilmek
tankların karşısında,
tank paletleri altında
kırılırken fidanlar
Yeni fidanlar
Filizlenir
Orman orman
Yıllar sonra adımlar
büyürken
Şahmaranlar
Yollara düşmüşken

Yeni yollar bulurken
birer birer,
Zalimler
sokaklarda
evlerde
terör estirirken
Şahmaranlar
Yeni bir yol bulurlar
Ölümsüz
Yenilmez

23.05.08
M. A.

Devrime Adanmış Bir Ömür

Devrime, sadece devrime adanmış bir yaşam. Tüm düşüncelerini, duygularını, davranışlarını devriminin ihtiyaçlarına, çıkarlarına göre şekillendiren bir anlayış. Bu anlayışa göre devrimi büyüten, besleyen herkese, her düşünceye, olaya sevgi ile yaklaşır. Kitlelerin bilinçlenmesi, örgütlenmesi, bir kurumun yaratılması, devrimin bir mevzi elde etmesi, bir insanın örgütlenmesi, düşmana vurulan her darbe ona mutluluk verir. Düşmana, onun ideolojisine, o ideolojiyi devrim saflarına taşımak isteyenlere karşı ise öfkeyle saldırır. Devrime zarar veren, yavaşlatan her türlü zaafa karşı uzlaşmazdır.

Bir ömür boyu devrimcilik tanımlaması onunla somutlaşıyor. Onun yaşamının her anı devrimi büyütmek ile geçmiştir son anına kadar... Ölümünü, ölümün sonrasını dahi örgütleyecek, planlayacak kadar... Lenin'le ilgili bir anlatım vardır. Menşevik lider Plehanov Lenin'i merak eder ve onu daha yakından tanıyan Akselrod'a sorar: “Lenin nasıl biri, insanları nasıl etkiliyor, nasıl ikna ediyor?” Akselrod şöyle cevap verir: “Günün 24 saati devrimi düşünen bir insanı canlandır kafanda, buna uyku saatleri de dâhil, çünkü Lenin rüyalarında dahi devrimi görür.” Zaten başka bir şekilde devrimi yapmak mümkün olur muydu? Lenin Sovyet halklarının, O ise Türkiye halklarının önderidir. Devrim önderlerinin yaşamında devrimden başka hiçbir şey yoktur. Ve yine şunu da açıkça ifade etmek gerekir; her anı devrim için yaşanmış, büyük bedellerle dolu bu ömürde bir kez dahi kendisi için bir istek yoktur.

Onun örgütçülüğü, işlerin denetlenmesi, takip edilmesi ile ilgili ısrarcılığı, sonuç alıcılığı bilinir. Bir işin aksatılması, savsaklanması, geciktirilmesi devrimin geciktirilmesidir. Bu bilinçle bu aksaklıklara karşı asla hoşgörülü olmaz, kızar, öfkelenir. Hele ki aksayan, bir yoldaşının güvenliği, sağlığı ile ilgili bir ayrıntı ise, o zaman onun öfkesi daha da büyür. Yer yerinden oynar. Örnekleri çoktur; bir tutsağımızın parasız kalması, bir savaşçımızın silahsız kalması, illegal bir insanımızın evsiz kalması vs. kızar, köpürür. Bu durumlarda tek bir istisna vardır; o da kendisidir. Evet, söz konusu kendi güvenliği ile ilgili bulunması gereken

bir ev, bir kimlik vs. ise işte bunu ifade etmekte zorlanır. Elbette herkes bilir; onun özel bir yaşamı yoktur, bu bahsi geçen ihtiyaçlar da özel değil, hareketin ihtiyacıdır. Tek bir insanımız dahi bunun aksini düşünmez, kafasından dahi geçirmez ama o bu konuda çok hassastır, hatta utangaçtır.

12 Temmuz sonrası yurtdışına çıkma kararı ancak kadroların büyük ısrarı ve zorlaması sonucu olmuştur. Böylesi bir hassaslığa gerek var mıdır? Belki "yoktur, gereksizdir" denilecektir. Ancak ömür boyu devrimciliği içselleştirmiş olanlar, Parti-Cephe kültürünü bilenler anlar bu tavrı. Bu tarz önderliğin tarzıdır, kültürüdür. Onun yaşamında "ben" yoktur. Hiç olmamıştır. Bu öyle bir tarzdır ki; yaşamının her anını olduğu gibi ölümünü de planlamış ve onda bile yaşamında olduğu gibi özel bir talepte bulunmamıştır; cenaze şurada defnedilsin, şölen tören olsun vb. dememiştir. Tek istediği çok sevdiği ve uğruna yaşamını adadığı halkının arasında, içinde olmaktır. Çünkü onun için tek bir şeyin önemi vardır; yoldaşlarına ve halkına verdiği devrim sözünü yerine getirmek.

"Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" dedin. Biz sana inandık. Sözün sözümüzdür. Yolundayız. Senin gibi son anımıza kadar sapmayacağız bu yoldan. Ve dünyayı sarsacağımız o büyük zafer gününde seninle ve tüm ölümsüz kahraman şehitlerimizle birlikte olacağız.

Tarih Ustası

Kulak ver ey insan
Konuşuyor genç bir adam
Kavgada Mahir
düşüncede de
düşmana kök söktürmede Mahir
dosta güven vermede de
Şu gördüğün genç adam
evet, gece gündüz okuyan
araştıran, soran, sorgulayan
O genç adamı diyorum evet
Örgütleyen, düşünen
işçiyle, köylüyle, öğrenciyle
öğrenen, öğreten
O genç adamı diyorum, evet.
Evet, şu sol avucunda ateş yananı
Evet, şu sağ elinde kabza tutanı
Evet, şu kerpiç evden başını uzatanı
Evet, evet, O yiğit genç adam...
Evet, Amerikan itlerine meydan okuyanı
O genç adamı diyorum, evet!
“Biz buraya dönmeye değil,
ölmeye geldik” diyeni
Ve Kızıldere'nin kızıllığına
daldırıp fırçasını
yaratan tarihin en güzel tablosunu
Evet, O genç adamı diyorum
Koşuyor gençlerimiz
Koşuyorlar tarih yazmak için
Tarihin akışını değiştirmek için
Kızıldere'yi gürleştirmek için

Ve işte!
Elazığ'ın fakir mahallelerinden
fırlıyor bir genç
Nerede mi?
O her yerde...
Şu barikatta gördüğün O.
Molotofu hazırlıyor
arkadaşlarını da
Genç olduğuna aldanma
ondaki yürek herkese yeter
Okul işgali mi var?
iyi bak içeriye
Mutlaka içeridedir O
Görüyor musun kapının önünde
barikatı güçlendiriyor?
Evet, şimdi koridorun sonunda
yürekleri güçlendiriyor
Ve şimdi, gizli girişin başında
halkın adaletini hazırlıyor
O her yerde...
Şu kürsüde gördüğün O
Bu barikat başka
karşıdan saldıran oportünizm
Yere seren aynı, O...
Şaşırdın mı?
Genç olduğuna aldanma
Tarih elinde tava gelmiş kil gibi
Yoğurdukça şekil veriyor
Şekil veriyor kendine
Şekil veriyor örgütüne
Ve vuruyor fırçasını tarihe
Bitti tartışma, evet!
Herkes yoluna, evet!
Ve gemi yelken açtı yeni ufuklara...
O her yerde...

Şu yerde yatan leşi görüyor musun?
Aldanma insan suretine

Göbeğindeki yağlar
tüyü bitmemiş yetimin hakkıdır
Giysi değil üzerindekiler
işkencede atılan çığlıklardır
ve yiten canlardır
“Adalet” dedi O
Ve serdi yere
Ve daha onlarcasını, yüzlercesini...
Mazlumların,
göz pınarları kuruyan anaların
yoksulların, açların
yüreğindeki irin aktı
Yara sağalmaya durdu
“Çok yaşa oğul” dedi yürekler
Ve medet ya adalet oldu adı
Önde giden O...

Sevgi yürekte demlenen şarap değil
Dizlere takat
gözlere fer
yüreklere coşku
vermeli...
Vermeli ki
sarp dikenli geçilmez yollar
dize gelmeli
Bir çırpıda geçilmeli
Aşılmaz deniz yarılmalı
Bu sevdayı boğmak için
sağda deniz
solda deniz beklese de
için rahat git
Önde giden O...
İşkence tezgâhındaki O...
Maltada, hücrede işkence gören de
Neler düşünüyordu kim bilir
aradığı bir sır mıydı?
Yoksa sırrına vardığı bir hazine miydi?
İşkencede kanlar içinde

Sırtında kırbaç
ayağında falaka
voltalarken hücresinde
güç verirken yüreklere
Ona güç veren ne?
Mutlu kılan ne?
Sanki işkence askısında değil de
geminin gözcü direğinde
“Kara göründü!” der gibi baktıran ne?
Tarihi yeniden yazacağına inandıran ne?
Halk sevgisi değil de ne?
Mangal yüreği değil de ne?
Tarih bilinci değil de ne?
Zulme boyun eğmektense
“gözcü direği”nden karayı seyrettiren...
Ölüm Orucundaki O...
Çöl!
Adın yeter dudakları kurutmaya
yürekleri titretmeye
adın yeter!
Kızgın güneşsin
bir de susuzluk
Ve de açlık
Adın yeter
yürekleri titretmeye!
İnsanlık bir de kum fırtınalarında bilenecek
Zulüm kumların arasında akrep gibi
Çöl!
Adın yeter...
Lakin sen de diz çökeceksin
akreplerinle beraber
sıcağın imtihandır ancak
susuzluğun ve açlığın altında
ezilse de bedenler
Yiğitler dönmez yolundan...
Uğraşma çöl!
Bu insanlığın yürüyüşüdür
Gel kabullen

Gel zorluk çıkarma
Gel Yezid'e yarenlik etme
Çöl, ey çöl!
Bilememişsin insanlığın yürüyüşünü
Bilememişsin şu önde giden yiğidi
Sana ve bağrında sakladığın akreplere
biat etmektense
yüreğine alır kor ateşini
Kanıyla sular susuzluğunu
Bedeniyle doyurur açlığını
Ve ölür insan,
hakiki insan...
Gör, bil artık
ey çöl!
Şu üstünde kapaklanan ölümsüzü
Ve ardından gelen ölümsüzler ordusunu
Senin kumlarınla yapılır
cenaze abdestleri...

Kabul et ey çöl!
Nil'e de yenildin sen...
Nil'e karışan Kızıldere'ye de...
İşte
sabaha karşı Nil'e
hınçla dökülen kitaplar
Kitaplara bakan bir çift çakır göz
ufak tefek bir adam
kocaman bir beyin
Tarih başka mecrada akmalı
Yârin yanağından gayrı
her yerde her şeyde
hep beraber olmalı
diyen bir beyin
Ve o sabahın alazında
Nil'in kıyısında
yalnız değil...
Nil'in kıyısında
ve görüyor

Görüyor Ortakçılar'ı...
Ortaklıkla ballanan incirlerini
Beye isyan, bire bin veren buğdaylarını
Ve kardeşlik şerbetinden tatlanan
üzümlerini, kirazlarını, çileklerini
işliyor ahiler çinilere
Ufak tefek adamın yüzünün nurunu
Ki, bu nur kardeşlik ve ortaklıktı
Görüyor hakikat bacıları
Görüyor baş eğmez Börklüce Mustafa'yı
ve Torlak Kemal'i
Görüyor Serez çarşısında
darağacında sallananı
Geleceğe giden yol
görmekten geçmez
Bedreddin gibi...
Köhnemiş mührü
kendi ölüm fermanına
basmaktan geçer
Bedreddin gibi...
Ölüm fermanını
dirim fermanı yapmaktan geçer

Dayı gibi...
Elinde dirim fermanı
görüyor yüzyıllar sonrasını
insanlığın çileli yürüyüşünü
Kolay mı bir insanın doğması?
Ya büyümesi
ve kaderini eline alması?
Ya kocaman insanlığın
işte öyle devasa
işte öyle çileli
işte öyle zorlu
Onurlu bir o kadar
umutlu bir o kadar
güçlü bir o kadar
Ve resmediyor önderi Marks...

Filozof at binip
kılıç kuşanmalı
Tarihin derinine inip
Mazlumun ahını duymalı
Çiçekten çiçeğe konan arı gibi
Acıları, sevinçleri,
Kahırları, umutları,
Savaşları, yıkımları,
yaratılan güzellikleri
İlerlemeyi, gerilemeyi
görmeli, hissetmeli
Upuzun yürüyüşünü insanlığın
toplamalı beyin
koca bir kazan gibi,
içine almalı
Yoğurmalı, şekil vermeli,
Ve kavganın imbiğinden
damlatmalı abı hayatını
Dile gelmeli
- “Uyan esirler dünyası”
- “Bizleri kurtaracak olan kendi kavgamızdır”
- “Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık”
Ve
- “Haklıyız Kazanacağız!”
Hava kavga havası
Hava zafer havası
Çiçeğe durmuş tomurcuk
Bahara durmuş doğa
Su alacak tavda çelik
Bendini yıktı yıkacak su,
Yoksulların Prometeus'u
Tanrılardan çaldığı ateşle
ıslattığı fırçasını
vurdu tarihin tuvaline...
Ve daha geçmeden birkaç sene
O Ateş,
ses veriyordu işçilere
köylülere ve askerlere

“Kışlık Saraya!”
“Bakanlıklara!”
“Demir yollarına!”
Ve sonunda
“Bütün İktidar Sovyetlere!”
İşte yıkıldı zulmün kalesi
bin yıldır yıkılmayan
ve yıkılmaz sanılan
Yoldaşlar, dedi Önder
Lenin'den bize mesaj var
Her kale yıkılmak için var
Ve şahlandığında silahlar
devrilir hem sultanlar hem de çarlar
Yürüyelim sonuna kadar!
Ey Spartaküs eeey!
Elli bin insan sayılmayan insanla
Elli bin hakiki insanla
Tiranlarla kaplan güreşine tutuşan
Spartaküs ey!
On yıldır kanser çarmıhındasın
hangisisin biliriz
Zulüm bilmez, biz biliriz
Seni iyi tanırız
Ve de iyi saklarız
En sıcak en korunaklı yerimizdesin
Saplarken göğsüne düşmanın
Çifte su verilmiş kargını
Biz arkanı kollayandık
Kaybetmeyelim diye yolumuzu
Serptiğin çakıllara
baka baka
“Ya Umut”
diye diye
Çoğala çoğala
peşinden gelendik
Ve işte seninleyiz
Tiranlar için yaşamaktansa
Ne mutlu ki,

biz de seninle
“gözetleme direği”nden
seyredeceğiz geleceği
Ve işte kanımız
Ustası sensin
Vur fırçanı
Seyretsin tarih
Yürüyeceğiz sonuna kadar

Ekim 2008

Hayatı Kavrayan ve Yönlendiren Bir Yürek

Bir başöğretmeni yitirdik. Daha ilk karşılaşmada insanı, insanlığı öğreten bir öğretmen, bir usta... Gözlerinde ışıldayan insan sevgisi daha ilk görüşte insanın beynine yayılır. Yüreğini kaplar. Tüm vücudunu sarar.

Önceden tanıyanı insanın Dayı'yı görünce daha ilk anlarda, evet bir farklılık var düşüncesi kaplar, yüreğini de bir coşku ve kendine güven... Kim olduğunu bilmeyen bir insansa sohbetinin ilk anlarında tevazu timsali bir bilgeyle karşı karşıya olduğunu anlar. Şefkat, aydınlık, kararlılık, inanç süzülür dudaklarından. Sizden biridir. Sizin olduğunuz yerdedir. Ne öndedir, ne üstte... Sizin gibi olduğunu hissettirir size. Birden bakmışsınız ki, siz, O olmuşsunuz. Biraz önce sorunu kavrayamayan, belki de çözümsüz olduğunu düşünen siz, doğallıkla sorunu anladığınızın, adım atmaya başladığınızın farkına varırsınız. Durmuşken yürümeye başlamışsınızdır, yavaşken hızlanmış. O da yakınınızdadır. Ne bir adım önde görünür ne de başka bir şey. Sizinle sohbet ede ede gidiyor sanki... Kapılar usulca arka arkaya açılır.

Engeller sanki artık yok. Aslında birer birer aşmaktasınız. Ve bu kısa sürede gerçekleşmiştir. Biraz sonra kendi kendinizle kalıp düşünürsünüz... Ve o zaman bu kısa zamanda aldığınız mesafeyi görürsünüz. Siz de şaşar kalırsınız. Oysa biraz önce farklı bakıyordunuz. Sihire inanılmaz, o asla inanmaz. Emek doğanın büyük bir sihridir. Tek olarak doğanın sihrine inanır. Ve artık siz, siz değilsiniz Onun emeği geçmiştir size. Doğanın o büyük sihrini bir çini ahisi ustalığıyla sizin içinize işlemiştir. Tam zamanında, ne erken ne de geç... Tam kararında ne fazla ne eksik... Tam kıvamında ne soğuk, ne sıcak. Önünüz açıktır artık. Yapılacaklar bellidir. Yapacak gücünüz olduğunu göstermiştir. Kim tutabilir artık sizi.

Bir cevher görür insan, bir dünya güzelliği ve nasıl anlatacağını bilemez, nereden başlayacağını bilemez. Öyle bir his uyandırır. Her özelliğini görerek, yaşayarak hissederek, duyarak özümsemek, sindirmek ister insan. Öyle bir duyguyu kesinlikle yaşatır Dayı... O zaman dostun

da, düşmanın da duyduğu saygı daha bir anlaşılır oluyor.

Bulunduğu her ortamda kesinlikle bir iz bırakır ve hatırlanır. Hayata dair bilmediği, görmediği hiçbir konu yoktur neredeyse. Bununla birlikte daha yeni öğrenmeye başlayan birinin merakı, isteği görülürdü. Hayatı çok iyi tanımış, öğrenmeyi ve öğretmeyi mükemmel derecede kavrayan bir insandı. Öyle sorular sorardı ki, hem öğrenir hem de öğrenmeye teşvik ederdi. Düzenin insanı kör eden mantığının nerelerde saklandığını iyi bilirdi. Öyle sorular sorardı ki, insan kendi beyninde keşfe çıkar ve o düzen kalıntısını açıklıkla görürdü. "Ya sorduğumuz sorunun cevabını doğru yerde aramıyoruz ya da doğru soruyu sormuyoruz."

Tespiti netti. Soruna odaklardı. Ve gerçekten görürüz ki, doğru soruyu sormamışız. Soruyu doğru sorunca, sorun çözülmüştür. Doğru soru sormanın, sordurmanın ustasıdır Dayı. Zira hayatın ustasıdır. Sorularıyla hayatı kavramış, içmiş bir insandı. Marksizmin ustası olarak kavramanın değiştirmek olduğunun örneğidir.

İnsanı kavrayarak dönüştürür. Örgütü kavrayarak önderlik eder. Hayatı kavrayarak değiştirir. Çoğu zaman anlamaya çalışıp dönüştürmeye çalıştığı şeyin içinde mi, dışında mı ayırdına varmak mümkün olmaz. Onunla birleşir, onunla yol alır.

Sadedir. Konuşması, yürüyüşü, giyinişi her şeyiyle... Her davranışıyla sadelik örneğidir. Simgelerle uğraşmaz. Ürettiği politikalar yaptığı tespitler simgesidir onun. Şekilsel şeyleri sıradan görür. Hiçbir konuda sıradanlığı kabul etmez. İnsanın derinine işlediği gibi, siyasetin, hayatın derinine işler. O derinliği alır, sadeleştirir. En karmaşık, en anlaşılmaz görünen konular birden her gün yapılan bir işmiş gibi sadeleşir basitleşir. Gerisi harcanacak emekle, sebata kalmıştır. Sonuç kesindir.

Kısa zamanda çok şeyler öğretti. Büyük izler bıraktı. Ondan sonra kendisinden ayrılmak yoktu. Kendini yenileme ve yeniden üretmenin ustasının gözünü hep kendi üzerinde hisseder insan... Yüreğinde, beyninde taşırdı. Yıllar yılı... "Şu anda yaptığımı tasvip ediyor mudur?", "burada olsa nasıl değerlendirirdi?" hep bunları düşünür oluyor insan. Ve özel olarak tanındığını, ilgilenildiğini hissediyor.

Yıllar sonra bile, geçen zamana rağmen hiç ayrılmamış gibi hatırlanmak ve her şeyin detaylarıyla bilindiğini görmek insanda büyük bir güven ve rahatlama yaratıyordu. O nedenle "bizi gözlüyor" düşüncesi hep canlı kalıyor. Ve eminim ki, şimdi de bizi gözlüyor. Sonuna kadar da bizi gözleyecek. Ona kendi içimizde verdiğimiz bir söz var. Ondan gizli verdik bu sözü. Ama anlaşmalı bir gizliliktir bu. Zira o bizim içimizi

biliyor.

Evet, O'nun gibi olacağız. Bağımsız, demokratik ve sosyalist bir ülke kuracağız. Çocuklarımız, gelecek kuşaklar Onun gibi olacak. Çünkü yeni insan Dayı'dır. Onun devrimciliğini, ideolojik, politik, kültürel anlayışını Anadolu'nun her köşesinde yeşerteceğiz. Senin güzel gülüşünü ülkenin her köşesinde dalgalandıracağız Dayı!..

Tutsak Mektuplarından

Gitmek gerek
Doğan ufka bakarak
Her daim genç yürekler
Canlandırmak için hayatı
Ölürken bile
Işık olabilmek için
Ve ölebilmek asıl mesele
Sürümeden ayakları
Tüm güzellikleri adına
Ağız dolusu gülücüklerle yaşanılan
Bir dünya için

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Hepinizi büyük ailemizin sıcaklığıyla kucaklıyoruz. Acılıyız, öfkeliyiz. Acımız da, öfkemiz de kaybımız kadar büyük. Yüreğimiz, bilincimiz sökülmüş gibi tarifsiz duygular içerisindeyiz. Biz acılıyız, biz yaralıyız diye boşuna sevinmesin, kınalar yakmasınlar...

Her ölüm son değil, yeni başlangıçtır bazen... Bizler ondan öğrendik acılarımızdan güç, öfkemizden devrim iddiamızı büyütmeyi. Bu yüzden dostlarımızın umutlarını düşmanlarımızın korkularını büyüteceğiz. Onun yokluğunu hissettirmeyeceğiz.

Bir Dayımız vardı, hala var. İşaret parmağı önde, tepeden tırnağa inanç, tepeden tırnağa özveri, ... cüret ve kararlılık. Tepeden tırnağa hayat veriyor, yol gösteriyor bizlere ve onun ışığıyla varacağız nihai zafere. Bu duygu ve düşüncelerle hepinizin acısını paylaşıyor.

Başımız sağ olsun diyorum. Büyük ailemizin başı sağ olsun. Ailemizin yeri doldurulamaz ferdi, Dayımızın anısına bıraktığı eşsiz mirasa gözümüzden daha iyi bakacağız.

D. K.

Onlar ki
dünyanın son umudu
soyları tükenmeyen
birer şahindiler...

Merhaba arkadaşlar,

Umut ışığımızın sıcaklığıyla sıkıca kucaklayıp öpüyorum. Umarım iyisinizdir. Sıcaklığını yaşadığımız acı kaybımızla her birimiz derinden sarsıldık... Böylesi bir haberin gerçekliğine inanmak her birimiz için çok güç oldu... Acımız büyük. Büyüklüğü kadar bizlere bıraktığı ilmik ilmik binbir fedakarlıkla yarattığı değerler de çok büyük...

Bugün bu değerleri Özgür Tutsak kimliğimizle yaşamanın ayrı bir gururunu da yaşıyoruz. Çünkü Özgür Tutsaklık ilmik ilmik örülen tarihin en büyük değerlerini de taşıyor aynı zamanda... Dışarıda olup cenazeyi omuzlamayı ne kadar çok istedik, tahmin edersiniz... Ama Özgür Tutsak kimliğimizle uğurlamak nasip oldu umut ışığımızı... Fiziken sizlerle omuz omuza olamadık ama yüreğimiz her dakika sizlerle beraberdi...

Hepimizin başı sağ olsun. Bırakılan değerleri her daim ileriye taşımanın onuru ve gururuyla. Sağlıcakla kalın. Her birinizi sevgiyle kucaklıyorum. Umudun sıcaklığı yüreğimizden eksik olmasın.

E. S.

Merhaba,

Yüreğimizin sıcaklığıyla yüreğinizden öpüyoruz. Bugüne dek çok şeyi paylaştık bu satırlarda. Özlemi, sevdayı, kavgaya dair ne varsa bölüştük sizlerle. Ama hiç düşünmemiştik, bir gün paylaşacağımız şeyin yüreğimizi yangın yerine çevirecek o büyük ayrılık haberi olacağını. Düşünmemiştik, çünkü dilimizde buna yer yok sanıyorduk.

Daha bilinmeyen, hiç söylenmemiş bir cümleydi sanki bu! Ama işte onu da paylaşıyoruz tüm paylaştığımız acılar, sevinçler gibi. Bu acı elbette yalnız bir acı değil.

Onur var, namus var, her şeyden önemlisi ışık var bu acının başımızı dik tutan gururunun içinde. Bu ışığın yoksunluğunu fiziken duyacak ve asla onun varlığından vazgeçmeyecek tüm devrim neferlerinin, dünya halklarının başı sağ olsun. Başınız, başımız sağ olsun. Onsuz ama onun sesiyle yürüyeceğimiz gerçeğiyle, sevgilerimle.

G.

Merhaba,

En değerlimizi ölümsüzlüğe uğurlamak bizleri hücrelerde karşıladı. Acılarımız tarifsiz. Fakat o değil mi ki bizlere her şeyin üstesinden gelmeyi öğreten, bizlere yol gösteren, yine onun sayesinde aşıyoruz. Ve her zaman yanımızda olacak en zor günlerimizde. Bizler de onu her anımızda taşıyacağız. Bizlere bıraktığı değerlere sahip çıkacağız. Onun mirasını en yukarılara taşıyacağız ve onunla varacağız o büyük güne. Büyük Ailemizin sıcaklığı ile kucaklıyorum. Anısına bağlı kalacağız diyorum tekrar. Başınız, başımız sağ olsun.

Sevgilerimle

M.

Merhaba,

Umudumuzun sıcaklığıyla...

Başımız, Türkiye ve dünya halklarının başı sağ olsun Acımızı tarif etmeye kelimeler yetmiyor. Gururumuz, onurumuz da tarifsiz. Yol göstericimiz, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Sevgiler.

M. Y.

Merhaba,

Önderimizin sıcaklığıyla sıkıca kucaklayıp öpüyorum. Yol göstericimiz, baş öğretmenimizin, Onun yaşattığı değerleri Onun ışığıyla onurla, gururla her pahasına taşıyacağız. Tekrardan başımız sağ olsun. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Sevgilerimle.

E.

Merhaba,

Dayımızın sıcaklığıyla hepinizi kucaklayıp öpüyorum. Başımız sağ olsun. Tüm ülkemiz yoksullarının ezilenlerin başı sağ olsun.

Dayımız hayatını ülkemizin bağımsızlığı ve tüm ezilenlerin, yoksulların kurtuluşuna adadı. Ta ki son anına kadar. Tüm engebeli dolambaçlı yollardan başarıyla geçerek yol gösterdi, aydınlattı, umudu yarattı. Bizler hep beraber o yolda kurtuluşa kadar yokluğunu belli etmeyeceğiz. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Bugün bundan dolayıdır ki aynı zamanda gururluyuz, başımız dik.

Biz kazanacağız.
H. Ö.

Merhabalar,

Dayımızın sıcaklığı ile kucaklıyor, selam ve sevgilerimizi iletiyorum. Dayımızın bizlere bıraktığı değerler, onun yokluğunu hissettirmeden; işaret ettiği yolda yürümenin kıvancı bir nebze de olsa acılarımızı hafifletiyor. Yokluğunda da hep bizimle, hep BİZ'le olacaktır. İdeallerini sahiplenerek bizle birlikte yaşayacak, yol gösteren olacaktır her daim. Başımızın sıkıştığı her an sığınağımız, yanı başımızda bulacağız...

Büyük bir kayıptır... fakat diğer yandan bıraktığı değerler daha büyüktür. Bu nedenle "kayıp" derken sadece ve sadece fiziki bir "kayıp" olacaktır. Diğer bir yandan Onsuz, fakat Onun sesiyle, Onun bilgeliği ve yol göstericiliğiyle yürüyeceğiz...

Halkımızın, dünya halklarının başı sağ olsun... Anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyorum.

Sevgi ve Bağlılıkla.
H. K.

Merhabalar,

Umudumuzun sıcaklığıyla kucaklıyorum hepinizi. Her ne kadar ayrı olsak da, biliyoruz ki yüreğimiz bir atıyor. Hepimizde aynı sızı var. Yol göstericimiz, Dayımızı kaybetmiş olmanın sızısı. Kuşkusuz bizler için büyük bir kayıp. Ama yokluğunda da O hep bizimle olacaktır. Başımız, Türkiye halklarının başı sağ olsun. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Sevgilerimle
İ. A.

Merhaba,

Mücadelemizin sıcaklığı ile kucaklıyorum. Türkiye devrimi çok değerli, yiğit önderlerinden birini kaybetti. Bizler onun yaşattığı bu ailenin fertleri olarak, Dayımızın içinde ve onun yol göstericiliğinde acımızı bağrımızda taşıyarak yürümeye devam ediyoruz.

Onun yoldaşları olmanın haklı gururu ve onuru bizimle... İşaret ettiği yol; halkımızın özgürlük yoludur... Yürümeye devam edeceğiz. Halkımızın, dünya halklarının başı sağ olsun.

Sevgilerimle.
H. T.

Merhaba,

Özlemle, umutla sıkıca kucaklıyorum sizleri. (...) Günler daha neler getirecek diyorduk ki yaşayabileceğimiz acıların en büyüğünü yaşadık şu kör damlarda... Yaşadıklarımızı anlatmak zor, ki sizler de aynı duyguları yaşadınız. Zorluğu ve acının tarifsizliğiyle yüklü oldu geçen günler... Halkımız bir evladını ölümsüzlüğe uğurladı... Yeri doldurulamayacak güçlü bir evladını... Yaşayabilecek her şeyi yaşadı 38 yıllık mücadelesi boyunca… Yaşamının her anında olduğu gibi son anında da. Bizlere bıraktığı mirasla yolumuza ışık olmaya bize rehberlik etmeye devam ediyor. Anısı önünde saygıyla eğiliyor, Türkiye halklarının ve büyük ailemizin başı, başımız sağ olsun.

Sevgiler.

A.K.

Merhaba,

Türkiye halkının büyük bir insanını ölümsüzlüğe uğurladık. Onun yoldaşları olmak bizlere büyük güç veriyor. Bizler de Dayımıza layık olacağız. Bizlere öğrettiği yoldan yürümeye devam edeceğiz. Bizlere bıraktığı mirasa sahip çıkacağız. Büyük Günü karanfillerimize armağan edeceğiz, bundan sonra daha çok çalışacağız. 38 yıllık devrim mücadelesinde bizlere öğretmenlik yaptı. Bundan sonra da gösterdiği yoldan yürümeye devam edeceğiz. Tüm halkımızın başı sağ olsun anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Sevgilerle

C. Ş.

Merhaba,

Sevgi umut ve özlemle hepinizi candan sıkıca kucaklıyorum. Halkımız büyük bir insanı kaybetti. Onu ölümsüzlüğe uğurladık, acımız çok. Büyük Dayımızın yüreklerimizdeki yeri doldurulmaz. Dayımız yüreklerimize ekili sevgiyle büyüyen en güzel karanfil olarak yüreğimizin sevgisi, gözlerimizin ışığı olacak.

Sevgilerimle.

F. E.

Merhaba,

Dayı'mızın şehitliği haberini aldığımızdan bu yana on gün kadar oldu. Ve elbette acımız, hüznümüz taze. Hissettiklerimizi ifade etmek

zor gerçekten. Onu bize, bizi ona bağlayan bağlar o kadar güçlüdür ki. Elbette bu bağ fiziki varlığının çok ötesinde ve fakat katlanılması zor yine de. Biz onu hep devrimle beraber, devrimi onunla düşünmüştük. O günü görmek en çok onun hakkıydı. Şimdi onunla yürüyeceğiz, o büyük güne. Ve kazanmak boynumuzun borcu. 2008 yılı dünya halkları ve devrimci hareketleri için büyük kayıpların, acıların yaşandığı bir yıl oldu gerçekten. George Habbaş, Raul Reyes, M. Marulanda Velez... Ve Dayı... Dünya halkları önderlerinin mirasına sahip çıkacaktır ve emperyalizme karşı mücadeleleri zaferlerle taçlandıracaktır kuşkusuz. Ve bizler, Dayımızın bizzat yaratıcısı olduğu Özgür Tutsaklık geleneğini ileri taşıyacağız. Onun bizlerden, yoldaşlarından istediği belli: İradi olacağız, emekçi ve cüretkar. Anısı bizimle, umudu bizimle...

Saygı ve bağlılıkla eğiliyorum bir kez daha.

Sevgilerimle.

Kızıl Atlılar

“Akıyordu su
Gösterip aynasında söğüt ağaçlarını.
Salkım söğütler yıkıyordu suda saçlarını!
Yanan yalın kılıçlarını çarparak söğütlere
Koşuyordu kızıl atlılar güneşin battığı yere!”(1)

Onlar güneşe koşan kızıl atlılardı. Güneşe koşmanın bilinciyle katettiler en aşılmaz yolları. Geçtikleri her yerde yeni bir şey öğrendiler ama öğrenmekten asla vazgeçmediler. Karşılaştıkları her engelde büyük tecrübeler edindiler ama tecrübelerini yenilemekten asla vazgeçmediler. Ateş çemberlerinden geçerken kavganın ustası oldular. Daha büyük çemberlerden geçeceklerini bilerek kavganın ustası olmak gerektiğini yüreklerine kazıdılar. Boşuna değildi Kızıl Atlılar diye anılmaları. Umudu bayrak gibi taşımaları. Zor ve dolambaçlı yollardan soluk soluğa geçerken durup dinlenmediler. Ağır kayıplara rağmen ulaşmak istedikleri hedefe doludizgin koştular. Yaralarını sara sara, düşenlerin ardından ağıt yakmadan, gözyaşı dökmeden sadece koştular.

“Birden
Bir kuş gibi
Vurulmuş gibi
kanadından
Yaralı bir atlı yuvarlandı atından!
Bağırmadı,
Gidenleri geri çağırmadı,
Baktı yalnız dolu gözlerle
Uzaklaşan atlıların parıldayan nallarına!”(2)

Soluk soluğa süren bir kavgada zamanın öneminin bilincindeydiler. Uzayan her saniyenin daha büyük acılara gebe olduğunun tanığıydılar.

Kimilerinin daha uzun yaşamak için çırpındığı, görmezden, duymazdan, konuşamazdan geldiği bir çağda ağır bedeller ödeneceğini bilerek

1-2 Nazım Hikmet

atıldılar en öne. Yaşatmak için ölümü gülerek karşılamayı onur bildiler. Özlemini duydukları o yere, güneşe varmak için kendileriyle yarış halindeydiler. Aynı yolun yolcusuydular. Aynı suyu yudumluyor, aynı havayı soluyup aynı ateşin ortasında yanıyorlardı. Acıları da, sevinçleri de birdi. Sadece ölüm gelip kapıyı çaldığında "ille de önce ben" diyorlardı. Fedakarca öne atılmanın en yalın örneğini sergiliyorlardı. Önden gideni uğurlamak zordur, ağırdır. O ağırlığı taşıyamamaktan öte koruyup kollama duygusunun en duru halidir yaşanan. Gözlerini dikip bakmak sıkılı yumruğunla ardından haykırmak ve bunları yaparken soluk alıp verenin sen olduğunu bilmek, zordur.

"Gel deyin kızıl atlarıyla güneşe gidenler
Gel deyin ben de geleyim
Yol verin ateşin çocukları
Atlarınıza alın beni de"(3)

Ne kahraman olarak anılmaktı amaçları, ne de kuş beyinlerince ahkam kesenlerin dediği gibi macera uğruna çıkmışlardı bu yola. Bireyciliğin, bencilliğin evlerimize kadar yayıldığı bir dünyada büyük bir fedakarlık gösterilmesini anlamak istemeyenler; gün gün, hücre hücre erimenin, büyük acılara rağmen soluk soluğa yol almanın gücünü, sırrını da çözemiyorlardı. Oysa aradıkları ve göremedikleri şey çok yalındı. Onları yenilmez kılan, gücüne güç katan inançlarıydı, savundukları değerlerdi. Dur durak bilmeden yola devam etmelerinin sırrı da buradaydı. Risksiz yolculuğun yolculuk olmadığını, bedelleri göze almadan hedefe varılmayacağını bildikleri için sağa sola sapmadan yola devam ediyorlardı. Bu yola çıkma cesaretini gösteremeyen, riski göze almayıp bedel ödemekten kaçanların zehirli oklarla saldırmaları da nedensiz değildi. Öyle ki attıkları zehirli okların neye hizmet ettiği, ödenen bedellerin ağırlığını daha bir arttırdığını bile hesap edemez oldular. Kızıl Atlılar yola devam ettikçe, gerçekleri dörtnala dile getirdikçe samimi olmayanların niyetleri de bir bir açığa çıkıyordu.

"Düşmesin bizimle yola:
Evinde ağlayanların gözyaşlarını
Boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar!
Bıraksın peşimizi, kendi yüreğinin
Kabuğunda yaşayanlar!

3- Kahraman Altun

İşte:
Şu güneşten ateşte
Milyonlarla kırmızı yürek yanıyor!
Sen de çıkar göğsünün kafesinden yüreğini;
Şu güneşten düşen ateşe fırlat;
Yüreğini yüreklerimizin yanına at”[4]

Yüreklerin, yüreklerin yanında olması gerektiği anlarda, tarih tek başına yol almanın örnekleriyle doluydu. O tarihin en onurlu sayfalarında Kızıl Atlıların destansı direnişlerinin yazılması bundan. Güneşe koşma hedefiyle yola çıkan nice atlıdan geriye sadece Kızıl Atlıların kalması da tesadüf değildir.

“Nal sesleri sönüyor perde perde,
Atlılar kayboluyor güneşin battığı yerde!
Atlılar atlılar kızıl atlılar,
Atları rüzgar kanatlılar!
Atları rüzgar kanat...
Atları rüzgar...
Atlılar...
At...
Rüzgar kanatlı atlılar gibi geçti hayat!”[5]

Kimi zaman adları Kızıl Karanfil olarak anıldı, kimi zaman Boran Fırtınası. Yılların bir bir devrildiği uzun koşuda ateşin çocuklarıydılar.
Ve Kızıl Atlarıyla hiç durmadan güneşe koşmaya devam ettiler...
En öndeydi Başkomutan.

“Yaslayıp asi rüzgarına alnımı dağların
Düşeyim ben de yollara
Bir daha dönüşüm olmasa da ne çıkar
Atlarınıza alın beni de”[6]

Güle Güle Demiyoruz Sana
Güle güle demiyoruz sana
Umudun öncüsü
Biliriz yol alırsın geleceğe
“Hedef sosyalizm!” diye

4-5 Nazım Hikmet
6- Kahraman Altun

Güle güle demiyoruz sana
Çocuklarımızın gelecek düşü
Ezgisinde adalet ve özgürlük olan
Kardeşliğin türküsü
Güle güle demiyoruz sana
Tarihler öncesinin Spartaküs'ü
Anadolu'nun bilgesi
Bedreddin yiğidi
Güle güle demiyoruz sana
Alnımızın ışığı
Bayrağımızın yıldızı
Yolumuzun öncüsü

Uşak Hapishanesi
Özgür Kadın Tutsaklar

Zamansız Bir Veda

Bir gecekondudan, bir kitabın sayfalarından ya da sokakların caddelerle kesiştiği yerlerden başımızı kaldırıp etrafımıza dünyaya baktığımızda gıpta ettiğimiz şeyler olabilir. Bilimdeki gelişmelerden tutun da bir halkın yürüttüğü mücadelenin başarıya ulaşmasına kadar. Yine bununla birlikte kendimizi şanslı saydığımız bir husus vardır, bu husus sayesinde er ya da geç gıpta ettiğimiz her şeye kavuşacağımıza inanır ve gururla bakarız dünyaya.

"Bekle bizi, yürüyoruz. Biz de geleceğiz, bilinmezliklerini keşfedip sınırlarını zorlayacağız" dercesine önceleri belli belirsiz bir his şeklinde ortaya çıkan gurur ve inanç kaynağı zamanla ete kemiğe bürünür ve adını koyarız: Önderliktir bu.

Kuşatmaların yarılmasında, engellerin aşılmasında, sağa-sola yalpalamayan ideolojik netliğimizde, sessizliğin ortasında yükselen bayrakta varlığını hissederiz Onun. Bilir ve inanırız ki bulunduğumuz noktadan hedefimize uzanan bir zafer köprüsü kurulacaktır, yarı yolda kalınmayacaktır, başka halkların acı tecrübeleri tekrar edilmeyecektir. Boş bir inanç değildir bizi yürüten. Şehitliğin güvene, güvenin inanca dönüşmesidir ve inanç zaferin harcıdır.

Önderi yaratan halktır, halkın mücadelesidir. Bu yüzden her ikisi et ve tırnak gibidir, birbirinden ayrılmazlar. Ama bu tarihi birliği bozmak ister egemenler. Yalan en büyük silahları olur. Gazeteler, televizyonlar ise yalan kürsüsü. Bizse gerçeğin ve bilimin gücüyle kuşandığımız oranda üçlüyüzdür. Yalan kürsüsünden kurulan cümlelere ihtiyatla yaklaşırız bu yüzden.

Defalarca örgütümüze ve önderliğimize yönelik spekülasyonlar gerçekmiş gibi sunulur, olmayacak işlerle isimlerimiz yan yana kullanılır. Dayı'nın yaşamını kaybettiğine dair haberlerin haddi hesabı yoktur. 12 Ağustos günü yine böyle bir haberi duyduğumuzda ihtiyatı elden bırakmadık. Öğlen haberlerini izleyen arkadaşımız haberin içeriğini anlatınca yine bir psikolojik savaş haberi diye düşündük. Kuşkusuz önderler de doğanın işleyişinden muaf değildir. Bunu biliyorduk, her canlı için

geçerli olan doğa kanunları Dayımız için de geçerliydi. Ama bunun gerçek olması için henüz erken olduğunu düşünüyorduk. Yaşı üzerine sohbet ettik, 55-60 yaşlarında olsa gerekti. 12 Eylül zindanlarında, ölüm oruçlarında, sürgünde geçen yılları düşünsek de ölümle onu yan yana getiremedik ve sohbetimiz başka konulara döndü.

Günlük yaşam programımız devam ediyordu. Yürüyüş'ü toplu okuduk öğleden sonra. Bir yandan da üreterek direnenlerin sergisi için elişi yapıyorduk. Ve akşam haberleri başladı. Önce geçmiştekilere benzer bir haberdi izlediğimiz, sonra avukatını, ailesini ekranda görüp onların ağzından duyunca bu kez haberin gerçek olduğunu öğrendik.

Ve o saatten sonra adeta ekrana kilitlendik. Haberden habere, kanaldan kanala geçerek daha fazla ayrıntı yakalamaya çalıştık. Kameranın anlık bir hareketiyle dışarıdaki bizleri gördük. Onların gözlerinde kendi duygularımızı okuduk. Haber netti, böylesi bir durumda bile yalanlar sıralamaktan medet umanlar vardı. Doğrusu şu ki bizi o anda haberin gerçek boyutu ilgilendiriyordu, o artık yoktu adını haykırırken sol yumruklarımızı havaya kaldırdığımız, varlığıyla kendimizi şanslı hissettiğimiz Dayımız...

Son nefesini vermişti yurdundan uzakta. Ama işte onun emeği, yarattıkları, idealleri var bizde ve her yerde. Bu inançla gecenin karanlığında onun ölümsüzlüğünü haykırdık dünyaya, emeğinin olduğu her şeyin yaşadığını ilan ettik. Ertesi güne "Haklıyız Kazanacağız"la başladık. Ki dilimizde türkü, slogan olan onun sözüydü: "Halkız Haklıyız Kazanacağız!" Sabahtan hazırlıklara başladık. Defterlerden, kitaplardan şiirler, belleklerimizden marşlar seçtik, yürüyüşün yine onun rehberliğinde süreceğini haykıran. Hazırlıklar sessiz bir koşturmaca içinde sürüyordu. Yüreklerimizde fırtınalar kopuyor, yeniden yeniden duyduğumuz haberin gerçekliğini soruyorduk kendimize. Evet gerçekti, kabul etmesi kolay olmasa da.

Ölüm ve yaşam iç içeydi ve bunu en iyi bizler biliyorduk. Doğanın bir iç işleyişi vardır, o işleyişi siz de doğanın bir parçası olduğunuz için bedeninizde taşırsınız. Mesele doğayı anlamak ve kurallarını reddetmeden onunla yaşamayı öğrenmektir. Her canlının doğup büyüyeceği ve öleceği, ölümle yaşamın iç içeliği bir doğa kanunudur.

O günkü gazetelerde 11 Ağustos'un 10 yıllık bir savaşın son noktası olduğunu okuyup iradı bir sürecin işlediğini, önderimizin son günlerine kadar görevinin başında olduğunu öğrendik. Öğleden sonra saygı duruşuyla başlayan anma programımız marşlarımızla, şiirlerle devam etti. Cenaze nereye defnedilecek, ülkeye girişinde sorun çıkaracaklar mı

merak ediyor, her şeyin ona yaraşır olacağına güveniyorduk. “Ölümü dahil her şeyi planladı” deniyordu açıklamada. Her ihtimalin düşünüldüğü apaçıktı işte, yine de merak etmekten kendimizi alamıyorduk. O gün de haykırdık ölümsüzlüğünü, defnedildiği güne kadar da haykıracaktık.

Perşembe gününün gazetelerinde cenazenin uçakla geleceğini okuduk. Öyleyse cenaze töreni gecikmezdi ki çok geçmeden cuma günü defnedileceğini öğrendik. Biz de aynı saatlerde burada tören düzenlemeye karar verdik. Dostları davet ettik. Okuyacağımız şiiri, söyleyeceğimiz marşı seçme, bir metin kaleme almada başka bir zorluk vardı. Şiirler vardı duygulu ve içten, marşlar vardı coşkulu, ama yetmiyordu o anki duygularımızı anlatmaya. Bu yeni durum yeni türküler, yeni şiirler yeni marşlar istiyordu. “O türküleri”, “o şiirleri” çok beklemeyecektik. Yurtdışındaki anma töreni, havaalanındaki karşılama, cenaze aracının Gazi Mahallesi’ne doğru yol alışı, Gazi’deki karşılama, cemevinde tutulan nöbet... Sanki her anında oradaymışız gibi. Nihayet önderimiz vatanıyla buluşuyor, uğruna yıllarca mücadele ettiği halkının içinde şimdi. Başka türlü düşlemiştik halbuki, devrim meydanında karşılayacaktık onu, o bize seslenecekti. Söz veriyoruz bir kez daha “o günü getireceğiz”. Havalandırmada yapacağımız tören için çevre düzenlemesi yapıyoruz önce, havalandırmadaki gereksiz olan her şeyi kaldırıp çiçeklerin arasına bir masa yerleştiriyoruz.

Masada Onun karakalem bir çizimi var ve hemen yanında aynı boyutlarda Mahir’in portresi ve altında önderimizin Sabo’yla çekilmiş fotoğrafı. Henüz sabahın erken saatleri, sarmaşığın koyu pembe çiçekleri diriliğini koruyor, o çiçeklerle süslüyoruz fotoğrafların etrafını. Rüzgar esiyor bir yandan yerleştirdiğimiz her şeyi yerinden etmek istercesine ama biz daha inatçıyız, ne rüzgarlar ne fırtınalar gördük. Saat 11’e geldiğinde hazırlığımız tamamlanıyor, dostlarımıza sesleniyoruz onlar da hazır. Bir yoldaşımız saygı duruşuna davet ediyor bizi, ayaktayız yumruklarımız sıkılı. Anısını devrime taşıyacağız.

Metin okunuyor sonra “ve bizler ne kadar kıymetli bir hazineye sahip olduğumuzu biliyoruz. Bu duygularla, onun açtığı yoldan, onun işaret ettiği yönde, onun mücadelelerini rehber edinerek her güçlüğü yeneceğimize, devrim yürüyüşümüzü zafere taşıyacağımıza söz veriyoruz!” Cümleleri sıralanırken onu önderleştiren süreçler canlanıyor gözümüzde.

Devrimci Sol’un kuruluş, ideolojik mücadele, 12 Eylül, ölüm oruçları, atılım yılları, iç düşman ve Parti Cephe’nin kuruluşu ve Büyük Direniş.

Bildiğimiz ve bilmediğimiz ayrıntılarıyla devrim için geçen 38 yıl. Okunan cümleler duygularımıza tercüman oluyor: "O, onur ve gurur kaynağımız, rehberimiz, öncümüz olmaya devam ediyor". Bu yüzden ağıtlar yakmıyor, gözyaşı dökmüyoruz. "Çünkü ondan bize kalan büyük bir miras var. Önderleri yaratan direngen ve umutlu bir halkımız var... Partimiz-Cephemiz var... Cüret ve iddiamız var, devrim yürüyüşümüzü zafere taşıyacak yoldaşlarımız var... Ve elbette her daim yanımızda hissedeceğimiz önderimiz Dayımız var..." Metin bitiyor marşlar başlıyor peşpeşe "reber" diyoruz, "selam olsun" diyoruz. Yan havalandırmadan bir şiir yükseliyor:

"Akın var akın
Güneşe akın
Güneşi zaptedeceğiz
Güneşin zaptı yakın"

Bir başkasından Kürtçe ezgiler yayılıyor; "ey şehid" sözlerinin anlamını bilmesek de içimizi titretiyor ezgi. Ancak acı çeken bir halkın dilinden çıkabilir böylesi.

Gazi'de cenaze töreninin başlayacağı vakit gelirken havalandırmadaki törenimizi bitiriyoruz. Kırmızı bayrakların dalgalandığı Gazi sokaklarına gururla bakıyoruz, cenazeye İstanbul'un gecekondularından Anadolu'nun farklı illerinden gelen halkımıza, yoldaşlarımıza gururla bakıyoruz. Her an tabutun yanında olan TAYAD'lı analarımıza babalarımıza gururla bakıyoruz. Orada genç yaşlı, kadın erkek, işçi memur, işsiz ya da ev kadını halk var, önderlerini sonsuzluğa uğurluyorlar.

Önderler kolay çıkmıyor ve bizler ne kadar kıymetli bir hazineye sahip olduğumuzu biliyoruz, onun açtığı yoldan, onun işaret ettiği yönde, onun mücadelesini rehber edinecek her güçlüğü yeneceğimize, yürüyüşümüzü zafere taşıyacağımıza söz veriyoruz.

Merhaba,

Bugün yıldızlardan karanfiller yağıyor.. Bugün gökyüzü özgürlük mavisinde... Bugün Anadolu bereketli toprağıyla selama duruyor umudun mimarının önünde. Ve biz sizleri umudumuzun mimarına ve umudumuza layık olma sözümüzle selamlıyoruz!

"Selam olsun karanlığı şimşek çakıp yakanlara!" Üzüntümüz, acımız büyük. Fakat biliyoruz ki acımız ayrılık değil, çünkü biz hiçbir zaman

onsuz değildik. Hiçbir zaman da onsuz kalmayacağız. Şimdi yüreğimizdeki bu yangın yeri tam da hasrete bulaşmış sevdamızdandır. Başucunda yüreğimizin en tetik haliyle nöbetimizi tutamadık, saygıyla eğilip alnından öpemedik, sokaklarında akan kızılderelere karışıp omzumuzda taşımadık belki ama bize ait ne varsa tüm kuşanmışlığımızla oradaydık.

Umudumuza ve Rebere olan bağlılığımızla, Onunla çarpan yüreklerimizle oradaydık. Halkımızın başı sağ olsun! Çünkü halkın varlığı umudun ve mimarının varlığıdır. Halkımız yiğit öncüsünü bağrına bastı. Onu layıkıyla uğurladı. Hepimizin acısı büyük, ancak yakıp yıkan bir acı da değil bu. Yanan yüreğimizle alev alev olan umudun ta kendisidir. Yani nasıl olmamızı isterse umudumuzun mimarı öyleyiz. Sımsıkı yumruklarımızla, şahlanmış yüreğimizle beton duvarlar arkasında olsak da onunlayız. Hesap soran, yol gösteren o görüntüsü hedefi gösteren haliyle önümüzdedir yine. O hedefe Onun donattığı umut bilinciyle varacağız. Asla onsuz kalmayacağız. Bu gücümüz, bu coşkumuzla, bu hasretimizle, O nun neferleri olmanın gururu ve onuruyla sizleri sıkıca kucaklıyoruz.

Biliyoruz ki sıkılı yumruk misali her yerde, herzaman, hep beraberiz. Selam olsun umudumuzun mimarına!... Selam olsun umudumuza!... Bin selam!... Bin selam!... Bin selam!...

Elbistan Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Gün Olur

Gün biter, güneş batar
Zifiri, soğuk bir karanlık
Fersiz, dermansız bir yılgınlık
Bütün hayatı sarar
Kimi günler ay da batar
Silinir cümle yıldızlar
Ve dünden yarına
Kılavuz arar insanlar...
Gün olur fırtınalar kopar
Hırçın dalgalar
Deli yeller, coşkun seller
Teslim alır hayatı...
Ve gün olur bir insan çıkar
Güneş olur ay olur yıldız olur
Işık olur ateş olur direnç olur
Odur hayatı ışıtan, insan yüreğini ısıtan
O yürür öncü olur, önder olur, kılavuz olur...
Gün olur bir insan umut olur
Sevda olur, kavga olur
Hasret olur, vuslat olur
Adımları destan olur...
Mahir yürekli insandı
İnancın sonsuz kaynağı sevgi
Emeklerin en yücesi kurtuluş cengi
Zalimlere karşı en haklı hınç
Yenilmezliğin sırrı inançtı...
Gün oldu o da durdu...
En hasından insandı...
Ne yitti, ne kayboldu
Umutla çarpan her yürekte
Geleceğe atılan her adımda

En onurlu yaşamlarda
Sonsuz oldu...

28 Aralık 2008

Onun Nefesi Duyulacak Artık

Tarihin en keskin dönemecinde
Onlar çıkar öne yürekleri ellerinde
Barut sesleri, alevli nefesleriyle
Harlayıp gürleyerek akarlar yarına
Yangınlar onlara göğüslerinden taşar
Ateşin ölümsüz çocuklarıdır onlar
Ve kim kuşanırsa fedayı ellerinden
Sonsuz bir tarihin yolcusu olurlar
Demirci tavını onlarla verir artık
Çoban ateşleri gözbebeklerinde yansır
Karanlıkta yol gösterirler ışık ışık
Tarih bitti denilen yerde onlar başlatır.
O en yücesiydi ateş soyluların
Ve nerede bir isyan ateşi yansa
Kavganın yürekleri tutuşturan yalımında
Onun nefesi duyulacaktır artık

17.8.2008 - İ. G.
Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi Özgür Tutsaklar

"Ama bütün korkulardan uzak, Bir sevdadır böylesine yaşamak..."
(Ahmed Arif)

Ateşi çalıp yeryüzüne indirmişti hayatın Mahir'i. Sonrası malum. O ateş ya sönecek ya da halkın elinde meşale olacaktı. Ki emekle, yürekle, bilekle, bilinçle başarılacaktı bu. Ve başladın adına umut denilen meşaleyi yaratmaya. Daldın hayatın dalgalı anaforuna. Boğulmayı da göze alarak, Ada'ya ulaşmak hedefiyle yola çıktığın için, bin selam...

Ve masum ve mazlum ve mağrur yumruklarınla şekillendirmeye başladın zamanı. Her adımda şekillenen gelecekti artık. Ki genç yumruklarla o köhne zamanı sarstığın için, bin selam...

*"...Satılmışlığın, kahpeliğin, riyakarlığın, adiliğin, ve her çeşit aşağılık ve her çeşit yabancılaşmanın karışımı olan, karanlık denizi'nin ortasında..."**

Adalı olup, Adalı kalmayı öğrettiğin için, bin selam...

Ateş hiç sönmemeliydi elbette. Yoksa çirkef bataklıklarda boğulurdu halkın o muazzam hasreti. Gerekirse Kerem olup yanmalı, Anka olup küllerinden doğmalı ama ateş hep harlı tutulmalıydı. İşte bunu başardığın için, bin selam...

Yarınlara dair o müthiş hayale, bizi de ortak ettiğin ve nasıl hakikat eyleneceğine dair hiç durmadan, yorulmadan, sakınmadan rehberlik eylediğin için, bin selam... Görüyoruz şimdi, yürekleri soğumuş nice çakar almaz eski tüfeğin halini. Ki evvel zamanın o sinsi tasfiyeciliğine karşı çıkarak umudu her daim genç, yüreği her zaman ateşli ve gözlerimizi daima kara yapacak o günleri de verdiğin için, bin selam...

Gücü, kuvveti, adaleti, hasreti vardır halkın. İçindedir ama ta içindedir. Ve halk, sevmediğine açmaz içini. Öyle ya, sevgi karşılıklı bir ilişkidir. Ki sevgisinin ateşini, yüreğinden yumruğuna taşırana "Dayı" der. Öyle dedik biz de. Cümle kimsesizlerin yegane Dayısı olduğun için, bin selam...

Emperyalizmin çocukları kara bir duman gibi çökünce hayatın, halkın ve hakikatin üstüne, özgüvenin en Mahir haliyle, halkın teslim alınamayacağını ilan edip gereğini yapmanın cüreti ve onuru için, bin selam...

Tarihin yelkovan kuşu kadife tenli zamanların üstüne konduğunda, hayatın onurunu savunup ölümü rezil etmenin en önünde bulunmaktır "Dayı" olmak. Bin selam...

Ezilmiş, dövülmüş, sövülmüş kimsesizlerin Dayısı olmaktır elbet, halkın yumruğunu örgütlemek için "Atılım" demek. Biriken haksızlıkların üstünde yükselen sarayları sarsmanın örneğini yaratıp coşkusunu yaşattığın için, bin selam...

Yılgınlığın, karamsarlığın, geriye dönüşlerin geçer akçe olduğu bir zamanda yarınlara ulaşmak için yapılması gerekenin "Daha hızlı koşmak" olduğunu gösterdiğin için, bin selam...

Burjuvazinin çocukları "tarih bitti" diye höykürüyorlar alçaklığın evrensel arsızlığıyla. İstiyorlar ki, artık cümle halklar cellatlarına aşık kurbanlar olarak kalsınlar. Ve sürüp gitsin bu kanlı devran. İşte bu iğrenç niyetin olanca küstahlığıyla vuruyorlar "tarih bitti" diye kafalara. Ki sersemleyip savrulanlar da oluyor. Oysa özü, özeti sınıflar kavgasıdır tarihin. Ve ustası, tarihin nasıl ve neyle yazılacağını öğretir halk

(*) Mahir Çayan'ın, "Hücredeki Adalı'nın Rüyası" şiirinden

çocuklarına bin selam...

Cehenneme mahkum edilmiş mazlumların yüreklerinde biriken yangın, yumruklarında nasıl bir kudret olur? Cevabı verilmiş bir sorudur bu. Ki hayatın sorularına hayati cevaplar verdiğin için, bin selam...

"Sosyalizm öldü" diyor kapitalizmin yalama ve ulema ağızları. Kiralık dillerinin tüm hünerini bu yaygara için kullanıyorlar. İstiyorlar ki, gecesini aç, gündüzünü yoksul yaşadıkları kapitalizmin alternatifini bilmesin, tanımasın, öğrenmesin emekçiler. Ve lakin, o kara taarruzun arkasında Marksizm-Leninizm kararlılığında aydınlandı bahtımız. Bin selam...

"...Gerçekler gösteriyor ki, insanlık tarihi boyunca hiçbir ideoloji Marksizm kadar, hiçbir üretim biçimi sosyalizm kadar din, dil, ırk, milliyet, renk, cins ayrımı gözetmeksizin insanları ve halkları kaynaştırmamış, yaratıcı güçlerini açığa çıkartmamıştır..." Bin selam!

"Elveda proletarya" ile başlayıp "silahlara veda" ile nihayetlenen bol "barış" soslu eğilimlere karşı halkın hasreti ve iktidarında uzlaşmaz oluşunla ölçü olduğun için, bin selam...

Emperyalizmin artık "demokratik" ve "halkların dostu" olduğu yalanları kusulurken zamanın ortasına, anti-emperyalist olmanın kesintisiz Mahirliğiyle temiz tutuyordun tarihi. Marksizm ve leninizmin ışığında ortaya koyduğun doğruları, dosdoğru taşıyordun halkın içine. Gerçeğin ateşini tutuyordun zamana ve eriyordu yalanlar. Hiç değişmeyen emperyalistlerin değişik yaygaralarını yere çaldığın için, bin selam...

Özlediğimiz yarınlara ulaşmanın yolunun, emperyalizme karşı al kanlara boyandığımız bağımsızlıkta ısrar etmekten geçtiğini avaz ile, yürek ile, yumruk ile büyüttüğün için, bin selam...

Onca badireyi atlatıp, kirli ellerin çirkin emellerini de ezerek ve ödenen bütün bedeller için "her şeye değdi" dedirten hayalimizi gerçekleştirdiğin için, bin selam...

"Bu halk adam olmaz" denilerek harlananlara ekmek ve gelecek kavgasında özgüven, cüret ve inanç aşıladığın için, bin selam...

Bu engebeli yolda dimdik ve vicdan rahatlığıyla yürümeyi öğrettiğin, düştüğümüzde elimizden tutup kaldırdığın, güvenmenin ve güvenilir olmanın bahtiyarlığını yaşattığın için, bin selam...

Kapitalizmin "bana ne"ci, yabancılaşmış, bireyci ve asalak Eski İnsan'ının karşısına, devrimin her mevzisinde her an yaratıldıkça var olan Yeni İnsan olma çabasını, coşkusunu çıkardığın için, bin selam...

Halk sevgisi aşıladığın, tarih yazmanın hünerini verdiğin, "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" inancıyla hayatı fethetme arzusu

kazandırdığın ve tüm bunlar sayesinde umudumuzu baki kıldığın için, bin selam...

Özgürlük bilinci, emeği ve cüretiyle esareti yenmenin adı olan Özgür Tutsaklığı yaratıp yadigar eyleyerek hayatın onurunu, halkın umudunu savunmanın yolunu gösterdiğin için, bin selam...

İmkansızlığı reddedip, mümkünü yaratan o umutlu iradenin, cüret ve emek üzerinde yücelmesine rehberlik ettiğin için, bin selam...

Bu toprağın kadim bilgeliği ve yiğitliğiyle Baba İshaklar'dan Bedreddin'e, Köroğlu'ndan Karayılanlar'a süzülüp gelen ab-ı hayat ile kimliğimize can verdiğin için, bin selam...

Mahirler'den miras davranış, ilke ve erdemlerin geleceğe yol olan geleneklere çevrilmesine kılavuzluk ettiğin için, bin selam...

Halkın yenilmezliğinin sıradanlaşan kahramanlıklardan geçtiği gerçekliğinin hayata en güzel biçimlerde nakşedilmesini sağladığın için, bin selam...

Pragmatizm, mülkiyetçilik, ilkesizlik, halka zarar veren tarzlar gibi, ideallerimizin özüne aykırı hastalıkları bünyemizden uzak tutarak, alnımızın ak, başımızın dik durmasını sağladığın için, bin selam...

Enternasyonalizm ve halkların kardeşliğini hayatın her anı ve alanında büyüterek sosyalist yarınlarımızı bugünden ailemizde yaşattığın için, bin selam...

Yanlış tercihlerle doğru yaşanmaz elbette. Ki, o doğru hayatın adını, kuralını, aslını önümüze koyup özgür bir hayatı yaratmanın emekçisi olmayı öğrettiğin için, bin selam...

Eğilmeyen boynumuz, yıldızlı alnımız, keskin bilincimiz, hınçlı yumruğumuz, ateşli yüreğimiz, dizimizde derman, hak edilmiş tebessüm, paylaşılan sevincimiz, acılara dayanma gücümüz, yapayalnızlıkta çoğulluğumuz, sarsılmaz inancımız, tarihe güzellikler resmeden ustamız, o büyük sevdamızın pusulası olduğun için, bin selam...

Bugünün dünyasında yaşamın ve yarattıklarınla, böyle bir Dayı'ya sahip olmanın ayrıcalığını yaşattığın için, bin selam. Ki artık seni yaşatıyor olmanın ayrıcalığını yaşayacağız daima... Bilincinde, iradende, umudunda devrimi gördük ve sevdik. Hep olduğu gibi, bundan böyle de devrimin her halinde seni göreceğiz. Ki uzun yürüyüşümüzün her bir adımı sana sevgi, sana saygı, sana selamdır şimdi. Bin selam... Bin selam... Bin selam...

Yürüyoruz Dayımızın Ardı Sıra!

"Yolu yok kalbim
Sağ çıkacağız bu acılardan
Çünkü umutsuzluk yasak
Yılgın türküler söylemek de
Çünkü yürüyor umudun ordusu
Umutsuzluğu kurşuna dizerek..."
(M. Demirtaş)

Sokakta, voltada, patikada yürürken biz, kirli bir sevinçle kurdular "O artık yok" cümlesini. Duyduk ve duyulur da durulur mu misali bir adım daha attık. "Artık yok" denilenin umutlu varoluşunun kesintisiz yolunda. Ki o cümleye yüklenen bütün anlamları ezercesine adım atarken, saldık avazımızı sokağa: Bize Ölüm Yok! Saldık avazımızı doruklara: Ölümsüzdür! Saldık avazımızı voltada: Dayı yaşıyor!

Hep bu cümleyi kurmayı arzulamıştınız, değil mi? Ve şimdi nasıl da bayağı bir şehvette "artık yok" diyorsunuz. Ama yine de yanılıyorsunuz. Tabiatınıza uygun kaçınılmaz bir yanılgı sizinki. Yüzlerce yıl önce, mesela adımıza Babek denirken, haykırmıştık yüzünüze: *"Ve zalim hükümdar ki beni öldürüyor, o da anlamıyor ki, ölümü ile özgürlük fedaisi büsbütün yok olmuyor."*

Çaresizlik sizinki. Öyle ya, ne zaman "artık yok" makamından sevinmeye kalksanız, kursağınızda kaldı hep o kirli arzunuz. Mesela, Nesimi'nin derisini yüzdürüp öldürdünüz de ne oldu? Yüzülmüş derisini sırtına alan Nesimi, Halep'in on iki kapısından çıkıp karıştı hakikatin ve halkın içine. Bugüne taşınan bu rivayetin bir manası olmalı elbet. O da şudur ki, halk için yaşayanlar halkın içinde yaşarlar...

Bakın, hala soruyor Pir Sultan: "Bu kaçıncı ölmem" Evet, bu kaçıncı ölmemiz? Hem bu bir soru değil, hem de cevabı sizde değil. Ki "Bu kaçıncı ölmemiz" diyebilen bir ölümsüzlük halidir.

"Pir Sultan ölür, dirilir" diye söylenen o türküler, bu gerçeğin kafanıza vurulmasıdır aslında...

"... artık yok" deyişiniz yeni değil elbette. Che'den sonra da bu cümleyi kurdunuz siz. Karşılığını da önce Fidel'den sonra da dünya halklarından aldınız. O zaman şöyle demişti Fidel: "*... İşte bu nedenle, yoldaşlarım, geleceğe umutla bakmalıyız. Che'nin örneğine, her zaman esinlenmek için bakmalıyız, mücadelede esin için, dayanıklıkta esin için, düşmanla uzlaşmazlıkta esin için, enternasyonalist duygularda esin için bakmalıyız bu örneğe..."*

Yürüyoruz voltada, sokakta, patikada. Ulaşıyoruz o kerpiç köy evine. Haykırırken hayatın Mahir'i, duyuyoruz tereddütsüz sesini: *"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik".* Sonrası malum. Nasıl da sevinmiştiniz. Öyle ya, saraylarınızın temeline yönelen tehlikeyi bertaraf ettiğinizi sanıyordunuz. Ne tarihsel bir yanılgı! Oysa, o umutlu sesi taşıyandı artık Dayı. Ve yürüdü ve yürüyoruz patikada, sokakta, voltada...

Siz hala "artık yok" diye sevinmeye devam edebilirsiniz. Ve fakat, cümle kimsesizlerin yegane Dayısı, baksanıza ne diyor suratınıza: "Biz özgürlüğü kazanma savaşının içinde olacağız". Bakın, nasıl da kırmızı kırmızı dalgalanıyor o nehir. En umutlu haliyle halk, nasıl da yürüyor tarihin o ana caddesinde. Omuzlarında umudu, geleceği tarihin...

Küçük bir çocuğun eline boyundan büyük bir deniz dalgalanıyor. Bir delikanlı "umudun adı..." diye haykırıyor. Yumruğuna bin selam yükleyip kaldırıyor şimdi bir ana. Şurada bir işçi, arada işsiz, şurada öğrenci, memur, sanatçı, beyaz yakalılar, esnaf ve ev kadınları... Ardısıra yürüyoruz bir buzkıranın. Yürüyoruz dalgalar gibi voltada, patikada, sokakta...

Che'nin ardından o öğrenci çocuğun yazdıkları geliyor aklıma: "Yoldaş Che'yi yok edebilmek için, bizi, biz yoksulların tümünü yok etmeleri gerekir, bu ise olanaksızdır..." Ki Dayılarını yok etmek için de cümle kimsesizleri, ezilmişleri, emekçileri, hakkı yenmiş mazlumları yok etmeleri gerekir, bu da imkansızdır elbette. Bir adım daha atıyorum şimdi patikada, voltada, sokakta...

"Ölüm doğal bir olaydır, böyle bir dünyada baş eğmeden ölmeyi bilmektir önemli olan" deyişi geliyor aklıma. Ki "...bütün korkulardan uzak / Bir sevdadır böylesine yaşamak" diyen şair haklıdır. İşte o büyük sevdası yadigar, anısı umudumuzdur. Ol sebepten, oligarşi titremeye devam edebilir, çünkü gürül gürül geliyor Dayı. Ve yürüyoruz sokakta, patikada, voltada. Yürüyoruz Dayımızın ardısıra...

"Bu kaçıncı ölmem..."

(Pir Sultan Abdal)

Merhaba!

“Bazı insanlar hiç ölmez” diyordu Fidel, Che’nin ardından konuşurken. Ve ekliyordu: “... *o kadar güçlü, kudretli, yoğun bir varlıkları vardır ki, öldüklerini, yok olduklarını düşünmek imkansızdır...”*

Fidel, haklıdır. O insanlar, hayatın her anından geleceğe uzanan maceramızın öncüleri olarak yaşarlar daima. Çünkü varoluşları, sadece bir bedenle sınırlı değildir. Ki paylaşılan umudun kendini gerçekleştirdiği her an kadar, sonsuzdur ömürleri... Ve yaşar, sineye çekilmeyen haksızlıkların karşısında Dayı. Yürür üstüne üstüne emperyalist haramilerin. Fırlatıp atar engelleri ve bozar statükoların nizamını, düzenin intizamını. İleriyi gösterir daima ve güzeli, doğruyu, olması gerekeni. Ve yürür halk, en umutlu adımlarıyla geleceğe...

İşte bir VOLTA’da daha beraberiz. VOLTA’da türlü konular ve konuklar var yine. Ama hepsinin özünde de umudumuz var hayata dair. Ki Dayımızın anısıdır umudumuz... O halde ve bir kez daha, umudumuzun daim sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

Görüşmek Üzere...

“Kirazın derisinin altında kiraz
Narın içinde nar
Benim yüreğimde boylu boyunca
Memleketim var
Canıma ciğerime dek işlemiş
Canıma ciğerime...
Elma dalından uzağa düşmez
Ne yana gitsem nafile
Memleketin hali gözümden gitmez
Binbir yerimden bağlanmışım
Bundan ötesine aklım ermez...”

(Bedri Rahmi Eyüboğlu)

Halkımızın başı sağ olsun...
Öldük!
Bir kez daha...
Bu kez İstanbul-Güngören’de.
Öldürüldük.
Üç yaşında Aleyna bebektik ve altmışında Abdullah Güler’dik.

Ve karnında çocuğuyla ölen o anne ile evinin balkonunda oynayan o çocuktuk.

Halkız biz...

Halkın ta kendisi olan emekçi insanlarız. Ömür boyunca çalışıp çabalayan, ekmek kavgasının meçhul neferiydik. Geçim darlığıyla boğuşan, habire yapılan zamlara öfkelenen, işsizliğin alıp başını gitmesine kızan, pahalılığa itiraz eden ve güzel günler umudu taşıyan emekçilerdik. Ki halk düşmanı koşullar, planlar, projeler yüzünden katledildik bir kez daha. Şimdi gözyaşı döken timsahlar, tuzu kurular ve cümle akbabalar, acımızdan uzak dursunlar.

Biz halkız...

Ve halkımızın başı sağ olsun...

Bolu F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Bugünleri Gören ve Gösteren Ustamız

Yıl 1989, aylardan şubat. CIA'nin örgütlediği bir karşı devrimci komployla tutsak edilip eşiyle birlikte kurşuna dizilen Çavuşesku hakkında emperyalist propaganda merkezleri tarafından üretilen yalan ve iftira bombardımanı öylesine yoğun ki, adeta göz gözü görmüyor. Ülkemiz ve dünya "Sol"unu, önüne katıp sürükleyen bu yalan rüzgarı karşısında sadece "Devrimci Sol Güçler" dimdik durabilmiş ve hiç tereddüt etmeden "hatalarına rağmen onurlu bir sosyalist" şiarıyla, kurşuna dizilirken bile karşı devrimcilere meydan okuyan Çavuşesku'yu sahiplenmişti...

Yıllar geçti... Romanya Parlamentosu'nun oluşturduğu özel komisyon geçtiğimiz günlerde iki yıldır yürüttüğü soruşturmada (Emperyalizmin anti-propagandasını yaptığı gibi) Çavuşesku'nun yurtdışına para kaçırmadığı, yurtdışında banka hesabı olmadığı sonucuna vardı. Ve parlamentoda yapılan oylamada Çavuşesku aklandı. Öngörüsüyle, Marksizm-Leninizmin şaşmaz doğrularıyla bugünleri gören ve gösteren önderimize Bin Selam olsun.

Onun ışığı hep yolumuzu aydınlatacak!

Öndere Selam Savaşa Devam

Hesap soran o parmağının
Gösterdiği yolun yolcuları
Ve senin öğrencilerinsek
Biz
- ki öyleyiz
Elbette
Yüreğimize taş gibi oturmuş
bu tarifsiz acıyla da
baş etmesini biliriz
Artık
Ayrılmaz bir parçamız
Olacaksa da hüzün
Aldığımız her solukta
Attığımız her adımda
Yine sen olacaksın
Öğrencilerin olacak
Sana layık olacağız
Bundan böyle de
Sesimiz daha tok
Başımız daha dik
Yumruğumuz daha sıkı
Vuruşumuz daha sert
Yokluğuna alışmayacağız hiç
Ama hissettirmeyeceğiz
bunu da kavgada inan!

Sincanlı Özgür Tutsaklar

Sevgili Günlük,

Bilirsin, her kayıp ağırdır, her acı yakar kavurur insanı. Tutsaklıkta bu daha da yakıcı hissedilir. Tutsaklık hep dayanılmazdır, böylesi anlarda daha da dayanılmaz olur. Duyuyorsun değil mi, hücrelerdeki yoldaşlardan, dostlardan, tanıdıklardan yükselen acı yüklü, hüzün dolu sesleri?

Görüyorsun değil mi acımızı paylaşmak için gelenleri? Onu yitirmenin acısının yanında kiminin sesinde Onu hiç tanıyamamış olmanın, kiminin sesinde bir daha Onunla hiç konuşamayacak, kucaklaşamayacak olmanın, kiminin sesinde fiziken Gazi'de olamamanın, başında nöbet tutup naşına omuz verip yüzünü cansız da olsa bir görememiş olmanın hüznü hakim. Yanında ise mirasını omuzlama kararlılığı ve inancı. İşte bununla, yüreğimiz, benliğimiz ve bilincimizle Gazi'deydik bizler de... Acımız ne kadar büyük de olsa buna da dayanmayı becereceğiz. Vasiyet ettiği gibi görevlerimizi yapmaya devam edecek, ardından ağlayıp yas tutmayacağız. Çünkü eski bir marşta da belirttiği gibi "dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını".

Merhaba,

Acımız büyük hem de o kadar büyük ki, tarifi imkansız. Fakat umutsuz değiliz. Her daim umutlu ve Onunlayız. Ondan öğrendiklerimizle daha da hızlı yürümeye devam edeceğiz. Bizim ayrılığımız sadece fiziki bir ayrılık. O yine hep bizimle olacak, bizi izlemeye, yol göstermeye devam edecek ve artık daha da çoğalıp güçleneceğiz. Çünkü Onun mirasını ancak bu şekilde gerçekleştirir, geleceğe taşıyabiliriz. Onu kaybettiğimiz için düşmanımız boşa sevinecek. Onların sevincini boşa çıkaracağız. Çünkü o hep bizimle. Hasmımız da biliyor bunu, bilmeyenlere de göstereceğiz öyle olduğunu. Artık bir tane değil bin tane... Evet, insan dolup dolup taşıyor. Bazen de böyle duygularını nasıl anlatacağını bilemiyor. Biz de burada Dayımıza ilişkin duygu düşüncelerimizi, ona dair anlatmak istediklerimizi yazıya döküyoruz. Çizgi ile anlatabileceğimiz düşüncelerimizi çizerek, yazarak Onu anlatmaya, duygu ve düşüncelerimizi paylaşmaya çalışıyoruz. Dayımıza yaraşır bir ürün olsun diye uğraşımız. Gerçekten zor oldu fiziken de ondan ayrılmamız ki itiraf edeyim hayatımın en zor anıydı mapustaki. Böyle tutsaklık koşullarında bu haberi almak insanın öfkesini daha çok biliyor. Duyduğum an duvarları aşıp Ona doğru koşmak istedim. TV'de cenaze arabasındaki o tabutu, kızıl bayrak denizinin ortasında gördüğümüzde bir iç geçirip "ne olurdu

orada olabilseydik" dedik. Bir kerecik görebilmeyi, dokunabilmeyi o kadar istiyor ki insan. Onun ölümsüzlüğe uğurlandığı her anı canlı yaşamak istiyor insan. Yani uzun lafın kısası dar olan mapus o an iyice darlaştı bizlere. Ve sonrasında kocaman bir pencere açıldı Onun bizi göreceği. Biliyoruz ki gözleri hep üzerimizde olacak. Emeklerini boşa çıkarmayacağız ve hayalini kurduğumuz o büyük günü kuracağız. Tabi ki hayalimizde o günü Dayımızla yaşamak vardı. Ama yine o günde hep olduğu gibi Dayımız ve kahramanlarımız, hepimiz birlikte olacağız. Yoğun duygular yaşıyoruz doğal olarak. Bir yandan da işlerimize devam ediyoruz.

Dayımıza

"...ölüm doğal bir olaydır. Böyle bir dünyada, baş eğmeden ölmeyi bilmektir önemli olan..." (Dursun Karataş)

Tutsağız, tecritteyiz... Kilit vurulmuş dört bir yanımıza. Renkler yasak, türküler, marşlar, sloganlar yasak, tehlikeli onlar için, korkuyorlar! Yoldaş yüzü, dost sohbeti, acıyı ve sevinci paylaşmak, insan yasak. Hazımsız ve tahammülsüz düşman. Senin öncülüğünde 122 karanfilimizle kazandığımız zaferin tahammülsüzlüğü var. Tutsaklığımız engel değil ne özgürlüğümüze, ne de bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm saflarında mücadele etmemize. Senden öğrendiklerimiz, mirasın '84, '96, 2000-2007 direnişleri ile yaratılan gelenek teslim olmama, her koşulda üretme, direnme, savaşma, devrimci olma, Umut'lu olma, Umut'la yaşama geleneğini büyütmeye çalışıyoruz tecrit hücrelerinde. Sen bizimlesin, mimarı olduğun umudun adı bizimle, biz halkımızlayız böylece...

Güne umudumuzu selamlayarak, coşkuyla başlıyoruz. İşte yine öyle bir gün 11 Ağustos 2008... Haber bültenlerinde ilk haber olarak geçiyor ölümsüzlük haberin... Gün öğleye evrilmekte, Ağustos sıcağı tepemizde. Ayrılmıyoruz televizyonun başından, tek haber kaynağımız bu... Ve hiç güvenmiyoruz burjuvazinin, oligarşinin sesi olan televizyon kanallarına. İnanmıyoruz, inanamıyoruz, inanmak istemiyoruz. Yalan haberdir diyoruz. Yapmadıkları şey değil ki... Kaç kez izledik, duyduk, okuduk aynı haberi. Faşizm son zamanlarda yoğunlaştırdığı kontra, karalama, çamur atma haberleri ve saldırıları ile devam ettirdiği psikolojik savaşta bir kez daha böyle bir "haber" yapıyordur dedik. Fakat bir farklılık vardı... Haberi sunan spikerin ses tonu bile farklıydı. Kiminin ağzı kulaklarında, kimi ise üzgündü, saygılıydı sanki...

Anlatıyorlardı. Faşizme teslim olmayışını, 12 Eylül karanlığında, sosyalizm öldü diyen yılgınlara inat sosyalizmi, Marksizm-Leninizm'i kuşanıp, Mahir'ce yürüyüşünü, oligarşiye hesap soruşunu, faşizmin mahkemelerinde faşizmi yargılayışını, hain ve alçakça tezgahlanan darbeyi alt edişini, umudun doğuşunu, seni anlatıyorlar. Senin yetiştirdiğin,

büyüttüğün BİZ'i anlatıyorlar. Farkında olmasalar da anlattıkları halkın umudunun, öncüsünün, önderinin ömrünü adadığı devrim yürüyüşünün onurla, gururla okunacak sayfaları, anlattıkları bir yiğit, bir kahramanın ötesine geçmiyor. Bu kez farklı dedik ama daha güvenilir bir açıklama duymadıkça inanmıyoruz ve avukatlarının açıklaması ile sarsılıp toparlıyoruz kendimizi. Dayımız, Önderimiz fiziken ayrılmış aramızdan... Üç kişiyiz hücrede. Kısa bir sessizlik oluyor aramızda... Başımız sağ olsun diyor içimizden biri... Diğer hücrelerde kalan yoldaşlarımıza sesleniyoruz... Duygular, düşünceler aynı. Yapmamız gerekenlerse belli.

Kırmızı yasak ama en kırmızı kıyafetlerimizi giyiyoruz. Kızıl sancağımız ellerimizde, seni selamlayan binlerin içinde üç kişiyiz yani binleriz. Sloganlarımızı seni selamlamak için atıyor, sıkılı sol yumruklarımızı, verilmiş sözlerimiz olarak senin için ve bir kez daha halkımız için kaldırıyoruz.

"Bize Ölüm Yok" diyoruz en gür sesimizle... Başı dik ölmeyi sen öğrettin. Şimdi pratiğinle bu konudaki son dersini de verdin. İradenin gücünü bir kez daha gösterdin. Savaşmak her türlü düşmanla... Bedenimizle, ruhumuzdaki, beynimizdeki düşmanla savaşmak ve teslim olmamak... Ve işte öğrettin ki bir hastalık da düşman olabilir ona karşı da iradi olmak, savaşmak, teslim olmamak gerektiği gibi, zamanı geldiğinde başı dik ölünebilinmelidir.

Dost, düşman herkes gördü vatan topraklarının halklarımızın sana olan, devrime olan hasretini. Seni uğurlayan o kızıl derya, o binlerce işçi, memur, emekçi, işsiz, genç, yaşlı yani halkımız mirasındır. O mirası milyonlarca çoğaltıp, kurtuluş günü zafer meydanında yine seni selamlamak sözümüz olsun. Bizler senin öğrencileriniz. Hep gücümüz, güvenimiz, yol gösterenimiz, önde gidenimiz olacaksın.

Ve bizler, bize duyduğun güvene layık olacağız. Sana sonsuz sevgi! Sana selam! Bin selam.

Senden Öğrendik

Ağır ve sıcaktı Ağustos. Acı haberlerle çaldı kapımızı. Önce tereddüt ettik; psikolojik savaşın kirli kurşunlarından biri mi yine diye. Televizyonların başına koştuk. Sesimiz duvarları aşıp ulaşamazdı yoldaşlarımıza. Soramazdık kimseye... Gözlerimiz ve yüreğimiz kilitlendi haber bültenlerine. Çok geçmeden anladık doğru olduğunu. Acıyı yüreğimizin derinliklerinde hissetsek de, bükülmedi boynumuz, gözyaşlarımız pınarlarında saklı kaldı. Yakışmazdı ağıt yakmak ne sana ne bize. Çünkü bilirdik kavgaya adanmış bir ömrün ardından ağıt yakılmayacağını. Bilirdik halkının kurtuluş mücadelesine önderlik edenleri ölümün öldüremeyeceğini. Halkı için yaşamayı bilenlerin karşısında Azrail'in çaresizliğini... Sen halkının ve yoldaşlarının sevgisinde, bilincinde, düşünde, kavgasında, umudunda yaşayacaksın yüzyıllar boyu.

Önderimiz... Komutanımız... Dayımız... Senden öğrendik zorluklar karşısında yılmamayı, ihanetlerde yıkılmayıp daha güçlü doğrulmayı, yitirdiğimiz yoldaşlarımızın acısını öfkeyle yoğurup, hıncımızı bilemeyi.

Senden öğrendik devrime inancı, vazgeçmemeyi; Cepheli olmanın anlamını ve gücünü. Senden öğrendik bütün bunları, gelecek kuşaklara biz öğreteceğiz.

Bizim de "Şimdi savaşmak için daha çok nedenimiz var." Daha çok savaşacağız ve Sen bizim yine önümüzde yol gösterenimiz olacaksın. Birlikte kucaklayacağız zaferi ve adını değiştireceğiz ülkemizin!

"Saraylar saltanatlar çöker
kan susar bir gün
zulüm biter
menekşeler de açar üstümüzde
leylaklar da güler
bugünlerden geriye
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar adına direnenler..."
(Adnan Yücel)

Ey Halkın Evladı !

Anadolu ve dünya halkları onurlu bir evladını, neferini daha sonsuzluğa uğurladı. Devrime adanmış bir ömürdün. Kaç kez kanadı yaraların, kaç kez sınandı insanlığın? Ne çok ihanetler, ne çok fedakarlıklar gördün. Dolu dolu yaşadın, ağır bedeller ödedin. Son anına kadar, inançlarına, değerlerine bağlı öğretmeye devam ettin.

Ey halkın evladı! Nasıl anlatsam içimden geçenleri, hangi sözcükler acımızı ifade edebilir ki? Burada dört duvar arasında, 11 Ağustos günü yüreklerimize yangın gibi düştü haberin. Önce inanamadık. Kaç kez vermişlerdi zalimler böyle haberleri. Medet ummuşlardı bundan. Oysa bilmezler mi yüzyıllardan bu yana "biz bir gider - bin geliriz" ve "Bize ölüm yok" şiarını. Bilirler ama yine de medet umarlar. Ama bu kez elden ne gelir ki:

"Sevinmesin ey zalimler / öldüğüne senin
Yiğit ölmez kolay kolay / sen ölmedin ki"

Dizeleri boğazıma düğümlendi. Gözyaşlarım bu defa içime akmaya isyan etti. Acıların en katmerlisi evlat acısını, yoldaş acısını bizden iyi kim bilebilir ki? Uzun ve zorlu devrim yolunda, engebeli, bir o kadar da görkemli kapıdan "Başın dik, yüzün dostlarına, halkına ve güneşe dönük girdin". Birçoğu o kapıdan girmek istemezdi. İradeleri yetmedi. Kimileri girer gibi yaptı, yarı yolda bıraktı. Kimileri ise hiç göze alamadı. Evet, acımız büyük ama onurumuz daha büyük.

Şimdi, vatanındasın, döndün. Uğruna ölümlere gidip -geldiğin yurdundasın. Dinmiştir acıların, hasretliğimiz, özlemimiz vardı. Bastık bağrımıza seni... Kara toprak gibi verimli devrim tarlasına düştün, tohum olmaya, filiz vermeye. Rahat uyu, gözün arkada kalmasın. Emanetin emin ellerde. Gözün üzerimizde, yüreğin yanımızda. İnancın inancımız, mücadelen mücadelemiz, sevdan hasretimizdir.

Şükranlarımı sunarım. Sana binlerce selam Değerli insan, Sevgili Yoldaş Halkımızın başı sağ olsun, Umutlu yürüyüşümüzün kılavuzu,

Saygıyla selamlıyorum.

Bunca adaletsizliğin, ahlaksızlığın, onursuzluğun, yozluğun ortasında;

uzattığın el için, gösterdiğin gelecek için, tutunacak dal için, Umut'lu olmamızı sağladığın için teşekkürler... Çocukların halaya duracağı o görkemli güne yürürken kılavuzumuz sendin. Seninle, senden öğrenerek devam ediyoruz. Güvendiğin, beklediğin, olmamızı istediğin gibi yürüyerek, sana ve tüm karanfillerimize verdiğimiz sözü tutma çabasında olacağız. Dün, bugün, yarın; hep bizimlesin!

Umutla, bağlılıkla...

Savaşarak Ödeyeceğiz Sana Olan Borcumuzu

Ağustos 11... Yazın kavurucu sıcağı değil, yitirişin acısı yakıyor bu kez yüreklerimizi. Tereddüt ediyoruz, kafamızda hep bir acaba. Zaman ispatlıyor doğruluğunu haberin.

O vakit acımızı yüreğimize gömüp omuzluyoruz direnci. Her zamankinden daha sıkı sarılıyoruz sevdamıza, daha hınçlı sıkıyoruz yumruklarımızı, tüm benliğimizle selamlıyoruz önderimizi, komutanımızı. Zaman sağlamasını yapmıştır; halkı için yaşayıp ölenler, silinmez halkın hafızasından. Bağrına basar insanlar evladını. Anadolu kalbini açmış bekler. Kondular onu selamlamanın onurunu yaşar şimdi. Genç kızlar, delikanlılar yemin tazelerler nezdinde. Yüreği acıdan nasırlaşmış analarımız bir evladını daha yolcu etmenin hüzünlü gururunu duyumsar. Ve biz, parmaklıkları aşarız, aşar da geliriz huzuruna, bekleriz başında inançla, hınçla.

Demir kapılar, taş duvarlar engel olamaz yanına ulaşmamıza. Dayımız, önderimiz, kılavuzumuz... Acımız büyük ama inancımız kadar değil. Öğrettiğin gibiyiz, metanetli ve soğukkanlı. And olsun, yemin olsun ki, hedefin hedefimizdir ve varacağız menzile. Dövüşerek varacağız, her zorluktan daha dirençli çıkarak varacağız senin gibi, öğrettiğin gibi. Ve o büyük gün geldiğinde omuzun omuzlarımızın yanında olacak. O güne gelene dek senin yolunda kararlılıkla, bağlılıkla yürüyeceğiz, gözün arkada kalmasın.

Yaptıkların mirasımız, yapmak istediklerin borcumuzdur. Savaşarak ödeyeceğiz borcumuzu. Ve “artık savaşmak için daha çok nedenimiz var.”

Umudun Gözleri

Söndüğünü sanmasınlar
Yıldız yüklü gözlerindeki
Kılavuz ışıltılarının
İhtiyar dünyamıza açılan
Binlerce yeni gözle
Umut yine yüreklere saçılan
Bakışların ardındaki muştuya
Kadim zamanların cümle isyancılarının
Kıvılcımlarını yüklenmiş gözlerin
Yıldızlardan dünyamıza indirdiğin
En güzel türküsüdür geleceğin...
Gayrı omuzladığımız
Salt kavganın çelik soluğu değil...
Ardından bakakalan gözlere
Şimdi burada
Ve gelecekte
Hatta her yerde
Diyebilmek tertemiz yüzlere
Ateşi ikinci defa çaldı
Demek görevdir bizlere
Yaşam denilen yolculukta
Bilimi doldurup çıkınına
En yüce hayalleri kuran
Benzetmek ne mümkün
Mistik masal kahramanlarına
Etiyle kemiğiyle bilinciyle
Hayaller ve gerçekler kuran
İnsanlığın en güzel yanı namına...
Geleceği mayalayan
Fedakar ve maharetli
Analarımız ve bilirsin

Analarımız var
Geceleri ışıtan
Fener alayları gibi
Yaşamın onurlu yanı adına
Evlatları için ölümsüzleşen
Son deminde de olsa
Acılara gülümseyen
Analarımızın gözlerindeki
Direngen ışıltısın sen
Hiç sönmeyecek olan
Aysız gecelerdeki...
Golyat'ın* gözüne saplayacağımız
Kırılmaz mızrağın yapıcısı
Yeldeğirmenlerini yere sermeye
And içenlerin her daim ustası
Beraber adımlayacaksın daha
Genç bedenlerin güçlü ayaklarıyla
Şehr-i İstanbul'un parke taşlarını...
Taksim'in gözleri
Galata balıkçıları
Gültepe kaldırımları
Sarıyer sırtları
Beyoğlu'nun arka yakası
Daha bir hüzünle
Özlem ve umutla selamlıyor
Bu unutulmaz günü
Yine de yarının çocuklarının
Işıltılı gözlerinden görecekler
O büyük ve sarsıcı günü...
Cemo yine türküsünü söylüyor
Yanıp yanıp da çoğalan
İnadına yeşil meşe ormanlarında
Yine de öfkeyle mavzerimi
İsyan çığlığı gibi konuşturacağım diyor
Acıların ve zulümlerin sebebi
Zalimlerin kafalarında...
Söylesene ey bilge
Bir yürek nelere dayanır?

*__Golyat:__ *M.Ö. 11. yüzyılda yaşadığına inanılan savaşçı. İsrail'in gelecekteki hükümdarı Davud ile yaptığı ve kaybettiği düello ile bilinir.*

Ya da neleri alır içine?
Son atım anına kadar
Meğer paslanmaz
Mangal cinsindenmiş seninki
Yoksa paralansa da bin sefer
Bininde de yeniden nasıl doğar?
Anka'yı kaç kez vuranlara inat
Doğmayı öğrettin bize
Tekrar kendi küllerimizden...
Dersim'li Rıza'yı gönendirdin
Dört dağ içindeki
Teslim alınamaz yurdun,
Baş eğmeyen yiğit evladı
Adın yaşayacak hep
Kale gibi "Dursun" denilen
Yanık Dersim kayalarında
Şahanların nöbete duracak
Dumanlı doruklarında...
Görüyor musun barut kokulu diyarı
Acılarını gömüp bağrına
Başladı bile şimdiden
Mor dağların cenk halayı...
Yaktık gemileri bundan böyle
Bilinsin ki
Dönüş yok geriye,
Asıldık yalın yürek küreklere...
Koşuyoruz verdiğin bilinçle
Hedefimize an be an
Sen
Pruvamızda kızıl bir nişan
Halkımıza rehber
Vatanımıza armağan
İçimizde gururla şahlanan
Batmayacak bir buzkıran...
Biliyoruz her şeye rağmen
Yarın da dünyamız dönmeye,
Geceleri kayan yıldızlar
Işımaya devam edecek

Haykıracağız adını
Yedi iklim dört mevsime
Bakın ve unutmayın diyeceğiz
En sevdiklerimize
İşte şuradaki en parlak olandı
11 Ağustos'ta gömülen
Acılı yüreğimize...
Erkenden giderek
Devrim yolunu kanlarıyla düzleyen
Kondularda ve dağlarda
Özgürce kanat çırpan
Boranlarımıza şahanlarımıza
Nerede olursak olalım
Yüreğinden sesinden
Selamlarından tanıdığımız bildiğimiz
En iyilerimize
Zincirimizin ilk halkalarına
Selam söyle olur mu?...
Biliyorsun bir gün
Tarihin bir noktasında
Kızıl şafak tüm görkemiyle
Yurdumuzu kucakladıktan sonra,
Patlamayacak artık
Gül bebeklerin elma yanaklarında,
Napalm ve misket bombaları
Hepsine birer öpücük konduracak
Vefalı dudaklara
Gülümseyen her canda
Sen yaşayacaksın işte...
Işık hızında gidecek belki
Zamane otomobilleri
Bedava ölümlere neden olmayacak
Maviliklere sürülen motorlar
Direksiyonları tutan ellerde
Sen de var olacaksın...
Onulmaz acılara son vermek için
Laboratuarda sabahlayan hekim
Hiç unutmayacak emin ol

Unutmayacak bilimsel namusla
Hesapsızca bedel ödeyenleri
İşte o vakit
Sen düşeceksin aklına
Bir of çekecek belki
Güzel günler uğruna
Düşenleri yad etmek için...
Binalar kurulacak sağlamından
İçindekileri öldürmeyen
Ve insana yabancılaşmış,
Yeniden yaşamı kuran
Sevecen eller senin olacak...
Yorgun bedenlerin molasında
Tavşan kanı çayın
İlk yudumunda sen olacaksın...
Hasımlara sömürgenlere
Sıkıp sıkıp boşalttığımız her şarjörü
Yeniden dolduran sen olacaksın...
Son nefesimizde
Adını andığımız
Sen ve
Onurlu mirasın olacak
And olsun
Şart olsun
Göreceksin namuslu insanların gözleriyle
Vatanımızın en büyük meydanlarını
Umudumuzun
sarı kırmızısına boyandığımızı
Seni anlatmak görevdir
Maişet derdinden başını kaldırmayıp
Umarsızlığa düşenlere
Umar bizde diyebilmek
Şaşkın ve aldatılmış milyonlara...
Üreten, yaratan nasırlı ellerin
Yorgun omuzların sahiplerini
Dizi dizi isyan ordularına çevirmek
Her babayiğidin harcı değil
Farkındayız

Bizim harcımız olmak zorunda
Yoksa sürüp gidecek
Bu acılar, kahpelikler
Yalanın saltanatı,
Uzun olsa da yolumuz
Hep onurla yürünecek biliyoruz...
Aldığımız her nefeste
Halayda, barda
Horonda, zeybekte
Doğumda, düğünde, ölümde
Yaşamın tam ortasında
Salladığımız al mendil olacaksın...
Acılarımız yolluğumuz
Mirasın umudumuzdur
Hepsinin toplamı olan
Seni çok seviyoruz
Geleceğe umut taşıyan
Umut gözlü bilgemiz...

Ağustos 2008
Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Umudumuzun Yiğit Önderi

Son bir haftadır hepimiz aynı duygular içindeydik muhtemelen. Önderimizi kaybetmenin acısı yüreğimizde. Ama bu kayıp sadece fiziki bir kayıp olduğundan yüreğimizde ve bilincimizde sürekli bizimle olmaya devam ediyor. Kaybımızın büyüklüğü tartışılmaz ama bizlere bıraktığı umudun büyüklüğü de öyle. Bundan sonra görevimiz bir adım daha ileriye atarak, hedefimizi ve umudumuzu büyüterek zaferi önderimize halkımıza ve bütün karanfillerimize armağan etmektir. Bugün büyük ailemizin her ferdi önüne koyduğu hedefi büyütmeli ve daha fazla sorumluluk yüklenmelidir ki öyle olacaktır da. Kaybımızın haberini aldığımızda biz de bunları düşündük sohbetini ettik.

Hayat devam ediyor, mücadele devam ediyor, biz de bu hayatı ona layık olarak yaşamaya, umudu büyütmeye devam edeceğiz.

Ey Mahir ellerin işlediği
Kızıldere'den On'ların kanıyla yoğrulan
Umudumuzun Yiğit Önderi;
Zulüm karanlığının bitimsiz feneri
Devrim için can fedanın sıra neferi
Zorlu ve pusulu yolların usta rehberi
Buzkıranımızın kaptanı
Sarp dağlar aşan Adalılar'ın
Yılmaz, yorulmaz öncüsü
Tutsaklıkta özgürlüğün
Kavgada cüretin adı...
Ey inancın, direncin
Çocuk gözlerde sevincin
Anaların yüreğindeki güvercin
Gönlümüzdeki gönencin adı...
Selam sana;
Yaşamıyla destanlar
Ölümsüzlüğüyle fırtınalar yaratan

Yüce öğretmenimiz
Sana ve tüm karanfillerimize sözümüzdür
Umudu sizlerle yarattık
Zaferi sizlerle kazanacağız
Sevgi saygı ve bağlılıkla

Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Sen Hep Bizimle Olacaksın

Öyle de çok şey öğrettin ki bizlere; yazmakla, anlatmakla ifade edilemez. Ama derim ki hepsi de onurdan, namustan ve adaletten yana olanlardır. Öyle çok şey gösterdin ki bize; hepsi de doğrudan, güzelden, umuttan yana olanlardır. Derim ki yaşamayı öğrettin bize; başımız dik, alnımız açık, yüreklerimizde Anadolu ve halk sevgisiyle yaşamayı. Seninle arındık; sabrınla, emeğinle, sınırsız çabalarınla tertemiz bir yaşama bağlandık. Yüreklerimize ve bilinçlerimize güç taşıdın; yendik olmazlarımızı, bitirdik tereddütlerimizi, kaygılarımızı ve donattık gerimizi bu toprakların gücüyle. Derim ki, deriz ki seninle yürümek öyle güzeldi ki kavgada. Biliriz ki sana dair bundan sonra da ne yazsak yetmez; sana dair ne söylesek karşılamaz hiçbir şeyi. Yaşamın ve kavganın ne kadar değeri varsa, sen taşıdın onları ömrün boyunca. Hem de bir toz zerreciği bile düşmedi, düşürmedin hiçbirinin üstüne. Ve her zaman onları kirletmek isteyenlere karşı da tavizsiz oldun düşüncelerin ve yaşam pratiğinle...

Aşılamayacak hiçbir engelin, çözülemeyecek hiçbir sorunun, yenilemeyecek, alt edilemeyecek hiçbir zorluğun olmadığını, olamayacağını senin yaşamından gördük. Yeri gelip iğneyle kuyu kazar misali, yeri gelip soluksuz kalıncaya dek durmadan çalışmayı, ama ne olursa olsun sonunda da çözmeyi, yolumuza devam etmeyi sende gördük, öğrendik.

Vefayı sende; senden gördük. Gördük; sevdiğini yoldaşlarını, halklarını. Ömrünü sunarak en öne tereddütsüzlüğünle savunmanı, sahiplenmeni... Seninle tanıdık, Anadolu'yu. Sen sevdirdin bizlere daha da çok bu toprakları. Ayaklarımız bu topraklarda olduysa eğer, senin sayendedir. Bu toprakların sevdalısı idin. Bu topraklardan öğrettin, bu topraklardan gösterdin. Bu toprakların sevdasıyla yenildi tüm zorluklar. Acılar bile katlanır oldu. Politikada saflığı, politikada açıklığı, politikada "Ne söyledikse yapmayı. Ne yaptıysak savunmayı" seninle ilke edindik; hep savunduk.

Değer vermenin anlamının emek vermek olduğunu seninle gördük.

Bu sevginin göstergesi idi. Düştük; ilk eli uzatan, yanımızda olan sen oldun. Yorulur olduk, güç oldun bedenlerimize. Yeri geldi çıkamaz olduk bazı şeylerin içinden, sen gösterdin çıkış yolunu, çözümü, kaldırmayı engelleri, yolları yürünür eylemeyi ve daha daha nice nicesini. Seninle, senin varlığınla ve düşüncelerinle aştık her birini.

Yalınlığı, sadeliği sende gördük. Hep olması gereken gibi, düşündüğün gibi yaşadın. Bir an olsun dahi ondan, onlardan, ilkelerden uzaklaşmadın, geceni gündüzüne, ömrünü katarak yaşamaktı seninki. Bir kez bile olsun, kendin için bir şey istemedin; kendinde olanları da sundun yolumuza. Sundun Anadolu'ya. Sundun yalın yürek, sundun feda feda. Sundun ömür ömür. Sevginin ne demek olduğunu, sevginin nasıl olması gerektiğini senden öğrendik. Sevginin kavgayla daha da büyüdüğünü, kopmaz olduğunu, değeri ve güzellikleri yarattığını senin yaşamından gördük... Ve bitmez burada yazılanlar, yazılacaklar. Bitmez o en çok sevdiğimize dair söyleyeceklerimiz. Ve Onu daima anlatmaya devam edeceğiz.

Ve Onu daima anacağız. Ve Onun öğrettikleriyle, gösterdikleriyle o güzel günlere, yarınlarımıza umutla yürüyeceğiz.

Gözün arkada kalmasın!

Merhaba,

Yüreğimizde ve bilincimizde nice şeyler hissettiren günler. Acımız ortak ama dediğin gibi ondan aldığımız güç ayrı bir yanı. Evet nice-nice duyguyu hissediyor insan, ne de çok şey gelip geçiyor gözlerinin önünden. Ama o en çok sevdiğimiz olduğu yerde umut var. Başlı başına bilgelik deryası; ucu bucağı olmayan. Uzandığı her yerde dediğiniz gibi güç taşıyan. Evet onlarca şey tabii ki düşünülecek, yaşanacak; bu sevgimizin, bağlılığımızın bir yanı diye düşünüyorum. Ama işte dediğiniz gibi, böylesi bir zamanda ağır olan buralarda olmak. Ne diyelim, işte bu da yaşamımızın bir yanı. Bir kez daha başımız sağ olsun diyoruz...

Haberi televizyondan, haberlerden öğrendik. Açık ki daha öncesinde de böylesi şeyleri duyduğumuz için inanmadım. Sonrasında biraz daha bir şeyler somutlanmaya başladı; ama böylesi bir şey, bir gerçeklik, yaşamın bir yanı da olsa dediğim gibi, yine de söylenen gibi değildir dedim. Ve tabii ki doğru olduğuna emin olduğumuzda, çokça şey gelip geçti aklımdan. Önceki hapishane süreçlerimiz, mahkeme süreçleri. Çünkü karşılıklı konuşabildiğimiz, sorduğumuz, öğrendiğimiz zamanlardı.

Bıkmadan, usanmadan, anlatırdı... Ve aslında o duruşu bile çok şeyi ifade ederdi, hele ki o duruşmalar sırasında konuşmaya başladığında öyle suskun kalırlardı. Ve o parmağı hiç inmezdi yere. Ve bir yanı da birbirlerine olan bağlılıkları idi. Şöyle ki, Niyazi Aydın'ın yakalandığı haberini duymuştuk; tabii ki biz o zaman tam olarak tanımıyoruz. O zaman bizim bulunduğumuz havalandırmanın arkasında kalıyordu Dayımız. Bize haber geldi oraya, o havalandırmaya gelirse hemen haber verin diye. Zaman fark etmez gece de olsa gündüz de olsa çünkü haberleşme olanağı vardı. Zaten hep de oldu. Neyse bir süre sonra geldi Niyazı Abi. Tabi tahmin edersiniz trafiği. Ama burada şunu söyleyeyim havalandırmaya çıktığımızda Niyazi Abi'nin koğuşunun önüne gider sohbet ederdi. O en alt katta kalırdı (üç katlı idi Metris'in Hapishanesi) Ve Niyazi Abi anlatırken Dayı'nın gözlerinin içi gülerdi. Ve bizler için ne kadar değerli olduğunu hep de vurgulardı... Sadece o da değil, o süreçte bir çok abimizden bunu hep duymuşuzdur. Öyle güzel ve büyük bir bağlılık. Gücünü sevgiden, bağlılıktan, güvenden alan bir şeydi bu tabii ki. Vefa vardı orada...

Benim açımdan yine hiçbir zaman unutulmayacak bir şeyden daha bahsedeyim. Bu en son çıktığım süreçti; yürekten, dolu dolu selamlarını almıştım. Ve manevi anlamı çokça büyük olan bir hediye, bir kalem yollamıştı, tabii ki, söyledikleri ilettikleri. Öyle ince düşünceli idi. Kaldı ki daha öncesinde de, yani '96 süreci sonrası idi, o zaman direniş sonrası yaşadığım sağlık sorunlarım vardı. Yine haberlerini almıştım, beni daha da motive etmişti. İşte böyle ama biliyorum ki, bu davranış biçimi benim gibi bir çok arkadaşın bir şekilde yaşadığı, şahit olduğu şeyler olmuştur. Çünkü herkes hepimiz onun için değerli idik. Bundan dolayı çabalarını hiç esirgemezdi.

Koşullar dolayısıyla bu doğrudan olmadıysa da ama diğer türlü, manevi vb anlamda hep olmuştur. Yaşamının bir o kadar sade olduğunu hep vurgulamışlardır yanında kalan arkadaşlarımız. Yani herkes gibi yaşayan, hiçbir şekilde ayrıcalığı olmayan, bunu hiçbir şekilde Kabul etmeyendi... Ama kendi dışında olanlar için, yani bizler için her şeyi düşünürdü. Sağlık sorunlarından, daha başka birçok soruna kadar. Diyelim ki bir şeyde biraz gecikme vb. olmuş hemen bu konuda olması gerekenin yapılması için harekete geçirtir ve aynı yanlışların olmaması için özellikle de vurgularmış... Ve çokca vurguladığı şeylerden biri de önemli olanın insan olduğu; diğerlerinin bir şekilde belki bugün olmazsa yarın çözülebileceği; ama tüm bunların insanları anlamakla, her türlü şeyini bilmekle,

ilgilenilmesi gereken şeyler konusunda hiçbir şekilde erteleyici olmamak gerektiğini vurgularmış.

Merhaba,

Dün o haberleri aldım. Maalesef radyoda duyduğum haberler gerçekmiş. Başımız sağ olsun. Acımız büyük elbette. Şu anda insanlarımızın arasında olmak isterdim. Gün gelir kelimeler bazen yetersiz kalır. Söyleyecek söz bulunmaz. İşte bugün benim için öyle bir gün... Çevremde kucaklayacak adam aradım. Şimdi ise acı haberi aldım ama bu haberi paylaşacak kimse yok yanımda... Tekrar başımız sağ olsun.

Yürürsün!

Kuşandı, Anadolu'nun bilgeliğini
Kuşandı, Anadolu'nun baş eğmezliğini
Kuşandı,
Umudun "sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar"
Diyenlerimizin direngeçliğini
Kuşan;
Özlenen geleceğe dair ne varsa
Kuşan;
Hadi uzat ellerini
Uzat ki birleştirelim ellerimizi
Düşelim özgürlük yoluna
Düşelim;
Ve durmadan yürüyelim
Yürüyelim; Umudun ışığıyla
Yürüyelim; Umudumuzun şaşmaz pusulasıyla
Yürüyelim de
Varalım özlemimiz olan
Özgür günlere
Apaydınlık geleceğimize!
Ve
Son soluğuna dek yürümektir
Yürümektir; engelleri bir bir aşarak
Yenerek tüm zorlukları
bıkmadan, usanmadan.
Ve ne olursa olsun,
hiçbir şeye aldırış etmeden yürümek
Ve Umutlu olmak yaraşır insana
Çünkü Umut gerçek kılar özlemleri
Çünkü Umut güç taşır yüreklere
Çünkü Umut ışıl, ışıl aydınlatır,
Aydınlatır bilinçleri

ve yolları
Ve
Umudun yenilmez gücüyle,
Yenilir karanlıklar,
Çıkılır aydınlık ve güzel günlere
Ve
Bahar olur toprağın
Açar en güzel çiçeklerini bağrında...!
Yürürsün de sen,
Kesilir dört bir yan,
Umut olur,
Sevgi olur,
Pırıl pırıl ışıldar Vatan...!
Sen denizde dolaşan kan ol
Sen ustaca yaratan ve işleyen namuslu bir el
Sen doğruyu, doğruları gösteren göz
Sen Umudu büyüt, bilinç ol
Sen söz ol
Söz ol doğruları anlatan,
doğruları kavratan
Sen yürek ol
Anadolu'nun, vatanımızın yüreği
Umut, Umut çarpan
Hiç durmayan ve susmayan
Haklılık ve doğruluklar için yaşayan
Tertemiz ve namuslu bir yürek
Sen adım ol
Özgürlüğün durmayan
Özgürlüğün uslanmayan, usanmayan adımı
Sen ki yürürsün,
Ardın sıra yürür ya yollar
Yürürsün de
Birlikte yürür seninle insanlar
Yürür ya Anadolu yürür adım adım
Ve sen
Yürürsün, hilesiz
Yürürsün, zamansız
Yürürsün, soluksuz

Yürürsün, dursuz duraksız
Yürürsün de menziline ulaşana dek
Yürürsün, Anadolu, Anadolu
Yürürsün, yürürsün ya Vatan, Vatan
Yürürsün, yarın, yarın
Yürürsün, gelecek, gelecek
Yürürsün,
"Sözüm var
Sözüm var sizler için
Sözüm mutlaka gerçek olacak" diyerek
Ve sen bilgi ol

Merhaba,

Hepimiz aynıyız, aynı duygular içindeyiz... Biricik Dayımızı, anamızı-babamızı, can yoldaşımızı kaybettik. Acımız büyük, tarif etmesi zor! İyi günümüzde, kötü günümüzde, her durum ve her koşulda şah damarımız kadar bize yakındı Dayımız. Şimdiden özlemimiz dayanılmaz.

Nasıl anlatsam bilmem ki, öyle büyük lafların yeri de değil. Dayımızın her daim yüreğimizdeki yeri ayrıydı. O, gönlümüzün tahtına kurulmuş, gönlümüzün şahı idi. Ondandır ki yüreğimiz yangın yeri gibi, bu duygu ancak gönüllerde yaşanır, ifadelere sığmaz!..

İşte biz de yaşıyoruz dedim ya, şimdiden özlemimiz dağlar kadar, öyle enginlere sığacak cinsten değil... Hem acımız hem de özlemimiz. Dünya ve Anadolu halkları için büyük ve yeri asla doldurulamaz bir kayıp! Dünya halklarının ve Anadolu halklarının başı sağ olsun! Hepimizin başı sağ olsun. Büyük ailemizin başı sağ olsun.

Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Arap tüm milliyetlerden; Alevi, Sünni tüm inançlardan halklarımızın başı sağ olsun. Zira yiğit bir evladını yitirdiler... O, bir ölüp milyon kez doğacak bir tohumdur, Anadolu topraklarımıza düşen!... Bizlere bıraktığı mirasın görkemi ve büyüklüğü acımızı ve özlemimizi bin kez, milyon kez aşacak derecededir. Onun düşünce ve idealleri her daim rehber olacak bize... Onun edası ile yürüyeceğiz hep... Onu çok seviyoruz, bu sevgi bu bağlılık asla yok olmayacak! O, sol yanımızda şah damarımız kadar yakınımızda olacak hep... Onu çok çok çok ve çok özleyeceğiz...

Merhaba,

Bizler Dayımızın vefatını 12 Ağustos akşam haberlerinde net bir şekilde öğrenmiş olduk. O anki duygu ve düşüncelerimizi tahmin edersin, zira aynısını sen de yaşamışsındır, belki de daha fazlasını... TV'lerden, gazetelerden cenaze törenini takip ettik. Dayımıza layık ve görkemliydi her şey...

O güzel günde daha iyisini yapacağız elbet... Orada olup dokunmayı, şöyle bir kokusunu almayı ne çok istedik... Tabutuna, naaşına omuz vermeyi ne çok istedik... Ama zaten ordaydık! Yüreğimizle, tüm benliğimizle, duygu ve düşüncelerimizle... Ve hep Onunla olacağız, daima!

Sevgi ve Bağlılıkla

N. E.

Merhaba,

Destanların yazıldığı, kahramanlıkların yaratıldığı Anadolu bir yiğidini daha aldı bağrına. Dayımızı uğurladık bereketli Anadolu'nun bağrına. Acımız da, öfkemiz de, gururumuz da büyük. Tüm dünya ve Türkiye halklarının, yoldaşlarımızın, hepimizin başı sağ olsun. O, yol gösterenimiz. Buzkıranımız. Devrim yürüyüşümüz Onun öncülüğünde iradesi, emeği ve cüretiyle sürecek. Ondan öğrendiklerimizle umudumuzu daha da büyüterek daha kararlı, daha coşkulu, daha bir inatçı, yürüyeceğiz.

Ve o hep yanımızda, yüreğimizde bilincimizde olacak. Hayatın ve kavgamızın nabzı Onunla atmaya devam edecek.

Ona ve kahraman şehitlerimize sözümüz var. Bizlere bıraktığı mirası büyütecek, kızıl bayraklarımızı Anadolu'nun dört bir yanında dalgalandıracağız. Sizleri Dayımızın sevgisi ve bağlılığıyla kucaklıyoruz. Dayımızın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Anısı Anımızdır!

Gebze Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Merhaba,

Umutla, 11 Ağustos'un yakıcı sıcaklığı ile…

Ve anlar vardır, aniden çalar kapını. Hep hazırım dersin de hiç hazır değilsindir haberin en karasına. Hep olasılıktır da, sen olmazlığına sığınırsın... İşte öyle bir an... Yine yalan söylese diyorum televizyon, radyo, gazete... Söylemediler değil ya... Lakin onların sesinde bile bir farklılık var. Belki onlar da bu "gerçekleşmez" anın şokundalar veremiyorlar haberi öyle ağızları kulaklarında, gizli bir saygı var seslerinde... Devrimciler ölür, Devrimci önderler de... Ömrün ömre, ömürlere eklenmesiyle yürünür ya devrim yolu... önderler de ölürler dedik ama önderlik bir ömürle sınırlı değildir... Halk unutmaz önderlerini ve açılan yolda yolcular çoğalır bir-bir, on-on yüz-yüz ve milyon-milyon olur halk önderiyle yürür kaleleri yıka yıka, sömürünün burçlarına zaferin bayrağını dike dike...

Bir insan ömrünü neye vermeli? Bir ömür ki en zorlu zamanlarda, her yanı ölüm zulüm sarmışken ve kuşlar dahi cik demekten korkarken ve güneşin ve tüm yıldızların üzerine faşizmin kara çadırı çekilmişken. Promethus'u oluyor zamanın halkın en ihtiyacı olanı. Umudu yeşertendir. Yıldızlar söndü, bitti bu kavga diyenlere inat, Faşizmin karanlığında Kızıldere'yi yolunda yıldız seçendir. Yol bulandır, iz sürendir. Onunla büyür umut fidanı, kök salar. Ama düşmanlarının korkusu, kâbusudur. Umut, Boran olur onunla harlanır Adamıza, Umut karanfil olur Onunla donatır Anadolu'yu bir uçtan bir uca...

Yıldızlar çoğalır gökyüzünde ve ortasında karanlığın... Ateş geçitlerinde sınanır Umut. Kurşunlar altında, zindanda, işkencehanelerde ve sınanır koynunda yuvalanan yılanın zehriyle ama o devrimdir tepeden tırnağa devrimcidir önderdir yani Umut'tur. Ve böyle çoğalır bir ömür, öğrenen, öğreten yol gösterendir. O Umut'tur. Umut halktır, halkın yenildiğini yok olduğunu ise yazmaz hiçbir tarih kitabı.

Zorluyorlar kendilerini karalamak için Ona olan sevgiye bir damla gölge düşürmek için ve anlatıyorlar "suçlarını bir bir... Anlattıkları halkın adaletinin sayfaları. Anlatılan ömrünü vatanın bağımsızlığına, halkın kurtuluşuna, sosyalizme adayan, bir halkın içinden çıkan, ona adanmış bir kahramandan başka bir şey değil. Binler hep bir ağızdan böyle söylüyor.

Sevindi mi kargalar, akbabalar, çakal sürüleri, aç yırtıcılar, kan emiciler... sevinmişlerdir... Ancak umut nazlı bir fidan değil, nice fırtınalardan Boranlar çıktı acısı büyük ama başı dik gururlu. Umut kök

saldı Anadolu'ya ve Onsuz ama Onunla, Onun gibi devam edecek yürüyüş...

Saatleri sayıyorum
Beş, dört, üç, iki
ve sonra dakikaları
Hızla çarpıyor kalbim
Tanımıyorum bu çarpışı
Çünkü evvelinde
hiç çarpmadı böyle
Sibel Yalçın destanından
mısralar dökülüyor dilimden
"Selam sana yoldaş selam
devam kavgaya devam"
Ellerimi uzatıyorum tel örgü
Ellerimi uzatıyorum duvar
Parmaklık
Ve üzerimde bir avuç gökyüzü
Hayır diyorum hayır bugün
Hapsedemeyeceksin beni
Ve saat geldi
Kırmızı çıkınımızda 19 yıllık hasret
Bir ananın ağıdı çalınıyor
Kulaklarıma başı dik gururlu
"Oğul oğul yoluna kurban
Oğul oğul hasretine kurban
Hoş geldin yiğidim
Yüz akım, ışığım
Ferim dermanım
Meydanlarım
Sokaklarım
Dağlarımın neferi feri"
Yıkılıyor duvar
Bir bir kırıyorum parmakları
İşte sıkılı yumruğum
İşte elimde al sancak
Sesim Gazi'de yankılanıyor
Ve duyuyorum

Ak saçlı
Ak yazgılı
Al bantlı anaları
Vakitlerden bir akşam üstü
Hava sıcak
Bulutlar yüklü
Gözlerim bir avuç mavide
İndirmiyorum sol yumruğumu
Gözlerimle gördüm
Öyle oradan kızıl bir derya içinde
İşaret parmağının işaretini
Ve ateşi gözlerinde
Gözlerim doluyor
Zapt edemiyorum içimdeki çağlayanı
Bağışla
Hasretindendir
Ve yağmurumda
Toprak kokusunun
Sana selam
Sana selam
Sana selam
Bin selam

14 Ağustos 2008
Sincan Kadın Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Merhaba,

11 Ağustos'ta bir ateş düştü bağrımıza, acıların en büyüğünü yaşadık. Lakin kavganın ustasının, öğretmenimizin binlere bıraktığı mücadele dolu bir hayat onurlanmamızı gururlanmamızı da beraberinde getiriyor.

Ne mutlu ki bu güne kadar yolundan yürüdük. Ne mutlu ki bundan sonra da bıraktığı değerlerle kılavuzumuz olmaya devam edecek.

Kavganın ustası, öğretmenimizi sevgiyle anıyor, değerli anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Tüm halkımıza baş sağlığı dileklerimizi iletiyoruz.

Umutla Bağlılıkla.

Kürkçüler Hapishanesi
Özgür Tutsakları

Merhaba,

Bize ait ne varsa tüm kuşanmışlığımızla oradaydık. Umudumuza ve rebere olan bağlılığımızla Onun için çarpan yüreklerimizle oradaydık. Halkımızın başı sağ olsun! Çünkü halkın varlığı umudun, umudun mimarının varlığıdır. Halkımız yiğit öncüsünü bağrına bastı. Onu layıkıyla ağırladı.

Hepimizin acısı büyük, ancak yakıp yıkan bir acı değil bu. Yanan yüreğimizde alev-alev olan umudun ta kendisidir. Yani nasıl olmamızı isterse umudun mimarı öyleyiz.

Sımsıkı yumruklarımızla, şahlanmış yüreğimizle beton duvarlar arkasında olsak da Onunlayız. Hesap soran, yol gösteren o görüntüsü hedefi gösteren haliyle önümüzdedir yine. O hedefe O'nun donattığı umut bilinciyle varacağız. Asla Onsuz kalmayacağız. Bu gücümüz, bu coşkumuzda, bu hasretimizde, O'nun neferleri olmanın gururu ve onuruyla; Selam olsun umudumuzun mimarına!

Selam olsun umudumuza! Bin selam! Bin selam! Bin selam!"

Elbistan Hapishanesi
Özgür Tutsakları

"Canım Dostlarım,

Şimdi neler yazmam gerektiğini bilmiyorum, acılar bazen insanı tutuklaştırır, bazen öfkeden yumruk sıkılır ve bazen gözyaşı ipe akmaktan bıkıp usanır ve dışa akar. Sizleri çok iyi anladığımı söylersem ne olur

kızmayın... Yanınızda olup hepinizi tek tek kucaklamak isterdim. Kahrediyorum tecrite, onun iğrenç akbabalarına. Elinize dokunma şansı olsaydı bile yeterdi, Canlarım acınız acımızdır. Dahası bu Türkiye devrimci komünist hareketinin büyük kaybı ve acısıdır. Yürekten paylaşıyoruz acıları öfkeleri, uzak da olsak hemen yanınızdayız. Dostlar sizleri seviyoruz. Başınız, başımız sağ olsun."

Dostunuz

"Büyük aşklar
Yolculuklarla başlar
Ve Serüvenciler
Düşer yollara
Onlar ki dünyanın son umudu
Soyları tükenmeyen birer şahindirler"

Merhaba,

Büyük sevdamız ve yolculuğumuz onunla başladı. Ve onunla son bulacak. Onun yol göstericiliğinde, Onun kurmaylığıyla, Onun şefkati, bağlılığı, öngörüsü ve tespitleriyle...

Onun açtığı yolda ve onunla yürüdük, yürüdük, yürüdük...

Ve Onsuz ama Onunla yürümeye devam edeceğiz.

Bize yol gösterecek, ufkumuzu açacak ve Onun öğrettiklerini uygulaya uygulaya, gösterdiği yoldan şaşmadan o büyük güne varacağız. Hep yanımızdasın. İçimizde, beynimizde, yüreğimizde, benliğimizdesin. Hep olacaksın. DAİMA... MUTLAKA...

Büyük ailemizin, yoldaşlarımızın, halkımızın, dünya halklarının başı sağ olsun. Saygılarımızla.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Merhaba,

Kaybımız ve acımız büyük. Yüreğimiz yangın yeri ve eminiz hepimizin yaşadıkları aynı. Evet, sadece ve sadece bizler aynı duyguları yaşarız. Halkımız, tüm dünya halkları, tüm ezilenler değerlilerinden birini kaybetti. O, halkların ışığı, yol göstericisi, moral değeridir.

O, umudu ete kemiğe büründüren, maddi güce dönüştürendir... İşte

bu yüzden halkların yüreğindeki yeri bir başkadır.

"O artık yok" diye sevinç duyup, kına yakanlar yanılıyorlar. O, ömrü boyunca iğneyle kuyu kazma sabrıyla, tükenmez emeğiyle-çabasıyla, çelikten kararlılığıyla var ettiği Umudumuzdu. Umudun adında yaşıyor, yaşayacak. O Umuttur. Umut Odur.

Her zaman, her an yanı başımızda olmaya devam edecek. Halkların yüreğinde, bilincinde, ideallerinde yaşayacak. İşaret ettiği geleceğe, işaret ettiği ufka, gösterdiği yolda yürüyecek Ona ve tüm karanfillerimize olan sözümüzü tutacağız.

Hepimizin, tüm halkımızın başı sağ olsun.

Anısı, yarattığı değerler önünde saygı ve bağlılıkla eğiliyoruz.

Merhaba,

Dayımızı Umudumuzun sonsuzluğuna kattık. Yaşadığımız acının büyüklüğünü kelimelerle ifade etmek çok zor. Öfkemizi bu dört duvar arasına sığdırmak da bir o kadar zor. Ve ancak, devrimci mirasıyla yaşamaya, yol göstermeye devam edeceğini bilmek güç veriyor. Onu yaşatacağız...

Onu yaşatmak; değerlerine bağlı kalmaktır.

Onu yaşatmak; ideallerini ileri taşımaktır.

Onu yaşatmak; cüretini kuşanmaktır.

Dayı yaşıyor ve hep yaşayacak...

Çünkü ondan öğrendiğimiz gibi en zorlu zamanlarda dahi Marksist-Leninist ilkelerden ödün vermeyecek, halka güvenecek ve umudu büyüteceğiz.

Anısı andımızdır!

Kandıra F Tipi Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Merhaba,

Bizler iyiyiz. İyiyiz ama son bir aydır yaşadığımız üzüntüyü, duygularımızı tarif etmek, kelimelerle anlatmak zor. Dayımızı güneşe uğurlamanın acısı çöktü yüreğimize. Halklarımızın, dünya halklarının, hepimizin başı sağ olsun.

Yarattığı değerleri, bıraktığı mirası titizlikle sahiplenip Onunla yürüyüşümüze devam edeceğiz. Yarınlardan bu kadar umutluysak, kazanacağımızdan bu kadar eminsek Onun sayesindedir. Onun bizlere

devrettiği saf, temiz, sağlam gelenek sayesindedir. Böylesi günlerde tutsaklık zor geliyor insana. Anısı önünde bağlılıkla, saygıyla eğiliyorum.

Canlar, yoldaşlar,

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinin önderleri güneş gibidirler, toprağa sığmazlar. Her sabah yeniden yeniden doğarlar. Ölümsüzlük ufkundan yaşamımıza yol gösterirler, ısıtırlar inancı, bilincimizi, kavgamızı...

Bağımsızlık, Demokrasi Sosyalizm mücadelesinin çağdaş önderini, önderimizi yitirdik. Kaybı, acısı tarifsiz... Ama onurumuz, gururumuz da bir o kadar... Hepimizin, büyük ailemizin, halkımızın, dünya halklarının başı sağ olsun. Umudun sembolü, öncü önderini kaybetti... Yitirdi evladını.

Ona and olsun ki, Mahir'den onurla devralıp taşıdığı bayrağı daha bir onur ve gururla ona layık zirveye taşıyacağız... Yenilgilerde en ufak bir tereddüte, kararsızlığa, yengilerde zafer sarhoşluğuna yer vermeden, yeniden ayağa kalkmayı, kendini yenilemeyi, "bitti, tükendiler, bellerini doğrultamazlar" denilen noktada kendini, hareketi daha bir güçlü, küllerinden var ederek, sevinenlerin sevincini kursağında bırakarak doğmayı, acıların en katmerlisinden, ihanetin en hançerlisinden zaferle çıkmayı bize, öğrencilerine miras bıraktı. Ona, Onun başı üzerine yemin ederiz ki bize bıraktığı bu mirası büyük bir onurla büyüterek Onunla karanlığa şimşek çakıp yürümeye devam edeceğiz.

Bizden Anadolu'da Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizmi gerçekleştirmemizi, Parti-Cephe'yi sahiplenip büyütmemizi, dünya halklarının Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm inancı, umudu, özgürlük güneşi yapmamızı istiyordu. Ona, Onun başı üzerine yemin ederiz ki, bu vasiyeti başarı ve zafer şiarımız olacaktır. Onurla vasiyetini gerçekleştireceğiz. Zafere kadar onun sesiyle konuşmaya devam edeceğiz...

Dostlarımız üzülmesin, düşmanlarımız sevinmesin yüce önderin öğrencileri olarak onun yokluğunu aratmayacak, mücadelede zafere kadar onunla yürüyüp, onun sesiyle konuşmaya devam edeceğiz. Marksizm-Leninizm bayrağı dalgalanmaya devam edecek. Vasiyetini zaferle taçlandıracağız.

Merhaba,

Bugün hayatımın en acılı, en üzücü haberini aldım. Dayımızı kaybetmenin üzüntüsü içindeyim. Onun hep kalbimizde, bilincimizde yaşayacağını ve bize yol göstermeye devam edeceğini biliyor ve inanıyor olmama rağmen yine de çok üzüntü ve acı içindeyim.

Dayımız devrimi görmeliydi. Bu en çok onun hakkıydı. Devrim mücadelesinde en çok onun emeği var çünkü...

Denilebilir ki Mahir yol gösterdi, Dayımız Mahir'in gösterdiği yolda bize nasıl yürüneceğini öğretti. Çok şey öğretti, çok şey öğrendim Dayı'dan... Hakkını nasıl öderim. Birkaç kez daha çok çalışmalıyım. Belki devrimi görürdü diye, ben dona kaldım bugün. Geçmişi telafi edemem belki ama ömrümün kalan kısmında ona layık olmak için çalışacağıma söz veriyorum. Benim için bir cesaret kaynağı, yol gösterici, bir umut ve coşku kaynağıydı. Bundan sonra da öyle olacaktır. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Başımız sağ olsun. Halkımızın başı sağ olsun Dünya halklarının başı sağ olsun diyerek şimdilik sonlandırıyorum.

Sevgi ve Saygılarımla

H. D.

Merhaba,

Yüreğimize Ağustos'un ateşi düştü nasıl olmasın ki? Dedik Ağustos'dur ki Ağustos demek Sabo'nun kızları demek, sıralanmışlar öyle karanfil karanfil. Karanfil kokulu bir ay. Her birinin gözlerinin karası düşmüştü Ağustos'a. Yolumuz Ağustos'a düştü bizim de... İşte gelip tıkandığım o nokta... Belki de tıkandığımız demeliyim. Dayımız, sevgili Dayımız... Reberimiz... Yoldaşımız... Baş komutanımız.

Gün bela bir gün. Sevmeyeceğim Ağustos'u! Ağustos'tu aylardan ama zemheriydi yaşanan. Üşüdük biz. Ağustos'ta üşünür mü diye soran olursa üşünür, hele alsın önderini öyle bir üşünür ki... Düştü bir kez göz bebeklerimize zemheri, sonrası tufandı yağmurla gelen. Canımız sallandı tam can evimizden. Kollarımız yanlarımıza düştü, sallandı öylece. Duvarlara çarptık. Tuttu bizi kör duvarlar. Sonrası malum; parmağını uzattı Usta, gölgesi belirdi hemen yanımızda. Sıktı omzumuzu. Gördüm gözleri kapkaraydı. Gördüm gözleri Umut alevindeydi. Gördüm nefesi candı. Tebessümü karanfil yaprağıydı kızılında gördüm. Öndeydi. Duvarları aştık. Arkada kaldı onlar. Dersim'de pelit ağaçlarının arasına

vardık. Sesi dokundu yapraklara. Ulaştı sesi Munzurlara. Çoğaldı Munzurca. O sesi duyanların yüreği çırpındı tam yerinden. Sesi kaldı oralarda. Sesi kaldı ormanlarda, patikalarda. Kaldı sesi. "Dayı'nın sesini duyduk" dedi biri. Söyleyenin gözleri coşku sağanağındaydı.

Kızıl bir gündü payımıza düşen. Sarı-kırmızı karanfiller... Kızıllık... Nöbete koştuk hemen başucuna. Nefes nefeseydik. Sol yumruğumuza doldurduk tüm hıncımızı ki akmasın kalsın öyle. Volkan oldu yüreğimiz dokunduğu yeri yaktı. Hala yanar yanar durur.

O gün daha bir çektik havayı ciğerimize. Dayımızın nefesi değmiştir diye. Hasret kokuyordu. Tam hasretlikti. Elimizi uzattığımız yerde elini gördük baktığımız yerde gözlerini gördük. İlk defa bu kadar hızlı volta attık Ona kavuşalım diye. Öyle hızlı attık ki, başımız dönmedi hiç, ayaklarımız hiç yorulmadı, yüzümüz ayaz yemiş gibiydi. Soğuktu, donuktu, buzdu.

İşte o günden beridir cümleler durmuyor yerinde, kelimeler çırpınıyor, harfler koşuşuyor. Hangi duygu denizine atayım ben onları? Hüzüne atsam yetmez, acıya atsam yetmez, üzüntüye atsam hiç yetmez. Gurura atayım dedim yok o da yetmez. Onur dedi yok, ben de tek başına olmam. Ne yapayım ben şimdi? Hangimizin yüreğini taşıyayım ben buraya? Vurgun yemiş gibiyiz desem, anlatır mı tek başına derdimizi? Anlatmaz. Hazana tutulduk, zemheride kaldık desem anlatır mı? Öksüz kaldık desem, boynu bükük? Yetmiyor işte. Çünkü bu bir tarafta olanları, ya diğer tarafta olanlar? Mesela yüreğimiz kavganın tazeliğine yeni değdi gibi desem, kavgaya ilk tutulmuş gibi telaşlı desem, gönlümüz şafağın kızıllığına daha bir sevdalandı desem... Kızıl bir şafaktı çünkü o gün doğan. Kızıllığı nereye ulaştıysa orası kızıllaştı. İçimize ulaştı. Şafak içimizde doğdu.

Havalandırmanın voltalık yerinde dolaşırken fark ettik, her gün peşimizde küçük adımlarıyla telaşlı, ürkek koşturup ekmek isteyen serçeler o gün uğramadı yanımıza.

Duvarın üzerinde bizi izlediler sessizce. Bulutlar yağmur damlaları saldı üzerimize Ağustos'un bereketiydi bulutlardan dökülen. Ve şimdi içimiz böyle yanıkken gölgesi üzerimizde, telaşlı telaşlı hep etrafımıza bakıyoruz. Gözleri kocaman oluyor gecenin karanlığında. Hasretimin gözlerine dokunuyor, daha da hasretleniyor. Bu hasret dinmeyecek o güne kadar.

Zafer...

Evet zaferdir hasretimizi dindirecek olan. Derdik ki biz Dersim'den

patikalardan ellerimizde silahlarımızla en yakın şehirlere ineceğiz zafer günlerinde. Elazığ'da bir meydan vardır. İşte tam orada Dayımız konuşacak. Biz etrafında silahlarımız omuzlarımızda Onu dinleyeceğiz.

Nasıl bir heyecan yaratırdı bu bir bilsen! Meşenin yaprakları bile heyecanımıza katılır titrerdi. Gülüşlerimiz patikaları adımlardı. Yüreklerimiz doruklara sığınırdı. Dayı'ydı konuşan o anda. Dayı'ydı gözlerimize bakan. Yüreklerimize dokunan Dayı'ydı. Ve parmağıyla ileriyi gösteren O komutandı! Selam olsun sana komutanım diyoruz.

Şimdi yüreğimiz acılı, yüreğimiz buruk, yüreğimiz gurura, onura kesmiş olarak!

Selam olsun komutanım!

Selam olsun sana!

Selam olsun Devrime!

Sözümüz sözdür ki zafer üzerinedir!

Biliyorum yetmiyor, yetmedi. Beni, bizi, duygularımızı anlatmaya yetmedi fakat BİZ olan herkes bilir bu sızıyı. Ben neresini tutsam orası elimden kayacak. Avuçlayamıyorum duygularımı, mutlaka ama mutlaka bir parmaklarımın arasında kalıyor. Sonra buldum avucumu günün kızıllığına açıyorum, gecenin karasında yıldızlara açıyorum yıldızlara, şafağa and olsun diye!

Bugün mektubun gelmişti, öyle heyecanla açtım ki Ona ait paylaşımlar vardır diye. Yoktu. Buruklaştım. Zaten kimseden henüz gelmedi. Nasıl aç bir meraklılık var bilmem tahmin eder misin? Sadece meraklılık diye algılama lütfen.

Ona ait ne varsa umudumuza katık etmektir derdimiz... Patikalara düştü yolumuz, gecenin karasına düştü yolumuz, fakat illa ki Dayıya düştü yolumuz... İyiyiz demek... bilmem ki... bilincimiz sağlam diyeyim. Yüreğimiz tutuşmuş diyeyim. Zaman zaferli günlere hızlı adımlarla koşma zamanı. Dayı böyle dedi. Ne zaman? Hasreti canımızı yaktığı zaman. Duygularımız kıyıda köşede kaldı. Anlatılmaz ki, yaşanır.

Sevgilerimle...

Güler Zere

Merhaba,

Selam ve sevgilerimizi iletiyor, özlemle sımsıkı kucaklıyoruz. Ağustos'ta bir ateş düştü bağrımıza. Kavgamızın mimarı, öğretmenimizi uğurladık sonsuzluğa. Acımız büyük ama ne mutlu ki bugüne kadar Onun izinde yürüdük, ne mutlu ki bundan sonra da bilincimizde, yüreğimizde olmaya devam edecek, bizlere yol göstermeyi sürdürecek.

Kavgamızın mimarı, öğretmenimizi sevgiyle anıyor, değerli anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Tüm halkımızın başı sağ olsun.

Kürkçüler Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Dayımıza, Büyük Ailemize,

"Tutsaklık alnımızın ak cefası" demişti Büyük Direnişimizin son şehidi Fatma Koyupınar. Tutsaklığın bizce anlamının en özlü ifadelerinden biri bu olsa gerek.

Namussuzluğun en büyük erdem olarak öğretildiği, dünyanın her yerinde halkların kar uğruna alçakça katledildiği, açlığa, yoksulluğa, ölüme terk edildiği, insanın köle tüccarlarını aratmayacak denli vahşice sömürüldüğü bu asalak düzene karşı başkaldırmaktan, ezilen halkların tek kurtuluş yolu olan sosyalizm için savaşmaktan daha onurlu ne olabilir ki!

Hele ki bu onuru kuşanmış, Marksizm-Leninizm'in ışığıyla donanmış, halkından başka hiçbir gücü olmayan ve başka hiçbir güce inanmayan bir örgütün kadroları, savaşçıları olmak daha da büyük bir onurdur bizim için. İşte bu nedenledir ki, bu savaşın bedeli her ne olursa gülerek karşılarız. Tutsaklık da bu bedellerden biriyse "alnımızın ak cefası" der geçeriz. Onurla taşırız Özgür Tutsaklığı zulmün hücrelerinde. Ne üzerimizdeki baskılar, ne etrafımızı çevreleyen taş duvarlar, jiletli teller ne de yasaklar, işkenceler ket vurabilir bize. Düşüncelerimiz, üretimlerimiz ve yaşam disiplinimize kavganın tam ortasında, hayatın nabzının attığı her yerdeyiz biz. Yoldaşlarımızla, halkımızla omuz omuza mücadelenin içindeyiz.

Özgür Tutsaklık da böyle bir ruh halidir işte; kabına sığmayan, coşkun, inançlı, umudu her daim diri tutan ve zincir vurulmayan.

Özgürlüğün Ferhatı'yız biz. Zindanları da dağları da delip geçen, dört duvarı yol eyleyen. Yani yüreği özgürlük tutkusuyla yanıp tutuşan Özgür Tutsaklarız biz.

Ölümlere yattık, defalarca kez tarihin farklı kesitinde hücre hücre eriten ölümlere. Kanımızla yıkadık mahpus duvarlarını; Buca'da, Ümraniye'de. Hamamlarda ter yerine kan akıttık Ulucanlar'da. Işıl ışıl bakan gözlerle fedaya koştuk, sıra sıra... Ölümle nişanlıyız velhasıl, nereden ve nasıl gelirse gelsin kabulümüz. Hoş gelir sefa gelir demişiz bir kez. Direnmenin, başı dik yaşamanın onuru, gururu hiçbir şeye de-

ğişilmez çünkü. Baş eğmeyiz zindanlara. Tüm bunları yaşarken bizler, duygular da daha bir yoğun yaşanır hücrelerde. Acı ve öfkenin daha yoğun yaşandığı gibi... Ve her acı bir sınamadır aslında; iradenin ve inancın sınandığı bir sınav. Ki Özgür Tutsaklık kimliği de bu sınavlardan başı dik, alnı ak çıkmakla ete kemiğe bürünür aynı zamanda.

Bu sınavların en büyüklerinden birini yaşıyoruz. THKP-C'yi küllerinden yeniden yaratan ve bugün adı halkların dilinde ve yüreğimizde "umut" olan hareketimizin Başkomutanını, Önderimizi, Dayımızı kaybetmenin acısı içindeyiz. Hiçbirimiz böyle bir acı yaşayacağımızı düşünmemiştik daha önce. Böyle bir şey olmaz, olmamalı dedik. Ama bir gün... Sıcağıyla kavururken Ağustos yeri göğü, bilemedik yüreklerimizi de kavuracağını. Nefesimiz kesildi soluğumuz da. Yürek atışı hızlandı delicesine. Taştı gitti yoksul Gazi'nin sokaklarına. Biz de oradaydık omuz verdik Dayımızın vatan toprağıyla kucaklaşmasına, el verdik. Gözlerimiz buluştu, binlerin acılı fakat umutlu gözlerıyle.

Yüreklerimiz tutuştu, binlerin sızlayan fakat delice coşan yürekleriyle. Ve fakat yetmedi hiçbiri. Tetik çekti yüreklerimiz binlerle, sorulacak hesaplarla. Düşmanın BİZ'den aldığı her canda...

Biliriz hayatın gerçekliğidir "ölüm" ancak konduramadık Dayımıza. Dayımız hep vardı. O hep var olacak. Bizim ölümden anladığımız yalnızca fiziki bir ayrılıştır. Devrimciler aslolarak düşünceleri ve mücadeleye katkılarıyla halkların bilincinde ve yüreğinde yaşamaya devam ederler. Tıpkı Mahirler, Cevahirler, Niyaziler, Sabolar, Sinanlar gibi... Hepsi birer bayraktır ve uğruna yaşamlarını feda ettikleri idealleri büyük bir mirastır.

Dayımızın bize bıraktığı miras çok büyüktür. Dayı bize Türkiye devrimini gerçekleştirme hedefini miras bırakmıştır.

O, bize bulunduğumuz her yerde örgütlülüğümüzü büyütme görevi vermiştir.

O, bize devrimciliğimizi yenileme, güçlendirme ve süreklileştirme görevini vermiştir.

O, bize süreci anlayan, kavrayan, düşünen, politika üretebilen ve örgütlülüğün politikalarını her koşul altında hayata geçirebilen bir devrimci olma görevini vermiştir.

O, bize Özgür Tutsaklık kimliğini büyütme, üretimlerimizi arttırma ve düşmanın tüm politikalarını boşa çıkarma görevini vermiştir.

O, bize yaşamımızda ve beynimizde düzenle tüm bağları koparıp, her zamankinden daha kararlı, daha coşkulu ve çalışkan olma görevini

vermiştir.

O, bize iradi olma görevini vermiştir. Kendisi de son anına kadar iradi olmuş, ölümü büyük bir irade ile yenmiştir. Çünkü bunlar gerçekleştirilmeden devrimin engebeli, dolambaçlı ve sarp yollarında yürünmez.

Dayı yaşamı boyunca ve ölüme yürürken de bize bunları öğretti. Bundan sonra da öğretmeye devam edecek. Öğrencileri olarak bu sınavı da başarıyla geçeceğimize inanıyoruz. O şimdi çok sevdiği halkının gözleriyle bizi izlemeye devam ediyor. Bunun onuru hiçbir şeyle ölçülemez. Yaşamımız boyunca, bu onura layık olacağız. İnanç ve bağlılığımızla.

Özgür Tutsaklar

And İçeriz

Önderimiz
Başkomutanımız
Bizler
Tutsak yoldaşların olarak
Emperyalizme karşı bağımsızlık
Faşizme karşı demokrasi
Sömürüye karşı
sosyalizm mücadelesinde
Halklarımızın yanında
Özgür vatan uğruna
Silahlarımızın son mermisine
Kanımızın
Son damlasına kadar
Savaşacağımıza
Senin huzurunda
Bir kez daha
And içeriz
And içeriz
And içeriz
Önderimiz
Başkomutanımız
And olsun ki
Anadolu'nun
Her karışında
Senin sesin yankılanmaya
devam edecek
Hayalin
Kavgamızın nabzı
Seninle atmaya
Biz yoldaşlarının kalbi
Seninle çarpmaya

devam edecek
Önderimiz
Başkomutanımız
Öğretmenimiz
Değerli yoldaşımız
Seni
Kahraman şehitlerimizin yanına
Rengini
Şehitlerimizin kanından alan
Orak-çekiçli
Bayraklarımızla uğurluyoruz
And olsun ki
Kahraman şehitlerimize
Sana
Devrimi armağan edeceğiz
Önderimiz
Başkomutanımız
And içiyoruz ki
Bu uğurda
Canımız
Kanımız
Sana
Parti-Cephemize
Türkiye halklarına
Feda olsun
Feda olsun
Feda olsun

İlk Anda Hissettiklerimiz

11 Ağustos'ta Önderimizin şehit düştüğünü öğrendiğimizde inanamadık, inanmak istemedik. Beklemiyorduk, hazır değildik. O mahkeme kürsüsündeki vakurluğuyla beynimize, yüreğimize öyle kazınmıştı, ki hep o haliyle yaşıyordu, yaşayacaktı. Ansızın bir kez daha çaldı kapımızı ölüm. Kanattı yüreğimizi, acıttı, sızlattı. Öfkelendik, hüzünlendik, isyan ettik. Ve fakat yemin ettik, defalarca kez; devrimi armağan etmeye.

Her zaman olduğu gibi pek çok şeyi düşündürttü, yaşattı bize önderimiz. Dört duvar ardında haberini aldığımızda, duygularımızı anlatmak için sarıldık kalemlerimize. Önderimiz için açtığımız deftere dökmek istedik içimizdekileri! Biliyoruz kelimeler bir yere kadar anlatacak içimizdekileri ama öyle de olsa yazmalıyız dedik. Ve işte ilk anda yüreklerimizden dökülenler...

Merhaba,

Bizim için seni uğurladığımız şu zamanda duygularımızı ifade etmek çok zor. Topraktasın. İstediğin gibi oldu her şey. Bunun huzuru ve güveni bambaşka. Ve bundan sonra da yine istediğin gibi olacak her şey. Bir kez daha söz veriyorum ki Partimize, halkımıza layık olmak uğraşım başta olacak. Mücadelenin bir yerinde hep karşılaşacağımızı düşündüm, ya da öyle istedim. Oysa ki bu ailede doğduğum andan itibaren birlikteydik. Zorlu süreçlerde, zaferlerimizde, iniş ve çıkışlarımızda, emeğini ve gücünü hep hissettim. Acımız büyük. Fakat göğsümüzden ve ülkenin dört bir yanından bayrağımızı eksik etmemenin onuru baskın. (…)

Bize öğrettiğin gibi, biz her şeyden öğrenmesini bileceğiz.

Hep ileri şiarımız başta olacak.

Selam olsun bayrağımız altında kahramanlaşanlarımıza, önderimize. Öndere Selam Savaşa Devam! Sevgi ve Selamlarımla.

Önderim, Can Yoldaşım,

Duyduğumuzdan beri seninle doluyuz. Yokluğun fiziken de olsa

bunu kabullenmek o kadar zor ki. Ne kabullenmek ne de alışmak istiyorum. Ölümün böyle erkenine neden alışalım ki! Neden? Hayır bu başka bir şey. Duygularımızı başkalaştıran sensin. Sen bizim her şeyimizsin çünkü. Sen aile büyüğümüz, sen atamız, sen geleceğimizsin. Sen savaşma, direnme gücümüzsün. Sen biricik Dayımızsın. Hep gurur duydum senin yoldaşın olmaktan. Bu ailenin bir parçası olmaktan onur duydum. Ve hep hayran oldum Partime. Senin komutanlığında savaşmak, partimizin öncülüğünde bu onurlu mücadelenin bir parçası olmak...

Bu çok büyük bir güç ve güven. Bu çok huzur veren bir duygu. Partimiz öyle kapsayıcı ve dönüştürücü ki, kazanıyor, başarıyor ve adım adım ilerliyor hedefine. Sensiz bu ilerleyişin duracağını sananlar yanılıyorlar. Hayır, sen Buzkıransın, yol göstermeye devam edeceksin biliyorum. En ufak bir tereddüdüm, kuşkum yok. (…) Sen omuzlarımızda kendi başımızı taşımayı öğretensin. Öyle açık, berrak, net bakmayı öğretensin. Ne dediysen tarih doğruladı seni. Tarihin en parlak, en güzel sayfasındasın bu yüzden. Halkının bağrında olmanın, onun omuzlarında taşınarak bağrına gömülmenin başka bir adı var mı?

Önderim, Can Yoldaşım!

Hayatın ve kavgamızın nabzı seninle atmaya devam edecek. Gözlerin kahraman şehitlerimizle birlikte bizi izleyecek. Sorumluluğumuz büyük. Şimdi daha da büyüdü. Ellerinle, emeğinle yarattığın, ömrünü adadığın bu hareket devrimi başaracak. Kahraman şehitlerimize devrim sözümüz vardı. Bu sözü bir kez de senin huzurunda, sana veriyoruz.

BAŞARACAĞIZ!

Seni, olanca sevgim, saygım ve bağlılığımla sımsıkı kucaklıyorum. Önünde saygıyla eğiliyorum.

Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş!

Öndere Selam! Savaşa Devam!

Merhaba,

Şu an aklımdan geçenleri anlatmak çok zor. O kadar çok duygu iç içe ki; acı, öfke, onur, gurur... Hepsini yaşattın bizlere.

Seni onbinlerle, yoldaşlarımızın omuzlarında, halkımızın bağrına, yüzlerce kez şehitlerimizin kanıyla sulanan topraklarımıza uğurladık. Ve daha onbinlercesinin yüreği seninle çarptı, seni ilk ve son kez görebilmenin, alnından öpebilmenin hasretiyle yandı, biliyoruz. İstediğin gibi oldu her şey; bunun huzuruyla doluyuz. Ve bilmeni isterim ki bundan

sonra da öyle olacak. Her şey istediğin, düşlediğin gibi olacak. Çünkü bize düş kurabilmeyi ve en önemlisi de düşlerimizi hayata geçirebilmeyi sen öğrettin. Daha da öğreneceğimiz çok şey var.

Devrime, halkına adanmış ömründen, özverinden, emeğinden çok şeyimiz var. Fiziken ayrılmış olsak da öğretmeye devam edeceksin. Sen orada yoldaşlarımızın omuzlarında, halkımızla son yolculuğuna uğurlanırken; işte dedim, işte devrime de böyle yürüyeceğiz. Böyle onurlu, böyle cüretli, öfkeli ve coşkulu. Bayraklarımızla... Ve tek beden, tek yürek... Senin omuzlar üstünde gidişini izlerken milyonların öfkesini, kararlı, inançlı adımlarla devrime yürüyüşünü gördüm. Bu güç senin eserin. Sana söylemek istediğim daha çok şey var, ancak bunu yapmak hem zor, hem de gereksiz. Gereksiz, çünkü bunu pratiğimizle göstereceğiz.

Bizlere bıraktığın mirası büyütecek, yarınlara taşıyacağız.

Andımız olsun ki, uğruna her şeyini feda ettiğin mücadelemizi zaferle taçlandıracağız. Yüzlerce şehidimize ve sana söz olsun ki; bayraklarımızı ülkemizin dört bir yanında dalgalandıracağız.

Ve ben de bu uğurda tüm varlığımı feda etmeye hazırım. Bundan sonra da yaşamımla, pratiğimle, düşüncelerimle sana, sizlere layık olmaya çalışacağım. Emeği, sabrı, özveriyi öğrenecek, daha hızlı adımlarla yürüyeceğim.

Tüm şehitlerimize sonsuz sevgi ve saygılarımızı iletmeni istiyorum. Sizleri bekletmeyecek, alnımız ak, başımız dik geleceğiz yanınıza. İlk ve son bir kez görebilmeyi çok isterdim seni, alnından öpebilmek, dokunabilmek...

Sonsuzlukta, Adamızda görüşeceğiz artık.

O güne dek içimin yangını sönmeyecek.

Hepinizi saygı ve hasretle selamlıyorum.

Selam olsun sana, önderimize, öğretmenimize, başkomutanımıza!

Selam olsun yiğit, fedakar, kahraman şehitlerimize!

Selam olsun zaferi kazanacak Parti-Cephemize!

İnanç ve bağlılıkla.

Önderim, öncüm, yol gösterenim,

Seni de kahramanlarımızın yanına uğurladık. Ama bu hiç kolay olmadı. Senin yokluğuna alışılır mı bilmiyorum. Bildiğim ayrılığımızın sadece fiziki bir ayrılık olduğudur. Öyle bile olsa yokluğuna alışmak, inanmak çok zor. Senin şu an bir yerlerde olmadığını düşünmek çok

acı geliyor.

Acımız çok büyük, tarifi olmayan bir acı. Duygularımız sadece acıdan ibaret değil. O kadar çok duyguyu iç içe yaşıyorum ki... Hangisini nasıl anlatacağım bilemiyorum. Buraya hissettiklerimi anlatan ne yazsam yetmeyecek. Bu duygularımı tarif edecek kelime yok. Ancak BİZ olan, kelimesiz anlar duygularımı. Her duygunun en anlamlısını BİZ yaşarız. Bu gurur BİZ'imdir. Ben de böyle bir ailenin ferdi olduğum için mutluyum, gururluyum, huzurluyum. Bunun için sana, yoldaşlarıma, partime, binlerce kez teşekkür ediyorum. Senin öğrettiklerini büyütmeye ve öğrenmeye devam edeceğim.

Söz veriyorum ki bugüne kadar attığım adımların daha hızlısını ve fazlasını atacağım. Devrim yürüyüşümüz Partimiz, kahramanlarımız bunu bekliyor benden. Ve benden beklenenleri yerine getireceğime senin huzurunda söz veriyorum. Bu gücü önderimden, partimden ve şehitlerimizden alıyorum. Yaşamımın her anında güç olmaya, umut olmaya devam edeceksin. Sen fiziken aramızda olmasan da, her zaman bizimle olacaksın, yolumuzu aydınlatmaya devam edeceksin.

Devrim yürüyüşümüzde senin sesini taşıyacağız ve her geçen gün bu sesi büyüteceğiz. Senin öğrencin, yoldaşın olmaktan, yolunda yürümekten onurluyum. Emeklerini boşa çıkarmayacağım.

Kahramanlarımızın, senin ömrünüzü verdiğiniz o büyük zafer günümüzü bu ülke topraklarına getireceğiz.

Tüm inancımla, coşkumla önderimi, partimi selamlıyorum. Senin ve kahramanlarımız önünde saygıyla eğiliyorum.

Öndere Selam Savaşa Devam!

Ölüm...

Acı, hüzün, isyan...

Hepsi iç içe yaşanır. İçinde fırtınalar kopar. Kızarsın hep o zamansız ölümlere. Kalleşçe bulur seni. Beklemezsin çünkü onu ama bilirsin; bir gün mutlaka! Hastalıkla gelen o amansız o acı ölüm. Beklemezsin işte onu. Ağır gelen de budur işte. Bugün nasıl anlatılır, nasıl yazılır bilemiyorum. Kelimelerle ifade etmek çok zor. Onbinlerce insanın hep bir ağızdan haykırışı gibi;

"Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!"

"Öndere Selam Savaşa Devam!"

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi!"

"Bize Ölüm Yok!"

Sıkılı yumruğumuz ve her bir sloganımız bilincimiz, sana, kahraman şehitlerimize ve Partimize bağlılığımızdır. Verdiğimiz söz andımızdır. Devrim umutla gelecek, bizle... Bizde sen olmuş umudun adıyla...

Öğretmenimiz, Önderimiz, Başkomutanımız; Biz iç ve dış düşmanlarımızla savaşmayı senden öğrendik. Yenilgilerden zaferlerle çıkmayı başardık. Yeniden var olduk, senin gücün, Parti-Cephemizin gücü var etti bizi. Umuda sıkı sıkı sarılmayı öğrendik. Kararlılığı, cüreti, fedayı öğrendik. Yaşamınla öğretmenimiz, öğretenimiz oldun. Parti-Cephe'mizle, kahraman şehitlerimizle ve senin gücünle bugünlere geldik. Sen öncümüz, başkomutanımız olmaya devam edeceksin. Daha öğrenecek çok şeyimiz var. Sen hep yol göstericimiz olacaksın. Savaşımızı senin ve kahraman şehitlerimizin bize öğrettikleriyle sürdüreceğiz.

"Kurtuluşa Kadar Savaş" olan şiarımız dilimizden hiç düşmeyecek. Bu savaşta hepimiz namluya sürülmüş birer mermiyiz. Gözünüz arkada kalmasın. Rahat uyuyun. Orak çekiçli bayrağımızı bir gün oligarşinin burçlarına dikeceğiz. Zafer bizim olacak.

Sevgi, Saygı ve Bağlılığımla...

Merhaba,

Şu anda hissettiklerimi tam olarak kağıda dökebiliyor, sana yakışacağı gibi çok güzel ve uzun cümleler kurabiliyor olmayı isterdim ama her şey bu kadar yoğunken kağıda dökmesi zor oluyor. Bir yandan da söyleyecek söz bulamıyor insan her şey o kadar açık, net.

Seni her düşündüğümde "öğretmen" sözcüğü beliriyor kafamda. Öğretmenimiz, hayata dair ne varsa öğretenimiz...

Şehit düştüğünü öğrendiğimizde uzun bir süre inanamamıştım. Böyle bir şeyin olacağını düşünmemiştim hiç. Sen hayata öylesine işlemiştin ki, kendimi bildim bileli vardın ve hep var olacaksın. Ki böyle de olacaktır. Kızıl bayraklarla, karanfillerle omuzlarda yükselen tabutunu gördüğümüzdeki duyguları tarif etmek en zoru. Acı, öfke, üzüntü... Hepsi bir arada. Sen Dayımız, önderimiz, öğretmenimiz artık fiziken var olmayacaksın... Bunu düşünmek acıtıyor insanın içini.

Aklıma Müjdat (Yanat) abinin sözleri geliyor hep; "Gerçek ayrılık özlemlerin bittiği yerde başlar. Biz hiç ayrılmayacağız." Bu söz her şeyi özetliyor diye düşünüyorum. Sen hep var olmaya devam edeceksin biliyorum. Sonsuz Saygılarımla...

Sana “terörist” diyorlar;

Ancak 70 yaşındaki hiçbir kadın bir “terörist”in tabutunu öpüp gözyaşı dökmez. Yıllarca, ömrü boyunca ezilmiş, horlanmış, korkutulmuş ama yılmamış bir Ana, senin tabutunun peşi sıra yürürken; bunu gören hiç kimse “terörist” diyeni görmez, hiç kimse senin gibi vatanını sevmez. Hiç kimse senin gibi “insanı” var edemez. Babamızı kaybettik...

Bugün cenaze töreni ile toprağa karışacak beden önderimizindir. Aramızda bir kan bağı kurmaya hiç gerek yok. Biz bağımızı en kopmayanından kurduk zaten. Bir yaz günü seninle tanıştığımda hayatımın bu kadar anlam kazanacağını bilemezdim. İnsanın ne olduğunu bize, bana sen öğrettin.

Devrimci Solcular varken bu ülkede hiçbir kimse değersiz değildir. Çünkü onlar Anadolu’da yaşayan her canlıya değer verir. Onların geleceğini düşünürler. Bu ülkede Parti-Cepheliler oldukça hiçbir güzellik, hiçbir iyilik değerinden bir şey kaybetmez. Sen bunları bize öğrettin. Sen insanın tanımısın. Sen önderimiz, ölmeyenimizsin. Sonsuz Saygılarımla.

Selam Sana Önderim, Başkomutanım,

Selam sana umudumuzu büyüten onurumuz. Başta şunu belirtmeliyim ki bizlere bıraktığın büyük mirasa layık olacağım, layık olacağız. Büyük ailemizin içinde olduğumdan bugüne her zaman onurla, mutlulukla yaşadım. Çünkü bu gücü, erdemi her zaman onurla, mutlulukla yaşadım. Çünkü bu gücü, erdemi her zaman senden Parti-Cephe’mizden şehitlerimizden aldım. Yüreğimizdeki acı anlatılmayacak kadar büyük. Yeniden seninle tarihimizi görüyorum, düşünüyorum, yaşıyorum. Tüm yoldaşlarımız, halkımız cenge gider gibi selama durarak seni ölümsüzlüğe uğurladık. En önde sen komut veriyordun. Ağlayan, korkan, köşe başlarına saklanan yine zulüm oldu. Ölümünden miras bıraktın. Halkımızın kurtuluş yolu buradan geçecektir.

Bir kez daha saygıyla, bağlılıkla diyorum ki; sana, büyük ailemize layık olacağım!

Sevgi ve Bağlılıkla.

Bu ülkenin toprakları şimdi daha bereketli...

Seni sonsuzluğa uğurlamak öyle üzdü ki bizleri, tarifi mümkün değil. Ama ne ah dedik ne vah... Çünkü her devrimcinin ölümünün binlerce doğum getirdiğini öğretenlerdendin sen. Şimdi kavganın başkentinde,

yoldaşlarınla aynı göğün altındasın. Huzurluyuz... Seni omuzlarının üzerinde, binlerce kızıl bayrakla, karanfillerle, sloganlarla uğurlayan onbinlerce insan, bir kez daha söz verdiler; sana ve tüm kahraman şehitlere, uğruna canlarınızı verdiğiniz devrimi armağan edecekler.

Sonsuz sevgilerimle...

Merhaba,

Önderim, Başkomutanım,

Şehitlik haberini hapishanede aldık. Acımız büyük, öfkemiz de bir o kadar...

Ah ben ölseydim, senin yerine ben ölseydim. Haberini aldığımızda ilk aklımdan geçendi bu duygular. Duygu yoğunluğu içindeyiz. Bir yandan yapmamız gerekenleri yaparken, bir yandan da seninle sohbetteyiz. Bugün fiziki olarak yoksun. Ama bugün bizler dün olduğu gibi senin yol göstericiliğinde ilerliyoruz. Düşmanımızı sevindirmeyecek, açtığın yolda zafere kadar yürüyeceğiz.

Sen hala bizimlesin...

Senin gibi bir öndere sahip olmak onur ve gurur verici...

Bu bilinçle hareket edecek, bu uğurda şehit düşeceğim. Seni uğurlayanlar arasında bizler de vardık. Koca bir halk vardı. Hapishanelerden ulaştırdık slogan ve marşlarımızı Gazi'ye... O yoksul kondulardaki yüzlerce emekçi vardı uğurlayanlar arasında. Çünkü sen halktın.

Ve senin şehitliğin huzurunda bir kez daha diyorum ki sana ve kahraman şehitlerimize ailemiz içinde layık olacağım.

Sevgi ve Bağlılığımla.

"Bizler hata ve sevaplarımızla, olumluluk ve olumsuzluklarımızla bu şanlı tarihin neferleri olarak, öncelikle bu tarihin gerçek sahipleri olan şehitlerimizi, bu uğurda işkence gören, acı çeken, yaralanan, tutsak düşen yoldaşlarımızı, hep bize güven veren, devrim yürüyüşümüze ivme kazandıran birer meşale olarak elimizden düşürmeyeceğiz.

Onlar, davamızda en değerli varlıklarımız olacaklar." (Dursun Karataş)

Şimdi Mahirimizlesin Adamızda

Önderimiz, Başkomutanımız;

Her koşulda savaşabilecek bir örgütlülüğe, her koşulda savaşma cesaretini gösterebilecek bir önderliğe sahip olmak... Bir halk hareketi olmak, değerlerini ve yarattığı gelenekleriyle Türkiye halklarının bilincinde, yüreğinde sökülmemecesine kökleşmek... Halkların bağrında, onlarla soluk almak, soluk vermek... Taleplerinin, özlemlerinin farkında olup, bu talep ve özlemlerinin pratikte karşılığını verebilmek. Bedel ödeyen ama bedel de ödeten, vurulan ama vuran, ölen ama öldüren olmak... söylediğini yapan, yaptığını savunan, savaşan ve savaştıran bir devrimci hareket olmak... DHKP-C'nin Türkiye halklarına Umut olmasının, DHKP-C'nin "UMUDUN ADI" olmasının en özlü anlamı bu olmalı...

Tarihimiz, binlerce şehit, onbinlerce tutsak, acı, ihanet, zafer ve kahramanlıklarla doludur. Bu tarih özgürlüğün, kurtuluş hareketinin tarihidir. Bu tarih binlerce yıl öncesinden bugüne uzanır. Şeyh Bedreddinler'den, Pir Sultanlar'dan, Baba İshaklar'dan, Demirci Kawalar'dan yükselen ses Mahirler, Denizler, Kaypakayalar'la yankılanır. Anadolu'nun dört bir yanında onbinler kulak verir bu sese. Ses çığlığa, çığlık volkana dönüşmüştür artık. Ve dünya döndüğü sürece dağlarda, şehirlerde, sokaklarda, kavgamızın sıcağıyla, bedellerle, kahraman şehitlerimizle harladığımız bu ateşi kimse söndüremeyecek.

Türkiye halklarının kaderini çizen, acılara kahpeliklere, düşmanın saldırılarına rağmen örgütümüzü çocuğu gibi koruyan, kollayan; duvarlara savaşçılarımızın kanıyla nakış nakış işlenen, halkımızın yüreğinde adı UMUT olan Partimizin yaratıcısı; Önderimiz, Başkomutanımız, Öğretmenimiz, Yoldaşımız. Bu tarihin her kesitinde emeğin, sabrın, özverin var senin.

Mahirler'den devralınan miras senin öncülüğünde taşındı bugünlere. '78'lerden bugüne adım adım inançla, coşkuyla, cüretle, fedakarlıkla yürünen bu yol senin eserindir. Seninle örgütlendik, kavgayı öğrendik, büyüdük. Gözlerimizi seninle açtık. Zorlu dönemeçlerde rehber, karanlıklarda ışık, kavgamızda komutan oldun sen.

Ateş geçitlerinde, cunta yıllarında, tutsaklıkta, ölüm oruçlarında pusularda, ihanet çemberlerinde, yenilgilerde ve zaferlerde sınandı önderliğin. Her sınavdan inançla, özveriyle büyüyerek ve büyüterek çıktın. İşte bu yüzden hayatın ve kavgamızın önderisin sen.

Şimdi Mahirimizlesin adamızda. Acımız, üzüntümüz büyük. Ancak düşman sevinmesin, dostlarımız üzülmesin; öfkemiz bugün daha da büyük. Yokluğuna sevinenler, zafer naraları atanlar öfkemizin ne denli büyük olduğunu görecekler. Ve bizde yılgınlık arayanlar ne bugün ne de yarın bunu asla göremeyecekler.

Önderimiz, Başkomutanımız, Yoldaşımız;

Canımız, kanımız uğruna feda olsun!

Ve yarattığın gelenek andımız olsun ki; uğruna canını verdiğin mücadelemizi inançla, coşkuyla, cüretle sürdüreceğiz. Düşmana olan kinimizle zulmün kalelerini sarsmaya devam edeceğiz! Emperyalizmin ve işbirlikçisi iktidarların zulmü altında inleyen halklarımızın kurtuluş mücadelesini zaferle taçlandıracağız!

O güne dek sloganlarımız dillerimizden, bayraklarımız ve silahlarımız ellerimizden düşmeyecek! Parti-Cephemiz halkımızın umudu, düşmanın korkusu olmaya devam edecek!

Savaşımız özgürlük ve kurtuluş savaşıdır. Savaşımız hak, adalet, namus ve onur savaşıdır. Ve zaferin yolu Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin yoludur.

Önderimize ve şehitlerimize and olsun ki; orak-çekiçli bayrağımız Anadolu'nun dört bir yanında dalgalanacak.

Zaferi biz kazanacağız!

Zaferi Türkiye halkları kazanacak!

Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!

Öndere Selam Savaşa Devam!

Kanla Yazılan Tarih Silinmez!

Biz de Tanıyoruz O'nu

Onu tanımak ayrıcalıksa -ki öyle- bu ayrıcalığa biz de sahibiz. Tanıyoruz Onu. Her yönüyle hem de. Önder, komutan, öğretmen, özgür tutsak... Yoldaş olarak tanıyoruz Onu. Çünkü Cepheli'yiz.

Her Cepheli tanır Dayısını. Çok yakından hem de. Militandır, savaşçıdır Cepheliler. Gözü karadır. Halkı ve vatanı için her türlü bedeli göze alırlar. Kocamustafapaşa gibi onlarca direnişe komutanlık yapan Dayılarından ve İbrahim Abilerinden öğrenmişlerdir militanlığı. Bilirler Dayı ihtilalci çizgiyi Mahir'den devralmıştır, Cepheliler de Dayı'dan.

Tarih bilinçtir asla geçmiş bir zaman dilimi değildir. Öğrencisi olana en büyük okuldur. Eğitim kesintisizdir. Onlarca, binlerce yıl sonra dahi devam eder tarihin eğitimi. Çünkü dünyanın ezilenlerinin tarihi açık ve berraktır. Bu Cepheliler'in tarih anlayışıdır. Ve dahil oldukları tarihsel kesitte, her Cepheli Dayı'dan öğrenir bunu. Nasıl ki Dayı, yaşanmışlıkları hazır bir reçete olarak algılamadı ve hayatın, yaşadığı toprakların gerçeklerine uyguladıysa Cepheliler de öyle öğrendi, ele aldı tarihi. Çünkü her Cepheli kendi omzunda kendi başını taşır. Hem de güvenle. Sağdan soldan etkilenmez, yalpalamaz. Esen rüzgara kapılmaz, kapitalizmin albenili yaşamına kaptırmaz kendini. Yeni, yepyeni bir hayatın müjdesini taşırlar beyinlerinde ve yüreklerinde. Ve kalpleri o yeni dünyayı bir gün kuracaklarının inancıyla çarpar. Buna inanırlar. İnandıklarını söylerler ve söylediklerini yaparlar. Hem de ölesiye. Bu yüzden ölmeye, öldürmeye hazırdır Cepheliler.

Kavgada yumruk sayılmaz. Öyle fütursuz dalarlar kavgaya. Görülmemiştir Cepheliler'in kanlarını akıtmadıkları bir mücadele alanı. Eğer dikilecekse oligarşinin burçlarına kurtuluş bayrağı, yazılacaksa umudun adı tarihe, bilirler kanla yazılacaktır o tarih. Bilirler ve tereddütsüz dökerler kanlarını. En şiddetli çarpışmaların ortasına çekincesiz dalarlar. Ve o şanlı tarih, dünyanın Türkiye'sinde kanla yazılır. Nerede bir tokat patlasa ezilenlerin suratına, acısını derinden hisseder her Cepheli. Yanar, kavrulur yüreği Iraklı, Filistinli, Endonezyalı... Her milliyetten, dilden, dinden halklar için alır yüreğini avuçlarına, tereddütsüz savurur

zulmün kalelerine. Öfkesi ve kininin önü alınmaz Cepheli'nin. Düşmanına kabus, ezilen halklara yoldaş, kardeştir Cepheliler. Bu yüzden uzlaşmazdır Cepheliler. Devasa silahları, orduları, teknolojisi de olsa düşmana boyun eğmez Cepheliler. Başı diktir her daim. Son nefesine kadar uzlaşmaz bir devrimci olarak ölümsüzleşen Dayı'dır, Cephelileri uzlaşmaz kılan. Halklarının içinde başı dik gezebilmenin onurunu yaşatan. Ve bu yüzden teslim olmaz Cepheliler, hasımlarıyla karşı karşıya geldiklerinde "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" sözü kılavuzlarıdır, Mahirler'den bugüne. Kuşatmalarda, kurşun yağmurları altında duvara kanlarıyla umudun adını yazar Cepheliler. Direnmenin yeri, zamanı ve biçimi yoktur onlar için. Üslerinde, işkencelerde, mahpuslarda, sokaklarda... Bedenlerini silah yapar Cepheliler, hücre hücre erir, alev topuna dönerler. Ölümü tililillerle, sloganlarla karşılarlar, suskunluğu direnişe çevirirler. Bu kararlılığı, bu iradeyi, bu inancı Dayılarından öğrenmiştir-Cepheliler. Ve toprağa düşer Cepheliler. Toprağa verdikleri her yoldaşı tohum olur, her Cephelide yeniden doğar. Cepheliler yaşatır şehitlerini zafere dek. Görevidir bu onların. Bilirler, güçleridir ölümsüzleşenler ve geleceğin güvencesidir onlar. Ancak bir görevi daha vardır Cepheli'nin; hesap sormak. Bu yüzden sorulmadık hesap bırakmazlar. Ve gidenin gözü arkada kalmaz. Huzurlu, rahat yumar gözlerini. Düşen her Cepheli bilir ki, kanı yerde kalmayacaktır.

Bu kavgada şehitlik de vardır, gazilik de, tutsaklık da. Bilir Cepheliler savaşın bedelini. Tutsak düşerler. Kavga devam eder, değişen sadece mekandır. Savaşın bir mevzisidir dört duvar, tel örgüler. Değirmen misali öğütülmek istenir Cepheliler'in inançları, siyasi kimlikleri. Nedamet getirtmektir tutsaklıklar, boyun eğmelidir ciğeri beş para etmez işbirlikçilerin karşısında. Bu yüzden çok denediler, çok yanıldılar. Çok yendiler, çok yanılttılar düşmanı Cepheliler, ama yanıltmadılar halklarını ve bir de Dayılarını. Çünkü Dayıları'ndan, Apolar'dan öğrenmişlerdi tutsakken özgür olmayı. Tutsak Cepheliler'in adı bu yüzden Özgür Tutsak'tı. Kimlikleri inançları, düşünceleri, onurları ve dahi akıttıkları kanın erittikleri hücrenin adıydı Özgür Tutsak'lık. Ateşle sınanıp kazanmışlardı bu kimliği. Alınlarının ak cefasıydı.

Sel yatağını buldu mu akar gider. Önüne set de çekilse, bent de kurulsa hiçbiri engelleyemez o akışı. Önüne çıkanı da süpürür.

Devrim bir alt-üst oluşsa -ki öyle- Cepheliler bu alt-üst oluşun iddiasına ve cüretine sahiptirler. Bu tüm zorluklara, onmaz acılara, en ağır bedellere karşı azimle, yorulmak bilmez bir güç ve enerji ile

coşkuyla Dayı gibi çalışmak demektir. Bu hiçbir koşulda umutsuzluğa kapılmamak demektir. En azgın dalgalarda dahi Dayı gibi sosyalizm bayrağını en yükseklerde dalgalandırabilmektir. Böyle olabilmeyi, bu iddiayı ve dayatma gücünü Dayı'dan alır Cepheliler. Dayı'nın devrim iddiası, iktidarı alma kararlılığı ve inancı örnektir Cephelilere. Değil mi ki "devrimci olmak, devrimi, ülkeyi ve halkın kurtuluşunu her an beyninde yaşamaktır" diyor Dayı, o halde her Cepheli böyle ele alacaktır devrimciliği, yani çıtayı yükseltecek ve ölçüsü Dayı olacaktır. Böyle iddialı hedeflere sahiptir Cepheli. Ne devrimciliğinde, ne emekçiliğinde, ne düşlerinde sınır tanımaz Cepheli.

Yönünü şaşırmaz Cepheli. Pusulası Dayı'dır. Rotasından sapmaz Cepheli, kaptanı Buzkıran'dır. Ve nasıl sevdiyse halkını ve vatanını Dayı, öyle sever halkını, vatanını Cepheli. Nasıl adadıysa ömrünü halkına, vatanına Dayı, öyle adar ömrünü halkına, vatanına Cepheli. Ve nasıl dünyaya güzellikler resmettiyse Dayı, resmetmeye devam eder güzellikleri Cepheli.

Ve gelelim sadede...

Üreten beynimize çarpar, yüreğimize konuşan dilimize ve dahi yazan kalemimize bırakırsak Cephelileri, destan yazar o kalem. Çünkü Anadolu'da bir destan yazılıyor. Yazanlar Cepheliler. Yazdıransa DAYI'mız. Ve dahi o destanın yazıcılarını Dayı şekillendirmişse, bu topraklarda devrimci dendiğinde akla ilk Cepheliler geliyorsa ve dilimizin döndüğünce anlattıklarımızı ve dilimizin dönüp de anlatamadıklarını bağrında taşıyorsa, bu Dayı'nın eseridir. O halde tüm Cepheliler tanıyor Dayılarını. Kim iddia edebilir ki görmeden, karşılaşmadan tanınamayacağını! Ve lakin tanımak yüz yüze olmak mıdır ille de? Cepheliler'in hepsi tanır Dayılarını, hem de hepsi. Böyle tanır, bağlanır, böyle severler. Bu büyük bir güçtür. Coşku ve moraldir bu. Ölümleri savaşma kararlılığına ve azmine çeviren, insanı çelikleştiren, hırslandıran bir güç. Bu yüzden Cepheli olmak bir ayrıcalıktır. Kalemimiz Cepheliler'in bir özelliğini daha vurgulasın o halde.

Cepheliler der ki; tanımak tanıklıktır aynı zamanda tarihe. Tanıklıksa sorumluluk yüklenmektir. Yükleniyoruz Dayımızı tanımanın sorumluluğunu. Sorumluluk Onu yaşatmaktır. Onu yaşatmak, "Dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için" yola çıkan Mahirlere, "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" diyen Dayımıza, kahraman şehitlerimize, uğruna canımızı seve seve verdiğimizhalkımıza, vatanımıza karşı borcumuzu, sözümüzü yerine getirmektir. Onlara devrimi armağan etmektir. Ve dahi bunun

ötesi yoktur. Varsa da daha denilecek, diyelim o halde; onurluyuz, Dayımızı tanıyoruz. Gururluyuz, böyle büyük bir ailemiz var. Şanslıyız, çünkü Cepheli'yiz.

Bizimlesin

Her birimiz bu yürüyüşte benim de soluğum, bu kavgada benim de yumruğum, bu savaşta benim de silahım olmalı diyerek çıktık yola. Bu yolda işkenceler, gözaltılar, katliamlar, şehitlikler, tutsaklıklar yaşamak vardır. İçinde yaşadığımız düzenin namussuzluğuna karşı kararımız isyan olunca kuşkusuz bedeli de ağır olacaktı. Bu karara sadık kalmak düzenin bahşettiği nimetlerden (!) vazgeçmektir. Türlü, sayısız engeli, zorluğu alt etmek yürüyüşümüzü kesintisiz kılmaktır. Ve elbette bu yürüyüş sırasında karşılaşacağımız işkencelere, tutsaklığa, ölüme meydan okumaktır. Tüm bunlara hazır olmaktır. Ama öyle anlar vardır ki, hazır olduğunu düşünsen de yaşadığın ağır gelir sana. Ve öyle anlar vardır ki, zaman dursun istersin. Zaman dursun, akmasın. O anlardan birisiydi işte yaşadığımız.

İlk Haber
12 Ağustos 2008 Salı

İçtima, spor sonrası havalandırmadan içeri girdiğimizde TV'den "Dursun Karataş öldü" şeklinde aldık ilk haberi. Haberin devamı "Örgüt 6 ay önce yine aynı şekilde çıkan haberi yalanlamıştı" şeklindeydi. Peşinden yorumlarımızı yaparken, kanalları taramaya devam ediyoruz. Ergenekon'la birlikte bize karşı yürüttükleri bir saldırı vardı. Bu da onun bir devamı diye düşünüyoruz. Sabah programında yer alan eğitim çalışmamızı yapıyoruz. Aklımızın bir köşesinde sabahki haber. Her ne kadar konduramasak da, mücadelede bir gün bulacak bizi bu haber biliyoruz. Şehitliklerle sürdürüyoruz, büyütüyoruz mücadeleyi çünkü. Tutsaklıkta birçok olanağımız gibi haber almamız da kısıtlı. Bu kısıtlamalara, engellemelere rağmen engelleyemedikleri şeylerden biridir aramızdaki bağ. Ne kadar kopartmaya çalışırlarsa çalışsınlar şehitliğimiz de, tutsaklığımız da yakınlaştırır bizi birbirimize. Öğleden sonra dostlarımız seslendiler. Önderimizin şehitliğine dair Özgür Radyo'da dinledikleri haberin bilgisini verdiler. Bekleyişimiz daha da zorlaşıyor. Verilen

haberin tümü aynı içerikte. Kanalların birinde avukatlarımızın açıklamasını izleyebiliyoruz. Önderimizin 11 Ağustos Pazartesi sabah 05.00 civarında şehit düştüğünü, cenazenin Türkiye'ye getirilmesi için yurtdışında işlemlerin başlatıldığını ve aileden bir kişinin cenazeyi getirmek için Hollanda'ya gittiğini açıklıyor avukatlarımız ve önderimizin ailesi. Gözyaşlarımız akmıyor. Akıtmıyoruz. Her şey, tüm duygularımız birbirine girdi. İçerisi, dışarısı, acı, öfke... "Arkadaşlar önderimiz şehit düşmüştür, hepimizin, halklarımızın başı sağ olsun."

Açıklamanın ağırlığı o kadar büyük ki. Ah bu kapılar... duvarlar... daha bir ağır şimdi tutsaklığımız. Zaman dursa keşke... Bir mucize... Bir şeyler olsa da varsak yanına. Düşünceler uçuşuyor kafamızda. Bir buradayız bir dışarıda, yoldaşlarımızın yanında, önderimizin yanında. O an hepimiz aynı düşüncede odaklanmıştık. Neler vermezdik seni karşılamak için. Sana dokunabilmek, ilk ve son kez alnından öpebilmek için. Öfkemiz senin şehitliğinde binlerce kez daha arttı.

İlk Anmamız...

Slogan atacağız. Üst ve alt kat camlarındayız. Önce saygı duruşu. Gözümüzün önünde zulme karşı duruşun bir simgesi o resmin canlanıyor. Kürsüdesin ve zulümden hesap soruyorsun. Kendini daldan budaktan sakınmayan bir öndersin sen. Savaşan, direnen bir örgütün önderi olmak neyi gerektiriyorsa, öylesin. Sen yürüyorsun, rüzgar yürüyor. Öfkemiz büyüyor sancılarla. İhanet çıkıyor kuytudan, dağılıyor yerle yeksan. Yalan dolan düşüyor tahtından. Bir vakitler bu uğurda savaşmışlar, eskiler, yenilmişler, herkesin soluğu senin ölümsüzlük haberinde birleşiyor. Karanlık zamanları aydınlatan ışığın geçmişten bugüne yansıyor. Düşler ekiyoruz umut ormanına. Parlak bir kutup yıldızı tayin ediyor yolumuzu. Yolumuz özgür vatana çıkıyor. Kan ve ölümden, iyiden ve güzellikten, fedakarlık ve namustan, özveriden, vefadan, cüretten ve öfkeden nakışlayarak göz kırpıyor usuldan. "Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!" sloganlarımızı var gücümüzle haykırıyoruz gecenin karanlığına. Sesimizde öfke, sesimizde sana özlemimiz, sonsuz sevgimiz ve bağlılığımız. Her bir şehidimiz, tüm uğurladıklarımız yaktı yüreğimizi, tanıdığımız ve tanımadığımız; fakat senin gidişin daha bir yaktı içimizi. Soğukkanlı olmaya çalışıyoruz. Acımız çok büyük fakat bunu yansıtmamaya çalışıyoruz. Sloganlarımızı attıktan sonra bir masa etrafında toplanıyoruz. Uğurlamamız her şeyiyle sana yaraşır olmalı. Bunun için

neler olmalı, onları konuşuyoruz. Metanetliyiz, fakat bu sesimizdeki hüznü örtemiyor. Güçlüyüz, fakat sesimizin titremesini engelleyemiyor, öyle doluyuz.

- Sabahları askeri yürüyüş yapalım.
- “Kuşatma”yı, “Derviş Oldum”...
- “Serüvenciler”i de söyleyelim arkadaşlar.
- Bir defterimiz olsun duygu ve düşüncelerimizi yazalım.
- Belli saatlerde slogan atabiliriz.
- Kokartımız da olmalı, Cephe yıldızlı.
- Katafalk, saygı nöbeti...
- Pankartımız, panomuz...

Herkes neler yapılabilir düşünüp dile getiriyor. Evet her şey sana uygun olmalı. Ve öyle olacak. Görev bölüşümü yapıyoruz. Metnin yazılması... pankartları, panoyu hazırlayacaklar... Marş, slogan, askeri yürüyüş. Herkesin görevi var ve görevimizi yerine getirmek için dağılıyoruz.

13 Ağustos 2008 / Çarşamba

Bayraklarımız havalandırma duvarına asılı. Hepimizin kokartları yakasında. Derli toplu bir nizamda, içtimaya hazırız. Senin şehitliğini selamlamak için vuruyoruz adımlarımızı yere.

Rap rap rap!
Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!
Rap rap rap!
Öndere Selam Savaşa Devam!
Rap rap rap!
Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Cephesi!
Rap rap rap!
Mahir! Hüseyin! Ulaş! Kurtuluşa Kadar Savaş!
Rap rap rap!
Önderimiz Direnme, Savaşma Gücümüzsün!
Rap rap rap!
Ve marşlarımız Devrim Halayı’yla başlıyor.
“Mahirim, Hüseyinim, Ulaş
Tek yol devrim diyen yoldaş
Kurtuluşa kadar savaş...”
Rap rap rap!

Sloganlarımızda, marşlarımızda öfke, sloganlarımızda acı, sloganlarımızda direnç var. "Haklıyız Kazanacağız" marşıyla inletiyoruz hapishaneyi.

Rap rap rap!

Yürüyüşümüz bittikten sonra içeri giriyoruz. Kokartlarımız yakamızdan hiç inmiyor. TV'nin başındayız. Gece nöbetçisi arkadaşımız gece de farklı bir haber verilmediğini söylüyor. Bugün açıklama yapacak bizimkiler. Bekliyoruz. Ne kadar zor geçen bir zaman dilimi. Fakat bırakmıyoruz kendimizi. Bu yaşadığımızın zorluğu, duygu yoğunluğumuz, sana olan sevgi ve bağlılığımızdan.

Saat başı sloganlarımızı atıyoruz. Bugün ilk anmamızı yapacağız, onun hazırlığındayız. Dolu doluyuz hepimiz.

Bir bıraksak kendimizi durduramayacağımızı biliyoruz. O yüzden sıktıkça sıkıyoruz kendimizi. Yine de gözlerimizden süzülenleri engelleyemiyoruz. Bir tarafta pankart yapılıyor bir tarafta panomuz hazırlanıyor. Her şey sana yaraşır olacak. Uğraşımız bunun için. Ertesi gün senin İstanbul'a getirileceğini öğreniyoruz. Soluğumuz tutuk bekliyoruz. Ne çok şey geçiyor aklımızdan, kulağımız her an bir haber olabilir diye tetikte.

Anmamız başlayacak birazdan. Dostlarımızla birlikte yapacağız anmayı. Hazırlıklarımız tamamlanıyor. Pankartımızı astık. Sloganların ardından kürsüde senin sesin çınlıyor.

"... Bu tarihte acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır. Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa-sola savrulmayan ideolojik sağlamlık olmadan..."

Senin sesin eşliğinde akıp gidiyor program. Sesin kulaklarımızda sana sesleniyoruz: Önderimiz. Başkomutanımız

14 Ağustos 2008 / Perşembe

Sabah yine sloganlarımızı ve marşlarımızı haykırdık. Bugün vatan topraklarına getirileceksin. Haberlerde "Öğle saatlerinde İstanbul'da olması bekleniyor" diye geçiyor. TAYAD'lı Ailelerimiz ve avukatlarımız karşılayacak seni. Bizler de buradan selam duracağız. Bu nasıl zor geliyor bize. Senin ölümsüzlüğünü tutsaklıkta karşılamak nasıl yakıyor bizi. Acıtıyor canımızı hem de çok. Fakat her zamankinden katbekat güçlü olmamız gerekiyor. Bunun bilincindeyiz. Biliyoruz ki sen bunu istiyorsun, ailemiz bunu istiyor, kavgamız bizden bunu bekliyor. Boğazı-

mızdaki yumru gittikçe büyüyor, taşlaşıyor. Yarın Gazi Mahallesi'nde ya da Karacaahmet'te defnedileceğini öğreniyoruz. Kadıköy'e getirilişinin hayalini kuruyoruz, Gazi'ye getirilişini düşünüyoruz. Doluyuz. Yıllarca hasretini yaşadığın vatanımıza ölümsüzlüğünde geliyorsun. Yılların hasretini giderecek halkımız, yoldaşlarımız. Yılların hasretini sunacak topraklarımız sana.

Düşman seviniyordur, sevinsin! Sevinçlerinin boşa olduğunu görecekler. Evet acımız büyük olabilir, tarifsiz duygular yaşamış olabiliriz; fakat bu ailenin fertleri zorluklar, acılar karşısında dimdik durmayı bilmiştir. Bunu başta önderimizden, başkomutanımızdan, ailemizden öğrendik. Bundan sonra, dünden daha güçlü olacağız. Kavga bunu gerektiriyor. Şehitlerimize olan devrim sözümüz bunu emrediyor. Bu söz, bu sevgi, bu bağlılık, bu inanç, bir nebze rahatlatıyor bizi.

Kahramanlarımızı uğurlarken boynumuz bükülmedi asla. Yerine ölmek istedik uğurladıklarımızın, yerine yanmak istedik, yerine açlıkta erimek istedik, yerine kurşunlanmak istedik. Fakat asıl yerini doldurmanın kavgayı büyütmek, devrimin yükünü omuzlamak, mücadeleyi her gün bir adım daha ileriye taşımak olduğunu öğrendik. Bu bilinci senden, uğurladıklarımızdan, ailemizden aldık.

Ve biliyoruz ki daha öğrenecek çok şeyimiz, yürünecek çok yolumuz var. Sen dün olduğu gibi bundan sonra da yolumuzu aydınlatan ışığımız olacaksın. Akşam ana haber bülteninde TV'nin karşısındayız. Hiçbir anı kaçırmak istemiyoruz. TV'de ailelerimizin cenazeyi almaya giderken ki görüntüleri var. Tartışıyor ailelerimiz. Kıyasıya tartışıyor. Öfkeli, gözleri dolu dolu hepsinin. Düşman her zamanki düşman.

Seni almış ailelerimiz. Omuzlardasın. Gazi'ye getiriliyorsun şimdi. Uğruna canlar verdiğimiz, tutsaklıklar yaşadığımız, ömrümüzden geçtiğimiz halkımızın bağrındasın. Seni kucaklıyor halkımız. Kızıl bayraklarımız senin için dalgalanıyor.

Gazi'nin sokakları, Sabolar, Niyaziler, İbililer, Semralar, Fidanlar, Sevgiler, İbrahimler... Tüm uğurladıklarımız seni bekliyor. Seni selamlıyor. Bizse bütün benliğimizle seninleyiz. Seni omuzlarda taşıyan yoldaşlarımızlayız. Her biri bizim için de öpecekler alnından biliyoruz. Bizim için de karanfil koyacaklar toprağına. Bizim için de sarılacaklar bayrağımıza.

Gazi sokaklarındasın. Bir anamız koşuyor senin peşinden, öpüyor tabutu. Bu görüntü, bu an, tarifsiz duygular yaşatıyor bize. İşte uğruna canlar verdiğimiz halkımızın bağrındasın. Tüm bunlar, tüm bu güzellikler senin eserin.

15 Ağustos 2008 / Cuma

Bu ülke topraklarına umut eken önderimiz, bu gün seni uğurlayacağız. Dışarısı ve biz bir bütünüz. Aramızda mesafeler yok. Aynı hazırlığı yapıyoruz, siz dışarıda biz içeride. Hazırlıklarımız sürüyor. Hepimiz senin için hissettiklerimizi ifade edecek, yapmak istediklerimizi yapacağız anma programının bir bölümünde.Havalandırmada bir katafalk hazırladık. Üzerinde bayraklarımız, senin Sabo'yla olan resmin var. Pankartlarımızda "Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür! yazıyor.

Askeri nizamdayız. Komut veriyoruz ve başlıyor yürüyüşümüz. Bayrağımızı ve seni selamlayarak geçiyoruz. Dilimizde marşlarımız ve sloganlarımız. Onur, gurur hakim tüm benliğimize. Öfkemiz öyle büyük ki düşmana, duvarları parçalayıp çıkacak gibiyiz. Yürüyüşümüz katafalkın önünde noktalanıyor. Tek tek geliyoruz katafalkın önüne, yumruğumuz sıkılı, sana söylemek istediklerimizi fısıldıyoruz usulca. Sonra bayraklarımızı öpüp yerimize geçiyoruz. And içeceğiz.

"Önderimiz / Önderimiz
Başkomutanımız / Başkomutanımız
Bizler / Bizler
Tutsak yoldaşların olarak / Tutsak yoldaşların olarak
Emperyalizme karşı bağımsızlık/ Emperyalizme karşı bağımsızlık
Hayatın / Hayatın
Kavgamızın nabzı / Kavgamızın nabzı
Seninle atmaya / seninle atmaya
Biz yoldaşlarının kalbi / Biz yoldaşlarının kalbi
Seninle çarpmaya / Seninle çarpmaya
Devam edecek / Devam edecek..."

Marşlarımızın ardından havalandırmanın bir köşesinde yarım ay şeklinde oturuyoruz. Yüzümüz sana ve kahraman şehitlerimize dönük. Selmamızın şehit düştüğü köşedeyiz. Selmamız ve Fatmamız da katıldılar bizimle seni uğurlamaya. Kimimiz senin için şiir okuduk kendi yazdığımız, kimimiz marş, türkü söyledik. Sana sevgimizin ve bağlılığımızın bir parçasıydı hissettiklerimiz. Yüreğimizden kopup dile gelenlerdi. Sözler verdik bir kez daha. Senin için yüreklerimiz yanarken, fırtınalar koparken içimizde, acımızı hissettirmedik hasmımıza.

Açlığın, adaletsizliğin olmadığı özgür bir ülke hayaliyle çıktığımız bu

yolda seninle yürümenin onuru büyük. Bu onur sarıp sarmalıyor bizi. Bundan sonra da bu onurdan mahrum olmayacağız. Sıcaklığın, öğreticiliğin, cüretin, sevginle yanı başımızdasın. Her zaman yanı başımızda olacaksın.

İki Önder İki Yoldaş

Mahir Çayan, Dursun Karataş. Onlar iki önder iki yoldaş. Tarihin farklı zaman ve mekanlardaki yazıcıları. Onların öncülüğünde Türkiye devriminin geleceği çizildi, devrim mücadelesi bugünlere taşındı.Onların yarattıkları gelenekler ve değerlerle devrime yürüyor Anadolu halkları. Onlar fiziken yok olmadan da bu gerçeği biliyorlardı. Bu öngörü ve sorumlulukla ideolojik bilinçle öncülük ettiler halklarımıza. Mahir Kızıldere'de kuşatıldığında fiziken yok olacağını biliyordu. Ama Kızıldere'de teslim olmanın siyasi olarak yok olmak olduğunu da biliyordu. Mücadele zorluklarla, yokluklarla, imkansızlıklarla, devrimci teoriyi tahrif edenlere karşı tavizsiz davranarak büyütülebilirdi.

Tereddütü yoktu Mahir'in. Onun içindir ki *"Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır,sarptır. Kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikilecektir. Her engelde düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır. Düşenler geride kalmazlar. Onlar emekçi halkın kalbinde, ruhunda, bilincinde devrimin önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar. Onlar kurtuluşa kadar savaş şiarını devrim yoluna kanları ile yazdılar. Yolumuz bu yolda düşenlerin yoludur"* demiştir, önderimiz Mahir Çayan.

Bu bilinçle savaştılar. Kızıldere'de kuşatıldıklarında bunları bilmenin güveniyle "Teslim ol" çağrılarına *"Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik"* dediler. Mahirler'in bu sloganı gelecek kuşaklarda yankısını bulacaktı. Mahir'i böylesi zorlu zamanlarda yıkılmaz yapan şey sadece mücadelenin zorluklarını bilmesi değildir. Kuşkusuz zorlukları bilmesinin etkisi de vardır ama asıl neden Mahir'in Marksist-Leninist ideolojiyle donanımlı olması, ülke koşullarını tahlil edip doğru bir strateji belirlemesi, bu strateji ve taktiklerden sapmayan mücadele kararlılığını taşımasıdır.

Mahir Marksizm-Leninizmi sadece teorik bilgi olarak değil, ülkenin içinde bulunduğu durumu değerlendirmede ve devrim yolunu belirlemede bir kılavuz olarak almıştır. Mahir'in *"Teoriyi devrim yapmak için okuduk, öğrendik. Ancak bu ulema olduk anlamında yorumlanmamalıdır. Biz sosyalizmin öğrencileriyiz. Ve bu öğrencilik hayatımız boyunca devam*

edecektir" sözleri Marksizm-Leninizmi nasıl kavradığının ifadesidir. Bu ideolojik sağlamlık ve donanımla Mahir, Türkiye devriminin yolunu çizmiştir. Bir yandan ülke koşullarını değerlendirip nasıl bir devrim yolu izlenmesi gerektiğini netleştirirken, bir yandan da Marksizm-Leninizmi tahrif eden, kolay devrimcilik yollarını arayan oportünizm ve revizyonizme karşı mücadele eder. Mahir tüm bunları 12 Mart günlerinde darbe rüzgarlarının estiği bir dönemde yapar. Yani Mahir çok zorlu koşullarda mücadele etmiş ve devrim yolunu çizmiştir. Aşağıdaki sözler bu durumu özetlemektedir:

"Bu hareket revizyonizmin uzun yıllar etkin olduğu bir ortamda yeşermiş, gelişmiş ve güçlenmiştir. O yüzden işler ne kadar sıkı tutulursa tutulsun, başlangıçta şu veya bu ölçüde bu ortamın izlerini taşıyacaktır. Tersini düşünmek idealizmdir. Bu kalıntılar savaş içinde, savaşıla savaşıla atılacaktır.

Mahirler'in her türlü ideolojik, fiziki saldırılara karşı büyüttüğü mücadele aynı kararlılık ve inançla sürüyor. Kızıldere'nin mirasını devralanlar yalpalamadan, tereddüt etmeden her koşulda mücadeleyi sürdürmüşlerdir. Önderimiz Dursun Karataş da Mahirler'den devraldığı mücadeleyi büyütmüş, Kızıldere direnişinin yarattığı güçlü potansiyeli Mahir gibi sağlam bir ideoloji ile korumuştur. Önderimiz, Mahir'den devraldığı mücadeleyi statükolara, kalıplara hapsetmeden büyütmüş, yeni halkalar eklemiştir.

Mahir'in yolunda yürüdü ama mücadeleyi değişen şartlara göre belirlediği politikalarla sürdürdü. Ülkenin içinde bulunduğu durum ve ihtiyaçları göz önüne alarak yeni politikalar üretti. O politikalara yaşam verdi. Çünkü Mahir'i savunmak onu taklit etmek değildi. Mahir'i savunmak cesaret, cüret sahibi olmak demekti. İhtiyacı karşılayan devrimi büyüten cüretli politikalar üretmek ve onlara hayat vermek demekti.

Dayı bu çizgide kalıplara hapsolmadan teorik ve pratik bütünlük içinde Mahirlerin mücadelesini kesintisiz sürdürmüştür.

Marksist-Leninist teoriyi şablon olarak almadan, mücadelenin koşullarına göre değerlendirmiştir. Gerçek bir Marksist-Leninist de bu şekilde olurdu. Mahir de Dayı da Marksizm-Leninizmi bir eylem kılavuzu olarak alırlar. Başka ülkelerin devrimleri onlar için örnek alınacak, dersler çıkarılacak deneyimlerdir. Şablon olarak alınıp uygulanacak bir şey değildir başka ülkelerin devrimleri. Onlar Türkiye'de devrim yapacaklardı. Önderlerimizin Marksizm-Leninizmi kavrayış biçimleri sahip oldukları sağlam ideoloji, hiçbir koşulda sarsılmayan devrim iddiaları ve iktidar

perspektifleri onları her koşulda var etmiştir. Köklü gelenekler yaratmalarını, doğru politikalar belirlemelerini sağlamıştır. Sahip oldukları sağlam ideoloji ve stratejik hedefleri ile 12 Mart ve 12 Eylül koşullarında dimdik kalabilmişlerdir. Alınan darbeler, yaşanan ihanetler mücadeleyi fiziki olarak zayıflatsa da ideolojik olarak etkileyememiştir. Çünkü Mahir de Dayı da mücadeleyi statükolara hapsetmemişlerdir. Hiçbir zaman iktidar iddialarını kaybetmemişlerdir. En zorlu koşullarda bile taşıdıkları güveni yitirmeden, hedeflerinden uzaklaşmadan mücadeleye önderlik yapmışlardır. THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye yazılan tarih bunun örnekleri ile doludur. Onların önderlik anlayışında masa başında oturup ahkam kesmek yoktur. En ön safta çarpışmak, ilkeli, disiplinli olmaktır, tarihsel kararları cüretle alabilmektir önderlik.

Önderimiz Dursun Karataş da Mahir'in yarattığı değerlere yeni halkalar ekleyerek mücadeleyi yükseltmiştir. Tarihten dersler çıkararak, günün koşullarına denk düşen politikalar üreterek, hedeften asla uzaklaşmadan yürüyerek mücadele bugünlere Dayımızın öncülüğünde getirilmiştir. 12 Temmuz, 16-17 Nisan direnişlerini, Ölüm Oruçlarını yaratan bir öncülüktür.

Tarih geçmişten dersler çıkarılarak yazılmaya devam eder. Mahirler Maltepe Hapishanesi'nden firar ettiklerinde onları almaya gelen olmamıştır. Çünkü Mahirleri çıkışta almaya gelecek olan Münir Ramazan Aktolga ve Yusuf Küpeli dışarıda mücadeleyi değil tasfiyeciliği örgütlemektedirler. Bu nedenle Mahirleri tünel çıkışında almamışlardır. Mahir firar sonrasında tasfiyecilere mücadeleden vazgeçmeleri için hiçbir ideolojik nedenin olmadığını, mücadele koşullarının aynı olduğunu, ısrarla anlatmaya çalışır. Ancak onlar saplandıkları bataklıktan çıkmak istemezler. Mahir tasfiyecilerden yolunu tereddütsüzce ayırır. Mahirlerin yaşadıkları geçmişte kalan bir durum değildir. Aradan yıllar geçmiş olsa da devrim mücadelesinde kaçkınlar, darbeci ihanetçiler de çıkar. Ama bu defa da yenilmeye mahkumdurlar. Onlar hiçbir zaman hesaplarına ulaşamayacaklardır. Çünkü karşılarında küçük hesap yapanlar, duygusal davrananlar değil, Marksizm-Leninizmi kılavuz edinmiş sağlam ideolojiye ve politikaya sahip Mahir'in yoldaşları vardır, Dayımız vardır. Onun anlayışında teslimiyet yoktur, iç düşmana karşı yumuşama yoktur, uzlaşma yoktur. Onun bu kararlılığını "*Bu harekette darbeciliği meşrulaştırmaktansa, atomlarına kadar parçalar ve küllerin arasından yeni bir hareket kurarım*" sözünde görürüz.

Önder olmak bu özellikleri taşıyabilmektir. Her şart ve koşulda

ideolojik, politik çizgisini sürdürmektir. Karşısına çıkan engelleri emek ve sabırla aşmaktır. Bunu ve daha fazlasını başardıkları için onlar önderlerimizdir. Tarihi bir zaman dilimi ile sınırlamak yanlış olur. Çünkü tarih kesintisiz bir şekilde yazılmaya devam ediyor. Kesintisizliğimiz yarattığımız değerlerde yaşattığımız gelenekte, sorduğumuz hesaptadır. Dayımız düşmandan hesap sorulmadan, silahlı mücadele verilmeden zafere ulaşılmayacağını bilir. Silahlarımız bu bilinçle halk düşmanlarından hesap sorar. Nihat Erim de o halk düşmanlarından biridir. 12 Mart cuntasının başbakanıdır Nihat Erim. Mahirlere düşmanlığını her zaman göstermiş ve var gücüyle saldırmıştır. Yaptıklarının yanına kar kalacağını Mahirleri ve onların şahsında devrim mücadelesini bitireceklerini sanırlar. Ama yanılırlar, mücadele sürer, sorulmadık hesap kalmaz.

Devrimci Sol savaşçıları halka karşı işlenen hiçbir suçu cezasız bırakmayacaktır. Nihat Erim ve onun gibi halk düşmanlarından hesap sorulacaktır. Ve 19 Temmuz 1980'de Nihat Erim Devrimci Sol savaşçıları tarafından cezalandırılır. İşte onların yanılgısı budur. Bitirdik dedikleri yerde halkın adaletini karşılarında bulurlar. Adalet özlemimiz hiçbir zaman bitmeyecek, baskı ve zulmün gücü buna yetmeyecektir. 12 Mart, 12 Eylül darbeleri karşısındaki duruşumuz "Teslim ol" çağrılarına cevabımız, kanımızla umudun adını yazmamız... yaratılan ilkler düşmanın "gücünü" alt etmemizin örnekleridir.

Tüm bu yaratılan yeni değerler, gelenekler Mahirlerin mirasını doğru bir şekilde sahiplenmemizin sonucudur. Dayımızın doğru önderliği, politikaları ve ideolojik sağlamlığının sonucudur. Mahir'in siyasi çizgisini, Marksizm-Leninizmi doğru uygulamamızın sonucunda büyüdü mücadelemiz. Bu mücadelenin öncüsü önderlerimiz Mahir Çayan ve Dursun Karataş'tır. Onların fiziki yokluğu iddiamızdan hiçbir şey eksiltmeyecek. Düşmanlarımız sevinemeyecekler. Onlara sevinç yaşatmayacağız. Çünkü; faşizmin işkencelerini, hücrelerini, baskı ve yasaklarını inançlarından soyundurma çabalarını boşa çıkartmamızı sağlayan, ideallerimize, Marksist-Leninist düşüncelere, Vatanımıza ve halkımıza sımsıkı sarılmamızı sağlayan ve öğreten Dayımız var. Çünkü; teslimiyeti reddeden, iç ve dış düşmana karşı tavizsiz, esareti hiçbir zaman kabul etmeyen, sonsuz bir özgürlük tutkusu ile yaşayan, cesaret ve cüretin vücut bulduğu, iradenin gücünü somutlayan Dayımız var. Çünkü; Mahirlerden bugüne kesintisiz, tereddütsüz her koşulda mücadeleyi sürdüren önderimiz ve umudumuz var.

Tüm bu nedenlerden dolayı Mahir ve Dayımız bugün de yaşıyorlar.

Onlar düşünceleri, yarattıkları değerler ve geleneklerle devrim mücadelemizde yol gösteriyorlar. And olsun ki, onları sonsuza dek yaşatacağız.

Sana Dair

Tutsaklığın, dört duvarın en dar geldiği zamanlar böylesi anlardır. Bu kez daha da darlaştı mahpus duvarları.

Derin bir nefes alsam duvarların ardına uçacakmış gibiydim. Sloganlarımızla parçalansın istiyorum bu köhne duvarlar. Herkes sesimizi duysun, gür sesimiz dalga dalga gelip yüzüne dokunsun istiyorum. Ve biliyorum duvarların ardından ulaştı sesimiz sana. Keşke fiziki olarak da yanına ulaşabilseydik. Ama biz senden öğrendik özgür tutsaklığı. Onun için fiziken olmasak da düşüncelerimiz özgürdü ve son yolculuğunda da seninle birlikteydik. Hiçbir güç seni bizden ayıramaz. Sen hep bizimle olacaksın. Düşmanımızın seni bizden ayırmaya gücü yetmez.

Son günlerde burjuva basında, TV'lerde, Ergenekon haberlerinde sana, Partimize yönelik karalama haberleri çıkıyordu. Şimdiye kadar ne kadar çok girişimleri oldu. Seni, halkın ve devrimcilerin gözünde "terörist" ilan etmek, güvensizleştirmek için. Onların hiçbir yöntemi, senin devrimcilerin ve tüm halkımızın önderi olmanı engelleyemedi.

12 Ağustos sabahı TV'de senin "öldüğün" haberi verildi. Haberi izleyince yine bir psikolojik savaş haberi diye düşündüm. Aynı günün akşamı haberin doğru olduğunu öğrendik. Etkilendik, duygularımız doldu doldu taştı ama burjuvazinin hedeflediği bir etki değildi bu. Seninle dolu dolu olan duygulardı yaşadıklarımız. Yaşadıklarımı anlatmaya cümleler yetmeyecek belki. Yaşadığımız acının tarifi yok. Yazacaklarım içimdekileri ne kadar yansıtır bilmiyorum ama yazmalıyım hissettiklerimi. Yazacaklarım ne kadar eksik, yetersiz kalsa da yazmalıyım.

13 Ağustos 2008

Düşününce yokluğuna inanamıyor insan, inanmak istemiyor. Biliyorum bu sadece fiziki bir ayrılık ama yine de insan yüreğine söz dinletemiyor. Çok zor, çok acı... İsyan ediyorum. İsyanım doğanın kanunlarına, gelip seni bulan hastalığına... Öfke doluyum düşmana. Çünkü biliyorum ki

hastalığının baş sorumlusu o. Onca işkence, zulüm, baskı, tutsaklık... Ve sonrasında gelen bir hastalık. Ne de çok sevinmişlerdir senin "öldüğüne". Ama boşuna sevinmesinler. Halkımızın deyimiyle sevinçleri kursaklarında kalacak. Çünkü sen "ölmedin". Şimdi biz daha da öfkeliyiz, senin acınla bilendik. Artık bizden daha çok korksun düşmanımız. Kork düşman kork, bir değil binlerce Dursun Karataş bulacaksın artık karşında! O kadar acıyor ki içim. Fotoğrafına bakınca seni yanımda görüyorum. O gülen, umut saçan gözlerin insane güç veriyor, moral oluyor.

Yaşadıklarımı, senin yaşattıklarını düşünüyorum. Bir de diğer yoldaşlarımı. Dışarıdakileri, yurtdışındakileri, diğer hapishaneleri, kırı, şehri, tüm yoldaşlarımı düşünüyorum. Nasıl öğrenmişlerdir bu acı haberi, ne yapmışlardır, neler hissetmişlerdir...

Biliyorum nerede olursak olalım yaşadığımız duygu yoğunluğu benzer birbirine. O kadar yoğun ki duygularım, damla damla gözyaşlarımı sele çevirmemek için sıkıyorum kendimi. Ne kadar sıksam da kendimi, gözyaşlarıma söz dinletemiyorum. Biliyoruz ki bizden istediğin bu değil. Biz acılarımızı, gözyaşı dökerek hafifleten olamayız, olmamalıyız. Acımızı bir nebze olsun dindirecek olan senin çizdiğin yolda daha hızlı yürümek. Senden öğrendiklerimizin hayatta karşılığını vermek, hedefimizi unutmadan yaşamak, acımızı sıradan olmaktan çıkaracaktır. Acılarımız paylaştıkça, ürettikçe azalacak. Ve ürettikçe biz sana daha da yakınlaşacağız. İşte o zaman gözyaşlarımız daha da anlamlı olacak.

Biliyorum gidenlerimizin ardından dizlerimizi döve döve gözyaşı dökmeyiz. Çünkü bizim yaşamımız da, gidişimiz de sıradan değildir. Bunu bize sen öğrettin öğretmenimiz.

14 Ağustos 2008
Saat 16.30

Duvarların ardında beklemek... Bir ses, bir haber beklemek... Şimdi dışarıda neler oluyordur acaba? Uğruna canını, ömrünü feda ettiğin memleket toprağına kavuşabildin mi? Bugün ve yarın senin gelişinle neler yaşayacağız?

Seni nasıl karşılayacak yoldaşlarımız, halkımız ve hasmımız? Bunca yıllık memleket özlemi nasıl dinecek?

Son yolculuğuna nasıl çıkacaksın? Bu duyguları duvarların ardında yaşamak ne de zor geliyor. Şimdi duvarların ötesinde olmak için neler

yapmazdım. Daha doğru bir ifade ile senin yaşaman için neler vermezdim ki...

Hiç tereddütsüz, bir an bile düşünmeden senin yerine ben gideyim derdim. Biraz duygusal, biraz metafizik, adına ne dersek diyelim, ama keşke benim ömrümü seninkine ekleme imkanı olsaydı...

Saat 21.30... Televizyonda, kısa görüntüler izledik. Dolup dolup taştık kabımızdan. Gözyaşlarımız kah sessizce aktı kah düğüm oldu oturdu boğazımıza. Öfke oldu, isyan oldu. Böyle bir zamanda burada olmak... Derinden, ta derinden bir of çekiyorum. Bu yangını ne söndürür bilmiyorum. Sönecek bir yangın değil ki. Ölene kadar taşıyacağım bu ateşi...

TV'de tabutunu gördük. Ona bir kerecik bile dokunamamak o kadar zor ki. Bundan daha zoru senin o tabutta olduğunu bilmek aslında. Kabul etmek istemiyorum bunu. İnsanın kolay kabul edeceği bir şey değil. Bilirsin ki bu BİZ'im için çok zor. Şu anda senin başucunda olup sana olan son görevimi yapmayı ne çok isterdim. Biliyorum ki, görevlerimizi çoğaltmalıyız.

Önderim, yoldaşım, öğretmenim sen her şeyimizsin. Emin ol ki, bundan sonra daha da büyüyeceğiz, büyüteceğiz umudumuzu. Bugüne kadar attığımız adımların daha büyüğünü ve hızlısını atacağız. Sen, kahramanlarımız ve Partimiz bunu bekliyor bizden. Tüm görevlerimizi layıkıyla yapacağımızdan kuşkunuz olmasın. Bu konuda senin, Partimizin bizlere olan güvenini biliyoruz. Bu güveni boşa çıkarmayacağız. Bugün onurumuzla yaşıyorsak, bu senineserin. Bizlere böyle bir miras devrettiğin için binlerce kez teşekkürler. Bıraktığın miras büyüyerek geleceğe taşınacak. Dilime doladığım bu şarkı seninle ilgili duygularıma tercüman oluyor:

"içimde çığlık oldu da
Ben sana vazgeç demedim yavrum
Yüreğim acıyla yanar kavrulur
Gözyaşımı düşmana göstermem"

Düşman gözyaşlarımızı göremeyecek. Gözyaşlarımızı içimize akıtıyoruz. Gözyaşlarımız bir güçsüzlük ifadesi değil, içimizdeki yangının, acımızın, sana olan sevgimizin ifadesidir.

Gözyaşlarımız da kanımız da, canımız da sana feda olsun.

Tarihimiz Gücümüzdür

Tarihin her kesitinde devrimcilere, önderlere yönelik baskılar, karalamalar olmuştur. Saldırı öylesine büyüktür ama karşısındaki cevap daha da büyük ve cüretlidir. Biz bugünün devrimcileri cesaretimizi, cüretimizi, kararlılığımızı tarihimizden ve bu tarihin yazılmasına öncülük eden önderimizden aldık.

30 Mart 1972'de Kızıldere'de Mahirlerin kanı canı pahasına yazılan tarih, yeni halkalar eklenerek yazılıyor. Düşmanın "Teslim ol" çağrısına kuşatıldıkları evde "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik!" cevabını veren Mahirler, Anadolu topraklarına savaş tohumlarını ektiler. Kızıldere'de atılan tohum '78'de Devrimci SOL, '94'de DHKP-C olarak filizlendi büyüdü ve Türkiye devriminin gücü oldu. Mahirlerden devraldığımız gelenek en zor koşullarda, en amansız saldırıdan büyüyerek çıktı. İç ve dış düşmana karşı yok olma pahasına direndik. Bu tarih, Önderimiz Dursun Karataş'ın öncülüğünde, yol göstericiliğinde onurla, kanla, canla, emekle yazılmıştır.

Düşmanın "Bitti", "yok oldular" dediği her saldırıdan, örgütlülüğümüz daha da güçlenerek çıktı. Bunun en büyük mimarı şehitlerimiz, ideolojimiz, Önderimiz Dursun Karataş'tır. Önderimiz, tüm saldırılar karşısında doğru politikalar üretip, örgütlenmemizin önündeki engelleri aşarak Türkiye devrimine öncülük etme iddiasına sahip bir örgütlenme yarattı.

Mahirlerden bugüne tarihimiz kahramanlıklarla, direnişlerle doludur. THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye kadar uzanan bu şanlı tarih en başta şehitlerimizin kanlarıyla yazılmıştır. Ancak yüzlerce kahramana savaşma gücünü veren, hareketimizi zorlu dönemeçlerden daima başı dik çıkaran ve halkların umudu haline getiren Önderimiz Dursun Karataş'tır. Bu tarihin her sayfasında Onun yol göstericiliği, emeği, özverisi vardır.

Bugün kendi ayakları üzerinde durabilen bir hareketsek; İdeolojimize, kendimize ve halka güvenen, halkın sorunlarını doğru tahlil ederek çözüm üretme yeteneğine sahipsek; Şablonculuğa kapılmadan ve teoriyi mekanik bir şekilde uygulamayıp sürece ve sürecin ihtiyaçlarına

göre politikalar üreten, “her sorunun bir çözümü vardır” ve “sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmdedir” anlayışına sahipsek; yozlaşmaya, ihanete, tutarsızlığa, oportünist-revizyonist sapmalara karşı tavizsiz savaşma gücüne sahipsek; Demokratik merkeziyetçiliği her koşulda işletebiliyor ve alınan kararların kadrolardan sempatizanlara kadar her kesim tarafından bilince çıkarılmasını sağlayabiliyorsak; Devrim şehitlerini ve tutsakları sahiplenmeyi bir kültür olarak içselleştirmişsek; Partiye bağlılık, yoldaşlık ilişkileri her şeyden üstünse; Yalnız bırakıldığımız süreçlerde, düşmanından oportünist-revizyonist bloğa kadar her kesimin karşı cephe aldığı koşullarda dahi gerçekleri sahiplenme ve haykırma gücüne sahipsek; 17’sinden 50’sine feda kültürü yaygınlaşmış ve sıradanlaşmışsa; Sosyalizm bayrağını onurla taşıyorsak; halkın dilinde umudun adı olduysak; hepsini Dayımıza borçluyuz. Bu tarih, bu destan Onun eseridir. Ve bugün biz özgür tutsaklar olarak bu tarihten güç alıyoruz.

Düşmanın saldırılarından daha da büyüyerek çıkabilmeyi bu güçle başarıyoruz. Bu yüzden hiçbir güç, Önderimizi bizden ve halkımızdan koparamaz. Devrim yürüyüşümüzü durduramaz. Şehitlerimize, Önderimize devrim sözümüz var.

Bu sözümüzü yerine getirecek onlara devrimi armağan edeceğiz.

Sen Biz'sin Biz de Sen Olacağız

Ne çok insan dertleşmiştir seninle. Kimi uzun kimi kısa ama mutlaka. "Karanlık cüceler, acuzeler, dürzüler" pusudayken, dağların doruğunda elinde mavzeri bir şahanın yüreğini ısıtan bir sohbettesin belki, kimbilir. Şehirlerin karanlık sokaklarında, aydınlık adımlarla yolları adımlayan bir savaşçının cüretinde dingin bir sohbettesin belki de. Onca yozlaşma, yabancılaştırma planlarına meydan okurcasına süslerken duvarları, sırtından kalleşçe kurşunlamaya inat "susturamazsınız bu sesi" diye haykırırken gençler, cıvıl cıvıl coşkun bir sohbettesin. Bu yaşlı dünyanın onlara verebileceği en onmaz acıyı, evlat acısını bin yılların metanetiyle sinelerine çeken analarla saygılı, sevecen, içten, şefkat dolu dertleşmelerdesin. Her yaştan insanımızın, halkımızın sevinçli, hüzünlü, mutlu, mutsuz, umutlu, her anında sen ayrılmaz bir parçasısın hayatın.

Ve ne çok insan karşılaşmayı hayal etmiştir seninle. Hatta karşılaşma anını, hatta seninle yapacağı sohbeti, hatta senin ne diyeceğini, kızacaklarını, sevineceklerini, bir bir diyeceklerini... Ve ne çok insan aynı anda, aynı görüntüyle bütünleştirmiştir hayalinde seni, işaret parmağın önde o meydan okuyan, o vakur duruşunla...

O mahkeme salonunda duruşmalar sürerken; daha tüm toyluğumuz ama samimiyetimizle, gençliğimizin coşkunluğuyla bu ailenin çevresinde dolaşıyordur. Bilmiyorduk, habersizdik o salonda bir okul açıldığından. Her yaştan insanın akın akın bu okulun ders saatini beklediğinden, senin öğrencilerin olma heyecanıyla dolu olduklarından. Öğrendiğimizde "keşke" dedik. O zamanlar bu kavgada "keşke"lere yer olmadığını da bilmiyorduk. Dedim ya toyduk daha. Bu ezen, ezilen savaşının ezilen safında olsak da amansızlığından bihaberdik henüz. Ama öğrenecektik. En iyi öğrenme yolu da tam ortasına dalmaktı kuşkusuz. Savaşı savaş içinde öğrenecektik.

Sen 20.yılında "Bir DEV-GENÇ'imiz var" diye savaş alanlarında yaratılan tarihi özetlerken mesajında, biz Anadolu'nun ücra bir kentinde Dev-Genç'in 20. Yaşını kutlayan bildiriler ellerimizde, o tarihin coşkusu yüreğimizde kapı kapı dolaşıyorduk. Dev-Genç'i henüz yeni tanımış en

yeni Dev-Genç'lilerdik belki de.

O yılın yazında tanışmıştım Dev-Genç'le. Bir çay bahçesinde, masanın etrafında 5-6 kişiydik. Biri İsmet Erdoğan'dı. Hepimiz genç, hepimiz bir şeyler yapma arzusuyla doluyduk. En küçükleriyse bendim. Dernek kurmaya çalışmışız, polisin oyunu ile bizim tüzüğümüzle faşistlere kurdurulmuş dernek. Yemek boykotu yapmışız, soruşturmalarla okuldan uzaklaştırılmışız. Açlık grevi yapmışız, hem dernek kurmamız, hem eğitim hakkımız engellendiği için. Yılı böyle bitirmişiz. İyi de biz kimiz? Yazın çay bahçesindeyiz. O gün benim için tarihsel bir gün. Ailemizle tanışmanın ilk adımını atacağım çünkü. Masanın etrafındakilerden biri "Artık bir ismimiz olmalı" diyor. Herkes hemfikir. Ben de. Masanın etrafındakiler sırayla "Dev-Genç" diyor. Ben de "Dev-Genç ne?" diyorum, bilmemenin utangaçlığı ve sıkılganlığıyla. Anlatıyorlar ve bir kitap öneriyorlar. "Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik". Okuyorum, hem de bir çırpıda. Hem de soluksuz. İşte o an her şey tamamlanıyor. O çay bahçesinin masasında etkilenme ile olur veren ben, o eşsiz, o militan, o pırıl pırıl tarihi okuyunca verdiğim kararın ne kadar isabetli olduğunu anlıyorum. Sen "Özgürlüğün Ferhatı" olduğun vakitlerde ben daha toy bir Dev-Genç'liyim. Örgütlüyüm yani. O zamanlar altını daha dolduramasak da, örgütlü olmanın, özellikle de Dev-Genç'li olmanın mutluğunu yaşıyoruz.

Her yerde "eskiler". Her yerde o çok bilmişlikleri, yılgınlıklarıyla oturdukları yerden ahkam kesiyorlar. Bizim teorik olarak bilgisizliğimizden, yetersizliğimizden bizi mahkum etmeye çalışıyorlar. Öfkeleniyoruz. Tartışıyoruz ama ağzımız onlar gibi çok laf yapmıyor. Varsın bilgimiz o an için yetersiz olsun, bilgi edinilir, öğrenilir yeter ki istensin. Ama saflık ve temizliktir belirleyici olan. Beyin kirlenince devrimcilikten eser kalmıyor. En azından bunu görüp öğreniyoruz "eskiler"den. Aslında "akıllı solculuğun" taşlarının döşendiği puslu yıllardı. Sosyalizm bitti, çöktü naraları atılıyordu. Ama bizim Dev-Genç'imiz vardı. O puslu havalarda birileri yönlerini şaşırırken biz önümüz açık ilerliyorduk. Bu harekete, sana hayranlığımız buralarda ortaya çıkıyordu işte. Hiç unutmam Çözüm Dergisi'nin kapağındaki Çavuşeskular'ı sahiplenen eylemin pankartını. O değerlendirmelerdeki netlik, hatalarına rağmen sosyalizmi savunanları sahiplenmedeki kesinlik...

Biz seni niye sevdik? Niye bağlandık sana? Bu birdenbire oluşan bir sevgi değildi elbette. Emperyalizmin kültüründe, ahlakında var bu. Her türden sevgi öyle tüketiliyor ki. Emek yok o sevgide. Ortak bir kader,

ortak bir kültürel şekilleniş yok. Sevgi de, bağlılık da tüketim nesnesi emperyalizmin sunduğu yaşamda.

Bizim sevgimiz emekle başlıyor, bağlılıkla, ortak bir idealle ve amaçla yoğruluyor. Sana olan sevgimiz böyle başladı işte. Gencecik, cıvıl cıvıl, toy ama önü açık gençlerdik.Senin çocukların olduk. Hele ki senin her daim Dev-Genç'li olduğunu gururla söylediğini duyduktan sonra nasıl da dolu dolu söylerdik Dev-Genç'li olduğumuzu. Hala da öyle biliyor musun? Hala ağız dolusu söylüyoruz Dev-Genç'liyiz diye. Çünkü mesele biyolojik olarak yaşın ilerlemiş olmasında değil, Dev-Genç'in dinamik, militan, coşkulu, atak, atılgan ruhunu taşıyıp taşıyamamakta. Heyecanımız değişmedi ama burjuvazinin gedikler, boşluklar bulup girdiği yerler var. Sözümüzdür, hayatın boşluk affetmeyeceğini biliyoruz, değişecek bu gerileyen yanlarımız.

Seni sevdik ama tarih sevgimizi sınamak istedi. Zor zamanlarda, bulanık, puslu, pusulu yollarda sonuna kadar diyebiliyor muyuz, görmek istedi tarih baba. Eğer usta eller yazacaksa onu, o usta ellerle sıkı sıkıya kenetlenebiliyor muyuz, emin olmak istedi. Sınavın en zorundan da sen geçiyorsun, biliyoruz. Kanını, canını verdiğin, emeğinle büyüttüğün umut hançerleniyor.

Umudumuz. Bu amansız kavgada ne gelecekse düşmanımızdan, eyvallahımızdır. Biliriz ki, iki taraf vardır: Onlar ve biz. Ezilenler ve ezenler. Yoktur ötesi berisi. Lakin büyümüşse kendi bağrımızda yılanlar, çıyanlar hançerlemişse sırtımızdan, sıkmışsa kurşunu umudumuza. Nasıl da kanırta kanırta çektirilen bir acıdır yaşadığın. Ve fakat dayanmışsan acının böylesine, dimdik kalabilmişsen ayakta, savuşturmuşsan bu kahrolası saldırıyı, düşmemişsen kurulan alçakça pusuya, kuşandığın zırhın gücündendi. Zırhın Marksizm-Leninizm'di.

Biz içten-dıştan kuşatmadayken, dünya halklarının kaderi "değişim rüzgarlarıyla" savrulurken, sen zırhınla yürüdün hiç durmadan yılanların, çıyanların, zulmün bekçilerinin üzerine. Yeni Ankalar yaratırım dercesine. Tarih hükmünü verdi mi, değiştirilemez gayrı o hüküm. Denenecek, sınanacak ve görülecektir ki, zulmün, kalleşliğin bağrına basılmış bir mühürdür o hüküm. Ve gayrı o hükmü hiçbir güç bozamaz. Tarih usta ellerle yazılmaya devam eder. İşte o kadar!

O gün almam gereken gazeteyi alıp şöyle bir göz gezdiriyorum. Yine bir haber var. Bir kez daha bıkmadan, usanmadan saldırıyor, karalıyor diye geçiriyorum içimden. Güvenli bir şekilde sokağa giriyorum. Gülnihal (Yılmaz) de geliyor karşıdan. Sohbet ede ede uzaklaşıyoruz

oradan. Gazetede okuduğum haberden bahsediyorum. Nasıl yorumladın diyor Gülnihal. Anlatıyorum bizi karalamak için yapıldığını. Gülnihal de bana anlatıyor. Yüreğim sıkışıyor anlattıklarını dinlediğimde. Kalleşliğin böylesine inanamıyorum, kızıyor öfkeleniyorum. Sen olsan ne yapardın diyor. En ufak bir soru işareti, bir anlık tereddüt bile yok. Dayı bu hareketin her şeyi O kadar!

Niye bunca insan kaderini sana bağladı? Kaderimizi niye birleştirdik seninle? Anadolu'nun cefakar, vefakar, acılı, çileli yorgun ezilmiş, horlanmış, yoksul halkı, halkımız kaderini niye teslim etti senin ellerine? Ne var senin ellerinde? Neden düşümüzün değişmeyen en kutsal varlığısın? Seni düşünmekten neden bu kadar büyük mutluluk duyuyoruz?

Tutsak düşüyoruz. Bir deneyimimiz olmasa da öncesinden problem değildir. Bir gelenek var orada yerleşmiş, kökleşmiş bir gelenek. Mayasında direniş var. Nice direnişten geçerek büyümüş ve bir yaşam biçimine dönüşmüş bir gelenek. Ve duvarlar ardında, tel örgüler altında kurulmuş direnişten bir kale, bir okul. Okulun yeni öğrencilerindeniz. Anlamaya, öğrenmeye çalışıyoruz. Zorlanıyoruz kimi şeylerde. Vazgeçmedik yok. Öğrenecek, eğiteceğiz kendimizi.

Kuşatmayı yarmış, gemi rotasını hedefe çevirmiş, ilerliyoruz. Çalışmalarımızın niteliği değişiyor. Tartışmalar, sohbetler... Dedim ya okuldayız. Odağında insanı eğitmek, değiştirip dönüştürmek var okulumuzun.

"Arkadaşlar haber!". Çığlığa dönüşen bir seslenişle kendimizi TV odasında buluyoruz. Mehmet Topaç cezalandırılmış. Tutsak olunca, bir haber, hele ki bir eylem haberi, bir katilin cezalandırılma haberi nasıl da sevindirir insanı. Pür dikkat haberleri izliyoruz. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışıyoruz. Kaçırmıyoruz da. Hepimizin ağzı kulaklarında. Yoldaşlarımızın ellerine sağlık. Yüreklerimize su serpiliyor. Ama bir iz daha var eylemde. Bir müjde. Bir düşün gerçeğe dönüşmesi var. Bir kıvanç, bir tarifi imkansız duygularla doluyuz. Sloganlarımızı haykırıyoruz Ankara Kalesi'ne doğru. Olanca heybetimizle. Kale katılıyor sevincimize. Adli arkadaşlar da. Yanımıza gelip sevincimizi paylaşıyorlar, ne olduğunu anlamasalar da. Kucaklaşmalar, türküler, sevinç gözyaşları birbirine karışıyor. Biraz sakinleşince soruyor adli arkadaşlar; "Partinizin binası nerede? Adresini verin de gidip üye olalım." Kahkahalarla gülüyoruz. Anlatıyoruz. Partimizin bir adresi var elbette. O binlerin yüreğinde, milyonların yüreğini fethetme yolunda.

Hepimiz çok farklı duygular yaşıyoruz. Sohbetteyiz. Sevincin yanında hüzün de var. Garip! Kimimiz "Devrimci Sol'u kaybetmişim gibi hissediyorum" diyor. Biri de benim. Garip bir his bu. Zorlu bir yolu katettiğimizin farkındayız. Kanla yürüdük o yolu. En sevdiklerimizin emeği, alınteri, kanı, canıyla ulaştık Partimize. Onlar düşün gerçeğe dönüştüğünü göremediler. Ama biliyor, inanıyorlardı. Ve en çok onlar hak ediyordu. Belki de bu duygu, bir parça hazin bırakan.

Düşümüzü gerçekleştirmenin coşkusunu yaşıyoruz. Şeniz, coşkuluyuz. Bir bayramda gibiyiz adeta. Bizim bayramımız bu. Adımlarımızı güçlendirecek bir bayram. Sorumluluğumuzun da farkındayız. Büyümeli adımlarımız, hızlanmalı, daha hızlı koşmalıyız. Ve fakat nefesimizi de iyi ayarlamalıyız. Yarı yolda tıkanıp kalmak yok. Yenilenmenin adımlarını da atıyoruz sancılara, ayak diremelere rağmen. *"Partili olmak, daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaş"* sözün kılavuzumuz oluyor. Bunun için sevdik seni öyle yürekten. Değişimin, gelişimin dinamiğisin sen. Bu aileye geldiğimizde senin varlığından habersizdik, öğrendiğimizde ise bağlandık, öyle yürekten.

Geleceğimizi gördük sende. Baba şefkatini, sahiplenmenin gücünü. Bıraktık o usta ellere kendimizi. Değiştik. Değişimimiz senin, kavgamızın beklentilerine ne kadar cevap oldu, tartışılır. Ama sevdik, bağlandık ve biricik DAYI'mız oldun. Halkımız da yiğit oğluna güvendi, sevdi, inandı. Geleceğini teslim etti ellerine.

Sende umudu gördük. İnançsız ve amaçsız yaşanamayacağını öğrendik. Kutsal bir davanın neferi yaptın bizi.

Görüyoruz, bu düzen öyle hızlı kirletiyor ki, değerli ne varsa üzerinde tepiniyor. Bizleri düzenin kokuşmuşluğunda bırakmadığın, bizlere bir değer kazandırdığın, insan olmanın erdemini yaşattığın için müteşekkiriz sana.

Nice sevdiğimizi kalbimize gömdük. Acısını, gururunu yaşadık. Kimini tanıyor olmanın, mücadelemizin güzelliklerini ve zorluklarını paylaşmış olmanın haklı onurunu hissettik yüreğimizin en derinlerinde. Ama omuz başımızdan eksilen her baş, birlikte adımlarken bu yolu, eksilen her adım yaktı kavurdu bizi.

Pusularda yitirdik kimini, infazlarda tanınmaz hale getirdiler kimini, teknelerde batırdılar, gök mavisi sularda, çöp arabalarında taşındı kimi, teline kıyamazken biz, cansız bedenlerine işkence yapıldı kiminin, yüreğimiz dağlandı, hücre hücre eridi kimi, kitaplardan okuyup öğrenirken tarihi, parçası, tanığı olduk o muazzam direnişin.

Güneşe koşar gibi, göğü kucaklar gibi feda etti kimi kendini, siper oldu bizlere.

Vuruldu kimi, gencecik yaşında, kavgamızın ve yüreğinin güzelliklerini taşıdığı beyni avuçlarımıza aktı, kurşun ve bomba yağmuru altında kaybettik kimini. Ve her birinde bir çentik attık tarihin ak sayfasına. Hiç aklımızdan geçmezdi bir çentik de senin için atacağımız.

İnsanüstü değildin elbet. Ama sen DAYI'ydın. Sen öğretmenimiz, sen komutanımızdın. Sen bu toprakların kaderini değiştiren halkımızın Dayısı'ydın. Sen gücümüz, moralimiz, coşkumuz, sen umudumuzdun. Sen BİZ'din. Bu yüzden aradığımız her şeyi bulduk sende.

Halkımız, yılların ezilmişliğinde, umutlarının boşa çıkarılışıyla umudu gördü, hissetti sende. Günyüzü görmeyen yaşlılarımız, evlatlarının gelecek kaygısı altında ezilen ana-babalarımız, delikanlılar, genç kızlar, çocuklar, bebeler... Herkes umudu bıraktı senin ellerine. Sende filizlenen yepyeni bir hayatın muştusunu buldular, bulduk. Sen düşümüzün değişmeyen, en kutsal varlığısın. Seni düşünmekten, seninle kendi gönlümüzde uzun-kısa hoş söyleşilere dalmaktan, seninle bir gün karşılaşacağımızın hayalini kurmaktan, devrim anını kafamızda canlandırırken kürsüde sana bir zarar gelmemesi için güvenliğini kimin alacağının tatlı kavgalarını yapmaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Hem de yüzbinlercemiz. Çünkü sen katıksız bir sevgisin, geleceksin, umutsun. Sen DAYI'sın. Dayı deyince akan sular bu yüzden durur. Dayı deyince yürek gümbürtümüz kilometrelerce öteden duyulur. Düşmanımıza korkulu düş, dostlarımıza güvencedir Dayı.

Çınardır, asırlık koca bir çınar. Gövdesinde halkların binlerce yıllık tarihi, yaslanılacak, gölgesine sığınılacak bir çınar. Gölgen çekildi üzerimizden Dayı. Oysa biz ne kadar alışmıştık bizi kuşatan, koruyan, kollayan, sarıp sarmalayan gölgene.

Yalanım yok, sözüne sadık kalamadık. Bırakmadık elbet kendimizi ama gözyaşlarımıza engel olamadık. Zorladık kendimizi, hem de çok. İstediğini yerine getirmekte zorlandık.

İşaret parmağını sallama bize sevgili Dayımız. Seni bir kez uğurluyoruz. Sadece bir kez. Ama yanında olamıyoruz.

Sana dokunamıyoruz. Göremiyoruz. Saygı nöbetinde bulunamıyoruz. Tabutuna omuz veremiyoruz. Alnımızın ak cefasıdır tutsak oluşumuz. Eyvallah. Ama gel bunu yüreklerimize anlat. Senin haberini, uğurlanışını o sahtekarlık yalan dolan dünyasından, TV'lerden öğrenmek ne kadar zor, ne kadar acı, bilir ve anlarsın. Acımızı bile doyasıya yaşayamadık

can yoldaşım. Yaşatmadılar. Yanında olamadık. Kendimizi bırakmadığımızı da bilirsin. Aklımızda sözlerin, acı sıradan bir duygudur ve acıya alışmak da çürütür insanı. Alışmayacağız, sıradanlaşmayacağız. Acını da yaşayacağız, senin öğrencilerin, çocukların, yoldaşların olmanın gururunu da, onurunu da. Gözyaşlarımızda da, acımızda da hıncımız var. Andımızda ise sen varsın.

Sen BİZ'sin, BİZ de sen olacağız.

Her Şey İstediğin Gibi Olacak

Seni hapishanede uğurladık. Seni ölümsüzlüğe uğurlamanın acısı çok büyük. Hapishanede uğurluyor olmaksa ayrıca yaktı yüreğimizi. Ölümsüzlük haberini aldığımızda inanmadık ilk başta. Dedik ki, bu haber yine düşmanın bir oyunu. Dedik ki, sevinemeyeceksiniz. Haber ardı ardına verilmeye başladığında ise bir bekleyişe girdik.

Ailelerimizin ve avukatlarımızın açıklamasıyla netleştirmiş olduk. İşte o an bizim için en zor geçen anlardan biriydi. Çok şehidimizi uğurladık hapishaneden, dışarıda şehit düşenlerimizin haberlerini aldık tutsaklıkta.

Zaferimizi karşıladık. Hepsinde duvarları kaldırdık ortadan. Senin şehitliğinde de yerle bir edip hapishane duvarlarını, vardık yanına.

Yüreğimizde, beynimizde senin başucunda, yoldaşlarımızın yanındaydık. Bunu fiziki olarak da gerçekleştirebilmek için neler vermezdik ki. Hepimiz bu duygu ve düşüncelerle dolduk taştık. Evet taştık, gözlerimizden süzülenleri engellemek için tuttuk kendimizi, ama başaramadık.

Tarifsiz duygulardı yaşadığımız. Sana olan sevgimizin tarifi yok, senin ölümsüzlüğünde hissettiklerimizin tarifi yok. Şimdiye kadar senin varlığını, gücünü hep hissettim. Bundan sonra da öyle olacak. Gurur duydum hep tarihimizden ve senden. Güç aldım değerlerimizden, senin yarattığın kahramanlıklardan ve bu kahramanlıkla yürüyenlerimizden.

Senden öğreneceklerimiz bitmedi. Yaşamınla olduğu gibi ölümsüzlüğünle de öğretmeye devam ediyorsun. Son anında dahi yaşamı örgütleyen, kavgayı ören, yoldaşlarını düşünen bir öndere sahibiz. Bunun gururu, bunun güveni bambaşka. Nereden baksak sana, yaşamına ve ölümsüzlüğüne, ortak tarihimizi, kavgamızı, gücümüzü görürüz. İrade yüklü yaşamında, halka nasıl emek harcanır, insan nasıl sevilir, sevgi nedir, yoldaşlık nedir? Yaşamın amacı? Tüm sorular cevap buluyor senin yaşamında, mirasında.

Evet miras. Senin yaşamın mirastır bize. Yarınlara uzanan yolculuğumuzda hafızamızdan silinmeyecek, yüreğimizden asla kazınmayacak

olan koca bir miras. Bu mirasın yolu kavgadan geçiyor, devrimden geçiyor, emekten geçiyor. Ve bu düşlerimizi gerçek kılmak için hiçbir fedakarlığı yapmaktan kaçınmayacağız. Bize düşen tüm bu güzelliklerin öğrencisi olmak. Seni bilincimizden hiç çıkarmamak, seni her yere BİZ'le birlikte taşımak. Mücadelemizin her alanında ve her anında yaşatmanın düşmana vurulacak koskocaman bir darbe olduğunun bilincindeyim. Sadece savaşımızın komutanı olman, önderimiz olman değil bendeki yerin. Tüm bunlarla birlikte güvenin, bağlılığın, vefanın ve sevginin yani insanı insan yapan değerler bütünüsün sen. Bir savaş örgütüyüz ve bu savaşın içinde her şeye hazır olmak ve her yükü kaldırabilme gücünü, bilincini verensin. En zor koşullarda dahi savaş nasıl yürütülür, hangi güç, nasıl bir irade bizi dimdik ayakta tutar. Hepsinin cevabı sende. Özgür olmayı, insan olmayı, onurlu olmayı öğretensin. Gözlerin hep üzerimde olacak. Benimle de bakacaksın hayata. Seni inancımla, yüreğim ve bilincimle taşıyacağım hayata. Ve senden Partimizden, halkımızdan, yaşamdan öğrenmek ve bunu sürekli kılmak seni yaşatmaktır diye düşünüyorum.

Sonsuz sevgi ve bağlılığımla...

Andımız Halkımıza Devrim Sözümüzdür

Adımlıyoruz Gazi'yi. Hepimizin yüreği Gazi'de atıyor. Hızla adımlıyoruz yolumuzu. Köhnemiş duvarlar, paslanmış demirler, tel örgüler, tutsaklık engel olamıyor adımlarımıza. Önderimizi Gazi'ye ölümsüzlüğe uğurlayacağımızı öğrendiğimiz andan itibaren rap... rap... umudun ayak sesleri titretiyor düşmanı. Acımız öfkeye dönüşüyor. Coşkumuzdan kararlılığımızdan ödün vermiyoruz.

Adımlıyoruz Gazi'yi... Tanıyor bizi bu yoksul emekçi sokaklar, evler, caddeler, insanlar. Yoksul emekçi halkımızın umuduyuz, geleceğiyiz biz. Adalet, eşitlik, bağımsızlık özlemiyiz. Sokakları binlerle doldurarak, kahraman şehitlerimizi omuzlarımıza alıp, devrim yolunun kanla canla yürüneceğini gösterdik, gösteriyoruz. Her Mart'ın 12'sinde kinimizi yumruk yapıp katillerden şehitlerimizin hesabını sorduk, soruyoruz. Newroz ateşlerini Muharrem Tepesi'nde harlandıracak, Cengiz olup zulme karşı isyanımızı büyütüyoruz.

Adımlıyoruz Gazi'yi... Sokaklar bizi tarihimizin yolculuğuna götürüyor. "Kahrolsun Faşizm", "Katil Devlet" sloganları gecenin karanlığını parçalıyor. Sloganlar halkı doğru hedefe yöneltiyor. Daha acımızın haykırışı dinmeden Gazi'nin yoksul sokakları binlerce insanla dolup taşıyor.

"Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları 14 yıl sonra "Önder Yoldaş Dursun Karataş", "Öndere Selam Savaşa Devam" haykırışımızda hayat buluyor. Kararlılığımız, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımızın zafere kadar süreceğini muştuluyor. En önde kızıl bantlı, beyaz başörtülü analarımız. Bir tek damla gözyaşı akıtmadan dimdik ayakta, metanetliler. Önderlerinin başucundan bir dakika dahi ayrılmadan, yılların özlemini hasretini gidererek özgür günlerin düşünü büyütüyorlar. Kızıl sancakları, Bedreddin torunları, Pir Sultan yiğitleri, Çakırcalı Efeler taşıyor. Büyük Direnişimizde karanfilleşen 122 kahramanımızın inancıyla, coşkusuyla, önderimize bağlılığımızla giriyoruz kızıl denizin ortasına.

Anadolu'nun dört bir yanından akın akın gelenlere kucak açıyor Gazi. İstanbul'un tüm emekçi mahalleleri omuz veriyor Gazi'ye, düşmana

geçit vermiyor. Gazi halkı onlarca yıldan bu yana tanıdığı Cepheliler'e güvenini inancını büyüterek, önderimizin yol göstericiliğiyle yürümenin erdemini taşıyor. Yoksul halkımız umudu tanıyor, biliyor, inanıyor. 14 yıl önce halkımızı ayağa kaldıran da bu güçtü. Umudun adını, ayaklanmanın komutanı Ali Haydarlar, barikatların en önünde çatışan Sezginler, Fadimeler, Hasanlar yeniden anlatıyor.

Adımlıyoruz Gazi'yi... Barikatlar kurarak önderimizin yanı başında nöbet tutuyoruz, sosyalizm inancımızı büyüterek, Gazi'nin barikatlarında, Newrozlarda yaktığımız isyan ateşi zulmün beyninde bir kez daha derin, korkulu izler bırakıyor. O zamandan günümüze, halkın direnişinin bitmediğini anlatıyor yürüyüşümüz. Barikatlarda yanan isyan ateşi Anadolu'nun dört bir yanını ısıtıyor. Önderimizi ölümsüzlüğe uğurladığımız o büyük günde ateşler daha bir harlanıyor. Bu ateşi hiç söndürmeyeceğimize bir kez daha and içiyoruz.

Adımlıyoruz Gazi'yi... "Adımlarımız yeri göğü sarsıyor, ihtilalimiz büyüyor..." Bu anın bitmesini hiç istemiyoruz. Katliamcılar yine inlerine sığınmak, saklanmak zorunda kalıyorlar. Başlarını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyorlar. "Ölülerimiz dahi korkutuyor sizleri" sözü boşuna değil. Önderimizin onları yargılayan fotoğrafı korkularını daha da büyütüyor. Korkuyorlar... Yürüyüşümüze öncülük eden önderimizden korkuyorlar. Adımlarımızdan korkuyorlar. Halkın adaletinden, Parti-Cephemizden korkuyorlar. Adımlıyoruz Gazi'yi... Önderimiz nezdinde vatan bir kez daha Gazi oluyor. Kızıllar içinde adımlıyoruz Gazi mezarlığını. Adalete susuzluğumuzun anıtı gibi dikiliyor yoldaşlarımızın mezar taşları karşımıza. Nail, Muharrem, Mustafa, Ali Haydar, Ali Özbakır... Gazi direnişinde şehit düşen kahramanlarımız selamlıyor önderimizi. Kadın-erkek, genç-yaşlı, çocuk demeden çoğaldıkça çoğalıyor, binler oluyoruz. Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Gürcü, Alevi, Sünni... her milliyetten, dinden halkımız omuz veriyor önderine. Binler hep bir ağızdan "Bizim geleceğimizi sen yarattın önderimiz. Biz de seni yaşatacağız. Sen rahat uyu, gözün arkada kalmasın" diyor.

Önderimiz, Başkomutanımız...

Dalgalanan kızıl bayraklarımıza, umudumuza and olsun ki, emperyalizm ve oligarşiden sorulmadık hesabımız kalmayacak.

Andımız, halkımıza devrim sözümüzdür.

Önderimizi, ölümsüzlüğe uğurlayan halkımız; biliyoruz acınız büyük, yüreğiniz öfke dolu. Diyoruz ki, bu onurlu yolda zaferi biz kazanacağız. Önderimizin ışığında, Onun iradesi ve cüretiyle, bilinciyle yoksulluğun,

sömürünün olmadığı, bağımsız, özgür bir ülkeyi dişimizle, tırnağımızla yaratacağız. Vatanımıza duyduğumuz feda ruhu ile cefakar halkımıza, şehitlerimize bağlı kalacağız.

Önderimiz nezdinde bir kez daha diyoruz ki; Nihai zafer bizim olacak!

Önderim,
Can Yoldaşım,
Biricik Dayımız

Merhaba,

Seni ölümsüzlüğe uğurlayalı iki hafta oluyor. Duygularımız hala ilk günkü kadar taze. Acımız ise çok büyük. Bu acı bizi yaşamımız boyunca kırbaçlayan, öfkemizi perçinleyen, inancımızı büyüten, irademizi çelikleştiren bir güç olacak.

Yaşadığımız duygu yoğunluğunun tarifi çok zor. Acı, öfke, onur, gurur... İnsana dair ne varsa yaşattın bizlere. Bir kez daha bu büyük insanlık ailesinin bir ferdi ve senin yoldaşın olmaktan onur duyduk. Bu onur aynı zamanda büyük bir sorumluluk yüklüyor bize.

Sorumluluklarımızın elbette bundan önce de bilincindeydik. Ancak fiziki ayrılığın sorumluluklarımızı daha da büyüttü. Bu konuda bize inandığını, güvendiğini biliyorum. Ki son yolculuğuna da bu güvenle, için huzurlu olarak çıktın. Biz de güvenini boşa çıkartmayacağız. İnan ki yokluğuna kimse sevinemeyecek, halkımız ise yokluğunu hissetmeyecek.

Hayatın her alanında, kavgamızın her anında seni yaşatacağız. Artık yüreğin bizlerde atmaya devam edecek. "Şehitlik çoğalmaktır" deriz hep. Şimdi seninle binlerce, onbinlerce çoğalacağız. Milyonların beyninde hep aynı tazelikte yaşamaya devam edeceksin. Yaşama kattığın tüm güzellikleri yurdumuzun dört bir yanına ulaştıracağız.

Bunları yapabilmek için de devrimciliğimizi düne göre daha da büyütmemiz gerektiğini bilincindeyiz. Bunu da yine senin öğrettiklerinle başaracağız. İradenden, öngöründen, inancından, disiplinli ve ilkeli yaşamından, örgütümüze, halkımıza olan sonsuz sevgi ve bağlılığından öğrenmeye devam edeceğiz. Sen yine rehberimiz, önderimiz ve komutanımız olmaya devam edeceksin. Dağlarda, şehirlerde, okullarda, fabrikalarda, yaşamın her alanında yakılan devrim ateşi senin öfkenle harlanacak. Senin yol göstericiliğinde yolumuzdan bir milim bile sapmadanyürümeye devam edeceğiz. Yeni doğan çocuklar seninle büyüyecek.

Hayata ilk adımlarını seninle atacaklar. Ve yaşamın tüm güzellikleri seninle büyümeye devam edecek.

Partimizin dediği gibi devrime sensiz ama seninle yürüyeceğiz. Bugünlerde hep bu duygularla doluyuz. Yüreğimiz, beynimiz seninle, öğrettiklerinle dolu. Sana dair düşüncelerimizi, hayallerimizi, hissettiklerimizi paylaşıyoruz. F tiplerindeki yoldaşlarımızın gönderdiği mektuplarda, ziyarete gelen ailelerimizin sohbetlerinde hep sen varsın. Tüm düşüncelerimiz, hislerimiz ortak. Ve bu paylaşımlarda ne kadar büyük bir aile olduğumuzu, ne kadar güçlü olduğumuzu bir kez daha gördük. İşte bu yüzden yenilmez bir aileyiz biz. Senin fiziki ayrılığın bu bağları daha güçlendirdi.

Emek nedir, sevgi nedir, özveri nedir bilmeyenler bunu anlayamazlar. Kimileri belki senin yokluğunda güçsüzleşeceğimizi düşünecek. Hatta düşman belki bu yüzden bize karşı saldırılarını daha da yoğunlaştıracak. Hepsi vız gelir bize! Onların tüm hesaplarını dün olduğu gibi bugün de boşa çıkaracağız. Sen bizi bir kez daha sarstın, hem de en derinden. Silkeledin, sorumluluklarımızı tekrar hatırlattın. Emin ol ki kadrolarımızdan taraftarlarımıza, sempatizanlarımıza kadar herkes aynı duyguları yaşıyor.

Bu bizim gücümüzdür işte. Bu gücü dost da düşman da bir kez daha görecek. Nihai zaferimizde tüm dünya gücümüze, irademize bir kez daha tanık olacak. Bu inançla bize miras bıraktığın devrim mücadelemizi zafere ulaştırmak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağız. Sen yine hayallerimizdeki gibi zaferi muştulayan olacaksın. Bize öğrettiğin tüm değerler andımızdır ki, uğruna tüm varlığını feda ettiğin devrimi halkımıza armağan edeceğiz. Halkımızın yüzü seninle güldü ve seninle gülmeye devam edecek. Yolumuz seninle aydınlandı ve seninle aydınlanmaya devam edecek. İdeallerini gerçekleştirmek, bizim sana ve örgütlülüğümüze namus borcumuzdur. Namusumuza leke sürdürmeyeceğiz.

Önderimiz, komutanımız, can yoldaşımız; Sana dair söylemek istediğim daha o kadar çok şey var ki, ancak bunları hem ifade edebilmek güç, hem de gereksiz. Gereksiz, çünkü bizi anladığını, düşüncelerimizi hissedebildiğini biliyorum. Ve gereksiz, çünkü tüm düşüncelerimizi asıl olarak pratiğimizle göstereceğiz. Bu yüzden sana veda etmiyorum, tekrar görüşeceğimizi biliyorum.

Adamızda sonsuza dek kenetleneceğiz birbirimize. O güne dek tüm şehitlerimize sıkıca sarılmanı ve sonsuz sevgi ve saygılarımızı iletmeni istiyorum. Sizleri çok seviyorum.

Seni, önderimizi, halkımızın ve yoldaşlarımızın biricik Dayısını, Dayımızı çok seviyorum. Ancak her şeye rağmen yüreğimizin bir köşesinde hep bir şeyler yarım kalacak. Bu acıya alışılabilir mi bilmiyorum. Bildiğim şu ki sen boğazımızda daima yutkunamadığımız bir yumru olacaksın.

Bugünlerde dilimde hep "Özgür Tutsak" marşı var. Nedense bu marşı seninle özdeşleştirdim. Belki de tutsaklarımıza olan özel bağlılığından dolayı. Bu sevgiyi hep hissettik, şimdi daha da güçlü hissediyoruz.

Sevgili Dayımız; bugüne kadar bize öğrettiğin her şey için, gözlerimizi açıp bize insanlığın kurtuluş yolunu gösterdiğin için, bize hep güvendiğin, sabırla, emekle, özveriyle bizleri büyüttüğün için sana çok teşekkür ediyorum.

Yattığın yerde rahat uyu. Vatan topraklarında, halkımızın bağrındasın. Her şey istediğin gibi oldu ve bundan sonra da böyle olacak.

Seni ve kahraman şehitlerimizi bekletmeyecek, yanınıza görevimizi yapmış olmanın iç huzuruyla geleceğiz.

Yattığın yerde rahat uyu Dayı. Emekle büyüttüğün örgütümüz, çok sevdiğin halkımız bize emanet. Emanetimize kimse dokunamayacak. Düşman bunu her denediğinde öfkemizle yanıp kavrulacak.

Yeniden görüşene dek, seni sevgi ve bağlılığımla sıkıca kucaklıyor, önünde saygıyla eğiliyorum. Saygılarımla

Öndere Selam Savaşa Devam!

Sen Öğretmenimizsin

Öğretmenimizi kaybettik
Sıcak bir mevsimdeyiz
Hem güneş yakıyor hem rüzgar esiyor
Ancak ikisi de yetmiyor bu yükü kaldırmama
İkisinin de gücü benden çok biliyorum
Ancak, ne güneşin sıcağı
buz kalıbı misali
beni saran acımı eritir
ne de rüzgarın serinliği
ateş misali
beni yakan acımı soğutur
Çok uzaklarda bir yerlerde
11 Ağustos'un ilk saatlerinde,
O
Acıların son demini yaşarken
Benim
bu acımın tarifi yoktur
Soruyorum!
Hangi yol bu kadar dolambacı kaldırabilir?
Hangi ses bu kadar yere ulaşabilir?
Hangi su bu kadar duru akabilir?
Acılardan süzülerek gelen
bir yol ise hayat
Bu acı, yolun yönünü değiştirecektir
Gözyaşı ile karşıladığım acılarım da oldu
Ki gözyaşı dökmek zordur bilirim
Gözyaşı olmadan hayat yol almaz derdim
Ancak bu acı,
Yoldaki kavşakların, dolambaçların
Adını koyandır
Bu acı

Bir halkın toprağından
koparıldığı andır
Bu acı,
Bir hayatın rotasına
Umudun koyulduğu andır
Yıllar yılı, yani tam bir ömür boyu
Kendini halkına sundun
Gencim,
Tecrübesizim,
Yaşlıyım,
Hastayım demedin
Kavak yelleri eserken
Üniversitelilerin başında
Savrulurken yılan ile çıyan
Hapishane çıkışlarında
Sen umutla geleceğe ışık olmak için
Çabaladın
Kolkola girdiğin
Omuz omuza verdiğin
Niyazi Dayı ile
Elazığ'da buluştuğunuz o duvarda
Siz geleceği yazdınız
Zincir zincir bağlanmışsa onur
Parçalanan ellerdir zinciri kıran
Göğüs kafesindeki bir yumruk yürek
Umudun adıyla çarpacak olan
Karabasanla örtülen vatan toprağında
Hapishanedeki karabasanın
İlk halkasını kopardın
Özgürlük, duvarın arkasında,
Yerin altında
Tel örgünün üstünde değildir
Özgürlük, yürekte
Beyindedir
Güneşe duyulan sevda
Onunla bir gün
Yanacağını da bilenlere hastır
Bir gün güneş olacaklar,

Sadece güneşi içenler
Ve bir gün güneş olacaklar
Sadece
“Güneşi içenlerin türküsü”nü söylerler
Umut olmak güneşe koşanlara,
“Güneşi içenlerin türküsü”nü
söyleyenlerin yeminidir
Hapishanelerde ölüme gülerek giderken
Düşmanı yok eden iradedir
Senin bizlere öğrettiğin
Ölüme ilk önce
En önde yatarken sen
Açlığınla
Yoksulun sofrasını kuransın
Geleceğe kızıl bandınla bağlanıp,
Zulmü
Soluğunla yenensin
Sımsıkı kenetlenmiş yoldaşları
Ne ayırabilir ki
Seni yoldaşlarından koparabilsinler!
Umudun zinciri
Halka halka,
Beden beden,
Nefes nefes,
Hücre hücre
Dökülmüştür artık çelikten
Bu çeliğe kurşun işlemez
Bu çelik devrime koşacak
Zafer
Mavi kefenleri parçalayan
Solukların olacak
Sadece sabır mıdır
yarını yaratanın ellerinde şekillenen?
Hayır,
Sabır ona güç verir sadece
Susunca dinmeyecek kanayan yaralar
Ki suskunluk silahıdır haklının
Suskunlar görürken gerçekleri

Şarlatanlar karartmaya devam eder geleceği
Bu sessizlikle güçlenir bilekler
Sıkılan yumruklardadır
Patlayacak damarlar
Bu geri çekilişle
Fırladı yuvasından oklar
“Bir gün mutlaka” diyecek
Özgürleşecek tutsak
Zindandan umuda koşmak
Her tutsağın rotası olacak
Ve o günlerden sonra
Ülkemizin gökyüzünde
Boranlar çoğalacak
Umudun hapsedilemeyeceği
Binlerce kez kanıtlanacak
Sen,
“Özgürlük ellerimizde” diyensin
Ve İstanbul artık
Yepyeni sabahlara uyanacak
Bataklıkta gül yetişmez
Gülü yaratanlar olacak
Her yürekten damla damla süzülenler
Gül’ün dalında toplanacak
Her şey öfkeyle yaratılacak
Artık yürümek adım adım çare değil
Koşulacak
Koşulacak hem de daha hızlı
Koşulacak
Halkın adaletidir kurşun sıkanlar
O kurşunu yakanlar
Öfkeyi,
Cüreti,
Savaşı
Senden öğrenecekler
O kurşunlar halka savaşı öğretecek
Öğrenciler, öğretmenlerinden
Halka güvenmeyi öğrenecekler
Kavuran Temmuz günlerinde

Her yan sarılmışken
Amerikan postalıyla
Güzel günlerin düşüyle
Uyanılır sabahlara
Tan vakitleri ışıyan güneş
“Yoldaşlar Bizi Aşın”
Diyenlerin
Kızıllaşan kanıdır
Onlar,
Bir öfke bıraktılar bize
Tekrar tekrar sınanacak olan
Senin ise,
Yüreğinde bir yük vardır
Ve artık
Acının tarifi değişecektir
16-17 Nisan’la
Karanfil kokulu sabahlarda
Sosyalizm inancıdır haykırılan
Sabo’nun
Kömür karası zülüflerinde
Barut kokusu var
O gün, kor yüreğinin orak çekiciyle
Dövmüştür zulmün zebanilerini
Savurmuştur göğe sloganlarını
Ve biliriz ki,
Sabo’nun selamı Dayı’ya yemindir
Dayı’nın yemini Sabo’dur
Bir Eylül günü
Omuz başında bildiklerinden geldi
Sırtına hançer
Oysa sen sırtını
Halkına yaslamıştın
Onlar;
Emeğinle yarattığına
Damla damla alınteri döktüğüne düşmandırlar
Onlar;
Her bir atomunda
Bir yenisini yaratacağın
Umuda düşmandırlar

Onlar;
Senin
Sinende sarıp sarmaladığın,
Kurşunların altından çekip kurtardığın
Bir gün olsun aklından çıkarmadığın
Yarine düşmandırlar
Onlar;
Senin
Uğrunda
Gece gündüz demeden çalıştığın
Kirden çamurdan sakındığın
Mutlaka kazanacağız diye savunduğun
Zaferimize düşmandırlar
Artık umut var ülkemizde
"Dünyayı Bir kez de Türkiye'den Sarsacağız"
Diyenler
30 Mart 94'ü müjdelediler
Soruyorum!
Hangi yolun sonunda
daima umut vardır?
Hangi güç
kavşaklardaki hain rüzgarı,
savurur, dağıtır, parçalar?
Hangi gülüş
hayata bu kadar renk katabilir?
Hangi güç
bize bebeklerin
hesapsız kahkahalarını verebilir?
Soruyorum!
hangi insan
umudun adını
bu kadar gururla
ömür boyu taşıyabilir?
Hangi insan
her acısını
umutla bu kadar birleştirebilir?
Hangi insan
acılarla çelikleşip
halkın acılarına merhem olur?

Sen!
Sırça camın ışığında parlayıp
Billur damlanın durusunda ışıldayansın
Gazi'nin yoksul kondularında
Toprağın karasıyla büyüyüp,
Yoksulun sofrasıyla ısınansın
Her sabah adım adım
Kan ter içinde ekmeğe koşanların
Soluğuyla büyüyen umudumuzsun
Toprağınla dağlara gülümseyen
Soluğunla çiçekleri bezeyensin
Nasıl bir su bulursa yolunu
Senin adın
Halkı savaşa götüren
Yolun adıdır
Ve biz bu ad ile doğduk
Bu ad ile büyüdük
Bu ad ile güldük
Ağladık
Bu ad ile yandık,
Kavrulduk
Bu ad için yaşayacak
Bu ad için öleceğiz
Senin adını gömdüğümüz kalbimiz;
Her nefes alışımızda yeminini tekrarlayacak
Her nefesi sana tüketecek,
Her nefesle sana koşacak
Bir gün toprak olunca sana kavuşacak
Ve her daim dediğimiz gibi
"Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız"

"... Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki, ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, Partili savaşma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana baş eğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır." (Kongre Belgeleri-1/ Dursun KARATAŞ)

Binlerce Yürek Olmuştuk

“... Alışamam ölüme alışamam,
ölüm insana aykırıdır alışamam.
susmak insana aykırıdır susamam,
ölüme direnirim tırnağımla, dişimle
ama alışamam ölüme...”

Ölüm; ne alışabilirim, ne susabilir
Haykırmak geliyor içimden
Duvarları yıkacak kadar haykırmak...
Hücre duvarlarından dağlara ulaşan
Dağlarda yankılansın sesim
Yoldaşlarım duyun beni
Sesim çığlık olmuş öfkeyi haykırıyor
İnancı, bilinci umudu haykırıyor...
Dağlar alın beni
Yüreğine sevda düşen yiğitler
Alın beni
Ölümün kalleşliği var yüreğimde
Yitirmenin öfkesi
Öfkem büyük ve anlatması zor
Günde; yitirmenin ağırlığı var,
Ölümün onulmaz sancısı var...

Nerede, nasıl, ne zaman olduğunu bilmeden sadece duyduğumuz haberden sonra “nasıllar”la dolu geçen bir gün... Haberimiz yok. Sadece TV’den alabiliyoruz haberleri. Sabah duyduğumuzda inanmamıştık. “Yok öyle bir şey olmaz” demiştik. “Yine yalan söylüyorlar, halkımızı aldatıyorlar” diyoruz. “Psikolojik savaşın bir parçası bu da...” TV’de haberler çoğalıyor, inanmıyoruz hala. Çalışmamızı yapmaya devam ediyoruz bir yandan. Ama kulağımız haberlerde. Kapıya gelen bayan personel soruyor:

- Haberler doğru mu?

- Yok. Hiç öyle bir şey olur mu?

Hem öyle bir şey olsa biz durur muyuz böyle? Durmayız. Durmadık... Görüşe gidiyoruz hücreden birkaç kişi.

TV haberlerini kaçırmıyoruz bir yandan da net olmamakla birlikte haberin çok sık verilmesi düşündürüyor bizi. Taa ki TAYAD'ın ve avukatlarımızın yaptığı açıklamaları dinleyinceye kadar... İnanamıyoruz. Soğukkanlı davranmaya çalışıyoruz. Gözyaşlarımız akmıyor, göstermiyoruz. Sanki birbirimizden gizler gibiyiz gözyaşlarımızı.

Güçlü olmalıyız.

Gece sloganlarla ulaştırdık sesimizi sana. Binlerce yürek bir olmuştuk. Tüm duvarlar yıkılmıştı. Hapishanelerden varoşlara, dağlardan kentlere... seslerimizi birbirine katmıştık. Sesim titriyor ama daha gür çıkıyor. Sıkılı yumruğumu daha bir güçlü sıkıyorum şimdi.Hücrenin içinde elimiz, kolumuz bağlanmış gibi hiçbir şey yapamıyoruz. Aklımız hep sende, sizde. Dışarıyı merak ediyoruz. Herhangi bir sorun olmuş mudur? Vatan topraklarına gelmiş midir? Olabilecek herhangi bir saldırıya hazır olmalıyız. Dayımızı sahiplenenlere, halkımıza saldırı olursa bizden de bir cevap alacaklar, bu kesin. Neler yapabileceğimizi konuşuyoruz.

Sabah çalışmamızda "zıtların birliğini" tartışmıştık. Ölümle yaşamın çelişkisini. Akşam olduğunda biz haberleri izlemeye çalışırken Selma ağlıyor, uyumamak için direniyor. "Yaşamla ölümün çelişkisi bu olsa gerek" diyorum kendi kendime... O minicik haliyle bir şeyden anlamaz anlamaz bize bakıyor, biz, kalleş haliyle ölüme...

Senden çok şey öğrendik. Güçlü olmayı, iradeyi, savaşmayı, direnmeyi. Sen Parti-Cephemizin gücüsün çünkü. En zor zamanlarda yanımızdaydın hep, yan yanaydık. Aşılamayacak hiçbir şey, çözülemeyecek hiçbir sorunun olmadığını da senden öğrendik. Bazen hızlı adımladık yolu, bazen durulduk, bazen geriledik. Ve yenilgilerden zaferlerle çıkmayı senin gücünle başardık. Fedayı, cüreti, kararlılığı öğretensin. Parti-Cephemiz, umudumuz senin eserin. Sana, kahraman şehitlerimize, yoldaşlarımıza, halkımıza layık olacağız.

Seni uğurlarken Anadolu'nun bağrına, Gazi'nin direngen caddelerini adımlarken onbinlerce insan, içimiz rahat. Huzurluyuz. Çünkü her şeyin senin istediğin gibi olduğunu biliyoruz, bunun güvenini yaşıyoruz.

Naaşında olan orak-çekiçli bayrağımız onbinlerce insanın arasında dolanıyor. Kızıl bayraklar donatmış tüm caddeleri. Analarımız, bacılarımız,

ağabeylerimiz, kardeşlerimiz, yoldaşlarımız hep bir ağızdan haykırıyor umudun adını.

On binlerdik Gazi'de.
İşte biz buyuz. Biz halkız.
Halkın olduğu her yerde varız.

O Şimdi Yolumuzu Aydınlatan Bir Devrim Meşalesidir

Oligarşinin bugüne kadar halka ve devrimcilere karşı sayısız saldırıları olmuştur. Katliamlar, infazlar, işkenceler, gözaltılar, tutuklamalar... Oligarşinin yürüttüğü psikolojik savaş ise bu saldırıların farklı bir boyutudur. Halka ve devrimcilere karşı yürütülen bu savaş değerlerimize saldırıdır.

Yıllardır devam eden bu saldırılarla amaçlanan devrimcileri inançsızlaştırmak, korkutmak, sindirmek, önderliğe karşı güvensizlik yaratmaktır. Aynı zamanda halkın da devrimcilere olan güvenini yitirmesi, devrime olan inancın ve devrimcilere olan bağın zayıflamasını amaçlıyorlar.

Özünde emperyalistler ve işbirlikçileri kendi çıkarlarına ters düşen, bu düzene alternatif olanları yok etmek isterler. Önderliğimize yönelik saldırılarla da, devrimcilerin önderliğe olan bağlılığını, inancını yitirmesini hedeflerler. 11 Ağustos 2008'de oligarşi ve medyası "Dursun Karataş öldü" haberlerini verirken sevinç çığlıkları atıyordu. Çünkü yıllardır bu haberi bekliyorlardı. Dursun Karataş'ın olmadığı bir örgütü daha çabuk etkisizleştireceğini düşünüyordu. Bunun için yanıp tutuşuyordu. Ancak oligarşi bir kez daha yanılıyordu.

Biz gücümüzü Dayı'mızdan alıyoruz. '84 Ölüm Orucu sürecinde düşman Dayı'yı tecrit edip, yalnız bırakarak direnişi kırmaya çalışmıştı. Düşman her süreçte önderimize yönelik hem fiziki, hem de psikolojik saldırılarına hız kesmeden devam etmiştir. Ancak hiçbirinde başarılı olamamıştır. Çünkü Dayı halkta ve yoldaşlarında devrimcileşmenin ve güvenin adıdır.

Bugüne kadar önderimiz için pek çok yalan haber yapmışlardır; önderimizin "lüks içinde yaşadığı, evlerinin, arabalarının olduğu, bizlerin ise sefalet çektiğimiz"... Bu yalanların bir sınırı olmaz. Ahlaksızlıkta ve yalancılıkta sınır tanımazlar çünkü. Ki daha ölüm haberini alır almaz başladılar, "örgüt içinde liderlik yarışı başladı" demagojilerine.

Yalanlara, karalamalara sığınacak kadar acizdirler. Önderimiz ve devrimciler hep emperyalizmin işbirlikçilerinin hedefinde olmuştur. Bizim önderimize yönelik tüm bu saldırılara cevabımız ise Gazi'deki kızıl bayraklardan oluşan kızıldeniz olmuştur. Önderimizi son yolculuğuna onbinlerce insan

uğurlamıştır. Kızıldeniz'deki her bir bayrak, her bir sancak devrimin sahiplenilmesidir. Halkın önderimize, partimize bağlılık ve güveninin simgesidir. Bu sahiplenmede, düşman karşısına çıkan inanç, irade ve güç vardır. Çünkü önderlik bilinç demektir. Önderimiz bugün fiziki olarak aramızda yok fakat unutulmamalıdır ki; O şimdi yolumuzu aydınlatan bir devrim meşalesidir. Bıraktığı mirastan, direnişlerle, kahramanlıklarla yazılan onlarca yıllık tarihten, bizlere öğrettiklerinden, politikalarından güç alarak devam edeceğiz yolumuza. Bizler onun öğrencileri olarak mirasına sahip çıkarak yaşatacağız Onu.

Onun gibi düşünmeye, Onun gibi yaşamaya çalışacağız. Onun şehitliği bizi daha güçlendirecek ve büyütecektir. Bu ülkede bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi onun fiziki varlığından yoksun ama onun önderliğinde devam edecektir. Tarih göstermiştir ki, devrim mücadelesinde ölümsüzleşen şehitlerimiz mücadelede bizlere bıraktıkları mirasla ve örnek devrimci yaşamlarıyla öğretmeye devam etmişlerdir.

Oligarşi yıllar önce Mahirleri Kızıldere'de katlettiğinde de On'ları fiziken yok ettiklerine sevinmişti, ama o gün Kızıldere'de yazılan manifesto zulme baş eğmemenin adı olarak geçti tarihe. Mahirlerin bıraktığı direniş tohumları binlerce filiz açtı. Bugün de önderimizin şehitliğiyle bu bereketli topraklara, yıllarını devrime adamış bir tohum daha düştü. Kuşkusuz O da binlerce filiz verecek. Biliriz ki şehitlik çoğalmaktır. Bizler her bir şehitlikle yeniden doğarız.

Ve ölüm, zamanı geldiğinde sıradan bir görevdir bizim için. Önderimizin ölümü karşısında duyduğumuz acı ve hüzün düşmanı sevindirecek acı ve hüzün olmayacaktır. Çünkü biz acılarımızı öfkeye çevirmeyi de biliriz. Düşmana olan kinimiz daha da büyük şimdi. "O artık yok" diyerek sevinç naraları atan burjuvazi bir kez daha yanılıyor. Umut hep var. Biz varız. Daha da güçlü olacağız artık. Daha hızlı varacağız menzile. Ve savaşı büyüterek devam edeceğiz yolumuza devrim yolunda. Yolumuzu gösteren, rotamızı çizen Mahir yüreklilerimiz, Dayımız var bizim; öğretmenimizin bize öğrettiği gibi en zorlu süreçlerden dimdik çıkacağız.

Şimdi daha güçlü olma zamanıdır. Biz düşmanın bu saldırılarını boşa çıkartacak, daha zorlu süreçleri omuzlayacak iradeye sahibiz. Düşmanın uyguladığı her türlü taktiği boşa çıkardık, çıkartacağız da. Çünkü Dayı yaşamaya ve emperyalistleri, işbirlikçilerini tehdit etmeye devam ediyor. Çünkü Dayı dünyanın Türkiyesi'nde devrim yapmak için yola çıkan Mahirler'in inancıyla ve "Dünyayı bir kez de Türkiye'den Sarsacağız" iddiasıyla biz yoldaşlarının ve Türkiye halklarının bilincinde ve yüreğinde yaşamaya devam ediyor.

Dayımız, Önderimiz, Başkomutanımız

Bazı anlar vardır, inanmak da kabullenmek de zordur. Gözünü açıp kapadığında rüya olsun istersin.

Bazı anlar vardır, yoldaşlarınla göz göze gelmekten kaçarsın. Yalnız kendi sesini dinlersin. Beynin bir motor gibi çalışır... Böyle anlarda konuşmak, soru sormak canın istemez. Kendini yalnız hissedersin ama öyle değildir. "Önderimiz ölümsüzleşti" sözünü duyduğun an... İşte o zaman inan yalnız değilsindir. Yüreğinde fırtınalar kopar. Geçmişteki ve geleceğe dair tüm düşlerin sel olup ırmaklara denizlere akar. Birikir göz pınarlarında yaşlar, öfkenin akmasını engellemek için barikat olur. Ölüm ve yaşam ilk kez karşı karşıya geldiğimiz bir an değil ki. Nice yiğidine kucak açtı toprak ana. Kadın, erkek, ana, baba, eş, kardeş, genç, yaşlı demeden uğurladık ölümsüzlüğe. İşte bu bilinç güç veriyor, acıyla korlaşan yüreğime...

Yarattığın tarihi düşünüyorum. Seni ölümsüzleştiren o eşsiz tarihi... Dev-Genç, 12 Eylül Cuntası, karanlığı aydınlatan '84 Ölüm Orucu Direnişimiz, şehitlerimiz... Oligarşinin mahkeme kürsülerinde yargılanan değil, yargılayan haykırışın, halkımızın dilinde efsaneleşen özgürlük eylemin, halkımızın umudunu devrimci adaletimizle büyüttüğümüz nice gün... İşte diyorum, ölümsüzlüğün en güzel adı tarihimizin ak sayfalarında saklı.

Yeri geldi düşler kurdum; nihai zaferimizin geldiği günlere dair. Seni kucaklıyor halkımız. Milyonlarla dolu bir meydanda pür dikkat seni dinliyoruz. Karşı-devrimci güçlere karşı seni koruyoruz. Bu hayallerden sonra derin bir iç çekiyorum... Ama umutlarımı düşlerimle büyütmekten vazgeçmiyorum. Yeni hayaller canlanıyor kafamda. Etrafı yüksek dağlarla, tozlu yollarla çevrili bir köydeyim. Çıplak ayaklı, şekere hasret çocukların "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganları yankılanıyor her yanda. Hem sevinç, hem hüzün kaplıyor içimi.

Ne günler yaşadık, çokça sözünü ettiğimiz. Birisi söz verip de işini mi yapmıyor, tembellik mi yapıyor? Cevabımız "Dayı duymasın kızar, o

sevmez böyle devrimcileri" olurdu hemen. Bunları söylerken yaramaz, mutlu çocuklar gibi olurduk. Bir arkadaşımızın mücadelesinin önünde ailesi engel mi oluyor? "Seni Dayı'ya diyeceğiz" sözünü duyan annebabanın korkusu, sonsuz bir saygıya, sevgiye dönüşürdü her zaman. İşte böyle anlarda sonsuz bir mutluluk, huzur kaplardı içimizi. Gözlerimiz umutla, gururla ışıl ışıl olurdu. Dayımıza, Parti-Cephemize sıkı sıkı sarılır, yıkılmaz bir duvara yaslardık sırtımızı yeniden...

Hepimiz Gazi'de ölümsüzlüğe uğurlanacağın anı düşünüyoruz. Hepimizin aklından aynı şeyler geçiyor... Böyle zamanlarda mahpusta olmanın yakıcılığını yaşıyoruz.

Elimiz, kolumuz bağlı değil; yüreğimiz her zaman olduğu gibi özgür tutsakça atıyor ama yine de düşüncelerimizin esiri oluyoruz. Şimdi dışarıda olmak vardı... Alnından ve umudumuzun bayrağından öperek uğurlamak vardı seni ölümsüzlüğe. Televizyondan izliyoruz o anı, hiçbir karesini, hiçbir ayrıntısını kaçırmıyoruz.

Dayımız, önderimiz, başkomutanımız! Komutlara hazır bir asker gibiyiz. Şimdi seni ölümsüzlüğe uğurlamanın acısıyla daha da çelikleşiyoruz. Sloganlarımızı, marşlarımızı, düşmana olan öfkemizi daha da gür haykırıyoruz. Hapishaneler özgür tutsakların sesiyle soluk alıp veriyor. Düşmanla yüz yüze olduğumuz bilinciyle, hayatımıza, kendimize yön veriyoruz. Düşmanda bunun farkında. Her mazgal açılışında personelin kimi üzgün, kimi sessiz, kimi saygılı, kimi meraklı, kimi de habersizmiş gibi bakıyor gözlerimizin içine. Öyle anlar yaşıyoruz ki, söyleyecek tek kelime bulamıyoruz. Metanetimizi koruyarak büyük acımızın üstesinden gelmeye çalışıyoruz.

Gözyaşlarıma engel olamadığım için kendime kızdığım anlar da yaşadım; ama bilesin ki gözlerimden akan her damla yaşta öfke ve onur vardı. Şairin de dediği gibi *"Onur da ağlar"*.

Başkomutanımız, Önderimiz!

Bizler, özgür tutsak kimliğine yakışır şekilde yaşamaya senin nezdinde bir kez daha söz verdik. Devrim andı içtik. Şimdi bu andımıza bağlı ve layık olacağız. 11 Ağustos 2008'de, tarih senin adınla bir kez daha ülkemizde sosyalizm mücadelesinin yok olmayacağını kaydetti. İçinde doğup büyüdüğün, seni ölümsüz kılan halkımız, sonsuz bağlılıkla ve sevgiyle omuzlarından düşürmeden uğurladı önderini. Daha sıkı kenetlenerek sarıldık birbirimize. Umudumuzu büyüten sevinçlerimiz, acılarımız, kayıplarımız şehitliğinle bir bütün oldu.

Hepimiz sana olan bağlılığımızı, sevgimizi yüreğimizin en güzel, en onurlu yerinde zaferimize kadar taşıyacağız.

Asla Sensiz Olmayacak

Nasıl anlatmalı ki seni? Neler söylemeli? Ne demeli? Ne kelimeler yeter seni anlatmaya... Ne de... Evet ne de...

Yok yok hiçbir abartı yok anlatacaklarımızda. Bilmem nasıl anlatmalı, neler söylemeli? Önderimizin şehit düştüğü haberini alıyoruz ve ölümü konduramıyoruz Ona. Böyle beklenmedik, böyle erken ölüme inanmak istemiyoruz. "Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız!" bilincini verendi O. İşte şimdi şehitliğiyle de öğretmeye devam ediyor önderimiz. Acımız büyük ama öfkemiz daha da büyük. Önderimizin şehitliğiyle on yıllar öncesinden ekilen kavga tohumları, biliyoruz ki daha hızlı büyüyecek şimdi.

Düşmanın fiziki ve psikolojik saldırılarının hedefinde her zaman önderimiz vardı. Hapishanelerde ve dışarıda yarattığımız direniş geleneğimizin içinde önderimiz vardı. Bir öğretmen, bir savaşçıydı O. Günü geldi düşmanın saldırılarına karşı bedenini silah yaptı... Günü geldi elde silah çatıştı. Oligarşinin sunduğu iki seçenek vardır devrimciler için: "Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz". Asıl mesele bu saldırıların karşısında verdiğimiz cevaptadır: Öleceğiz!

Ve tarihimiz... Şehitlerimizle yarattığımız kahramanlık destanları... Kızıldere'den 12 Temmuz'a, 16-17 Nisan'dan dağların doruklarına... Ve zaferle sonuçlandırdığımız ölüm oruçları. 1984 yılında Tek Tip Elbise'ye karşı başlattığımız direniş... Sen de o direnişin içindeydin. Dört şehitle kazanmıştık zaferi.

Yolunu gözleyenler çoktu. Arkada bıraktıkların ve yanına gittiklerin. Evet seni izliyoruz şu an televizyonda, slogan sesleri geliyor *"Önder Yoldaş Dursun Karataş", "Öndere Selam, Savaşa Devam"* slogan seslerine zılgıtlar eşlik ediyor. Hem acımızı, hem sevincimizi anlatıyor zılgıtlar, zaten düğüne gider gibi gitmiyor muyuz ölüme de? Ölümlerden yeniden doğmak değil midir şehitlik? Bizler de demir parmaklıkların ardından olanca gücümüzle haykırdık şehitlik haberini. Gecenin karanlığında yankılandı sesimiz... Havalandırmayı aştı, göğü yırtarcasına attığımız sloganlarımız. Ardından içtik andımızı, sen umudun, cesaretin, güveninle bizimle yaşayacaksın. Bizimle taşınacaksın geleceğe.

Günlerdir gözümüzü televizyon ekranından ayıramıyoruz. Her zamankinden daha farklı bakışlarımız, her zamankinden daha dikkatli... Bir çırpıda görmek istiyoruz. Her şey ama her şey bir çırpıda olsun istiyoruz. Vuruyoruz kendimizi dağ başlarına, şehrin sokaklarına, caddelerine...

Gazi'nin sokaklarındayız. Güneş mi sıcak, umutlarımız mı deseler, güneşin sıcaklığını kimse inkar edemez ama umutlarımızın da. Güneş dünyamızı, umudumuz ise içimizi ve düşümüzü ısıtıp aydınlatıyor. Güneş dünyanın yörüngesi, umudumuz ise Türkiye halklarının kurtuluşunun yörüngesi.

Biz halkların Kürdü, Türkü, Arabı, Lazı, Çerkeziyle kurtuluş umuduyuz.

Umudumuzun bayrağı örtülü üzerinde. Uzun uzun bakıyoruz önderimize, başkomutanımıza. Katafalkın başında saf tutanların, son bir kez görmek isteyenlerin telaşesi... Yediden yetmişe derler ya hani, kadın-erkek-çocuk, yaşlı-genç... Bir halk uğurluyor seni son yolculuğuna, koca bir halk. Gecekondulusu, işçisi, memuru, öğrencisi... esnafı, yazarı, şairi, mühendisi, genci yaşlısı, çocuğu... Seni tanıyan, tanımayan, gören görmeyen, herkes gelmiş. Haber duyulur da Anadolu'da durmak olur mu? "Yurdun dört bir yanından çıkmışlardır şimdi yola" diyoruz. Böyle bir günde durulmaz. Merak ediyoruz. Fiziken orada değiliz ama beynimiz, yüreğimiz orada. Gazi'deyiz. Gazi'de yoksul konduların arasından uğurluyoruz seni. Şu an hepimiz seninleyiz.

Okuduğumuz kitaplardan, senden öğrendiklerimiz. Koca bir tarih. Koca bir çınarsın. Nice zorlu süreçlerden, zorlu yollardan geçtin. Tek kaldın. Yılmadın, umudunu yitirmedin, umut oldun halka, yaprağın dahi kımıldamadığı dönemlerde... '80'ler, '84'ler, '90'larda, bir ömür boyu sen. Her anını devrime adayan... Bir ömür boyu devrimcilik...

Hepimiz o duygu yoğunluğunun içerisindeyiz. Bizler de seni görmek, son yolculuğunda yanında olmak istiyoruz. Moralimizi bir an olsun bozmuyoruz. Senden aldığımız güç bu. Coşkumuzdan bir an olsun bir şey kaybetmiyoruz. Öyle bir duygu yoğunluğu ki bu... Okuduğum kitaplardan, tarihimizden kesitler geliyor aklıma.

Bir önder, bir kadro, bir savaşçı...

Öğretmenimiz, başkomutanımız; senin gösterdiğin yolda senin öğrettiklerinle, senin öncülüğünde umudumuzu büyütmeye devam edeceğiz. Yolumuz uzun, yolumuz zorlu ama asla sensiz olmayacak. Sana ve tüm kahraman şehitlerimize and olsun ki; halkımıza sizlere devrimi armağan edeceğiz!

Gözlerin Hep Üzerimizde

Halkımız,
Yoldaşlar,
Takvimler 11 Ağustos'u gösterdiğinde
Ülkemizde bir ses yankılandı
Vatan ve halk sevgisiyle
yana tutuşa
sürgünde geçen yaşama
Ve nice badireye inat
38 yılı devrime adanmış
Bir ömrü
Bağrına alacaktı Anadolu
Ve yıllar sonra
Sürgünden omuzlar üzerinde
Kavuştuğunda toprak anaya
Hasreti hafifledi
O beyni ve yüreğiyle
Vatan topraklarındaydı,
Şimdi onun sesi yankılanıyor,
Ülkemizin bire bin veren
Bereketli topraklarında
"Yaptığımızı savunduk, savunduğumuzu yaptık"
Bu O'nun sesiydi
Bu ses davaya olan inancın
Halkına ve yoldaşlarına bağlılığın sesiydi
Cüretin
ve iradenin
ve kararlılığın sesi
O'nun sesiyle yankılandı
Caddeler, sokaklar
O'nun sesiyle yankılandı Anadolu
Kavgamızın başkenti

O'nunla merhaba dedi güne
Şimdi başkentimizin semalarında
Gülümseyen yüzüyle
Bize bakıyor
Her koşulda bizimle
Bizden biri
Fırtınalı gecelerde omuz başımızda
Bir önder
Bir komutan
Bir savaşçı
Yolumuza ışık tutan
bir öğretmen
Her koşulda
düşman saldırıları karşısında
en ön siperde
omuz omuza
yan yana
Birlikte haykırdık öfkemizi
O'nunla birlikte yendik zulmü
O'nunla birlikte aştık
köhnemiş duvarları
O'nunla birlikte
siper ettik bedenimizi barikatlarda
Açlığın koynunda
bir deri bir kemik kalmış bedenimizle,
O'nunla birlikteydik
Zorlu ve engebeli yolları aşarken
O'nunla birlikte göğüsledik
düşman saldırılarını
Kan emici cellatlar
teslim olmamızı istediğinde
O'nun öğrettikleriyle haykırdık;
"Öleceğiz ama teslim olmayacağız"
Bir bayrak denizi
Dalga dalga akıyor
Anadolu'dan Gazi'ye
Akdeniz'den Karadeniz'den
Ege'den Kürdistan'dan

Yürüyor emekçiler
kolkola kenetlenmiş haykırıyor
“Boşuna sevinmeyin...”
Tek bir beden şimdi yürüyen onbinler
Kızıl bayraklarıyla
Bir insan seli akıyor Gazi’ye
Ağustos’un 15’inde
15 bin yürek uğurluyor
Kahraman şehitlerimizin yanına
Şehitlerimiz O’nu bekliyor
Buluşuyorlar Gazi’de
Gazi nice kahramanlıklara gebe
Bir tarih yatıyor Gazi’de
Koca bir çınar
Yurdun dört bir yanından
Analar geliyor
Analarımız evlatlarını
Son bir kez görmek istiyorlar
Ve uğurluyorlar son yolculuğuna
Görmek istiyorlar
Genç kızlar, yağız delikanlılar
Söz veriyorlar başucunda saygıyla öperken alnından
Yüzündeki rahatlık yoldaşlarına
Yoksul halkına olan güvenden...
İleriyi gösteriyor
Mahkeme kürsülerinde
Düşmanı yargılayan parmağı
O’nun rehberliğinde ilerliyoruz yolumuzda
Ama her zaman
Yanımızda olduğunu bilip
sıcaklığını hissederek
Ve şimdi
O’nun gülen yüzü
Yolumuzu ışıtıyor
Ve gözleri
Bizim üzerimizde biliyoruz,
görüyoruz,
yürüyoruz

O'nu son yolculuğunda da
Yalnız bırakmıyor halkımız, dostlarımız
Uğurluyoruz O'nu
Ağustos'un sıcağında
Gözü arkada kalmadan
Huzurla gidiyor
Biliyor ki o limandan denize gideceğiz
O denizden ulaşacağız deryaya
Orak-çekiçli bayrağımız
Örtüldüğünde üzerine
Huzura ermiş olmanın
Mutluluğuyla son bir kez bakıyor
bir daha uyanmamak üzere dalıyor
Fiziken yok
Ama her daim bizimle
Bizim yol göstericimiz
İlerliyoruz yolumuzda
Onunlayız
Demir parmaklıklar
Engel olamıyor ulaşmamıza
Çünkü o yüreğimizin orta yerinde
Umuda vuran yerde
Yüreğimiz saygı ve sevgi dolu
Selamlıyoruz
Parmakların ardından
İçiyoruz andımızı
Haykırıyoruz umudumuzu
Taş duvarları yarıp
Ulaştırıyoruz sesimizi
O'nun sesi ise her daim bizde
Ve and olsun ki
Diş ile tırnak ile
Her daim umut ile
Yarına yürüyeceğiz
Geleceği ellerimizle örecek
Ağırlığını bilerek yürüyeceğiz

"Her yoldaşımız ideolojik donanımı ve ideolojik mücadeleyi, hayatın hiçbir anında ihmal edemez. İhmal burjuvazinin beynimize girmesi demektir. Açık kapı demektir. İdeolojik donanım ne istediğini bilmek, direniş ve örgütlenme; bir devrimcinin yaşam biçimidir." (Dursun KARATAŞ)

Onu Anlatmak!

Önderimizi, öğretmenimizi kaybettik. Bu haberi basından öğrenince inanmak ve inanmamak arasında kaldım. Düşman her zaman, Onu karalamak amacıyla haberler yapar. Ancak bu haber gerçek. Yani önderimiz son nefesini vermiş. Düşmanın alışılmış saldırılarından biri değil bu.

İlk anda Onun artık yaşamadığını düşünmek çok zor geldi bana. Kabullenemedim. Bize yol gösteren, savaşı öğreten, önümüzü açan öğretmenimizin artık yaşamadığını düşünmek çok acı veriyor insana. Bu ailenin içinde olup da Onun emek harcamadığı kimse yoktur. Birçok duygu, düşünce kafamdan geçiyor. Cenazeyi düşünüyorum, yapacağımız programı düşünüyorum. Onu nasıl sevdiğimizi ve her şeyi göze alabileceğimizi bir kez daha göstereriz. Bu da düşman açısından hiç iyi olmaz. En değerli yoldaşımızı toprağa vereceğiz ve düşman bu durumda bizim öfkemizi sınayacak. Yapacağımız tek şey, düşmanı buna binlerce kez pişman etmek olur. Bunu bilen bilir, bilmeyen de görür ve öğrenir.

Onu anlatmak ne kadar zor. İnsana kattıklarını, insanlığa kattıklarını anlatmak. Her şeyden önce Ondan öğreneceklerimiz o kadar çok ki şehitliği ile de öğretmeye devam ediyor. Boşluğunu mutlaka hissedeceğiz ama boşluğa düşmeyeceğiz. Bu dünyada kim 24 saatini vatanı için bu kadar özenle sunabilir? Kim onca acıyı bedeli göğüsleyebilir? Elbet dünyada birçok devrimci önder var, onlardan öğrendik. Ancak ülkemizin yoksulluğunu, acısını dindirecek olan bizleriz. Bizim önderimizin önemi tartışılmaz. Ondan güç almak için o kadar çok sebebim var ki. Son anına kadar örnek alacağım o kadar çok yönü var ki. Onda şekillenen devrimci kişilik, önderlik misyonu ile hareket edebilme özellikleri ülkemizin devrim yolunun tanımı aslında. “Dayımız bu durumda şöyle yapmış, Dayımız bu konuda şöyle demiş”, diyerek hareket ettiğimiz o kadar çok konu var ki. O en zorlu günleri aşarken bize büyük bir hazine bıraktı. Örneğin, kanserle mücadele ederken görevlerini bir gün olsun aksatmaması.

Tarihimize baktığımızda: 12 Temmuz, 16-17 Nisan süreçlerindeki,

darbecilik karşısındaki tavrı... Hepsi bir rehber. Ama artık fiziken bizimle olmayacak. Böylesi bir eksikliği yaşayacağız. Örneğin Büyük Direniş sürecinde o kadar zorlu, acı dolu günler yaşadık, sıkıntılı anlarımız oldu ama hep umudumuza, önderimize güvenerek. Onlardan güç aldık. Yoldaşlarımızı şehit verirken umudumuza sardık bu acıyı, böyle karşıladık. Önderimizin başımızda olduğunu bilmek güç verdi. Onun bir mesajı, bir yazısı bizi sevindirdi.

Şimdi, bundan sonra Onunla ancak Onsuz geçecek günler bizi bekliyor. Devrimcilik, dava adamı olmak, sıra neferi olmak Onunla tanımlanan birçok konuyu tekrar kendimizde sınayacağız. Şehitlerimize verdiğimiz bir söz vardı. Bundan sonra önderimize verdiğimiz söz de buna eklendi. Buna göre hayatımızı şekillendireceğiz. Her yeni güne böyle başlayacağız.

Ona verdiğimiz sözü tutacağız.

Bu Yolculuk Seni Bizden Ayıramayacak

“Onlar ki dünyanın son umudu
Soyları tükenmeyen birer şahindiler...”

Her gün açtığımız gazetede, seni tanıyan herkesin beynine kazınmış o mahkeme fotoğrafının yanında bu dizeler vardı. Ne de güzel anlatıyor bu dizeler seni ve senin gibi ölümsüzlüğe uğurladığımız nice kahramanlarımızı.

Düşmanların sana dair öyle çok aslı astarı olmayan haberler yapıyordu ki, hele senin önderliğindeki mücadele her geçen gün daha büyük ivme kazanmaya başladıkça. Sinirleniyorduk, düşmana öfkemiz daha da büyüyordu bu haberleri okudukça. Ama en sonunda gülüyorduk da “İşte düşmanın acizliği” diye. Yine tüm kanallarda “Dursun Karataş öldü” haberi geçmeye başlamıştı. İnanmadık, inanmak da istemedik. Ama her kanal ardı ardına, ısrarla aynı haberi veriyordu. O anda hissettiğim “Ya doğruysa!” oldu. İçimize kurt düşmüştü. İnanabileceğimiz, bizi ikna edecek doğru bir kaynak arıyorduk. Koşullarımız sınırlı... İşte tutsaklığın en zor yanı da bu. İnsanı çileden çıkarabilecek imkansızlık...

Gözümüz, kulağımız haber kanallarında. Sonunda TAYAD ve avukatlar açıklama yapıyor. Tüm gün televizyon kanallarında geçen haber doğruymuş. Açıklamayı yapan ailelerimiz üzgünler, yüzlerinden belli oluyor; ama metanetliler de... Ya biz?.. Arkadaşlarımla göz göze gelmekten kaçınıyorum bir süre. Boğazım düğüm düğüm... Hepimiz toplanmışız, ağızlarımızı bıçak açmıyor. Ve o an... “Arkadaşlar, Önderimiz ölümsüzleşmiştir.”Bu açıklamadan sonra, sana dair ne biliyorsam hepsi beynime hücum ediyor. “Dayı” evet ilk böyle tanımıştım seni; daha bu büyük aileye ilk adımımı attığımda. Seni tanıyanlar, sorduğumda, ağızları dolu dolu, gözleri ışıl ışıl anlatıyordu sana dair bildiklerini, senin için hissettiklerini.

Ve ben senin yazılarını birden fazla kez okuyordum, dikkatle, merakla... “Acaba günün birinde Dayı ile karşılaşır mıyız?” düşüncesi

vardı aklımda, muhakkak senin tüm öğrencilerinde olduğu gibi.

Şimdi Dayımızı sonsuzluğa uğurlayacaktık. Öfkem büyüktü, bunca halk düşmanı varken neden sen! Boğazım yine düğüm düğüm. Gözlerimizden yaş aktı. Ama seni kızdıracak gibi değil... Biliyorduk, öğretmenimiz sendin çünkü, ağlamak moral bozmak zamanı değildi şimdi; düşman artık daha fazla dikecekti gözlerini bize. Şimdi bizim sesimiz daha da gür çıkmalıydı. Ve senin için atılan sloganlar, demir parmaklıkları aşıp, yoldaşlarımıza, dostlarımıza, düşmanlarımıza, herkese tüm Anadolu'ya ulaştı o gece... "Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!"

Son yolculuğunda, Gazi'deki onbinlerin arasında biz de olmak istedik. Öfkemizi, umudumuzu, sana olan sevgimizi, bağlılığımızı onbinlerle haykırmak istedik... Fiziken olamadık ama biliyoruz ki bizim sesimiz kilometreleri, taş duvarları, demir parmaklıkları aşarak ulaştı sana. Ve sana son kez bakan gözlerde biz de vardık.

Bu yolculuk seni bizden ayıramadı. Söylediğimiz her türküde, attığımız her sloganda, her voltamızda sen de yanımızda olacaksın, sonsuzluğa uğurladığımız tüm kahramanlarımız gibi. Kimse sevinç naraları atamadı arkandan; senin önderliğinde yine geleceğe olan inancımızla, umudu daha da gür haykırıyoruz

"Tüm emekçi halklarımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin, yurtseverlerin, aydınların, tüm dünya halklarının huzurunda bir kez daha yineliyoruz ki, yeryüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi kurtuluş bayrağını taşımaya devam edeceğiz." (Dursun KARATAŞ)

Bir Tarihi Ölümsüzlüğe Uğurladık

"Her ölüm erkendir" ama bu ölüm kuşkusuz bunu en çok hatırlatan oldu. TV'lerden ilk haberi aldığımızda hiçbirimiz inanamamıştık. Herkesin yüzünde üzüntü ve belirsizliğin ifadesi... "Acaba doğru mu?" Herkes içinden "doğru olmasın" diye geçiriyor. İçimizde mahpusluğun sızısı. Ah! Bir dışarıda olsaydık. Elleri kolları bağlı beklemek, hele böyle bir anda nasıl da dokunuyor.

TV kanalları akşam haberlerinde vermeye başlıyorlar, Dayımızı kaybettiğimizi. Düşman alçak. Sevinç naraları atmaya başlıyor ama çok geçmeyecek boşuna sevindiğini anlaması için. Haber kesin artık. Soluğumuz yettiği, avazımız çıktığı kadar haykırıyoruz parmaklıklar ardından; "Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!" Boğazımızda bir şeyler düğümleniyor. Acı, öfke, hüzün... Hepsi bir arada, tarif etmesi zor ama hepimiz tanıyoruz birbirimizin acısını.

Gelecek haberleri merakla bekliyoruz. TV başından ayrılamıyoruz. Haber almanın tek yolu TV, gazete. Yaşadığımız duygular çok yoğun. Hapishanede TV başında merakla beklemeye alışkınız ama bu sefer ki çok farklı. Hepimiz ekrana kenetlenmiş bekliyoruz. Dayımızın sonsuzluğa uğurlanışını TV'den de olsa görmek istiyoruz.

Ve işte geçiyorsun, Gazi'nin yoksul kondularının arasından Gazi'nin emekçileri nasıl omuz veriyorsa kurtuluş kavgasına, öyle omuz veriyorlar sana. Omuzlarının üzerinde taşıyorlar seni. Binler geçiyor Gazi'nin sokaklarından çoluk, çocuk, genç-yaşlı, kadın-erkek... Binler ölümsüzlüğe uğurlamaya gelmiş. Marşlar, sloganlar her zamankinden daha güçlü. TV ekranından bir an uzaklaşıp bir solukta Gazi'de oluyoruz. Sesimizi katıyoruz binlerin sesine...

Sen öğretensin, güç veren, soluk olansın, ki ölümsüzlüğümüzle de öğretiyorsun. Ölümün nasıl yenildiğini, nasıl çaresiz bırakıldığını öğretiyorsun. Koca bir çınarsın, bütün zorlu fırtınalara göğüs germiş koca bir çınar. Sen sevgisin, emeksin, zorlukları alt etmenin, başarmanın, zaferin adısın. Bu büyük ailenin içindeki herkeste senden bir parça, bir emek var. Değerleri yaşatan, bu güzel aileye emek veren, yoğuran, şekillen-

direnşin. Sen yolumuzu aydınlatan meşale, öngörünle, gerektiğinde bedenini siper edişinle güvenin ve örnek olmanın adısın. Sen halklarımıza koca bir miras bırakarak ölümsüzleştin.

Seni fiziken kaybetmenin acısı büyük elbette, ama yanıp yıkılmıyoruz. Çünkü bunun bir yok oluş değil, aksine çoğalmak olduğunu biliyoruz.

Boşuna Sevinmeyin!

Hep hayalini kurdunuz. Hep ölmesini istediniz. O ölmedikçe hayalinizde öldürdünüz ve satılık kalemlerinize defalarca kez öldü haberleri yaptırdınız. Çünkü kabustu O sizing için. Öyle bir kabus ki, sırça köşkler yaptırdınız. Yetmedi kaleler inşa ettirdiniz. Gettolarda yaşamaya başladınız. Korkunuz büyüdü. En girilmez kalelerinize de girdik çünkü. Bunu başaranın O olduğunu biliyordunuz. Bu yüzden akla ziyan teoriler ürettiniz, saldırı biçimleri denediniz.

Son olarak 11 Ağustos'ta burjuva kalemleriniz daha sevinçli yazdı, yüzünüz daha farklı güldü "Dursun Karataş öldü" derken. Çünkü bu haber yıllardır yapmak istediğiniz haberdi. O yalan haberlerinizden hep bir medet umdunuz. Fakat hiçbir şey umduğunuz gibi olmadı. Bundan sonra da olmayacak. Karşınızda hiçbir zaman yalanlarınıza inanan, saldırılarınıza teslim olanları bulamayacaksınız.

Siz Dayımızın fiziki ve psikolojik saldırılarınıza boyun eğdiğini hiç gördünüz, duydunuz mu? Duyamazsınız. Çünkü en amansız saldırılarınıza cüretle karşı koyandır O. İşkencelerden geçirip tutsak ettiniz, tutsaklıkta insan yüzüne hasret bıraktınız.

Ölüm oruçlarında açlık zulmünün üstüne zulüm yaptınız ama yine teslim alamadınız. Her fırsatta silahlarınızla da yok etmek istediniz, silahlarınızın ulaşamadığı yerde medyanızla saldırdınız. 12 Temmuz'da, 16-17 Nisan'da Dayı'yı da "öldürmüş" olma ihtimalinize sevindiniz. Onlarca kadromuzu katlettiniz, bu da yetmedi yalan haberlerinizle saldırdınız.

Dayımız ve katlettiğiniz devrimciler için "lüks içinde yaşıyorlar, dolapta havyar vardı, Dursun Karataş ihbar etti..." diye yazdınız. Bu kadar aciz ve zavallısınız işte. Ah bir de görseniz bu acizliği, zavallılığı. Ama hayır göremezsiniz,görmek istemezsiniz. Devam edin. Kurduğunuz gettolarda, hayal dünyanızda yaşamaya devam edin. Edin ki, sonunuz tez gelsin, getirelim. Bu yalan dolan dünyası yıkılmaya mahkum çünkü. Ama unutmayın biz iktidarı alana dek, biz sosyalizmi kurarken de her an, her daim yanımızda Dayımız da olacak. Kurtulduğunuzu zannettiğiniz

korkulu düşünüz Dayı yaşamaya devam ediyor olacak. Çünkü O ezilen halkların umutlu düşüdür.

Saldırılarınızın hiçbiri Dayımızı ve öncüsü olduğu örgütümüzü yıldırmadı, umutsuzlaştırmadı. Umutsuzlaşmadık, çünkü umut bizdik. Umutsuzlaşmadık çünkü yolumuzu gösteren Dayımız vardı. Yine var. Siz "öldü, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diye sevinebilirsiniz. Ama boşuna sevinmeyin, çünkü Dayımız yaşıyor. Yaşam sadece fiziki bir varoluş değildir. İnsanlar yarattıkları, savundukları düşüncelerle yaşar asıl olarak. Dayımız da yarattığı geleneklerle, savunduğu düşüncelerle yaşıyor. Onun bıraktığı değerleri koruyarak, çizdiği yoldan sapmadan yürüyeceğiz. İşte bu nedenle karşınızda tek bir Dursun Karataş değil, binlerce Dursun Karataş bulacaksınız. Bu topraklar üzerinde; sömürü oldukça, bebeklerimiz açlıktan öldükçe, alınterini akıtan işçiler kum torbası değerinde görüldükçe, halkımızdan çalınan paralar tekellerin kasalarına akıtıldıkça, ülkemizin toprakları analarımızın gözyaşları ile sulandıkça, hapishanelerde işkence katliam oldukça; hak, hukuk, adalet ahlaksızdan, dolandırıcıdan yana işledikçe; ülkemizde Amerikan üsleri bulundukça, ülkemiz emperyalizmin yönettiği bir ülke oldukça karşınızda bir değil, binlerce Dursun Karataş bulacaksınız.

Boşuna sevinmeyin. Çünkü Dayımız binlerce Cepheli'de yaşıyor artık. Biliyoruz ki, mücadeledeki kararlılığımız, inancımız, sorunlara yaklaşımımız, cesaretimiz, cüretimizde Dayımız hep yaşayacak. Bundan sonra bu bilinçle yürüyeceğiz Onun çizdiği yolda. Ve artık daha fazla nedenimiz var mücadele etmek için. Ve artık zaman Dayımıza ve şehitlerimize olan sözümüzü yerine getirme zamanı.

Sözümüz bağımsız demokratik bir ülke sözü. Sözümüz devrim sözü. İşte tüm bunlardan dolayı boşuna sevinmeyin. Sizi sevindirmeyeceğiz. Ve er geç o çürümüş, kokuşmuş düzeninizle birlikte sizi tarihin çöp sepetine göndereceğiz.

"Parti-Cephe devrimciliği, fırtınalarda, darbelerde davasından vazgeçen düşüncelerini değiştiren bir devrimcilik değildir. Bu kanıtlanmıştır. Bütün Parti-Cepheliler bunun onurunu taşır. Şimdi bu onurla Parti-Cephe ruhu ile kitleleri daha çok örgütlemeyi başarıp mücadeleyi büyütmeliyiz. Şehitleri sahiplenmek, şehitlere saygı duymak onların yolunu takip etmek bu görevi başarmaktır." (Dursun KARATAŞ)

Tutsak Mektuplarından

Merhaba!
ONSUZ AMA ONUNLA DAİMA...
UMUTLA, CANLARLA YARINLARA...
Selam olsun! Bin selam!..
Bolu F Tipi/ Özgür Tutsaklar

Öğlen güneşi havalandırmanın iki köşesini birden tutmuştu. Bir haber yankılandı buralarda. Haber beton duvarlara çarptı, oradan yüreğimize ulaştı. Umudun mimarı... Kavganın ustası... Dayı... Neydi bu böyle? Nasıl bir haberdi bu böyle, düşmüştü buralara? Yumruğumuzu yüreğimizin üzerine bastırıp duvarın dibine çöktük. "Dayan gönlüm" diyecektik. Demedik, varsın dayanmasındı bu an. Varsın feryadı, göğe çıksındı. Varsın canımız sallansındı. Güneşli köşelerindeydik havalandırmanın. Fakat zemheri hücum etmişti sanki Ağustos'un bu sıcağına, ki biz üşüdük. Kor tanecikleri gözlerimizin kapaklarına düştü, oradan su damlacıklarına dönüşüp, suratlarımızdan aşağı süzüldü. Birer patika gibiydi su damlacıklarının yüzümüzde bıraktığı iz. O patikalarının birinde acı yürüyordu, bir yandan hüzündü yürüyen. Gurur da diğerinde yürüyordu. Yürüyüşü dimdikti.

Gün öyle ağır ki… Ağustos öyle bela ki… Ve bizim bir yanımız öyle öksüz ki... Bu andan itibaren, değildik buralarda yok! Her birimiz nefes nefese yüreğimizi tutmuş koşuyorduk Onun olduğu her yere...

Elazığ'a varıyorum bir koşuda. Gökalp, Ovacık, Çatal, Çimen... bütün sokaklara uğruyorum. Nereye baksam sen... Yerlere bakıyorum, yıllar geçmiş olsa da ayak izlerini buluyorum kanal üstünde. Senin bakabileceğini düşündüğüm her yere gözlerimle dokunmaya çalışıyorum. Köprü başlarında tutulan nöbetlerde kırmızı kolluk takıp bekleyenler var sabaha kadar. Oralardasın sen... Biz çocuktuk o zamanlar.

Sizlerin anılarınızla büyüyorduk. Anılarınızdan payımıza ne düşerse onu saklamaya çalışıyorduk çocuk usumuzda. "Dayı" dendiğini ilk o zamanlarda duymuştum. "Dayı'nın gadası, belası üstüme gele" diye

söyleyen yaşlı bir kadın. Kime Dayı diyor ki? O gün cevabımı bulamadım çocuk aklımla, fakat ben her yerde seni buldum.

“Tabi ya Dayı işte... Kim olacak?”

“Çok neşelidir Dayı. Ama kızdı mı?”

“Dayı” ...

Yaşamın hep bir yerlerinde “Dayı”. Hangi bir evde olsa Fevzi Çakmak Mahallesi’nde, Yıldız Bağları’nda, Esentepe'de orada seni gören gözler... Öyle bir merak gelip oturuyor ki içime... Keşke çocuk olmasaydım! Keşke ben de o sokakları seninle dolaşsaydım...

Fevzi Çakmak Mahallesi’nde yürüyorum. Çocukları görüyorum bilye oynuyorlar bir tümsekte. Küçücük kalpleri seni tanıyacak biliyorum. Yaşlılar kapı önlerinde bakınca gözlerinde. Karşılıklı kahvelere giriyorum. Biri tıklım tıklım. Hararetli bir tartışmanın ortasındayım. Sesin geliyor kulağıma. Gözlerin çakmak. Öyle sert, öyle güvenli bir duruş. Bir hasret toplanıyor Fevzi Çakmak Mahallesi’nde.

Esentepe'ye düşüyor hasretin bir yanı. Bir yanı Yıldız Bağları’na. Ve bilmem Komdere'de su içtin mi hiç? Ben içiyorum senin içtiğini düşünerek. Avuçluyorum. İçtiğim Umut. Dedim ya o zaman seni tanımıyordum, çocukluğumda. Ama sizlerin anılarınızla büyüyorduk. Sonra sevdalandığında şu gönlüm umuda, tanıdım seni. Artık benim de Dayı'mdın. Ve anladım ki Umudun ta kendisiymiş Dayı...

Fevzi Çakmak Mahallesi’nde uğradığım her sokağa hasretli bir damla yaş bırakıyorum. Oradan koşarak Dersim'e gidiyorum. Nefes nefeseyim yine. Senin sesini bulmaya gidiyorum oraya, dolaştığım her patikada seni buluyorum.

Norşin'in ormanındayım. Meşeler sarmış her bir yanı.

- Ne oldu neden böyle heyecanlısınız?

- Dayı’nın... Dayı’nın sesini duyduk...

Dayı’nın sesi, umudun sesi... Sesin işte burada yankılanmıştı Dayı. Ve ben senin sesini bir aksilikten dolayı duyamamıştım. Nasıl kıskanmıştım sesin ulaştığı yoldaşlarımı. Onlar gözleri pırıl pırıl anlattığında ben boynu bükük kalmıştım karşılarında. Sesin böyleydi işte. O an Dersim'de o ormanda olan yoldaşların tümünün gözlerindeki umuda dokunmuş alevlendirmiş, yüzlerinde silinmeyen bir tebessüm bırakmıştı.

Dayı’nın... Dayı’nın sesi... Gördüm o gün meşeler nasıl telaşlı heyecanlı nasıl canlıydılar. Sonra düşlerimiz dokunurdu meşelere. Gelecek o gün! Gelecek ve biz Dersim'den Elazığ'a ineceğiz. Tam da benzinliğin oradaki boş arazide sen konuşma yapacaksın biz omzumuzda

silahlar, alnımızda bereler seni dinleyeceğiz, senin savaşçıların olarak. Devrimin anıdır o an. Ko...nin de...e dair konuşmasıdır. Meşeler ortak olurdu gülüşlerimize, heyecanlı beklentimize. Şimdi ise titrek, ürkek meşeler, meşeler boynu bükük. Fakat umut orada. Akyıldız gibi sen oradasın Dayı. Sen işte buradasın! Solunda göğsümün.

Ağustos sıcak. Yürek buza kesmiş. Ağustos'a zemheri bulaşmış. Duvarın dibindeyiz bir parmak gölgesi üzerimizde, öteleri gösteren. O öteler ki adı zahirdir. Ve içimize düşen ateş. Kavgadır. Harlıdır her mevsimde. Fakat bu kavga ilk ateşinde şimdi. Alevleri sarı kırmızı yüreğimizi yalayıp yalayıp duruyor. Sarıldık öyle sıkı, öyle bağlı senin gözlerinin karasına bakarak. Duvarın dibine çökmüşüz figanı kalbimize kilitlemişiz. Sana hasret kalmışız Dayı.

Geleceğe sözler vermişiz. Anddır, bir yemindir içmişiz. Ve yolumuz senin bergüzarının yoludur demişiz...

Sensiz Ama Seninle

Sensiz ama seninle
Yürüyoruz daima
Adım adım hiç durmadan
Nehirlerce coşarak
Ardından geliyoruz
Yaşıyor yürekte
Bizde, bizimle
Güzellikler resmediyor
Tarihe
Yine
Sensiz ama seninle
Türküler söylüyoruz
Hiç susmadan yükselen
Kırmızı bayraklarla
Dalga dalga yayılan
Senin Mahir sesindir
Yaşıyor yürekte
Bizde bizimle
Güzellikler resmediyor
Tarihe Yine
Sensiz ama seninle
Birlikteyiz elbette
Tarihten yarınlara
Göğsümüzde çarpan
O büyük sevdan
Sevdamızdır umuda...
Yaşıyor yürekte
Bizde, bizimle
Güzellikler resmediyor
Tarihe
Yine

Merhaba,

Dayımızın sıcaklığıyla sımsıkı kucaklıyorum sizleri...O günden beri notlarda, mektuplarda, hücre içindeki sohbetlerde Ona ve O ana dair duygu ve düşüncelerimizi paylaştık. Ancak böyle toplu sohbet etmemiştik. Bir de böyle topluca sohbet edelim dedik. Onun bizlere neler düşündürttüğüne, neler hissettirdiğine dair...

Haberi ilk öğrendiğimizde inanmak istemedim. Daha doğrusu şöyle; açıklamadan, ifadelerden maalesef doğru olduğu anlaşılıyor. Ancak keşke yanlış çıksa, daha önceki uydurulmuş haberlerden biri olsa diye düşünmeye başlıyor insan.

Büyük bir ağırlık çöküyor o anda insanın üzerine. Daha önce de defalarca şehitlik haberi aldık. Haberin ilk duyulduğu anda acı ve ağırlık oluşur yürekte. Bu defa bu çok fazlaydı. Kolay mı önderimizi, Dayımızı uğurlamışız!

O ilk anın getirdiği ağırlıkla TV ve radyodan haberleri takip etmek, yeni bir şeyler öğrenmeye çalışmak ve Onu düşünmek dışında hiçbir şey yapası gelmiyor insanın. Komşulardan, birbirimizden notlar gelince hemen kaleme davrandık. Komşulara onu anlattık. Birbirimizle duygularımızı paylaştık.

O nasıl olmamızı isterdi düşüncesi geldi aklıma. Öyle olunca daha bir coşkuyla, şevkle eller kaleme gitti. Ağırlık yavaş yavaş azaldı. Ara ara daldığımız, gözümüz duvarda, aklımız onda takıldığı da oldu tabii. Ama hiç aklıma, "şimdi ne olacak ya da Biz Dayı'sız ne yaparız?" tarzında düşünceler gelmedi. Onun öğrettikleriyle, yarattıklarıyla hep yanımızda olacağını bilmenin ötesinde hissettim. O anda da yanımızdaydı ve bizimle konuşuyor gibiydi. Yas tutmamalısınız, durmamalı, daha da öne atılmalısınız, yapacağımız çok şey var diyordu sanki bize. Onun hep yanımızda olmasıyla bize vereceği güçle, Onun yokluğundan medet umanları yanıltacağımızı hissettim. Onu sadece dergi ve kitaplardaki fotoğraflardan görebilmiştim. Ama Onun büyüklüğüne dair kimi anılar anlatılırdı. '84 Ölüm Orucu'ndaki büyük iradesine, faşist cunta mahkemelerindeki ilkeliliğine, kararlılığına, cüretine. Yoldaşlarının her derdine önem veren, ilgilenen tam bir Dayı oluşuna... Düşmanın dahi Onun büyüklüğü karşısında saygı duyuşu, politikadaki ustalığı, dehası, her zaman öngörülerinin doğru çıkışı, her zaman yaptığını savunan savunduğunu yapan oluşu...

Bunlarla O bizler için her zaman sırtımızı dayadığımız, güç aldığımız bir kayaydı, dağdı. Onu düşünmek dahi bizlere moral ve psikolojik

üstünlük veriyordu... Bundan sonrası için de hep böyle olacak. Hatta daha da çok olacak. Onu daha da çok yanımızda hissedeceğiz. Zorluklarla karşılaştığımızda hep yanımızda olacak. Şimdilik böyle diyor ve sizleri tekrardan Dayımızın sıcaklığıyla kucaklıyorum. Ve Ona dair kimi anıları aktarayım:

Televizyonda satranç şampiyonluğu ile ilgili bir haber izleniyor. Önderimizle neredeyse yolun başından beri beraber yürüyen bir abimiz var. Haberde falan oyuncunun 30-40 hamle sonrasını hesaplayabildiği söyleniyor. O an aklına Dayı gelmiş olmalı ki: "Bir de Dayı'nın kaç bin hamle sonrasını hesaplayabildiğini düşün. On yıl on beş yıl sonra olacak şeyleri öngörüp ona göre adım atıyor. Ve gerçekten zaman onu doğruluyor" diyor. Bu açık bir deha göstergesi...

Bazı konuların tartışılıp karara bağlanacağı bir toplantı yapılıyor. 8-10 kişi katılıyor, Dayı da var. Herkes sorunları ana başlık halinde koyuyor. Toplam 20-25 maddelik bir gündem oluşuyor. Dayı biri hakkında düşüncesini söylüyor ve gündeme getirene bakıyor. O arkadaşın ilk düşüncesi "galiba tam anlatamadım" oluyor. Ve konuyu açmaya çalışıyor. Konuşma içinde anlıyor ki Dayı anlamak bir yana en az 4-5 kademe derinleştirmiş, ona göre konuşuyor. Dayı'nın en çok öne çıkan yanı düşünce ve tahlillerdeki derinliğiymiş. Böyle durumlar çok yaşanmış. Dayı, alan, bölge ve olaylara görevi gereği genel olarak vakıf olmanın çok ötesinde her şeyi ayrıntılı bilir ve derinlemesine ele alırmış. Bunun için deha düzeyinde bir zeka yetmez, ayrıca korkunç güçlü bir hafıza gerekir. Ve tabii bunları kullanmak için büyük bir halk ve devrim sevgisi gereklidir. Öyle güçlü bir hafızası varmış ki... Darbe sürecinde darbecilerden kurtulduğunda hareketle bağlantıya girmek için bazı yerleri arar. Darbeciler numaraları değiştirmişlerdir. O zaman alternatif telefon numaralarını hatırlamaya çalışır. Direkt ona bağlı olmasa da bildiği birçok yöneticinin, kadronun numarası vardır. Onlar da değişmiştir. Bu sefer bunları düşünürken kendisine 16 yıl önce verilen bir ilişkinin numarasını hatırladığının farkına varır. Bunu yıllar sonra bir arkadaşa anlatır Dayı, ve "Bu kadarı bence de fazla!" der. Aynı zamanda espirilidir de... Böyle bir hafızayla Hareket'in bilmediği, unuttuğu bir şey yoktur. "Şunu unuttum, bunu unuttum" diyenlere özellikle kızarmış. "Çağımızın hastalığı unutmak bunu muhakkak derinlemesine araştırmak lazım" dermiş.

Bir gün çalışma odasından çıkarken alacağı bir şeyi bir anlığına unutup tekrar gelip almış. Ve "hep siz unutacak değilsiniz, bir de biz ba-

kalım bu unutmak nasıl bir şeymiş" diyerek hem espirisini yapmış hem de unutkanlığa karşı sürekli savaşını tekrar hatırlatmış.

Kalınan bir evde aylar önce ameliyat geçiren bir arkadaş varmış. O sırada iyileşmiş bir durumdaymış. Bir gün Dayı aramış. Evde başka kimse yokmuş. Normalde o arkadaş da misafir olduğundan telefon açmazmış. Kimse olmayınca açmış. Dayı tanıyınca hastalığını sormuş, kendine bakıp bakmadığını... Arkadaş şoka girmiş şaşkınlıktan neredeyse...

Hiç ilgisi olmadığı halde sağlığını hatırlaması, ameliyatı bilmesi, birkaç dakikalık telefon görüşmesinde sağlığı ile ilgili nasihatlerde bulunması onu çok etkilemiş. Bu kadar iş güç içinde bunlarla da ilgileniyor, unutmuyor, önem veriyor diye...

Kadrolara çok önem verir, kendi işleriyle ilgili önerilerde bulunmalarını istermiş. Daha doğrusu zorunlu kılarmış. Yapılan önerilerin olumlu anlamda bir mantığı varsa büyük ihtimalle onaylarmış. Öyle ki "acaba dikkatli bakmıyor mu?" diye düşünceye kapılabilirmiş onu tanımayan biri. Çünkü neredeyse her öneri onaylanırmış. Ancak yeterince düşünülüp hesaplanmadan ya da genel politikaya uymayan öneriler de kesinlikle geri dönermiş. Bazen çok ciddi eleştirilerle birlikte. Önerilere yaklaşımı, eleştirileri de alana hakimiyetinin ne kadar ayrıntılı ve köklü olduğunu gösterirmiş. Çoğu zaman alan sorumlularının unuttuğu ilişkileri veya gelişmeleri, süreçleri kendisi hiç unutmazmış. Yönettiği onlarca alan, bölge göz önüne alındığında ona hayran olmamamız olanaklı değildir. Bir dönem bazı ilişkiler arası santral görevi yürüten bir arkadaşa, bu görevinden 2-3 yıl sonra Dayı der ki; "demek telefona geciktik diye bize fırça atarsın?" Arkadaş şaşkınlık içindedir: "Estağfurullah Dayı, ne haddime" diye cevap verir. Uzun zorlamalardan sonra arkadaş 2-3 yıl önce santral görevindeyken birine telefona gecikti diye kızdığını hatırlar. Tabi bu kızdığının kim olduğunu bilmemektedir. Ama Dayı o kadar santral görevlisi ve o kadar yaşanan içinde unutmamıştır o olayı.

Merhaba,

Ben de hepinizi önderimizin sıcaklığıyla kucaklıyorum. Haberi aldığımızda hemen hemen hepimizin tepkisi aynı olmuştur sanırım. Donduk kaldık. Ki hala da o donma hali belli yanlarıyla varlığını koruyor. Onunla ilgili yazmaya çalışınca öyle donup kalıyor kalem. Ne denilir ki, önderimiz yürekleri, bilinçleri sarsarak, şehitliğiyle de öğreten, derleyen, toparlayan oldu. Örgütlenmeden önce bizim yayınlarımızdan okuduğum ilk kitap

darbecilikle ilgili olan “Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz için” kitabıydı. Önderimizi ilk o zaman tanıdım. Tabii okuyarak tanımaktan söz ediyorum. Sonra propaganda kasetleri vb. derken abilerimizin anlatımları eklendi...

İnsan onu tanıdıkça daha da tanımak istiyor, merak artıyor doğrusu. Nasıl biridir diye... Yaşadığımız özel bir dönemde sorumlularımız Dayımızın bizimle ilgili gelişmeleri yakından takip ettiğini, ihtiyaçlarımızı vb. dahi sorduğunu ilgilendiğini söylemişlerdi. Yani bu bile öyle bir duygu yaratıyor ki insanda, vay be! Diyor insan kendi kendine.

Vay be!

Ve şunu biliyoruz ki önderimiz bu hareketin her sorunuyla, yaşanan gelişmelerin her yönüyle ilgilenen, alanlara bölgelere ve kişilere vakıf olan, tüm ömrünü, tüm enerjisini görevlerine adamış bir devrimci önderdi. Kongre raporunu hemen hepimiz okumuşuzdur. Orada bir yönetici kadro tarifi yapılır. Dinlediğimiz ya da okuduğumuz anlatımlarda o tarifin kristalize halini görüyoruz önderimizin kişiliğinde.

Dayı’mızın şehitliğiyle ilgili hepimizin ortak acılarından biri de bu şehitliğin çok erken olmasıdır mutlaka. Birçoğumuzun hayalidir Taksim Meydanı’nda onu kürsüden halka seslenirken görmek. Birçoğumuzun değil de ortak hayalimiz demek gerekir belki, çünkü dilden dile aktarılarak taşınır bu hayal. Ben ilk örgütlendiğim zamandan beri öyle bir görüntüyü kafamda canlandırırım mesela. Ve garip bir şekilde kürsüyü hep The Marmara Oteli’nin önüne kurarım! Oysa asıl kürsü yeri olarak kullanılan yer İETT Hareket Müdürlüğü’nün de olduğu Mc Donalds’ın bulunduğu yer. Hayalden bahsediyordum, Berkan Abatay’ın direniş sürecinde doldurduğu bir küçük anket var, orada da şöyle diyor “Devrimi önderimizin görmesini çok isterdim, çünkü en çok hak eden odur!” Ve gerçekten öyle.

Çok genç yaşta şehit düştü. Şair “her ölüm erkendir” demiş ama bu başka türlü, sağlığı yerinde olsa belki daha 25-30 yıl ülkemiz devrimini sırtında taşıyacaktı. Ve devrimi karşılayacaktık. Emperyalizmin tam da göbeğine öyle bir delik açacaktık ki dünya devrim tarihine de çok daha büyük yazılacaktı ismi. Ama o devrimi yine yapacağız, önderimizi tüm dünya halklarına yine tanıtacağız. Ve ona layık olmak için elimizden geleni yapacağız.

Önderimizin en önemli özelliklerinden bir olarak öğrenme azmi ve çok yönlülüğü. Hiçbir şeyi yarım öğrenmek istemezmiş. Politika, felsefe, tıp, teknoloji... hangi konu kendisine lazım olmuşsa ilgili kişilerden

rapor ister, bu konuda kitap, video, cd ne varsa bulur buluşturur, onların arasına dalarmış. Birkaç gün sonra o konuda bir uzman kadar bilgi sahibi olurmuş. Korkunç derecede güçlü bir anlama ve kavrama yeteneği varmış.

Her türlü bilimsel, teknolojik gelişmenin devrimin amaçları doğrultusunda kullanılabilmesi için özel bir çaba gösterirmiş. Çok açık fikirli, yeniliklere açık ama bir o kadar da kuyumcu terazisiyle tartan bir yapısı varmış. Burada hem devrimin gelişmesi için büyük bir istek, hem de onu tanıyabilmek için gereken hassasiyeti görebilmek. Bu özellikleriyle hareketimizi teknik olanakları kullanma konusunda bu derece nitelikli, becerikli hale getiren, bu düzeye taşıyanların başında da önderimiz gelir elbette. Ki düşmanların dahi önünde eğildiği bir konudur. MİT daha bilgisayarın ne olduğunu bilmezken, bilgisayarlarını korumak için fişini elektrikten çekme ilkelliğini gösterirken hareketimiz bilgisayarı iletişim, basın ve daha birçok yerde yaygın olarak kullanıyordu. Bu durumun direkt önderimizin yönlendirmesi, teşviki ve bazen de zorlamasıyla olduğu anlatılıyor.

Önderimize bilgisayar kullanımı önerisiyle gidildiğinde onun da tam anlamıyla vakıf olmadığı bir konuymuş. Ki o tarihlerde zaten teknoloji bu kadar ileri de değil. İnternetin, böyle her köşe başında bir "kafe" olayını geçelim, adını bilen dahi yok. Önderimiz büyük bir ilgiyle dinliyor öneriyi yapan arkadaşlarımızı. Bizi hızlandırır, güvenliği artırır vb. birçok avantaj sağlar... Bunun yararlı olacağını hissetmekle birlikte, kafasında birçok soru işareti de üşüşüyor. Sorunu çok boyutlu öneriyi yapanların dahi vakıf olmadığı boyutlarıyla değerlendirecek sorular soruyor. Cevabı verilemeyen konularda tekrar araştırma yapılıyor vb. Sonunda bu "teknolojik atılım"a karar veriliyor. O noktada önderimiz bu konuda çalışmayı, değişimi öneren arkadaşlara güvenini özellikle belirtiyor.

Genel anlamda Parti-Cephemizin genç kadrolara güveni bilinir. Önderimizin de bu anlamda örnek bir tavrı var ve mümkün olduğunca onların önünü açmaya, devrimi daha ileri taşımak için görev ve sorumluluklar üstlenmeye teşvik ediyor. Çok yönlülüğü yalnız "konu"larla ilgili de değil, aynı şekilde çevresinde olan, bir şekilde iletişim halinde olduğu herkesle de, aynı öyle yakından ilgilenirmiş.

Canı sıkılan bir halk ilişkimizle parkta bir gezintiye çıkıp sorunlarını dinlediği de olurmuş, kendisine mektup yazıp devrime ve devrimciliğe dair hayallerini anlatan 10-11 yaşındaki bir kardeşimize mektup yazdığı da. Onun ilgilendiği kişiler elbette ayrı bir coşkuya kapılırlarmış.

Güvenlik meselesinin izin verdiği ölçüde herkesle ilgilenirmiş. Düşman

güya bütün dünyada onu arıyor ya, ama önderimizin öyle özel bir "saklanma", "gözlerden uzak olma" hali yok. Güvenliğini insanların içindeki doğallığı, onlardan biri oluşu, onların içinde erimesi sağlıyor asıl olarak.

Yaşantısı ve düşünceleri fiziğine etki yapmış bir insandır. Düşünceleri nasıl halk sevgisiyle doluysa fiziğiyle de tam bir halk adamıdır. Konuşması, gülmesi, bakması, mimikleriyle tam bir halk insanıdır. Öyle görünmek için öyle gerektiği için vb. değil, doğası öyledir zaten. En çok arandığı dönemde dahi sokakta, pazarda, mahallede halkın, insanların içindeydi. Düşmanın en büyük yarasıdır önderimizin özgürlük eylemi ve sokaklarda dolaştığı halde ona ulaşamamış olmaları.

Daha önderimizle ilgili çok sohbet edeceğiz. Çok okuyacak, çok öğreneceğiz. Bu seferlik burada noktalayıp kalkayım. Hepinizi bir kez daha önderimizin sıcaklığıyla kucaklıyorum.

Sevgilerimle.

Merhaba,

Önderimizin sıcaklığıyla kucaklıyorum. Önderimiz artık fiziken aramızda olmasa da düşünceleriyle, yaşamıyla, yarattığı Parti-Cephe kültürüyle bize yol göstermeye devam edecektir. Ki hareketimizi kuran, bugünlere getiren, bir yanıyla yaratan odur. Onun iradesidir, onun cüretidir, onun emeğidir. Biz öğrencilerine aktardığı son mesaj da bu üç özelliğin altını çiziyor; emek, cüret ve her an iradi olmak. Bunu başardığımızda aşamayacağımız hiçbir engel yoktur. O zaman ona layık oluruz.

Dayı'nın yaşamına, düşünce ve çalışma biçimine ilişkin ben de bazı şeyler duydum. Dayı ve onun gibi önderlerin bazı temel ortak özellikleri olduğunu düşünüyorum. Dayı yaşamıyla bir ömür boyu devrimciliğin en güzel ve anlamlı örneğidir. Ki bu konuda öncesinde yazdığı bir yazı vardır; hatırlarsınız "Bir ömür boyu devrimcilik" ... O yazıda devrimciliğin özünü anlatmıştı, yaşamıyla da bunu gösterdi. O yaşamda devrimden başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey derken gerçekten hiçbir şey... Tüm düşünceleriyle devrime kilitlenen bir beyin, günün 24 saati devrime ve onun sorunlarına kafa yoran bir insan. Ve bu bir ömür boyu böyle... Her şeyi bilmesi, hepimizi tanıması, güçlü hafızası, hiçbir şeyi unutmaması, atlamaması tamamen bu yoğunluk ile ilgili. Ve Dayı'nın bu konuya ilişkin şu sözü bilinir "Eğer unutuyorsanız kafanızda devrim yok. Kafasında devrim olmayanın kafasında düzen vardır, kafasında pislik vardır" Dayı'nın yarattığı devrimcilik tarzında iradilik çok belirleyicidir. Hiçbir şeyin kendiliğindenciliğe bırakılmaması, her şeyin planlanması,

önlemlerin önceden alınması, plan ve programların uygulanması, denetlenmesi ve hep cüret ve emek... Bu tarzın gerçekten başka bir örneği yok günümüz dünyasında. Bundan emin olabilirsiniz. Keşke olsa ama yok. Bu gurur ve onur bize ait, Parti-Cephe'ye ait. Gücümüz de işte tam burada; Dayı'nın yarattığı bir tarz var; o yanıyla Parti-Cephelilik bir dönemin Bolşevikliği gibi, bir ideoloji, bir kültür, bir tarz. Dayı'nın halkına, yoldaşlarına ve kendine duyduğu güveni biliyoruz. O yanıyla gözü arkada kalmadı. O görevini son anına kadar, her zamanki gibi yerine getirdi. Önemli olan yaşamın sonuna kadar, son nefese kadar devrimi yaşamak, ki o her an, her saniye zaten yaşadı devrimi, yaşıyordu. Bu bilinçle ve inançla rahattı, ölümü de bu rahatlıkla karşıladı. "Üzülmeyin, ağlamayın" sözü çok anlamlı. Devrime sarılın, görevlerinize sarılın demektir bu. Kendine o kadar güvenirdi ki, ihanetin en büyüğünü yaşadığında "gerekirse bu hareketi atomlarına kadar parçalar yeniden yaratırım" demişti. O bize devrimin yolunu çizdi.

Artık görev bizde, bu yolu tamamlayıp devrimi kazanacağız ve onu Dayımıza armağan edeceğiz. Bu zorlu yolda hep yanımızda olacak. Yine hep yol gösterecek. Onun tarzıyla, yöntemleriyle ve onları daha da geliştirerek yol alacağız...

Bir kaç gün önce onu rüyamda gördüm. Dr. ve B. abiyle paylaştım hemen, ilginç bir rüyaydı... Bir yerde, neresi olduğu meçhul, bir mahalle herhalde dolaşıyoruz. Dayı bana soruyor; "minibüse biniyor musunuz?" Ben de "evet" diyorum... anlatıyorum... uzun uzun... garip, bir rüya işte... Bu arada duvarda bir afiş görüyoruz. Bir şeyler yazıyor, ben Dayı'ya gösterip "Burada ne demek istedik" diye soruyorum. O da, "orada Lenin'den bir alıntı yaptık" diyor. Sonra birileri daha var ama uzakta, 3-5 kişi, kim hatırlamıyorum. Dayı, "onları, çağır, onlarla bir tanışayım" diyor... Ben sesleniyorum ama gelmiyorlar... Sonra kahvaltı için mazgalın sesi ile uyandım. İşte böyle bir rüyaydı. Ne alaka!

M'nin anlattığı bir anı vardı, telefon ile ilgili. Ben onu farklı dinlemiştim. Şöyle, bir savaşçımızın aradığı bir telefon var. Normalde Dayı bakmıyor. Ancak zorunluluktan telefona bakmak zorunda kalıyor. Arkadaş günlük arayıp "iyiyim..." diyor... bu kez "biraz rahatsızım" diyor... ertesi gün yine "başım ağrıyor" diyor... Dayı da "ilaç al" diyor... Bu böyle bir kaç gün devam ediyor, arkadaş sürekli "hastayım, iyi değilim, şuram ağrıyor..." vb. diyor. (...) (*Bu bölüm hapishane idaresi karaladığı için anlaşılmıyor*)

Santralde telefona bakan bir arkadaş var; "hastayım diyorum anla-

mıyor". Tabi bu arkadaş telefonda konuştuğu kişinin Dayı olduğunu bilmiyor. Belki de bu başka bir anıydı... Ancak 90-91 döneminde Dayı'nın sık sık savaşçıların, ekiplerin evlerine gidip, onlarla tek tek ilgilendiği olurmuş. Şimdilik böyle bağlayalım sözü. Dayımıza olan bağlılıkla tekrar kucaklıyorum hepinizi. Selam ve sevgilerle.

Merhaba,

Bu aynı zamanda mesajımız olarak gönderilen yazıdır. İlk günler yol aldı sonrasında engellendi bunu da paylaşmış olalım.

Evet o an durdu dünya ve yeniden dönerken doğal olarak farklıydı. Fiziken onun yokluğu ama öğrettikleriyle varlığı hakimdi. Aradan 20 gün geçti ve aynı şekilde onunlayız. Onun sesiyle, düşünceleriyle hareket ediyoruz. İşte Dayı tam da budur, önderlik bilincini tepeden tırnağa öğretendir. Anlatımlar ne kadar güçlü, ne kadar yalın. Onu yaşıyor olmanın ve onu yaşayacak olmanın sarsılmaz izleridir bunlar. Kimimiz onunla karşılaştık, kucaklaştık, gözlerine baktık. Kimimiz o anı yaşamak için ne düşler kurduk.

Ekranlara çıktığında sessiz ve gururla izledik. Sesini duyunca yüreğimiz kabına sığmaz oldu. Bir sözü, bir tavrı, dünyayı alt üst eden öngörüsü günlerce dilimizde, beynimizde yer etti. Ve onun önderliği sadece bizlerin nezdinde değil Türkiye ve dünya halklarının, dost ve düşmanların nezdinde de hayat buldu. Türkiye devrim tarihinde onun kadar tartışılan bir önder olmamıştır. Mahirler, Deniz ve İboların önderliği çok ayrıydı. Herkesin pusulasının bir yere ayarlı olduğu günlerde, ciddi alt üst oluşlar yaşanırken, ideolojiler terk edilip yeni şeyler keşfedilirken o hep doğru olanı öngördü. Onu hayata geçirmeye çalıştı. Onunla yaşadı. Önderlik bu değil miydi? Tepeden tırnağa inanç, cüret, kararlılık.

O ilk anki duygular gerçekten önemlidir. En duru hali ifade eder. Eminiz "hiç kimse gözyaşı dökmesin" sözü boş bir söz değildir. Bizleri çok iyi tanıdığı; bağlılığımızı bildiği için bunu söyleme gereği duymuştur. Ki, buna rağmen kimi arkadaşlar bırak bir kez de senin beklentinin dışında böyle bir anı yaşayalım duygusuyla kendi kendine onu gerçekleştirmiştir. Sonrası yine dediği gibidir. Paşa'dan sık sık alırdım kongre kasetini, Dayı'nın sesiyle tarihimizi dinlerdim. Müthiş güç verirdi. Kızdığımız, olmaz dediğimiz belki de anlaşılmadığımızı düşündüğümüz ya da ciddi bir eksikliğimizde başvurduğumuz hep o olurdu. Kaseti takar onu dinler, sözleriyle yeniden yeniden tarihimizi yaşardım.

Ona dair anlatımlar çok olurdu. Yemek yerken herkesin onu izlediğini

bilmesi, sorumluluğunun ne derece büyük olduğunu hissetmesi elini-ayağını dolaştırdığı o kadar doğal, halktan biri olduğunu göstermiş.

Hapishanede, "Dayı ben çok korkuyorum. Bana izin verin ben gideyim" diyen birine: "Bizde o kadar cesur var gel sen de bizim korkağımız ol ne çıkar" diyen, O insana güç katacak, korkusunun anlamsızlığını, ailemizin büyüklüğünü gösterecek kadar büyük bir yüreğe sahiptir.

Çöpleri almaya gelen bir adli ile sohbet ederken onda hayranlık uyandıran, çay ikram edip ihtiyaçlarını sorarken yüreğinde yer edinen ve o adli tutsağın sonrasında onun önderimiz olduğunu bilip de şaşırmasına gülen de odur. Ve o adli "ben Dayı'yı gördüm bilmiyordum ki, bilseydim bana çay getirip bulaşık yıkarken izin vermezdim. Koşup yardımcı olurdum" derken anlata anlata o anı bitiremiyordu.

Dayı'yla karşılaşmayanlar onunla kucaklaşma şansı bulamayanlar böylesi anlarda daha bir gıpta ediyor. Örneğin gardiyanlar anlatırdı. Ve gerçekten o anları yaşarlardı. Sonra dönüp ya nasıl firar etti? Bari bizim zamana denk gelmeseydi, günlerce hepimize işkencede yapmadıkları kalmadı diye anlatırlardı. Ve bütün bu anlatımlardan ortaya önderimizin gerçekliği, yarattığı büyük etki çıkıyor.

Gayrı ben burada nokta değil virgül işareti koyayım. Dergi ilanlarını okuyorsunuzdur. Her bir başlık ayrı bir derinliktir. Onlardan alacağımız çok şey var. Ve en temeli. Her şeyin bir günde başlayıp bir günde bittiği gerçeğidir. Onun devrimci yaşamı beyninin nelerle dolu olduğunun da ispatıdır. Bu nedenle devrimciliği yeniden tanımlamak sözü onu yaşamak, anlamakla mümkündür.

Dünyayı fethetme coşkusu, iktidarı alma inancı duyardı ya Dayı, ufkumuzun büyüklüğü, irademizin önemine işaret ediyordu. Bir kez daha önderimizin sıcaklığıyla kucaklıyorum.

Selamlar...

Merhaba,

Hepinizi Dayı'nın sıcaklığıyla kucaklıyorum.

Dayı devrimdir vurgusu var son sayıda. Devrimin ve devrimciliğin somut hali, örneği. Her şeyiyle, tüm enerjisiyle devrime yoğunlaşmak, sadece devrimi düşünmek. Şöyle bir sözü vardı: "Devrimin yararına olan her şey dostumuz, devrime zarar veren her şey düşmanımızdır." Her şeye devrimin çıkarlarıyla bakmak, bunu bir tarz, alışkanlık haline getirmek. Ve devrime en küçük zarar veren her şeye düşman olmak,

onunla uzlaşmamak... Ki Dayı'nın en önemli özelliklerinin başında bu kastettiği düşman (ki bu genelde iç düşmandır, zaaflarımızdır) ile uzlaşmamak.

Bugün var olan hareketimizi, kültürümüzü de yaratan asıl olarak bu özelliktir. Hiçbir olumsuzluk, zaaf üstü örtülü bırakılmaz, açığa çıkarılır, onunla mücadele edilir. Bu elbette emek ister, sabır ister, hareketimiz ve Dayı bu sabrı hep göstermiştir, insanlarımızın eğitimidir bu süreç aynı zamanda...

Yine belirtilmişti ilanda, "Sorun yanlış yapmak değil, yanlışta ısrar etmek"... İşte bu nokta artık zaafların kesilip atılması gereken nokta. Orada da uzlaşmaz ve sert olmak gerekiyor. Öyle de olmuştur hep. Çünkü belirleyici olan kişilerin değil devrimin çıkarıdır, devrime zarar veren hiçbir zaaf, statüko, dayatma kabul edilemez.

Hep Dayı'nın anlatımları ile şekillendik, insanlarımızı da öyle şekillendirdik. Bundan sonra da öyle olacak. Onun tarzına, devrimciliğine daha çok sarılacağız bundan sonra da. Onun yaşamından öğrenmeye devam edeceğiz. Öğrendiklerimizi hayatta, pratik mücadelede göstereceğiz. Ona ancak öyle sahip çıkarız. Onun öğrencisi olmanın yolu budur. Hep güçlü olmak, iradeli olmak, uzlaşmaz olmak, cesur olmak... Öz olarak devrimci olmak...

Dayı'nın sıcaklığıyla kucaklıyorum. Selam ve sevgilerle.

Merhaba,

Dayımızın sıcaklığıyla herkesi kucaklıyorum sıkıca...

Derginin ilanlarını görüyoruz, içimiz gidiyor. Kaçıracağımız yerler değildi diyor insan içinden. Düşman işte, düşmanlığını yapıyor. Bizi nereden vuracağını biliyor. Biz de onu biliyoruz tabii... Neyse. Dayımıza ilişkin "Baba şefkati, önder disiplini" ifadelerinin yer aldığı bir başlık vardı. Çok bilinen, hapishanede Erol Yalçın'a gösterdiği yakınlık, ilgi nedeniyle Erol'un etkilenmesi ve bu etkilenmeyle birlikte Devrimci Sol'cu olduğunu duymuştum. Erol diğer siyasetlerle birlikte kalırken Dayı'ya ilişkin ileri-geri konuşuyorlar. Şöyle sert, böyle sert, otoriter, konuşmaz, asık suratlı vb. vb. laflar ediyorlar. Erol da merak ediyor. Bu kadar anlatılan, konuşulan insan kimdir, nasıldır? Bizim koğuşa çıkıyor. Yemekhanede masada oturan birisi Erol'u çağırıyor, oturtuyor. "Çay içer misin?" diyor, kalkıyor çayını getiriyor. Sohbet ediyorlar. Ve sohbette öğreniyor ki karşısındaki insan Dursun Karataş... Etkileniyor tabii. Sonrası malum... şehitliğe varan yolda Devrimci Sol'cu oluyor. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Yine bu arkadaş anlatmıştı. Yeni bir ayakkabı alıp hediye ediyor Dayı. Ayakkabı vuruyor ayağını, günlerce de o ayakkabıyla dolaşmak zorunda kalıyor. Neyse Dayı öğreniyor bunu ve üzülüyor. Çıkar ver diyor, ayakkabıyı alıp kalıba verdiriyor ki ayağı rahat etsin. Bir iki gün daha acı çekmesine dayanamıyor Dayımız... Baba şefkati deyince bu anlar geldi aklıma. Tabii önder disiplini de çok iyi bilinir. Zaaflara, eksikliklere, disiplinsizliklere karşı nasıl acımasız olduğu, hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadığı da çok iyi bilinir. Çünkü faşizm koşullarında devrim iddiasıyla yola çıkmış bir savaş örgütünün önderidir o. Savaşta disiplinsizlik demek yenilgi demektir, ölüm demektir, daha çok kayıp vermek demektir.

Devrime inanıyoruz... Dayı'dan miras kalan temel parçalardan biri de bunlar deniliyordu. Tam denk düşmüyor ama, bu konuda yazmak istedim. İdealleri yıldıza benzeten bir söz vardı. "İdealler gökteki yıldıza benzer. Ulaşamazsanız bile yolunuzu aydınlatırlar" der... Kuşkusuz sosyalizm "ulaşılmayacak bir yıldız" değil bizim için. Ancak onun hayali-heyecanı da hem yolumuzu aydınlatıyor hem de bu zorlu yürüyüşümüzde güç veriyor bize.

Bugünün Türkiyesi'nde geleceğin sosyalizmini görmek zordur. Öyle olduğu için de sosyalizm adına yola çıkıp da dökülen onlarca örgüt vardır bu ülkede. Oysa biz 30 yıl önce nasıl bir heyecanla çıkmışsak yola bugün de aynı heyecanla yaşıyoruz. Yeri gelmiş onbinlerce insanımızla yürümüşüz Parti-Cephe arkasında. Yeri gelmiş on kişi olmamışız o pankartın arkasında. Yeri gelmiş dünyayı sarsan eylemlerin altına atmışız imzamızı, yeri gelmiş yıllarca susmuşuz... Ama idealimiz, inancımız, hedefimiz hiç değişmemiş. Her dönem, her an aynı olmuş. İşte sağlam önderlik farkı bu... Şanslıyız o yanıyla.

Bir de Dayı'nın şehitliğini öğrendiğimizde neler hissettik, duygularımız neler oldu? Belki yaşarken ifade edemiyoruz tam olarak, bazen yazarak iyi ifade etmiş arkadaşımızın yazdıklarını gördüğümüzde, "evet, işte, aynen böyle" dediğimiz de oluyor. Sonuç olarak ifade edelim, edemeyelim kimi duyguları yaşadık, yaşıyoruz. Ama bizden beklenenler ifade edilirken söylenen bir şey vardır. "Acı ve üzüntü sıradan duygulardır" anlamında bir ifade... Duygularımızı inkar edebilir miyiz? Edemeyiz, yaşadık... Ama vurgulanan bu ifade üzerine de düşünmek lazım denir. Yine ilanda geçen... "Dayı'nın bize bıraktığı iki temel görevden birisi kitle mücadelesinin geliştirilmesidir" sözü vardı. Nasıl yapacağız, bize düşen görev nedir? Daha çok düşünmemiz gerekiyor bunları. Böyle

deyip sözü arkadaşlara bırakayım.

Selamlar sevgiler.

Merhaba,

Hepinizi Dayımızın sıcaklığı ve savaşçılığıyla kucaklıyorum. Yazılacak anlatılacak o kadar çok şey var ki... Bir yıldız kaydı benzetmesi ve yaşanması çok güzel ve anlamlı. Aynı zamanda çok kapsamlı... Yıldızın saçtığı ışığı yazabiliyoruz ya da onu görebiliyoruz sadece... Sonunda büyük bir ışık yoğunlaşması ve kayıp gidiyor yıldız... Bunları bir yere kadar görüyor hissediyoruz. Yıldızın yaşantısını anlatırken de öyle... Her anı devrime adanmış bir hayat diyoruz örneğin. Bunun nasıl şekillendiğini ne kadar anlatabiliyoruz, ne kadar anlayabiliriz. Örneğin bir arkadaşın anlattığına göre uykusu 2 saati nadiren geçermiş.

Gece 2'ye doğru karargah sorumlusunun uyarısıyla yatar çoğu zaman; "Dayı dinlenmeniz lazım." O anlarda uslu bir çocuk gibidir. Üstünü değişir yatar. Sabah 04.00-04.30 civarı çoğunlukla kendiliğinden kalkar. Ya da karargah sorumlusu kaldırır. Hemen üstünü giyinir ve kahvaltıya kadar hummalı bir çalışma başlar. Onunla yaşayan arkadaşların anlatımından tam bir devrim amelesi manzarası canlanır gözünde insanın... Faksın yaygın kullanıldığı dönemdi. Kendisine gelen faksı daha makineden çıkarken okur. Faks yavaşladıkça sonraki cümleyi merak eder, sabırsızlanır. Bu arada elinde büyük bir harita metot defteri vardır. Oraya büyük büyük harflerle kısa notlar alır. Not defterine bakmadan yazdığı için notların bir kısmı çaprazdır, bir kısmı düzdür, kimi dalgalıdır. O deftere bakıp beynindeki kavgayı görebilirdi insan.

Diyelim tam yatacağı sırada bir faks gelmeye başlar. Biraz önceki uyarıyı uslu uslu yerine getirmeye hazırlanan Dayı, yeniden şahin kesilir. Hemen makinenin başına koşar, notlar alır... Hemen cevabı hazırlar daktilo edilmek veya şifrelenip gönderilmek üzere sorumluya verirdi. Zaten sorumlu böyle anlarda uyarmaması gerektiğini bilir. Dayı öyle bir insandı ki, bir dakikalık gecikmenin ne gibi olumsuzluklara yol açacağını bilir ve ona göre yaşardı.

Eylem planı yapan birlikle beraber eylem yapardı, takibe giren biriyle takibi yaşardı; arada mesafeler olabilir ama Dayı ruhuyla oradaydı. Eminim her bir boranımızla beraber Ölüm Orucunu yaşamış, her bir insanımızla beraber işkenceleri görmüş, her olanak eksikliğini bizimle yaşamış bir insandı. Bu yönüyle de bir babaydı. Evlatlarıyla üzülen ve sevinen bir baba... Anlatacak çok şey var. Onunla ilgili çok duyduk ve

düşündükçe akla geliyor Che'nin Camilo Cienfuegos'un şehitliğiyle ilgili yazısını okudum kısa zaman önce. Bir de Fidel'in Che'nin şehitliğiyle ilgili olanı. Yanlarında bu kitaplar olana, tekrar okumalarını tavsiye ederim. Duygu ve düşüncelerin ortaklığı ne kadar net görülüyor. Bir de Dayı'nın nasıl bir zincirin halkası olduğu. Buraya birkaç alıntı yapmak istiyorum... Camilo için diyor ki Che; *"Herkesin onu tanıdığı, hayranlıkla sevdiği bir sırada gitti. Bu daha önce de olabilirdi.(...) Camilo ve Camilolar halkın gücünün kanıtları, savaşa girişen bir ulusun en saf düşüncelerini savunmak için neler yaratabileceğinin ve en soylu amaçlarına erişmeye inancının en yüce biçimde dile gelişidir. (...) Sürekli ve ölümsüz yenilenişi içinde, Camilo HALKIN BİR BENZERİDİR."*

Fidel'in Che için söylediklerinin hangi birisini yazsam diye şaşırıyor insan...

"Devrimci bakış açısından, halkımızın bakış açısından Che'nin emeğini nasıl görmeliyiz? Onu yitirdiğimizi mi düşünmeliyiz? Onun yeni yazılarını okuyamayacağız, bu doğru, sesini artık duyamayacağız, bu da doğru. Ama Che dünyaya bir miras bıraktı, büyük bir miras ve bizler onu o denli yakından tanıyanlar, Che'nin mirasçıları olabiliriz. O, bize devrimci düşüncesini, devrimci erdemlerini bıraktı. Bize karakterini, iradesini, dayanıklılığını, çalışma anlayışını miras bıraktı. Tek kelime ile bize örneğini miras bıraktı! Che'nin örneği halkımızı biçimlendirecektir. Che'nin örneği halkımızın ulaşmak istediği ideal olacaktır!

Devrimci savaşçılarımızın, militanlarımızın, insanlarımızın nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, hiç duraksamaksızın yalnız şunu söylemeliyiz: 'Che gibi olsunlar!' Gelecek kuşakların nasıl olmasını istediğimizi açıklamamız gerekirse, yalnız şunu söylemeliyiz: 'Che gibi olsunlar!' Çocuklarımızın nasıl eğitilmesini istediğimizi açıklamamız gerekirse, yine hiç duraksamaksızın: 'Che'nin düşüncelerine uygun biçimde eğitilmelerini istiyoruz!' demeliyiz (..) Çocuklarımızın ilerde ne olmalarını dilediğimizi açıklamamız gerekiyorsa, ateşli devrimciler olarak ta yürekten 'Che gibi olmalarını istiyoruz!' demeliyiz." Diyor Fidel, Che'ye ilişkin duygularını, düşüncelerini aktarırken.

Biz de diyoruz ki,
Dayı devrimdir.
Dayı halktır.
Dayı gibi olmalıyız...

Yine Seninleyiz

Yine seninleyiz
Yine umutluyuz
Her şeyi çalınmış bir halkın
Her şeyini geri almak için
Seninleyiz, umutluyuz
Yine seninleyiz
Yine yürüyoruz umutla
İşçinin emeği, köylünün alınteri,
Bebelerin çalınmış gülüşleri için
Halkımızın çalınmış düşleri
Yasaklanmış dilleri için
Irak, Filistin ve dünya ezilen halklarının
Öfkesini sürerek namluya
Önümüzde sen, ellerde kızıl bayraklarla yürüyoruz
Yine seninleyiz
Yine umutlu, yine kavgacıyız
Yine duvarlara umudu işliyoruz
Umutsuz yüreklere umudu taşıyoruz sokak sokak
Meydanlarda dövüşüyoruz barikat barikat
Dağlarda, şehirlerde çatışıyoruz ev ev, tepe tepe
Kuşatmalarda orak çekiçli bayrağı dalgalandırıyoruz
Yine seninleyiz
Yine umutlu, yeni destanlardayız
Yine eriyeceğiz hücrelerde
Yine bir direniş türküsü olacağız zindanlarda
Gün olacak dirileceğiz atılımla
Halkın öfkesi, adaletin sesi olacağız
Gün olacak yeneceğiz, yenileceğiz
Sağa-sola savrulmadan
Seni önümüzde, omuzbaşımızda, bilincimizde yaşatarak
Destanlar yaratarak yürüyeceğiz

Yine seninleysek
Ve yine umutluysak
Dilimizde söylenmiş,
Bilincimize kazılmışsa zafer
Yine ölüyorsak o kızıl günler uğruna
Ve toprağa her düştüğümüzde
“Bize Ölüm Yok” diyorsak
Yine sosyalizmde ısrar ediyorsak
Senin önderliğinde yürüyor oluşumuzdandır
Yine ve daima seninleyiz
Yine ve daima umutluyuz
Anadolu halklarının bir hareketi varsa
Bir Parti-Cephe’si varsa
Bir umudu varsa
Bu umuda sen hayat verdin
Senin içinden yürüyecek halkımız
Senin önderliğinde savaşacak Cepheliler
Senin sesinle konuşacak umut
Senin komutanlığında ölecek yoldaşlarımız
Seninle devrime yürüyecek
Seni daima kalbimizde,
ruhumuzda, bilincimizde ve halk kurtuluş savaşımızda yaşatacağız

Onunla Yürüdük,
Onunla Yürüyeceğiz...

"Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır..." diye yazmıştı Mahir Çayan. Gerçekten de devrimin yolu tam da Mahir'in ifade ettiği gibidir. Bu yolda yürümek onurlu olduğu gibi, aynı zamanda çok da meşakkatlidir. Bu onurlu yolda yürümek isteyenlerin canları da dahil, büyük bedeller, göze almış olmaları gerekir. Mahirler'den sonra onların gösterdiği yolda yürümek için yola çıkanlar çok oldu. Ama o engebeli, dolambaçlı, sarp ve çetin yolda bedeller ödeyerek durmadan yürümeyi birçoğunun yüreği kaldırmadı. Ama yola çıkanların içinde yürekleri de dahil, her şeyini mücadeleye adayan, gençler de vardı, mücadelenin, geleceği onların omuzlarında yükselecekti.

Günden güne kavga gelişip, yetkinleştiği gibi, bu kavgayı yürüten ve yönlendiren örgütler ve kişiler de gelişip, yetkinleşiyordu. Bu gençlerin içinde etrafındaki insanların Dayı diye hitap ettiği birisi vardı ki, o mücadelenin doğru çizgide yürümesi ve gelişip güçlenmesi için durmadan çalışıyordu. Yıllar arka arkaya akıp giderken aynı enerjiyle, yorulmak bilmeden, her zorluğa göğüs gererek çalışan Dayımız giderek "Dayı" vasfının yanına önderlik vasfını da ekleyecekti.

İlk dönemler Mahirler'in çizgisinden yola çıkanlar çok oldu. Ama o sarp ve meşakkatli yol kimilerinin gözünü çabuk korkuttu ve bıraktılar. Kimileri engebeli, dolambaçlı yollarda uzun süre yürümeyi göze alamadı ve kestirme yollardan gitmeye kalktı. Ama bu yollar hedefe ulaşmayan yollardı. Kimileri de, doğru yollardaki izleri silmeye çalışarak, tehlikesiz yollarda yürümeyi seçtiler. Sonuçta hepsinin kaderi bir noktada kesişti; yola devam edemeyip, bataklığa saplandılar. Biz ise Dayımızın önderliğinde ve onun yol göstericiliğinde zorlu ama doğru yoldan bir an olsun ayrılmadan bugüne ulaştık. Nelerle karşılaşmadık bu uzun ve onurlu yolda. Ne kadar büyük zorluklarla boğuştuk, ne büyük badireler atlattık. Ülkemizin sokakları, meydanları, dağları, şehirleri ve hapishaneleri… Nelere tanık olduğunu anlatmakla bitiremeyiz.

O günlerden bugüne önümüze dikilen barikatları aşa aşa, ateş çem-

berlerinden geçe geçe, tereddütsüz yürüdük bu yolu. Yol almak ve daha ileri mevzilere ulaşmak büyük bedeller pahasına oluyordu. Yanı başımızda yoldaşlarımız şehit düşerken kuşkusuz yüreğimiz paralanıyordu ama biz hızımızı kesmeden ilerledik. Elbette ki barikatları yararken de, ateş çemberlerinden geçerken de bizlere yol gösteren birisi vardı. Bunca zamandır kimileri gibi batağa saplanmadan, zorlu geçitleri aşa aşa durmadan ilerliyorsak bu, bizlerin maharetinden çok, bizlere yol gösteren Dayımızın sürekli olarak doğru yolu göstermiş olmasından kaynaklıdır.

O, yalnızca bize ve Türkiye halklarına değil, günü geldiği zaman dünyadaki tüm devrimcilere yol gösteren birkaç devrimci önderden birisi oldu. 1980 sonları ve '90 başlarında sosyalist blok dağılırken, sosyalist ülkeler birer birer emperyalizmin insafına terkedilirken, dünya solunda inanç yitimi doruk noktasına tırmanmıştı ve teslimiyet rüzgarları ortalığı kasıp kavuruyordu. Kimileri ise, icazet almak ve silahlarını teslim etmek için savaştığı faşist, emperyalist güçlere boyunlarını büküyordu. Böylesi bir ortamda dahi biz devrim yürüyüşümüzü tereddütsüz ve kesintisiz sürdürüyorduk.

Dünyanın her yerinde birkaç istisna dışında "teslimiyet", "silah bırakma" sesleri moda haline gelmişti deyim yerindeyse. Bu sesler sanki dünyanın en büyük korosundan çıkar gibi kulakları tırmalıyordu. O sesler bizleri de rahatsız ediyordu kuşkusuz ama kulağımızda onlar değil, Dayımızın tok sesinden "Daha Hızlı Koşmalıyız" sözü çınlıyor. Ve daha hızlı koşmak için atılım kararı alarak dolu dizgin atağa kalkıyorduk. Bu halimizi gören düşmanlarımız dahi şaşkınlıktan küçük dillerini yutacak duruma düşüyordu. Dayımızın önderliğinde yürüdüğümüz bu zorlu yolculuk boyunca bizler acıların her türünü gördük. Bazı yoldaşlarımız işkence tezgahlarında can verdi, bazılarını kurşunlarla katlettiler. Bazılarının yakılıp kömür haline getirilmiş bedenlerini gördük, bazılarının ise ölüm oruçlarında yüzlerce gün hücre hücre eriyerek şehit düşmelerini yanı başlarında izledik. Yeri geldiğinde kendi bedenlerini alev topuna çeviren canlarımızı da gördük.

Tüm bunları yaşarken biraz geride kalmanın utancı ve çokça da onların yoldaşı olmanın gururu ve onuru vardı yüreğimizde. Bir yanıyla da yüreğimiz onların acısıyla kavruluyordu. Bunca acı yaşadığımız için bazen "yüreğimiz acılardan nasırlaştı" deyimini kullandığımız da oldu. Elbette nasırlaşma deyimi hissetmeme, duyarsızlaşma anlamında değildi; o acıları çok yaşadığımızı belirtmek içindi. Yoksa şehit düşen

her yoldaşımızda yüreğimiz aynı şekilde yanar her zaman. Bazı durumlarda, bazı yoldaşlarda o acı daha fazla ve daha yakıcı hissedilir. Bunlarla da karşılaştık, yabancısı değiliz.

Bu acıların en büyüğünü ve en derinini 11 Ağustos'ta yaşadık. Çünkü o gün hareketimizi yaratan o engebeli, dolambaçlı, sarp yollardan geçirerek bugünlere getiren ve daha ileriye nasıl gideceğimizin yolunu, yöntemini gösteren önderimizin şehit düştüğünü öğrendik. Ölümlü her insan gibi önderliğin de bir gün öleceğini biliyorduk elbette. Ama insanın yüreği bunu doğal karşılayamıyor. Dayımız onlarca yıllık devrim yürüyüşümüzde devrimci hareketi kurduğu gibi, süreç içinde onu geliştirip Parti-Cephe'yi yarattı. Bu yolculuk boyunca ülkemiz ve dünya devrim tarihine asla silinmeyecek derin izler bırakarak ilerledik.

Ölümlü dünyada bir yandan bu sonuçla bir gün karşılaşacağımızı bilsek de, diğer yandan bu ihtimali uzak tutmak ve yok saymak isterdik. Dayımız fiziki olarak hep aramızda olacaktı sanki. 11 Ağustos'ta fiziki ayrılığın gerçekleştiğini öğrendik. O tür durumlar için halkımızın "ateş düştüğü yeri yakar" deyimi vardır ya, tam da o deyimdeki gibi oldu. Ateş yüreğimize düşmüştü. Yüreğimizi yaktı kavurdu. Yüreğimizdeki bu yangının kolay sönmeyeceğini de biliyoruz. Nasıl sönsün ki, ne zaman zora düşsek biz hep Dayımızı arayacağız.

Yüreğimiz yanıyor hem de cayır cayır, acımız büyük hem de çok büyük ama bunlara rağmen "yolcu yolunda gerek" deyiminde olduğu gibi, biz her zamanki gibi yolumuza devam ediyoruz. Bugüne kadar yaşadığımız en büyük acılardan birisi oldu. Bundan sonra benzeri ve daha büyüklerini de yaşayabiliriz. Acılar karşısında yılgınlığa kapılmamak ve paniklememeyi, daha da kararlı şekilde yürüyüşe devam etmeyi Dayımız öğretti bize. Bugüne kadar onun öğretilerini yaşama geçirdiğimiz gibi, bundan sonra da aynı şekilde yaşama geçireceğiz. Onun için düşmanlarımız bizde yılgınlık olur, bocalarlar gibi boş hayallere kapılmasınlar. Bizler bugüne kadar Dayımızdan öğrendiğimiz gibi yürüdük yolumuzda, bundan sonra da aynı şekilde devam edeceğiz.

Dayımızın şehadeti yüreğimizi yaktığı gibi, sanki yürüttüğümüz mücadele yetim kalmış gibi oldu. Ne de olsa verdiğimiz mücadelenin her zerresinde onun emeği vardı. Devrim mücadelesinde sosyalizm için verilen bir ömrün ve bu uğurda yaşam boyu çarpan bir kalbin durması yalnızca onun yoldaşlarını değil, tüm halklarda gereken yankıyı bulmalıdır. Dayımız, halkların kurtuluşu için yaşadı ve bu uğurda öldü. Bizlerin ve tüm halkımızın başı sağ olsun diyoruz ve Dayımızın anısı önünde

saygıyla eğiliyoruz.

Dayı öldü diyorlar
Kabullenemiyorlar
Kabullenemiyorlar ölümsüzleştiğini
Bıraktığın değerlerden
Çizginden, yoldaşlarından
Halkın kalbinde hiç ölmeyen
Dayıdan korkuyorlar
Göreceksin Dayı göreceksin
Zulüm ile savaşacak
Savaştıkça direnecek
Direndikçe sosyalizmi
Getireceğiz
Ve neden ölümsüzleştiğinizi
Kabullendireceğiz dünyaya...

Önderlik Etmeye Devam Edecek

Her ölüm acıdır. Her ölüm adaletsiz ve her ölüm zamansızdır! Kimi ölümlerde ise bu acıyı, adaletsizliği ve ansızlığı bin kat daha derin, daha fazla yaşarsın. Konduramazsın, kabullenemezsin, hafsalan almaz, düşüncesi bile çıldırmana yeter, aklın kabul etse yüreğine söz geçiremezsin. Hayat durur, zaman akmaz, sesin soluğun kesilir... Ansızın gelir çöreklenir üstüne o kara haber. Zaman ve hayat bitmiştir! Nereden başlamalı peki soluk almaya? Nasıl başlamalı! Aklının ucundan bile geçmezken nasıl kaldırmalı bu haberi? En değerlimizi, gözümüzden dahi sakındığımız kıymetlimizi, bizi biz edenimizin o kara haberini yüreğe şimdi nasıl anlatmalı? Yürek bunu nasıl kaldırsın peki? Şimdi kime çatmalı, kime kızmalı, kime bağırmalı, kimin yakasına yapışmalı, kimin ümüğüne çökmeli, kimin bağırsağına düğüm atmalı... Ah ulan kahpe felek! Ah ulan kambur felek! Binlerce kez yanıp kavrulsa bu kadar çok acı duyabilir mi insan? Nasıl sindirmeli bu haberi peki? Kimisine yakışmaz ölüm. Hiç yakışmaz. Daha o ilk gün, yola koyulduğun o ilk anda tanıdığın, sevdiğin, bağlandığın, yoluna baş bağladığın gibi kalsın istersin. Hep öyle kalsın istersin. Başka türlüsü aklına bile gelmezken, hayat-doğa, doğum-ölüm diyalektiği deme şimdi yüreğe. O anlamaz ki bu dilden. O omuzlarına çöken bu ağırlığı, boğazına düğümlenen bu yumruğu bilir. O yanıp kavrulduğu ateşte yarenlik eder. Hangi yürek bunu kabul eder? Hangi dil bunu söylemeye döner? Söyleyemiyor işte! Yangın yerine dönen yürek kabul etmiyor işte. Gözün görse bile kabullenemiyor. Nasıl söz geçirebilirsin ki? O bu dilin mahiri hiç olmadı ki... Ah ulan kambur felek! Ah ulan alçak faşizm! Biliyorum tek suçlu var, o da sensin! Yapmadığın adilik, etmediğin zulüm, çektirmediğin acı, yapmadığın işkence, ödetmediğin bedel kalmadı. Bunca erken, bunca zamansız, Dayımız umudumuzun sonsuzluğuna karışmışsa tek suçlusu sensin. Bunun için ödeyeceğin bedel de büyük olacak. Kork Biz'den! Çünkü görülecek hesabımız, alınacak öcümüz var! Ve bilesin tarihin çöplüğüne karışıp yok olmadan, hakettiğin o yere gömülmeden de kapanmaz bu hesap! Bitmez bu kin, bu öfke, bu öç ateşi.

Korksun efendin emperyalizm de! Öfke ve acı dağının yücesinde ateşler yaktık! Ve bilesin o güne dek, kızıl bayraklar nehrinin Dayımızın önünde muzaffer geçişine dek de sönmeyecek o ateş... Bak dağ doruklarına, gecekondu sokaklarına, şehrin meydanlarına... İyi bak! Her gördüğün birer Dayıdır şimdi bilesin! Ondan korkunç olacak hesaplaşmamız! Latin halklarının dediği gibi, "Gidenler anılarını ve deneyimlerini birlikte götüremezler onları sonrakilere devrederler". İyi bak, iyi! Dayı'yı göreceksin her köşe başında! Her zamanki direngenliği ve duruşuyla!

Yüreğin Dayı'nın fiziken aramızda olmadığını kabul etmemesi ne kadar doğrudur. Bu gerçek ne kadar acı gelirse gelsin, yokluğunun ağırlığını her zaman duyamasak bile yürek doğru sezer! Çünkü kimileri hep en önde olmaya yazgılıdır.

Hep dimdik, cap canlı, bir milim dahi geri sekmeden en önde durmaya yazgılıdır. Bir kale nasıl ardına gizleneni saklar da vermez düşmana öyle dimdik durur düşman karşısında. Bir çınar nasıl uçurum kenarında kımıltısız durursa öyle başı dik durur insanlık ailesi, tarih ve mazlum halklar karşısında. Onlar hep en önde olmaya, en karanlık anda ışık olmaya, en engebeli, dolambaçlı ve sarp yollardan doğru yolu göstermeye yazgılıdırlar. Dayı da hep en önde, her zaman durduğu yerde, durduğu gibi durmaya yazgılıdır. Tıpkı Nazilerin, faşist Hitlercilerin Moskova önlerine dayandığında, Stalin nasıl bir milim geri sekmeden, dimdik durup koca bir ülkeyi milyonlarca halkın yüreğinde ve bilincinde güven, direnç ve umut olup anavatan savunmasından zaferle çıkmışsa; Dayımız da her zamanki gibi, her zaman durduğu gibi en önde, kımıltısız duruyor, duracak...

Dün nasıl olmuşsa; öğretmenimiz, başkomutanımız, sesimiz, soluğumuz, attığımız adımımız, tutan kolumuz, gören gözümüz olmuşsa bugün de öyle olacak. Direncimiz, umudumuz, bilincimiz, düşmana kinimiz olmaya devam edecek!

Dün bize, tarihimize ve halkımıza nasıl kurtuluş yolunu gösterip, önderlik ettiyse öyle önderlik etmeye devam edecek. Dün olduğu gibi bugün de onun yarattığı değerlerle, onun soluğu, bakışı ve elleri ve bilinciyle kavgayı büyüteceğiz.

Çünkü gerçekte biz hiç ayrılmayacağız. Her zaman ve daima Dayımızın rehberliğinde "doğru gördüğümüz bu yolda sonuna kadar yürüyeceğiz". Biliyorum varlığını, fiziki varlığını bilmek, hissetmek insana muazzam bir güven, rahatlık ve huzur veriyordu. Fakat onun yarattığı bütün değerler, aynı güveni, aynı inancı, aynı bilinci, aynı umudu ve

aynı direngenliği veriyor, vermeye de devam edecek. Bu yola onunla çıktık. Ve onunla bu yolun sonuna varacağız. Yarınlara onun rehberliğinde, önderliğinde, yol göstericiliğinde varacağız. Varlığımız Dayımızın varlığıdır!

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Onun öğrencisi olmanın gururunu yaşamaya devam edeceğiz ve anısı şehitlerimize bağlılığımız ve devrim sözümüzdür!

Dayımıza

Sevgili Dayımız
Umudumuzu var eden
Önümüzü düzleyen
Yönümüzü perçinleyen
Işığımız
Gözümüzün feri!
Olmadı böyle bir ayrılık
Erken bıraktın bizi
Öksüz kaldık desem de
Öksüz bıraktın diyemem
Biricik Partimiz
En büyük emanetin
Sevgili Dayımız
Zindanları dize getirdin de
Kanser denen melanete
Neden söz geçiremedin?
Yüreğimizin içi ılık ılık yaş döker
Gözlerimizin yaşı kurusa da
Sevgili Dayımız
Şimdi daha fazla nedenimiz var
Gelecek güzel günlere varmak için
Sen hep bizimlesin
Biz de senin yolunda hep ileri
Küllerinden yeniden yarattığın
Umudumuzun adına
Yürüyüş hiç durmayacak...
Halklarımıza olan emanetin
Mutlak adaletin yolunu bulacak
Sevgili Dayımız
Kavganın ustası,
Adalının yolunun biricik yadigarı

İlmek ilmek nakışladığın
Ülkemizin kurtuluş yolu taşları
Halklar mozayiği ile
Rengarenk döşeli
Hayatını ortaya koyduğun
Sınıf kavgası
Bir gün amacına ulaştığında
İşte o zaman Dayımızı
Bütün halklarımız bilecek
Bilecek ki!
Bir Dayımız vardı
Dayımız hep var oldu
Ve daima var olacak
Sevgili Dayımız
Ayrılığın acısı yumruk gibi
Boğazımızda düğümlü
Öfkemiz dağlar inletir!
Seni çok özleyeceğiz
Seni hep sevdik
Yokluğuna alışmak ne zor
Tesellimiz o ki;
Gittiğin yerde de
Tüm benliğinle bizimlesin
Bunu çok iyi biliyoruz
Ve biliyoruz ki;
Sevgili Dayımız
Gözlerin bizim üzerimizde
Parti-Cephe'li olmanın onuruyla
Onurumuz kavgamızla
Kavgamız zaferimizle
Zaferimiz halkımızla
Halkımız seninle
Sosyalizmde yaşayacak...

Define Defnettik!

Evet toprak ana, biz yine geldik huzuruna. Bu sefer defnedeceğimiz definemiz de değerli. Hem de en değerlilerinden. Definemize bu değeri biz değil, tarih verdi, tarih çıkardı onu aramızdan, zaman oya gibi işledi. Kara bir taş olduğuna bakma, tarihin yarattığı, Anadolu'nun işlediği hangi lider değersizdir ki? Tarih bu, kışta yazı, ilkbaharda sonbaharı görür. Hüzünlüyüz toprak ana hüzünlü bir o kadar da öfkeli. Çok erken defnediyoruz onu. Her kesiminde, kıvrımında koca bir tarih yatar bu Karataş'ın. Kaya gibi hala dik ve mağrur. Çok köklü bir taştır, gördüğümüz kısım köklerinin ucu sömürgecilik tarihinin derinliklerine dayanır.

‘70'lerde kopuyor köklerinden yeni kökler salmak için. Ada'nın ortasında tek, mağrur ve özgür. Rüzgarlar döver yalçınlaşır. Deniz'ler döver Mahir'leşir. Her bir yöne parçaları dağılır Karataş'ın. Parçalar Karataş'ı. Karataş Anadolu'yu temsil eder.

Sen bilirsin toprak ana, Anadolu'nun kimlerce nasıl temsil edildiğini, hepsi senin bağrında yatıyor sıra sıra; Pir Sultanlar, Köroğlular, Dadaloğlular, Denizler, Mahirler...

Kanları dahi henüz kurumadı. Bir yaprağın dahi kıpırdamadığı dönemlerde, Karataş topladı tüm dağıttığı parçalarını. Parçalarının, fiyortlarının anlatacağı çok şey vardı ve anlattılar yılgınlıkları, yorgunlukları, kaçkınlıkları... Poyrazlarda parçalanıp dağılan, toz zerrelerine dönen, zamanında esip kükreyen, dorukları gözükmeyen, heybetinden taviz vermeyen eski dağları. Bunlar yıldırımda, aksine bu Karataş'a güç verdi... Evet toprak ana, böyle bir dönemde dağların toza çevrildiği zamanda, tarih Karataş'ımızı seçti. “Sen Dur!” dedi, “dağılmazsın, yılmazsın, parçalanıp yok olmazsın”. İnsanlar, parçaları onayladı tarihi “Dursun” dedi “Karataş”a. Karataş o gün bugündür hep durdu. Ezenlerin silindirlerini raylarından çıkardı siper etti, siper oldu ve en önde durdu. Kurşunlandı isyanlarda, fırtınalara boranlara tutuldu.

Halk ve vatan sevgiyle büyüttüğü öfkesiyle galip çıktı güneşle tutuştuğu “zapt” kavgasında. Onun içindir bu yüzünde ki derin izlerin sebebi. Hiçbir heykeltıraşın veremeyeceği keskin çizgilerdir. Çünkü o

çizgileri bu savaşta ezilenlerin safında tarih çizdi, işledi.

Bu bizim emanetimizdir sana. Bilesin ki bu define sana ilk ve son emanetimiz olmadı, olmayacak da. Bizler bu Karataş'ın ardından onsuz ama onunla yürüyeceğiz. Onun sesiyle konuşmaya devam edeceğiz. Hazır ol toprak ana, bizleri karşılamaya hazır ol.

Ölümsüzleşmeyi
Yine başardın
Sabolarımız, Niyazilerimiz
122'lerimiz
Şaşıracak seni görünce
Ve şimdi düşman
Daha çok korkuyor
Ölümsüzleşenlerden
Bizler bilincinde ve onurluyuz
Yolunuzda yürümekten
Yeni doğan bebelere
Adını koyacağız
Ve o mukaddes günü
Elleri ile anılarımıza
Adayacak halkımız
Yine başardın Dayı
Bizler yolundayız...

Dayısızlık Diye Bir Şey Yok!

Şimdi, bir yanardağ gibi kabaran nice yüreklerden biri de benimki. Göğsümden başlayarak tüm bedenimi dövüyor volkanları. Şakaklarımdan yangın taşıyor sanki. Dört duvar ardında olmanın ağırlığı her zamankinden daha katlanılmaz bugün...

Bundan bir kaç ay öncesi geliyor aklıma. Bir akşam vaktiydi; Dayı'nın öldüğünü söyledi haber bültenleri. Kim bilir, aynı haberin kaçıncı tekrarıydı bu. Sessizce izledik. Haberin içeriğinden ziyade, fonda verilen eski görüntülere yoğunlaşıyordu dikkatimiz. Hemen ardından akşam voltasına çıktığımızda "habere ne diyorsun?" diye sormuştu yanımdaki arkadaş. Bir an dahi duraksamadan cevap verdim: "Asılsız". O kadar emindim ki bu söylediğimden, durup düşünmemiştim bile...

O günkü sukünetim, bu kendinden eminlik beni de şaşırtmıştı. Neden sonra biraz düşününce, "Hissederiz" dedim kendi kendime... Eğer Dayı bir gün gerçekten şehit düşerse BİZ bunu hissederiz. Duvarlar, kapılar, parmaklıklar... kuşlar, bulutlar, rüzgar hissettirir…

Ve dün, akşam bültenlerinde bir kez daha çıktı karşımıza aynı haber. Önceki seferlerde söylenenlerle neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı her şey. Ve benzer görüntüler geçiyordu fonda. Ve fakat, haberde olmayan, ekranda görülmeyen, sözden öte bir şey vardı. Bir ürperti doluştu hücreden içeri. Tüylerimin diken diken oluşunu duydum. Yangınlara has bir sızı belirdi ta içimde...

Hissetmek böyle bir şey olsa gerek. Kelimelerle tarifi zor... Peki ya inanmak; inanmak mümkün mü böyle bir şeye? Kimseye, hiçbir şey söylemedim bu defa. Bir şey soran da olmadı zaten. Zımni bir mutabakata varmışcasına sessizliğe gömdük bütün soru ve cevapları.

Sustuk...

Sabahın ilk ışıkları uzak diyarlardan hüzün taşıyor. Gün her zamanki gibi doğsa da, o her zaman ki, neşe doğmuyor içimize. Sonra açıyoruz televizyonu... Sabah bültenlerinde bir kez daha çıkıyor aynı haber karşımıza. Ve aynı yangın; sönmüyor, dinmiyor, küllenmiyor içimizi saran kuşku ateşi. Büyüdükçe büyüyor...

Kendi kendimi yatıştırmaya çalışıyorum; diyorum ki daha önce yüzlerce kez olduğu gibi yalan bu da. Yalanlamayı bir kaç gün sonra okuruz zaten. Diyorum demesine ya, gel gör ki kendi yüreğime söz geçiremiyorum. O kendi bildiğini yapıyor; yanıyor...

Gün böyle sıcak, kasvetli ve can sıkıcı başladı. Öğlene doğru uzaktan gelen bir ses duyuldu. “Geliyoooor!” diye bağırıyor biri. Ses bir kaç defa yankılanıyor kulaklarımda. İzini sürüyorum topun. Önce yan avluya düşüyor. Sonra bir kez daha havalanıp bizim avluya düşüyor bu defa. Her gün onlarca top gelir gider zaten. Ama bu top uzaktan geliyor ve haber yüklü belli ki. Birden korku sarıyor içimi. Sanki biliyorum; o toptan çıkan notu okuyacağız ve o anda yerle bir olacak ne varsa, kararacak dünya. Hissediyor ve hissettiklerimizden korkuyoruz.

Çaresiz açıp okuyoruz gelen tepedeki notu. Bir anda duruyor zaman, duruyor dünya. Ve her şey... Açıklama yapılmış ve haber doğrulanmış. Öyle yazıyor Özgür Radyo'yu dinleyen bir dostumuz. Başsağlığı diliyor... Nasıl inanılır ki buna? “Hayır” diyoruz yine, yanlış duymuş olmalı... Saat başı geldiğinde haber kanalında geziniyoruz bir bir. Bir yandan da kulağımız radyoda. Sükunetin ardına gizlenmiş o garip korkuyla bekliyoruz. Her zaman her şeye hazırız, diyorduk hep; ama buna hazır değildik hiçbir zaman. Ve korktuğumuz an geliyor... Bir insan sesinin dikenli tele dönüştüğü anlar çok nadir yaşanır. Öyle bir an ve bu duyulan öyle bir ses... Oysa haber sunucusu her zamanki ses tonuyla ve duygularını katmadan veriyor haberleri. Son bir cümleyle bitiriyor: Haber, ailesi ve avukatları tarafından da doğrulandı...

Artık inanmaktan başka çare yok, diye mi? “Hayır!” diyoruz yine de. Birileri, bizim bile bilmediğimiz gizli yollardan bir haber ulaştıracak birazdan. “Hayır”, diyecek gelen haber, “Dayı yaşıyor ve görevlerinin başında”...

Onu kaybetmiş olmayı düşünmek dahi dayanılmaz geliyor. Hele böyle eli kolu bağlı, dört duvar arasındayken. Şu kahrolası duvarlar, demir parmaklıklar, dikenli teller daha dar ve alçak geliyor şimdi. Sığmak mümkün değil. Biz sığsak yürekleriniz sığmaz, sığmıyor...

Kainatın orta yerinde yapayalnız kalmış gibiyiz. Doldurulmaz bir boşluk sarıyor tüm zamanı. Dayısızlık öksüz, yetim, kimsesiz kalmaktan daha beter. Biz onu hep devrimle beraber hayal ettik. O günü görecekti. Şarkılar ve bayraklarla geçişimizi izleyecekti. Bunu görmek onun hakkı, göstermek ise bizim boynumuzun borcuydu... Şimdi nasıl inanırız o gün gelmeden aramızdan ayrıldığına...

Yapılması gerekenler olmasa yine inanmazdık. Doğaya, hayata, bilime... Her şeye meydan okurduk. Fakat şimdi yığılıp kalma zamanı değil. Madem ki Dayı'nın öğrencileriyiz, öyleyse yangınlı yüreklerimizi dağlara, sokaklara, meydanlara salmanın, onun adını ve ölümsüzlüğünü haykırmanın zamanı...

O büyük tahammülle sıkılıyor yumruklar. Silkinip kalkıyoruz.

Bu yüreklere söz geçirmeli...

Diyoruz ki biz Dayı'yı hiç görmedik bile. Onunla geçen anılarımız olmadı. Bir kez olsun elini sıkmadık. Bakışlarından taşan sevgi hepimize yetti ama biz kendi gözlerimizle görmedik hiç. Ama o hep bizimleydi. Varlığı güç verdi. En zorlu anlarımızda sıcaklığını yanı başımızda hissettik... Demek ki fiziksel varlığın çok ötesinde bir şey bu. Demek ki Dayısızlık diye bir şey yok... Şimdi dışarıda olmayı, onu silah tarakalarıyla uğurlamayı nasıl da çok isterdik. Öyleyse dövelim kapıları: Güm güm güm!...

Zulmün zindanlarından başlayalım yeri göğü inletmeye. Ona işkenceler yapanlar, yıllarca tutsak edenler, sürgüne zorlayanlar, yoldaşlarımızı katledip halklarımıza zulmedenler titresinler... Güm güm güm!...

Sevgili Önderimiz

Sen ki
Bizim önderimizdin
Çelik bir iraden
Mahir'e benzeyen
gözlerin vardı
Sen ki
Bizim Mahirimiz
Ernesto Che Guevaramız
Serez Çarşısı'nda
Bedreddinimizdin
Kavgada cesaretlenmeyi
Direnişlerde kazanmayı
Barikatlarda türkü söylemeyi
Kuşatmalarda,
destanlar yazmayı
Seninle öğrendik
Önderlik bilincinde
Çelikleşti ideallerimiz
Ve oligarşinin beynine saplanmış
Bir hançerdin ki
hale öylesin
Ve daima öyle kalacaksın
Çünkü
Silahlı savaşımız sürecek seninle
Daha nice cengaver Adalılarınla
Gösterdiğin devrimin yolunda
Bayraklaşacağız birer birer
Ektiğin tohumların
Fidanları yetişecek
Uğruna öldüğün ideallerin
Mutlaka gerçekleşecek

Bize gösterdiğin yolda
Daima yürüyeceğiz
Tutsaklık zincirlerimizi
Yumruklarımızla kıracağız
Dağlarda ve şehirlerde
Sancağımız olacaksın elden ele...
Ve sen ki
Şanlı kavgamızın önderi
Umudumuzun delikanlısı
Sosyalizmin mitralyözü
Bundan böyle
Umudumuzun dağlarında
devrimimizin
alevli rüzgarı olacaksın hep

Sosyalizmin Mitralyözlerinden Biriydi Önderimiz

Dayımızın şehit düştüğüne dair ilk haberler 11 Ağustos Pazartesi akşamı haberlerinde verildi. 12 Ağustos sabah bültenlerinde de aynı haberler devam etti... 12 Ağustos sabahı kendi aramızda yapılan bazı yazışmaları o günü anlatması açısından aşağıda sunuyoruz...

Merhaba...

Günaydın. İyisindir umarım. Biz de iyiyiz. Show haberlerinde "DHKP-C lideri Dursun Karataş öldü" diye bir bant döndürdü 2-3 kez. Uzun da bir düzenleme yapmışlar, eylemler ve bant törenleri vs. görüntüleri kullanmışlar... Show'a bakarsınız eğer bakmadıysanız.

(...) kucakladım.

Merhaba Yoldaşlar,

Kelimelerin boğazımızda düğümlendiği, yazmakta zorlandığımız bir zaman... Hukuk Bürosu tarafından yapılan açıklamaya göre önderimiz, Dayımız şehit düşmüştür. Anısı devrim yolunu göstermeye devam edecek.

Yaşasın Önderimiz...

Yaşasın Devrimci...

... Arkadaş Merhaba,

Maalesef çok üzücü bir haber aldık Özgür Radyo'dan. Önderiniz, Yiğit devrimci Dursun Karataş'ın vefat ettiğini açıkladı Halkın Hukuk Bürosu. Üzgünüz. Anılarının, yarattığı değerlerin ve militanlığının başta Partimiz olmak üzere bütün devrimcilerce yaşatılacağına eminiz. Başınız sağ olsun, bütün devrimcilerin başı sağ olsun. MLKP Dava Tutsakları olarak acınızı paylaşıyoruz.

Merhaba Yoldaşlar,

Dayımızın şehitlik haberi, Parti açıklaması ile de doğrulanmış. Onun

şehitliği tarifsiz bir kayıp ve acıdır bizler için... Ancak yarattığı değerler ve öğrettikleriyle şanlı tarihimize önderlik etmeye devam edecek.

İlk anma saat: 13.00'de yapılacak. Program şöyle: (...) Anısı andımızdır. Dayımızın sıcaklığıyla...

Merhaba,

Başımız sağ olsun. Zaman bir anda dondu. Sabah Show TV üçer defa bu haberi,, Dayı'nın hayatını vererek geçti. İnanmadım. Yapacak bir şey yok. Üzülmeye zaman bile yok. Bu çok lüks... diye avutmaya çalışsak da kendimizi, olmuyor. Sabah sporda koşarken "doğru olsa, cenazeyi Türkiye'ye nasıl getiririz, nereye gömeriz?" diye bir sürü de şey düşündüm. Sonra kendime de kızdım ya... Dayısız olmak, önderin böylesinden yoksun kalmak acı. Hepimizin başı sağ olsun.

Değerli Dostlar,

DHKP-C önderi Dursun Karataş'ın şehit düşmüş olduğu haberini üzüntüyle duyduk. Bu nedenle siz dostlarımıza en içten devrimci duygularımızla başsağlığı dileklerimizi sunuyoruz.

Devrimci mücadele içinde aldığı önemli yeri Türkiye devrimci hareketi ve emekçi halkı DHKP-C önderi Dursun Karataş'ı unutmayacak ve inancımız tamdır ki, bağımsızlık, halk demokrasisi ve komünizm mücadelesinde hak ettiği yeri verecektir.

Bizler TKP/ML dava tutsakları olarak bir kez daha sizlere ve sizin nezdinizde Türkiye devrimci hareketine ve emekçi halkımıza başsağlığı diliyor, Dursun Karataş'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

TKP/ML Dava Tutsakları

Merhaba,

İnsanın inanası gelmiyor. Fakat inansak da inanmasak da Dayımızı, önderimizi kaybettik. Hepimizin başı sağ olsun!

Diyecek bir şey bulamıyorum. Yıkıldım kaldım. Arkadaşlara selamlar. Önderimizin sıcaklığıyla kucaklıyorum, önünde saygıyla eğiliyorum.

Önderimizce kucaklıyorum.

Merhaba,

13.00 haberlerinde üzücü haberi duyduk. Acınızı paylaşıyoruz. Ve ama, öfkeyi büyüten bir acı bu. Hiç kuşkusuz, çoğalan bu öfke de kuşa-

nılarak yürünecek! Başınız sağ olsun diyoruz, en içten duygularımızla... Yüreğimizle, bilincimizle yanınızda olduğumuzu unutmayın lütfen.

Devrimci selamlarımızla...

(TİKB)

Merhaba,

Kucaklıyorum. İnsanın soluğunun kesilmesi gibi ağır bir haber. Sudan çıkarılmış balığa döndük. Kolumuz, kanadımız kırılmış yetim gibiyiz... İnsanın söyleyecek bir şey bulamadığı, düşünemediği, algılayamadığı bir haldeyiz. Fakat Dayımız her anımızda olmaya devam edecek. Yol göstermeye, en önde yürümeye... Varlığını bilmek insanı rahatlatır ya, insan düşünemiyor bile, konduramıyor, olmaz diyor, kabullenemiyor. Sözün kısası başımız sağ olsun. Halkımızın başı sağ olsun.

Merhaba,

Ziyaret gelmeyeceği anlaşıldı. Gelse gerçekten iyi olacaktı. Bazı ayrıntılar var ki, bilmeden olmuyor... Nerede ve ne zaman toprağa verilecek Dayımız?.. Evet, diyecek bir şey yok gerçekten de. İnanması, anlaması çok zor bir ölüm bu. Ve bazı ölümler öyledir, binlerce ölümün acısını ve "anlamsızlığını", boşluğunu duyarsın içinde. Devrimci önderin ölümlerinde... Evet gerçekten halen aklım almıyor. Dayısız bir Parti-Cephe... Ama zaten öyle değil... Bunu biliyoruz ve bunu düşünmemiz gerekiyor, yoksa bu boşluk başka türlü savuşmaz. Dayı, yüreği ve aklıyla Parti-Cepheyle vardı... O halde artık olmadığı doğru değildir. Apaçık yalandır dahası...

Düşününce insan ferahlıyor. Düşünmeyi elden bırakmamak gerek... Neyi düşündüğümüz de önemli tabii. Tarihimiz diyorum ve bir film gibi hızla gelip geçen görüntüler ve bugüne bağlanıyor bu akış. İşte Parti-Cephe... İşte Biz... Yaşayan bir umut, ölümüne bir devrim iradesi, boyun eğdirilmeyen bir devrimci gelenek... 122'leri düşününce bile yetmez mi? (...)

Mahir'in ufkundan Dayımıza bağlandık. İki önder buluştu. İşte... Ve Parti-Cephe Mahir, Hüseyin, Ulaş, Dursun Karataş'tır... Onun öldüğü bu yüzden yalandır... Eseri kadar sonsuz bir dirençle yaşamaya devam edecek. Hep önümüzde, omuz başımızda, bilincimizde... Dayı Anadolu'dur. Hem tarihimiz, hem de geleceğimiz.

“Ölü, yiğit, gölge ve buz, ne varsa
Tohuma dururlar yeniden
Ve halk, toprağa gömülü
Tohuma durur bir yerde
Buğday nasıl filizini sürer de
Çıkarsa toprağın üstüne
Güzelim kırmızı elleriyle
Sessizliği burgu gibi deler de
Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde.”
(P. Neruda)

Merhaba,

Dayımızı, umudumuzun sonsuzluğuna kattık. Yaşadığımız acının büyüklüğünü kelimelerle ifade etmek çok zor. Öfkemizi bu dört duvar arasına sığdırmak da bir o kadar zor. Ve ancak devrimci mirasıyla yaşamaya, yol göstermeye devam edeceğini bilmek güç veriyor. Onu yaşatacağız...

Onu yaşatmak; değerlerine bağlı kalmaktır.

Onu yaşatmak; ideallerini ileri taşımaktır.

Onu yaşatmak; cüretini kuşanmaktır.

Dayı yaşıyor ve hep yaşayacak... Çünkü ondan öğrendiğimiz gibi en zorlu zamanlarda dahi Marksist-Leninist ilkelerden ödün vermeyecek, halka güvenecek ve umudu büyüteceğiz...

Anısı andımızdır!

Kandıra F Tipi Hapishanesi Özgür Tutsaklar

Hala Çarpıyor

1)
Göğsünde hala çarpıyor kavga
Bayraklar, dalgalanan bayraklar
Gölgeleri alnında
Safları sıklaştırdık yürüyoruz
Seninleyiz... Seninleyiz… Seninleyiz.
Durmak yok! Ağlamak asla!
Halkının arasındasın, vatanında
Yas yok! Omuzlarımızda haykırıyorsun.
Seninleyiz... Seninleyiz... Seninleyiz...
İnançlı yürek... Bedende çelik bilekle
Yeniden yazıyoruz tarihi seninle
Dönüyor kavganın çarkları
Seninleyiz... Seninleyiz... Seninleyiz...
Kavga bizde çark biziz
Yüreğin yüreklerimizde kurşun
Çark biziz kavga biziz
İlerliyor zafer alayları
Seninleyiz... Seninleyiz... Seninleyiz...

2)
Eğilmez Başların Muzafferi
Göğsünde umudumuzun sancağı
Sisleri dağıtıyor bedenin
Karanlıkları yaran Meşale
Gözlerindeydi umudun alevli fırtınası
Hedef ileri! Durmak yok! İleri!
Omuzdan omuza taşıyoruz zafer tacını
Başkaldıran tarihin muzafferi
Bağrında toplamıştın dağların asiliklerini
Hedef ileri! Durmak Yok! İleri!

Bozkırları tutuşturan kıvılcım
Yangına döndü avuçlarımızda adın
Kerbela çöllerinde
Biat etmemiştik seninle
Dağları düzleyen Ferhattık gürzünle
Kurşunlanırken bedenlerimiz
Son sözümüzdün
Yattığın yer doğduğun topraktır
Ülken, Halkın
Yoldaşların yanı başında artık
Hedef ileri! Durmak Yok! İleri!
Omuzdan omuza
Bitmeyen sularla çağıldıyorsun
Başkaldıran tarihimizin muzafferi
Hedef ileri! Durmak yok! İleri!

3)
Titreyen dalların ezgisindesin
Yaprakların hışırtılarıyla
Büyüyen sesimizde
Adımlarının melodisiyle büyüdük
Ekmeğimizin mayasıydın
Bereketli lokmalarınla çoğaldık
Birdin çoğaldın
Azdın büyüdün
Yüreğimiz isyan çığlığı
Damarımızda yağlı kurşun
Yapraklar rüzgarda savruluyor
Eğiliyor söğüt dallarında inançsızlar
Sen rüzgara karşı yürüdün
Rüzgarlara karşı yürüttün hepimizi
Savrulurken yapraklar kök saldın
Birdin çoğaldın
Azdın büyüdün
Güçlendik… Güçlendik
Seninle güçlendik
Damla damla biriktik
Sığmaz olduk kabımıza

Dalların sesini dinleyin
Yaprakların hışırtısını
Adımlarımızın melodisinde büyüyor
Ekmeğimizin mayasında bereketleniyor
Vadilerde toplanıyoruz, ihtilalin vadisinde
Şehitlerimiz saf tutmuş yol boyu
Suların birleştiği göllerdeyiz
Sığmaz olduk kabımıza
Güçlendik… Güçlendik… Seninle güçlendik!

4)
Önde Gidene
Göğün altında karanfillerimizle
Kıvılcımdı düştü toprağımıza
Vatan topraklarında yankılandı adı
Filizlendik ışığıyla
Önde giden o
Karanlığa inat yürüdü sonuna kadar
Yılmadı
Durmadı
Soluksuz açtığı yolda
Dizlere takat
Gözlere fer
Yüreklere coşku
Her doğan günün aydınlığında
Özgürlüğü taşırken yürekler
Umut ekti yangın yüreklere
Filizler isyana duruyor
Bir ateş topu
Işıtıyor yüreğimizi
Dillerin susturulduğu günlerde
Kıvılcımı güneşe çevirdi
Mutlu yarınları müjdeliyor
O büyük günlerin
Sevdası halklarda

26 Ağustos 2008

Sevgili ...,

Öncelikle hepimiz adına seni sizleri olanca sevgim ve saygımla selamlıyor, Dayımızın sıcaklığı ile sımsıkı kucaklıyorum. Hiç beklemediğimiz, kabullenemediğimiz acı haberi duymamızın üzerinden on gün geçti. Sıcağı sıcağına acımızı paylaşmak için yola çıktık ama olmadı. Hüseyin Abinin yazdığı engellenince -10 gün olacak hala akıbetini öğrenemedik- bu kez ben yola düştüm. Umarım engellenmez ve gecikmeli de olsa ulaşırım. Başınız, başımız, halklarımızın başı sağ olsun demeye...

Sevgili ...,

Bu kez mektuba "nasılsınız" diyerek başlamadım. Çünkü yaşadıklarınızı, duygularınızı tahmin edebiliyorum. Zira bizler de benzer durumdayız. Günlerdir, yaşlı ve kirletilmiş dünyaya onyıllar boyunca sabırla, cüretle, kararlılıkla güzellikler nakşetmenin Mahiri Dayımızı kaybetmenin derin üzüntüsü ve tarifsiz acısı içindeyiz. Ama her acı gibi bunu da kavgamıza katık edeceğiz. Ve artık ayrılmaz bir parçamız olacaksa da hüzün, aldığımız her solukta, attığımız her adımda yine Onunla olacağız. Çünkü; O bizim küllerimizden yeniden doğuşumuzun mimarına gün olup adım adım yürüterek, gün olup durdurup dinlendirerek, gün olup atılıma geçirip koşturarak bugünlere getiren başöğretmenimizdi. Hep öyle kalacak. Malum nedenlerden duygularımızın tamamını kağıda dökemiyorum ama bilirsin. Belki de bire bir aynı şeyleri yaşadık, yaptık. Biz duyar duymaz yaşadığımız tarifsiz acıyı kalbimize gömüp gözyaşlarımızı içimize aktarıp bağlılığımızı, bıraktığı eşsiz mirastan, değerli anısından, yaşamından öğrenmeye devam edeceğimizi haykırdık gökyüzüne sansürsüz. Yellerle ulaşsın diye dağa taşa, kurda kuşa, eşe, dosta, yoldaşa...

Yokluğunu hep hissedecek olsak da bunu kavgada hissettirmemek için var gücümüzle çalışma kararlılığımızı yükledik acı ve hüzün yüklü olmamıza rağmen marşlara, mesajlara; dostlarımız üzülmesin, düşmanlarımız boşuna sevinmesin diye...

Sevgili ...,

Her ölüm erkendir. Bu daha da erken oldu. Bugüne kadar en katlanmaz acılara göğüs gererken de, en sınırsız düşleri kurarken de Onunla olmamıza rağmen daha öğrenecek çok şeyimiz, yürünecek çok yolumuz, paylaşacak çok şeyimiz vardı. Onunla birlikte düş kurma onuruna erişemedim; ama bu onura erişmiş, yaşamı paylaşmış olan canları tanımanın, o düşlerin bir parçası, 11 Ağustos'a kadar gerçekle-

şenlere karınca kararınca katkıda bulunmanın onurunu yaşadım. O düşler ki, ortak sevdamız.. Zaferle taçlandırarak tamamlamak da boynumuzun borcu olduğu bilinci ve inancıyla Dayımızın değerli anısı önünde tekrar saygıyla ve bağlılıkla eğiliyor, Onun sıcaklığıyla hepimiz adına seni-sizleri sımsıkı kucaklıyorum.

Ronahiya Hewiya min (Umudumun Işığı)

Sen karanfil koktuğundan beridir bilesin ki daha bir sokuldun yüreğimize. Şimdi soluğun daha yakınımızda. Sesin düşüyor her dem yaşamımızın ortasına. Biz toplayıp saklıyoruz yarınlara derman olsun diye. Sıcaklığın işte! O tam solumuzda. Sağ yumruğumuzu sıkıp bırakıyoruz üzerinde. Hasrete düştüğümüzde oraya dokunuyoruz artık. Sensiz ama seninle güne koşuyoruz kavgamıza. Sonra biz her defasında mahpusluğun duvarını yerle bir ediyoruz yüreğimizin sana ayarlı atışıyla. Sana ulaşıyoruz her yerde, her vakitte. Ki senin olmadığın yer umutsuzluğun ta kendisidir.

Ronahiya Hewiya min;

Vakitlerden bir vakitti biz dağlara çıkmıştık. Yeni tutulmuştuk dağlara. Oysa sen çoktan meftunuydun dağların. Senden öğrendik yüreğin bir bahara bir de Umuda nasıl yeminli olduğunu. Gideceğimiz yerin tarifi sendeydi. Öncümüz sendin! Ve o günden sonra; Biz karanlıkları seninle yardık. Patikaları seninle bulduk. Mekanizmayı seninle çekip, tetiği seninle düşürdük. Biz beraber Kinzir'de mola verdik, aysız gecelerde. Dolunay beyaz ışığıyla dağları suladığında yine beraber vurulduk dağların serine.

Munzur'un doruğunda dokunduk çoban yıldızının ucuna. Dağlar barut kokusuna kestiğinde ilk seni gördük. Çalaxane'de haykırdığımızda sen vardın yanımızda.

Seni Sevmek...

Bu halk seni sevdi Bilge usta,
Biz seni sevdik...
Gördük, bildik, tanıdık
Yüreklerimizi fethettin
Dayı dedik...
Seni sevmek Mahir gibi
Seni sevmek Hüseyin, Ulaş...
Seni sevmek Niyazi, Sinan...
Seni sevmek Sabo...
Seni sevmek destan destan
Seni sevmek... Biz!
Seni sevmek,
Şafaktan önce düşmek yola
Ve “ne mutlu” diyebilmek ilk ölüme...
Seni sevmek,
Çeliğe su verilir gibi
Gün gün katılaşmak kavgada...
Seni sevmek,
Zincir sevmezliğidir bileklerimizin
Baş eğmezliğimizdir...
Seni sevmenin fiili halidir
Mavzeri omuzlayıp
Dağlara çıkmak...
Seni sevmek;
Hakikate avaz,
Hürriyete şarkı,
Zorbalığa sövgü olmaktır...
Seni sevmek,
Her daim umutlu yaşamaktır...
Seni sever gibi seviyoruz
Halkımızı, yurdumuzu
Ve seninle yürüyoruz devrime...

Söz Verdik

Söz verdik meydanlara
Seni, kurulan barikatlarda
Atılan taşlarda,
Yakılan molotoflarda
Tahrip edilen panzerlerde
Haykırdığımız sloganlarda yaşatacağız
Söz verdik dağlara
Seni Karadeniz'in yeşilinde
Torosların doruklarında
Kürdistan'ın isyanlı dağlarında
Çapraz fişek göğsümüzde
Yoksul köylümüzün vefasında
Mavzerimizin namlusunda yaşatacağız
Söz verdik yüreğimize
Umut diye her çarptığında
Sevda diye her büyüdüğünde
İnanç deyip her düştüğümüzde
Yürüyüş eyleyip her aktığımızda
Kavga deyip her vuruştuğumuzda
Seni devrim diye yüreğimizde yaşatacağız

Ab-ı Hayat

Bir tohumdu
Düştü toprağa
Can aldı topraktan
Çatladı ve büyüdü
Yeni tohumları o serpti toprağa
Suyuna kendi,
Sevgisini kattı,
Sesiyle başladı,
Emek harcadı,
Sarıp sarmaladı,
Güneşi oldu…
Bire bin verdi fideler
Fidelere yenileri eklendi
Büyüdü çoğaldı
Toprak bereketlendi
Tohum uyandı
Anadolu aydınlandı
O toprağın üzerindeydi
tohumları, büyüten çoğaltandı
Şimdi toprağın kendisi oldu
Onlara can verecek
Gururla eserini seyredecek

(16 Ağustos 2008)

***

Devrim ırmağında akan bir candan
Binlerin yüreğinde çağladı adın
Göğüslerde taşınan o fotoğrafınla
ölümsüzler anıtına kazıldı adın
(Kızıl bayrak denizine yazıldı adın)

Rüzgar sesin oldu umut taşıdı
Dağlar eğildi önünde sular çağladı
Yıldız olup yağdın (işte) ışığın kaldı
Elle tutulmaz iraden bize mirastı
Acıdan hüzünden öte gurur var
İnsanlığa erdem olan bir yaşamın var
Dünyayı Türkiye'den sarsacak olan
İnancınla hayat bulan umudumuz var
Ölüm tutsak kaldı senin sevdana
Cesaretin yol oldu tüm insanlığa
Emekle yoğurduğun kavga bilinci
Soluk soluğa taşınacak o yarınlara
(Bayrak oldu taşınıyor özgür vatana)

***

Büyük bir sevdayla
Düştük ardından
Düşlerinin görkeminde / gerçeğinde
Büyüdü isyan
Yürek yüreğe verdik
Çoğaldı sevdan
O soylu iradenle / bakışının ateşiyle
Eridi zindan
İnancının seliyle / inancının selinde
Aşıldı setler / boğuldu setler
Onurlu mirasındı yaşamında
Bizimle kalan
Gülüşündü içimizi yakıp kavuran / Aydınlık kafan
Ölümsüz hayatındı / Ölümsüz bir hayattı
Geride kalan / Geriye kalan

Merhaba Sevgili ...

Öncelikle selam ediyor yüreğimizin sıcaklığıyla sıkıca kucaklıyorum. Nasılsın? Nasılsınız? Ve tabii Nasılız? Bu sorunun cevabı her zaman iyidir iyi şeklinde olmuştur. Yine öyle olacak bunun başka alternatifi yok. Evet yaralandık, derindi yarası. Yaslı gibiydik, yasımız bilindiği gibi değildi. Ondan da öte bize has duyguları her yönüyle yaşadık. Yaşamaya da devam edeceğiz.

Bir yıldız bir rüyadan çıkmak vardı yola. Ama onun devamı oldu. Sonra Durdu dünya! demek gerekti. Kaç gündür mektuplar yazıyor aynı duyguları paylaşıyoruz. Sana, size doğrudan geleyim dedim ki, bir yandan uğurlama var, sıcağı sıcağına yaşananlar var, onlar paylaşılmalı. Sadece bugünlerle sınırlı olmayacaktır paylaşımlarımız. Her an her saniye bunu yapacağız.

Bizler nasılız diyeceksin. Hani giderken, gözyaşı olmasın demiş ya bilgemiz. Çok iyi bildiği, öngördüğü bir şeydi. Ki, mesele ondan da öte tanımanın yüceliğiydi. Kimi arkadaşlar uzun uzun, kimimiz yoğun irade göstermeye çalışarak durmaya çalıştık. Onun gibiydik, istediği beklediği gibiydik. Bundan sonrası da öyle olacak. Çevreden duyan herkes ama herkes duygularını çok yalın ifade etti. Saygısını dile getirdi. Acısını paylaştı. Kendileri için neler ifade ettiğini anlatmaya çalıştı. O an "gerçekte ölen kim yaşayan kim" diye bir kez daha haykırdık.

Ölümsüzlük böyle değil mi zaten?

Bilgemizin anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyorum, eğiliyorum. Umutla Dirençle. Selamlar.

S.

And / Yaralıyız

Yaramız derin
Yaramız keskin
Yaramız kapanmayacak büyüklükte
Yaralıyız
Yaramız ağır
Yaramız sancılı
Yaramız oluk oluk kanar
Yaralıyız
Yaralar nasıl sağaltılır
Hangi el
Hangi göz
Hangi dil
Hangi bilge devadır
cevabını biliriz
Yaralıyız
Yaralı olduğumuz kadar onurluyuz
Onurumuz sulardan ak
Onura nasıl erişilir
Onurlu yaşamak
Onurla kalmak nasıl olur
biliriz
Yaralıyız
Yaralı olduğumuz kadar gururluyuz
Gururumuz dağlardan dik
Gurur nasıl taşınır
Gururla dolmak
Gururla başını kaldırmak nasıl olur
biliriz
Yaralıyız
Kapatamayacağız yaramızı
O büyük güne kadar ondan besleneceğiz

Onurluyuz
Onurlu kalacağız
Sonsuza kadar
ona leke sürdürmeyeceğiz
Gururluyuz
Gururla bakacağız
O büyük güne kadar
Onunla başımızı dik tutacağız

(15.08.08 / S. K.)

**

Merhaba,

Şanlı Dev-Genç'imizin 30. yılı coşkusuyla, Dev-Genç'imizin en değerlisi, Dayı'mızın sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

Asya'nın batısında 39 yıldır susturulamayan bir ses dolaşıyor. Dev yürekleri halk ve vatan sevgisiyle çarpan gençlerin sesidir o ses, Dev-Genç'lilerin sesidir... Kampüslerden yükselir. Fabrikalarda, tarlalarda, yoksul kondu mahallelerinde ve dağların doruklarında yankısını bulur hep. İnanıyoruz ki bugün bu ses, dev yürekli gençlerin sesi, daha güçlü, daha gür...

İnanıyoruz ki en değerlilerinin, Dayılarının acısını yaşadıkları bu günlerde gene Onun yolundalar ve gene kavganın Mahiridir onlar...

İnanıyoruz ki 39 yıldır Birtanlar'la, Ekremler'le, Cananlar'la, Selmalar'la ve Eyüpler'le ve niceleriyle işkencehanelerde, kuşatmalarda, zindanlarda, büyük direnişlerde ve zulmün beyninde umudun adı olan Dev-Genç'liler bundan sonra da bütün engelleri aşarak yoluna devam edecektir.

Ve yine inanıyoruz ki halkının özgürlüğü vatanının bağımsızlığı için gençlik, Dev-Genç'liler tarihsel misyonlarını kuşanarak Çayanlar'ın gösterdiği yolda, Dayılarının kılavuzluğunda mücadeleyi büyütecektir.

Selam Olsun Dev-Genç'i yaratan ve yaşatanlara. Mahirlerimizi, Dayımızı ve tüm karanfillerimizi anıyor, onlar yüreğimizdedir diyoruz... Sevgi ve Selamlarımızla.

Kırıklar 1 Nolu F Tipi
Özgür Tutsaklar

***

"Ölüm anında dahi güçlü bir sosyalizm inancı, ülke ve halk sevgisi taşıyanlar, koşullar ne olursa olsun yenilmezler" (Dursun Karataş)

Haftaya Sevgili Dayımızla ilgili gazete ve TV'lerde şehit düştüğüne dair haberlerle girdik. Bu kez de yalan haber olmasını çok istedik. Ancak, bu kez ne yazık ki öyle değildi. Sevgili Dayımızın şehitliğini doğrulayan açıklamalarla birlikte, hiç ama hiç istemediğimiz, gerçekleşmemesi için canlarımız dahil her şeyimizi verebileceğimizin gerçekleştiği kesinleşti. Üzüldük, canımız sıkıldı. Acımızı hafifleten bizlere bıraktıklarıydı... Ve bir de son nefesine kadar yoldaşlarımızın yanında olmalarıydı. Geleceğe dönük ne gerekiyorsa yapmıştır diye düşündük. Yapmıştır da zaten… O nedenle rahatız... Sevgili Dayımızın geride bıraktıklarıyla ideallerimizi gerçekleştirecek güç ve birikime sahip olduğumuzu da biliyoruz. Hepimizin, halkımızın, dünya halklarının başı sağ olsun... Geride kalan arkadaşlarımıza başarılar diliyoruz. Ki, başaracaklarına da inanıyoruz. Bundan böyle yürüyüşümüzü Dayısız sürdüreceğimize inandırmaya çalışıyoruz... "Her ölüm erken ölüm" denir ama bu gerçekten çok erkendi. Daha önce yalan haberler çıktığında hep "en az yirmi yıl yaşamalı" diyorduk. Ve tabii ki böyle düşünmemizin nedeni ideallerimizin gerçekleştiğini görmesini istememizdir. Şimdi bizlere düşen, bağımsız, demokratik, sömürüsüz Türkiye'yi Dayımıza armağan etmek... Edeceğiz de… Sevgili Dayımızın değerli anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyor, anılarına bağlı kalacağız diyoruz.

***

Güle güle demiyoruz sana
Umudun öncüsü
Biliriz yol alırsın geleceğe
Hedef sosyalizm! diye
Güle güle demiyoruz sana
Çocuklarımızın gelecek düşü
Ezgisinde adalet ve özgürlük olan
Kardeşliğin türküsü
Güle güle demiyoruz sana
Tarihler öncesinin Spartaküs'ü
Anadolu'nun bilgesi
Bedreddin yiğidi

Güle güle demiyoruz sana
Alnımızın ışığı
Bayrağımızın yıldızı
Yolumuzun öncüsü...

Uşak Kadın Hapishanesi
Özgür Tutsaklar

Dayı İçin Açılan Ziyaretçi Defterine Yazılan Duygu ve Düşünceler

Türkiye devrim tarihinin son 30 yılını yazdınız. Mahirler'den aldığımız bu mirası Dünya çapında gıptayla izlenen, saygı gören örnek olunan bir noktaya getirdiniz. Şehadetiniz önünde söz veriyoruz. Bu mirasa layık olacağız.

Saygıyla.

C.

...

Yurdunun toprakları ve çocukları seni bekliyor. Bizim yerimize de kucakla. Onlar sana, ideolojin bize EMANETTİR.

Kavgamızda yaşatacağız sizleri.

Ö.

...

Devrim ve sosyalizm davası bir önderini daha kaybetti, başımız sağ olsun. O, önderimiz, yoldaşımız, komutanımızdı. O, ailemiz, babamız, sevgili Dayımızdı. Ondan öğrendik, onunla var olduk, umut olduk. O, devrim ve sosyalizm için çarpan yürekti. Bu yürek hiç susmayacak. Sevgili yoldaşımız, komutanımız, Dayımız; gözün arkada kalmasın. Senin savaşçıların olarak bir kez daha söz veriyoruz ki, seni, Parti-Cephemizi, halklarımızı asla utandırmayacağız. Adın andımız, Parti-Cephe umudumuz, gösterdiğin yol kurtuluşumuzdur. Ant olsun ki kurtuluşa kadar savaşacağız...

E. G.

...

Sevgili Dayıcığım, yol göstericim, önderim. Senin açtığın devrimci çizginde gösterdiğin mücadelede vermiş olduğun savaşta benim ve benim gibi insanların önderi olmuşsundur. Seni hissetmekten seni yaşamaktan açtığın yoldan yürümekten onurluyum kıvançlıyım. Onurun onurumuzdur, namusun namusumdur. Yaşasın DHKP-C,

Yaşasın Önder Yoldaş Dursun Karataş!

Z. A.

...

Merhaba can yoldaşım sizin bıraktığınız mirasa sonsuza dek sahip çıkacağıma söz veriyorum. Seni çok özleyeceğiz.

Saygılarımla.

H. M.

...

Dayıma Dersim'den selam getirdim. / D. E.

...

Halkımızda ve kavgamızda yaşamaya devam edeceksin.

C.

...

Devrim ve sosyalizmin Kızıl bayrağı …

O kızıl bayrağı sonsuza kadar taşıyacağıma ant içerim.

Komutan ve önderimiz Dursun Karataş sana bin selam.

F. K.

...

Ölüm nedir ki içimizdesin sayın önder.

...

Selam olsun büyük önderimize.

Selam olsun devrim şehitlerine.

E. A.

...

Dayım önderim seni çok seviyorum. / Ş. Ö.

...

Sayın önderime bağlı ve mücadelemde sonsuz kalacağım.

Dünya halklarının başı sağ olsun.

Yaşasın Önderim Dursun Karataş

Yaşasın DHKP-C

T. B. - Berlin

...

Önderime Selam olsun.

Bu yaşam süresinde tavrımızı duruşumuzu hep beraberce zulüm edenlere karşı gösterdik. Yolunda devam edeceğim: Dünya, devrimi daha iyi tanıyacak.

S. S.

...

Daima bizimlesin daima seninleyiz önder yoldaş seni çok seviyoruz.

H. K.

...

Burada olmaktan, sizleri anmaktan duyduğum gururu anlatamam. Sizleri anmak onurdur.

Y. İ.

...

Her şey akar, her şey eskiyor... Eksilen dünyada bir senin ışığın bir senin düşüncelerin eskimeyecek, eksilmeyecek.

K.

...

Yarattığın parti ile devrimci halk iktidarını kuracak, seni onda sonsuza kadar yaşatacağız.

N. T.

...

Önder Yoldaş! Türkiye devrimine katkılarından ve bugüne kadar söylediğin doğrulardan dolayı hep ölümsüz olarak yaşayacaksın. Bıraktığın bayrak emin ol yoldaşların tarafından zafere kadar taşınacaktır.

T. Y.

...

Xalo min tuye her dem biji. Spas ji evina terd.

Xarziyek te!

...

Dayımız önderimiz. Seni çok seviyoruz. / P. S.

...

Sen bizi karanlıklardan
Aydınlıklara hep çıkardın
Sen bizim Dayımızdın
Ve hep de öyle kalacaksın
Önünde saygıyla eğiliyorum.

A. S.

...

Sevgili önderimiz, Dayımız...

Yarattığın yeni insan tipi, yarattığın Partimiz dünya halklarına devrimi armağan edecektir.

M. Ç.

...

Size bin selam / H. Y.

...

Bir Dayımız vardı. Yine var. Güzel günler özlemimiz olacak. Senin gösterdiğin yol ve Parti-Cephe'nin varlığı umudumuz.

H. A.

...

Selam olsun. Umudu büyütenlere bin selam.

Kavgan kavgamız olacak.

S.

...

Sevgili Dayı, Seni saygı ve sevgiyle selamlıyoruz.

Haydar, Murat, Aydın, Ayten ve Rana'nın da duygularını aynı şekilde iletiyorum. Hoşcakal...

...

Önder Yoldaş

Senin bu süreçteki ölümün dünya halklarını yetim bıraktı. Yaşadığımız bu süreçte dünya Devrim Hareketi, öndersizdi, önder sendin. Yol gösteren sendin. Senin ışığınla, yol göstericiliğinle yürüyeceğiz.

O. T. İsviçre

...

Önderimize! Adını Andımız, Mirasını Bayrağımız yaptığımız bu günde. Önderliğiyle bütünleşmiş, dediğini yapan yaptığını savunan Parti-Cephemizde mücadeleye başlarken verdiğim sözü, seni ölümsüzlüğe uğurlarken bir kez daha tekrarlıyorum: “Parti-Cephemizden ve Halkımızdan Esirgenecek Hiçbir şeyim Yok, Can da Dahil”.

Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş

Sevgi saygı ve bağlılıkla.

A. Ş.

...

The revolutionaries of Turkey are the best in the world.

S.

...

Sen bize devrimin yolunu öğrettin. / S.

...

Kavgamızda seni yaşatacağız. / L.

...

Önderimiz, bize bıraktığın mirası ömrümün sonuna kadar taşıyacağım.

N. Ö.

...

Sevgili Komutanımız önderimiz!

DAYI sana olan sevgimi bağlılığımı anlatamam. Seni çok sevdim ve sana olan sevgim ömrümün sonuna kadar yüreğimde yaşayacak.

Ellerinden öpüyorum

C. G.

...

O Ölmedi Yaşıyor, Yaşasın Halkların Kardeşliği / B.

...

Bize bıraktığın bu büyük miras için teşekkür ederiz, Öğretmenimiz

D. T.

...

Sevgili Dayımız, komutanımız...

Türkiye Devrim tarihi sayenizde daha da yükseklerde büyük olacak. Tarih seni ve partimizi haklı çıkaracak.

Saygıyla selamlıyorum. / H. T.

...

Önderim, Komutanım, Sen bizim vicdanımızsın artık.

Önünde saygıyla eğiliyorum.

Z. K. - E.

...

Sevgili Önderimiz, Dayımız, Komutanımız...

Bugün seni ülke topraklarına uğurlamanın sevincini yaşıyoruz. Senin yokluğunda yolumuz her zaman açık olacaktır.

Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş.

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi

Biji Eniya Partiya Rizgarı Gela Soreşker

Ö. N.

...

Yolundayız!

D. A.

...

Düşüncelerinizi destekliyoruz Uğurlar olsun! Yolundayız!

Saygılarımla

S.

...

Yolundayız / H.

...

Devrimin doruklarında buluşmak üzere yolundayız. Büyük önder.

A. L.

...

Acımız büyük, kaybımız büyük, ama öfkemiz daha büyük olacaktır. Önderimiz Ölümsüzdür.

D. - H. Ö.

...

Seni seviyorum mücadelene ve düşüncene hep bağlı kalacağım.

Y. K.

...

Halkımızın başı sağ olsun. /K. K.

...

Tarih seni kahramanlar hanesine Bizler sol göğsümüze altın harflerle yazıyoruz.

Ş. K.

...

Eserini Büyüteceğiz. Rahat uyu

Y.

...

Soluk bir ay dolanıyor gökte
belli ki yakındır doğayı ve hayatı
sarsacak zaman

S. Y.

...

Fedakarlığın, cüretin, tüm yaşamsal alanlarımızın Dayısı oldun. Seni hiç unutmayacağız.

Yarınlarımız Özgürdür

S.

...

Dayıcığım, Önderimiz

Aramızdan ayrılışın çok erken oldu. Fiziken aramızda olmasan da yoldaşlarının, halklarımızın kalbinde ruhunda ve bilincinde hep yaşayacaksın. Yol göstericiliğin hep devam edecek. Seni hiçbir zaman unutmayacağız.

En derin saygılarımla.

Z.

...

Sadece ülke değil tüm dünya halklarının önderi ve umudusun.

E. G.

...

Canımız Dayımız Seni çok sevdik, bizi öksüz bıraktın. Ama bıraktığın pusula ve ışıkla mirasına bağlı kalacağım.

H. Ç.

...

Seni de ölümsüzlüğe yolculamanın hüznünü yaşıyoruz. Şimdi alanlarda daha bir gür haykıracağız adını. Seni her daim sevdik ve dosta, düşmana inat sevmeye devam edeceğiz. Her zaman yüreğimizde, bilincimizde, sohbetlerimizde olacaksın...

Bir Dayımız vardı, yine var olmaya devam edecek…

Güle güle sevgili Dayı, güle güle…

Rotterdam'dan Y. G.

...

Sevgili komutanım,

Büyük önder

Naaşının başucundan öptüm

Çünkü düşmanın karşısında

Baş eğmedin

Ayak ucundan öptüm

Devrim yürüyüşümüzde geri adım atmadın.

Önünde saygıyla eğiliyorum.

Viyana'dan Ş. E.

...

Hak ettiğin saygıyı, emek harcadığın her şeyden fazlasıyla alacaksın. Saygılarımla

A. Ö.

...

Türkiye ve Dünya Halkları senin yol gösterişinle sosyalizme yürüyecektir.

Tarih seni unutmayacak Başkomutanımız.

S. G.

...

Seni yaşatacağız

F. K.

...

Ülkün ülkümüzdür.

Sonsuz saygılar, selamlar

H. B.

...
Önderim Öğretmenim! Yolun ışığımız olacak!
Hamburg'tan N.
...
Önderime, Yoldaşıma, Dayıma
Sosyalizm bayrağında her zaman dalgalanacaksın.
Seni hep yüreğimizde taşıyacağız.
G. E.
...
Dayıcığım, önderim, önderimiz...
Seni çok çok seviyorum. Işığınla yolumuzu aydınlatacaksın. Seni unutmayacak, unutturmayacağım.
Selam olsun savaşanlara.
S. Ç.
...
Bu yoldan asla dönmeyeceğiz!
Selam olsun sana Önderimiz Dursun Karataş!
D.
...
Seni hep yaşatacağız
Senin yolunda yürüyeceğiz
C.
...
Dayı! Bu yola sana inanarak başladım, elbet senin yolunda yürümeye sonsuza dek devam edeceğim!
G.
...
Halkımızın başı sağ olsun.
M. A.
...
Önderimiz, Dayımız seni çok sevdik. Hep Seveceğiz...
M. A.
...
Seni Unutmayacağız Hoşçakal Yoldaş.
K. T.
...
Demokrasi ve özgürlüğe adanmış bir ömür uğurlar olsun.
R. E.

...

Önderimiz, Dayımız ve Komutanımız seni seviyoruz senin gösterdiğin yolda yürüyeceğiz. Mirasın bizim mirasımız olacak sen yaşıyorsun.

C. A.

...

Dayı seni hep kalbimde yaşadım. DHKP-C'yide hep kalbimde yaşatmışımdır. Toprağın bol olsun.

M. K.

...

Çok şey anlatıldı söylendi. Ama seni hep görmek dokunmak isterdik. Nasip oldu da ama böyle. Bu zor geldi Dayımız, selam sana. Bütün güneş senin üzerinde olsun.

Yıldızlar yoldaşın olsun.

Hoşçakal demiyorum.

E. A.

...

DHKP'li dostlara

Dünyada devrime dair her şeyin boy hedefi yapıldığı, geleceği kazanma inancının zayıf düşürüldüğü günümüzde; devrimci olmak örgütlü olmak hele ki önder olmak büyük önem taşıyor.

Bu bilinçle; Genel Sekreteriniz, Önderiniz Dursun Karataş'ı yitirmiş olmanızın acısını sizlerle paylaşıyor; dostluk ve dayanışma duygularımızı iletiyoruz.

Devrimci Yol Avrupa

...

Bugünlerden geriye bir yarına gidenler kalır, bir de yarınlar adına; Direnenler...

Ö. O.

...

Önderimiz komutanımız seni hiçbir zaman unutmayacağız seni seviyoruz.

R. T.

...

Bir ölüm nasıl ifade edilir, nasıl yazılır bilemiyorum. Yaşamınla insanlığın ışığı olacaksın. Unutturulmayacaksın!

H. D.

...

Ben bu canı taşıdığım sürece hep kalbimde olacaksın.

Yaşam boyu saygıyla anacağım.

H. G.

...

Halkına devrettiğin bu bayrak senin umudun ve halkımızın umudunu aydınlatana kadar taşıyacağız.

H. Ş.

...

Umudun adını sonsuza kadar taşıyacağız.

Önder Yoldaş Dursun Karataş

K.

...

Bizlere halkımıza ve Devrim mücadelesine verdiğin emekler için Teşekkürler Önderimiz.

C. T.

...

Seni çok seviyoruz, Önderimiz, Dayımız, Komutanımız.

A.

...

Büyük ve Cesur Önder, Yolun Açık Olsun.

Toprağın Bol Olsun.

M. Ç.

...

Bizlere, halklarımıza devrim mücadelesinde verdiğin emekleriniz için teşekkürler.

A.

...

Seninle var olduk, devam da edeceğiz.

Şan olsun seninle yürüyen mücadelemize.

C. K.

...

Merhaba! Seni seviyoruz, saygılar dayı.

S. V. B.

...

Bir kez daha Haklıyız Kazanacağız.

Saygıyla.

C. G.

...

Merhaba Büyük İnsan,

Artık yerin Sabolar'ın, Mahirler'in, Cheler'in ve diğer dünya devrimci-

lerinin yanında. Hoşçakal Anadolu Halklarının Son DAYI'sı. Hoşçakal Dayı.

B.

...

Devrime ve Zafere! Yüreğimizde ve beynimizde senin ile ulaşacağız ama yine de seni çok özlüyoruz.

Y. A.

...

Merhaba büyük önder seni kaybettiğime inanmıyorum ve bundan sonra da inanmayacağım. Bundan sonra da hep içimde yaşatmaya devam edeceğim. Şu dünyada tek bir isteğim vardı seni görmek onu da gördüm ama böyle olmasaydı ne olurdu. Seni çok seviyorum.

V. B.

...

Bu koca dünyada yarattığın ailenin ve yoldaşların, tarihe bıraktığın mirasınla ailen de seni unutmayacak Senin mirasınla yaşayacak.

G.

...

Seni devrimci selamlar ve saygılarımla ANIYORUM.

Rahat Uyu.

O. K.

...

Bir damla oldun yüreğimizde

Bir çığlık oldun beynimizde

Senle var olduk senle var olacağız

Y. Y.

...

Merhaba Can yoldaşımız, Dayımız bizim canımızdan can bildiğimiz öğretmenimiz, ustamız...

Bizi bırakıp gitmediğini biliyoruz. Seni hiç unutmayacağız sen hep yüreğimizde aynı Dayı olarak yaşayacak ve senin öğrettiğin yoldan şaşmayacağız. Senin acın daha yüreğimizi acıtsa da senin varlığın hep öyle yüreklerde devam edecek.

Tüm yoldaşlarımızın başı sağ olsun.

S.

...

Yüce komutanım.

O. B.

...

Yattığın yer rahat olsun. Senin yolundan gitmeye devam edeceğiz.

Ş.

...

Devrim şehitleri ölümsüzdür. Bize bıraktığın tohumlar her zaman yeşerecek.

H. Z.

...

Dostça ve Devrimci Selamlar. / D. B.

...

Devrime adanmış bu yaşam önünde saygıyla eğiliyorum.

Emekçi

...

Başkomutanım, önderim, Dayım, bize bırakmış olduğun büyük aileye olan bağlılığımla seni saygıyla selamlıyorum. Gözün arkada kalmasın bıraktığın bayrağı devrime taşıyacağız ve tıpkı Mahirler gibi sen ölmedin, seni mücadelemizde yaşatacağız!

S. K.

...

Devrim şehitleri ölümsüzdür. Yıldırım ailesinden sevgi ve saygıyla.

H. Y.

...

Ağlamayın demişsin Dayı... Ama bil ki gözlerimiz yaş değil... Yüreğimiz kan ağlıyor Dayı. Yaşasın DHKP-C

O. B. - G. Ö.

...

Yürekli güzel Dayımız, seni seviyoruz.

A.

...

Sevgili Dayı, Seni tanımak ve avukatın olmak hayatımın en büyük ONURU Sevgiyle…

Saygıyla… Özlemle…

M. D.

...

Selam olsun sana Dayımız, Öğretmenimiz!

B. K.

...

Türkiye Devrim Tarihinin önderlerinden Önder Yoldaş Dursun

Karataş'a en içten saygılarımı sunuyorum.

Kurduğun Devrimci Cephenin küçük bir çalışanı olarak sana layık olmaya çalışacağım.

Ö.

...

Güneş yeniden doğmak için batar, ülkemizin şafaklarında her günün sabahında yeniden doğacağını biliyoruz.

Z. G.

...

Türkiye ve Dünya halklarının sana en çok ihtiyacı olduğu bu günlerde kaybetmenin acısı içerisindeyiz.

Senin de söylediğin gibi "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız". Dursun Karataş Ölümsüzdür.

M. A.

...

Komutanımız, Dayımız, yoldaşımız.

Hep bizimle olacaksın, sevgiyle anıyorum.

N. K.

...

Yolun Mahirlerin yoludur. Yolumuz DHKP-C'nin yoludur! Yani senin yolun!

Hoşçakal Komutan

...

Sen Dayıların en unutulmazı ve bulunmazısın.

Saygıyla anıyorum.

E.

...

Halk mücadelesinin önderi, komutanı sana ve senin nezdinde tüm Devrim Şehitlerine selam olsun.

Z.

...

Saygıyla anıyoruz. / S. K.

...

Yolundan Yürüyeceğiz.

İ. E.

...

Karanlığımı Aydınlatan! Parti-Cepheli olma şerefini yaratan Dursun Karataş! Saygım sonsuz, inancım daim.

Ö. B.

...

Yoldaşların beyninde, kalbinde ve ruhunda yaşayacaksın.

Büyük önder Dursun Karataş.

G. D.

...

Hastanede yatan eşim, öğrencin, yeğenin Deniz, Nidal Çaylan Bebe ve ben elinizi öpemeden gittin. Seni seviyoruz. Seni yaşatacağız. Mücadelede kahramanlık ve fedakarlık dolu hayatın bize hep ışık tutacak.

B. K.

...

Güzel İnsan. Siz bugün aramızdan fiziki olarak ayrıldınız ama sizin devrimci kültür ve anlayışınız bizlerin yüreklerinde ve beyinlerinde sonsuza dek yaşayacaktır.

Umudun adını koydunuz...

...

Çok kıymetli Dayı,

Bize bir miras bıraktığın için sana sonsuz saygılar. Rahat uyu.

M. P.

...

Önderimiz Dursun Karataş Ölümsüzdür!

...

Türkiye ve dünya halklarının başı sağ olsun. Yarattığın mücadele çizgisiyle, mücadele geleneğinle sen bir tarih yarattın, SEN BİR TARİHTİN. Öyle zannediyorum ki, geriye bıraktığın bu gelenek ve tarih böyle devam eder.

H.

...

Yüreğimizde hep yaşayacaksın.

...

Senin nezdinde tüm Devrim Şehitlerini Selamlıyoruz.

Savaş Sürecek HALK KAZANACAK.

N. G. - S. G. - H. G.

...

Sen yüreğimizde beynimizde ve hep yanımızda olacaksın. Seni ve tüm devrim şehitlerini yaşatacağız. Senin nezdinde tüm devrim şehitlerini selamlıyoruz.

Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş.

Önderimiz Komutanımız Dayımız hep yaşayacak.
Seni seviyoruz
R. S. - T. S. - E. S. - E. S. - İ. S.
...
Bir Yıldız kayması gibi kısa sürecek her birimizin ömrü, ama bu kez ömür senin olmamalıydı Dayı.
B. E.
...
Dursun Karataş Ölümsüzdür. Seni saygı ile anıyorum.
N. A.
...
Seni çok seviyoruz ve hayat boyunca da hiç unutmayacağız. Hep yolundayız.
(Y. ve E. ailesi)
...
Sevgili Önderim,
Bana göstermiş olduğun yolda şartlar ve koşullar ne olursa olsun ayrılmayacağıma sana söz veriyorum.
M. Y.
...
Selam önderimize. Önderimiz ölümsüzdür. Seni kalbimize taşıyacağız.
C. K.
...
Dayı...
Seni görmek için sadece 2 saniye müsade ettiler. Sığar mı 38 yıllık seni görme özlemi 2 saniyeye?
Seni seviyoruz.
H. Ç. (İsviçre)
...
Een laatste groet van mijn meest bijzondere client.
(En eşsiz müvekkilime son selamımı veriyorum)
Ties
...
Güneşli günler gelecek.
Halkız Haklıyız Kazanacağız!
L.
...

Değerli insan seni halklar adına saygıyla anıyorum.
A. İ.
...
Öğrettiklerinle yolunda ölene kadar mücadele etmeye devam edeceğiz. Seni çok seviyoruz.
Ö. G.
...
Önderimiz, Dayımız seni yüreğimizde ve kavgamızda yaşatacağız.
V. D.
...
Merhaba yoldaş,
Hem adaş hem yoldaş.
Çok güzel ve kalıcı duygu.
...
Selam Dayı
Seni yüreğimizde yaşatacağız sen bizim öğretmenimiz, Dayımız her şeyimizsin. Her şey çok güzel olacak ve bu savaşı bizler, halk kazanacak.
M. A. ve S. A.
...
Selam olsun sana.
Her zaman yanımızda olacaksın.
Her zaman bize öğrettiğin gibi
Her zaman kabul etmemeyi
Hep daha ileriye bakabilmeyi
Emanet ettiğin tüm değerlere
Yaşamımda sahip çıkacak ve koruyacağım.
Seni bir önder olarak
Bir yoldaş olarak
Bir baba sıcaklığında sevdim, bu sevgim hiç bitmeyecek hep sana layık kalacağım.
E.
...
Hoşçakal Dayı
Sen ebediyen kalbimizde yaşayacaksın.
İ. G.
...
Saygı değer önderimiz ölümsüzdür.

7. BÖLÜM

dayı üzerine yazılar...

Dayı 20 Ekim İradesidir

Sonsuzluğa Kanatlandılar
Halkın kolu kanadıydılar
En umutsuz zamanlarda
Mavi kanatlarına yükleyip açlığı
Ekim'in 20'sinde açlığa yatırdılar bedenlerini
Eridiler hücre hücre, beden beden
Kırılmadılar,
Bükülmediler,
Büyüdüler bedenleri küçüldükçe
Kurşunlara vuruldular
Gazlarla boğuldular
Yılmadılar
Yıldızlar kuşanıp
Yangınlara sarıldılar
Boran kanatlarıyla karışıp maviye
Göğsümüzde karanfil oldular
Zafere kilitlenen yürekleriyle
122'ler olup sonsuzluğa kanatlandılar

Tam bin yıldır aslanlar büyütüyoruz Anadolu'nun beşiğinde…

Nice zorbalar, saltanatlar, istilacılar, sömürücüler birer birer yıkıldı önümüzde. Sayısız kez kıyımlardan geçirildik. Yürüyoruz; eşit, özgür, hakça bir yaşamın düşüyle... Ve büyüyor isyanımız; zamana, zamanın muktedirlerine meydan okuyarak.

Bu tarih, irili ufaklı binlerce direnişin, yenilgilerin ve zaferlerin ve her daim umutlu olmanın toplamıdır. Dünü yarına bağlayan, bu tarihsel akışı kesintisiz kılan da yine isyan ve umuttur.

"Halkız, halktan biriyiz, halkın öncüsüyüz" demişti Dayı. Halka öncü olmak, umudu ve isyanı baki kılmak ve sonsuz güvenle "Bir gün mutlaka" diyebilmek efsanedeki Simurg'un sırrına vakıf olmakla mümkündür. Rivayet o ki, dünyanın bütün kuşları Simurg'u kendilerine hü-

kümdar ve koruyucu bellermiş. Ne zaman başlarına kötü bir hal gelecek olsa, Simurg'un imdatlarına yetişeceğine, kendilerini kötülüklerden koruyacağına inanırlarmış. Neden sonra kuşlar dünyasında işler ters gitmeye başlamış.

Vurulmuşlar, yakılmışlar, soylarına kast edilmiş. Ve kuşlar umutla Simurg'u beklemişler. Beklemişler; günler, geceler boyu. Ama gelmemiş... Ve Simurg'un hiç bir zaman gelmeyeceğini anlayan kuşlar kahrolmuş, umarsız kalakalmışlar...

Ve fakat, umudunu yitirmeyenler de varmış. "Simurg bize gelmiyorsa, biz ona gidelim" deyip Kaf dağının yücesindeki Simurg'un yurduna gitmeye karar vermişler. Hep birlikte göğün uçsuz maviliğine kanat çırpmışlar. Yolun zorluğu, çetinliği daha en başından belliymiş. Simurg'a yurtluk eden Kaf dağının, etekleri bile bulutlara değiyormuş. Sonra, yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekiyormuş varmak için.

Yorulanlar, kanat çırpamaz hale gelenler, kendini dipsizliğe bırakanlar olmuş yol boyu. Ve sonra geri dönenler...

Gülün aşkını hatırlayan bülbüller, rengarenk tüylerini sakınan papağanlar, bataklığı özleyenler... Yol uzadıkça eksilmiş yola devam edenlerin sayısı.

Ve en sonunda, her şeye rağmen umutla kanat çırpanlar tüm zorlukları geride bırakıp ulaşmışlar Kaf dağının yücesindeki o yere. Yalnızca otuzmuş oraya kadar gelenlerin sayısı. Ve orada öğrenmişler ki, Simurg da zaten "Otuz kuş" demekmiş. Onların her biri birer birer ve hep beraber Simurg'muş... Simurg, yürümek gerektiğini bilenler ve her şeye rağmen yürüyenlerdir. Tarihi onlar yazarlar.

İşte 20 Ekim 2000'de kuşanılan irade de Simurg'un iradesidir. Ve zafer, Kaf dağının doruğunda da olsa yürümek gerektiğini bilip yürüyenler, dünden yarına tarih yazanlardır. Onlar ki, avuçlarında ölümsüzlüğü kınalayıp nakış nakış yeniden işlediler Simurg'un destanını hayata. 20 Ekim 2000 iradesi efsanelerin gerçek hayatla, yüreğin mantıkla, dünün yarınla kesiştiği yerdedir ve BİZ'e dairdir. O irade ki, bizi BİZ yapan ustanın nezdinde yüzlerce karanfilimizin kızıllığında Mahir'den bugüne taşındı.

Yedi yıl boyunca her şeye rağmen dimdik durabilmenin ve zaferi kucaklayabilmenin aleni sırrıdır bu. Ve aynı zamanda iradi olmanın en somut ve tarihi hallerinden biri olmuştur Büyük Direniş. Bu iradilik 20 Ekim 2000'de en yoğun haliyle kuşanıldı ve yedi yılın her anına yayıldı. Dayı, "İradi olmak emek ve cürettir" diyor...

20 Ekim iradesi emektir: Gün gün sabırla işlenmiş, en ince ayrıntısına kadar hassasiyetle örülüp bilince çıkarılmıştır. Ve o gün alınlarına kızıl bantlar kuşanarak ölümün üstüne yürüyen savaşçılara duyulan güvenin karşılığı yılların emeğidir. Yine her bir direnişçi kendi zaferini binbir emekle örgütlemiştir... Bu yüzdendir ki, yaratılan kahramanlıklarda aslolan emekle var edilen örgütlü ruh halidir. Ve direnişin yedi yıla yayılan sürekliliğinde hep yeni gönüllüler çıkararak büyümesi kuşkusuz emekle mümkün olmuştur.

20 Ekim iradesi cürettir: Yaşamın güzelliğine sayısız övgülerin duyulduğu, uğrunda ölünecek hiçbir değer kalmadığı vaazlarının kol gezdiği yerde onurun ve erdemin bayrağını taşıyarak ölümün üstüne yürümenin cüretidir. Açlıkla geçirilen her gün ölümün "korkunçluğuna" meydan okumadır. Bu öyle bir cürettir ki, yedi yıl boyunca ölümün rezil rüsva edilişine 122 defa tanıklık etmiştir tarih...

Bilge Dayı'mız haklıdır; irade cüret ve emektir... Büyük Direniş bu iradilikle yaratılmış ve zafere taşınmıştır.

122'lerin umudunun yaratıcısı Dayı, Umudumuzu böylesi bir irade ile yenilmez kılmıştır... 20 Ekim 2000'de kuşanılan bu irade, bin yıllık isyanımızın destan destan büyütülen geleneklerimizin, Kızıldere'nin Metris'in, 12 Temmuz ve Çiftehavuzlar'ın, dağlarda umudu büyüten şahanlarımızın, devrim kuşağı kahramanlarının, Simurg'un, Anka'nın ve elbette Dayı'nın iradesidir. 20 Ekim iradesi, bizi BİZ yapandır ve o büyük günün teminatıdır... İşte bu yüzdendir ki, 20 Ekim iradesi her anımızdadır...

Göçmen kuşlar giderken uzaklara
Hoşçakalın diyecek bizlere
Uğurlarken onları aç olacağız
Belki az kalacak
Belki hiç kalmayacağız,
Kalırsak dik,
Ölürsek yiğit olacağız...
Bir mevsim aç kalacağız
Her mevsim onurlu olmak için..
(Fırat Tavuk)

‘Yeni İnsan’a Dair İnceleme

Yüreğimizin sesini bıraktık hayatın ortasına: “Sen bizsin biz de sen olacağız...” Bu umutlu ezginin gereğini nasıl somutlayacağımızın rehberi de elbette Dayı'dır. Ki Onu uğurlamanın ötesinde, hayatımızın tam içine getirip koyduk deyişimizde bundandır. Her birimizin hayatın her an ve alanı nda Dayı olmaya aday olmasındandır.

Dayı olmak, yeni insanı yaratma mücadelesinin kesintisizliğine sahip olmaktır. Tam da bu nedenle, bir insan olarak sona eren biyolojik yaşamına rağmen, Yeni İnsan’ın rehberi olarak ideolojik yaşamına devam ediyor.

Che'den Dayı'ya ustalarımızın aydınlığında görüyoruz ki, yeni insanın özünü, kapitalizmin insanı körleştirip sürüleştiren tabiatına karşı kesintisiz mücadele oluşturuyor. Ernesto Che Guevara, kapitalizmin insan üzerindeki bu yıkıcı etkisini şöyle özetler: “*... Kapitalizmde insan, genellikle kavrayış ve anlayışın ötesinde kalan acımasız yasalarla yönetilir. Yabancılaşan birey, kendisi gibilerin oluşturduğu topluma görünmez bir göbek bağı ile bağlıdır... İnsanların çoğu için kör ve görünmez olan kapitalizmin yasaları, birey üzerinde, düşünmesine fırsat vermeksizin etkili olur.”* (Sosyalizm Ve İnsan/Ernesto Che Guevara/ Syf: 75/ Yar Yayınları)

İnsanı acizleştiren o esaret bağlarını kesip atmaktır Dayı olmak. Emperyalizmin beynimizi yok etmesine, sürüleştirip süründürmesine izin vermemektir. Ki düzenin çizdiği sınırların bittiği yerde başlar Yeni İnsan’ın adım izleri...

Tek kişi kalsa da, doğruları savunmaktan vazgeçmeyen Yeni İnsan’ın doğrultusuyla varılır yarınlara. İşte bu yüzden “Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan” kararlılığıyla geleceğe adım atabilmektir Dayı olmak...

“Babana bile güvenme” yozluğuna karşı, halka ve kendisine güvenendir yeni insan. Ve Dayı olmak, eğilmeyen boyunların üzerinde taşınan bu güvene sahip olmaktır...

Dayı olmak, yoldaşları ve dostları için baş koyulacak omuz, tutulacak

el, dayanılacak sırt ve ateşiyle ısınılacak yürek olmaktır...

Dayı olmak, ilke ve ideallerimizin aynası olan davranışlara sahip olmaktır. Büyük iş küçük iş ayrımı yapmadan, gündelik hayatın en sıradan işlerine de el atabilmektir...

Kapitalizmin yozlaştırma ağına düşmemektir Dayı olmak. Düzenin üstüne üstüne giderek büyütülen değerlerin gururuyla, her türden yozluğu ezip geçmektir. Kapitalist bataklığa ait olan pislikleri, kendimizden başlayarak hiçbir devrimciye yakıştırmamaktır...

Beceriksizlik, zavallılık, teslimiyet ve aşağılık duygusuna karşı, savaş açmaktır Dayı olmak. Ve aklımızı kullanarak, sorunların içinden çözüme götüren doğru yolu bulmaktır. Ki sorunlar karşısında zavallılaşanlar, o sorunlar şahsında düzene yenilmişler demektir. Oysa, her bir sorun şahsında, düzene karşı zafer kazanmayı bilmektir Dayı olmak...

Zaman öldürmeye karşı çıkmaktır Dayı olmak. Zamanı boşa harcamayıp zamanı olmamaktır. Zamanın harcına umut karıştırmak için, her anı değerlendirmektir. Yapılacak işlerden oluşan bir programa sahip olmak ve her an iş başında olmaktır...

Devrimci olmanın coşkusunu çevresine taşırmaktır Dayı olmak. Devrimciliği sevmek ve sevdirmektir. Ve böylece, dünyanın en büyük mutluluğunu paylaşarak çoğaltmaktır...

Dayı olmak, insanın değişimine dair bitmeyen sabır, enerji ve özene sahip olmaktır. İnsanları silip atmamaktır. İnsan taşımasını bilmektir. Kapitalizmin kirli pençelerinin insanların yüreğine, beynine uzanmasına müsaade etmemektir.

İnsanlara önyargılı bakmamaktır Dayı olmak.

Değişmez olanın insanlar değil, önyargılar olduğunu bilmektir. Ve insanlardaki devrimci olanı büyütme, Yeni İnsan'ı yaratma çabasını daim kılmaktır...

Fidel Castro'nun deyimiyle söylersek, *"Marksizmin insanca duygulardan, arkadaşlıktan, yoldaşlara karşı duyulan sevgiden, saygıdan, takdirden vazgeçmek olduğu nerede yazılı? Oysa ki Marksizmi doğuran insan sevgisinin ta kendisidir."* Doğrudur ve Dayı, bu sevginin doruğundadır. İşte bu sevgiyle dopdolu olmaktır Dayı olmak...

Devrime sunulacak katkıların önüne geçen korkularla nasıl baş edileceğini öğretme çabasından asla vazgeçmemektir Dayı olmak. Düzenin yaydığı korkular geriletildiğinde devrimin ihtiyaçlarının nasıl karşılandığını somutlamaktır.

Yeni insanı yaratma çabasının karşısına çıkan sınırların 'eski insan'ın

sığınağına ait olduğunu bilerek, ileri adım atmak ve attırmaktır. Korku duvarlarına gedikler açarak, o sınırların dışına atılacak her adıma yol göstermektir...

Kafasında 'başarılamaz'ı taşıyanın, elleriyle başarıyı tutmasıdır Dayı olmak. "İmkansız" şekline bürünen düzenin karşısına, devrimci aklın mümkünü olağanlaştıran gücüyle çıkmaktır...

Öğrenmeyi bilmek ve herkesten bir şeyler öğrenmeye çalışmaktır Dayı olmak. Hani diyor ya Che: *"Biz, halka bir araştırıcı ruhuyla, alçak gönüllülükle gitmeli, halkın büyük bilgelik kaynağından feyz almalıyız."* Ve Dayı olmak, halkın o büyük bilgelik kaynağından beslenmektir...

Unutma, es geçme, önemsememe lüksüne sahip olmamaktır Dayı olmak. Halkın hayatı önemseyen yaratıcılığıyla davranmaktır...

Duru bir su misali berraklığa sahip olmaktır. Düzenin ürünü olan kafa karışıklığına, devrimin eseri olan tereddütsüzlükle cevap vermektir. Hayatın her haline bu netlikle bakabilmektir. Eğriye eğri, doğruya doğru demenin hesapsızlığıyla davranmaktır...

'Teoriyi, dünyanın Türkiyesi'nde devrim yapmak için' okumak, öğrenmektir Dayı olmak. Böyle olduğu içindir ki, laf ebeliğine, ahkam kesmelere müsaade etmemektir. Entellektüel gevezeliklerin değil, halkın haykırışını büyütmek için öğrenmektir...

Paylaşılan ilke, kural ve disiplinin gücümüz olduğu bilinciyle davranmaktır. Che'nin deyimiyle: "Devrimci tavır, devrimci inancın yansımasıdır. Bir kimse devrimci olduğunu söylüyor, fakat bir devrimci gibi davranmıyorsa, soytarıdan başka bir şey değildir o." Ayrıcalık, statükoculuk, özerklik gibi soytarılıkların karşısına dikilip sıra neferliğini büyütmektir Dayı olmak...

Statükoculuk, devrimciliğin içine düzenin kölelerini inşa etmektir. Dayı olmak, zaafların bu türden sığınaklarını eleştirinin gülleleriyle yerle bir etmektir. İlkeli, kurallı olmanın çelik adımlarıyla devrime yürümektir...

Attığı her adım, yaptığı her iş, yürütülen her faaliyette "Titre oligarşi..." coşkusunu yaşamak ve yaşatmaktır. Tohumda ağacı görmek gibi, yapılan en küçük işlerde bile devrimi somutlamanın heyecanına sahip olmaktır...

En zorlu koşullarda, olanaksızlıklar içinde, kuşatma ortasında bile devrimi büyütmektir Dayı olmak. Hiçbir şeyin devrim yürüyüşümüzün önünü kesmesine izin vermemektir. Ve engelleri, büyük adımlarla aşabilme cüretidir...

Koşulların karanlığını umudun ateşiyle aydınlatmaktır Dayı olmak. Mızmızlık ve karamsarlaşmanın koşullara yenilmek demek olduğunu bilerek, her yeri devrimi büyütmenin mekanı haline getirebilmektir...

Dayı olmak, duruşu, üslubu, yumruğu ve umuduyla Anadolu olmaktır. emperyalizm ve oligarşi tarafından halka dayatılan çaresizliğe karşı, halkın Dayısı olup umudu örgütlemektir...

Dayı olmak, devrimci olmaktır. Ve devrimci, büyük bir sevgiyle sahiplendiği hayatı, halkı ve insanı devrimcileştirendir...

Eğitimi canlı ve "sıradan" bir paylaşım haline getirmek ve bu paylaşıma, herkesin katılmasını sağlamaktır. Yoldaşlarının gelişimi için yollar, yöntemler bulmak için sürekli uğraşmaktır...

Dayı olmak, hata yapanın, zaafa düşenin de yoldaşımız olduğunu hiç unutmamaktır. İnsanların değil, zaafların üzerine yürümektir. İçimizdeki temizlik ve saflığı koruyarak, insandaki değişimin yönünü, muhtevasını ve hızını etkilemektir...

İkna etmek için doğru yöntemi buluncaya kadar uğraşmaktır Dayı olmak. 'Anlamadılar değil, anlatamadım' diye düşünmektir. Ki hatayı başkalarında arayan, çözüm gücünü de kendisinde bulamaz...

Devrim denilen karmaşayı sadeleştirip kavranır, istenir ve gereği yapılır hale getirmektir Dayı olmak.

Bu amaçla 'yerli' bir dil kullanmaktır. Bütün karmaşayı sadeliğin ateşiyle tutuşturmaktır...

Ömrünü devrime adamaktır Dayı olmak. Halk için ömür boyu devrimcilik yapmaktır. Che'nin deyimiyle "devrimden başka hayat yoktur" tercihiyle yaşamaktır...

Gündelik hayatın ihtiyaçlarını disiplin altına almaktır Dayı olmak. Elini taşın altına ilk uzatan olmaktır. Fedakarlığı sıradanlaştırmaktır...

Kendisinin yapmadığı, yapamadığı herhangi bir şeyi başkasından istememektir Dayı olmak. Adaletli olmanın bir yaşam tercihi ve ilişki biçimi olarak, devrimciliğin ölçütü olduğunu bilmektir. Adaletli olmak, Dayı olmaktır. Adaletli olmak, geleceğin temeline bugünden koyulan köşe taşıdır...

Sonuç almayı istemektir Dayı olmak. Olumlu sonuçlar yaratmak için yanıp tutuşmaktır. Ki ancak o ateşin aydınlığında görülebilir çözümler. Her sorunun çözümünün kendi içinde olduğunu bilmek ve o çözümü buluncaya dek uğraşmaktır...

Dayı olmak, sosyalist olmanın onurunu yaşamak ve yaşatmaktır. Ortaya koyduğu örnekle "iyi ki ben de devrimciyim" dedirtendir. İnsanlığın

devrimci damarının onurunu çevresine yayandır...

Olmazları olur, imkansız denilenleri mümkün hale getirmektir Dayı olmak. Devrimin mızrak ucu olup daima ileri atılmaktır. Ve cesaret, cesaret, daha fazla cesarettir...

Dayı olmak, hakikatli ve hakkaniyetli olmaktır. Bir tas su verenden bir biçimiyle omuz verene... herkesi kucaklayan, unutmayan, sahiplenen vefakar bir yüreğe sahip olmaktır...

Dostların ve yoldaşların sorunlarının çözümüne katkı, yol, yöntem sunmadan rahat edememektir Dayı olmak. Sahiplenme pratiğiyle "her koyun kendi bacağından asılır" yozluğunu ezip geçmektir...

Halkın gücüne güvenmeyen, bugücü açığa çıkartmak için çaba sarfetmeyen ve giderek halkla bağı kalmadığı için köksüzleşip savrulan küçük burjuva solculuğuna karşı, halk için devrimcilik yapmanın ta kendisidir Dayı olmak...

Devrimin sıradan insanların irili ufaklı katkılarıyla var olduğunu bilerek, halktan insanlara güvenmenin yaratıcı gücüyle donanmaktır Dayı olmak. Lenin'in deyimiyle "Ancak halka inanan, halkın yaratıcı dehasının canlı pınarına dalan galip gelebilir" gerçekliğini hayatın içinde somutlamaktır...

Halkın sevgisi üzerinde yükselen cüreti kuşanmış bir insanın, tek başına kaldığında bile çoğunluk olduğu bilinciyle, neler başardığının yaşayan örneğidir Dayı. Ve Dayı olmak, eğilmeyen baş ile hayatı sarsmaktır...

"Dünyayı yorumlamak yetmez, aslolan onu değiştirmektir" diyordu Marx. Ve Dayı olmak, "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" inancıyla umudu büyütmektir...

Dayı, İlkeli Olmanın Türkiye Solundaki Adıdır(*)

Türkiye solunda devrimci harekete birçok konuda eleştiriler yapılmıştır bugüne kadar. Öncü Savaşı anlayışından Halk Meclisleri önerisine kadar, ihanetler karşısındaki tavrından hapishaneler politikasına kadar, eleştiriler yapılmış, kimisi kitleden kopuk derken, kimisi reformist demiştir; fakat, devrimci harekete bugüne kadar kimsenin söylemediği bir şey vardır; kimse ilkesizlikle eleştirmemiştir devrimci hareketi. Kimse pragmatizm yaptığımızı söyleyememiştir. Bu noktada tüm yaşamı boyunca net ve ilkelidir devrimci hareketin önderi. İddia edebiliriz ki, ilkeli olmanın Türkiye solundaki adıdır O; "BİZ DAİMA, DEĞİŞMEZ MARKSİST-LENİNİST SANDALYEMİZDE OTURACAĞIZ!" diyendir. Ve de öyle yapmıştır. 38 yıl başka herhangi bir sandalyede oturmayı, başka herhangi bir güce yaslanmayı asla düşünmemiştir. Pragmatizm, Dayı'nın tüm siyasal yaşamı boyunca savaştığı olumsuzlukların en başta gelenlerinden biridir. Pragmatizmin kısa vadede sağlayacağı faydaları, her seferinde elinin tersiyle itebilmiştir.

Pragmatik nedenlerle hiçbir ilkesiz, kuralsız ittifakın bir parçası olmamıştır. *"Her sosyalist güç ve hareket, Marksizm-Leninizmin, evrensel ilke ve tezlerinden taviz vermeden kendi kişiliğini ve etkinliğini kendisi tanımlamalıdır. Biz, Pravda'da, Zeri Populat'ta, Renmin Ribao'da yazılanları tekrar ederek politik rotamızı çizmeyi, ülkemizi ve devrimimizi tanımlamayı, Marksist-Leninist kimliğimizle ve kişiliğimizle bağdaştıramayız"*...

Dursun Karataş, böyle bir kişiliği kendinde somutlayıp Türkiye solu için bir örnek yaratmıştır.

Pragmatik hesaplara ilişkin yaptığı hemen tüm öngörüler, ne yazık ki doğrulamıştır O'nu. Pragmatizm, sola, yalnızca pratik değil, ideolojik, kültürel zararlar vermiştir.

İlkeli yaşam, bir devrimcinin yaşamının bütününü, bir hareketin her alandaki politika ve davranışlarını belirler.

Bu anlamda sadece şu veya bu konuda değil, her alanda, birlik ve it-

(*) Bu yazı 17.08.2008 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinin 159. sayısında yayınlanmıştır.

tifaklarda, sol içi şiddette ve diğer sorunlarda, oligarşiye karşı direnişlerde, uluslararası ilişkilerde O'nun tüm politikalarına yön veren Marksist-Leninist bakış açısı ve sosyalist ilkelerdir.

Sol içi şiddet karşısındaki ilkeli tavır, bu alandaki tutarlılığın bir başka kanıtıdır. Daha 1980 öncesinde devrimci hareketin, Turgut İpçioğlu, Kemal Karaca, Mehmet Büçkün gibi kadroları sol içi şiddet sonucu katledilirken, Türkiye soluna o günden bu yana örnek olacak olan tavrı şekillendiren yine O'dur.

O günün koşullarında kadro ve savaşçıların tecrübesizlikten, yetersizlikten kaynaklanan, yer yer tepkisel tüm öneri ve düşünceleri, O'nun tarafından devrimci bir yöne kanalize edilmiştir; sol içi şiddete aynı şekilde karşılık vermeme anlayışını işte daha o dönem yerleştirmiştir. Misilleme yapmak kuşku yok ki en kolay olanıydı ama O ilkeli olanı, devrime ve devrimcilere kazandıracak olanı tercih etti.

Birliklerde ilkeleri hakim kılmak için, bitmek bilmeyen bir çaba ve ısrar göstermiştir hep. Hareketin kadrolarına ilkeli olmayı kavratmak, O'nun kadro eğitiminin bir parçasıdır. 2002 Mayıs'ındaki bir yazısında "Kendimizi eğitmek, kolektifliği işletmek, kitlelere anlatmak, kitleleri bilgilendirmek, kitlelere karşı açık olmak temel ilkelerimiz olmalıdır" diyordu. Halka açıklık ilkesinden hiç vazgeçmedi hareketi yönettiği sürece. O'nun bu noktadaki ısrar ve kararlılığı sonucudur ki; politikada, ittifaklarda açıklık, eylemlerde devrimci ilkelerin titizlikle savunulması ve uygulanması, devrimci hareketin ayırt edici özellikleri haline gelmiştir.

"Yaptığımızı savunduk, savunduğumuzu yaptık" deyişi de O'nun bu ilkeli yaşamı ve politik çizgisinin ortaya çıkardığı bir sözdür.

Her koşulda ilkeli olmak zordur; bazen o ilkeler uğruna büyük bedeller ödemeyi, bazen ilkesizliğin sağlayacağı "fayda"lardan vazgeçebilmeyi gerektirir. Ama her ikisi de devrime kazandırır, her ikisi de devrimciliği pekiştirir. İlkeli olmak, ilkeleri esnetmemek, emperyalizm, oligarşi ve soldan gelebilecek ideolojik, politik, kültürel çarpıtmalar karşısında ilkeleri korumak, O'nun bize bı raktığı mirasın içindedir.

"Her şeye rağmen... kanıtlanmış ideolojik sağlamlığımıza güvenerek... kapitalist çıkar ilişkilerine dönüşmüş örgütler arası ilişkileri değiştirip, devrimci dayanışmanın önemini, coşku ve heyecanını yaşatmaya çalışmalıyız. ... Devrimci değerlerin yok olmaya başladığı, pragmatizmin ilke haline geldiği bu platformlarda ilk anda bu tavrımız çoğunlukla, ya yeni bir pragmatizm ya da devrimci toyluk olarak kabul edilecektir... On

yılların kokuşmuş düşüncelerini, tavırlarını bir anda değiştirmeyi düşünmek idealizm olur. Sabırla ve inatla doğruları savunmaya devam ettiğimizde gerçekte devrimci düşünceleri taşıyanlar, devrimci dayanışmanın önemini bilenler, ilkeli ve dost olmanın, gerçek devrimci dayanışmanın önemini yeniden kavrayacak, heyecanı duyacak ve olumlu adımlar atacaklardır." (Dursun Karataş)

Dayı Ne Diyor?(*)

Dayımız, devrimci hareketin saflarında, herhangi bir konuda doğruyu bulmak için ilk başvurulan isim olmuştur.

"Dayı ne diyor?" diye sormak ve öncelikle Dayı'nın düşüncesini öğrenmek, doğru karar vermek için çoğunlukla ilk yapılandır.

Devrimci hareket içinde 13 Eylül 1992'de darbe ihaneti yaşandığında, kadrolar içinde sorunun içeriğini bile öğrenme ihtiyacı duymadan "Ben Dayı'nın yanındayım" tavrı ortaya çıkmıştı. Dayı yanlış bir düşüncenin ve tavrın sahibi olamazdı. Tavır belirlerken, kıstas buna duyulan güvendi.

Dayı'nın aylardır darbecilerin elinde tutsak edildiğini öğrenen kimi kadrolar, bu süreçte yaşanan sorunlardan dolayı içine düştükleri şaşkınlığı da üzerlerinden atıyorlardı. Demek ki hareketin başında Dayı'nın değil, darbecilerin olması yol açıyordu o sorunlara! Bir kez daha tanıktılar ki Dayı'nın yönetiminde kadroların, savaşçıların, taraftarların sorunlarına çözüm üretmemek, sorunları sürüncemede bırakmak, insana değer vermemek söz konusu olamazdı.

Dayımız, her koşulda doğru yolu işaret ettiğine sınırsız bir güven duyulan kılavuzumuzdu. O, 1989'da firar eylemi ile hapishane duvarlarını aşarak dışarıya çıktığında, tüm kadroların büyük bir güvenle Dayımızın Önderlik misyonunu onaylamaları da bundandı. Dayımız hareketimizin başında ise, yürünen yolda "acaba" gibi soru işaretlerine yer yoktu. Elbette boşuna değildi bu güven. Dayımız, saflarımızda önderlik yeteneğiyle devrime giden yolu göstereceğine tüm yoldaşlarının en fazla güven duyduğu kişiydi. Devrimci hareketin tarihi, bu güvenin maddi nedeniydi. Nitekim, Hareketin çok kısa sürede büyük mesafeler katettiği atılım süreci O'nun önderliğinde gerçekleştirilmişti.

Bu güven durup dururken oluşmuş, altı boş bir güven değildir. Dayı'yı canlarını verecek kadar sevenlerin de, ona düşman olanların da nedenleri aynıdır. Bu neden, Dayı'nın halkların kurtuluş davasında oynadığı Önderlik rolüydü.

(*) Bu yazı 24.08.2008 tarihli Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı YÜRÜYÜŞ dergisinin 1. sayısında yayınlanmıştır.

Dayı Diyorsa Doğrudur

Çünkü, Dayı'nın politik öngörülerine, değerlendirmelerine duyulan güvendir. Elbette bu, Dayı'ya doğaüstü nitelikler atfetmekten kaynaklı değildir. Dayı hatasızdır demek değildir. Fakat Dayı'nın hataları minimuma indirebilecek önderlik niteliklerine sahip olduğu anlamına gelmektedir. Dayı'ya duyulan bu güvenin, tarihsel süreç içinde oluşmuş maddi nedenleri vardır. Çünkü, Dayı Marksist-Leninist çizgiden milim sapmayan bir önderdir. Bu özelliğini, Kızıldere katliamı sonrasında THKP-C çizgisinin tasfiye edilmesi çabaları karşısında, ne pahası ne olursa olsun THKP-C çizgisini sahiplenmede gösterdiği cüret ve kararlılıkta görebiliriz.

Bunu 12 Eylül cuntasının devrimi ezme politikası karşısında, Marksizm-Leninizmi ve dolayısıyla THKP-C çizgisini savunmakta ısrar ederek gösterdi. Bunu, sosyalizme saldırıların en yoğunlaştığı dönemde, sosyalizmi savunmanın cüret istediği koşullarda, emperyalizmin saldırıları karşısında cüretle sosyalizmi savunarak gösterdi. Saflarımızda ortaya çıkan darbeci ihanetle uzlaşmayarak, *"Bu harekette darbeciliği meşrulaştırmaktansa, atomlarına kadar parçalar ve külleri arasından yeni bir hareket kurarım"* kararlılığında gösterdi. Bu söz, Dayı'nın devrimci hareketin saflarında, Marksizm-Leninizme ait olmayan bir düşünceye, politikaya, tavra en küçük bir tolerans göstermemekteki kararlılığını en iyi ifade eden sözlerinden birisidir. Devrimci hareketin kadroları, bu sözün anlamını ve gerçekliğini çok iyi bilirler. İşte Dayı'ya duyulan güvenin maddi nedenlerinden birisi burada ortaya çıkar. Çünkü, Dayı'nın önderliğinde bilgi ve emek, tecrübe, öngörü, programlı ve disiplinli bir çalışma anlayışı ve yoğunlaşma vardır.

Dayı, sürekli karar değiştiren, sürekli yanılan ve yanılgılarından ders çıkarmayan önderlerden değildir.

Dayı, yanılmanın insana ait bir özellik olduğunun, ama önemli olanın yanılgılardan ders çıkarmak, yanılgıları en alt sınıra çekebilecek önlemleri almak olduğunu hayatın içinde öğreten bir önderdir.

Dayı, mütevazı, öğretirken, yol gösterirken, engine bilgi ve donanıma sahipken, en sıradan insanlardan dahi öğrenmesini bilen bir önder olmuştur.

Bu nedenle Dayı'nın kararları birçok süzgeçten geçip gelmiş kararlardır. Dayı'nın önderliğinde alınan kararlarda önünü göremeyen, ayrıntılarıyla programlanıp hesaplanmamış, belirsiz bırakılmış bir yan yoktur. Bununla birlikte, Dayı'nın önderlik ve mücadele anlayışında,

karar almada cesaretsizlik, cüretsizlik, kılı kırk yaran fakat adım atmaya cesaret edemeyen kararsızlık da yoktur.

Dayı bu nitelikleriyle, doğru yolu gösteren, doğru kararları alandır. Dayı, duygusal tepkilerle, bireysel hesaplarla, hırslarla karar almayacağına adınız kadar emin olabileceğiniz bir önderdir. Böyle olduğu içindir ki "Dayı ne diyor?" sorusu, doğru cevabı getireceğini bildiğiniz bir sorudur. Bu bir hareket için büyük bir güç ve güvendir. Bu güvenin olmadığı yerde, büyük davaların savunucusu olmak, büyük bedelleri göze almak, canını tereddütsüz önderliğin gösterdiği yolda feda edebilmek mümkün olmaz.

Dayı, ülkemizdeki devrimin yolunu belirleyen stratejik çizgiden en zor koşullarda bile sapmadan, kararlılıkla yürüyen bir Önderdir. Dayı'nın önderlik anlayışında, zor karşısında yolunu değiştirmek, oligarşinin icazetine sığınmak, düzenin kabul edebileceği, en azından düzenin şiddetini üzerine çekmeyecek bir çizgiyi savunmaya başlamak yoktur. Buna tarih tanıktır, halk tanıktır. Her kadro, militan tanıktır. "Dayı ne diyor?" sorusunun cevabındaki yol göstericilik bu kadar kesin ve açıktır.

12 Mart ve 12 Eylül cuntaları koşullarında tersine örnekler çokça görülmüştür. Böylesi "önderlikler" için, devrime giden yolda ilerlemek değil, ilerledikleri yolda düşmanın saldırılarıyla karşılaşmamak, düzen içi bir yaşam sahibi olabilmek belirleyici olmuştur. Reformist-revizyonist diyebileceğimiz bu önderlik anlayışlarında, teori, kendi düzen içi konumlarını meşrulaştırmak için üretilmiştir.

Dayı'nın liderlik anlayışında, düzene yerleşmek, düzende yaşamak yoktur. Tersine düzene karşı salt silahla değil, ideolojik-politik, kültürel, ahlaki her alanda bir savaş vardır.

Devrimci hareketin kadroları 38 yıllık tarihi yaratan bir kavganın içine tereddütsüz girerken, bu güveni her zaman hissettiler, yaşadılar. Aşur Korkmaz'ın 19 Aralık'ta bedenini ateşe verirken söylediği, "gözüm arkada kalmayacak" sözlerinde olduğu gibi, Dayı'nın Önderliğindeki bir harekette canlarını veren kahramanların gözleri arkada kalmamıştır, onlar, hem yürüdükleri yolun doğruluğundan, hem de canlarıyla yarattıkları değerlerin emin ellerde olduğundan tereddütsüz emindiler.

Kısacası Dayı, devrimci hareketin tarihi boyunca yarattığı tüm değer ve geleneklerde, düşmanlarına korku, dostlarına güven veren pratiği adım adım örgütleyerek, "Dayı diyorsa doğrudur" düşüncesinin maddi zeminini oluşturmuştur.

"Dayı Ne Diyor?" Sorusunun Cevabı Devrimin Yoludur

Dayı bu nitelikleriyle, mücadelede kolay olanı tercih eden değil, her zaman zor da olsa doğru olan hedefe yürüyen ve yürüten bir önder olmuştur. Dayı'nın önderliğinde yürünen yol, devrimin yoludur. Bu yol Mahir'in de tanımladığı gibi, engebeli, dolambaçlı ve sarp bir yoldur. Ve ancak, bu yolda tereddütsüz yürüyebilmek için, yolun doğruluğuna, dolayı sıyla Dayı'nın önderliğine tereddütsüz güvenebilmek gerekir. İşte, "Dayıdiyorsa doğrudur" düşüncesinin, bir önderin kadro ve taraftarlarda yarattığı güvenin önemi de burada ortaya çıkmaktadır.

Dayı'nın gösterdiği yolda, büyük bedeller ödenmiş ve büyük değer ve gelenekler yaratı labilmiştir.

Kuşatmalarda "asıl siz teslim olun" cüretiyle büyütülen teslim olmama geleneği, kendini devrim yolunda feda edebilme kültürü, kahramanlıkların sıradanlaştırılması bu güvenle başarılabilmiştir. Bu güvenle, halk düşmanlarından hesap soran sayısız eylem ortaya çıkarılabilmiştir. "Devrimci hareketin savaşçı ve kadroları için yapılamayacak eylem yoktur" anlayışı bu güvenle ortaya çıkarılabilmiştir.

Kuşatmalarda, devrimi teslim almak için yöneltilen saldırılarda, devrimci hareket safları nda kadrosundan taraftarına tereddütsüz öne atılma cüreti, saf ve temiz devrimcilik anlayışı Dayı'nın önderliğinde yaratılmıştır.

Şu gerçektir ki, "Dayı Ne Diyor?" sorusunu sormak ve bu soruya cevap bulmak, devrim yürüyüşümüzü nasıl sürdüreceğimize, hangi yoldan ilerleyeceğimize cevap vermektir. Bu, gerçek Marksist-Leninist bir öndere sahip olamayan pek çoklarının anlayamadığı ve anlayamayacağı devrimci hareketin gerçeğidir. Bu gerçek, ancak bilimsel ve devrimci ölçüler içinde anlaşılabilir.

"Dayı Ne Diyor?" sorusunun cevabı, bundan sonra da kadroların, savaşçıların ve devrimci hareketin yolunu aydınlatmaya devam edecektir. Yine yönümüzü tayin ederken, Dayı'nın kılavuzluğundan yararlanacağız. Dayı fiziki olarak aramızdan ayrılmıştır, fakat onun Önderlik anlayışı bizimledir. Dayımız yine, tüm dünya yanılgı içinde bile olsa, bize sosyalizme giden yolu gösterecektir. Biz yine, kendi Marksist-Leninist sandalyemizde oturmaya devam edeceğiz. Çünkü bugüne kadar Dayı'nın yol göstericiliğinde mücadele etme onuru bizim oldu, ondan öğrendik ve öğrendiklerimizi uygulayacağız.

Zor Süreçlerin Yol Açıcısı Önderlik Tarihi-1(*)

Önderlik, bir günde bahşedilebilen bir sıfat değildir...

Önderlik... tarihsel bir gelişim içinde kazanılabilen bir misyondur.

Önderlik, hiç kimseye bir günde bahşedilebilen bir sıfat değildir. İnsanlar, bir yöneticilik konumuna bir günde atanabilir veya seçilebilirler. Ama önderlik böyle bir olgu değildir. O tarihsel bir gelişim içinde kazanılabilen bir misyondur. Bu anlamda da tarih içinde bu sıfatı alan bir devrimciyi tanımanın en iyi yolu, onu o tarihselliği içinde görmektir.

Dursun Karataş'ı anlatmanın, anlamanın en iyi yolu da bu kuşkusuz. Tarihe uzandığımızda, karşımıza çıkacak olan dönüm noktaları, ona, tarih içinde "Önder Yoldaş Dursun Karataş" sıfatının nasıl yüklendiğini de gösterecektir bize.

Dursun Karataş, hiç kuşku yok ki, önderliğinde şekillenen Kurtuluş Grubuyla, Devrimci Sol ve DHKP-C'yle, oluşmasına önderlik ettiği geleneklerle, Türkiye devrim mücadelesinin akışını değiştirmiş bir isimdir. Bu yazı dizimizde işte bu tarihi, önderliğin tarihini, ana hatlarıyla anlatmaya çalışacağız.

Dursun Karataş, şehit düştüğünde DHKP Genel Sekreteri görevini sürdürüyordu. DHKP'nin öncesi, bilindiği gibi, Devrimci Sol'du. Devrimci Sol'un tarihi ise, Mahirler'in mirasının sahiplenilmesi ve partinin yeniden inşası mücadelesi olarak 1973'lere uzanır. Başka bir deyişle, Devrimci Sol tarihi gerçekte, THKP-C'nin örgütsel varlığının son bulduğu noktada başlar.

Önderliğin tarihinin başladığı yer de orasıdır. Çünkü bu önderlik, kendini en başta Mahirler'in mirasının tereddütsüz sahiplenilmesinde gösterir. O sahiplenmenin başlangıç tarihi ise 30 Mart 1972'dir. Önce Kurtuluş Grubu'nu ardından Devrimci Sol'u örgütleyecek kadrolar, bu sahiplenmenin ortaya çıkardığı kadrolardır ve onlardan biri de Dursun Karataş'tır.

Onların tereddütsüz THKP-C'yi sahiplenmesi sadece teorik planda

(*) Bu yazı 24.08.2008 tarihli Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı YÜRÜYÜŞ dergisinin 1. sayısında yayınlanmıştır.

kalmayıp, dönemin mücadeleye ilişkin görevlerinin de aynı tereddütsüzlük içinde üstlenilmesiyle bütünleşen bir sahiplenmedir. THKP-C'nin önder kadroları Kızıldere'de katledilmiş olsalar da, geriye kalan yılgınlık ve teslimiyet değil, kitlelerin peşinden gideceği bir umuttu.

Dev-Genç döneminde geliştirilen mücadele, ardından 12 Mart Cuntası'na karşı savaş ve sonra Kızıldere direnişi, güçlü bir umut yaratmıştı. Bu mücadelenin yarattığı potansiyelin büyüklüğü, tüm tahminlerin, beklentilerin ötesindeydi. Ortada büyük bir potansiyel ve bu potansiyel etrafında şu veya bu biçimde tavır alan kesimler vardı. Peki kimlerdi bunlar?

– Oligarşi bu büyük potansiyeli düzen içi kanallara çekmek için düzen değişikliği sloganlarıyla Ecevit'i sürdü ortaya. Ecevit "umut" olarak lanse edildi.

- Revizyonistler, reformistler vardı sahnede: Mahirler'in maceracı olduğunu, bu nedenle yenildiğini söyleyen.

– İnkarcılar vardı: Onlara göre Mahirler'in yenilgisinin nedeni ideolojikti, stratejikti. Başka bir strateji (elbette işçici, elbette silahlı mücadeleyi reddeden!) geliştirmek gerekti.

– İstismarcılar vardı. THKP-C'yi savunuyor görünüyorlardı. Gerçi yaptıkları değerlendirmelerde "THKP-C aslında bir parti değildi" anlamına gelecek yanlar vardı ama inkar, onları o potansiyelden koparacağı için gerçek düşüncelerini gizleyip zamana yayarak açmayı hedefliyorlardı.

– Ve THKP-C'nin genç, hesapsız savunucuları vardı ve onların içinde de Dursun Karataş vardı. THKP-C mirasını sahiplenmek, Dursun Karataş önderliğindeki bu grupta somutlanmaktaydı. Çünkü tüm diğerlerinden farklı olarak onların hiçbir subjektif kaygısı, hiçbir hesabı yoktu.

12 Mart sonrası büyük bir devrimci potansiyel ortaya çıkmıştı ama, aynı dönemde pasifist teoriler, yılgınlık, davayı inkar, tasfiyecilik de diz boyuydu. Ve ilginç olan şuydu ki, bunlar, tabanda değil, önder kadroları katledilen örgütlerin üst, yönetici kadroları arasında yaygındı. Özellikle "içeride"kiler bu durumdaydı. THKP-C'yi savunan genç militanların tarihi rolü işte bu açıdan çok daha büyük bir önem kazanıyordu.

Dayı olsun, birlikte mücadele ettiği genç militanlar olsun, o gün için yeterli ideolojik-siyasal birikime sahip olmamalarına, revizyonizm ve oportünizmin burjuva ayak oyunlarını aratmayan yöntemlerine rağmen, bir konuda nettiler; o netlikle THKP-C'nin ideolojik, pratik mirasına sahip çıktılar.

Karataş ve yoldaşları, bir süre, eskilerden sürece müdahale etmelerini, o potansiyeli toparlamalarını beklemişlerdi. Ama gördüler ki, bu yönde ciddi bir inisiyatif yok. Oysa, hayat beklemiyordu. Mücadele görevleri dayatıyordu. İşte Karataş, bu dönemde, "asgari de olsa mutlaka bir örgütlenmeye sahip olmak gerektiği" düşüncesini savundu ısrarla. Ve çok geçmeden de bu doğrultuda pratik adımların atılmasına önderlik etti.

1973 sonlarına kadar dağınık durumda olan Cephe sempatizanları, yine de bu dönemi boşa geçirmediler; THKP-C'ye ait bulunabilen yazılar okunup tartışılıyor, bunlar elle yazılıp çoğaltılıyordu. Bir anlamda bu dönem THKP-C'yi öğrenme ve özümseme dönemi olmuştu. Öğrendikçe iddiaları büyüdü.

Önderliğin İlk Basamağı

Gençlik potansiyelini örgütlü hale getirme doğrultusundaki çalışmalar sonucunda, 1975 Kasım'ında İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği (İYÖKD) kuruldu. İYÖKD'ün kuruluşunda Dayı'nın ağırlıklı bir rolü oldu. İYÖKD'ün kuruluş süreci, aynı zamanda Dursun Karataş'ın İstanbul devrimci gençliğinin önderi konumuna yükselmesi sürecidir.

Yönetici özelliğiyle, militanlığıyla, hem güven duyulan, hem önerilerine, düşüncelerine kulak verilen bir isimdir artık. İYÖKD'ün kuruluşu, Karataş'ın daha sonraki yıllarda da sık sık karşısına çıkacak olan "sağ" ve "sol" sapmalarla ilk önemli mücadelelerinden birini verdiği dönemdir. 12 Mart yenilgisi altında yılgınlaşan, kendine güvenini kaybeden "eskiler"in önemli bir kısmı, böyle bir derneğin kurulamayacağını söyleyerek çalışmaların dışında durdular: Kimileri de "sol" bir bakışla, legal derneklerde örgütlenmenin "insanları deşifre edeceğini, zaten THKP-C'nin bu nedenle yenildiğini" ileri sürüyorlardı. İYÖKD bu türden sağ ve sol karşı çıkışlara karşı mücadele edilerek kuruldu. Dernek kurulur kurulmaz, o ana dek ortaya çıkmayan "eski" ve çeşitli gruplar boy göstermekte gecikmediler. Hazır potansiyel, hazır örgütlenme üzerinden "önderlik" iddiasına soyunanlar da oldu. Ne var ki, coşkusuz, inançsız, emek vermeyen, bedel ödemekten kaçınan, pratikten uzak duran bu kesimlerin böyle bir misyonun hakkını vermesi söz konusu değildi. Bu nedenle, "eski"lerin aksine daha "alttaki" coşkulu, inançlı, kararlı genç militanlar ve onların içinde, başta Dursun Karataş olmak üzere öne çıkan kadrolar, giderek ağırlıklarını arttıracaklardı.

Cephelilerin önderliğindeki İYÖKD'ün bir öğrenci gençlik derneğinin çok ötesinde bir misyonu ve pratiği vardı. NATO'yu protesto kampanyası, Tüm Siyasi Tutuklulara Koşulsuz Siyasi Özgürlük kampanyası, 1975 Lice depremi sonrasında "Doğu Halkıyla Dayanışma" kampanyası, İETT Zamlarını Protesto eylemleri, Ayrıcalıklı ve Paralı Eğitime Son kampanyası, Kıbrıs'ın işgaline karşı, TİP ve benzerlerinin "bekle gör"cü tavrına karşın "Bağımsız Birleşik Kıbrıs" sloganıyla şovenizme tavır alınması, okullarda akademik-demokratik istemler doğrultusunda örgütlenen boykotlar, İYÖKD'ün 1974-75'teki faaliyetlerinin bir kısmıdır. Görüleceği gibi, ancak bir siyasi hareketin yürüteceği kapsamdaki mücadele, Cepheliler'in iradesi ve cüretiyle üstlenilmiştir. Bekleyelim, örgütlenelim, kurumlaşalım denilmemiştir. Dayı ve birlikte yürüdüğü yoldaşları bu dönemde, burada sözü edilen tüm kampanyaların, eylemlerin içinde, bizzat örgütleyicisidirler.

İYÖKD (ve daha sonra onun yerine kurulan İYÖD), gerek THKP-C mirasının sahiplenilmesinde, gerekse de o dönemde Cepheliler'i toparla-yıp örgütlemekte önemli bir görev üstlenmiştir. Denilebilir ki, İYÖKD aynı zamanda devrimci kadroların, önderlerin örgütlenme ve mücadele pratiği içinde yetiştiği yerlerden biridir. Devrimci Hareket'i oluşturacak kadrolardan Dursun Karataş, Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Ahmet Fazıl Özdemir, İYÖKD ve İYÖD içinde çalışmış, yönetim kurullarında yer almışlardır.

Genç Cepheliler, mücadeleyi geliştirdikçe kendilerine daha çok güvendiler. Pasifistlere, inkarcılara, eskilere rağmen anti-emperyalist, antifaşist mücadelede önemli bir kitlesellik yakalandı.

Dursun Karataş'ın daha sonraki anlatımlarıyla, onbinlerce insanı hareket ettiren, çatıştıran, sivil faşist saldırılara devrimci şiddet temelinde cevap veren, gençlik dışındaki halk kesimlerine açılma ve örgütleme gereksinimi duyan bir seviyeye gelinmişti. Eylemlerin, sokak çatışmalarının içinde öğreniyor ve öğretiyor...

İYÖKD yöneticisi Şahin Aydın'ın, devrimci öğrenci Kerim Yaman'ın faşistler tarafından katledilmesi karşısında, birçok okulda boykot yapılması. İ.Ü. Merkez Binası'nın işgal edilmesi, bu militan çizgi üzerinde 12 Mart sonrasının en büyük kitleselliğinin ortaya çıkarılması. Sonraki yıllarda Devrimci Sol'da ve DHKP-C'de somutlanacak olan militan ve kitlesel çizginin ilk örnekleriydi bir anlamda.

12 Mart sonrasının bu ilk güçlü direnişleri, başından sonuna kadar Cephelilerin inisiyatifinde gelişmişti. O koşullarda onlarca okulda birden

boykotlar, işgaller konuluyor, 50 bin kişi yürütülüyordu. Bütün bu gelişmelerin merkezinde de yine Dayı ve Cepheli kadrolar vardı. Bu pratiği kısa süre içinde faşistler tarafından katledilen işçi ve öğrencilerin cenaze törenlerinde Sultanahmet'te, Topkapı'da, Kocamustafapaşa'da polisle girilen çatışmalar izledi. Oportünist gruplar "provokasyona gelmeyelim" diyerek alanları terkederlerken, Cepheliler, bu çatışmalarda barikatlar kuruyor, panzerleri molotoflarla tahrip ediyor, çatışmalarda ilk kez dinamit kullanıyor, sokak çatışmalarını öğreniyor ve öğretiyorlardı. Bunlardan Kocamustafapaşa çatışması özellikle önemlidir. Devrimci Sol'u oluşturacak kadrolardan Dayı'nın ve İbrahim Erdoğan'ın bizzat katılıp yönlendirdiği direniş, devrimci hareketin inisiyatifinin, kitleselliğinin, cüretinin, önderlik niteliğinin açık ve somut bir biçimde ortaya çıktığı bir direniştir.

Bir Basamak Daha...

Gençlik dışında diğer halk kesimlerini de kapsayacak ve mücadelenin daha üst düzey ihtiyaçlarına cevap verecek bir örgütlenme ihtiyacı gelmiş dayatmıştı ve bu ihtiyaca da yine aynı kadrolar, cevap verecekti: Bu cevabın o günkü koşullardaki adı Kurtuluş Grubu oldu. Dayı, bu adı mı şöyle değerlendirmiştir: "Bu süreçte ideolojik ve pratik gelişmenin geldiği nokta mevcut demokratik örgütlenmelerin dışında ileri bir adım atmamızın, farklı örgütlenmeler yaratmamızın gerekliliğini bize kavratmıştır. Bu kavrayış KURTULUŞ GRUBU olarak siyasi arenada yer almamızı sağlamıştır." O günkü koşullarda henüz tüm tarihsel ve siyasal anlamı gözükmeyen bu adım, tarihsel açıdan çok büyük bir anlam taşımıştır. Dayı, Kurtuluş Grubu'nu *"Marksist-Leninist hareketimizin şekillendiği ilk adım"* olarak nitelendirir. Gerçekten de böyle bir örgütlülüğün oluşturulması, THKP çizgisini tasfiye etmek isteyen doğrudan veya dolaylı saldırılara örgütlü bir karşı koyuş olurken, iktidar bilincinin oluşmasına hizmet etmiştir.

İYÖKD'nin kurulması, Dursun Karataş'ın önderlik konumunun oluşmasında ilk basamaklardan biriyse, Kurtuluş Grubu'nun oluşması da bundan sonraki en önemli basamak olmuştur. İYÖKD sürecinde "Dayı" olarak anılmaya başlayacak olan Karataş, mücadeleyi pratikte fiilen sürdüren Cephelilerin artık büyük ölçüde netleşmiş önderidir.

Kurtuluş Grubu'yla Kızıldere'den sonra ilk kez merkezi bir örgütlülük oluşturulmuş, mücadeleye ilişkin merkezi politikalar geliştiriliyordu.

Kurtuluş Grubu'nun o dönemde yaptığı en önemli işlerden biri de Mahir'in bütün yazılarının toplanıp kitap haline getirilmesiydi.

Önderlik İdeolojik Mücadelede Pişiyor

Cepheliler, 1975 30 Mart'ında gerçekleştirdikleri eylemlerle Kızıldere'yi andılar. Bu eylemler, Kızıldere Manifestosunu, THKP-C çizgisini sahiplenişin güçlü bir ifadesiydi. Genç Cepheli kadrolar bu konuda netlerdi net olmasına; fakat ortalık karışıktı!

İYÖKD tarafından İleri adıyla bir dergi çıkarılmaya başlanmış, Derginin Yazı Kurulu'na da "Eskiler" konulmuştu. Ama bakıldı ki, onlar "Sovyet Sosyal Emperyalizmi" tartışmalarından kafayı kaldırmıyor, gençliğin ideolojik, teorik taleplerine cevap vermiyor, dahası sinsice inkarcı, tasfiyeci görüşler yayıyorlardı.

İYÖKD içinde, TSİP'lilerden THKO taraftarlarına kadar çeşitli kesimler vardı, ama pratiğin yükü hep Cepheliler'in omuzlarındaydı. Cepheliler'in bundan şikayet ettiği yoktu elbette. Onlar bu yükü kendileri omuzlamıştı. Ama onların mücadelesi üzerinden Cepheci potansiyelin üzerine çöreklenmeye çalışıldığını farketmekte de gecikmediler. Sözü edilen "eski"lerden hiçbir şey çıkmayacağı her geçen gün daha açık hale geliyordu.

THKP-C'nin eski yönetici kadrolarından bir grup, cezaevinden dışarıya gönderdikleri sekiz sayfalık bir yazı ile "devrimci militanları adeta şaşkına çevirdiler". Daha sonra "sekizlikçiler" diye anılacak olan bu inkarcılar, kelimenin tam anlamıyla zehir saçıyorlardı.

Bunlara karşı çıkması, mücadele etmesi beklenen dışarıdaki bazı eski Cepheli kadroların ise, bunlarla mücadele etmeye pek niyetli olmadıkları görülüyordu. Onlardan bekleneni yerine getirmemeleri bir olumsuzluktu belki ama yüzlerin açığa çıkması yanıyla da bu süreç yaşanmalıydı. Yüzler, renkler açığa çıkıyor, Cephe çizgisinde yürüme niyeti, gücü, iradesi olmayanlar, ideolojik veya başka gerekçelerle birer birer çekip gidiyorlardı. İnkarcı "eski tüfekler", "Sekizlikçiler" ve o güne kadar kariyer arayışlarıyla Cepheci grup içinde yer alan sağcı unsurların pek çoğu, gittiler.

Cepheciler, genç ve tecrübesiz militanların yönetimine kalmıştı, oportünistler, revizyonistler, bu kitleyi etkileyebilecekleri hesabı yapıyorlardı. Ama hesapları tutmadı. Çünkü Dursun Karataş ve diğer genç Cepheli kadrolar, hem pratiğe yön vermeyi, hem de ideolojik tartışmaları müca-

deleye ilişkin temel konulara çekmeyi başardılar. Mahirler'in yolunda mücadele veren devrimci militanların birçoğu da, pratikte bizzat yanlarında gördükleri bu yeni ve genç önderliği desteklediler. Daha sonar 1978'de Devrimci Sol'un oluşumu sırasında yayınlanan broşürde bu dönem şöyle özetlenmiştir:

"Yıllarca kendi dışımızda, geçmiş hareketin içinden gelen, teori ve pratiğiyle bize önder olacak insanları bekledik. İlk gelenler, geçmiş hareketi reddedip Halkın Yolu adlı bir görüş örgütleyerek PDA'ya gittiler. İkinci gelenler, Acil adıyla hareket örgütleyip, fokoculuğu seçtiler. Üçüncü gelenler, KSD adlı bir hareket örgütleyip revizyonizmin batağına doğru gidiyorlar.

".... bu ayrışmalar olurken, siyasi tecrübesizlik ve teorik yetmezliğimize rağmen, ayakta durmayı başardık. Ve ciddi siyasi ilişkilerden yoksun da olsak, birçok insan, bu ayrışmalar karşısında geçmiş hareketin esasa ilişkin tesbitlerini ve devrimci çizgisini savundu. Bu başarıda harekete sempati duyan tüm militan arkadaşların aynı derecede ortak payı vardır." (DY Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi)

Önderlik, önce tüm savrulmalara karşı ayakta durmak, THKP-C ideolojisine sarılmaktı. Dayı, o süreçte bunun başarılmasında kilit isimlerden biridir. Önderlik ikinci adımda, artık kimseden birşey beklemeden, gereken adımları atabilme cüretindeydi. İYÖKD'den itibaren bu cüret de gösterilmişti ve cüretin adı o gün Dursun Karataş'tı.

"Biz eskiyiz, biz biliriz" havasında genç Cepheli kadroları bir yana itmeye çalışanlar, bizzat hayatın ve mücadelenin kendisi tarafından yana itilmişlerdi ve hareket artık Dursun Karataş ve onun önderliğindeki Cepheli kadrolar tarafından geliştirilecekti. Kurtuluş Grubu'ndan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ne uzanan sürecin ilk dönemi işte böyle şekillenmiştir. Bu süreçte, her adımı, daha güçlü başka adımlar izledi. Çıkılan hiçbir yolda yürüyüş yarım bırakılmadı.

Zor Süreçlerin Yol Açıcısı-2(*)

Ayrılık Vakti
Ne daha geç, ne daha erken

Bir önder, acele edemez; koşullar olgunlaşmadan harekete geçemez. Ve bir önder, harekete geçme anı geldiğinde, o çıkışı artık geciktiremez. Önder, o tarihsel anı yakalayabilmesi ve o tarihsel anda gereken tavrı alabilmesiyle önder olur.

1978 yılında yaşanan ayrışma işte böyle bir tarihsel andır ve o tarihsel anda –ne daha erken, ne daha geç,– o tarihsel tavrı koyan isim Dursun Karataş olduğu için, tarihe önderlik sıfatıyla geçecektir.

1974'de hapishaneden çıkan "eski" kadroların her biri potansiyeli başka bir yere çekiştirmişti. Acilciler, Halkın Yolu, KSD, MLSPB gibi gruplar çıktı peş peşe. Kimi Parti-Cephe çizgisini açıkça inkar etmişti, kimi ise savunuyorum görünümü altında o çizgiyle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir pratiği hayata geçiriyorlardı.

Cephe çizgisinin tavizsiz savunucuları, çeşitli grupların ortaya çıktığı bu aşamada siyasi arenada Dev-Genç'liler olarak adlandırılmaya başlandılar. Bu grup, eskilerin oraya buraya çekiştirmesine rağmen çizgilerinden hiç sapmayarak THKPC'nin "sağ" ve "sol" anlayışlarla ele alınıp saptırılmasına karşı duruyor ve bunların çevresinde Parti-Cephe çizgisine bağlı bir oluşum giderek şekilleniyordu.

Bu grup içinde yer alan İstanbul'daki genç devrimci militanlar, Ankara'daki Dev-Genç'liler ve onları yönlendiren "eski" kadrolarla da ilişki halindeydiler. Fakat bu ilişki daha çok kendiliğinden ve gevşekti, genç Cepheli kadro ve militanların beklentilerine cevap vermekten uzaktı. O kadar ki, Ankara'daki "eski" kadrolar, THKP-C çizgisine çeşitli kesimlerden yöneltilen ideolojik saldırılara cevap vermedikleri gibi, pratiği de örgütlemekten kaçıyorlardı. Hatta bu ideolojik ve pratik hantallığın sonucunda, Ankara'da THKP-C'ye sempati duyan oldukça geniş bir kesimin oportünist saflara kaymasını önleyememişlerdi. Fakat tüm bunlara rağmen, İstanbul'daki Dev-Genç'liler, Ankara'daki Dev-Genç kadrolarına

(*) Bu yazı 31.08.2008 tarihli HALK GERÇEĞİ dergisinin 7. sayısında yayınlanmıştır.

güvenlerini korumak, Dev-Genç'lilerin birliğini sürdürmek istiyorlardı. Bu doğrultudaki görüşme ve tartışmalar sonucunda "eski Dev-Genç örgütlenmesi gibi merkezi bir federasyonun kurulması ve ideolojik birliğin sağlanması" doğrultusunda hemfikir olundu. Bu iki noktada atılacak adımlara paralel olarak hareketin partileşmesi sağlanacaktı. Bu doğrultudaki adımlardan biri olarak da 1975'te Devrimci Gençlik Dergisi çıkarılmaya başlandı. Dergide çok açık ifade edilmişti: "Parti sorunu, yine temel meselemizdir." Bu anlamda, süreç tüm Dev-Genç'liler tarafından "partileşme süreci" olarak adlandırılıyordu. Fakat nasıl yaşanacaktı bu süreç? "Partileşme süreci" tanımında bir hemfikirlik vardı ama sürecin Ankara'da ve İstanbul'da yaşanışı farklıydı.

Anti-Faşist Mücadelenin Mimarı ve Militanı

1975-78'lerde faşist işgallere karşı mücadele öne çıkmıştı. Faşist terör, sol henüz örgütlenememişken, bazı okulları, yurtları adeta işgal etmişti. Sol böyle bir olguyla bu boyutlarda ilk kez karşı karşıya kalıyordu. Sivil faşist terörün hem bu denli yaygınlığı, hem de okulların, yurtların işgal edilmesi olgusu yeniydi ve bu duruma karşı nasıl mücadele edileceği, solun o günkü en önemli sorunlarından biriydi. Dayı, işte o günün Türkiyesi'nde bu soruya verdiği cevapla, bu konuda önerdiği ve önderlik ettiği mücadele anlayışıyla öne çıktı.

1976 sonunda okullar açılırken, İYÖD işgallere karşı bir mücadele programı önerdi tüm gruplara.

Başlangıçta hemen herkes bu öneriye katılırken, okullar açılınca pratik teoriye uymadı. Solun büyük bölümü dişe diş sürdürülecek bir anti-faşist mücadeleye Buna ne örgütsel olarak, ne düşünce olarak hazır değildi. Dev-Genç bu görevi tek başına üstlendi. Birçok yerde işgaller kırıldı, okullara ve mahallelere yönelik işgal girişimleri boşa çıkartıldı. Dayı, bu cüretli politikanın mimarıydı o günkü koşullarda. Faşist terörün karşısına klasik kitle çalışmasıyla değil, militan bir mücadele anlayışıyla çıkılabileceği anlayışındaydı, ki hayat bu anlayışı doğruluyordu. Ayrıca ekleyelim ki, Dayı, bu politikanın mimarı olduğu kadar militanıydı da. Belde silah, o okuldan bu okula koşuyor, yoldaşlarıyla birlikte kitlenin güvenliğini alıyordu.

Kitlenin güvenini kazanan Dev-Genç, hemen tüm okullarda kurulan derneklerin yönetimindeydi. Fakat Dayı'nın ve diğer Cepheli kadroların ufku okullarla sınırlı değildi. Örgütlenme Cepheliler'in müdahaleleriyle

kısa sürede, mahallelere, fabrikalara yayılmaya başladı. Dev-Genç örgütlenmesi buna göre yeniden şekillendi ve faşist teröre karşı mücadele daha yetkin ve bütünlüklü sürdürülmeye başlandı.

Bir; Cephelilerin birliği, iki; iradi bir örgütlenme sürecinin başlatılması ve üç; ideolojik birliğin sağlanması, halen en temel görevler olmayı sürdürüyordu.

Anadolu'nun çeşitli illerinde Devrimci Gençlik örgütlenmeleri vardı; 1976 Kasımı'nda İYÖD, AYÖD (Ankara Yüksek Öğrenim Derneği) ve EYÖD (Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği)'ün katılımıyla DGDF (Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu) kuruldu, birçok ildeki dernekler de federasyona katıldı.

DGDF, Cepheli potansiyelin örgütlenme talebine cevap veren bir örgütlenme olarak kısa sürede yaygınlaştı. Fakat mevcut ilişkiler, Cepheliler'in diğer taleplerine cevap vermekten uzaktı. Mesela, Devrimci Gençlik Dergisi'ni denetiminde bulunduran Ankara hizbi, ideolojik birliği sağlayacak bir yayın çizgisinden uzakta, genel geçer konularda yazılar yayınlayıp duruyordu.

Süren pratik ise, THKP-C ideolojisini kavrama noktasında bariz farklılıklar olduğuna işaret ediyordu. Anti-faşist mücadele anlayışındaki farklılık açıktı.

Teoride, anti-faşist mücadelede "aktif savunma" çizgisi savunuluyor, ancak Ankara grubu pratikte pasif, edilgen bir savunma çizgisi uyguluyordu. Dayı'nın önderliğindeki Cepheliler'in anlayışının hayat bulduğu İstanbul, Bursa, Tekirdağ, Edirne, Konya gibi illerde faşist terörün karşısında ciddi bir direniş örgütlenip, faşist teröre geri adım attırılırken, Ankara hizbinin sağcı anlayışının etkili olduğu her yerde, başta Ankara olmak üzere faşist terör karşısında gerilemeler yaşanıyordu. Dayı'nın deyişiyle *"Görünüşte... eskilerin önderlik ettiği Ankara DG Grubu ile birlikte olmamıza karşın, özde Ankara ve İstanbul pratiği ve sorunlara yaklaşımı farklı biçimlerde süregelmişti."* Bir tarafta "eski"ler vardı. Bir tarafta ise Dayı'nın da içlerinde olduğu "yeni", "genç" kadrolar.

Bir taraf –eskiler– burjuva ayak oyunlarına başvururken, olgunluk gösteren, Cepheliler'in birliğini gözeten yine genç kadrolardı. Dayı, şöyle anlatır bu dönemi: "Bu grupla ilişkilerimizin başladığı günden itibaren hep kendi bildiğini dayatan, yukarıdan bakan, genç kuşağı küçümseyen, bürokrat, yasalcı, kendiliğindenci sağ çizgisi hemen birçok konuda ve yaklaşımda kendisini göstermesine rağmen, bizler ideolojik

birliğin belirli bir zaman alacağı, farklı düşüncelerin ve yaklaşımların zaman içerisinde giderileceği anlayışıyla sağduyu ve olgunluğu bir kenara bırakmadan mücadele etmenin yolunu seçtik." Fakat, genç Cephelilerin bu olgunluğu, fedakarlıkları, devrimci politikanın burjuva politikacılığıyla yer değiştirdiği, düzen özlemleriyle şekillenmiş bürokratların duvarlarına çarparak etkisizleşiyordu.

Tarihi An, Adım Adım Yaklaşıyor

İstanbul grubu, uzun süre Ankara ile arasındaki farklılıkların giderilebileceği düşüncesini korurken, Ankara hizbi, İstanbul'dakileri "sol kafalı" olarak değerlendirip, tasfiye etmeye çalışıyordu.

1977 yılının Nisan ayında daha iradi, daha merkezi bir örgütlenme amacıyla çıkarılan Devrimci Yol Bildirgesi de sorunları çözmedi. Çünkü Ankara ve İstanbul'daki örgütlülüklerin "ortak onayı" ile çıkartılması kabul edilen Bildirge bile, daha baştan, Ankara hizbi tarafından tartışmalar henüz bitmeden oldu bittiye getirilip yayınlanmıştı; geçmişin değerlendirilmesi, ulusal sorun, öncü savaşı gibi konularda farklılıklar ortada duruyordu.

1 Mayıs 1977'de Devrimci Yol Dergisi'nin ilk sayısı çıktı. Sorun yine sürüyor, Devrimci Yol Dergisi, THKP-C'nin tezlerini yazmaktan tartışmaktan alenen kaçıyor, genel geçer teorik yazılarla dergi sayfaları doldurulu-yordu.

Aslında mesele şuydu; THKP-C tezlerini yazmaya, tartışmaya girişince inkarcılıkları açığa çıkacaktı. Yıllar sonra DY'nin o günkü yönetici kadroları şu itiraflarda bulunacaklardı: "Bizim şu veya bu teorik konudaki tercihimiz, diğer siyasal akımlarla ayrım noktamızı oluşturmadı. Başka bir şey de olsa giyilirdi." (Taner Akçam)

"... Hiçbir zaman baştan itibaren şu şu şu görüşler bizim amentümüzdür, bunlar gerçekleşecektir diye bir bakış açımız olmadı." (Melih Pekdemir)

O zamanlar ise, "siz THKP-C'yi inkara yöneliyorsunuz" eleştirileri karşısında öyle olmadığını kanıtlamak için kırk dereden su getiriyorlardı. Ama hayat, inkarcılığı gizlenemez hale getiriyordu yavaş yavaş. Ve bu durumda Cepheliler artık yeni bir tercihle karşı karşıyaydı; artık bir karar vermeleri gerekiyordu.

Anti-faşist mücadelede savunulan pasif çizgi, örgütlenmede kendiliğindencilik, THKP-C tezlerine ilişkin suskunluk, kadrolaşmadaki sağ bakış açısı, Cephe çizgisiyle, geleneğiyle bağdaştırılamazdı. Cepheliler

bunları kabul etmeyecekti. Ankara hizbinin inkarcılığıyla yolları ayırmak artık bir görevdi.

Tarih, genç Cepheli kadroları, bu adımı atıp atamayacaklarına göre yargılayacaktı. Tarihin hükmünün verileceği bu anda, tarih sahnesinde genç Cephelilerin önderi olarak Dursun Karataş vardı. Cephelilerin "Dayı"sı, bu tarihsel anın belirleyicisi olacaktı.

Dayı'nın tarihin o anında vereceği karar, öylesine önemli ve belirleyiciydi ki, "THKP-C ideolojisinin yaşatılıp yaşatılmaması " bu kararla belirlenmiş olacaktı.

Kızıldere'den bu yana içinde oldukları süreç, onlara birçok şey öğretmişti. Kararlarını bu birikimle vereceklerdi.

Dayı ve diğer yönetici kadrolar, Şubat 1978'de Ankara'ya giderek son bir kez daha tartışıp sorunlara çözüm yolu aramaya çalıştılar. Bu tartışmalardan bir sonuç çıkmaması üzerine "görevlerini askıya aldıklarını" Ankara hizbine açıklayarak İstanbul'a döndüler. Aynı ay içinde, İstanbul'da mücadeleyi çekip çeviren öğrenci gençlik, mahalleler, işçi kesimi ve diğer alanlardaki 40 kadroyla İTÜ-DER lokalinde bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda tüm kadrolar Dayı'nın THKP-C çizgisinin sürdürülmesi ve yaşatılması kararına katıldıklarını açıklarken, kendileri de derhal görevlerini bırakma önerisini gündeme getirdiler. Dayı, hayatın her alanında mücadeleyi omuzlayan bu kadroların görevlerini askıya almalarının faşizme karşı mücadelede yaratacağı zaaf nedeniyle buna karşı çıktı; tasfiyeciliğe karşı tavır alınacak, ama aynı zamanda mücadele de sürecekti!

Ankara hizbiyle bu tartışmaların sürdüğü dönemdeki bir olay son derece ilginçtir. Ankara hizbi, silahlı mücadele anlamında hiçbir şey yapmıyordu ama İstanbul'daki militan pratiğin yarattığı sempatiyi istismar etmekten de geri kalmıyordu. Anadolu'daki DY sempatizanları, bu nedenle DY'nin silahlı mücadeleyi, THKP-C'yi savunduğundan pek "şüphe" duymuyorlardı. Fakat 1978 Şubatı'nda önder kadroların görevlerini askıya almalarına bağlı olarak 19 Şubat kampanyasında önceden planlanan askeri eylemlerin durdurulmasıyla Türkiye bir sessizliğe büründü. Bu sessizlik, aslında Ankara hizbinin inkarcılığının ve pasifizminin, ve öte yandan da Dayı'nın önderlikteki cüretinin bir göstergesiydi. Öyle ya, ortada güçlü bir örgütlülük yoktu ama silahlı mücadeleyi yükseltmeye cüret etmişti genç Cephe kadroları. Önderlik de bu değil miydi; ancak herşeyi mükemmel olarak hazır bulduğunda harekete geçme anlayışında bir önderlik olabilir miydi?

Dayı'nın sabrı, ciddiyeti ve disipliniyle şekillenen bir ayrılık

Sonuçta, karar verildi, o tarihsel inisiyatif ortaya konuldu ve tasfiyecilerle ayrılık ilan edildi; Cepheliler artık mücadeleyi Devrimci Sol adı altında sürdüreceklerdi.

Devrimci Sol ayrılığı, Türkiye solunda birçok yönden ilk'tir ve örnektir. Ayrılığın böyle şekillenmesinde Dayı'nın önderlik tarzının ayırdedici yanlarını görebilirsiniz. *"Bütün dezavantajlara, katlanılması zor durumlara karşın, gösterilmesi gereken sabır ve esnekliğin azamisi gösterilmiş; sürecin tümünde örgütsel disiplin ve mücadelenin gerekleri ihlal edilmemiş; hep ilkeli ve açık olunmuş; ve kimsenin artık 'şu da yapılsaydı'... diyeceği bir şeyin kalmadığı noktada; doğru anda ve asla komplolara-kumpaslara başvurmadan tamamen devrimci bir tarzda ayrılık gündeme getirilmiştir."*

Ayrılık döneminde çeşitli çevreler, "temel görüşlerde farklılıklar yok" diyebiliyordu. Ama ayrılığın üzerinden 6 ay bile geçmeden bu görüşler değişti; apaçık şekilde iki farklı çizgi vardı ortada. Nitekim sonra geçen tüm zamanlar, ayrılığın ne kadar köklü, zorunlu olduğunu göstermenin ötesinde, Türkiye devriminin önünün açılması açısından da ne kadar hayati ve yerinde olduğunu kanıtladı. Türkiye halklarının, devrimcilerinin Dayı'ya önderlik sıfatını bir daha hiç değişmemecesine vermesinin dönüm noktası da zaten bu devrimci ayrılıktır.

Dayı'nın ilkelerin, sabrın, tek başına kalma koşullarındaki kararlılığının adeta simgesi olması da yine bu döneme uzanır.

Devrimci hareketin ayrılığının kitleselliği ve sarsıcı gücü karşısında inkarcı, tasfiyeci DY, provokasyonlardan, silahlı saldırılardan medet umdu. Soldaki bazı grupların da desteğiyle devrimci hareketi hiçbir platforma aldırmamaya uğraştılar. "Siyaset yasağı" koymaya kalktılar. Ama tarihin akışına engel olamadı bunların hiçbiri. Dayı'nın önderliğindeki devrimci kadrolar, ilkelerden vazgeçmeksizin, sol içi şiddetin, provokasyonların girdabına düşmeksizin kararlılıkla, sabırla yeni bir hareketi örgütlemeye devam ettiler.

Yeni bir önderlik, yeni bir örgütlenmeyle birlikte şekilleniyordu. Devrimci hareketin ideolojik, örgütsel, siyasi oluşumuna yön veren önder kadrolar biraraya gelerek, ayrışma, netleşme ve yeniden örgütlenme sorununa müdahale ettiler. Bu süreç bir yandan örgütlenme, bir yandan da hareketin önderliğinin netleşmesi sürecidir. Devrimci Sol önderliğinin politikalarıyla, pratik, örgütsel müdahaleleriyle, kadrolarla kaynaşmasıyla

belirginleştiği, kendiliğindenci süreçte öne çıkmış çeşitli unsurların yetersizliklerine, sağlıksızlıklarına karşı, önderliğin hareketin güvencesi olarak tarihsel bir misyon yüklendiği bir süreçtir.

'78 sonunda yapılan ve "Devrimci Sol'un kuruluş toplantısı" olarak da adlandırılabilecek olan toplantı, bu sürecin şekillenmesinde belirleyici bir öneme sahiptir. Bu toplantıda belirlenen 20 Aralık Kararları, hareketin gelişimini belirleyen kararlar olmuştur. O toplantıda Devrimci Sol önderinin kendi el yazısıyla tuttuğu notlar, bu kararların önemini ortaya koyar: *"THKP/C'nin bir dizi gruba bölündüğü bir ortamda bir siyasi hareketin örgütlenmesi sorunuyla başbaşayız. Gerçek bir partinin oluşması öncelikle kadro sorunudur. ... kadrolar olmadıkça, önümüzde ne kadar Marksist-Leninist teori olursa olsun bir şey ifade etmez... acil sorun kadro sorunudur."*

Dayı, süreci somut, nesnel ve hiçbir abartmaya yer vermeden değerlendirmekte, devrimci bir hareketin bu nesnel ortamdan ve mevcut kadro malzemesinden çıkarılacağı öngörüsüyle hareket etmektedir. Ne nesnelliğe teslim olma vardır bu tavırda, ne de mükemmeliyetçilik; ama devrimci bir hareketi örgütleme, partileşme ve PASS'yi hayata geçirme iddiası açık ve kesindir. Önce örgütlenelim diyenler, o süreçte hep hayatın gerisinde kaldılar. Örgütlenmeyi küçümseyip, bir kaç eylemle büyük sonuçlar alma hayali kuranlar da kısa sürede yok oldular. Geriye, doğru devrimci önderlikle şekillenen devrimci hareket kaldı; devrimci bir örgüt, tüm eksik zaaf ve yetersizliklerine karşın, faşizme karşı savaş içinde kurulacak, gelişecek, güçlenecekti. Önderlik bunu öngörmüş, uygulamış ve tarih böyle yazılmıştı...

Zor Süreçlerin Yol Açıcısı-3

Cüret, Direniş, Savaş(*)

Yı l 1978'di. Artık ülkemiz sınıflar mücadelesi arenasında inkarcılığa, tasfiyeciliğe karşı Çayanlar'ın yolundan yürüyeceğini ilan eden bir devrimci hareket vardı. Bu hareket, kısa süre içinde mücadele, kadrolaşma anlayışıyla, çalışma tarzıyla, eylem biçimleriyle ve elbette önderliği ve önderlik tarzıyla farklı bir örgüt olduğunu ortaya koyacaktı. Bu farklılığın kendini en bariz gösterdiği alanlardan biri anti-faşist mücadeledeki cüret'tir. Devrimci hareketin örgütlenmesinin ilk günlerinde yapılan Gültepe baskını, Dayı'nın ve hareketin bu cüretinin kendini gösterdiği ilk büyük eylemlerden biridir. 1978 Ekimi'ndeki bu eylem, ülkemizde o güne kadar gerçekleştirilmiş en büyük devrimci askeri eylemdi. 25 militan tarafından gerçekleştirilen eylemde semtin birçok noktasında aynı anda eylemler konulmuş, baskınlar, cezalandırmalar yapılmıştı. Eylemi izleyen süreçte de semt işgalden kurtarılmıştır.

Aynı cüretle daha sonra FTKSME'ler ve SDB'ler oluşturuldu. Bu konuda kendilerinden önce pratik bir örnek yoktu. Dayı, "Mahir'de var mı, yok mu?" şablonculuğunu reddederek, hala klasik kitle çalışmasıyla süreci götürmeye çalışan statükocu solun çalışma tarzını reddederek, Dev-Genç'in yetiştirdiği militanlara sonuna kadar güvenerek bu örgütlenmeleri gündeme getirmişti. Aynı cüretle, sonraki süreçte işkence merkezleri olan karakol baskınları, Gümrük ve Tekel Bakanı, faşist şeflerden Gün Sazak, eski başbakan Nihat Erim gibi kişilere karşı gerçekleştirilen eylemler gündeme getirildi. Ki bu eylem biçimleri de, hem biçimi, hem hedefleri, muhtevaları itibarıyla ülkemiz devrim mücadelesi tarihinde ilkti. Düşünün, silahlı mücadele geleneğinin çok eski, yaygın olmadığı bir ülkede, semt baskını gibi veya emperyalist şirket merkezlerini, karakolları basmak gibi askeri operasyonları hayal bile etmek güçtü. Hayalleri, her dönem herkesin önünden koşan Dayı, bunları hayal etmekle kalmıyor, hayata geçirilmesine de komuta ediyordu.

Devrimci hareket devlet terörüne karşı açık mücadeleye giren ilk ve

(*) Bu yazı 07.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.

tek devrimci hareketti.

Peki neydi bu cüretin maddi temeli? Bu cüret ideolojiden, stratejik çizgiden beslenen ve gücünü iktidar iddiasından alan bir cüretti. Dayı'nın önderlik tarzının her koşulda cüretle şekillenişinin açıklaması budur. Önderliğin misyonu burada ortaya çıkıyordu işte; subjektif koşulların yetersizliğine, imkanların kısıtlılığına teslim olmamak vardı Dayı'nın önderlik anlayışında. Değilse yukarıda örnekleri verilen bir eylem çizgisi mümkün olamazdı. Kaldı ki sivil faşist terörün Maraş'ta olduğu gibi, kitle katliamı boyutlarına çıktığı, devlet terörünün daha fazla devreye girdiği bir süreçte, mücadelede, örgütlenmede ve eylem biçimlerinde yeni, cesur adımlar atmak şarttı. Bir hareketin ve onun önderliğinin tarih karşısında görevlerini yerine getirmiş olmasının ölçüsü bunlar olacaktı.

Büyüyen görevler, daha güçlü ve merkezi bir örgütlülükle yerine getirilebilirdi. Dayı'nın sözleriyle; *"Geleceği şüpheli de olsa merkezi bir organizasyon şarttı."* Bu anlayışla, 1978 sonunda yapılan ileri kadrolar toplantısında içinde Dayı'nın da yer aldığı geçici bir merkezi yapı oluşturuldu ve bu yapı "Organizasyon Komitesi" olarak adlandırıldı. Yapının "geçici" olması, dönemin gereğiydi. Organizasyon Komitesi üyeleri kendiliğinden mücadele içinde öne çıkmışlardı ve kendiliğindenci dönemin özelliklerini şu veya bu oranda üzerlerinde taşıyorlardı. Hayat, bu yapı içinde yer alıp da kendini geliştiremeyenleri tasfiye edecek ve Dayı'nın sadece o döneme değil on yıllara damgasını vuracak olan önderliği her geçen gün belirginleşecekti.

Devrimci hareketin hızlı, kitlesel ve militan gelişmesini kimileri görmezden geldi, kimileri ise bu gelişmeyi "gençlik hareketi" diye küçümsemeye, hareketi "üç beş silahlı eylemci"den ve foko çizgisinden ibaretmiş gibi yansıtmaya çalıştı. Fakat üç yıla yaklaşan bir süre içinde hareket, hayatın her alanında, halkın her kesiminde örgütlenmiş, yayından, kültür sanattan askeri örgütlenmeye kadar mücadelenin her cephesinde kurumlaşmıştı.

Şantiye Halinde Bir Hareket

Elbette yeni bir hareketi örgütlemenin sorunları, yetmezlikleri çoktu. En başta Devrimci Yol döneminden taşınan hastalıklar, zaaflar vardı. Kendiliğindencilik, legalizm birçok kadroda görülen bir özellikti. Fakat Dayı bu noktada kendine güvenliydi, kadrolara güvenliydi; "biz bu malzemeyle kadrolaşmayı ve örgütlenmeyi yapmak ve daha bir üst boyuta

sıçratmak zorundayız.” diyordu o günlerde ve öyle de yapacaktı.

Dayı'nın yönetim tarzının o günkü koşullarda en belirgin farklılıklarından biri, genç kadrolara güven politikası idi. Bu politikada o kadar barizdi ki, çeşitli alanlarda diğer siyasi hareketlerle devrimci hareketin sorumlu ve yöneticileri yan yana geldiğinde bu açıkça görülüyordu. Hatta kimileri bunu devrimci hareketi “gençlik hareketi” olarak küçümsemek için kullanmaya bile kalkıyordu. Türkiye solunun hemen tamamının o zamanki kadrolarının ağırlıklı olarak gençlik kökenli olması bir yana, devrimci hareketin yöneticileri, sorumluları arasında çok daha genç unsurların olması, Dayı'nın sözünü ettiğimiz politikasının bir sonucuydu ve aslında Dayı bu politikayı bugüne kadar da sürdürmüştür. Dayı, bu açıdan devrim için yapacak bir şeyi olan ve yapmak da isteyen herkesi, tüm eksik ve zaaflarına rağmen bir biçimde istihdam etmenin de ustasıydı. Eksik ve zaaflarla uzlaşmadı; ama halka güvendi, kadrolara güvendi, düşene mutlaka yeni bir şans tanıdı... O gün, devrimci hareketin henüz emekleme döneminde olduğu o koşullarda bu daha da gerekliydi kuşkusuz. Adım adım bir hareket inşa ediliyordu. Oturmuş kurumlaşmalar yoktu. Önder, yönetici kadrolar içinde ve başlarında olmak üzere herkes eylemlerden eylemlere koşuyordu. En küçük işlere bile gerektiğinde yönetici kadrolar gidiyordu. Askeri eylemler, teorik çalışmalar içiçeydi. Bir yandan dernekler kuruluyordu, bir yandan FTKSME'ler. Bir gün bir gösterinin planı yapılıyor, ertesi gün, Dev-Genç’lilerin katılımıyla yapılan gecekondu semtlerinin planları çiziliyordu. Ve Dayı bunların hepsinin içinde, ortasındaydı. Mesela, bugün İstanbul'un Nurtepe semti olarak bilinen, asıl adı Çayan Mahallesi olan semtinin yapılmasının hemen her aşamasında Dayı'nın da emeği vardı. Semtteki diğer yoldaşlarıyla, gecekondu halkıyla oturup evler nereye, yol nereye yapılacak, nereye park yeri ayıralım diye planlayandı Dayı.

Dayı, bir örgütü, hemen her zaman şantiye halindeki bir yapı olarak değerlendirmiştir. Devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadelenin bu kadar keskin ve katı olduğu bir ülkede böyle olması da doğaldır; bir yandan tutuklanmalar, şehitlikler, zayıflıklar olurken, bir yandan yeni örgütlenmeler kurulur, bu böyle sürer gider. O şantiye, devrimin örgütlendiği yerdir, devrimin kalbi, karargahıdır ve eğer usta bir şantiye şefi varsa, hiçbir şey, o karargahın devrimi örgütlemesini, devrim yürüyüşünü sürdürmesini engelleyemez. İşte bu ustanın sayesindedir ki, yürüyüşümüz bugüne kadar durdurulamamıştır.

Bir İdeolojik Mücadele Savaşçısı

Devrimci hareket, ilkeli, kurallı ve gerçek bir ideolojik temele dayanan ayrılığı gerçekleştirirken, ısrarlı ve kapsamlı bir ideolojik mücadele yürüttü. İdeolojik mücadele bir yandan kitlesel tartışmalarla, bir yandan da yayınlarla sürüyordu. Devrimci Yol'dan ayrılık döneminde, ulaşılabilen her ilde, ilçede kitlesel tartışmalar örgütledi Devrimci Sol kadroları. Bu tartışmalar da bir ilkti solda. Önderliğin ideolojik ve pratik olarak kendine güvenini yansıtıyordu. Nitekim kitlesel tartışmalar Devrimci Sol lehine bir hava yaratıyordu genellikle. Devrimci Yol tasfiyeciliği bu nedenle daha sonra birçok yerde bu tartışmaları engelledi, sabote etti.

Devrimci hareket, aynı dönemde ideolojik mücadelesini peşpeşe yayınladığı broşür ve kitaplarla sürdürdü; Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi, Kürdistan ve Türkiye'de Kürt Sorunu, THKP-C ve İki Sapma, Birlik Sorunu Üzerine adlı kitap ve broşürler yayınlandı.

Dayı, ideolojik mücadelede Mahir'in geleneğini sürdürmüştür. İdeoloji, teori "Dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için"di. İşte bu yüzden Dayı, 1974 ertesinde ortalığı sosyal emperyalizm tartışmaları kapladığında, tecrübesizliğine, ideolojik, politik donanım açısından yetersizliklerine rağmen, bu tartışmanın devrime hizmet eden bir tartışma olmadığını görüp, tartışmayı devrim stratejisine yönlendiren biri olmuştur. Sonraki tüm dönemlerde de, mesela mücadelenin temel öncelikli meseleleri yerine Kemalizm veya kadın sorunu gibi, pratikten kopuk tartışmalara prim vermemiş, mücadeleye hizmet etmeyen polemiklerin, teorik spekülasyonların içine girmemiş, fakat, devrim yolu ve devrimcilik tarzı söz konusu olduğunda ise bıkmayan kesintisiz bir ideolojik mücadelenin sürdürücüsü olmuştur. Gerektiğinde defalarca aynı şeyleri tekrar tekrar yazıp tartışmaktan geri durmamıştır. Türkiye solundaki her savrulmanın, devrimcilik anlayışındaki her bozulmanın karşısında Dayı olmuştur. Devrimci hareketin kadrolarını, yayın organlarını bu doğrultuda yönlendirmiştir. O, diyebiliriz ki, soldaki her türlü bozulmanın, çarpıtmanın her yerde karşısına çıkan, görünmeyen bir savaşçıydı.

Dayı'nın önderlik yaşamında ideolojik eğitim ve mücadele, hep önemli bir yer tutar. Daha ilk örgütlenmeye önderlik ederken, yapılan ilk işlerin başında Mahir'in Kesintisizlerinin teksirle çoğaltılmasının gelmesi, onun ideolojiye verdiği önemi gösterir. Eskiler, ayak sürürken, Cepheciler o günün sınırlı şartlarında bildiri, bülten, afiş, pul gibi çalışmalar yapıyorlardı. Bütün bu faaliyetler, gençlik hareketinin ideolojik eğitim ve

gelişiminde büyük roller oynadı. Parti-Cephe teorisinin, literatürünün yerleşmesini sağladı. Dayı'nın önderlik tarihi izlendiğinde görülür ki, her tarihsel dönüm noktasında, o dönüm noktasını simgeleyen bir yayın vardır; Dayı bunları ya bizzat yazmış veya bunlar, onun yönlendirmesi ve denetimi altında yazılmıştır.

Sol İçi Şiddet'te Dayı'nın Sola Öğrettiği

Devrimci Sol ayrılığına kadar yayınlarında THKP-C'nin tezlerine yer vermeyen, inkarcı, tasfiyeci görüşlerini gizleyen Devrimci Yol, ayrılıktan sonra tasfiyeci, inkarcı görüşlerini daha açık ortaya koymaya başlamıştı. Bu, Dayı'nın ve yoldaşlarının kaygılarının, eleştirilerinin kanıtlanmasından, dolayısıyla önderlik ettiği ayrılığın haklılığının tarih önünde tescil edilmesinden başka bir şey değildi. Ayrılık "üç beş kariyerist" demagojisiyle küçültülmeye sanki "kişisel" bir mesele gibi gösterilmeye çalışılırken, DY saflarındaki inkarcılık açığa çıkmış ve Dayı'nın öngörüsü ve önderliği, tarihin güven sınavından geçmişti böylelikle.

Devrimci hareket, örgütlenmesinin ve gelişmesinin daha ilk döneminde "sol içi şiddet!" adı verilen olumsuzlukla karşı karşıya kaldı. DY'nin saldırıları yaşandı ilkin. Ardından devrimci hareketin Kemal KARACA, Turgut İPÇİOĞLU, Mehmet BÜÇKÜN gibi kadroları "sol" gruplar tarafından öldürüldü. İşte o anlarda, Dayı'nın tarihsel rolü ve belirleyiciliği bir kez daha gösterdi kendini.

Solda o döneme kadar öldürme boyutuna varan sol içi çatışmaların örneği fazla yoktu. Dolayısıyla bu konuda devrimci politika ne olmalı sorusuna cevap oluşturacak teorik ve pratik fazla bir birikim de yoktu. Kemal Karaca'nın katledildiği 1977 Nisanı'nda kadroların, militanların ilk tepkisi gereken karşılığın verilmesiydi. "Hayır!" dedi Dayı. Aynı biçimde, yani öldürerek misilleme yapılmayacağı talimatını verdi. Halkın mücadelesine zarar veren sol içi şiddete ortak olunmayacaktı. Onun bu yaklaşımıyla solda yeni bir geleneğin de tohumları atılmış oluyordu. Eğer misilleme şeklinde bir karşılık verilseydi, muhtemeldir ki, bu, o gün için, henüz bu konuda bir birikimi ve bilinci olmayan taraftar kitlesini daha fazla tatmin ederdi. Ve en kolayı, kestirmesi de buydu. Fakat bir önderi ayırdeden budur ki, o salt bir hareketin tabanının isteklerini değil, halkın devrimin çıkarlarını gözeterek politika belirler.

Devrimci hareketin kadrolarına yönelik şiddete tavırsız kalınmayacaktı elbette. Yine Dayı'nın önerisiyle şekillenen politikayla devrimci kanı dö-

kenlerin hayatın her alanında teşhir ve tecrit edilmesi tavrı geliştirildi ve bu tavır oldukça da etkili oldu.

Sonraki yıllarda, devrimci hareketin dışında, solun önemli bir kesimini içine alarak sürükleyen ve halka-devrime sınırsız zarar veren sol içi şiddet, Dayı'nın bu politikasının önemini, değerini ve halka, devrime karşı sorumluluk taşıyan tek politikanın bu olduğunu tekrar tekrar kanıtlayacaktı...

Tarihin Yeni Sınavı

Halkın ve devrimcilerin karşısında en büyük tehdit faşist terördü. Devrimci hareket diyordu ki; *"Faşist terör (resmi ve sivil) maddi bir güçtür. Maddi bir gücün karşısında ise ancak maddi bir güçle mücadele edilebilir."*

1978 sonunda Maraş katliamı olmuştu ve Dev-Genç Dergisi'nin 2. sayısında "Faşist Terörün Karşısına Devrimci Şiddeti Koyalım" başlığıyla çıkıyordu.

Bu tespitlerdeki netlik, Dayı'nın üslubunun doğrudan bir yansımasıdır ve devrimci hareketin tarzına, üslubuna dönüşmüştür. Mücadelenin yüklediği görevlerden yan çizmek isteyenler, teorinin dolambaçlı ifadelerine sığınırlar. Direniş ve savaşta her koşulda kararlı olanların üslubu ise açık ve nettir. Dayı'dan bunu öğrendik.

Maraş katliamının hemen ardından sıkı yönetim ilan edilmişti. Sıkı yönetim karşısında sol, hem siyasal, hem politik olarak bocaladı. Kimi Ecevit'in ilan ettiği sıkı yönetimin kime karşı olacağının görülmesi gerektiğini söylerken, kimi hedef olmamak için ortadan kayboluyor, kimisi de mevzileri korumak adına düzen içi sınırlara çekiliyordu. Sonuçta, sıkı yönetimi etkisizleştirecek -ve elbette bedelleri büyük de olabilecek- bir pratikten kaçınılıyordu.

Devrimci hareket ise, sıkı yönetimin karşısına da cüretiyle çıktı. Geri çekilmek bir yana silahlı mücadeleyi geliştirdi. O zaman Dev-Genç dergisinde şöyle yazılmıştı: *"Sıkı yönetimin gelişi, partileşme sürecinin tamamlanmasını ve faşist teröre karşı devrimci şiddetin uygulanmasını erteleyemez, aksine dünkünden daha fazla gereklidir."* Bu "her koşulda direniş ve mücadele" tavrı , Dayı'nın devrimci hareketin tarihine kattığı en belirleyici geleneklerden biridir (ve elbette hep öyle kalacaktır).

Yapılması gerekenler belliydi. Ordu muhtıra vermişti ve arkasından neyin geleceği de az çok belliydi. Fakat revizyonizm ve reformizm hala

CHP'ye yedeklenmiş politikalar peşinde iken Devrimci Yol, Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu gibi gruplar da pasifizmlerini, bir takım kitle hareketlerinin arkasına gizlemekteydiler.

Herkesin bir cevabı vardı elbette. Devrimci Hareketin de.

Devrimci Hareket tavrını, hemen cuntanın yapılmasını izleyen günlerde yayınladığı "AMERİKANCI FAŞİST CUNTA 45 MİLYON HALKI YENEMEYECEK" başlıklı bildiri ile açıkladı.

Dayı'nın yaşamını anlatan açıklamada da belirtildiği gibi, bu tarihi bildiriyi bizzat kaleme alan Dayı'ydı. Bir kez daha cüretini kuşanmış, halkını faşizmin zulmüyle başbaşa bırakmaktansa her türlü bedeli göze almıştı.

Devrimci hareket, bildiriyle birlikte tüm ilerici, devrimci hareketlere de cuntaya karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. Bu çağrıyı yaparken, elbette dediğini en başta kendisi uygulayacaktı. Öyle de oldu. Dayı'nın kaleme aldığı bildirinin başlığı, devrimci hareketin cuntaya karşı ilk kampanyasının da adı oldu. "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek" kampanyası yürütülürken, doğal olarak devrimci hareket yoğun saldırılara maruz kaldı. Solun hemen tamamının arenadan çekildiği ortamda, devrimci hareket adeta göğüs göğüse bir çatışma içindeydi cuntayla. Cuntanın yürüttüğü operasyonlarda aralarında Dayı'nın da olduğu kadrolar tutuklandı. Bu, devrimci hareketin aldığı ilk önemli örgütsel darbeydi. Fakat mücadele sürecekti.

Devrimci hareket, Niyazi Aydın'ın sorumluluğunda yeni bir Merkez Komite ile cuntaya karşı direnişini sürdürürken, Dayı için tutsaklık koşullarında yeni bir kavga başlıyordu; ki yabancısı olmadığı o kavganın da ustası ve önderi olacağına hiç şüphe yoktu...

Zor Süreçlerin Yol Açıcısı-4

Her Alanda ve Her Koşulda...(*)

Devrimci hareketin önderi, tutsak düşmüştü. Dışarıda veya içeride, cuntaya karşı direnilecekti. Bu noktada politika açıktı. Dayı'nın kaleme aldığı halkın yenilmezliğini ilan eden bildirinin tüm devrimcilere yüklediği görev de buydu. Dışarıda mücadele gerilerken, hapishanelerin yükü ve rolü nesnel olarak öne çıkıyordu. Muhasebe ve yanılgıların üzerine yürüme cüreti Bir yandan cuntanın hapishanelerdeki zulmüne karşı direnilirken, diğer yandan hareketin mevcut durumu aşabilmesi için geçmişin değerlendirilmesinin yapılmasına çalışılmış ve 1983 başlarında bu değerlendirme tamamlanarak Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele başlıklı bir broşür olarak yayınlanmıştı.

Bu, cuntadan sonra solda yapılan ilk merkezi değerlendirmeydi. Dayı'nın yönlendirdiği tartışmalar sonucunda çıkarılan broşürde, 12 Eylül'de mücadelenin ve örgütlenmenin gerilemesinin nedenleri ortaya konuluyor, eksik ve zaaflar tespit ediliyor ve TÜM BUNLARA RAĞMEN, cuntaya karşı direnişi sürdürmenin sürecin temel görevi olduğu belirtiliyordu.

Bu merkezi değerlendirmenin yapılışı, Dayı'nın iki özelliğine işaret eder; birincisi sorunların üzerine asla örtmemektir. Bunun sonucudur ki, solun büyük çoğunluğu, değerlendirme ve hesaplaşmaları sürekli geleceğe erteleme veya hiç gündemine almama eğilimindeyken, o koşullarda devrimci hareket kendini değerlendirme cüreti göstermişti; broşürün girişinde de Lenin'in şu sözü vardı: *"Yanılgısını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, yanılgıya yol açan koşulları tahlil etmek, yanılgıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek, işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır."*

Dayı'nın o koşullarda beraberinde getirebileceği tüm sorunlara karşı böyle bir değerlendirmeyi yapma cüreti, işte bu ciddiyetin sonucuydu. Dayı'nın bu broşürde somutlanan ikinci özelliği, koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, iktidar perspektifini korumasıdır. Hiçbir eksiklik,

(*) Bu yazı 14.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.

faşizme karşı direnişin görevlerini üstlenmemenin gerekçesi yapılamazdı. Broşürün bir diğer vurgusu bunaydı. Hapishanelerde cuntanın uyguladığı teslim alma politikasının başarılı olup olmaması, geleceği belirleyen etkenlerden biri olacaktı. Tutsaklar teslim alınabildiği ölçüde, devrimciler halkın gözünde küçük düşürülecek, devrim inancı ve umudu yok edilecek, devrimcilerin saflarında moral bozukluğu hakim kılınacaktı. Dışarıda büyük ölçüde geriletilen devrimci harekete "son darbe" hapishanelerden vurulacaktı. Hapishanelerin rolünü ve önemini arttıran nesnellik de buydu. Dayı'nın önderliğinde hem ülkedeki genel duruma ilişkin yapılan tespitler, hem hapishanelere ilişkin şekillendirilen politikalar, hiç kuşku yok ki, tarihe, bu dönemin en isabetli tespit ve politikaları olarak geçmiştir. Ölüme yatan bir önder 1983 Kasım'ında cuntanın "sivilleşme" manevraları çerçevesinde seçimler yapıldı ve seçim sonucunda ANAP iktidara geldi. Devrimci hareket, seçimlerden sonraki süreçte de açık faşizmin kurumsallaşmış olarak devam edeceği tespitini yapıyordu. Nitekim Özal hükümetinin politikaları bunu doğrulamakta gecikmedi. Sivilleşme, demokrasiye dönüş bekleyenler, Özal iktidarının sivil bir cunta olarak saldırıları sürdürdüğünü gördüler. Saldırının en şiddetli olduğu yerlerin başında da hapishaneler geliyordu. Saldırıların artması, direnişin de daha boyutlanmasını gerektiriyordu. Devrimci Sol tutsaklarının yaptığı öneriler, solun statükoculuğuna çarpıyordu yine. Statüko da bir yana, yeni geri adımları meşrulaştıran teoriler gündemdeydi.

Devrimci Sol tutsakları bu noktada Açlık Grevi ve Ölüm Orucu kararı aldılar. Sola bir kez daha yapılan çağrıya sadece TİKB tutsakları olumlu cevap verdi ve direniş 12 Nisan'da Metris'de başlatıldı. Eylem saldırılara rağmen, 45. gününde Ölüm Orucuna dönüştürüldü.

29 Mayıs'ta onlarca gönüllü arasından seçilen ilk Ölüm Orucu ekibi havalandırmada yapılan anonslarla açıklanıyordu. Tüm tutsakların merakla beklediği, karanlığı şimşek çakıp yaracakların listesiydi o liste. Abdullah Meral vardı aralarında. Haydar Başbağ, Hasan Telci vardı. Şaban Şen, İbrahim Erdoğan... gibi hareketin en tecrübeli kadroları vardı. Ve, Devrimci Sol'un önderi Dayı vardı. Cuntaya karşı örgütlenen Ölüm Orucu direnişinde Dayı, her zamanki gibi, savaş alanındaki bir komutan olarak, savaşçılarının başında, en önlerindeydi. Şunu belirtmek gerekir ki, ne oligarşi, ne de sol, beklemiyordu bunu. Bu yüzden de Ölüm Orucu ekibi açıklandığında bu yanıyla şaşırttı herkesi.

Düşmanın kendi "lider" anlayışı nedeniyle böyle düşünmesi normaldi. Solda da o zamanlar pasifizmin ana gerekçelerinden biri olarak "kadroları

koruma" teorileri revaçta olduğu için, Dayı'nın ölüme yatması akıllarının alacağı gibi değildi. Ama Devrimci Solcu tutsaklar şaşırmadı. Onlar önderlerini hep savaşın en ön mevzilerinde görmeye alışmışlardı.

Dayı, bu hareketin her şeyiydi kuşkusuz. Ama "ben olmazsam hareket de olmaz" diye düşünmedi. Ölüme yatarken, bir Marksist-Leninist olarak mücadelenin süreceğine ve yoldaşlarının devrim yürüyüşünü sürdüreceğine inancı sonsuzdu. Yoldaşlarına öylesine güveniyordu ki, Ölüm Orucu'nun bitip bitmemesine, dolayısıyla kendi ölümüne karar verme yetkisini de Ölüm Orucu'na iradi olarak sokulmayan kadrolara bırakmıştı. Bu dönem, Dayı'nın süreci açısından özellikle önemlidir. Sadece 1984 Ölüm Orucu sürecinde yaşanan bütün bu olgular, Dayı'nın nasıl bir önder olduğunun, önderliğinin nasıl hayatın içinde adım adım oluştuğunun, nasıl büyük bir güven yarattığının daha somut görülmesini sağlayacaktır.

Ölüm Orucu'nda dört şehit verildi. Direnişle oligarşinin hapishanelerdeki politikaları bozuldu.

Mahkemelerdeki Savaşın Kurmayı

1988 yılı, Devrimci Sol davası tutsakları için teorik, ideolojik anlamda en yoğun dönemlerinden biri oldu denilebilir. Özgür tutsaklar, Ana Dava'da okunmak üzere geniş kapsamlı bir "savunma" hazırladılar. "Haklıyız Kazanacağız" adı verilen bu savunma, yüzlerce tutsağın katılımıyla, aylarca süren tartışmalar sonucunda şekillendi. Savunma, devrimin düzenle ideolojik savaşıydı bir yerde. Bu savaşın komutanı da Dayı'ydı elbette kolayca tahmin edilebileceği gibi. Oluşturulan onlarca grup, yoğun bir okuma, araştırma, tartışma süreci içinde Savunma'nın değişik bölümlerini hazırlıyor, Dayı her mevzideki çarpışmaları kurmayca yönlendiriyordu. Hazırlanan her bölüm sonuç olarak Dayı'nın onay ve denetiminden geçiyordu.

Örgüt içi demokrasi ve kolektivizmin açısından solda o güne kadar yaşanmamış bir örneği yaratmıştır savunmanın hazırlık süreci. Daha sonra yaptığı değerlendirmede "Bu tartışmalar" diyordu Dayı, *"emperyalizmin ve 12 Eylül faşizminin ideolojik bombardımanı altında, ideolojik birliğimizin daha üst bir boyuta çıkartılarak geliştirilmesini sağladı."* (Kongre Belgeleri 1, Syf. 91)

Yine bu arada belirtmek gerekir ki, Devrimci Sol Ana Davası'nın duruşmalar safhası da, tam bir irade savaşı şeklinde cereyan etmiştir. Fa-

şizmin kurallarını kabul etmemekten başlayıp düzeni yargılamaya uzanan savunmada mahkeme salonundaki her söz, her tavır bir savaşın parçasıydı ve salondaki bu savaşa önderliğiyle Dayı, Türkiye solunun direniş geleneğine çok parlak sayfalar ekledi. “Haklıyız Kazanacağız”, Savunma'nın başlığıydı. Sonra, Savunma kitap olarak yayınlandığında o kitabın adı oldu. Ama orada kalmadı; bu iki kelime tüm emekçilerin eylemlerinde atılan, haklılığın ve meşruluğun ilan edildiği bir slogana dönüştü. Aynı süreçte, hapishanelerde halkın gündemine giren açlık grevleri de, kısa sürede kitlelerin elinde bir direniş silahına dönüşüyordu. Bütün bu olgular, önder ve yönetici kadrolarının büyük bölümü tutsak edilmiş bir hareketin, hapishanelerden de devrim mücadelesine nasıl büyük katkılarda bulunabileceğinin tartışılmaz örnekleri olarak geçti tarihimize.

Önderlik bu değil miydi zaten; her alanda ve her koşulda, o misyonu üstlenebilmek değil miydi?!

Firarda Somutlanan Israr

'88'de gençliğin Nisan 1988'deki direnişleriyle, 87'lerde Netaş, Migros grevleriyle başlayan ve 89 bahar eylemleriyle süren işçi eylemleriyle, '89-90'daki memur eylemleriyle '88-89-90 boyunca adeta yeniden ayağa kalkan gecekondu yoksullarının mücadeleleriyle, ülkemiz sınıflar mücadelesi yeni bir döneme giriyordu. Cuntanın yarattığı pasifikasyon ve depolitizasyon yavaş yavaş kırılmakta olduğu bu dönemin her alandaki öncülüğü, Dev-Genç’liler, Devrimci işçi ve memur hareketinde ve devrimci hareketin diğer örgütlenmelerindeydi.

Yine bu dönemde, o zamana kadar daha çok direnişlerle anılan hapishaneler, bu kez, firarlarla gündeme geldi. Oligarşi açısından en sarsıcı firar, hiç kuşkusuz Dayı'nın firarıydı.

Dayı'nın özgürlük eylemiyle dışarıda görevlerinin başına geçtiği 1989 Ekim’ine kadar da birçok firar girişimi olmuştu. Öncelikli amaç, mümkün olduğunca çok sayı da kadronun, militanın dışarı çıkarılabileceği çaptaki firarları örgütleyebilmekti.

Bu olmayınca, daha az sayıda, küçük gruplar halinde firar eylemlerinin gerçekleştirilmesine yoğunlaşıldı. Dayı bu konuda kesin bir kararlılık ve ısrar içindeydi ve bu ısrarını tüm kadrolara mal etmekte gecikmedi. “Tüm tutsakların ilk görevi firar”dır denilmişti. Böyle bir yoğunlaşma içine girilmişti. Her hapishane, kimlerin firar edeceğini de kendisi

belirleyip harekete öneriyordu. İşte bu çabaların ilk sonuçlarından biri olarak Dayı'nın firarı gerçekleşti. Bunu devrimci hareketin birçok kadrosunun özgürlüğe koştuğu başka firarlar izledi.

Programda Israr!

Dayı firar ettikten sonra, dışarıda çok yoğun bir süreç başladı. O güne kadar örneğine rastlanmayan bir işleyişle, önce kadrolardan "önderlik için onay" istedi. Ne solun, de devrimci hareketin geçmişinde böyle bir tavrın örneği yoktu, Dayı'nın tarihe kazandırdığı birçok "ilk"lerden biri olacaktı bu da. Tüm ileri kadroların bu onayı coşkuyla sunmasının ardından Dayı sürecin fiilen başına geçti. Hareketin tüm birimlerinden raporlar istendi. Eleştiri-özeleştiriler yapıldı. Firarlar, büyük bir morale yol açmıştı dışarıda. Bu moral güç, maddi bir güce dönüştürülmeliydi. Bu süreçte birçok kadro Dayı'ya yurtdışına çıkmasını önerdi. Reddetti Dayı. Yeni bir şekillenme yaratılmadan, kurumlaşmalar yaratılmadan bunu yapmak, onun önderlik anlayışına ve misyonuna uygun değildi. Tüm risklerine, vur emirleriyle aranıyor olmasına karşın, firarın ardından hareketin atılım sürecini örgütlemeye başladı.

Bu dönemde yapılan değerlendirmelerin sonucu olarak 1990 Ağustos'unda yayınlanan "Yolun Neresindeyiz" broşürü de, yukarıda anlatılan "Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele" broşürü örneğinde olduğu gibi, Dayı'nın sorunların üstünü asla örtmeme, zaaflarla asla uzlaşmama, idare-i maslahatçılığı kesinlikle reddetme tavrının somutlanmış bir örneğidir.

Bu broşürü ortaya çıkaran değerlendirme sürecinde, nesnelliğe teslim olmak, stratejik perspektifi gözardı etmek, kadro ve yöneticilerdeki yanlış eğilim ve zaaflar, mahkum edildi. Broşürde bir bölümde "Partileşme sürecinin neresinde bulunulduğu ve bu sürecin nasıl tamamlanacağı"na ayrılmış ve bu soru, net bir biçimde cevaplanmıştı. Ki bu da iktidar iddiasının, stratejik hedeften şaşmamanın, yani 1974'ten beri Dayı'nın devrimci yaşamının karakteristik bir özelliğinin ifadesinden başka bir şey değildi.

Bir hareketin "programı " olmalıydı; sadece hareketin değil, o hareketi oluşturan tüm birimlerin, tüm kadroların, herkesin bir programı olmalıydı. Programsızlık, Dayı'nın en tahammülsüz olduğu şeylerden biriydi.

Partileşme süreci muğlaklıkta bırakılamazdı. İnkarcılarla, tasfiyecilerle onun için savaşılmamış mıydı, devrimci hareketi onun için kurmamışlar

mıydı? Parti, herhangi bir örgüt değildi; o iktidar iddiasının somutlanmasıydı ve her devrimin temel meselesi iktidar değil miydi?

Tepeden Tırnağa Cüret ve Atılganlık

'90'lara gelindiğinde, '85 sonlarında alınan ricat kararı sonucunda, devrimci hareket, *"Tüm eksik, hata ve zaaflarımıza, faşizmin tüm baskı ve terörüne rağmen ayakta kalmayı, gecikmiş de olsa süreci aşmamıza hizmet edecek bir potansiyeli yaratmayı"* başarmıştı. Hareket kendi durumuna ilişkin şunu tespit ediyordu: *"Hareketin bütünlüğü korunmuş, solun ideolojik ve örgütsel bunalım içine düştüğü koşullarda hareketimizin bu bunalımın dışında kalması sağlanmıştır."* Bunu sağlayan neydi peki? Bunu sağlayan unsurların büyük bölümünde Dayı'nın geliştirdiği politikalar ve aldığı kararların damgası vardı.

Hapishanelerde direnilmiş, yeni gelenekler yaratılmış, dışarıdaki mücadeleye de moral ve maddi olarak fiilen örnek olunmuş, yol gösterilmişti. Ricat süreci de, solda klasik olarak rastlandığı gibi, bir "eylemsizlik" süreci olarak ele alınmadı. Ricat süresince de, çeşitli alanlarda halkın mücadelesinin örgütlenmesine çalışılırken, zorunlu durumlarda devrimci şiddet eylemlerine de başvurulmuştu. Ricatı aşmak için, yukarıda sözünü ettiğimiz değerlendirmeler sonrasında Mart 1990'da bir dizi kararlar alındı ve bunlar tam bir kararlılıkla uygulamaya konuldu. Pratiğe geçmeden önce, hemen her alanda tek insana dayalı ilişkilerden çıkılıp komiteleşmelere gidildi (Ki yeri gelmişken belirtmek gerekir; komiteler ve birimlerde kolektif yönetim, hareketin oluşumundan başlayarak Dayı'nın her zaman en ısrarcı olduğu konulardan biri olmuştur.) Hareket örgütlenmede, önderlikte, politika üretiminde, siyasi eylemde kendini yeniledi. Komiteleşmelerden yeraltı örgütlenmesinin oluşturulmasına, kadroların eğitiminden askeri örgütlenmenin yaratılmasına kadar, hareket adeta yeniden inşa ediliyordu ve inşanın başındaki mimar, konulan her tuğlayla doğrudan ilgileniyordu. Atılım döneminin ruh hali, iki kelimede, "cüret ve atılganlık"ta ifade edilebilir; ki bu ruh hali tepeden tırnağa tüm hareketi kapsayan bir ruh haliydi, tepede Dayı vardı ve onun yaydığı coşku hareketin her kademesine yayılıyordu. Bünye, bu ruh haliyle uyum içinde olmayanları kendi içinden atıp arınıyordu. Atılıma "ayak direyen" unsurlarla, gelenek ve alışkanlıklarla hesaplaşmakta bir an bile duraksamamıştı Dayı. İşte bu cüret, atılganlık, ısrar ve kararlılığı geniş kitlelerin sempatisini toplayan eylemler izledi. 30 Ocak 1990'da 1

Mayıs'ta genç işçi Mehmet Akif Dalcı'yı katleden polis Kazım Çakmakçı'nın öldürülmesiyle başlayan eylemler sayısız halk düşmanına yönelerek devam edecekti. Dağlarda devrimci hareketin bayrağını dalgalandıran gerillaların varlığı duyuldu. Bütün bu hazırlıklar, elbette büyük yoksunluklar içinde yapılmıştı. "Önce kurumlaşalım... şunlar da tamam olsun" diyenlere prim vermemiştir. "Beklemek öldürür!"; Böyle diyordu Dayı ve hazırlıkların bir atalete, hantallığa dönüşmesine izin vermiyordu. Mesela kamp bu anlayışla adeta yoktan yaratılmıştı. Savaşı savaş içinde öğrenip sürdürmek anlayışında olmuştur Dayı. Hiçbir devrimci örgüt, hiçbir yönetici, mükemmel, hazır koşullar beklentisinde olamaz; bu tür koşulları bekleyenlerin "bekleme"si hiç bitmez. Bir devrimci gerektiğinde eğitimini de eylemin içinde yapacaktı. İşte bu cüretle, bu anlayışla, 12 Eylül'ün statükolarını, soldaki savrulmaları sarsan bir pratik ortaya çıkarıldı. Türkiye'deki devrimci mücadelenin yükselişi, bir de üstelik gerçekleştiği dönemsel koşullar itibarıyla tüm dünyanın dikkatini çekiyordu.

Hayatın her alanındaki bu devrimci gelişmenin emperyalizmin ve oligarşinin saldırılarıyla karşılaşmaması düşünülemezdi elbette. Emperyalizm ve oligarşi bu mücadeleye karşı şiddetli bir saldırıya geçti. Devrimci hareketin militanlarına karşı infazlar, kaybetmeler başladı. 12 Temmuz 1991'de hareketin önder kadrolarının da içinde olduğu 10 Devrimci Solcu katledildi. Dayı bu koşullarda, İstanbul sokaklarında dolaşıyor, bir çok kadroyla görüşüyor, savaşı yönetiyordu. Fakat sanılmasın ki, bu süreçte sadece askeri bir mücadele geliştiriliyordu. Hayır, tam tersine, süreç aynı zamanda ekonomik demokratik mücadelede de önemli gelişmelerin sağlandığı, demokratik mevzilerin yaratıldığı bir süreçti.

Bu açıdan sürecin en temel eğitim ve ideolojik mücadele konusu ise, meşruluk bilinciydi. Bu bilincin yaratılmasında Dayı'nın özel bir rol oynadığını belirtelim. Öyle ki, tüm devrimci çalışmada, düşmanla her yüzyüze gelişte, meşruluğumuzla davranmak gerektiği, onun sözlü veya yazılı eğitiminin en güçlü ve değişmez vurgularından biri olagelmiştir. Mahkeme salonlarında asker disiplinini reddeden tavırda da, derneklerini işkencecilere karşı barikatlarla savunan tavırda da, kuşatıldıkları evlerde kendilerini kuşatanlara "asıl siz teslim olun" diyebilen cürette de, temelde bu meşruluk bilinci vardı.

Tüm kadrolara, militanlara "kendinize ve halka güvenin" diyordu Dayı. Bu süreçte mesela gençliğin boykota çağrılması politikası gündeme

gelmiş, gençlik kadrolarının bir kısmının olmaz, yapamayız düşüncelerine karşın önderlik ısrarlı olmuş ve sonuçta boykota, tüm beklentileri aşan büyük bir katılım olmuştu.

Halkın adaleti mücadelesi yükselirken, öğrenci gençliğin, gecekonduluların mücadelesi de gelişiyordu. Cüret, kendine güven, iktidar iddiası, ekonomik demokratik alandaki mücadeleyi de belirliyor ve şekillendiriyordu. 3 Ocak genel grevinden gençliğin 6 Kasım boykotuna; gecekondu emekçilerinin direnişlerinden memurların Temmuz eylemlerine kadar halkın mücadelesinde doğru devrimci önderliğin ve politikalarının damgasını görmek mümkündü...

Zor Süreçlerin Yol Açıcısı-5

Dayı'yı Dayı Yapan Tarih(*)

Devrimci hareketin hayatın her alanında gelişen mücadelesi, yoğun karşı-devrimci saldırıları da beraberinde getiriyordu. 12 Temmuz, büyük saldırıların ilklerinden biriydi. Fakat saldırılar durmayacaktı; çünkü devrimci hareketin öncülüğündeki devrim mücadelesi, 12 Temmuz'a rağmen sürüyordu.

Mart 1990 kararlarından biri askeri eğitim amacıyla cephe gerisinin değerlendirilmesiydi. Bu doğrultuda bir kamp oluşturuldu. Pek çok yönetici kadro bu kampın kuruluşunda görev aldı. Aslında kampın oluşturulmasında birçok bakımdan zorluklar, yokluklar söz konusuydu. Fakat iki olgu, birincisi Dayı'nın alınan kararı hayata geçirmekteki kararlılığı, bu anlamda da hiçbir "olmaz"a teslim olmaması, ikincisi, ayak sürüyen bazılarına rağmen, devrimci hareketin emekçi kadrolarının fedakarlıkları, kampı adeta yoktan var etti. Bu kampın yaratılmasındaki irade, ısrar, emekçilik, fedakarlık, örnek alınacak, dersler çıkarılacak önemdeydi.

12 Temmuz, 16-17 Nisan gibi katliamlara rağmen döneme ilişkin kararlaştırılan hiçbir hedeften vazgeçilmedi. Evet, o hedeflere ulaşılması belki biraz zaman alacaktı, ama vazgeçilmeyecekti. Ne olursa olsun, daha ileri adımlar atma dönemiydi.

"Daha hızlı koşmalıyız" ve "Cesaret daha fazla cesaret" bu dönemin kadrolara, militanlara yol gösteren temel şiarları oldu. Her iki slogan da Dayı'nın politikalarında somutlaştı.

Ortadoğu'da Irak'a yönelik emperyalist kuşatma ve saldırı, ilerici, sol güçlerin "yeni dünya düzeni" karşısında bir sınavı gibiydi. Devrimci hareket bu sınavı, Dayı'nın komutasında verecek olmanın avantajına sahipti. O Dayı ki, Türkiye solunda anti-emperyalist eylem çizgisinin yerleşmesinde, gelenekleşmesinde çok özel bir rolü vardı. Daha yeni bir hareket olarak örgütlenirken, diyelim ki, Hollanda'nın Molukalı gerillalara, Belçika'nın Katangalı gerillalara saldırısı, dünyada belki de

(*) Bu yazı 21.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.

sadece bizim ülkemizde protesto edilmişti. (Sözkonusu protestolar 1977-78'de gerçekleşti.) Dayı'nın daha sonra anlatırken vurgulayacağı gibi, o an Molukalı gerillaların ülkesinin veya Katanga'nın dünya üzerindeki yerini bile bilmiyorlardı belki, ama emperyalizmin yerini biliyorlardı ve bu yeterliydi. Tüm yoldaşlarını anti-emperyalist mücadele ve enternasyonalist dayanışma bakış açısıyla biçimlendirmişti Dayı.

"Herkese Aykırı" Olsa da, Devrime Uygun!

Emperyalizmin Körfez kuşatmasında bu yüzden devrimci hareketin hiçbir tereddütü olmadı. Yaklaşık 7-8 ay boyunca kitlesel boyutta olsun, silahlı boyutunda olsun, anti-emperyalist mücadelede çok yoğun bir süreç yaşandı. Bu mücadele, hem ülke içinde hem dünya çapında yankılar yarattı. Solun bir kesiminin emperyalizmin Körfez saldırısını kendisi için bir "fırsat" olarak gördüğü, kiminin "it dalaşı" değerlendirmesiyle anti-emperyalist tavırdan uzak durduğu bu dönemde, devrimci hareketin tavrı çok farklıydı ve bu farkı, Dayı sonraki değerlendirmelerinde şöyle özetleyecekti: *"Bir kez daha aykırı olmuş, başkalarının yaptıklarının tam tersini yapmıştık. Emperyalizmin henüz her şeyiyle teslim alamadığı dünyadaki bir kısım örgütler, tavrımıza katılmakta gecikmediler, ideolojik tavrımız, eylemlerimizle birleşince, bu aynı zamanda unutulmaya yüz tutmuş anti-emperyalist tavır alışı yeniden hatırlatan bir kıvılcım olmuştu.*" (Kongre Raporu)

Devrimci hareketin sosyalizmi savunma kararlılığı da, hakim rüzgarlara boyun eğmeme tavrının bir başka göstergesidir. Emperyalizm, Gorbaçov ihanetiyle işbirliği halinde adım adım sosyalist sistemi tasfiye sürecini geliştirirken, solun büyük bölümü hala karşı-devrimin farkında değildi. Devrimci hareket, hem Gorbaçov revizyonizmi karşısında, hem gelişen karşı-devrimler karşısında netti. Netlik aslında Mahirlerin siyasal tespitlerinden ve 1970'ler boyunca Dayı'nın önderliğinde oluşan şekillenmenin sonucuydu. Solda sosyalist sisteme ilişkin iki eğilim vardı o dönemde. Birincisi TKP'de somutlanan ve ideolojik, politik olarak SBKP'yi "merkez" gören yaklaşımdı. İkincisi ise, sosyalist ülkeleri "sosyal emperyalist" olarak değerlendiren yaklaşımdı. Bu kesimler de ÇKP'yi, AEP'i "merkez" gören bir tutum içindeydiler. Devrimci hareketin yaklaşımı ise bunlardan farklıydı. Her iki "kampa" da dahil değildi. Hatta bu yüzden devrimci hareketin tavrı "ortayolculuk" olarak da adlandırılmıştır. Oysa mesele, ayaklarını kendi toprağına basmak, kendi beyniyle düşünmek meselesiydi.

Devrimi dünyanın Türkiye'sinde yapacağımızı unutmamak ve kendi Marksist-Leninist sandalyesinde oturmaktı. Ve Dayı işte bu noktada her türlü "tabi olma" ilişkisini ve her türlü faydacılığı reddeden ilkeli bir tutumun sahibi oldu. Ve ilginçtir, karşı-devrim rüzgarları tüm gücüyle eserken, SSCB başta olmak üzere tüm sosyalist ülkelerin tarihsel kazanımlarını savunan da, bir zamanların "SBKP şubeleri" değil, devrimcilerdi. SBKP'yi, AEP'i "kıblesi" gibi görenler, onlara ilk sırt çevirenler oldular. Olumsuzlukları olumluluklara dönüştüren bir önderlik Oligarşinin saldırıları, 16-17 Nisan 1992'de hareketin üst düzey kadrolarının da içinde olduğu 11 devrimcinin katledilmesiyle sürdü. 12 Temmuz 1991 ve kısa süre sonra yaşanan 16-17 Nisan katliamının ardından birçok kesimde yaygın kanı, devrimci hareketin bir daha toparlanamayacağıydı.

Oysa, bu beklenti, daha baştan destansı direnişle boşa çıkarılmıştı. Özellikle Çiftehavuzlar direnişi oligarşinin tüm hesaplarını bozacak bir direniş olarak geçti tarihe. Direniş öyle bir coşku ve kararlılık yaymış, "bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak" şiarı öylesine benimsenmiş ve üstlenilmişti ki, devrimci hareketin kadroları, savaşçıları, taraftarları bulundukları her yerde öfkeyle oligarşiden hesap sormaya giriştiler. Katliamı izleyen günlerde polis adeta "sokağa çıkamaz" oldu.

12 Temmuz katliamını izleyen günlerde ortaya çıkan tepki, olması gerekenin altındaydı. Dayı, 12 Temmuz sonrası değerlendirmelerde bu sorunu açıkça ortaya koyarak, bunu da bir eğitime çevirdi.

17 Nisan sonrası emirsiz talimatsız gelişen bu cevap, işte bu eğitimin sonucuydu. Yetersizlikleri, zayıflıklarımızı örtbas etmeyip eğitim konusu haline getirmek, darbeleri siyasi zaferlere çevirmenin ilk adımıydı. Ve Dayı, önderlik ettiği on yıllar boyunca yaşanan her darbede bunu eksiksiz yapandı.

Yıkamayan Darbe, Güçlendirir!

Devrimci hareket, oligarşinin infazları, katliamları, kaybetmeleri altında parti yolunda ilerlerken, 13 Eylül 1992'de bir darbeyle karşı karşıya geldi. Bu, ilk akla geldiği gibi, oligarşi cephesinden gelen bir darbe değildi. Bu kez söz konusu olan "iç"ten gelen bir darbe, bir ihanetti. Yeryüzünde bir devrimci önderin başına gelebilecek ender olaylardan biriydi. Ve Dayı, tarihin bu sınavından da geçmek zorunda kalacaktı.

Darbeci bir güruh, 13 Eylül'de yurtdışındaki merkez üste, Dayı'yı tutsak ederek hareket yönetimine el koydu. Onlar hareket yönetmeyi talimatlar vermekten ibaret sanıyorlardı. Öyle olmadığını daha ilk birkaç günde anlayacaklardı ama artık ihanetin yoluna girmişlerdi. Darbeci güruh tarafından tutsak edildiği andan sürecin belli bir çözüme kavuştuğu zamana kadar geçen sürede, herkes, Dayı'nın tüm tavır ve davranışlarında, Dayı'yı Dayı yapan özelliklere bir kez daha tanı koldu. Dayı'nın en başta gelen kaygısı, ne kendi canı, ne kendi güvenliğiydi; onun tek kaygısı hareketti. Her tuğlasında emeğinin olduğu, "çocuğum öğretmenim özgürlüğüm herşeyim" dediği hareketin bu olumsuzluktan sağ salim çıkmasıydı. Bu nedenle, öncelikle darbeyi düşmana yansıtmadan, harekete en az zarar verecek biçimde çözmeye çalıştı. Dayı'nın bu girişimleri, harekete dair en ufak kaygı duymayan, kendi can derdine düşmüş darbeciler tarafından sonuçsuz bırakıldı. Fakat, Dayı'nın cüreti, nice badirelerden geçmiş güçlü iradesi ve kendine güveni karşısında darbeciler acizdi. Bu nedenle, Dayı'yı tutsak ettikleri günler boyunca bile gelişmelerin inisiyatifi aslında Dayı'nın elindeydi. Sorun önce ileri kadrolar düzeyinde çözülmeye çalışıldı, bundan çözüm çıkmayınca da 1993 başında darbe kadrolara ve tüm kitleye açıklandı. Her iki aşamada da Dayı, iradesini çok net olarak hareketin kadrolarına teslim eden bir tavır ortaya koymuştu. 1984'te ölümüne karar verme hakkını da yoldaşlarına veren Dayı, darbe sürecinin her aşamasında da kadroların iradesine uyacağını taahhüt ediyordu. O, devrimci hareketin kadrolarına güveniyordu. Nitekim, darbenin açıklanmasının hemen ardından devrimci hareketin kadro ve taraftarları ezici çoğunlukla darbecileri mahkum edip lanetlediler.

Darbecilik fiilen aşılırken tüm kadroların kolektif kararı olarak alınan kararda *"Deli saçması da olsalar, darbeci iddiaların sadece bize leke sürmeye çalıştığı için bile olsa tartışılacağı, bunun için yapılacak toplantı ya darbecilerin de çağrılacağı ve tüm iddialarını savunmaları için can güvenlikleri dahil her koşulun sağlanacağı..."* belirtildi. Bu, her şeyden önce Dayı'nın kendine güveniydi. Neticede darbeciler bu çağrılara cevap vermeyip kaçmayı ve ihanetlerini sürdürmeyi tercih ettiler. Ama artık yapabilecekleri bir şey yoktu. Bataklık onları bekliyordu. Devrimci hareket, Dayı'nın önderliğinde bu alçakça ihaneti altederek devrim yürüyüşüne devam etti.

Dayı'nın darbeci çete tarafından tutsak edildiği süreçte kaleme aldığı ve "Kirletilmenin Günlüğü" adını verdiği günlükle, "Bir Kara Mizah; Ha-

reketimizde Darbe" başlıklı yazıları, hem Dayı'nın iradesini, sahiplenişini ve o koşullarda bile hareketin esenliği için düşünmeye, üretmeye devam edişini yansıtan tarihi belgelerdir. Bir diğer tarihsel tavır, darbeci ihanet çetesinin sol tarafından büyük ölçüde sahiplenilmesi, aynı süreçte oligarşinin de saldırılarını artırmasıyla karşı karşıya kalınan kuşatmanın yarılmasıydı. "Her şeye ve herkese rağmen" doğru olanı yapabilmenin zamanıydı şimdi ve Dayı'nın "kuşatmayı yaracağız" deyişindeki kararlılık, tüm kadrolara, taraftarlara gereken özgüveni taşıyordu.

Darbe, önderliği yok etmek istemişti; ama tarihin tecellisine bakın ki, darbe süreci, önderlik bilincini daha da güçlendirirken, kadroların, taraftarların Dayı'yı daha yakından tanımalarına vesile olan bir süreç oldu.

Bazen "Tek Bir Kişi" Yeter Her Şeyi Değiştirmek İçin!

1,5 yıl içerisinde 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamları ve 13 Eylül ihaneti gibi üç büyük darbeyle karşı karşıya kalmıştı hareket.

Darbe öncesi süreçte, parti düşü çok yaygınlaşmaya, sıkça dile getirilmeye başlamıştı. Bu beklenti gelişen mücadelenin yarattığı bir beklentiydi. Hemen darbe arifesinde yapılan "Partinin arifesindeyiz" tespiti de bu beklentinin maddi zeminini gösteriyordu zaten. Ama darbenin ertesinde pek kimsenin aklında yoktu parti; bir tek kişi hariç. O bir tek kişi, oligarşinin ve emperyalizmin katliamlarına rağmen, hareketin yaşadığı büyük ihanete rağmen partileşebileceğimize inanmıştı. Partileşme bunlara verilecek tarihi bir cevap olacaktı.

1993 1 Mayıs'ında alanlar, aylardır "Devrimci Sol'un iki kanadı" diye yazıp duranları tekzip ediyordu. Alanlar, devrimci hareketin bittiğine, dağıldığına dair spekülasyonları ve beklentileri tekzip ediyordu. İhanetin üzerinden sadece 7,5 ay geçmişti ve taşınan dev pankartlarda yazdığı gibi "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor"du. Bu slogan, kuşatmaları yaran, ihanetleri alteden iradenin ifadesiydi.

1994 1 Mayıs'ında ise, Devrimci Sol Güçler, darbe ihanetine rağmen 8 bin kişilik bir kitleyle Şişli Abidei Hürriyet'teydiler. Bu büyük ve coşkulu kortejin temel sloganı hareketin yenilmezliğini anlatıyordu: "Umudun Adı Devrimci Sol"!

Fakat aslında o gün, o alanda görünmese de tarihi önem taşıyan başka bir şey daha yaşanıyordu. Meydanlarda "Umudun Adı Devrimci Sol" sloganının atıldığı günlerde, meydanlardan uzakta, gizlilik koşullarında toplanan kongrede umudun yeni adı konuyordu.

1978'de, Devrimci Yol tasfiyeciliğini çeşitli konuların yanı sıra "partileşme sürecini kendiliğindenciliğe bırakmakla" eleştirerek Devrimci Sol'un kuruluşuna önderlik eden Dayı, işte dört bir yandan kuşatmaya karşı verilen bir savaşın ardından hareketin önüne yine bu hedefi koymuş, bunun olabileceğine kendisi inanmış ve kadroları da buna inandırmıştı.

Düşün Gerçeğe Dönüştüğü Yerdi Kuruluş Kongresi

Düşün ilk sahibiydi Dayı. Sonra o düşe, binlerce Dev-Genç'liyi ortak etmiş, onlarla yeni bir hareket örgütlemişti. O hareket nice zorluğu Dayı'yla aşmış ve işte bugüne gelinmişti... Düş, Dayı'yla Gerçek!

Parti Kuruluş Kongresi 1 Mayıs'tan bir sure önce toplanmıştı. Ve bir süredir dikkat çeken o "suskunluğun" arkasındaki neden de buydu. Kızıldere'den bu yana hiç vazgeçilmeyen hedef, hiç unutulmayan düştü Parti. İşte nihayet onun için toplanılmıştı. Dayı, kongrenin açılış konuşmasını yaparken şöyle diyordu: *"Yoldaşlar, Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman, bu kongrenin tarihi oluşumudur. Bu tarihte, acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır.*

...Sizlere ve halkımıza verdiğimiz sözü yerine getirmeliydik. Parti Kuruluş Kongresi'ni toplamak artık bir zorunluluktu."

O açılış konuşmasında sık sık şehitlere atıf yapacaktı Dayı. Devrim sürecinin hiçbir aşamasına, hiçbir örgütlenmeye şablonlarla bakmayan Dayı, Kongre'yi de özgün bir anlayışla şekillendirmekteydi. Bir kere, klasik kalıpların dışında oldukça uzun zaman süren bir kongreydi bu. Toplu tartışmaların dışında, kadrolarla bizzat Dayı tarafından tek tek tartışmalar, değerlendirmeler yapılıyor, geçmiş, gelecek, her şey tartışılıyordu.

Kadrolar, 1974'ten beri hareketin her şeyine önderlik eden Dursun Karataş'ın önderliğinde toplanmışlardı yine. Hareketin önderi olarak Kongre'ye katılacakları belirleyen de esas olarak Dayı olmuştu. Ve şimdi, bu tarihsel adımın atılmasıyla birlikte o da iradesini Parti Kongresi'ne devrediyordu. İlk değerlendirmeler, tartışmalar sonucunda

Parti ve Cephe'nin kuruluşunun ilan edilebileceğine karar verilerek, kadroların ortak kararıyla Kongre, "Devrimci Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi Kuruluş Kongresi" olarak adlandırıldı.

Kuruluş Kongresini izleyen 1994 Eylül'ünde, henüz Parti'nin kuruluşu

ilan edilmeden, Dayı, Fransız emperyalizmi tarafından ülkeye giriş yaparken tutsak alındı.

"Devrimci Sol önderine özgürlük" sloganları atılıyordu meydanlarda. Fakat aslında Dayı artık, başka bir sıfat taşıyordu: DHKP Genel Sekreteri. Parti kurulmuş ve ilk Genel Sekreterliği'ne de doğal olarak Dayı seçilmişti. Zor süreçlerin yol açıcısı, Parti'nin kılavuzuydu; hep öyle kalacak!

Parti'nin kuruluşunu izleyen ilk büyük toplumsal olay Gazi ayaklanmasıydı ve Parti'nin iradesi, gücü, bütün görkemiyle Gazi ayaklanmasında kendini gösterecekti.

Dayı, illegalitenin gerekli kıldığı kısıtlılıklar nedeniyle, bazı anlarda ayaklanmanın gelişiminin yansımalarını tam izleyemiyordu. Fakat Gazi'deki gelişmeleri tahlil ederken, Gazi'nin orta yerindeymiş gibiydi ve aslında "gibi"si de fazlaydı. Oradaydı o. Ali Haydar Çakmak'ın, Sezgin Engin'in, Fadime Bingöl'ün yanı başındaydı. Başka zamanlarda, başka olaylarda da öyle olmuştu hep.

1996 Ölüm Orucu'nu, 2000-2007 Büyük Direnişi'ni an an yaşamış, oligarşiyle yürütülen bu önemli çarpışmalara komuta etmişti. Bu süreçlerdeki ısrar, kararlılık ve sabrı, kadroları, taraftarları seferber edebilmesi, yalnız bırakıldığında tek başına olabilme ve sürdürebilme cüretinin gösterilmesi, yukarıdaki deyimimizle söylersek, Dayı'yı Dayı yapan özellikleri, bir kez de bu tarihi çarpışma vesilesiyle ortaya çıkarıyordu. Her koşulda, her dönemde bu istikrarı, ilkeliliği, tutarlılığı, cüreti gösterdiği için Dayı'ydı zaten.

Parti'nin ilanını izleyen eylemler de onun yerleştirdiği cürete uygundu. 1980 öncesinde eski başbakanlardan Nihat Erim'e, bakanlardan Gün Sazak'a yönelebilen eylem çizgisi, Dayı'nın siyasi cüretinin bir yansımasıydı. O cüret, 1996'da bir gökdelenin 25. katında ülkemizin en büyük tekelci burjuvalarına yönelen cüretti.

Gazi'yi onbinlerin Cephe bayrakları altında yürüdüğü 1995-96 1 Mayısları izledi. Mahir Çayan'ın ve Dayı'nın resimleri yan yana taşınıyordu bu 1 Mayıs'ta. Herkes biliyordu ki, eğer bugün Cepheliler yeniden partilerine kavuşmuşlarsa, Mahir'in mücadelesi bugün partili olarak devam ettirilebiliyorsa, bunda belirleyici pay, Dayı'nındı.

Susurluk sürecinde, soldaki çarpıklıklara karşı amansız bir ideolojik mücadele yürütüldü, o ideolojik mücadelenin kurmayı oydu. "Susurluk devlettir"i durmaksızın ve bıkmadan tekrarladı.

Susurluk'ta gecekondu semtlerinin meydanlarını dolduran yoksulların

arasında, içindeydi. Kitlelerin taleplerinin, özlemlerinin tercümanı ve onların yanlışa kanalize edilmesinin önündeki barikattı.

Onunla aynı yerde yaşayanlar, asla başka bir ülkede olduklarını hissetmezlerdi zaten. Orası, onun olduğu yer, gerçekten 24 saat Türkiye'nin, Türkiye'deki mücadelenin konuşulduğu ve solunduğu bir yerdi. Bu yüzden aslında, klasik herhangi bir sürgün gibi, "ülkesinden uzakta şehit düştü" sözü Dayı'ya hiç mi hiç uymayan bir sözdür. O hiç uzakta kalmadı ülkesinden. Önderliğiyle, Türkiye halklarının sınıflar mücadelesinin önündeydi hep; zorluklar, engeller karşısında devrim kervanının ilerleyeceği yolu açtı. Gidilecek yolda kılavuzluk yaptı.

Dayı'nın Türkiye devrimine önderlik sürecindeki belli başlı aşamaları özet de olsa aktarmaya çalıştığımız bu yazı dizisini, Dayı'nın Kongre kapanış konuşmasında şu sözleriyle bitiriyoruz; ki bu sözler, Dayı'nın bugün de tüm yoldaşlarına hem talimatı, hem vasiyetidir: *"Yoldaşlar, Partimiz halkımızın tek umududur. Bu umudu büyütmek, geliştirmek bizim elimizdedir. ... Ülkemiz devrime gebedir. ... Ülkemiz devrimi, dünyanın herhangi ülkesindeki bir devrim olmayacaktır. Devrimimiz Ortadoğu'dan Balkanlara, Asya'ya kadar, hatta dünyayı etkileyecek büyük bir devrim olacaktır.*

Partimiz bu büyük amacın öncüsüdür. Bu onuru taşımak, bu misyonu başarmak ve ona layık olmak görevi sizlere daha büyük sorumluluklar yüklüyor."

Dayı; Politikada Netlik ve Yalınlıktır(*)

Teoride ve pratikte devrimci berraklık, bedeli ne olursa olsun, doğruları savunan politik cüret ve doğru devrimci tavır...

Dayı'nın devrimci hareketin önderi olarak sınıflar mücadelesinde belirleyici bir rol oynadığı on yıllar boyunca, ülkemizde ve dünyada sayısız alt üst oluşlar yaşandı. Dayı, bu on yıllar içinde güçlü devrim rüzgarlarına da tanık oldu, karşı devrim rüzgarlarının ortalığı silip süpürüşüne de.

Kitlelerin devrim saflarına akışını da yaşadı, sessizliğin hakim olduğu yılları da.

Olumlu veya olumsuz, hiçbir gelişmenin, hareketin iradesini teslim almasına izin vermedi. Sürecin yönlendirdiği değil, süreci yönlendiren oldu. Bu on yıllar boyunca, dünya ve ülkemiz halklarını, devrimini ilgilendiren hiçbir konuda, Türkiye solunda sıkça örneği görülen "beklegör" oportünizmine prim vermedi. Halkları ilgilendiren, devrimcilerin sözünü söylemesi gereken yerde, tavırsız, politikasız kalmadı. Söylenecek söz eksik kalabilir, yapılacak eylem yetersiz olabilirdi; ama devrimci hareket, tavrını o tarihsel anda ortaya koymalıydı. Türkiye solunda iz bırakan, ülkemiz ve dünya solunun tavırsız olduğu anlarda yol açıcı misyon yüklenen Birçok eylem ve tavır, bu anlayışın sonucunda ortaya çıkmıştır.

38 yıllık devrimci yaşamının ilk birkaç yılı dışında hemen tamamında, çeşitli konularda politika belirlemek, tavır geliştirmek durumunda oldu. Onlarca yıl boyunca belirlediği hiçbir politikadan dolayı "pişmanlık" duymak, özeleştiri yapmak zorunda kalmadı. Dayı'nın devrimci yaşamının kuşkusuz en onur duyulacak, en çok gıpta edilecek yanlarından biri de budur. Hayatın akışı içinde, her şey olup bitmeden, doğruyu ortaya koymaktır Dayı'nın özelliği.

Türkiye solunda, birçok kritik dönüm noktasında tavırsız kalarak veya yanlış tavırlar geliştirerek, 5 yıl sonra, 10 yıl sonra özeleştiriler yapılmasının örneği çoktur. Fakat bu özeleştirilerin çoğu kez "günah çıkarmadan" başka bir anlamı da olmaz. Önderlik ve öncülük iddiasında

(*) *Bu yazı 31.08.2008 tarihli HALK GERÇEĞİ dergisinde yayınlanmıştır.*

olanlar, hayatın ve mücadelenin içinde, YERİNDE ve ZAMANINDA gösterirler doğruyu. Dayı'nın pratiği hep böyle şekillenmiştir. Tavır koymaktaki inisiyatif, cüret ve dinamizm, tavrın doğru politik muhtevasıyla bütünleşir. Ortalık ne kadar puslu, gelişmeler ne kadar karmaşık olursa olsun, safını belirlemekte yanlışlık yapmaz devrimci hareket. Bunu sağlayan, sağlam bir ideolojik zemin, cüret ve inisiyatif ve yıllara dayanan bir birikim ve donanımın yön verdiği önderlik sezgisidir.

Sol, devrimci, sosyalist olmak, halktan yana, baskıcı ve sömürücü düzenlerin karşısında olmak, gelişmelere halkların çıkarları çerçevesinde bakmak demektir. Böyle bakıldığında, devrimci olmanın ve devrimci tavrın kıstasları çok net ve yalındır. Fakat gerek dünyadaki gerekse de ülkemizdeki çeşitli gelişmelerde, sol, sosyalist kimlik taşıyan ya da kendilerini öyle tanımlayan çeşitli kesimlerin aldıkları tutumlar, bu netlikte olmamıştır. Çünkü bu yalınlıkta bakmamışlardır olaylara.

Hemen bazı örnekleri hatırlatabiliriz; faşizme karşı direnişler, kontrgerillanın bir trafik kazasında aleni hale geldiği Susurluk kazası süreci, Türkiye'nin AB'ye üyeliğine ilişkin politikalar, Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov'un Glasnost ve Prestroyka (Açıklık ve Yeniden Yapılanma) politikalarının değerlendirilmesi, Berlin duvarının yıkılması, Romanya'daki Çavuşesku iktidarının emperyalistler tarafından devrilmesi, 'Körfez Savaşı'nda Irak halklarının üzerine bombalar yağdırılması... Ve daha sayabileceğimiz benzeri birçok olay devrimci hareketle solun tavırlarının birbirinden ayrıştığı, solun ya tavır belirleyemediği ya da belirleyip yanlış saflarda yer aldığı tarihsel olaylardır.

Sıraladığımız gelişmelerin çoğu, solun zamanında doğru tavırlar belirleyemeyip, yıllar sonra özeleştiriler yaptığı gelişmelerdir. Ve bu gelişmeler, devrimci hareket açısından ise, tarihinin onur duyduğu sayfaları arasındadır. Devrimci hareketin önderi, bu noktada çok net bir bakış açısı ve övünülecek bir gelenek oluşturmuştur.

Mesela; birbirinden farklı dönemlere tekabül eden ama özü aynı olan Romanya ve Irak örneklerinde; emperyalizm, sosyalist ülkeleri ve halen emperyalizme teslim olmamış küçük burjuva diktatörlükleri yıkarak, kendi pazar alanına katıyor, emperyalist sisteme karşı tüm direnmeleri tarihin derinliklerine gömmek istiyordu. Bu emperyalist komplo ve saldırılar karşısında devrimcilerin safı nettir. Elbette ideolojik olarak net, devrimin ilkeleri, değerleri noktasında tutarlı olanlar için geçerlidir bu netlik. Emperyalizm gerçeğini unutanlar, emperyalizmin saldırıları üzerine pragmatik hesaplar yapanlar veya sadece saldırı ortamını geçiştirmek anlayışında olanlar, elbette farklı ve yanlış saflara savrulacaklardı.

Ya Emperyalizmden Yana, Ya Halklardan...

Emperyalizm gerçeğine yalın ve net bakılmadığında, savrulma kaçınılmazdır. Doğru çizginin asgari gereklerinden biri, burjuvazi ve proletarya, emperyalizm ve halklar saflaşmalarını hiçbir koşulda unutmamaktır. Pragmatik hesaplardan uzak durmak, teoride ve pratikte devrimci berraklık, bedeli ne olursa olsun, doğruları savunan politik cüret de doğru devrimci tavır için olmazsa olmaz koşullar arasındadır.

Devrimci hareketin yeri her koşulda nettir; emperyalizmin karşısında olmak. Her koşulda buna uygun tavır belirlenmiştir.

Emperyalizmin karşısında olmak; dünyadaki saflaşmanın emperyalizmle halklar arasında olduğunu esas almaktır. Bu da, dünyaya Marksizm-Leninizm'in ışığında bakmakla mümkündür.

Emperyalizmin karşısında olmak; dünyadaki tüm kötülüklerin merkezinin emperyalizm olduğu gerçeğini bilmektir.

Emperyalizmin karşısında olmak; halkların kurtuluşunun emperyalizme karşı mücadelede olduğu gerçeğini görmektir. Bunları net olarak göremeyenler veya görmek istemeyenler, emperyalizme karşı politikalarında da netliğe, yalınlığa sahip olamamışlardır.

Dayı, ne pahasına olursa olsun, emperyalizmin karşısında olunması gerektiğini, "Körfez Savaşı" sürecine ilişkin değerlendirmesinde şöyle ifade eder: *"(...) bütün emperyalist dünyanın işbirlikçilerinin ve solun düşmanlığını kazanma pahasına özgücümüze dayanarak, bedellerinin ağırlığını göze alarak, Ortadoğu halklarının yanında yer almalı ve emperyalizme darbeler vurmalıydık."* Her şeyin özü buradadır. Ezilen halkların yanında olmak ve emperyalizme darbeler vurmak. Nitekim Dayı'nın önderliğinde devrimci hareket bunun gereklerini yerine getirmiştir de. Bedelleri ağır olmuştur ama devrimciliğin, sosyalist olmanın temel ölçüleri de bu ağır bedellerle geleceğe miras olarak bırakılmıştır. 1990'ların başlarındaki dünyada, saldırgan emperyalizme darbeler vurulan birkaç ülkeden birisinin Türkiye olması onuru kazandırılmıştır ülkemize.

Romanya ve 'Dünya Durdukça Unutulmayacak' Bir Örnek

Emperyalizm'in sosyalist sisteme yönelik saldırıları karşısında, revizyonist, oportünist de olsalar, direnen sosyalist liderlerin ve sosyalizmin kazanımlarının sahiplenilmesinde de çok nettir Dayı'nın geliştirdiği

tavırlar. Dayı, sosyalizme yönelen saldırılar karşısında net tavır almayan kesimlerin devrimcilik, solculuk anlayışını şöyle mahkum ediyordu: *"Dünya durdukça unutulmayacak, devrimcilik, komünistlik adına utançla anılacak bir ibret tablosuyla karşı karşıyaydık. Emperyalistler, yerli işbirlikçiler, faşistler, sosyal demokratlar, milliyetçiler, kendine Marksist-Leninist, sosyalist, komünist diyenler tek cephede birleşmişti. Bu cephenin hedefi, emperyalist saldırıya karşı direnme 'suçunu' işleyen Çavuşesku'nun, yanlışlıkları da içinde barındıran sosyalist iktidarıydı. Çavuşesku'nun ve yandaşlarının, ölümü göze alarak direnişi de, emperyalizmin, beyinlerini teslim aldığı solcuların, komünistlerin adalet duygularını ortaya çıkarmaya yetmemişti."* (Kongre Belgeleri-1)

Evet, aslında emperyalizmin Romanya'da örgütlediği karşı-devrim sürecine tavır almak için, Romanya'daki gelişmelerin detaylarını bilmek bile gerekmiyordu. Çavuşesku ve yanındakilerin, emperyalizmle uzlaşmayarak yaşamları pahasına ortaya koydukları direnişi görmek yeterliydi. Saflar bu yanıyla netti. Nitekim, devrimci hareket tavır aldığında, daha sonraki süreçte ortaya çıkacak olan komploculuğa, karşı-devrimin yalanlarına ilişkin kimi bilgilere sahip değildi. Çavuşeskular'ı katledenlerin sosyalizme saldırdıkları, Çavuşeskular'ın ise sosyalizmi savunmak için canlarını verdikleri ortadaydı. Fakat solun bazı kesimlerinin hedeflerinde emperyalizm değil, Çavuşesku iktidarının yanlışları vardı. Kimisi, Çavuşesku iktidarının, sosyalist ülkelerin birer birer yıkılışından, geçmişteki politik tespitlerine kanıt(!) bulmaya çalışıyordu. Kimisi, beynini emperyalizmin propagandalarına teslim etmiş, adeta halk ve emperyalizm saflaşmasındaki yerini unutmuş, karşı-devrimi "halk ayaklanması" diye selamlıyordu. Bu kaygıların ve subjektivizmlerin öne çıktığı yerde, politikada doğruluk söz konusu olamazdı.

Devrimci hareketin kaygıları farklıydı. Devrimci hareketin önderi, devrimcilerin kaygılarının ne olması gerektiğini şöyle ifade ediyordu; *"bütün dünyanın düşmanlığını kazanma pahasına bile olsa, proletaryanın, halkın, adaletin, özgürlüğün, sosyalizmin savunucusu olmalıydık."*

Aynı "Körfez Saldırısı" sırasında olduğu gibi, sorunun özü yine buradadır. Dayı'nın ortaya koyduğu bakış açısı, bütün dünyanın düşmanlığı pahasına, emperyalizmin karşısına dikilmek, halktan yana net tavır almak, sosyalizmi savunmaktır. Nitekim emperyalist saldırıların her alanda yoğunlaştığı bu süreçte devrimci hareketin emperyalizme tavrı, salt ideolojik tespitler ile de sınırlı değildir. Emperyalizme karşı çeşitli devrimci şiddet eylemleri de, emperyalizmin "Kara Listesi"ne yazılma,

katliamlara maruz kalma pahasına hayata geçirildi. Sürecin gerektirdiği bedel ödenecek, fakat sosyalizme yönelen saldırıların karşısında durulacaktı.

Devrimci hareketin tarihinde, emperyalizmle uzlaşma, emperyalizme "demokrasi savunuculuğu" gibi olmadık misyonlar biçme ve emperyalizmden halklar lehine bir şey bekleme tavrı olmamıştır. Devrimci hareketin stratejik çizgisi, ideolojisi ve önderliği net olmuştur bu noktada.

Emperyalizm, Irak halkının üzerine bombalar yağdırıyorsa, Afganistan'ı, Irak'ı işgal etmişse, Yugoslavya'yı parçalamışsa, SSCB'nin dağılması sonrası ortaya çıkan tabloda halkları birbiriyle çatıştırıyor, "turuncu devrimler" adı altında kendi işbirlikçisi iktidarları yönetime getiriyorsa; devrimci politika, muğlaklığa yer bırakmayacak şekilde emperyalizmin karşısında olmak, bu ülkelerdeki geçmiş yönetimlerin yanlışları ne olursa olsun, emperyalist işgalden halklar lehine bir beklentiye girmemektir.

Devrimci hareketin tavrı da öyle olmuştur. Bu örnekleri eskilere de uzatabiliriz; Dayı'nın bu noktadaki netliği, devrimciliğe bakışındaki yalınlığı göstermesi açısından Kıbrıs işgali karşısındaki tavır öğreticidir örneğin. 1974'te Kıbrıs'ın işgal edildiği süreçte, bu işgal, ülkede "Barış Harekatı" olarak sunulmuştur. O süreçte, örneğin TİP'liler gibi, Kıbrıs halkının çıkarlarının emperyalizmin ve faşizmin himayesinde olamayacağını söylemekte tereddüt yaşayanlar vardı. Bunlar, ülkemizdeki şovenizmin tepkisiyle karşılaşmaktan çekindikleri için, Kıbrıs sorununun halkların lehine çözümünü savunmaktan, Ecevit hükümetinin Kıbrıs'ı işgaline tavır almaktan kaçınmışlardı.

Dayı ve birlikte olduğu genç devrimciler, o yıllardaki gençliklerine, yetersizliklerine rağmen, THKP-C'nin teorik mirasını sahipleniyor ve bu mirasın ışığında, her türlü devrimci olmayan kaygılardan uzak; Kıbrıs halkının çıkarına olan çözümü 'Bağımsız Birleşik Kıbrıs' şeklinde cüretle ortaya koyabilmişlerdi.

Tavır almamak için derin ve karmaşık teoriler yapanlar, aslında Marksizm-Leninizm'in en temel, evrensel ilke ve değerlerinden kaçıyorlardı. Dayı, Körfez Savaşı'na ilişkin bir değerlendirmesinde bu "çokbilmişliğe" şu dersi verir: *"Bu emperyalist vahşete ve zulme tavır almak için, Marksist-Leninist, sosyalist olmak da gerekmiyordu. Namuslu olmak, emperyalizme karşı olmak, halkların dostu olmak yeterliydi."*

Namuslu olmak, halkların dostu olmak, halktan yana bir saf belirlemekti

zaten. Halkların acılarını içinde duyanlar, emperyalizmin saldırıları karşısında gözlerini kapatamazlardı. Devrimcilik en saf haliyle, dünyanın neresinde olursa olsun, halkların yaşadıkları acıları içinde hissetmektir.

Bilinir ki, dünyanın neresinde olursa olsun, halkların yaşadıkları acıların arkasında doğrudan ya da dolaylı olarak emperyalizmin politikaları vardır. Dolayısıyla, halkların acılarını içinde hissedenler, emperyalizmin saldırıları karşısında anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltmekte de tereddüt etmezler.

Dayı, tüm yaşamı boyunca, politikayı devrimci yalınlık içinde ele alan bir önder oldu. Bu yalınlık, kaynağını her soruna sınıf perspektifinden bakmaktan almıştır. Sınıfsal bakmak, sınıfsal düşünmek, doğru devrimci tavrın kapılarını açan kilittir. Dayı'nın; reformizme, revizyonizme ve oportünizme karşı ideolojik mücadelesinin en önemli öğelerinden biridir bu da. Sınıfsal bakış, temel ve baş çelişkilere ve bu temeldeki saflaşmalara uygun davranmaktır. Bu bakış açısı, devrimci hareket açısından ideolojik ve geleneksel bir tutum haline dönüşmüştür. Bu yüzden karşı karşıya geldiğimiz her sorunda Dayı'dan öğrendiğimiz ölçülerle önce bakarız; kimden yana, burjuvaziden mi, proletaryadan mı? Bakarız, kimin safında, emperyalizmin mi, halkların mı? Ve sorarız; kimin işine yarıyor veya yarayacak?

Bunların cevabı, bize doğru devrimci tavrı da gösterir.

Bir Savunma 'Savaşı'-1(*)

Haklıyız Kazanacağız'ın hazırlanma süreci, Dayı'nın komutanlığında sürdürülen uzun bir savaş gibidir. Haftalara, aylara değil, yıllara yayılan bir savaş. Savaşın son aşamalarına doğru, mevzi mevzi çarpışılır. Dayı, o çalışma grubundan bu çalışma grubuna, o koğuştan bu koğuşa hazırlıkları denetler, tartışır, tartıştırır. Bazen görünmez ortada, ama herkes bilir ki, yazılan her satır onun takibindedir. Onlarca kadronun sürdürdüğü çalışma bir sistematik içinde bir tek şiarı-haklıyız kazanacağız- güçlendirecek şekilde sistematize edilir.

Savunmanın yazılışı bir savaş, mahkeme kürsüsünde okunuşu da başka bir savaştır. O aşamada da birçok mevzi çarpışması yaşanır. Tarih köşemizde, bu hafta işte bu çarpışmanın içinden bazı bölümleri aktaracağız size. Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer adlı kitapta, Devrimci Sol Davası'nın bir parçası olarak Savunmanın hazırlanışına da genişce yer verilmiştir. Aşağıdaki anıların, bilgilerin büyük bölümü de bu kitaptan derlenmiştir.

*

Takvimler, 1988'in Ağustos'unu gösteriyordu, yani bundan neredeyse yirmi yıl öncesi...

Metris Cezaevi'nde, aynı havalandırmada bulunan yedi koğuşta birden hummalı bir çalışma sürüyordu. Aynı havalandırmanın yedi koğuşunda toplanmış bulunan DEVRİMCi SOL Tutsakları, yakında başlayacak olan savunmaları için çalışıyorlardı. Bir yanda günlük faaliyetler; yemek içmek, temizlik sürüyor, diğer yanda savunma hazırlıkları... Bütün çalışmalar savunmaya yönelikti.

Uzun süreli inceleme ve araştırmalar, yoğun tartışmalarda geliştirildi. Son olarak da, bu tartışmalar yazıya döküldü. Kimi yazılar tek kalemden, kimileri birçok kalemin ortak ürünü olarak çıktı. Sonra yine tartışıldı, dili, üslubu gözden geçirildi. Bütün amaç, eksiksiz ve güzel bir eser ortaya çıkarabilmekti. “Savunma, bir kaynak eser, başucu kitabı gibi olmalı” diyorlardı (Ki nitekim de öyle olmuştur). Kılı kırk yaran çalışmanın nedeni buydu.

(*) Bu yazı 07.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.

Koğuşlardaki herkesin, savunma çalışmalarıyla ilgili, belirli bir işi vardı. Daktilo yazanlar, daktiloculara yazıları okuyanlar, yazıları kontrol edenler, düzeltenler... Koğuşların ışıkları 24 saat yanıyor, günlük uyku ortalaması genelde beş saate kadar düşüyordu. Bu süreyi bazen ikiye bölmek gerekiyordu. Kısa süreyle kestirmeler revaçtaydı. Gece sabahlara kadar kesintisiz süren çalışmalar nedeniyle, günlük çay tüketimine getirilen sınır ortadan kaldırılmıştı.

O günleri bir tutsak şöyle özetliyor: *"Savunma hazırlıklarımızın sürdüğü o son aylardaki sıkıntımız savunmanın içeriğini doldurmak, teorik konuları açımlandırmak değildi. Cezaevi yaşantımız boyunca en kötü koşullarda, işkencelerin en yoğun olarak yaşandığı dönemlerde bile, eğitim çalışmalarımızı elimizdeki olanaklar ölçüsünde yapmıştık. Asıl sorun, bundan sonra çıktı. Çünkü ideolojik-teorik tespitlerimizin ifade edilişi sırasında, yaptıklarımızı beğenmiyor, yapılanla yetinmeme, en güzelini yapma isteğiyle titiz davranıyorduk. Bu da zaman kaybına yol açıyor, mahkemede savunma aşamasının kısa süre sonra başlayacak olması nedeniyle işlerimiz sıkışıyordu. Dayı, sık sık, 'bu bizim eski hastalıklarımızdandır, bir işi son ana bırakır, ucu ucuna yetiştiririz.' diye eleştiriyordu. Eleştirilerinde haklıydı. Savunmanın yaklaşmasıyla ortaya çıkan zaman sorunu karşısında eski hastalıklarımızı anımsatan Dayı'nın sözlerine diyecek bir şeyimiz, kendimizi haklı çıkaracak nedenlerimiz yoktu.*

...

"*Savunma çalışmalarının en hızlı bir şekilde sürdüğü günler, 1988 Seul Olimpiyatları ile çakışmıştı. İşleri daha hafif olanlar ya da iki işin arasında az da olsa boş zaman bulabilen arkadaşlar, televizyondan olimpiyatları da izliyorlardı. Olimpiyatlarda futbol görüntülerinin verildiği bir sırada koğuşumuza uğrayan Dayı, 'Aman dikkat edin de Savunma'da maç anlatmayalım' demişti. Bunda hem bir uyarı hem de bu kadar iş arasında futbol seyirciliğine zaman ayırabilmemize ilişkin bir eleştiri vardı. O an maç seyreden sadece iki kişi olmasına karşın, sanki herkes bütün işlerini bırakmış da maç seyrediyormuş gibi utanmıştık, Eğer böyle bir durum olsaydı, utanmamız da gerekirdi. Her arkadaşın kendisini Savunma hazırlığına motive ettiği bir sırada gevşemek, dikkatleri dağıtmak olmazdı.*

*

...

"Savunma çalışmalarının yoğunluğu, birtakım olumlu alışkanlıklar

edinmemize de yol açtı. Zamanı en rasyonel biçimde kullanmak, kolektif çalışma alışkanlıklarının pekiştirilmesi, en olumsuz koşullarda da olsa yoğun bir çalışmaya konsantre olma gibi, birçok özelliği bu çalışmalar içinde geliştirdik. Işıkta ve gürültüde uyuyamayan bazı arkadaşlarımız bile, 24 saat yanan lambalar altında, daktiloların rahatsız edici mekanik sesleri eşliğinde, az uykuyla yetinmeyi öğrendi. Bir devrimcinin yaşamının bir bürokratın yaşamı gibi, önceden belirlenmiş ve rahat bir ortamda yürüyemeyeceği bir gerçek olduğuna göre, bu tür koşullarda da çalışmaya, rahatsız ortamlarda uyumaya, çevreye çabucak uyum göstermeye alışmak gerek.

Savunma çalışmaları sırasında ürettiğimiz bir slogan dilimize dolanmıştı. 'Konformizme son!'

*

"Savunma bölümleri en son halleriyle bitip dosyalarda biriktikçe, gözbebeğimiz oldu. Kirletmemeye, kırıştırmamaya çalışarak bir kez de o halleriyle baktıkça, bu aşamaya gelinceye kadar harcanan emekler gözümüzün önüne geliyor, daha bir değer kazanıyordu. Savunma, içimizde büyüttüğümüz bir fidan gibiydi. Nice zorluklar, nice acılar içinde süzülüp geldi. Nice badireler atlattı. Ve tam 'bu iş tamam' deyip rahatlıyorken, bizlere soğuk terler döktüren bir gelişme, sancılı günler yaşattı [tutsaklar o ara bir sürgün sorunu yaşarlar]. *Ama sonuçta 'HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!'ı doğurduk.*

*

27 Ekim 1988 gününün sabahı, Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde E ve F bloklardan mahkeme öncesi telaşı yaşanıyordu. Tutsaklar ringlere bindirildi...

... Ring arabaları nizamiye önünden salona doğru direksiyon kırarken, mahkemeyi izlemeye gelen kalabalıktan bir alkış tufanı koptu. Bugün olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. İzleyici kalabalığı, çevik kuvvet polislerini de Baştabya'ya çekmişti. Her tutukluya üç beş asker düşüyordu. Tutsaklar salonda yerlerini aldıktan kısa bir süre sonra, izleyiciler içeriye alınmaya başlandı. Tutsakların bütün dikkati izleyicilere yöneldi. Dev-Genç'liler, TAYAD'lılar, DEMKAD'lılar, işçiler, gecekondulular, derneklerden gelenlerle yaklaşık beş yüz kişi vardı. Tutsaklar konuklarının hepsine hoşgeldin demek, birkaç kelimeyle de olsa hal hatır sormak, dışarıdan, mücadeleden haberler almak istiyorlardı bu kısıtlı zaman içerisinde...

Mahkeme heyetinin geleceği anonsu yapıldıktan sonra da, bir süre bu hengame sürdü. İçeri giren heyet, kalabalık karşısında şaşırdı.

Mahkeme başkanı albayın gözleri uzun süre izleyiciler arasında dolaştı.

Ve kürsüye Dursun Karataş çağrıldı. Dursun Karataş, önce yaşadıkları sürgünü ve izleyen olayları anlatan, suç duyurusunda bulunan bir dilekçeyi okuyup mahkemeye verdi. Sonra da Savunma'yı okumaya başladı. Salonda bir anda tam bir sessizlik hakim oldu.

"*46* [ki sonra bu sayı 49 olmuştur] *arkadaşımızın imzası olan ortak siyasi savunmamız bir ana, iki de ek dosya halinde hazırlandı. Toplamı 1573 sayfadır. Savunmamızın ilk sayfasının alt köşesinde yıldız içinde orak-çekiç olan Devrimci Sol amblemi ve DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ şiarı bulunmaktadır."* Dursun Karataş, bu açıklamadan sonra, Savunma'nın başlığını okuyor: HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

O anda acaba salonda kaç kişi, bu iki kelimenin çok kısa bir süre sonra yüzbinlerin yürüyüşünde atılacağını, tüm emekçi katmanların mücadele şiarı olabileceğini öngörüyordu... Başlığı okuyan Dayı devam eder: *"Biz yeni bir dünya için yola çıktık ve o dünyayı mutlaka kuracağız."*

Sakınmasız ve meydan okuyan bu sözcüklerin her biri için ağır bedeller ödeyen bu insanlar, suç ve suçlu kavramını değiştiriyorlar savunmayla. Saat 12.00'de duruşmaya ara verildiğinde, tribünlerin önüne doğru akan yaklaşık 500 kişiden, Devrimci Sol Tutsaklarının üzerine birdenbire sarı-kırmızı kurdeleler yağmaya başlıyor. Gözleri yaşarıyor, tüyleri diken diken oluyor tutsakların. Kendilerini, bu tavırla onurlandıran izleyicilere çiçek atmak istiyorlar, ama tek bir çiçekleri bile yok... Tutsaklar, bu onur sahnesinin ortak yaratıcılarına nasıl karşılık vereceklerini düşünürken tribünlerden, "Dayı, Savunma'nın kapağını göster" istekleri geliyor durmadan. Dursun Karataş, Savunma dosyasını eline alıp ilk sayfasını açıyor. Gazeteciler başka bir yerde rastlayamadıkları bu sahneleri durmadan belgeliyorlar. Gözlerin ışıl ışıl parladığı bu an, herkesin belleğine silinmemecesine kazınıyor.

Ne mahkeme, ne istenen yüzlerce idam cezası, ne tutsaklık, ne de dört saat sonra dönülecek olan zindan gerçeği. Şu an bunların hepsi yalan gibi. Bu tabloda şu an tek bir gerçek var: Örgütlü güç...

O gün, zamanın nasıl akıp gittiğini anlayamıyor kimse. Saat 16.00'da duruşma son bulduğunda, kimsenin salondan çıkmaya niyetli olmadığı görülüyor. Amblemin bir kez daha gösterilmesi isteğini kıramayan tutsaklar, dosyayı bir kez daha tribünlerin önüne taşıyorlar. Amblem

gösterilir gösterilmez bir alkış tufanı kopuyor. İzleyiciler tutsakları, tutsaklar yakınlarını dakikalarca alkışlıyorlar ve bu alkışlar son izleyici grubu salonu terk edene kadar sürüyor.. Mahkeme salonu değil de miting alanı gibi...

Bir Savunma 'Savaşı'-2(*)

"Söyle ona ağlamasın,
Çünkü biz kazanacağız!"

Okunan savunmanın her satırı bir balyoz gibi iniyordu düzenin tepesine. Mahkeme heyeti o balyozları kendi vücudunda hissediyordu. En sonunda, ordunun en radikal biçimde suçlandığı bölümde, Savunmanın okunmasını engellemeye kalkıştı.

*

Oradan oraya savrulan yapraklar gibi, durmadan cezaevi değiştirmek zorunda kalan devrimci tutsaklar, her gittikleri hapishanede gasb edilen haklarına kavuşabilmek için, yeni direnişlere girmek zorunda kalıyorlardı. Sağmalcılar Hapishanesi'nden yaklaşık üç yıl önce Metris'e sürgün edilen tutsaklar, 1988 Ekim'inde yeniden Sağmalcılar Özel Tip Hapishanesi'ne sevk ediliyorlar. Ve aynı günlerde de haklarını gasbetme amacıyla gündeme getirilen "1 Ağustos Genelgesi"ne karşı ülke çapında yükseltilen bir direnişi başlatıyorlar.

Savunma'nın okunması, yeni bir açlık grevi sürecinde devam edecek. Kasım ayının soğuk günlerinde, açlığın etkisiyle üşüme bir kat daha artıyor. Tutsaklar salonda kalın kazakların üzerine giydikleri paltolarla, montlarla oturuyorlar... Bir an önce satin 16.00 olmasını, duruşmanın bitmesini bekliyorlar. Ancak, biraz sonra tutsakları canlandıracak bir gelişmeyle salon hareketleniyor.

Bugün Savunma'nın ek bölümlerinden biri alan "TC Ordusu" ile ilgili değerlendirmeler okunuyor. Başlık: "Bağımsızlık Savaşı Veren Ordudan Bağımsızlık Savaşlarını Boğan Orduya."

Bölümün ilk alt başlığı : "Kim Kurtarıcı Kim Vatan Haini?"

Bölüm başlığı okunduğunda, bütün uykuları dağılan mahkemenin asker yargıçları ve albay başkanı, okunanlara kulak kabartıyorlar. Savunma'yı bu bölüme kadar kimi zaman sakince, kimi zaman kızgınlıkla veya kimi zaman uyuklayarak dinleyen heyetin tüm üyeleri bugün tetikte bekliyor. Sayfalar ilerledikçe hepsinde bir huzursuzluk, taham-

(*) *Bu yazı 14.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.*

mülsüzlük hakim olmaya başlıyor. Ve bir an geliyor huzursuzluk had safhaya ulaşıyor, heyet kendi arasında kısa bir süre fısıldaşıyor.

Yargıç: “Ara veriyoruz.” diyor.

Saat henüz 12.00 olmamış. Tutsaklar birbirlerine “Bu ne arası ?” diye soruyorlar.

*

Ara kısa sürüyor. Aranın ardından okunan karar, biraz önceki sorunun da cevabını veriyor.

“Gereği düşünüldü: Bir kısım sanıklar tarafından toplu savunma adı altında bir bölümü okunan dilekçe, başından bu yana çeşitli kurum ve kişilere ve görevlilere hakaretleri ve diğer bir kısım suçları içerir nitelikte olduğu, bunun sonunun gelmeyeceği ve savunma hudutlarını sürekli aşmakta olduğu kanısına varıldığından, mezkur dilekçeyi hazırlayanların dilekçenin geri kalan bölümünden bu tür kısımları çıkarmaları için kendilerine ihtarda bulunulmasına, gelecek celsede buna devam etmeleri halinde mezkur dilekçenin alınıp dosyaya konulmasına ve bu haliyle okunmasına müsaade edilmemesine, bunu takiben kişisel savunmaya geçilmesine...” karar verilmiştir.

*

Yani sözün özü, mahkeme, savunmadan buna benzer bölümlerin çıkarılmasını istiyor, çıkarılmadan okunmasında ısrar edilirse, savunmayı okutmayacağı tehdidinde bulunuyordu.

*

Bu karardan sonraki duruşmaya tutsaklar, operasyon hazırlıkları içinde gittiler. *“Mahkeme günü, herkes operasyon elbiselerini giydi. Mahkemeden zorla dışarıya atmaya kalkışırlarsa, yerlerde sürünecektik, elbiselerimiz parçalanacaktı ... Savunma'nın kesilmesi durumunda protesto gösterisi yapılacak, topluca marş söylenecekti:”*

Duruşma yargıcı o güne her zaman olduğu gibi bir iki bürokratik işlemi tutanaklara geçirerek başladı. Yazım işleri bitince Dayı'ya dönüp sordu: “Dursun Karataş... Geçen duruşmadaki kararımız doğrultusunda savunmanızda hakaret niteliği taşıyan yerleri çıkardınız mı?”

Dayı'yı kürsüye davet etmeden sonuca ulaşmak isteyen Talip Orhan'ın aceleciliğinin aksine, Dayı, kürsüye çok sakin bir biçimde yürüdü. Gerek mahkeme heyeti, gerekse izleyicilerimiz yanıtımızın ne olacağını merak ediyorlardı. İşin doğrusu, yanıtın ne olacağını bilmemize karşın, biz bile heyecan içindeydik.

-*"Çıkaracağımız hiçbir şey yok"* diyor Dayı, yargıcın gözlerinin içine bakarak. Devam ediyor: *"Biz gerçekleri dile getiriyoruz. Tek tek kişilerle, kurumlarla uğraşmak diye bir derdimiz yoktur. Biz bu düzeni eleştiriyoruz ve yıkmak için mücadele veriyoruz. Savunmamızda bu yüzden çıkartacağımız hiçbir bölüm, tek bir kelime dahi yoktur."* Bir an için gazetecilerin flaşları patlıyor, salonu deklanşör sesleri dolduruyor. Mahkeme heyeti sıkıntılı.

*

Yargıç, Dayı'nın sözlerine verecek uygun bir cevap aramaya çalışıyor olmalı ki, bir süre susuyor, etrafına bakıyor. Ve sonra heyet başkanıyla Dayı arasında şu konuşmalar gelişiyor:

- Fakat Dursun Karataş... birine faşist derseniz bu da bir hakarettir.

- Hayır, o kelime siyasal literatürde vardır, tıpkı emperyalizm, yeni sömürgecilik vb. gibi.

- Peki, tamam haklısınız, bu kelimenin bir bilimselliği olabilir. SİZ BURADA KENDİNİZİ SAVUNMAKTAN ÇOK BAŞKALARINI YARGILIYORSUNUZ.

- Tabii yargılayacağız. Bu bizim tarihsel görevimizdir. Düşüncelerimizi en geniş ve açık biçimiyle ortaya koyacağız. Neyi, niçin yaptığımızı halkımıza açıklayacağız.

...

Yargıç sözlerinin arkasını getiremiyor. Bizlere dönen Dayı, "getirin şu kitapları " diyor. O gün yanımızda getirdiğimiz bütün kitapları kucaklayıp, Dayı'nın konuştuğu kürsünün üzerine yığıyoruz.

Yargıç hemen soruyor:

- Dursun Karataş, onlar da ne? Ne işi var onların?

- Bunlar savunmamızda söylediklerimizin belgeleridir. Söylediğimiz her sözle ilgili kısımlar işaretlenmiştir.

- Yani onların tümünü okuyacakmısınız?

- Madem hakaret var deniyor ve bu bahaneyle savunmamız kesilmek isteniyor, öyleyse söylediklerimizin gerçeği dile getirdiğini ispat için okuyacağız.

Yargıç kendini koltuğa salıveriyor. Bir belayı dolamıştı başına, kurtulmak istedikçe daha bir dolanıyordu. Bezgin gözlerle bir sağına, bir soluna bakıp ortaklarından onay alıyor ve –bir kez daha– "ara veriyoruz" dedikten sonra cüppesini çıkararak odasına yöneliyor.

*

Mahkeme tarihinin en uzun duruşma arası oluyor bu. İki buçuk saat

sonra heyet salona dönüyor ve duruşma yargıcı kararı okuyor: “Gereği düşünüldü... Savunmanın tutuklu sanıklarca okunmasına devam edilmesine karar verilmiştir.”

*

Bir zafer bu. Küçük bir zafer, ama tarihi. Bu mevzide kimbilir kaçıncı irade savaşı. Kazanan yine Dayı'nın komutasında dövüşen özgür tutsaklar.

*

31 Mart 1989;

“Bugün Savunma'nın son bölümü okunacak. Duruşma arasında yabancı konuklar, davanın bir numaralı sanığı durumundaki Dayı'ya, Devrimci Sol'un neyi savunduğunu, örgütün tarihini, diğer sol grupları nasıl değerlendirdiğini, Kürt sorununa bakışını ... vb. sordular. Gerçekten öğrenmek, anlamak isteyerek dinlediler. Bolca fotoğraf çektiler.

...

Mahkeme arası verilir verilmez, tutuklular konuklarıyla konuşmaya başlıyorlar. Alman ZDF televizyon ekibi kameralarıyla gelmiş, Savunma okuyan tutukluyu ve salonu baştan başa görüntülüyordu. Biraz sonra içeriye 30-40 kişilik bir bayan grubu giriyor. TV ekibi ara verdiği çekimine yeniden başlıyor.

Gelenler, 1 Ağustos genelgesini protesto için Sultanahmet'te gösteri yapan ve polis saldırısına uğrayan, yerlerde coplanan, dövülen ama tutuklanmaktan kurtulanlar... TAYAD'lı, DEMKAD'lı aileler.

Yeni gelenlerin çekimini tamamlayan ZDF ekibi, tutuklularla görüşmesini sürdürüyor. Bu arada jandarma binbaşısı görüşmeyi engellemek istiyor ve basınla tutuklular arasına bariyerler yerleştiriyor. Dayı, bariyerleri devirerek bir kenara atmaya başlayınca, herkes anında harekete geçerek bariyerleri deviriyor.

Bu tavır yabancı konukların sempatisine yol açıyor ve içlerinden bir bayan avukat ellerini yumruk yaparak tutsakları “güzel” anlamında onaylıyor. Binbaşı ile tartışma uzuyor ama binbaşı bir süre sonra aradan çekilmek zorunda kalıyor. Tutsakların kararlılığı yabancı konuklara da yansıyor ve onlar da bir adım gerilemeden söyleşilerine devam ediyorlar.

Heyetin salondan çıkışından sonra, tutuklular tribünlerdeki izleyicilerle görüşmek üzere izleyicilere doğru gittiklerinde, üstlerine bir anda karanfiller yağmaya başladı. Bu ödül, tutsaklar açısından her şeye değerdi. 12 Eylül yılları boyunca, içerde boşuna yatılmadığının bir

belgesi bu. Bir devrimcinin her koşulda mücadeleye katkıda bulunabileceği bundan daha güzel anlatılamaz.

*

Bir önceki duruşmayı da izleyen Hollandalı konuklar, bu kez öğleye doğru yetişebiliyorlar. Bu sabah Sultanahmet'te gerçekleştirilen kitle gösterisinin çekimini yapmışlar. Gösteri onları çok etkilemiş. Heyecanla anlatıyorlar. Konuklara geçen haftadan bu yana izlenimlerini soruyor tutsaklar. Mahkeme heyetinin gelmesi, konuşmayı yarım bıraktırıyor. Yargıçlar, konukları süzerek oturuyorlar. Biraz sonra (mahkeme başkanı) Talip Orhan harekete geçiyor: *"Basının görevi haber toplamak, Bunu öğretecek değiliz tabii, Fakat duruşmaya eyleme gelir gibi, gösterici gibi gelmesinler. Tercüman sözlerimi çevirip uyarsın onları, disiplini bozmasınlar."* Yargıç geçen hafta yabancı gazetecilerin zafer işareti yapmalarından duyduğu rahatsızlığa gönderme yapıyor.

Duruşma bittiğinde, konuklarla son kez konuşuluyor. Mahkemenin sonucunun ne olabileceğini soruyorlar. Tutsaklar onlara, çok sayıda idam ve müebbet verileceğini tahmin ettiklerini söylüyorlar... Konuklar uğurlanırken, Hollanda'daki ve diğer Avrupa ülkelerindeki ilerici-devrimcilere selam söyleniyor. Onlar da, *"Bir an önce özgürlüğünüze kavuşmanızı diliyoruz"* diyerek ayrılıyorlar.

Çıkış kapısında tutsaklar cezaevi arabalarına binerken konukların sözcüsü durumundaki genç kızın ağladığı görülüyor. Bunu duyan Dayı pencereye geliyor ve tercümana bağırıyor: "Söyle ona ağlamasın, çünkü biz kazanacağız!"

Tek Başına Kalabilme Cüreti(*)

"Bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir... Bu, ideolojik sağlamlıktır."

Devrim, mevcut düzeni yıkma hareketidir; düzene karşı olan tüm güçleri birleştirmek ve aynı zamanda, kimsenin düzene karşı çıkmadığı koşullarda da tek başına savaşabilmek, öncü ve önder olmanın olmazsa olmaz koşullarındandır. Denilebilir ki, devrimci hareketin Dayı'nın önderliğindeki oluşum süreci, hemen her zaman bu iki yanı birlikte içermiştir.

Devrimci hareketin tarihinde, kuşatmalar altında tek başına kaldığı koşullarda yaratılmış çok sayıda direniş olduğu gibi, solun tarihindeki az sayıdaki olumlu birlik pratiğinin yaratılmasında da devrimci hareketin belirleyici payı vardır. 12 Mart sonrasında, 1974-75'lerde sınıflar mücadelesine müdahale edilirken, bir yandan tüm Cepheliler'in birliği sağlanmaya çalışılıyor ama sınıflar mücadelesinin kimseyi beklemeyeceği, boşluk kaldırmayacağı gerçeğinden hareketle de Kurtuluş Grubu oluşturuluyordu. Sonrasında da süreçler ve biçimler değişse de, bu bakış açısı sürdürülmüştür. Oligarşik düzene karşı, tüm ezilen kesimleri birleştirmek için ısrar, bununla birlikte tek başına kaldığı koşullarda da, kendi gücüne güvenerek gerekeni yapmak, Dayı'nın birlik sorununa bakışının temel iki yanını oluşturur.

Dayı'nın 1976-77'lerde de THKP-C potansiyelinin toparlanıp tek bir örgüt çatısı altında birleştirilmesi için ısrarlı bir çaba içerisinde olduğu biliniyor. Fakat Parti-Cephe çizgisinin Devrimci Yol hareketi içindeki "eski"ler tarafından tasfiye edilmek istenmesi karşısında da "birlik adına" devrimci çizginin tasfiyesine göz yumulamayacağını söyleyerek, tek başına da olsa, tavır almaktan kaçınmamıştır. Bir birlikten söz edilecekse, bu Parti-Cephe çizgisinin sahiplenilmesi zemininde olmalıydı, birlik adına tasfiyeciliğe ortak olunamazdı.

Birçok konuda olduğu gibi, Dayı'nın birlik konusundaki yaklaşımı da birçok bakımdan soldaki olumsuz şekillenmeleri aşan ve eleştiren bir

(*) Bu yazı 07.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.

muhtevada olmuştur.

Solun tarihi, açıkladığı programını bile uygulayamayıp kendiliğinden dağılan, yıkılan birliklerle doludur. Pek çok örgütü bir araya getiren, çok sayıda birlik kurulmuş, bu birlikler için gerçekçi olmayan hedefler belirlenmiş, fakat bunların çoğu doğru düzgün bir pratik örgütleyemeden dağılmış, ya da kitlelere bir açıklama bile yapılmadan, yok olmaya terk edilmiştir.

Bu "birlik mezarlığı"ndan geriye ne yazık ki bir miras da kalmamıştır. Neden böyle bir mezarlığın oluştuğu sorgulanmamıştır.

Bu birliklere yön veren esas düşünce, bazen sırtını başkalarına yaslama, bazen kitlelerin birlik özlemlerini istismar etmek, bazen tek başına üstlenilmesi gereken görevlerden yan çizmektir. Dayı'nın önderliğinde devrimci hareket, ne bu tarz birliklerin örgütleyicisi olmuş, ne de içinde yer almıştır. Dayı, birlik sorununa bakışta, çok ayrı bir noktadadır. Dayı'nın temel bir ölçüsü vardır; Birlik, ancak mücadelenin gelişimine hizmet ediyorsa bir anlam ifade eder. Değilse, ancak halk nezdinde birlik düşüncesinin yıpranmasına neden olur. Dayı, solun birlik tarihinde, abartılardan, şatafatlı ama hayata geçmesi ihtimal dışı programlardan uzak duran bir gerçekçiliği temsil eder. Bunun somut ifadesi, 1980 öncesi, herkesin bugün yarın iktidarı alacak "cephe"lerden aşağısından söz etmediği koşullarda, mümkün ve gerekli olanın "güç ve eylem birliği" olduğunu söylemesidir. Nitekim o zaman gerçekleşebilen de sadece buna uygun güç birlikleri olmuştur.

Kitleleri kandırmak, oyalamak veya "dostlar birlikte görsün" anlayışına hizmet eden her birlikten uzak durmuştur devrimci hareket. Solun, kendi oyununa ortak edemediği devrimci harekete "birlik karşıtı" damgasını vurmasını da göze alarak bu konuda ilkeli, tutarlı politikasını sürdürmüştür. Çünkü solun gerçek anlamda birlik yapamamasının son derece önemli nedenleri vardı ve Dayı, ısrarla bu zaafların aşılması gerektiğine işaret ediyordu. En temel eksiklik, iktidar bilincinin ve hedefinin olmaması veya yitirilmesiydi. Dayı, Türkiye sol hareketinin 30 yıldır birlik sorununu tartıştığı halde hiçbir olumlu sonuç alamamasını,1995'teki bir yazısında şöyle değerlendiriyordu: *"(...) iktidar bilinci ve iktidar almak için gerekli hırs ve yaratıcılık gelişmemiş, bunun yerine 'küçük olsun, benim olsun' anlayışı egemen olmuştur. Bu anlayış, bu kültür, her ilişkiyi, her olanağı hemen tüm ilerici, demokrat, anti-faşist, devrimci, yurtsever güçleri, iktidarı almak için birleştirmek yerine dağıtıcılığı, sekterliği, kendini beğenmişliği yaratmıştır."*

Grupçuluk, Dayı'nın yıllardır mücadele ettiği bir başka hastalıktır. Yine onun bir yazısından aktaralım: "Ölçü, kendi örgüt çıkarı olunca ve her şey bu temelde düşünülüp buna uygun politikalar ve taktikler çizildiğinde ve de her örgüt, grup aynı anlayışla hareket ettiğinde, içinden çıkılmaz bir kargaşa, rekabet, subjektivizm ve nihayetinde çatışma, şu veya bu şekilde birbirini tasfiye etme faaliyeti kaçınılmaz hale gelir. Geçmiş, bu durumun çok çarpıcı ve acı örnekleriyle doludur."

Dayı için birlik, iktidar için mücadele etmektir. İktidar bilinci olanlar, birlikten kaçmazlar, birliğe kendi dar çıkarları çerçevesinde bakmazlar, dışındaki güçleri kullanma ya da etkisizleştirme mantığıyla, faydacı hesaplarla yaklaşmazlar. Devrimci hareket, Dayı'nın bu anlayışı çerçevesinde her zeminde yanlışları eleştirmiş, gerçekleri eğip bükmeden birliklerin önünde engel olan anlayışlara karşı ideolojik mücadele yürütmüştür.

Aynı zamanda olumlu birliklerin mücadele içinde nasıl yaratılabileceğinin örnekleri de ortaya çıkarılmıştır.

Türkiye solunun mücadele tarihindeki, 1984 Ölüm Orucu, 1996 Ölüm Orucu direnişleri, CMK (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu), DETUDAP (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) gibi çeşitli biçimlerdeki birlik örnekleri bu çabanın sonucunda yaratılmıştır. Bunların hiçbiri kağıt üzerinde kalan birlikler gibi abartılı programlara sahip değildir. Kimisi bir eylem birliğidir, kimisi sınırlı bir hedef doğrultusunda gerçekleştirilmiş güç birliğidir. Fakat, tartışmasız gerçektir ki, bu birlikler mücadeleyi geliştiren birlikler olmuştur.

Bunlardan 1984 Ölüm Orucu, sonuna kadar birlik ısrarını sürdürmek ve gerektiği anda tek başına direnme kararını alabilmeyi birlikte içeren bir örnek olarak son derece çarpıcı ve öğreticidir. Direnişi birlikte örgütlemek için çok çaba sarfedilmiş ve zaman harcanmıştır. Ancak artık beklemenin statükoculuğa, teslimiyetçiliğe prim vermek olacağı noktada da tek başına ölüme yatmanın kararını vermekte bir an bile tereddüt edilmemiştir. Bu noktada devrimci hareketle yan yana olmak isteyen tek bir siyaset bile çıktığında, onlar özelinde birliğin gerekleri de yerine getirilmiştir. Dayı, daha ileri birliklerin, kağıt üzerinde değil, mücadele içinde, adım adım örgütlenebileceğini söyler. Solun mevcut gücüne ve gerçekliğine uygun hedeflerle örgütlenen birlikler, aynı zamanda solda birlik kültürünün geliştirilmesini de sağlayacak, daha ileri birliklerin örgütlenmesinin koşullarını oluşturacaktır.

Aşağıdaki şu değerlendirmede Dayı'nın birlik sorunundaki yaklaşımında soyut birlik kalıplarına değil, somut durumu ve ihtiyaçları esas aldığını

gösterir: *"Bugün, yapılması gereken (...) soyut ve büyük lafızlara fazla rağbet etmeden, küçükten büyüğe doğru giden, en basit, kolay ve yapılabilir olandan yola çıkarak, eylem ve güç birlikleri oluşturmaktır. Bunun önünde hiçbir engel yoktur. (...) Bu birlikler içerisinde dostluk ve dayanışma ilişkileri geliştirilerek, halk kitleleri içerisinde doğruların ve yanlışların kavgası verilerek mücadele geliştirilir."*

Dayı 1995 tarihli bu yazısında, önerilen birlikler içinde, faşizme karşı olan herkesin yer alabileceğini ifade eder. O gün birlik, faşizme karşı mücadele çerçevesinde ele alınmıştır, başka bir zaman, başka bir zeminde geliştirilebilir. Asıl olan, halk güçlerini emperyalizme ve oligarşiye karşı çeşitli hedeflerde birleştirebilmektir.

Elbette, birlik yapmak tek başına mücadeleyi geliştirmek için sihirli bir formül değildir. Tersine, emek verilmeyen, politika üreterek, güç katarak ete kemiğe büründürülmeyen birlikler, mücadelenin gelişimi önünde engel oluşturmaya başlarlar. Böylesi birlik örnekleri de çoktur. Sol saflarda kendisine yer bulan çarpık bakış açılarından birisi de burada kendini gösterir. Oluşturulan birliklere imza atılır, fakat birlik içinde yük omuzlamaktan kaçınılır. Başkasının emeği üzerinden kendi reklamını yapmak amaç haline gelir. Solun, birlikler konusunda devrimci hareketten duyduğu rahatsızlığın bir nedeni, bu zaaflı yaklaşımlar karşısındaki tavizsizliğidir. Solun bu noktadaki rahatsızlığı, devrimci hareketin birlik politikasının yanlışlığını göstermez; tam tersine doğruluğunun onaylanmasıdır. Çünkü yine inkar edilemeyecek gerçektir ki, olumlu birlik pratikleri, solun bu çocukluk hastalıklarına karşı taviz vermeyen bir mücadeleyle yaratılabilmiş, birliklerin dağılması ise, çoğunlukla bu zaafların aşılamaması sonucu olmuştur.

Birlikte ısrar da, yalnız başına kalmayı göze almak da kendine güvendir, ideolojik sağlamlıktır.

Dayı, bir yandan bıkmadan, halk güçlerini ve solu birleştirmek için politikalar geliştirip bu doğrultuda öneriler üretirken, aynı zamanda yalnız başına kalmaktan korkmamak gerektiğini öğretmiştir kadrolara.

Tarihsel dönüm noktalarındaki tavrıyla da bunu defalarca pratik olarak göstermiştir. Her iki tavrın kökeninde de kendine güven ve ideolojik sağlamlık vardır. Kendine, ideolojisine güvenmeyenler, birliklerde erime kaygısıyla hareket eder, ya bozgunculuk yapar, ya da birliklerden uzak dururlar. Aynı şekilde, yalnız başına kalındığı koşullarda, oligarşinin saldırılarını göğüsleyebilmek, doğru politikayı ısrarla savunabilmek de kendine güven ve ideolojik sağlamlık gerektirir.

12 Eylül öncesi faşist saldırılara karşı silahlı veya kitlesel mücadelenin örgütlenmesinde, 12 Eylül cuntasına karşı direnişte, cuntanın zindanlarında teslim alma politikasına karşı direnişlerde, Dayı'nın politikası ısrarla solla birlikte hareket etmek oldu, fakat yalnız kalındığında da mücadelenin görevlerinden kaçılmadı.

Dayı'nın gerektiğinde tek başına kalmayı göze alarak doğruları savunması ve hayata geçirmesi, birlik adına statükolara, pasifizme ortak olmaması, çeşitli sol kesimler tarafından "sekterlik" olarak da karalanmaya çalışılmıştır.

Kuşku yok ki, devrimci hareket, gönül rahatlığıyla şöyle diyebilir: eğer "sekterlik" emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmamaksa, "sekterlik", devrimin ve halkın çıkarlarını savunmaksa, "sekterlik", kadroları, kitleleri aldatan ve oyalayan manevralara ortak olmamaksa, her koşulda direnmek, herkese rağmen, devrime yürüyebilmek iradesini göstermekse, evet biz sekteriz... Elbette devrimci hareketin tavrının sekterlikle ilgisi yoktu. Gerçek olan, devrimci hareketin mücadeleden kaçmaya değil, mücadelenin görevlerini omuzlamaya hizmet eden birlikleri, sadece bu tarz birlikleri savunmasıdır. Eğer herhangi bir birlik, mücadeleye hizmet etmiyorsa, onların bir parçası olmamayı, birlik adına hayati görevleri üstlenmekten geri kalmamayı öğretmiştir Dayı bize. Tutsaklara gönderdiği bir mesajında, gerektiğinde, yalnız kalmayı göze almanın zorunluluğunu şöyle ifade eder: *"Bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir. Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak hiçbir teknikle, silahla, güçle değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu, kendine güvendir. Bu, ideolojik sağlamlıktır."*

Çok somut bir gerçektir. Dayı'nın bu doğru bakış açısının sonucudur ki, devrimci hareket koşullar ne olursa olsun, yalnız başına kalmayı göze alarak, her cepheden gelen saldırılara göğüs germiş, doğruları savunmuş ve hayata geçirebilmiştir. Devrimci harekette darbe ihanetinin yaşandığı dönemde, doğrulardan taviz vermemek için, gerektiğinde yalnız kalmayı göze almanın en güçlü örneklerindendir.

Dayı, değil yalnız başına kalmak, adeta "tüm dünyanın" kendisine karşı birleştiği koşullarda bile, doğruları savunmaktan çekinmeyen, karşı devrimi, düzeni temsil edenlerle uzlaşmayan bir önderdir.

Dayı'nın darbecilikle uzlaşmazlığını ifade eden en özlü sözlerden birisi şudur; *"Bu harekette darbeciliği meşrulaştırmaktansa, atomlarına kadar parçalar ve külleri arasından yeni bir hareket kurarım".*

Darbe süreci, devrimci hareketin dört bir yandan kuşatıldığı, bu kuşatmaya çeşitli sol güçlerin de değişik düzeylerde katıldığı bir süreçtir. Fakat böyle diye devrimci hareket ne mücadelenin görevlerini tatil etmiş, ne de yalnız kalmamak adına ilkelerinden taviz vermiştir.

Birlik gerektiğinde ortak hedeflerde buluşmak için esnek davranmak, taviz vermektir. Fakat sorun devrimci düşünce ve ilkelerin yaşatılması olduğunda, yalnız kalmayı göze almak, devrimci kalmanın da gereğidir.

Aynı süreç, Dayı'nın birliklerdeki ısrarının da örneğidir. Darbeciliği sahiplenen solun tüm olumsuzluklarına karşın, bu durum ülkemiz solunun gerçeği olarak kabul edilmiş, bu solla birlikte yürümek için ısrar yine de sürdürülmüştür. Dayı, solun bu gerçeğinin unutulmamasını, fakat bu gerçeği değiştirmek için mücadelenin de sürdürülmesi gerektiğini söyler. Bu bakış açısının sonucunda, darbeciliğe bulaşmış sola şöyle seslenilir; *"Elbette bu birliklerde arzu edilen, istenen, güvenilir dostlukların oluşması ve geliştirilmesidir. Ama dostluklar güvenilir değil diye, dostlar yok diye birliklerden uzak durmayız. Dostlukların mücadele içerisinde gelişeceğine inanıyoruz".* (Kongre Kararları)

Yine, F tipi saldırısı karşısında yaratılan direniş destanı da, bu politikanın çok net olarak göründüğü ve geniş kesimler tarafından bilinen örneklerdendir.

Direniş sürecinin solla birlikte örgütlenmesi için, aylarca yoğun bir tartışma süreci yaşanmıştır. Fakat tüm ısrarlara karşın, solun büyük çoğunluğuyla direniş zemininde birlik yakalanamamıştır. Böyle diye, direnmemenin teorisi yapılamazdı. Birlik sadece iki siyasetle de olsa direniş zemininde hayata geçirildi. Direnişin gelişimi içinde, özgür tutsaklar bir kez daha yalnız bırakıldılar. Fakat yalnız başına kalındığı koşullarda da direniş destanı yazmak, Dayı'nın devrimci hareketin mayasına kattığı özelliklerdendir. Bu maya sayesinde, 7 yıl süren bir direniş destanı yaratıldı.

Dayı'nın birlik anlayışında ölçüler çok nettir. Birlik de, ayrılık da mücadeleyi geliştirmek içindir.

Birlik sorununa Dayı'nın bu mirasıyla yaklaşmak, mevcut birliklerin daha da gelişip güçlenmesini, daha ileri birliklerin yaratılabilmesini de sağlayacaktır.

Uzlaşmazlık![*]

Emperyalizmle uzlaşmadı. Oligarşiyle uzlaşmadı. Uzlaşmamanın bedel istediği koşullarda, bedel ödememek için savunulan teorilerle... Zaaflarla uzlaşmadı.

Dayı'yı Tanımlayan Kavramlardan Biri:UZLAŞMAZLIK!

Uzlaşmazdı. Çünkü revize edilmemiş bir Marksizm-Leninizm'in, bozulmamış devrimciliğin temsilcisiydi. Uzlaşmak, sınıflar mücadelesi teorisinin, yani Marksizm-Leninizm'in reddiydi.

Uzlaşmak, düşman karşısında boyun eğmekti; yani devrimciliğin ayaklar altında çiğnenmesiydi.

Uzlaşmadı. Son nefesine kadar uzlaşmaz bir devrimci olarak kalabilmenin, önderlik ettiği hareketi burjuvazi-proletarya saflaşmasında tek bir an dahi yanlış safa yönlendirmemiş olmanın gururunu taşıyordu son nefesini verirken.

O bundan dolayı önderdi ve önderimiz olarak kalacaktı.

Diyalog, uzlaşma, empati, sorunları Masada çözme... Bunlar, kuşku yok ki herkesin çokça duyduğu kavramlardır. Burjuvazinin teorisyenlerinin ve burjuva politikaların küçük-burjuvazi içindeki temsilcilerinin özellikle 1990'ların başlarından beri en çok tekrarladıkları kavramların başında bunlar vardır. Bunları söylerken, şiddetin, zorun her türlüsü mahkum edilir; "sınıflar mücadelesi"nin artık ömrünü doldurduğu eklenir; "Elveda proletarya!" Peki biz ne diyoruz; mücadele, direniş, sınıflar, savaş... Ve bunları söylediğimiz için de "taş devri"nde kalmakla, "dinazor"lukla itham ediliyoruz aynı çevreler tarafından.

Dayı kuşkusuz işte bu noktada emperyalistlerin, oligarşinin ve burjuvazinin teorisyenlerinin en fazla hedefi olan isimlerin başında geliyordu. Çünkü onlar neyi yok etmek istiyorlarsa, Dayı onların karşısında yok edilmek istenenin temsilcisiydi. Onlar, devrimi, sosyalizmi, silahlı mücadeleyi, illegaliteyi, proletaryayı, sınıflar mücadelesini, uzlaşmaz çelişkileri, Marksizm-Leninizmi yok etmek istiyorlardı ve Dayı, bunların,

(*) Bu yazı 07.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.

38 yıldır en kararlı temsilcisiydi.

Dayı'nın şehit düşmesinin ardından burjuva basında onun "silahlı mücadelenin son sürdürücüsü", "1960'lar kuşağının son temsilcisi" olduğu yazıldı, bir yanıyla doğruydu; 1960 sonlarının, Mahirler'in, İbolar'ın, Denizler'in ilkeli, kurallı, militan, inanmış devrimciliğinin, cuntalara boyun eğmeyen direnişçiliğinin, iktidar hedefinin, halk kurtuluş savaşçılığının temsilcisiydi. Zor'u, şiddeti, halkların kurtuluşunda başvurulması gereken zorunlu bir araç olarak görenlerin, Marksizm-Leninizm'i eylem kılavuzu kabul edenlerin temsilcisiydi.

1970'lerin ilk yarısından itibaren örgütlenen siyasi hareketlerin önderleri içinde -şehit düşenler bir yana bırakılırsa- o sürecin ihtilalci çizgisini bugüne taşıyan başka bir siyasi hareket önderi yoktur.

1974-75'lerde siyasi arenaya şu veya bu siyasetin önderi olarak çıkanlardan hangisi var bugün sınıflar mücadelesi arenasında? Hangisi o günkü iddiasını, çizgisini sürdürüyor? Dayı, gerçekten de Mahirler'le başlayan ihtilalci çizgiyi günümüze taşıyandır. Ama "o kuşağın son temsilcisi" olduğunu iddia edenlerin yanıldığı, hem de büyük bir yanılgı içinde oldukları bir yan var: Her Cepheli, Dayı'yı yaşatacak, mirasını sürdürecektir ve bu yüzden o "son temsilci" olarak kalmadı hiç ve kalmayacak da... "Kuşaklar teorisi", devrimci hareketin pratiğinde iflas ettirilmiş bir teoridir; Mahirler'in 1972 Mart'ında devrettiği bayrak, o günden bu yana elden ele devrediliyor ve farklı kuşaklar, o bayrağı birlikte taşıyorlar.

Uzlaşmazlık, Ana Halkalardan Biridir

İhtilalci çizginin Mahirler'den bu yana kılavuzu olan ve o çizgiyi aynı militanlıkla, aynı radikallikle, aynı uzlaşmazlıkla ve iktidar iddiasını, perspektifini daha da pekiştirerek sürdüren Dayı, Kuruluş Kongresi'ni açarken yaptığı konuşmada "uzlaşmazlığa" nasıl belirleyici bir önem atfettiğini şu sözleriyle ortaya koyar: *"Bu 16 yıllık tarihimizin ana halkasını, her koşulda düşmana karşı sürdürdüğümüz silahlı mücadele çizgisi ve düşmanla uzlaşmama oluşturmaktadır. Bunun bedelini belki çok ağır ödedik. Onlarca önder kadro ve savaşçımızı şehit verdik..."*

Ana halka, bir yerde sürecin en temel karakteristik özelliklerini verir. Ve yukarıda sözlerde ana halka olarak iki olgu sayılmaktadır ve biri uzlaşmazlıktır... Uzlaşmazlık, Dayı için böyle bir önemdedir.

Dayı'nın Mahirler'in mirasını değerlendirirken yaptığı şu vurgular da,

uzlaşmazlık kültürüne, geleneğine verdiği önemi gösterir: *"THKPC içindeki ihanetçiler, emperyalizmin barışçı olduğu, yerli işbirlikçilerinin ilerici-demokrat ve ulusal olduklarına kadar varan emperyalist teorilerini... büyük bir pişkinlikle tekrarladılar. Tıpkı bugün, emperyalizmin dünya halklarına dayattığı ve revizyonistlerin tekrarladığı 'yeni dünya düzeni', 'kapitalizmin barışçılığı' teorilerini THKPC o günlerde yaşamıştı. THKP-C önderliğinin bu saldırı ve ihanet karşısında uzlaşmayan, asla tereddüt etmeyen, silahlı savaşı sürdürme tavrı bize kalan önemli bir mirastır."* (Kongre Raporu)

Başta "ana halka" olarak vurgulanan iki olgunun burada da bize kalan mirasın en önemli unsurlarını oluşturduğunu görüyoruz. Dayı, onyıllar sonra, 17 Nisan direnişini değerlendirirken de, direnişin en önemli yanlarından birinin de *"düşmana karşı hiçbir uzlaşma eğilimi taşınmadığının ilanı"* olduğunu belirtir.

Uzlaşmacılık, Ya Da Uzlaşmazlık, İdeolojik Bir Sorundur

Uzlaşmacılık, sıradan bir sapma, sıradan bir sorun olarak görülemez. Kim ki, uzlaşmacılığı basit taktik ayrılıklar olarak sunmaya kalkışırsa, bilinmeli ki orada gizlenmeye çalışılan çok daha vahim bir sorun vardır. Uzlaşmacılık, ideolojik bir sorundur.

Marksizm-Leninizm'in her revize edilişi, devrimciliğin her bozuluşu, sistemle uzlaşma yönünde atılan bir adımdır.

Basit bir olay özelinde ortaya çıkması veya ortaya çıktığında çok önemli siyasi sonuçlar yaratacak gibi görünmemesi onun özünü değiştirmez. Uzlaşmacılık, ideolojik bir sapmadır ve bunun sonucu hemen her durumda, egemen sınıf saflarıyla bütünleşmeye gider.

Uzlaşmacılığın yol açacağı sonuçlar konusunda çok net uyarıların sahibidir Dayı:

"Hangi söylemle yola çıkarsa çıksın, ne tür büyük silahlı bir gücü elinde bulundurursa bulundursun, emperyalizme tavır almayan, onunla, uzlaşan her hareket, nihai sonuçta emperyalizmin denetimi altına girmeye ve ülkesini sömürgeleştirmeye mahkumdur!"

Burada kastedilen, sınıf düşmanlarıyla "ideolojik planda" uzlaşmaktır elbette. Herhangi bir hareket, devrim mücadelesinin gelişim seyri içinde savaştığı düşmanla geçici ateşkesler, anlaşmalar yapabilir, subjektif koşullardan dolayı geri çekilmeler yaşayabilir; bunlarla "uzlaşma"

farklıdır. Dediğimiz gibi, uzlaşma sonuçta ideolojik bir tavra tekabül eder.

Bazen düşmanın zorbalığı karşısında, teslimiyetle başlar ve teslimiyet giderek beyinleri de teslim alır ve uzlaşmacılık politik, ideolojik bir karaktere bürünür.

Marksizm-Leninizmi, proletaryanın sınıf bilincini savunmak, bir toplumu oluşturan temel sınıflar arasındaki çelişkilerin de uzlaşmaz olduğunu kabul etmek demektir. Dolayısıyla, proletarya, tarihsel olarak bu çelişkiyi çözmek için, diğer sınıfın iktidarını yıkmak, kendi iktidarını kurmak zorundadır. Bu çelişkinin çözümü, tarihsel olarak "zor"u gerektirir.

Bunlar Marksizm-Leninizm'in alfabesidir; bundan çıkan sonuç, proletarya diktatörlüğünü, devrimi, zoru, şiddeti reddedenlerin esas olarak uzlaşma yoluna girmiş olduğudur. İşte Dayı bu noktada Marksizm-Leninizm'in en saf, en yalın halinin temsilcisi olarak anılmayı haketmiştir. Çünkü onda bu temel ve evrensel ilke ve kavramlar hiçbir zaman revizyona uğratılmamıştır.

Pratikte de böyledir... Cuntalar karşısında, zindanlarda uzlaşmazlık da dahildir buna. Biliyoruz ki, çoğu uzlaşmacılıklar, bu faşist terör altında başlamış ve sınıf mücadelesinin reddine kadar gitmiştir. Uzlaşmacılığın sınırı yoktur bilindiği gibi. Bu yola girildikten sonra, uzlaşmaları kaçınılmaz olarak yeni uzlaşmalar takip edecektir. Sonuç sınıf mücadelesinin, devrim hedefinin inkarıdır.

Uzlaşmazlığın ve Uzlaşmacılığın Kaynağı

Devrimci hareket ve onun önderi Dayı, çok "sekter" oldukları için mi uzlaşmazdı acaba? Kimileri yıllarca bunu tekrarlayıp durdular. Belki kimseyi ikna edemediler ama en azından kendilerini kandırıyordu ya bu gerekçe.

Uzlaşmazlık ya da uzlaşmacılık, salt kişisel, salt pratik açıdan değil, sınıfsal saflaşma açısından belirleyici kavram ve tavırlardır. Uzlaşmacılar, kişisel olarak "korkak" oldukları için değil, sınıfsal ve ideolojik olarak zayıf oldukları için uzlaşırlar. Uzlaşma, teslimiyete götürür; o gün ya da daha sonra; ama sonuç kaçınılmazdır: *"Yeniliriz, darbe alırız diyerek halkın mücadelesini örgütlememek, onu her gün bir adım daha devrime doğru taşımamak devrimcilerin yöntemi olamazdı. Bu düşünceyi taşımayanlar, sürekli olarak halkı mücadeleden alıkoymaya, kendilerini ko-*

rumaya ve giderek savaş ve devrim gerçeğinden uzaklaşarak, burjuvazi ile uzlaşmacı bir yol seçerek teslim olmaya mahkumdurlar." (Kongre Raporu)

Uzlaşmacılığın kaynağında halka inanmamak, güvenmemek vardır. Dayı, halka inanmayanların çaresizliğini anlatıyor:

"Halka inanmayan her güç... daha büyük bir güç karşısında pes etmekten, uzlaşma aramaktan başka bir şey yapamazdı. Gerçekte anti-emperyalist olanlar ve halka güvenenler, geçici yenilgilere... rağmen, tekrar halk içerisinde güç toplayarak isyan hareketini sürdürürler. Bu uzun bir savaştır. Bu bakış açısına sahip olunmadığında, emperyalizmin saldırganlığından korunmak için, en az zararla kurtulma mantığıyla hareket ederek emperyalizmle uzlaşma sürecine girilir." (Kongre Raporu)

Bu nesnellik ortadayken, uzlaşmayanları sekter, uzlaşanları da "olgun, akıllı, sağduyulu solcular" olarak ilan etmek, neye hizmet eder? Marksizm-Leninizme mi, revizyonizme mi? Devrime mi, karşı devrime mi? Biz, burjuvazinin ölçülerine göre olgun, akıllı, sağduyulu olarak adlandırılmaktansa, dinazor, ya da sekter damgası yemeyi yeğleriz; bu bizim kendimize güvenimizdir ve gerektiğinde "kim ne derse desin" diyerek yürümek, burjuvazinin övgülerini hiç hayra yormamak, Dayı'nın bize öğrettiği davranış biçimlerindendir; mesela, o uzlaşma rüzgarlarına karşı direnişi anlattığı bir yazısında şöyle diyordu: "Emperyalizmin, sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği masallarını anlattığı bir dünyada, kendisine "devrimci-komünist" diyen birçok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada, "ML'yiz" diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgasını yemekle özdeşti." Dayı, "herkese ve her şeye rağmen" kavramını beyinlerimize yerleştirendir. İşte bu yüzden biz Dayı'nın mirasını sürdürürken de, ne derler diye değil, Marksizm-Leninizm ne diyor, hangi tavır devrime hizmet ediyor diye bakacağız. Aynı Dayı gibi.

Dayı, oportünizmin devrimci harekete tahammülsüzlüğünü yer yer düşmanlığa varan yaklaşımlarını tahlil ederken, devrimci hareketin uzlaşmazlığının bunda özel bir rol oynadığını da belirtir: *"Devrimci savaştan uzak, oportünist kafa yapılarını ortaya çıkardığımızdan, onların statükolarına ortak olmadığımızdan, uzlaşmayı reddettiğimizden, dahası başka partilerin yan kuruluşları gibi çalışmadığımızdan hareketimize olan düşmanlıkları çok köklü boyutlardadır."* (Kongre Raporu)

Sekterlik, Türkiye solunda çoğu kez kendi uzlaşmacılıklarını, liberalliklerini gizlemek isteyenlerin başvurduğu bir suçlamadır. Devrimci hareketin direniş çizgisi, her dönem, objektif olarak soldaki statükocu, teslimiyetci, uzlaşmacı eğilimleri teşhir eden bir işlev görmüştür.

Devrimci hareketin olduğu bir sınıflar mücadelesi içinde, kimse statükoculuğu, teslimiyetciliği, uzlaşmacılığı meşrulaştıramaz.

Kimlerle Uzlaşmadı?

Dayı, 38 yıllık devrimciliği boyunca uzlaşmacılık rüzgarların çok güçlü estiği dönemler yaşamıştır. Uzlaşmacılık elbette hemen her dönem çeşitli biçimlerde var olmuştur ama bunun bir rüzgara dönüştüğü dönemler, Marksist-Leninistler açısından, devrimci önderler açısından özel sınav dönemleri halini almıştır. Dayı işte burada rüzgarın karşısında dik durabilendir.

Bu rüzgarlar, dünya çapında esse de yine Dayı açısından bir şey değişmemiştir.

SBKP'nin dünya soluna "barış içinde bir arada yaşama" politikasının revizyonist yorumunu dayattığı yıllarda da, 12 Eylül Cuntası altında uzlaşmacılığın teorileştirildiği zamanlarda da, devrimci hareket Dayı'nın önderliğinde uzlaşmacılığı reddetti.

Dayı açısından, her şeye ve herkese rağmen direnmek ve savaşmanın, halkların zafer için "tek şansı" olduğu çok açıktı.

İşte bunun için uzlaşmazdı Dayı. Başka neden aramaya gerek var mıydı?

Uzlaşmazdı Dayı; kimlerle uzlaşmadığına bakmak da neden uzlaşmadığını gösterir.

Emperyalizmle uzlaşmadı.

Oligarşiyle uzlaşmadı.

Uzlaşmamanın bedel istediği koşullarda, bedel ödememek için savunulan teorilerle uzlaşmadı.

Reformist tezlerle uzlaşmadı.

Kısa vadeli çıkarlar karşılığında kullanmak veya kullanılmakta uzlaşmadı.

Halktan kopmakla, halka tepeden bakmakla uzlaşmadı. Bunun solculuk sayılmasını asla kabul etmedi.

İhanetle, hainlerle uzlaşmadı... Hainlerin avukatlarıyla da uzlaşmadı.

Zaaflarla uzlaşmadı.

Düzeniçilikle devrimcilik arasındaki sınırları belirsizleştiren teori ve pratiklerle uzlaşmadı.

Bu uzlaşmazlıkların hepsi DEVRİM İÇİNDİ...

Bağımsız, demokratik, sosyalist bir ülke ve toplum hedefi olanlar, bunlarla uzlaşamazdı.

Dayı, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye hedefi demekti. Ve bundan dolayı sınıf düşmanlarıyla ya da sınıf düşmanlarına hizmet eden hiçbir şeyle uzlaşmadı.

Dayı Tarihimiz ve Bugünümüzdür(*)

"Dayı'nın bizimle olması" sözünün boş, soyut bir söz haline dönüşmemesi, Dayı'nın önderliğinde şekillenen direniş ve savaş geleneğini geleceğe taşımamızdan geçecektir.

Dayı Tarihimiz ve Bugünümüzdür.
Geleceğe Biz Taşıyacağız!

"Geçmişimizle, tarihimizle hep gurur duyduk... Gelecek, geçmiş üzerinde yükselir. Geçmişi olmayanlar, geleceği yaşayamazlar. Bu geçmişimize dayanarak, ondan güç alarak, bu gücü büyüterek devrim yürüyüşünü sürdüreceğiz. Bu yanıyla geçmiş ve gelecek bir zincirin birbirinden ayrılmayan halkaları gibidir." (Dursun Karataş)

Dayı, Kongre'ye sunduğu raporun sonlarına doğru söylemişti yukarıdaki sözleri. Şimdi artık Dayı da, hep gurur duyduğumuzu söylediği tarihimizin bir parçasıdır. Fakat Dayı aynı zamanda geleceğimizin de bir parçasıdır. Çünkü yine yukarıdaki sözlerde belirtildiği gibi, geçmişimizden, tarihimizden güç alarak yürüyeceğiz. Dolayısıyla bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da devrim yürüyüşümüzün her aşamasında, her adımında Dayı da bizimle olacak.

Bu bizim için sadece bir temenni değildir; devrim yürüyüşümüzün bundan sonraki her aşamasında bize yol gösterecek olan stratejide, politikalarda, taktiklerde, örgüt ve mücadele anlayışında, eylem ve direniş tarzında, geleneklerde Dayı'nın belirleyici bir payı olduğu için de böyledir.

Dayı'nın mirasını geleceğe taşımak, bize devredilenleri daha da büyütüp geliştirmek, bugün kendine Cepheliyim diyen her devrimcinin görevidir. Bunda hiçbir tartışmaya yer yoktur; 11 Ağustos'tan bu yana defalarca söylediğimiz ve binlerce ağızdan tekrarlanan "Dayı hep bizimle olacak" sözünün ilk karşılığı budur. "Dayı'nın bizimle olması" sözünün boş, soyut bir söz haline dönüşmemesi, bu mirası hakkıyla, layıkıyla omuzlamamızdan, Dayı'nın önderliğinde şekillenen direniş ve

(*) *Bu yazı 14.09.2008 tarihli Yeni KURTULUŞ dergisinde yayınlanmıştır.*

savaş geleneğini geleceğe taşımamızdan geçecektir. Her Cepheli, kendini bunu sağlamakla yükümlü görmelidir. Ağır bir sorumluluk üstlendik. Dayı'nın mirasını taşımak ve yaşatmak, ağır bir sorumluluktur. Fakat bir yük, gönüllülük ve coşkuyla, heyecanla omuzlanmışsa, onu taşımak mümkün hale gelir.

Dayı bize dopdolu bir miras, ağır bir sorumluluk bırakırken, bu sorumluluğu omuzlayabilmemiz için gücü nereden, nasıl alabileceğimizi de öğretti. Dayı'nın bize bıraktığı mirası, bir hazine sandığına benzetirsek, o sandığı kaldırabilecek gücü de yine o sandığın içinde bulabiliriz.

Dayı'da Esas Olan-1 Savaşçılık

11 Ağustos'tan bu yana birçok yazı içinde Dayı'nın çeşitli yönleri anlatılmaya çalışılıyor.

Söz konusu olan, 38 yıllık bir devrimci yaşam –ki bunun büyük bir bölümü, devrimci hareketin önderi olarak geçmiştir– olduğu için, Dayı'nın özelliklerini kısa dergi yazıları içine sığdırmak da zordur elbette.

Dayı, hayatın her alanında iz bırakandır. Türkiye solunu etkilemiş birçok politikayı üreten, gelenekler yaratandır. Dolayısıyla, hayatın her alanına, devrimci faaliyetin her yanına dair Dayı'nın sunduğu perspektifler vardır. Bütün bunların hepsi önemli, değerlidir. Fakat önemli olan, Dayı'nın her konudaki bakış açısının özünü oluşturanı yakalamaktır. Başka bir deyişle; Dayı'da esas olan nedir? Her kadro, taraftar bunu somutlamalı ve Dayı'da esas olanı almalıdır.

Dayı her şeyden önce bir savaşçıydı. Her kadronun, taraftarın Dayı'da en başta görmesi gereken budur. "Savaşçı"lık, yalnızca askeri anlamıyla ele alınmamalıdır; hayır, Dayı'nın savaşı çok daha kapsamlıdır. Hayatın istisnasız her alanında ve istisnasız her anında sürdürülen bir savaştır.

Bir ruh halidir. Devrimin önüne çıkan HER TÜRLÜ ENGELLE, sürekli bir savaş halidir. Düzenin ve uzantılarının devrimimizin önüne çıkardığı engeller, kimse için sır değildir. Dayı'da esas olan, bu engellerle hiçbir koşul altında uzlaşmamak ve onlarla savaşmaktan bir an bile vazgeçmemektir. Devrimin önündeki engeller, polisin baskısından, teröründen, yasalarından, hapishanelerinden başlar, kendi zaaflarımıza kadar uzanır. Bu noktada asla önemli olan oligarşinin çıkardığı engellerdir diyemeyiz. Çünkü oligarşinin çıkardığı engelleri aşmak için de, önce

kendimizdeki engelleri aşmamız gerekir. Dayı, işte bu anlamda çok yönlü bir savaştır. Emperyalist kuşatmaya karşı savaştır. Burjuva ideolojisine karşı savaştır. Soldaki sapmalara, reformizme, revizyonizme ve sola sızdırılmaya çalışılan tüm diğer çarpıklıklara karşı savaştır. Ve kendi içimizdeki tüm bireyci, küçük-burjuva zaaf, alışkanlık ve düşüncelere karşı savaştır. Burada hiç bitmeyecek bir savaştan söz ediyoruz. Dayı'da esas olan, hiçbir koşul altında ve hiçbir nedenle bu savaştan yorulmamak, vazgeçmemektir. Dayı'yla ilgili anlatımlarda en çok dikkat çeken de bu yanı değil mi zaten. Mütemadiyen bir savaş hali; her an karşı-devrime darbeler vurmayı hedeflemek ve her an, devrimi, devrimciliği geliştirmek için adımlar atmak... onun yaşamının özeti gibidir.

Bu savaşın herhangi bir boyutunu ihmal edenler, önemsemeyenler, herhangi bir cephesinde umutsuzluğa kapılanlar, Dayı'nın mirasını omuzlamaya aday olamazlar. Çünkü, savaşın ihmal ettikleri her yanı, onların bir yanını zayıflatacaktır.

Dayı'da Esas Olan-2
Gerçekçilik

Dayı'nın cenazesinde toplanan onbeş bin yürek, Dayı'yı geleceğe taşıyacak maddi gücün ifadesidir.

Dayı'yı geleceğe taşımak, devrimci harekete gönül veren, Dayı'yı önderi, öğretmeni bilen herkesin görevidir. İşçiler, memurlar, gecekondulular, liseli üniversiteli öğrencilerimiz, ev kadınları, hatta çocuklarımız, yaşlılarımız, hepsi Dayı'yı geleceğe taşımak görevinin yerine getirilmesi için omuz vereceklerdir. Tıpkı 15 bin omuzun Dayı'nın tabutunu omuzlaması gibi, binlerce insanımız, Dayı'nın mirasını omuzlayıp geleceğe taşıyacaktır. Bundan şüphemiz yoktur.

Dayı'yı geleceğe taşımakta öncelikle yükümlü olanlar ise, elbette kadrolardır. Binlerin Dayı'nın mirasıyla sürdüreceği büyük yürüyüşün öncüsü, önderi, komutanı onlar olacaktır. Dayı, 1990 başında atılımın hazırlığı döneminde şöyle diyordu: *"atılımın ve geleceğimizin esas unsuru kadrolardır."*

Bu tespitin öncesinde ise söylediği şuydu: *"Cezaevlerinden, bütün alan ve bölgelerden, yurtdışına kadar hemen tüm kadrolarımıza katılımcılık anlayışımızla süreci kavratarak, yapmaları gerekenleri, kendilerinden istenenleri bilince çıkartarak... atılımı daha güçlü, daha hızlı yaşatabilir(iz).*"

Bu satırlar, bugün önümüzde duran görev açısından da somut bir bakış açısı sunuyor. Bu çerçevede yapacağımız ilk iş, süreci kavramak, sürecin bizden ne beklediğini bilince çıkarmaktır.

Dayı, her aşamada gerçekçidir. İhtiyaçlarımız nelerdir, eldeki malzeme nedir, bununla neler, nasıl yapılabilir; örgütlülük ve mücadele, buna göre şekillenecektir. Sürecin kadrolardan, militanlardan ilk beklediği, Dayı'yı yaşatmak, onun mirasını omuzlayacak güç ve iradeyi göstermektir. Bu görevi nasıl yerine getirebileceğimizi somutlamak için de yine "Dayı'da esas olanı" ortaya koyarak devam edelim; Dayı'da esas olan; 24 saatimizi devrimcileştirmektir.

İktidar iddiası ve perspektifini bir an bile gözden kaçırmamaktır. Kuşku yok ki, Dayı'nın bize bıraktığı mirasın, bizzat yaşamıyla yarattığı örneklerin zenginliği gözönüne alındığında mutlaka ve mutlaka bunlara eklenecek başka şeyler vardır. Fakat sürecin ihtiyaçları açısından öncelik bunlardadır.

"Devrim için savaşmayana sosyalist denmez" tanımı, herkesin anlayacağı açıklıkta ve kimsenin farklı türde yorumlayamayacağı netliktedir. Bu netlike saldırı altındadır ülkemizde. Dayı bu saldırıya karşı en büyük direnişin mimarıdır. Örgütlemek, ülkemiz solunda adeta unutulan, yabancılaşan bir kavrama dönüşmüştür ve bu kavram, devrimci mücadelede mutlaka ama mutlaka hak ettiği yeri almalıdır. İlkesiz, kuralsız, bir devrimcilik, disiplinsiz, hedefsiz bir devrimci faaliyet mümkün değildir ve her kim mümkün olduğunu iddia ediyorsa, ya ciddi bir yanılgı içindedir, ya da devrimciliğe karşı bir saldırı söz konusudur. İşte bütün bu yanlışlıklar, yanılgılar, çarpıtmalar, dejenerasyonlar, bu savaşı yürüteceğimiz savaş alanını da tarif ediyor. Dayı 38 yıllık devrimci yaşamı boyunca bu savaşın içinde oldu. Böyle olduğu için de onun mirası, bu konuda son derece zengindir. Bu savaşın yöntemlerini, tecrübelerini tüm kadro ve militanlar özümsemelidir. Dayı'yı geleceğe taşımak, kişisel olarak devrimciliğimizi ve bir bütün olarak da hayatın her alanındaki devrimci faaliyetlerimizi gözden geçirmekle başlamalıdır. Nasıl yaşıyoruz, nasıl düşünüyoruz, nasıl çalışıyoruz, bunları Dayı'nın perspektifleri, talimatları ve öğütleri çerçevesinde gözden geçirmek, Dayı'yı geleceğe taşımaya başlamak demektir.

Dayı'nın mirasının eğer Türkiye halklarının geleceği içinde bir rolü olacaksa, –ki olacağı kesindir–o mirası omuzlayıp sürdürecek birileri de mutlaka olacaktır. Tarihin nesnel yasalarından biridir bu.

Dayının deyimiyle "devrime gebe" bir ülkede, bu tarihsel doğumu

gerçekleştirme iddiası ve misyona sahip bir örgütün insanları, bu misyonu yerine getirebilmek için, Dayı'nın mirasını geleceğe taşımak zorundadırlar. Bu mirası geleceğe taşımakla devrimi geliştirmek, bir ve aynı şeydir. Dayı'yı geleceğe taşımakta, yani devrimi geliştirmekte ayak sürümek, kabul edilemez. Yukarıda belirttiğimiz gibi, başlamış bir tarihsel yürüyüş, yavaşlayarak, hızlanarak, devam edecektir. Açıktır ki bu misyonu üstlenemeyenler geride kalacak, üstlenebilenler öne çıkacaktır.

Dayı, Parti-Cephe stratejisini, stratejiye sadakat ve hedeften şaşmazlıkla, cüretle, kararlılıkla uygulayandır. Dayı'nın mirasını tarih içinde taşımak da işte bunu yapmaktır.

Ufkumuzu ve iddiamızı büyütmeliyiz. Dayı'yı geleceğe taşımak bir yanıyla da elbette budur. Dayı'nın inkarcılığa, tasfiyeciliğe karşı tarihi savaşını verdiği dönemde, devrimci hareketin imzasıyla yayınlanan ilk broşürleri, kitapları hatırlayın. Genç kadroların tek sorunu PASS'yi hayata geçirme sorunudur. Tüm diğer sorunlar, bunu hayata geçirebilmenin önündeki engeller olarak önemli ve gündemdedir. Elbette önlerindeki küçük sorunları çözemeyenlerin büyük sorunları çözmeleri, halkın kurtuluş savaşını geliştirmek için gerekli küçük adımları atamayanların büyük adımları atamayacakları bir doğrudur. Ama burada vurgulamak istediğimiz, en küçük adımları atarken bile asla büyük yürüyüşümüzü, büyük hedeflerimizi unutmamamız gerektiğidir. Dayı'nın cunta yıllarında bir yandan hayatın o gün için dayattığı direnişleri örgütleyip, onlarda destanlar yazılmasına önderlik ederken, aynı süreçlerde, halkın kurtuluşunun stratejik sorunları ve çözümlerine de kafa yorduğunu görürüz.

Devrim iddiası ve iktidar perspektifi olmaksızın da çeşitli başarılar elde edilebilir sınıflar mücadelesinde. Ama bu başarılar, hiçbir yere götürmez. Bu yüzden, Dayının devrimci çizgisinde kısa vadeli, gelip geçici başarılar değil, stratejik hedef esas olmuştur. Devrim iddiası ve iktidar perspektifi açısından Dayı'yı geleceğe taşımak, her insanımızın "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" inancı ve iddiasına sahip olmasıdır. Okulda, fabrikada, işyerinde, gecekondu sokaklarında, attığımız her adım, bu inancı ve iddiayı yansıtmalıdır. Attığımız her adıma bu inanç ve iddianın coşkusu, heyecanı damgasını vurmalıdır. Ve bilmeliyiz ki, işte o zaman Dayı'ya, Dayı'nın devrimcilik tarzına çok daha fazla yaklaşmış oluruz.

Ve bir deniz olup yürüyoruz arkasından. Yürüyoruz devrime; çünkü

biliyoruz ki, Dayı'yı geleceğe taşımak, her insanımızın “Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız” inancı ve iddiasına sahip olmasıdır.

Dayı'da Esas Olan-3
Örgüt ve Devrim

Şimdi burada bir ara verip, geriye, yıllar öncesinde bir an'a dönüyoruz. 1992 Eylül'ünün 13'ünü gösteriyordu takvim. Hatırlanacağı gibi devrimci harekette darbe düzenlenmişti ve Dayı, düne kadarki yoldaşları olan ihanet çetesi tarafından tutsak edilmişti.

Dayı'nın bu tutsaklık sürecinde önemli bir olay var; Dayı, bir süre sonra darbeciler tarafından tutsak edildiği yerden firar ediyor. Hareketin merkez üssü olarak düzenlenen bir yerden kaçmak durumunda kalabileceğini kuşku yok ki o güne kadar hiç aklına getirmemişti ve sadece onu böyle bir şey yapmak zorunda bırakmaları bile, darbeci çeteye karşı sınırsız bir öfke duyması için yeterliydi.

Elbette öfke duyuyordu, fakat ilginçtir, Dayı bu firarında, sadece yönetim kademesinde yer alan birkaç arkadaşı darbeden haberdar ettikten sonra merkez üsse, darbecilerin yanına geri döndü. Dayı'yı, Dayı'nın düşünce tarzını ve önceliklerini bilmeyenler için bu davranış son derece şaşırtıcı, anlaşılmaz gelebilir. Ama Dayı için bunun çok net bir gerekçesi vardır. Dayı için esas olan örgüttür, devrimdir. O koşullarda “kişisel güvenliği” onun için hiç ama hiç önemli değildi. Esas olan örgüttü; çünkü örgüt devrim demekti. “Devrimci Sol benim özgürlüğümdür” derken kastettiği buydu işte. Eğer örgüt zarar görecekse, onun kişisel özgürlüğünün hiç anlamı yoktu.

Dayı'yı geleceğe taşımak, işte bu düşünce tarzını taşımaktır. “Devrimci hareket, benim özgürlüğüm, öğretmenim, gecem gündüzüm, yaşamım” diyebilmektir.

Öfkemizi, sevgimizi, duygularımızı, özlemlerimizi devrim ve örgütle bütünleştirebilmektir.

Bizim yaşamımız, düşüncelerimiz, yöntemlerimiz ve bütün olarak mücadelemiz, örgütün, devrimin, halkın geleceğini belirleyecekse, kimsenin bu savaşta zayıflığa, geleceği belirsizleştiren uzlaşmalara hakkı yoktur. Bu savaş, Cepheden sürdürülmelidir. Öncelikle düşüncemizde ve pratiğimizde, geleceği, soyut bir şey olmaktan çıkarmalıyız. Gelecek aslında dünde başlamış ve bugün de devam etmekte olan bir tarihselliğin bundan sonraki aşamasıdır. Gelecek, bugünden adım adım

inşa ettiğimizden başka bir şey değildir. Gelecek biz onu bugün nasıl şekillendirmeye başlamışsak, öyle olacaktır.

1970'lerden bu yana şekillendiriyoruz geleceğimizi. Ve böyle olduğu için, gelecek açısından sağlam bir temelimiz var. Bize geleceği gösteren güçlü bir ışığımız, şaşmaz kılavuzlarımız var.

Dayı, geçmişe yönelik değerlendirmelerinde "THKP-C, bizi geleceğe taşıyan güç olmuştur." diyordu.

30 Mart 1994'de yeniden inşa edilen örgütlülük de bizi geleceğe taşıyan güç olacaktır. Dayı işte umudun adının öncülüğündeki bu geleceğin kılavuzudur.

Geleceği nasıl kuracağız, mirası nasıl taşıyacağız, bunlar her insanımızın kafasında net olmalı. Basit, somut sorulardan stratejik hedefe ulaşan bir bakış açısına sahip olmalıyız. Tekrar somutlarsak; Bir devrimci ne yapar, nasıl yaşar, onun asli görevi nedir? Herhangi bir çalışma alanındaki bir örgütlenme, ne yapar, nasıl faaliyet yürütür, asli görevi nedir? Bir yönetici ne yapar, nasıl yaşar, asli görevi nedir? İşte birkaç soru. Ve işte bu soruların cevaplarında, Dayı'ya geleceği taşımanın gerekleri vardır. Bu soruların cevaplarında stratejik hedefimiz vardır.

Her alanda devrimciliği, devrimci örgütlenmeyi, hayatın, mücadelenin bugünkü ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirmeliyiz. Dayı devrimcilik üzerine birçok şey söylemiştir elbette; fakat onun bu konuda en sık vurguladığı ve hepsinin özü gördüğü tanımı şudur: Devrimcilik örgütlemektir. Bu tanımı bir adım ileri götürüp, özel koşullar dışında, örgütlemeyen, devrimcilik yapmıyordur diyecek kadar köşeli bir "esas"tır bu. Örgütlemek nedir peki; örgütlemek emektir. Örgütlemek devrimci anlamı ve dinamizmiyle kitle çalışmasıdır. Örgütlemek, bulunduğumuz yerde burjuva ideolojisine, demagojilerine karşı bitmek ve bıkmak bilmeyen bir ideolojik mücadeledir. İşte örgütlemenin bu ayrıntılarına girdiğimizde, devrimciliğin neden örgütlemek olduğu ve örgütleme yapmayanın neden devrimcilik yapmış sayılmayacağı da ortaya çıkar.

Devrimci hareketin görevi, devrim yapmaktır. Bunun için yürüyüşümüzün adı, devrim yürüyüşüdür. Bu yürüyüşü, dün olduğu gibi, bugün ve yarın da Dayı'nın kılavuzluğunda sürdüreceğiz. Tüm insanlarımızın kafasında net olmalıdır ki, Dayı'nın mirasını geleceğe taşımak, devrimi büyütmektir. Somut, güncel ve stratejik görevimiz de budur.

Önderlik Öngörmektir(*)

Önder, birincisi, mevcut olanı doğru tahlil edebilen, ikincisi, olabilecek olanı belli sınırlar içinde öngörebilen, üçüncüsü, gördüklerinin gösterdiği doğrultuda nesnelliğin üzerine çıkabilendir.

Burjuvazinin tarih anlayışıyla, Marksist-Leninistlerin tarih anlayışı birbirinden temelden farklıdır. Bu farklılık, esas olarak tarihin nasıl yapıldığı konusundaki farklılıktan kaynaklanır.

Kim yapar tarihi?

Biz, burjuvazi gibi inkarcı ve bireyci bir tarih anlayışına sahip değiliz. Tarihi bireylerle, kahramanlarla açıklamayız. Brecht'in tarih yazımındaki çarpıklığa dair usta dizeleriyle sorduğu soru, Marksist-Leninistler için geçerli değildir. Brecht'in sorusunu hatırlayalım:

"Yedi kapılı Tebai, şehrini kuran kim?
Kitaplar yalnız, kralların adını yazıyor,
Yoksa krallar mı taşıdı kayaları?
Genç İskender Hindistan'ı zaptetti!
Bir başına mı?
Sezar, Galyalıları yendi!
E bir aşçı olsun yok muydu yanında?.."

Tarihi krallara, padişahlara ve sadece liderlere maleden tarih anlayışı, sömürücü egemen sınıfların bireyci, bencil ve sınıflar mücadelesini örtbas etme anlayışlarının sonucudur. Tarihi yapan kitlelerdir. Tarihsel gelişimin dinamosu, sınıflar mücadelesidir. Peki; Sovyet Devrimi'ni "Lenin'in eseri" olarak nitelendirmemiz, bu bakış açımızla çelişir mi? Elbette hayır. Mao'nun Çin Devrimi'ndeki rolüne özel bir vurgu yapmamız veya köle isyanlarını Spartaküs'le anlatmamız, adlandırmamız da bu anlayışla çelişmez.

Çünkü, kitlelerin mücadelesi içinde onların önderlerinin, kahramanlarının ve kahramanlıklarının rolünü de yadsımaz Marksist-Leninist tarih anlayışı. Tam tersine belirlenmiş tarihi koşullar içinde ve kitlelerin hare-

(*) Bu yazı 30.11.2008 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

ketinin bir parçası olarak önderler, kahramanlar, belirli anlar ve dönemlerde o gelişmeyi hızlandıran veya yavaşlatan rolleriyle öne çıkabilirler.

Elbette Spartaküs tek değildi ayaklandığında; fakat kölelerin isyanı, onda cisimleşti, tarihe onun adıyla kaydoldu. Neden onun adı? Çünkü kölelerin öfkesini köleci düzene yönelten, köleleri örgütleyen ve onlara tarihsel isyanlarında yol gösteren, önde yürüyüp yolu açan oydu. Lenin de tek değildi Sovyet Devrimi'nde. Ama yol gösteren, tarihi anlarda tarihi kararları ortaya koyan iradede onun damgası vardı. O yüzden Sovyet Devrimi'ne ilişkin tarihe "onun eseri" olarak düşülen not yanlış veya haksız değildir.

Devrimci Sol'u, Parti-Cephe'yi Dayı'nın yarattığını söylerken de durum aynıdır. Bu yüzdendir ki, Dayı'ya ilişkin anlatımlarla devrimci hareketin tarihi hep içiçe geçiyor. Ve elbette tarihin bu kesiti hep böyle anlatılmaya devam edilecektir. Çünkü tarihe böyle yazılmıştır.

Toplumsal gelişimi hızlandıran ve sınıflar mücadelesini, kitlelerin hareketini rayına oturtan rolleriyle önderler de tarihsel bir olgudur. Bu yüzdendir ki, nasıl ki kitlelerden söz etmeden bir tarih yazmak mümkün değilse, önderlerden söz etmeden de bir tarih yazmak mümkün değildir.

Önderler, tarihe suni olarak eklenemezler. Başka bir deyişle, tarih bu konularda yama kabul etmez. Zorlama olmaz. Tarihin bir parçası olarak yazılacak olan önderler, o tarihin içinde, mücadelede oynadıkları rolle yerlerini alırlar. O rol ise, onların iradiliklerinde ve öngörülerinde somutlanır.

Önderlik, Ayrıntıda Saklı Tarihi Görebilmektir

Süreçlerin tanımlamasını yapan, politikaları, taktikleri belirleyen, hedefe ilişkin en büyük netliğe sahip olan Castro'dur.

Che, Castro'nun önderlik konumunu anlatırken, şu özlü cümleyi kullanıyordu: *"Sierra Maestra'ya çıktığımızda geleceği bir tek o görüyordu."* Geleceği en iyi ve en açık şekilde görebilen, dolayısıyla gidilecek yola, bu yolda izlenecek politika ve taktiklere ilişkin en büyük netliğe sahip olan da Castro'ydu. Ve o bu nedenle Küba Devrimi'nin önderiydi. Tarih içinde bu sıfatı -önderlik sıfatını- mücadelede oynadıkları rolle haketmiş bulunan pek çok isim var; Spartaküs'ten başlayarak, Bedreddin, Marks,

Engels, Lenin, Mao, Stalin, Che, Cabral, Castro, Enver Hoca, Dimitrov, Rosa, Farabundo Marti, Sandino, Carpio, Zapata, Kim İl Sung, Ho Chi Minh, Mahir Çayan... Kuşku yok ki daha onlarcasını da sayabiliriz. Her birinin dönemlerinde, yaşamlarında, yaptıklarında sayısız fark olmasına karşın, tarihsel olarak onları "önder" sıfatı altında birleştiren, halkların mücadelesinde üstlendikleri misyondur. Hemen hepsinin tarihinde bir kopuş, bir meydan okuyuş, yeni bir bayrağı dalgalandırmak, yeni bir yol açmak... vardır.

Tarih içinde "dönemeç" olarak adlandırılabilecek süreç ve anlar, tarihin kilometre taşları olan olaylar ve olgular, önderlerin kendini gösterdiği yerlerdir. Bu anlarda sürece müdahaleleriyle öne çıkarlar. Doğru veya yanlış, bir yön gösterirler. Gösterdikleri yön yanlışsa, tarih onları en kısa sürede unutacaktır; ama eğer müdahale doğruysa, yerindeyse, o dönem ve devamı artık onun adıyla anılacaktır.

1978'de Devrimci Sol'un Devrimci Yol tasfiyeciliğinden ayrılmasında, belli bir kesimdeki düşünce, "DY'yle DS arasında önemli bir ideolojik, teorik fark yok ki"... şeklindeydi. Birçok siyasi hareket aralarında ciddi bir fark yok düşüncesiyle ayrılığı politik anlamda ciddiye almıyordu. O zaman bu ayrılığa ilişkin elbette birçok tartışmalar yapılmış, kitaplar yazılmıştı. Ama kesin hükmü tarih verecekti.

Süreç çok geçmeden göstermişti ki, Devrimci Yol teorisyenleriyle, Devrimci Sol'u oluşturanların halk savaşını, öncü savaşını kavrayışlarındaki farklılıklar, kadrolaşmadaki, örgütlenmedeki, çalışma tarzındaki kimilerinin "ayrıntı" diye gördüğü farklılıklar, temeldeki çok daha önemli ayrılıkların bir yansımasıydı. Dayı'nın rolü de bunu önceden görüp gündeme getirmekteydi.

Dayı, küçük, önemsiz farklılıklar diye gösterilen, hatta tasfiyeci DY yöneticileri tarafından "matbaa hatası!" gibi gerekçelerle geçiştirilmek istenen olguların tarihsel anlamını görmüş, bu "küçük" olaylarda uç veren anlayışın nereye yöneleceğini öngörmüş ve Türkiye devrimci hareketinin tarihindeki en önemli olaylardan biri olan devrimci ayrılığın önderliğini üstlenmişti.

Önderlik, ayrıntının tarihsel büyüklüğünü görebilmek veya tersinden belli bir dönem içinde, günlük gelişmeler içinde çok önemli, büyük görünebilen bazı olayların da tarih içinde aslında belirleyici bir önem taşımayabileceğini görebilmektir...

Devrimin gelişimi içinde neyin temel, neyin tali, neyin önemli, neyin tarihen önemsiz olduğunu tespit edemeyenlerin, tarih içindeki yerleri

de sallantılıdır. Devrimci hareketi farklı yapan unsurlardan biri de bu noktadaki tespit ve öngörülerinin sağlamlığıdır ve bu öngörünün adı Dayı'dır...

Eyyamcı, günü kurtarabilmek için pireyi deve yapar, deveyi de pire... Önder, pireyi pire, deveyi de deve olarak görüp, tarihteki yerlerine de öyle oturtur... Dayı bunu yapabilenlerdendir.

Ayrıntıdaki tarihi görmek yetmez; Önderlik, gördüğünün gereğini yapabilmektir! Önderlik, olayların gelişmelerin yönünü görebilmek kadar, gördüğünün gereğini yapabilecek cürete ve iradeye de sahip olmaktır. Bazen zaten, olayların yönü alabildiğine açıktır; özel bir tahlile, tahmine gerek yoktur. Ama önderlik misyonu burada kendini gösterir yine; sıradan olan, göz göre göre olaylar gelişmesine rağmen, gereken önlemi alamaz, harekete doğru yön veremez.

Bir şeyi öngörebilmek, neyin temel neyin tali olduğunu o kesitte esen rüzgarlara kapılmadan tespit edebilmek ve bu doğrultuda da süreçlere müdahale edebilmek, belli niteliklere sahip olmayı gerektirir.

Önder, birincisi, mevcut olanı doğru tahlil edebilen, ikincisi, olabilecek olanı, yani geleceği belli sınırlar içinde öngörebilen, üçüncüsü, gördüklerinin gösterdiği doğrultuda nesnelliğin üzerine çıkabilendir.

Önderlik, kendi yeteneğini ve iradiliğini bu üç noktada ortaya koyar. Doğru öngörülerde bulunabilmek ve bu doğrultuda da nesnelliğin peşinde sürüklenmeden veya ona teslim olmadan mücadeleyi geliştirebilmek, yeni yollar, yöntemler ortaya koyabilmek, sıradan yöneticilikle, önderlik arasındaki farktır. Önderlik, koşulların değiştiği, güç dengelerinin altüst olduğu, hareketin beklenen veya beklenmedik zorluklarla karşı karşıya kaldığı, olayların seyrinin farklılaştığı koşullarda, gelişmelerin doğrultusunu öngörerek, mücadeleye, örgüte buna göre bir yön verir. Bunu yapabildiği ölçüde önderlik misyonu pekişir. O politikalar, o süreçler, işte bu noktada onun damgasını vurduğu politikalar ve süreçler olarak, tarihe onun adıyla malolur.

Devrimci Yol'dan ayrılık, Devrimci Sol'la yeni bir hareketin yaratılması, faşist teröre karşı yeni bir mücadele politikasının geliştirilmesi, cuntaya karşı büyük direnişler, atılım yılları, işte bu nedenle Dayı'yla birlikte anılmaktadır tarih içinde. Türkiye soluyla devrimci hareket arasındaki farkların bir bölümü, süreci doğru öngörememelerinden, bir bölümü ise sürecin gelişimini görmelerine rağmen, onun gereğini yapabilecek iradeyi ortaya koyamamalarından oluşmuştur. Bu anlamda da nesnelliğe teslim olunmuş, gidişat genellikle doğru görülememiş veya görülse de

doğru taktikler belirlenememiştir.

Cunta hapishanelerindeki direniş süreci bu söylediklerimizin bir ifadesi gibidir. 1984'te cunta görünürde yerini "sivil" bir yönetime bırakmıştır. Ama hapishanelerde tutsakları teslim alma saldırısı da alabildiğine boyutlanmıştır. Orada, o koşullarda önemli olan nedir? Yönetici kadroların korunması mı, bedeli ne olursa olsun o direnişi gerçekleştirmek mi?.. Hangisi tarih içinde devrimi ilerleten bir rol oynayacaktır? O günkü karar, bunun cevabının Dayı tarafından çok doğru bir biçimde verilebildiğini, geleceğin o anlamda oldukça isabetli biçimde tahlil edilebildiğini gösterir.

Cuntanın sivilleşmesi manevraları karşısındaki tavırda da solun büyük bölümü açısından tam bir öngörüsüzlük vardır. Ve bir de Dayı'nın öngörüsü! Dayı, 1983 sonrasının "açık faşizmin kurumsallaşmış olarak devamı" olacağını öngörmüştür ve bu tespit o zamandan bu yana hala, ülkemizdeki mevcut yönetimi en iyi açıklayan tanımlamadır.

Gelişmelerin yönünün "açık faşizmin çeşitli biçimlerde devamı" şeklinde olacağını tespit ederseniz, izleyeceğiniz politika ve taktikler farklı, "demokratikleşme doğrultusunda" olacağını tespit ederseniz, izleyeceğiniz politika ve taktikler farklı olacaktır. Dayı, açık faşizmin çeşitli şekillerde devam edeceğini tespit ederken, harekete de illegalitede, silahlı mücadelede, buna uygun örgüt ve mücadele biçimlerinde ısrar doğrultusunda bir hedef gösteriyordu.

Gelişmelere ilişkin doğru öngörülere sahip olmayan örgütler ise, sıradan kesimlerin yanılgısını paylaşıp "sivilleşmenin", demokratikleşmenin gelişeceği tespiti yaptılar. Hem de çok değil üç beş yıl içinde olacaktı bu demokratikleşme. Çok iddialıydılar bu noktada. O kadar ki, aksi yöndeki tüm göstergelere rağmen, 1980'lerin sonunda hala "AB baskısıyla demokrasi kaçınılmaz, bu nedenle de kitlelerin ihtiyacı olan legal partidir" teorilerini sürdürüyorlardı. Hala o demokrasi bekleniyor ve elbette öngörüler de, gerçekleşenler de farklı olduğu için, Dayı'nın o günden çizdiği yolla, solun büyük bölümünün çizdiği yol arasındaki farklılık devam ediyor. Sapmalar, koşullardaki ve kişilerdeki, belli toplumsal kesimlerdeki değişikliklere bağlı olarak ortaya çıkar; önderlik, bu değişikliklere karşın, hareketin hedefinden, temel doğrultusundan şaşmamasını sağlamaktır. Engebeli, dolambaçlı, sarp devrim yolunda, devrim yürüyüşünün durmamasını sağlamaktır. İktidar perspektifinin hiçbir koşulda unutulmamasını sağlamaktır.

Bunları sağlamak, kuşku yok ki, belli açılardan bir donanımı, fakat bu

donanımın da ötesinde tarihi bir sezgiyi, cüreti, tereddütsüzlüğü, hedefte netliği, büyük bedelleri de, büyük riskleri de göze alabilmeyi, gerektirir. Tarihsel kopuşlara, tarihsel dönemeçlere ancak böyle önderlik edilebilir.

Önderlik 'Doğru Zaman'ı, 'Doğru Hedef'i Tespit Edebilmektir

Lenin'in en büyük ustalıklarından biri, ideolojik mücadelede, hangi dönemde kime darbeler vuracağını iyi saptamasıdır. Hangisi hangi dönemde, hangi sonuçları yaratacaktır? Bunu öngörebilmiştir. Öngörüleri doğrulandıkça, önderlik misyonu pekişmiştir.

İdeolojik mücadelede her dönem uzlaşmazdır; hem burjuvaziye, hem de soldaki sapmalara karşı sürekli bir mücadele içindedir. Ama bu mücadele son derece planlı ve öngörülüdür. Zaman gelmiş Narodniklere, zaman gelmiş, ekonomistlere karşı ideolojik mücadele yürütmüştür. Sonra, yine döneme, koşullara göre, mesela Menşeviklere, mesela 1905 yenilgisinin ardından Otzovistlere, Machcılara, devrimin arifesinde sosyal-şovenlere karşı ideolojik mücadele vermiştir... Hangi dönemde, kiminle mücadelenin öne çıkacağı, mücadelenin önündeki öne çıkan engellerin ne olduğuyla, dönemin özellikleriyle ve o mücadeleden hangi sonuçların beklendiğiyle ilgilidir. Gerek ideolojik, gerek politik anlamda, yanlış zamanda, yanlış hedeflere yoğunlaşmak, kuşku yok ki, enerji kaybına ve daha başka zararlara yol açardı.

Lenin'in önderlik tarihinden şu çarpıcı olayı da hatırlayabiliriz yeniden: 1917'de, Rusya'nın emperyalist savaştan çekilip çekilmemesi konusunda RSDİP içinde yapılan oylamada, Lenin “ya ben ya savaş” der. Devrimin önünün açılması, Rusya'nın savaştan çekilmesine, bu da barış anlaşması yapılmasına bağlıdır. İşte bundan dolayı Rusya'nın savaşa devam etmesi doğrultusunda bir karar çıkarsa “ben yokum” diyecek bir tavır alır. Tarih, Lenin'i haklı çıkarmıştır bu “rest çekme” tavrında. Ayaklanmanın tarihi için de “dün erkendi, yarın geç olur” derken de aynı usta öngörünün sahibi olarak konuşmaktaydı.

Devrimler, bir siyasi hareketin tarihindeki ayrılıklar, kopuşlar, atılımlar, bir örgütsel aşamadan başka bir örgütsel aşamaya geçişler, bunların hepsi, doğru öngörülerle gerçekleştirildiğinde sınıflar mücadelesinde devrimin “başarı” ve “kazanım” hanelerine yazılırlar.

Devrimci hareketin tarihinde de böyle olmuştur. Tasfiyecilikten kopuş, kendi tarihselliği içinde erken olsaydı belki böyle bir hareket örgütle-

nemeyecekti, geç kalınsaydı, tasfiyecilik sinsi hamlesini tamamlamış olacaktı. Tarihsel olarak doğrulanmış bir zamanlamayla gerçekleşmişti ayrılık.

Ayrılık, bu anlamıyla sabırlı ama hantal olmayan, örgütsel işleyişin ve ilkelerin, devrimci ahlakın ve kuralların tartışılır hale getirilmediği bir süreçtir.

Cunta hapishanelerinde Ölüm Orucuna karar verilmesi, devrimci hareketin "atılım" hamlesini gerçekleştirmesi, partileşme, bütün bunlar, tarihi açıdan belli dönüm noktalarıdır ve tarihi açıdan "doğru zaman"da doğru kararların verildiği teyit edilmiştir.

Dayı'nın Öngörüsüne, İradesine
Biz Sahip Olmalıyız!

Devrimci harekette önderliğin şekillenmesi, Mahir Çayan'la başlar. Baştan itibaren sözünü ettiğimiz öngörü ve kopuş cüreti, sürecin başında onda somutlaşır. Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesi, dönem itibarıyla oldukça hızlı ama sabırlı bir süreçtir. Adım adım gelişir devrimci hareket. Adım adım kopuş gerçekleştirilir. Öyle ki, pratiğe de "teorik netleşmeye paralel olarak" müdahale edilir.

O tarihsel kesitte, hem son derece güçlü bir iradilik, hem son derece doğru öngörülerle şekillendirilmiş bir gelişme süreci söz konusudur. Süreci hiçbir aşamada kendiliğindenciliğe terk etmezler. Yapılacak olanların bir gün önce ya da bir gün sonra yapılması da; bir adım fazla veya bir adım eksik atılması da süreci kesintiye uğratacak, devrimci kopuşun gerçekleşmemesine neden olabilecektir ve önderliğin önderlik olabilmesi, süreci devrimci sonucuna ulaştırabilmesindedir. Mahir bunu başarabilmiştir.

12 Mart'ın ne olduğu ve ne yapacağı, neyi amaçladığı konusunda doğru bir öngörünün sahibiydi Mahir. 12 Mart karşısında yurtdışına çıkmanın veya kalıp savaşmanın hangisinin doğru olacağı, hangisinin devrimi geliştiren sonuçlar yaratacağı konusunda da doğru öngörülere sahiptir. Ama bunun yetmeyeceğini yukarıda vurgulamıştık. Dahası; bu öngörüleri doğrultusunda savaşacak cüreti de vardı. 12 Mart karşısında Kızıldere gibi bir manifesto yazdıran direniş ve savaş anlayışı, bu doğru tahlil ve öngörüler üzerinde gelişmiştir.

Dayı ise Kızıldere'yi takiben, Mahir'in mirasını almış ve dönüm noktalarında aynı ustalığı göstererek hareketin kesintisizliğini sağlayan

isim olmuştur. Devrimci hareketin ortaya çıkış süreci Mahir'in önderliğinin, THKP-C'nin yeniden yaratılması süreci de Dayı'nın önderliğinin ortaya çıkış sürecidir. Her ikisinde de cüret, öngörü, iradilik özellikleri aynıdır.

Dayı'nın sapmaları, zayıflıkları, zaafları herkesten önce ve açıklıkla tespit edebilmesini sağlayan şey; şu yalınlıkla düşünmesidir: *"Örgütlenme biçimlerinin, programların, tüzüklerin, politik taktiklerin varlık nedeni mücadelenin ve savaşın ihtiyaçlarıdır."* (Kongre Raporu'ndan)

Herhangi bir şey, bir politika, bir karar, bir strateji, bir yönetim tarzı, mücadelenin ve savaşın ihtiyaçlarına cevap vermiyorsa, orada bir sorun vardır. Bu kadar açık ve net. O zaman bir sapma, bir yetersizlik, bir yanlışlık veya en genel anlamda yolunda gitmeyen, yerinde olmayan bir şey var demektir. Ve işte o nokta, önderliğin müdahale edeceği, öngörüsüyle, iradesiyle yeni bir yön vereceği noktadır.

Her şey önderlikle başlayıp, önderlikle mi bitiyor? Kuşkusuz hayır. Çünkü çok açıktır ki, "Devrimci bir önderlik kadrolarından, kadrolar önderlikten ayrı düşünülüp ele alınamaz." Bu tarih, bu bütün içinde yaratılmıştır. Castro'nun dediği gibi; *"Bu hareket içimizden herhangi birinin olabileceğinden çok daha büyüktür."*

Stratejimiz, şehitlerimiz, geleneklerimiz, kadrolarımız, önderliğimiz, "hareket" dediğimiz bütünü oluşturan parçalardır. Hareket, bugüne bu bütün içinde gelmiştir ve yoluna yine bu bütün içinde devam edecektir.

Devrimci hareketin bir yayınında şöyle denilmekteydi: *"Hiçbir kadro, hiçbir devrimci 'nasıl olsa doğru devrimci bir önderliğimiz var.' kolaycılığına düşemez, düşmeye hakkı yoktur."*

Bu, yıllar önce, 1993 Haziran'ında yayınlanan Devrimci Sol Dergisi'nde yazılmış bir sözdür. Bugün bu sözün artık doğrudan bir talimata dönüştüğü açıktır; çünkü hareketin hiçbir kadrosu, artık Dayı var kolaycılığı içinde olamayacaktır. Çünkü böyle bir kolaycılık içinde olmak, aslında düpedüz sorumsuzluk içinde olmak anlamına gelir. Öyleyse nasıl düşüneceğiz; yukarıdaki sözleri günümüze nasıl uyarlayacağız? Şu cevabı düşünmek hiçbir kadro için zor olmasa gerek: Öyleyse; Dayı'nın öngörüsüne biz sahip olacağız. Dayı'nın iradiliğini biz göstereceğiz.

Bu anlamda, yine aynı yerde söylendiği gibi:

"Ve her kadro, bir önder için sıralanan tüm nitelikleri kendi önüne hedef olarak koymak durumundadır. Tüm... kadrolar.. en başta kendi yaşamlarında olmak üzere kendi alanlarında, inisiyatifleri, yetenekleri,

disiplinleri, özverileri, politik üretkenlikleriyle, çözümleyicilikleriyle, önder olmak zorundadırlar."

Tek Ülke...Tek Kişi...Tek Örgüt... Tarihin Akışını Değiştirebilir(*)

"Tek başına" tarih yazma iradesi gösteren ülkeler, örgütler, kişiler, zaten o andan itibaren çoğalmaya da başlamış olurlar.

...

Hayır dedi Lenin, "bu anlaşma imzalanmalı ya da ben çekiliyorum"... Devrimin arifesinde kritik bir andı. Yoldaşlarının çoğunu ikna edememişti, ama tarihsel haklılığından emindi. Bunu partili ve partisiz yoldaşlarına gösterebilmek için tek başına tavrını savundu, kendini ortaya koydu...

Evet dedi Mao, evet, Çin'de devrim, ancak kırlardan gelişecek bir halk savaşıyla mümkündür. Parti içinde uzun süre kabul görmedi Mao'nun düşüncesi... Ama o sabırlıydı, yazdı, savunduğu teorinin pratiğini örgütledi, er geç o devrimci çizgi, parti çizgisine dönüşecekti... Nitekim öyle oldu ve zafer, o çizgide elde edildi..

Bu defa yenildik, ama geri dönmek yok dedi Fidel. Moncada'daki askeri yenilgi, siyasi bir zafere, öncü savaşının çıkış noktasına dönüştü. Mahirler'in netleştirdiği Türkiye Devriminin Yolu'nun tasfiye edilmesine izin vermemeliyiz dedi Dayı. "Eski tüfek"ler vardı karşısında, ama onlar sinsiydi, riyakardı ve bundan dolayı cüretsizdiler.

Tek başına da olsa, ortaya koyacağı siyasi cüret ve irade, Parti-Cephe hareketinin tarihsel akış içindeki kesintisizliğini sağlayabilirdi.. Sonuçta da böyle oldu...

Tarihin akışı, Rusya'da, Çin'de, Küba'da, Türkiye'de ve daha dünyanın onlarca ülkesinde, en kritik anlarda, bir kişinin, bir örgütün veya bir ülkenin tavrıyla, doğru rotasına oturdu...

Kesintisiz bir savaş içinde dünya. Ezilenler ve ezenler, yerkürenin her santiminde sürekli savaş halinde. Yeniyorlar ve yeniliyorlar. Zaferler ve yenilgiler yaşanıyor karşılıkla...

1 Ocak 1959, Küba halkının, Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçisi Batista yönetimine karşı zafer günüydü. Dünya halklarının kutladığı en güzel yılbaşı günlerinden biriydi. Fakat zaferi kazanmış olmakla da bitmiyor savaş. Çünkü bu savaşın "nihai" sonucuna henüz çok var. Ve

(*) Bu yazı 04.01.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

oraya varıncaya kadar, zaferler de var, darbeler de... Oraya varabilmek, işte o darbelerin karşısında yılmamaktan, asla geri dönmemekten geçiyor. Bu da sınıflar mücadelesinde kararlılık dediğimiz, irade dediğimiz, inanç dediğimiz olgulara denk düşüyor.

9 Kasım 1989 günü, emperyalistler tüm dünyaya zaferlerini ilan ediyorlardı. O gün tüm emperyalist medya, canlı yayınlarıyla Doğu ve Batı Berlin'i ayıran duvarın yıkılışını milyonlarca insana izletiyorlardı.

Kapitalist Almanya ile sosyalist Almanya'yı birbirinden ayıran Berlin Duvarı'nın yıkılışını "sosyalizmin ebedi yıkılışı"na dönüştürmeye çalışıyorlardı. Dünya yalan bombardımanına tutulmuştu. Berlin duvarından koparılan parçalar müzelere konup, satışa çıkarılırken, "sosyalizm öldü" tezi kanıtlanmak isteniyordu. Duvarın yıkılışı, emperyalist dünyada sevinçle

karşılandı. Öyle ki, kapitalist Almanya'da okullar tatil edildi, o gün bayram ilan edildi. Kuşkusuz sevinçleri boşuna değildi; duvarın yıkılışını, Birçok sosyalist ülkedeki darbeler, karşı –devrimler ve kapitalizmin restorasyonu izleyecekti.

Revizyonizmin hakim olduğu Birçok eski sosyalist ülkede, Lenin ve Stalin heykelleri kaldırılırken, orak çekiçler, kızıl bayraklar, artık o ülkelerin sembolleri olmaktan çıkartılıyordu...

1989'da başlayan bu gericilik dalgası ve karşı-devrim rüzgarları, sosyalist ülkeler dışında da Birçok ülkeyi ve örgütü etkiledi. Sosyalist sistemle ittifak içinde emperyalizme karşı duran çeşitli ülkeler, küçükburjuva milliyetçi örgütler, ilk savrulanlar oldular. Marksist- Leninist olma iddiasındaki hareketler içinde de birçoğu ateşkes, silah bırakma, legalleşme kararları alarak veya örgütlerindeki sosyalist, komünist adlarını, orak çekiç gibi amblemleri çıkartarak, karşı-devrim rüzgarının önünde savruldular. Bu gericilik dalgası sürerken, kimileri, zavallı savruluşlarını mazur göstermek için emperyalizmin değiştiği gibi pespaye teoriler sürüyorlardı ortaya.

Velhasıl, bir yanda güçlü bir karşı-devrim rüzgarı, bir yanda onun önünde sürüklenenler.. Burjuvazi bu tablodan aldığı cüretle, "sosyalizm öldü" diye bağırıp duruyor, burjuva ideologları "tarihin sonu"nu ilan ediyor, sınıf mücadelesini mezara gömmeye kalkıyorlardı. Ve emperyalistler aynı pervasızlıkla herkese "teslim ol" çağrısı yapıyor, "Ya düşünce değişikliği, ya ölüm"ü dayatıyorlardı. İşte bu kuşatmaya, ideolojik- psikolojik ve kültürel saldırılara, açık işgal tehditlerine rağmen dünyanın bir ülkesinde, Romanya'da Çavuşesku diye bir önder çıktı ve

reddetti emperyalist darbecilere teslim olmayı. Onurlu bir sosyalist olarak öldü. Tek başına, o an için, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimleri durduramadı, kapitalizmin restorasyonunun önünü kesemedi, ama o büyük karşı-devrim rüzgarı önünde tek başına da kalsa, direnilebileceğini göstererek, "eksikliklerine rağmen onurlu bir sosyalist olarak" şehit düştü. Dünyanın bir başka köşesinde bir ülke çıktı; Küba gibi... Ülkemizi emperyalizme teslim etmektense, adayı batırırız diyebilme kararlılığını gösterdi. Dünyanın bir diğer köşesinde bir devrimci örgüt çıktı; emperyalist dünyanın lideri Bush'a "armağan olarak sunulmak üzere!" katledilen yoldaşlarının cesetleri henüz toprağa verilmemişken, bedeli ne olursa olsun, devrimi ve sosyalizmi savunmaya devam edeceğiz deme kararlılığını gösterdi. Başka yerlerden başka sesler eklendi bu ihtilalci çıkışlara. "Sosyalizm öldü", "elveda proletarya" çığlıkları arasında önüne gelen her şeyi silip süpürmek isteyen karşı-devrim rüzgarının önüne aşılmaz bir barikat örüldü. Bir ülke, bir örgüt, tarihin akışında, işte böyle bir tarihsel rol oynayabiliyordu...

"Tek başına" tarih yazma iradesi gösteren ülkeler, örgütler, kişiler, zaten o andan itibaren çoğalmaya da başlamış olurlar. Çünkü çoğalan, onların tek başına direnişi, benzerlerinin çoğalacağı tohumları atmış olur toprağa. Tek başına irade olabilenlerin mücadelesinde başkaları gelişme zemini bulur.

"Sosyalizmo O Muerte" (Ya Sosyalizm, Ya Ölüm!)

Her yeni yılın ilk günü, Küba devriminin yıldönümüdür aynı zamanda. Bu kez, Küba'da devrimin gelişimini değil de, Küba devrimimin, önderliğiyle halkıyla, sosyalist sistemi dağıtan emperyalist saldırganlık karşısındaki direnişini ele almakta yarar gördük.

Küba, yukarıda sözünü ettiğimiz tavrı alırken, tam bir emperyalist kuşatma altındaydı. Yıllardır zaten ABD ambargosu altındaydılar. Ancak diğer sosyalist ülkelerle ilişkiler, ambargonun zararlarını telafi etmeye yetiyordu... Ancak o ülkeler şimdi yoktu. Başta Rusya olmak üzere, kapitalizme dönerek emperyalist sisteme katılan ülkeler, Küba'yla eski ilişkilerini kestiler. Küba artık "tek başına"ydı. Bugün olduğu gibi yanıbaşında, Venezuella, Bolivya, Nikaragua gibi ülkelerin hiçbiri de yoktu. Bir yandan emperyalist kuşatma ve saldırılar, diğer yandan ciddi ekonomik sorunlar vardı. Kuşatma ve yokluklar, Küba halkına daha zor

ve özveri gerektiren bir yaşamı dayattı.

O yıllarda yaşananları, Küba halkının fedakarlıklarını hiç kimse unutamaz. Yiyecekleri bile yıllarca son derece sınırlı oldu. Ama Küba halkı, bu zorluklara yurtseverlik ve sosyalizm inancıyla katlanmasını, o zorlukları aşmasını da bildi. Küba, önderliği ve halkıyla topyekün bir ülke olarak öyle bir direniş gösteriyordu ki, Küba'ya giden karşı-devrimciler bile söyleyecek fazla söz bulamıyorlardı.

Saldırılara, hatta açık işgal tehditlerine karşın Küba, emperyalizme teslim olmamakta kararlıydı. O yıllarda belki de tarihin akışını değiştiren Castro'nun ağzından dökülen "Emperyalizme teslim etmektense bu ada'yı batırırız!" sözleriydi. Küba'nın direnişi, emperyalist haydutların "sosyalist sistemi tümden tasfiye" amaçlarının karşısında aşılmaz bir engel olmuştu.

Küba bu cüretli direniş kararını ilan ettiğinde yanında hiç kimse, tek bir ülke dahi yoktu. Bugün olduğu gibi, Venezuüella da yoktu, Bolivya da! Küba, "tek başına" meydan okuyordu emperyalizme. Emperyalistler için ise "Küba mutlaka teslim alınması gereken", "aşılması gereken" bir ülkeydi. Belki nüfus ve coğrafi alan açısından küçüktü. Ama emperyalizme kafa tutması, sosyalizmi savunması, dünya halkları için bir umut olması, kısacası, oynadığı misyon nedeniyle büyük bir güçtü.

Emperyalistler, Sovyetler'deki, Doğu Avrupa ülkelerindeki "büyük" başarılarına rağmen, "küçük" bir adanın sosyalist kalmasını hazmedemiyorlardı. Halen de hazmedememektedirler.

Sosyalizmde direnen bir ülkenin, emperyalist system için en büyük tehdit ve tehlike olduğunu biliyorlardı ve bu sınıf "bilinciyle", Küba halkına karşı sürdürdükleri ambargoda, ablukada hiçbir kurala uymadılar. Hiçbir insani değer veya herhangi bir uluslararası hukuk kuralı kaygısı taşımadılar. Fakat işte; Küba, bir ucundan girip işgal edebilecekleri bir Panama ya da Grenada değildi. Tüm Küba halkı elde silah savaşacak ve son Küba'lı şehit düşmeden o ada teslim edilmeyecekti. Kapitalist olmaktansa adayı"batırma" kararlılığı zaten kendi başına çok şey ifade ediyordu ve önderliğin kararlılığı, halkın örgütlülüğü emperyalistleri korkutuyordu. Bu kararlılık, bu örgütlülük sonucudur ki, Küba'yı yok edemediler. Küçük bir ada büyük bir direnişin mevzisi oldu. Sosyalizmi, emperyalist haydutların yanı başında savundu.

15 yıl kadar önce, yani henüz sosyalist sistemin yıkılışının çok yeni ve Küba'ya yönelik kuşatmanın alabildiğine ağır olduğu bir zamanda, "Umudu Savunuyoruz" adıyla Küba'ya yönelik bir dayanışma seferberliği

düzenlenmişti. Umudu savunma çağrısına uyan aydınından gazetecisine, işçisine kadar binlerce insan 93 Mayıs'ında Küba'daydılar. Gidenler, orada yılgın ve korku içinde bir halk değil, tersine, onca ekonomik soruna, emperyalist işgal tehditlerine rağmen, sosyalizmi sahiplenen bir halk gördüler. O zaman Küba'ya gidenler, şanslıydılar aynı zamanda; çünkü çok ender görülebilecek bir sahneye tanık olmuşlardı: Küba'nın başkenti Havana'da, 1 Mayıs 1993 günü, önderlerini ve sosyalizmi savunan 1 milyon Kübalı yı gördüler. Emperyalist kuşatmaya, "sosyalizm öldü" yalanlarına cevaptı o gün o meydan. O gün Küba'nın tüm şehirlerinde milyonlar ayaktaydı. Tek başına bir ülkenin kararlı direnişi, kuşku yok ki, tek başına kalmayacağı koşulların da yaratıcısı oluyordu. Bu "tek başına"lığın adeta tarihsel bir özelliğidir. "Tek başına" tarih yazma iradesi gösteren ülkeler, örgütler, kişiler, zaten o andan itibaren çoğalmaya da başlamış olurlar. Çünkü çoğalan, onların tek başına direnişi, benzerlerinin çoğalacağı tohumları atmış olur toprağa. Tek başına irade olabilenlerin mücadelesinde başkaları gelişme zemini bulur.

Sosyalizmin adada daima var olacağının, bunun için büyük bedeller de ödeneceğinin bilincinde olan Kübalılar'dan biri o gün duygularını şöyle ifade ediyordu: *"Belki gözlerimizi, çocuklarımızı, yaşamlarımızı kaybedeceğiz. Belki dünya bizim ölüme terk edilişimize ses çıkartmayacak, sonuna dek izleyecek yok oluşumuzu. Ama özgürlüğümüzü kaybettiğimizi göremeyecekler. Direneceğiz, evet, Küba için evet."* (11 Mayıs 1993, Cumhuriyet)

Devrim Koşulları Hiçbir Zaman 'İdeal' Olmaz!

Söylenecek buydu işte. O koşullarda yapılacak tek şeyi yaptı Kübalı önderler ve halk. Yıllarca aç kalma pahasına, ambargoya, kuşatmaya, ekonomik zorluklara karşı direndiler. Sosyalizmi savundular. Sosyalizmin en zor koşullarda bile savunulabileceğini gösterdiler.

"Koşullar uygun değil", "Tek başımıza kaldık", "bu koşullarda emperyalizme karşı koyamayız" diye düşünmediler. Umut işte bu tavırla varolmaya devam etti.

Küba, bu direnişin sonucunda bugün artık dünkü kadar yalnız ve tek başına değildir. Küba halkının verdiği moral ve güvenle, en başta Latin Amerika halkı emperyalizme direnişini sürdürdü. Emperyalizme direnme kararı alan her güç, Küba gibi bir ülkeyi yanında bulacağını biliyordu.

Bu, ilerici her yönetim için büyük bir güçtü. Bugün daha fazla sayıda ülke Küba'yla ekonomik, siyasi dayanışma gösteriyor. Küba artık tek başına değil. Amerika'ya karşı kendi içinde zayıflıkları da olsa, artık Birçok ülkenin ve halkın direnişi var. Kuşkusuz bunu sağlayan, tek bir ülkenin, tek başına olma koşullarında cüretle, kararlılıkla gerçekleştirdiği direniştir. Küba hem kendi direndi, hem diğer halklara, devrimcilere moral bir güç oldu.

Küba devriminin gelişimine bakıldığında, devrimin önüne çıkan her engelin büyük bir kararlılıkla, bedeller pahasına nasıl aşıldığına tanık oluruz. Gericiliğin ve karşı devrimin saldırılarının sürdüğü 90'lı yıllarda yeni bir sınama dönemi olmuştur. Ve Kübalı devrimciler, bu sınavdan bugüne kadar alınları ak çıktılar. Rusya'daki Büyük Ekim Devrimi ile dünya yeni bir döneme girmişti, ama öncesi zorluydu. Öncesinde kimi devrimin başarılamayacağını inanıyordu. Kimi tek bir ülkede sosyalizm olmaz düşüncesindeydi.

Bir örgüt, Bolşevik Parti, farklı düşünüyordu. Bir önder, Lenin, farklı düşünüyordu. Onlar, sadece Rusya'da, sadece Bolşevikler'in özgücü ve önderliği temelinde devrimi gerçekleştirebileceklerine inanıyorlardı . Devrimi izleyen yıllarda, emperyalist saldırılara ve iç savaşa rağmen, sosyalizmi “tek ülkede inşa edebileceklerine” de inandılar. Tarih böyle yazıldı. Dünyanın ezilen halklarına başarabileceklerini gösterdiler.

1990'ların dünyasında Küba'nın rolü de benzerdi. Dünya halklarına direnilebileceğini gösterdi. 1990'ların dünyasında silah bırakmayı, devrimi terk etmeyi, sosyalizmden vazgeçmeyi reddeden Devrimci Sol ve aynı tavrı paylaşan dünyadaki tüm Marksist-Leninistler, aynı rolü oynadılar.

Tek başınalık, bazen dünya çapında, bazen o ülkenin kendi sınıfları mücadelesi koşulları içinde çıkar karşımıza; bir bakıma “tek başına” kalınan 1984 veya 2000-2007 Ölüm Orucu süreçleri böyle süreçlerdir. Küba'nın direnmemesi veya ülkemiz devrimcilerinin 1984'lerde, 2000'lerde direnmemesi koşullarında tarih farklı yazılacaktı elbette.

Tarihin her döneminde, bir tek insan, bir tek örgüt ve bir tek ülke, tarihin akışını değiştirecek bir rol oynayabilir. Bu durum, sınıflar mücadelesinin doğasına da uygundur. Zira, sınıflar mücadelesinin hemen her alanında durum böyledir. Bir tek insan, bir tek örgüt, yeri ve zamanı geldiğinde “tek başına” kalmaya cüret edebilirse, “adayı batırma” karalılığını veya başka biçimlerde büyük bedeller ödemeyi göze alabilirse, rüzgarların karşısında durabilir, ve o rüzgarları tersine çevirebilir.

Devrimci süreçler, bu zorlu yolların aşılmasıyla zafere evrilir.

"Tek başına kalmak", "Tek başına yürümek" asla korkulacak bir şey değildir. O koşullar bizim irademizden bağımsız olarak ortaya çıkabilir. Devrim yürüyüşünün "ideal koşulları" yoktur. Devrim yürüyüşünü zafere kadar sürdürme kararlılığına sahipsek, gerektiğinde tek başına kalmayı, tek başınalığın getireceği büyük bedelleri ödemeyi de göze alacağız demektir. Başka türlü zafer şansı yoktur.

Dayı ve Dost-Düşman(*)

Devrimci hareketin 12 Eylül cuntasına karşı savaşı sürdüreceğini ilan eden ilk bildiri "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek" başlıklı bildiridir. Bu bildiriyi kaleme alan bizzat Dayı'dır. Ve onun elinden çıkan bu bildirinin son alt başlığı da şöyleydi: "DOSTLARIMIZ VE DÜŞMANLARIMIZ".

Cuntaya karşı mücadeleyi şekillendirirken, öncelikle ayırdedilmesi gereken buydu. Fakat bu gereklilik, elbette cunta dönemiyle de sınırlı değildi. Parti programının daha başında da "BU SAVAŞTA HALKIN DÜŞMANLARI ŞUNLARDIR" diye bir alt başlık yer almaktadır. Bu da belli bir anlayışın ifadesidir.

Dayı'nın tüm siyasal yaşamında, geliştirdiği tüm politikalarda bu iki kavram –dost ve düşman– son derece belirleyici bir yer tutar.

Sonuçta, "devrimde sınıfların mevzilenmesi" diye adlandırdığımız olgu da, dost ve düşmanların tanımlanmasıdır esas olarak. Keza, sol içi ilişkilerin, tavırların değerlendirilmesinde de ölçü, dostluk ve düşmanlık kavramlarına yüklenen anlamla belirlenir.

Açık ki, dostunu düşmanını bilmeyen, kime sırtını yaslayabileceğini, kimle hep karşı karşıya olması gerektiğini kestiremez. Eğer dostluk ve düşmanlık muğlaksa, hata kaçınılmazdır.

Dayı, bir yazısında şöyle diyordu bu konuda: *"Düşmanını iyi tanımayan bir devrimci neyi nasıl yapacağını da iyi bilemez. Bir anlık gaflet, ihmal, düşmanı yanlış değerlendirme, düşmanın üzerimize gelmesi darbe vurması için yeterlidir ...*

Burjuva ideolojisi ile her türlü bağ koparılamazsa nihai, sonuçta onların etkisi altına girmek, sisteme angaje olmak kaçınılmaz hale gelir." (2002 Yılı Yeni Yıl Mesajı)

2003 mesajında da şöyle devam ettiriyor bu vurguyu: "'Düşman ve biz' konusunda ideolojik olarak net olursak, bu gerçekleri çok daha iyi kavrar, sınıf mücadelesindeki uyanıklığımızı diri tutarız. Aksi halde tuzaklar bizi bekliyordur."

1999'daki bir yazısında bu gerekliliğin nedenini şöyle ortaya koyar:

(*) Bu yazı 18.01.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

"Düşmanı iyi tanıyan onun yöntemlerini de iyi bilir. Neyi yapıp yapmayacağını da iyi bilir. Düşmana fırsat vermez." (Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

Netlik şarttır. Çünkü, *"Devletin karşısında nasıl duracağız, dost kim, düşman kim, belirsiz hale gelince, düşmanın ve dost güçlerin de neyi niçin yaptığı üzerine bütün değerlendirmeler yanlış şekillenecektir."* (Halk İçin Kurtuluş Sayı:14, 18 Ocak 1997)

Sanırız yukarıda farklı zamanlardaki yazılarından yaptığımız alıntılar, Dayı'nın dostun ve düşmanın bilinmesi, netleştirilmesi konusuna verdiği önemi göstermeye yeter.

Dostluk Nedir?

Dostluk ve düşmanlık konusuna sık sık değinirken, buna ihtiyaç duymasının en önemli nedenlerinden biri, özellikle "dostluk" kavramının solda alabildiğine belirsizleşmesiydi.

"Birçok şeyde olduğu gibi, dostluk kavramının da içeriği boşaltılmış, ne olduğu belirsiz hale gelmiştir...

Pratikte bunun yansımaları, ya çok çarpık ya da dostlukla ilgisi olmayan bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Feodal dostluklar, sıradan dostluklar... Birçok dostluk biçimi vardır. Ve hemen hepsinin özü, kötü ve acı günde, zayıflık ve güçsüzlük durumlarında dayanışmayı ve korumayı ifade eder. Devrimciler açısından ise dostluk, düşmanın karşıtıdır, düşman karşısında birbirine sahip çıkmak, birlikte olmak, sahiplenmektir. Hiçbir sol siyasi yapı veya grup kendisine yontmadan...

Kim kime nasıl sahip çıkıyor, nasıl dayanışma yapıyor, gerçekten düşmanın saldırıları karşısında dostluğun gereklerini yerlerine getirebiliyor muyuz? Veya ne yapıyoruz? Diye düşünmek zorundadır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Bu çağrı kuşku yok ki tarihsel bir çağrıydı. Ve aynı zamanda da güncel. Bugün de halen geçerli bir çağrı bu. Çünkü Dayı'nın yukarıda işaret ettiği sorun hala varlığını sürdürmektedir.

Dost ve düşman kavramları sol arasındaki ilişkiler açısından son derece önemli ve belirleyicidir. Sol içi ilişkilerde tarihsel sahiplenişler ve tarihsel olumsuzluklar, bu kavramın doğru kavranıp kavranmamasına göre şekillenir. Sol açısından dostluk, her şeyden önce düşman karşısında ortak tavırdır. Dayı, bu noktanın temel olduğunu belirterek, hiçbir strateji, yöntem, taktik farklılığının bunun önüne geçmemesi ge-

rektiğine vurgu yapar: *"Siyasi bir yapı, emperyalizme ve faşizme karşı savaşan, hatta muhalif olan yapıların izlediği yolu, taktikleri beğenmeyebilir, yanlış bulabilir. Hatta, anarşist, terörist olarak da değerlendirebilir. Ama bu örgüt ve gruplar emperyalizme ve faşizme karşı konumlarını sürdürüp savaşmaya devam ettikçe, dost saflarındadırlar. Dostluk, özenli bir ilişki, özellikle de düşman karşısında birliktelik demektir. Bunun dışına çıkanlar, düzenin yanında saf tutmuşlar demektir."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 20, 24 Haziran 1995)

Bir başka yazısına koyduğu başlıkta da aynı konuyu daha kalın çizgilerle anlatır: *"Dostluk Sahiplenmektir, Düşman Karşısında Birlikte Olmaktır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Bu kadar. Gerisi işin biraz da ayrıntısıdır.

Dostluğa Darbe

Dostluğun gözetilmemeye başlanması, bir yerde siyasi anlamdaki savrulmalara paraleldir. Özellikle 1990'lardan itibaren emperyalizme ilişkin tespit ve tutumların değişmesine bağlı olarak nasıl ki ilericilik, gericilik, muhafazakarlık gibi kavramlar, tam tersine çevrilmişse, dostluk, düşmanlık kavramları da çarpıtılmış veya unutulmuştur. Dostluğu unutturan sadece emperyalizm konusundaki savrulmalar değildi elbette. Grupçuluk, rekabetçilik, faydacılık, solun bünyesindeki hemen tüm zaaflar, sonuçta dostluk ilişkilerine de büyük zararlar veriyordu. Devrimci hareketin karşı karşıya kaldığı darbe süreci, Dayı'nın sola karşı, dostluk açısından en ağır eleştirileri yönelttiği, solun dostluk anlayışın sorguladığı bir dönemdi: *"Üslupta, tavırda, birlikte mücadelede düşmanı unuttular. Görünüşte, hala dostuz diyorlardı.*

Böylesi dost düşman başına, bu nasıl dostluktur. Dostluk buysa düşmanlık nasıl bir şeydi?" (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Darbe süreci, solun düşmanca tavrını, doğrudan Dayı'ya yönelttiği, Dayı'ya ilişkin çirkin spekülasyonların solda alabildiğine yaygınlaştırıldığı bir süreçti. Fakat Dayı, o süreci takip eden yıllarda da solun birliğini sağlamaya çalışan, solda devrimci bir dostluk ve birlik anlayışını yerleştirmeye çalışan kişiydi. Darbe süreci, solun, kendi dostların nasıl sırtından vurabilecek bir dejenerasyon içinde olduğunu göstermişti ve bu da devrim cephesini yaratma ve devrimi gerçekleştirme iddiasındaki bir hareket için, sola sırtını dönme gerekçesi değil, ama sola karşı ideolojik

mücadeleyi yoğunlaştırma gereğini ortaya koyan bir göstergeydi. Nitekim devrim iddiasına sahip bir önder olarak Dayı da böyle yapacaktı.

Darbe süreci dostluk açısından, dostluğun nasıl olamayacağının karakteristik bir örneği olarak, kuşkusuz daha yıllarca unutulmayacak bir örnektir.

Solda dostluk denilince unutulmayacak bir örnek de, 1971-72'de yaşanmıştır. İşte o örnek üzerine de şöyle der Dayı: *"THKP-C ve THKO'nun düşman karşısında birlikteliği, aynı üsleri paylaşmaları, aynı hedefte birleşmeleri ve Mahir Çayan'ın... Denizler'in idamı Türkiye Devrimci Hareketi'nin prestijidir... deyip buna uygun politikalar ve eylem taktikleri geliştirip, kendi hayatını da feda etmesi, dünya devrimci hareketlerinde az rastlanan ve herkesin hiçbir komplekse kapılmadan örnek alabileceği tavırlardır. Devrimci dostluğun, düşman karşısında birlikteliğin özü bu olmalıdır. Böyle düşünüyoruz. ... Bu konuda herkesin öğrenmesi gereken ve sorgulaması zorunlu olan çok şey olduğuna inanıyoruz."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

1990 ortalarında KÇSKK(Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu) Tüzük Kurultayı'na faşist MHP, ihbarcı İP ve düzen partisi CHP de "baş konuklar" olarak davet edilmişti. Bu davet de solda dostun ve düşmanın birbirine karıştırılmasının çarpıcı örneklerinden biriydi. Dayı bu olaya da değindiği bir yazısında, sorunu şöyle ortaya koyuyordu: *"Bu üç grubun [daveti yapan reformist gruplar kastediliyor] dost ve düşman kavramları belirsizdir. İzledikleri çizgi bu sonucu doğurmuştur. Yıllardır 'taktik' adına, bu tür politikalar revaçta olmuş ve uygulanmıştır. ... İdeoloji, ilke değil, faydacılık egemendir. Her şey kaba faydacılığa göre şekillenmiştir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 25, 30 Aralık 1995)

Burada da vurgulandığı gibi, solda dostlukları, düşmanlıkları birbirine karıştıran en önemli etkenlerden biri faydacılıktır. Bir diğeri de kuşku yok ki, düzeniçileşmektir. Düzene güven vermeye yönelik icazetçi bir çizgiyi uygulamaya başlamaktır. O durumda da yine dost düşman karışacaktır.

Bu karışıklığa bir başka örnek, Kürt milliyetçi hareketlerin ilişkileridir. PKK'nin Barzani ve Talabani hareketleriyle arasındaki ittifakları ve çatışmaları değerlendirdiği bir yazısında, dost düşman anlayışındaki belirsizliğe veya pragmatizme dikkat çeker tekrar: *"Politika ve taktiklerinde, kimin ne zaman dost ve düşman olduğunun belirsiz olduğu Ortadoğu politikalarına göre hesaplar yapmaktadır. Bu nedenle, bugün dost*

olanların yarın düşman ve işbirlikçi olmaması için hiçbir neden yoktur. Bu politikalardan ve taktiklerden vazgeçilmesi için anlayış değişmelidir. Anlayış değişmedikçe de, taktik adına bugün işbirlikçi denilenler, yarın dost, bugün dost denilenler ise, yarın işbirlikçi ve hain olacaklardır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 9, 9 Eylül 1995)

Dosta dost, düşmana düşman gibi davranmak, vazgeçilmez ilkedir Dayı'da.

Bir örnek:

Dayı'nın soldaki "dostluk" anlayışını en kalın çizgilerle yansıtması bakımından bir olayı örnek olarak aktarmak istiyoruz. Aslında, benzer birçok olay vardır, ama hepsini aktarmak mümkün olamayacağı için biriyle yetineceğiz.

1995 yılıdır. İstanbul'daki Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, 2 Temmuz katliamıyla ilgili Ali Sami Yen Stadı'nda bir Anma Gecesi düzenlemişlerdi. Fakat solun çeşitli kesimlerinin sorumsuz yaklaşımları nedeniyle gece, amacından saptırılmış, örgütlerin reklamlarını yaptığı bir pazara dönüşmüş, geceyi düzenleyenler ve grupların kendi aralarında çeşitli sorunlar çıkmıştı. Oligarşi de hemen "sol birbirini yiyor" tarzında haberlerle, bu durumu kullanmakta gecikmemişti.

Dayı, bu gecenin arkasından yayınlanan konuya ilişkin bir yazısında, *"herkes, kendisine sormalıdır. Ne kazanıldı? Devrim ne kazandı? Geceyi düzenleyenler dostumuz mudur? Dostumuzsa gerçekten dostluğun gereklerini yerine getirebildik mi? Getirmedikse neden?"* diye sorarak, dostluk konusunda, sol için bugün de çok öğretici olan şu değerlendirmeyi yapıyordu. İlgili bölümü olduğu gibi aktarmakta yarar var: *"Geceyi düzenleyenler, herkesin kendi kıstaslarına göre... hatalar yapmış olabilirler. Hatta yer yer, düşmana koz veren... tavırlar içerisine de girebilirler. Tüm bunlara karşın, hala onları dost olarak görüyorsak, orada sınırsız davranış özgürlüğü doğamaz. Doğru gördüklerimizi, ikna etmeye çalışarak, geceyi sabote edici, düşmanın saldırılarına ve demagojilerine davetiye çıkartmadan yapmak zorundayız. Ola ki, gece sahiplerini, yapmak istediğimiz hiçbir konuda ikna edemeyebiliriz. Bu koşulda da onlara rağmen, istediğimizi yapma hakkına sahip olamayız. Dost görüyorsak, hala gerici ve düşman olarak görmüyorsak, yapılması gereken; yer yer gerici zemine düşseler bile, onları bu zeminden çıkarmaktır. Bunu zorla veya olumsuz görüntüler yaratarak yapmamız*

mümkün değildir. Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri'nin düzenlediği bu gecede de, geceyi düzenleyenler, bu olumsuz tavırlar nedeniyle daha olumlu bir çizgiye gelmemiş, tersine oligarşinin solu teşhir ettiği gibi onlar da bu doğrultuda propaganda yaparak halk kitlelerini, özellikle de Alevi inançta ve henüz yeterince politize olmamış halk kesimlerini sola karşı şartlandırmaya çalışmaktadırlar. Özetle, bu tavırların sonuçları düşmanın kâr hanesine yazılmıştır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Tekrar tekrar altını çiziyor; eğer dost görüyorsak, yapılacak olan bellidir. Dostluk soyut bir kavram değildir. O sol içi ilişkilerde, kendini somutlamalıdır. Dayı işte bunu gösteriyor yukarıdaki örnek üzerinden. Olay kendi başına "büyük" ve "önemli" görülmeyebilir, ama Dayı'nın ortaya koyduğu anlayış, sol için tüm ilişkileri kapsayacak bir anlayıştır.

Bugün, bizi en çok eleştiren siyasi hareketlerin de, bizim en çok eleştirdiğimiz siyasi hareketlerin de, bu eleştirilere rağmen bize güven duyabilmesi, bunun sonucudur.

Devrimci hareketi, sol içi çatışmanın dışında tutan da işte bu anlayıştır. Dostumuza dost gibi davranmak, bizim için ne pragmatik bir hesap, ne göstermelik bir davranış değil, bir anlayış meselesidir.

İdeolojik mücadele zemininde yerden yere vurabiliriz. Ama dostluğun gereklerini yapacağımızdan da kimsenin şüphesi olmaz.

Dayı, sözünü ettiğimiz yazıyı şu tespitlerle sonuçlandırmıştı: *"Dost gördüğümüz güçlerin düzenledikleri eylem, program ve disiplin anlayışlarına katılmasak da, onların bu program ve disiplinlerini bozacak davranışlardan uzak durmalıyız. Zorla pankart açmak, slogan atmak, gösteri yapmak, kavgaya neden olmak, devrimciliğin ve dostluğun gereği olamaz. ...*

Halk kitlelerine, devrimcilerin, birbiriyle rekabet eden, reklam için didişen güçler olmadığını, tersine dostlarını her koşulda destekleyerek, yanlış olanları ise, uygun zeminlerde eleştirerek göstermeliyiz.

... her vesileyle kavga çıkartma ve birliği parçalamalar pahasına, reklam peşinde olanlar, devrimci iktidar bilincinden uzaktırlar. Bu nedenledir ki, solun küçümsenemeyecek bir kesimi dostluğun içeriğini boşaltmış, eylem ve güç birliklerinin önünü tıkamış, birbirlerinin açığını yakalayıp teşhir etmek için fırsat kollayan tavırlar içerisine girmişlerdir." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Dayı, bu noktada öylesine kesin ve kalın çizgilere sahiptir ki, 1 Mayıs 1996'da yaşanan kimi olumsuzluklara rağmen, bu olumsuzlukları

en sert biçimde eleştiren de yine devrimci hareket olmasına rağmen, ayrımın bu noktada yine dost düşman temelinde yapılması gerektiğine vurgu yapmaktaydı: *"1 Mayıs alanındaki kimi grupların sorumsuz davranışları sol ve devrimci iddiasında olan hiçbir örgütü düşman saldırısı karşısında '... aman bulaşmayalım' tavrına itemez. Bu tavır, açıkça düşmana 'biz farklıyız, bize dokunmayın, onlara ne yaparsanız yapın' demektir. EP ve ÖDP'nin 1 Mayıs'taki tutumu tastamam budur."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 51, 29 Haziran 1996)

Bu olumsuzlukların türlü türlü biçimleri, sık sık solun karşısına çıkıyor ve Dayı, yukarıdaki yazıdan kısa bir süre sonra yine bu konuya dönme ihtiyacı duyuyor: *"Dostluklar ve düşmanlıklarda ölçü, kendi çıkarlarına hizmet edip etmemesidir. İşte ölçü, kendi örgüt çıkarı olunca ve her şey bu temelde düşünülüp buna uygun politikalar ve taktikler çizildiğinde ve de her örgüt, grup aynı anlayışla hareket ettiğinde, içinden çıkılmaz bir kargaşa, rekabet, subjektivizm ve nihayetinde çatışma, şu veya bu şekilde birbirini tasfiye etme faaliyeti kaçınılmaz hale gelir. Geçmiş, bu durumun çok çarpıcı ve acı örnekleriyle doludur." (Zafer Yolunda* Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Peki ne yapılacak? Birliklerin önünü tıkayan bu anlayışlar nasıl aşılacak: Aslında cevabı çok karmaşık değil. Söz yine Dayı'da: *"Bu didişmelerden çıkılmadıkça ne dostluk, ne eylem ve güç birlikleri gelişemez.*

Sol, dostluğu, dayanışmayı, birbirleri için özveride bulunmayı öğrenmeden birlikte savaşamaz. Öğrenmeliyiz." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

İç düşman-Dış düşman

Dayı'nın "düşman" kavramı içinde "iç düşman" da özel bir yer tutar. Bu kısmen ayrı bir konu olmakla birlikte, bu başlık altında kısaca değinelim. İç düşman, bize burjuvaziden kalan veya gelen, mücadelemizi zayıflatan herşeydir. Şöyle der: "Zaaf ve eksik" diye adlandırdığımız bu düşmana karşı mücadeleyi günlük yaşamımızın sorgulanmasına kadar indirgeyip, her gün üzerinde durmak zorundayız. ... muhasebesini yapmazsak içimizdeki düşman veya kurt, gözle görülmeyen bir biçimde ama her gün devrimciliğimizin küçük bir parçasını alıp götürerek bizi düzene doğru itecek ve yok edecektir, içimizdeki iç düşmanın büyümesi, güçlenmesi ve düşmanla aynı cepheden saldırıya geçmesi böyle bir

seyir izler." Kimse bu düşmanı küçümsememelidir. Küçümsenmesinin sonuçlarını devrimci hareket, darbe döneminde yaşamıştır. Ki bu dönem, iç düşmanın dış düşmana dönüştüğü dönemdir. İşte bu tarihsel tecrübenin ışığında da şu tesbitleri yapar Dayı: *"Yüzlerce insanın küçük hata ve zaafları, disiplinde-yaşamda, savaşta yüzlerce kural ve ilke hatası demektir. Dolayısıyla, düşmana verilen yüzlerce koz demektir. İç düşman, önlem alınmadığında önce bireyleri, bireyler de örgütü kuşatarak, etkisiz hale gelmesini sağlayacaktır. Adının iç veya dış düşman olması çok önemli değildir. Önemli olan, niçin 'düşman' olarak adlandırdığımızdır.*

Savaşımızı gerileten, disiplinimizi gevşeten, moral ve coşkumuzu düşüren, birliğimizi parçalayan, ideolojimizi geriletip sağa çekmeye, günlük yaşamda yozlaşmayı hakim kılmaya çalışan, küçük burjuva yaşantısını dayatanlar... düşmanımız, tersi ise dostumuzdur. Bu yanıyla iç ve dış düşman arasında kalın duvarlar yoktur. Fark şudur, bilinç ve eğitim eksikliğinden zaafa düşenler, içlerinde iç düşmanı yaşatanlar, doğru devrimci bir müdahaleyle iç düşmanın etki alanından kurtarılıp kazanılabilirler. ... Dış düşmanı ise, eğitip dönüştürme şansımız ve olanağımız yoktur. Bu noktada dış düşmana karşı cepheden tavır almak zorunludur." (Kongre Raporu'ndan)

Dayı'nın değişmeyen öğüdü:
Düşman cephesini daralt, dostlarını çoğalt!

"Düzene karşı mücadele etmek isteyen hak ve özgürlük arayışı içerisinde olan bütün kesimleri örgütleyip, düzene karşı mücadele ettirme çabası içerisinde olmalı, düşman cephesini mümkün olduğu kadar daraltıp, saflarımızı genişletebilme yeteneğini gösterebilmeliyiz." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 17, 4 Kasım 1995)

Bir başka yerde aynı konuda şunu söylüyordu:

"İktidar bilincimiz her zamankinden çok daha güçlü olmak zorundadır. İktidar bilincimizin güçlü olması, her gün varlığımıza kasteden... düşman cephesini daraltmak ve halk cephesini genişletip güçlendirecek perspektifler ve taktiklerle savaşmayı öğrenmek demektir.

Ülke genelinde bütün bölge ve alanlarda dost kim, düşman kim, kimleri tarafsızlaştırabiliriz, kimleri yanımıza çekebiliriz sorununu, düşman cephesini mümkün olduğu kadar daraltmak ve güçsüzleştirmek anlayışıyla ele almalıyız." (Halk İçin Kurtuluş, Sayı: 6, 16 Kasım 1996)

Devrim böyle ilerler çünkü.

Sonuç olarak, dostu düşmanı tanımak, dosta dost gibi, düşmana düşman gibi davranmak, kavgada zafere yürümenin olmazsa olmazlarından biridir.

Solun bunları ne kadar dikkate aldığı, alsa bile grupçuluk, rekabetçilik gibi hastalıklarını aşamadığı sürece bunları teorik olarak kabul etmelerinin fazla anlam taşımadığı ortadadır. Ama yine de şunu söyleyebiliriz ki, Dayı'nın bu konudaki sürekli çabaları, birincisi, dostluk ve düşmanlık kavramlarının teorik olarak daha net sınırlarla ortaya konulmasını sağlarken, ikincisi bu konuda sol açısından en azından uyarıcı olmuş, devrimci hareketin kadroları ve taraftarlarında ise, hiç kaybolmayacak bir bilinç oluşmasını sağlamıştır. "*Dosta dost, düşmana düşman gibi davranmak"* vardır bu bilincin temelinde.

Dayı'nın bize öğrettiği ve bizim de yürüyüşümüz boyunca ısrarla uygulamaya devam edeceğimiz anlayış budur.

Dayı ve Adalet(*)

Yönetici insan, kendi duygularını ön planda tutmayan, çifte standartlı olmayan, devrimci adaleti herkese eşit uygulayan insandır.

*

Halka değer vermeyenler, halkı dinlemeden yönetmeye kalkanlar, halkın adalet duygusunu incitenler, halkın güvenini kazanamazlar.

*

"Herkesten çok çalışmayan, başarma tutkusunda ısrarlı olmayan bir yönetici, başkalarından aynı şeyleri isteyemez, istememelidir."

Adalet, Dayı'yla büyük ölçüde özdeşleştirilmiş bir kavramdır. Bu özdeşleştirmenin pratikte iki temel kaynağı vardır. Birincisi, "halkın adaleti" olarak simgeleşen bir eylem çizgisinin ve döneminin bizzat örgütleyicisi olmasıdır.

Özdeşleştirmenin ikinci kaynağı, Dayı'nın örgütsel ilişkiler içinde adalete verdiği büyük ve sürekli önemdir. Kendisi kadrolara karşı adaletli davranma konusunda alabildiğine hassas olurken, kadroların da kendi altındaki insanlara karşı adaletli davranmasına hep özel bir önem verdi. Çünkü adalet, sosyalizmin de, sosyalistliğin de temeliydi bir yerde. Adaletsiz olanlar, yeni bir toplumun kuruluşuna önderlik edemezlerdi. Bu yüzden, Dayı'nın en tahammülsüz olduğu konulardan biri, yöneticilerin adaletsizliği olmuştur. Yöneticinin adaletsizliği aynı zamanda "örgüt adına" adaletsizlikler yapılması demekti ki; adaletsizliğiyle tanınan bir örgütün, kadrolarda, kitlelerde bir güven yaratması söz konusu olamazdı. Şöyle de denilebilir, adaletsizlikle damgalanan bir örgüt, gelişme, kitleselleşme ve devrim yapma, yeni bir toplum inşa edebilme şansını kaybetmiştir. Bundan bir abartı yoktur ve Dayı, adaletin taşıdığı bu büyük önemi, hareketin tüm kadrolarında içselleştirme çabasında olmuştur hep.

Hem devrimci mücadelenin "adalet" talebine cevap veren bir seyir izlemesi, hem de örgüt içi işleyişte, örgütün halkla ilişkilerinde adalet ölçüsünün şaşmaz bir çizgi haline gelmesi, Dayı'nın önderliğinin en önemli yanlarından ikisi olmuştur.

(*) Bu yazı 01.02.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

Dayı'nın hareketi yönettiği onlarca yıl içinde, mücadelenin gelişimi açısından zorunlu hesaplaşmalar sırasında ağır eleştiriler yaptığı, şu veya bu biçimde cezalar verdiği ve nadiren de olsa, hareketten ihraç ettiği insanlar olmuştur. Bunların içinde kendi hatalarını, eksikliklerini görmemekte ısrar ederek Dayı'yı eleştiren, hatta ona kızanlar da olmuştur elbette. Fakat şu bir gerçektir ki, bu hareketten ayrılan, atılan herkes, Dayı'ya ve Hareket'e birçok şey söyleyebilir ama kimse "bana adaletsizlik yapıldı " diyemez.

Bu, Dayı'nın onlarca yıllık pratiğinin, onlarca yıl içinde bu konuda yarattığı güvenilirliğin bir ifadesidir.

Onun sözleriyle, *"bize her şeyi diyebilirler, desinler, ama kimse bize 'adaletsiz' demesin, kimse 'bize adaletsizlik yapıldı' diyemesin."* Nitekim böyle oldu. Hareketten atılmış veya çeşitli biçimlerde ayrı düşmüş insanların Dayı'nın tabutu karşısında gösterdikleri içten saygı da onun bu yanının bir sonucuydu. Fakat bu Dayı için asla "kişisel" bir özellik olmakla sınırlı bir konu değildi. Bunu özel olarak vurgulamalıyız. Adalet de, adaletli olmak da, Dayı için bunların çok ötesinde bir anlama ve bunun çok ötesinde bir öneme sahipti.

O önemi yine onun bu konudaki deyişlerinden hareketle şöyle tarif edebiliriz: Adalet, bugün, halka karşı bazı suçların hesabını sormaktan çok, geleceği kurmakla ilgili bir sorundur. Onunla siz yalnızca bugüne ait bir sorunun bugün için çözümünü ortaya koymuş olmaz, geleceğe ilişkin de bir anlayışı ortaya koymuş olursunuz. İşte bu nedenledir ki, Dayı özellikle yöneticiler tarafından bir adaletsizlik sergilendiğinde "bu halinizle halk size nasıl güvensin, bu şekilde sosyalizmi nasıl kurabiliriz?" eleştirisini yapardı en başta.

Hareketin Mayasında "Adalet" Var. Devrimci Hareket'in siyasi arenaya çıktığı 1978, faşizmin hayatın her alanında terörünü tırmandırdığı, halkın can güvenliğini ortadan kaldırdığı bir dönemdi. "Kitlelere devrimci adaletimizi bugünden göstermeliydik" diye düşünüyordu Dayı. Ve bu düşünce, anti-faşist mücadelede devrimci hareketin solun diğer kesimlerinden farklılığını da oluşturacaktı. Bu dönemde faşist teröre karşı gerçekleştirilen misilleme eylemleri, kitlelerin hesap sorma özlemine, adalet özlemine cevap veriyor, kitlelerde güven yaratıyordu. ('90 atılımında da, adalet eylemleri, halk düşmanlarının cezasız kalmayacağını gösterip, her koşulda mücadelenin süreceğini, devrimci hareketin yok edilemeyeceğini göstererek aynı misyonu yüklenecekti.)

Hareketin mayasındaki adaletin bir yanı buydu. Bir başka yönü

daha vardı bu mayanın. Devrimci eylemlerin, açık, bariz hedefleri vurması noktasında çok çok hassas davranılmıştır. Dayı, bunlardan ikisini Kongre'deki tarihi konuşmasında şöyle anlatır: *"Devrimciler, koşullar ne olursa olsun, yarınki devrimci iktidarın kurucuları olarak devrimci adalet konusundaki hassaslıklarını gösterebilmelidirler. Bu anlayışımız nedeniyledir ki, hemen tüm soldan farklı bir çizgi izleyerek bastığımız, silahsızlandırdığımız karakollarda dahi suçlu, suçsuz ayrımı yaptık. Bu devlet gücüdür diyerek insanları taramadık. Yoldaşlarımızı katleden faşist devlet güçleri içerisinde bizzat katilleri bulup cezalandırdık.*

... Örneğin 1979'da... bildiri dağıtmaktan dönen bir grup arkadaşımızı silah çekerek teslim alan Kağıthane Jandarma Karakol Komutanı Başçavuş faşist Erdal Görücü, teslim olmasına rağmen arkadaşlarımızdan Hüseyin Aksoy'u şehit etmiştir. Bu olay üzerine bölgede geniş bir kampanya açılarak faşist Erdal Görücü'nün cezalandırılacağı halka duyurulmuş... Bir süre sonra bizzat Erdal Görücü bulunarak cezalandırılmıştır.

Yine ... bir yağ kamyonunun kaçırılıp halka dağıtılması sırasında Şişli Emniyet Amirliği'ne bağlı bir ekibin müdahalesiyle karşılaşılır. Ekipteki üç polis silahlı müdahaleyle katletme yanlısı olmazken, ekipte bulunan İsmail Top adlı polis, Hüseyin Taş adlı yoldaşımızı şehit etmiştir. ... Hareketimizin devrimci adalet anlayışını bildiklerinden, bizzat bu ekipte bulunan polisler gerçek katilin ismini hareketimize ulaştırmışlardır. Katil İsmail Top da halka duyurulmuş ve cezalandırılacağı belirtildikten sonra, başka kimseye zarar verilmeden bulunup cezalandırılmıştır."

Dayı bu örnekleri aktardıktan sonra, bu yaklaşım biçiminin farklı koşullarda "lüks" görülebileceğini belirttikten sonra, neden böyle davranıldığını, bu anlayışın politik özünü şöyle ortaya koyar: *"... devrimci bir hareketin doğuşunda, halka kendini kabul ettirmesinde ve esas olarak kadroların devrimci adaleti içselleştirmesinde, devrimci iktidarın adalet anlayışını yansıtmasında [bu eylemler] çok önemli role sahip olmuşlardır. Bu anlayış geliştirildiğinde dost ve düşman seçiminde, dost güçlere değer vermede, insanları kazanmada, halka yaklaşımda olgunluğu, kendi özgücüne güveni, şiddete ve güce tapmamasını da beraberinde getirecektir."*

Peki bu anlayışa sahip olunmazsa ne olur? Bunun cevabı aslında iktidar iddiasıyla, sosyalizm perspektifiyle ilgilidir. Şöyle der Dayı bu noktada: *"Tersi düşüncede olanlar ise, ellerine şiddet araçlarını ve*

gücü geçirdiklerinde suçlu suçsuz ayrımı yapmadan, giderek karşı-devrimci yöntemleri kullanmaya, halka ve kendi dışındaki devrimci, sol güçlere değer vermemeye kadar varırlar. Politikayı silahların belirlediği, devrimci olmayan bir çizgiyi devrimci görünümle uygulayarak halkı terörize ederler..."

Nitekim başta "sol içi şiddet"e yönelim olmak üzere, solda bu anlayışın çeşitli biçimlerdeki tezahürleriyle karşılaşılmıştır. Ve eğer devrimci hareket sol içi şiddetin dışında kalabildiyse, bunun aynı zamanda bu adalet anlayışıyla da ilgisi vardır.

Devrimci hareketin mayasında işte bu sağlam, şaşmaz adalet anlayışı vardır. Bu mayayı Türkiye devrimine çalan usta Dayı'dır ve övünçle söyleyebiliriz ki, bu maya bu harekette tutmuştur.

Adalet ve Sosyalizm İddiamız

Kuşku yok ki, biz, günü birlik politikalar uygulayan, günü birlik amaçlar peşinde koşan bir hareket değiliz. Biz devrimi amaçlıyoruz; devrimse kitlelerin eseri. O halde, devrimi gerçekleştirmenin tek yolu, kitleleri kazanmak ve savaştırmaktır. Ana halka budur. İşte adalet burada belirleyici bir önem kazanır. Kitlelerin bize güvenmesi demek, çeşitli unsurların yanı sıra, adaletimize güvenmesi demektir. Dayı'ya bırakıyoruz sözü: *"Halk bizim her türlü davranışımızı, sözlerimizi, yaptıklarımızı şimdiye kadar düzen partilerinden öğrendiği ve bizzat gördükleriyle kıyaslayarak sonuca varacaktır. Kim bunlar? Şimdiye kadar gördüklerinden farkları nedir? Gerçekten kendilerini sömürenlerden, aldatanlardan farklı mıdır sorularını bizim her adımımızda soracak ve cevap arayacaktır."* İşte bizim yönetme tarzımız, adalet anlayışımız, kitlelerin bizde ne cevap bulacağını da belirler.

Halka değer vermeyenler, halkı dinlemeden yönetmeye kalkanlar, halkın adalet duygusunu incitenler, halkın güvenini kazanamazlar. *"Bu hataların özünde –diye devam ediyor Dayı–burjuvazinin yönetme tarzını taklit etme, insanlara değer vermeme ve onları aşağılama vardır. Halkın katkılarını sağlayabilmek... ancak, oluşturulacak güven ve inançla mümkündür. Bu yapılmadığında kitleler yer yer destekleyebilir, savaşa katılabilir ama bu savaşın kendi savaşları olduğunu anlayıp, tüm olanaklarıyla, güçleriyle savaşa girmezler.*

(...) İlişkilerde halka değer vermeme, eğitmeme onların taleplerini, duygularını, geleneklerini dikkate almama en çok görülen olumsuzluklardır.

Halkın olanaklarını hor kullanma, onun mücadeleye sunduğu evini, arabasını vb. her türlü maddi olanağını koruyarak, değer vererek kullanmama, zarar verme hatta yer yer kimi yöneticilerin bunları kendi çıkarları doğrultusunda kullanma gibi tutumları da görülmektedir.

(...) Halka değer vermeyen, onların da yönetebileceğini, kendi sorunlarını kendilerinin çözebileceğini göstermeyen, burjuva yöneticileri gibi sürekli emirler yağdıran, ama onların sorunlarını, duygularını dikkate almayan, kültür ve geleneklerini yok sayan, malını ve canını düşünmeyen devrimci yöneticilere halk güvenemez. Nihayetinde halk bunların da yüzyılların despotlarından, burjuva yöneticilerinden farklı olmadığı tespitlerine vararak uzaklaşır."

İşte bu yüzden, halkın en küçük bir imkanını kullanırken dahi, adaletsizlik yapmamak, bölgemizde, mahallemizde en sıradan kararda dahi, bir adaletsizliğe yol açmamak, hayati önem taşır. Eğer, halka karşı bir adaletsizlik yapılmışsa, Dayı'nın bu noktadaki talimatları çok kısadır: "Gidin nasıl düzeltiyorsanız düzeltin!", "gidin telafi edin". Bu noktada özür gerekiyorsa özür dilenmesini sağlamış, maddi bir telafi gerekiyorsa, onu sağlamıştır. Bilindiği gibi, otorite ve adalet arasında yakın bir ilişki vardır. Her siyasal örgüt, bir otorite kurmaya çalışır. Ama burjuvazinin otorite anlayışıyla, devrimin, devrimcilerin otorite anlayışı farklıdır ve bu fark, esas olarak adalet anlayışındaki farklılığın da bir tezahürüdür.

Bu anlayışı şöyle anlatır Dayı: *"Devrimci bir örgütlenme kendi saygınlığını ve otoritesini halkla daha çok kaynaşarak, onları doğru yöneterek, yönetmeyi öğreterek, kendilerine olan güveni geliştirerek ve devrimci bir yaşam biçimini göstererek başarabilir."* Otoritenin bir yanı daha var elbette; o da devrimci hareketin karşı -devrime karşı aldığı önlemlerle pekiştirilir. Bu bazen faşistlere, muhbirlere karşı bir eylem olur, bazen sömürücülere, tefecilere karşı çeşitli biçimlerdeki uyarılar olur. Bazen teşhir edilir, eğitilebilirse, eğitilir, bazen ceza verilir... Ama işin bu yanında bile, esas olan halka, adalet konusunda devrimci anlayışı kavratmak ve bu konuda güven vermektir.

"Bu uygulamalar ve cezalandırmalar halkı eğiten, karşı devrimci unsurları faaliyetlerinden caydıran bir perspektifle ele alınmazsa halk yapılanları anlamayacak... ve de karşı devrimcilerin kışkırtmasıyla... yapılanlar çarpıtılacak, amaçtan uzaklaşılacaktır. Her davranışımızda ve faaliyetimizde halkın ne anladığını, ne kazandığımızı görebilmeliyiz... Bir mahalledeki veya köydeki ihbarcıyı düşünün. Eğer, orada yaşayan

halk o kişinin ihbarcılık gibi karşı devrimci faaliyeti konusunda bilgisizse, halkın da anlayabileceği yöntemlerle gerekli uyarılar yapılmamış ve cezalandırılmışsa halk bize kuşkuyla bakacaktır. 'Acaba' sorularını soracaktır. ... Halkın kafasındaki soruları yeterince cevaplandırmak için yaygın bir faaliyet sürdürmezsek karşı devrimci düşüncelerin egemen olması ve ihbarcıyı aklayıp bizi suçlaması mümkündür. Ama cezalandırma öncesi ihbarcı kişi teşhir edilirse halk, önce kendi yöntemleriyle ihbarcıyı faaliyetinden vazgeçirtmeye, etkisizleştirmeye çalışır. Halk bütün bunlara rağmen, ihbarcılıktan vazgeçmeyen kişi cezalandırıldığında 'hak etmişti' diyerek örgütün adaletine daha çok güvenecek ve olası başka ihbarcılar üzerinde de caydırıcı olacaktır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 18, 11 Kasım 1995)

Şimdi burada asıl sorun, bir ihbarcının cezalandırılmasından çok, örgütün adaletine her açıdan güven sağlamaktır. Halka karşı suç işleyenlerin cezasız kalmayacağını ve ancak cezanın da mutlaka doğru olacağı güvenini vermektir mesele.

Mesela, devrimci hareketin darbe dönemindeki yaklaşımı da bu "mesele"nin önemini gösteren bir başka örnektir: *"Darbecilerden mutlaka hesap soracağımızı söylerken, elbette ki işlenmiş suçların hesabının sorulması önemliydi, ama daha da önemlisi 'biz bugün de, daha sonra da adaletinden asla şüphe edilmeyen bir hareket olmalıydık".*

Örgüt İçi İşleyişte Adalet

Dayı, bir hesaplaşma sürecini anlatıyor: *"Kendini dayatanlara, karizmaları ve konumları ne olursa olsun devrimci adaletimizle cevap verildi. –Çünkü diyordu Dayı– İnsanlarımız, adalet ölçülerimize, moral değerlerimize, tutarlılığımıza vb. hemen her konuda inanarak yürümeliydi. Yürürken kafasında hiçbir kuşku kalmamalıydı."* (Kongre Raporu)

Suç ve ceza kavramları da, adalete verdiği önemin doğal bir uzantısı olarak, Dayı'nın sık kullandığı kavramların başında gelir.

Bir örgüt, "suç ve ceza" kavramına ve bunu ifade eden bir hukuk anlayışına sahip olmalıydı. Bu ilkeler ve kurallar aynı zamanda, o örgütün mücadele gücünü de belirler. Çünkü açıktır ki, ilkesiz, kuralsız, kendi içinde hiçbir hukuk, adalet anlayışı oluşmamış bir örgüt "başı bozuk" bir örgüttür. Dayı, bu anlayışı ve kültürü yerleştirmeye çalışmıştır hep. Suç ve ceza meselesine "hümanistçe" yaklaşanlar, savaş gerçeğinden uzak, devrim iddiası olmayanlardır. Savaşın kendi kuralları vardır. Ki-

milerinin hoşuna gitse de gitmese de, böyledir bu. *"Devrimlerin kansız, savaşsız olmasını kim istemez ki, ama çok eskide kalmış bir tartışma konusudur bu. Savaş bu kurallarla yürüyecektir"* denir devrimci hareketin bir yazısında. Devamı ise şudur: Suç oluştuğunda, ceza bu kuralların içinde uygulanacak, adaletin terazisi bu kurallar içinde tartacaktır. Bu kuralların gereğini yerine getirmeyenler savaşı sürdüremezler ve zaferi kazanamazlar. Ama dahası, bu kuralları uygulamayanlar, aslında adaletsizlik yapmış olurlar. "Ceza"ya karşı çıkan hümanistler, aslında hoşgörülü değil, adaletsizdirler. Çünkü halklara acılar yaşatan, bedeller ödeten suçların affedilmesini istemektedir onlar.

Dayı, diyebiliriz ki, bu noktada Türkiye Soluna savaş gerçeğini kavratan bir önder olmuştur. Bir yazısında şunu belirtir Dayı: *"Şimdiye kadar, hiçbir zaferi, hiçbir değeri, kolay ve ucuz kazanmadık, kimse bize bahşetmedi. Hemen her şeyi, zorla, emekle, kanla koparıp aldık. Kazandıklarımızı ve değerlerimizi korumak ve daha büyük kazanımlar elde etmek için daha çok çaba sarf edeceğiz, daha çok emek vereceğiz, daha çok kan akıtacağız."* (Kongre Raporu)

Her şey bu kadar büyük bedellerle kazanılırken, halkın kazandıklarını kaybetmesine neden olanlar, bu kazanılanları geri almayan çalışanlar karşısında adaleti yerine getirmekten uzak durulabilir mi?

Dayı'nın adalete verdiği bu büyük önemin en yalın nedenlerinden biri de işte bu hiçbir şeyin kolay kazanılmadığı mücadelenin her aşamasının bizzat içinde olmasıdır. Suça, cezaya, adalete verdiği bu önem paralelinde, Dayı'nın örgüt içindeki ölçülerinde de bu, çok önemlidir.

Dayı, herhangi bir insanı değerlendirirken de ondaki "adalet" duygusuna çok önem vermiştir. Söz konusu olan kişi, bir yönetici ise, bu daha da öncelikli ve zorunlu bir değerlendirme noktasıdır. Bir yöneticinin "ilk notu", onun "adaleti"ne bakılarak verilmelidir.

Bir yönetici, ne yapılması gerekiyorsa, *"Bunu önce kendisine karşı yapmalıdır. Kendisine karşı bunu yapmayanlar, aynı şeyi alta uygulamaya kalktıklarında sahtekarlığın ve inançsızlığın taşıyıcısı olurlar. Bu devrimci bir partide çürümenin, adaletsizliğin, kişi kayırmanın, tayfacılığın, hizipçiliğin doğal olarak güvensizliğin ve savaşmamanın altyapısının oluşması demektir."* (Kongre Kararları)

Dayı, sık sık söyler; emekçi olmayan bir yönetici, kendi sorumluluğu altındakilerden emek vermesini, özverili olmayan bir yönetici, özveri gösterilmesini isteyemez. Çok net olarak şöyle der: *"Herkesten çok ça-*

lışmayan, başarma tutkusunda ısrarlı olmayan bir yönetici, başkalarından aynı şeyleri isteyemez, istememelidir." (Kongre Kararları)

Bu, adalettir. Bu yüzden de *"Yönetici insan... çifte standartlı olmayan, devrimci adaleti herkese eşit uygulayan insandır."*

En baştaki vurguyu yeniden hatırlamanın yeridir şimdi: Örgüt içinde adaletsizlik yapan biri, nasıl yeni ve adil bir toplumun mimarlarından biri olabilir? Adalet işte bu yüzden bir örgütte asla küçümsenemeyecek bir konudur. Adalet, işte bu yüzden, iktidar iddiasına ve perspektifine sahip bir örgütte ise, en temel meselelerden biri olarak ele alınması zorunlu bir konudur.

Dayı'nın hem teorik yazıları, hem pratiği bize durmaksızın bunu anlatmış, bunu göstermiştir.

Adalet Gücümüz, Geleceğimizdir;
Dayı Bize Gücü Verdi; Geleceği Biz Yaratacağız!

Halkın adaleti, bir kavram olarak esas olarak devrimci hareketin 90'lı yılların başındaki devrimci şiddet eylemleriyle birlikte yerleşmiştir. Bu dönemdeki eylemler, bir yanıyla cunta yıllarının, halka karşı işlenen suçların hesaplaşmasıydı. Ama yukarıda vurgulandığı gibi, sadece geçmişin hesabı veya güncelde mücadelenin boyutlarının geliştirilmesiyle ilgili değildi yine de; o eylemler, esas olarak GELECEKLE ilgiliydi.

1991'de Dayı'nın yönetiminde hazırlanan *"Değerlendirme ve Faaliyet Raporu"nda bu süreçteki eylemler şöyle değerlendirilmişti: "Bu 1,5 yıl içinde işkencecileri ve halk düşmanlarını hedefleyen çok sayıda eylem gerçekleştirdik. Eylemlerimizin temel perspektifi 'devrimci adalet' anlayışını geliştirmek ve yaymaktı. Silahlı mücadeleyi geliştirme ve silahlı eylemleri yayma kararı aldığımızda, hangi halkayı yakalayıp, ilerleyeceğimiz konusu da önem taşıyordu. Çünkü silahlı mücadele halkın sempati ve desteğini kazanacak nesnel bir temele dayanmadan gelişemezdi. Baskının, işkencenin, haksızlıkların, hak gasplarının, kısaca her türlü adaletsizliğin egemen olduğu, emekçi insanların ezildiği, sesini çıkaramadığı, hakkını arayana karşı zor kullandığı koşullarda, biz, 'adalet'in uygulayıcısı, haksızlığa, işkenceye uğrayan insanların sesi olmayı başarabildiğimiz ölçüde... eylemlerimiz de etkili olacaktı. Ve nitekim, bu perspektife dayalı eylem pratiğimiz toplumun nispeten geniş kesimlerinde meşruiyet kazandı."* (Dava Dosyası-2, syf: 94)

Bir örgütün dostları, onun adaletinden emin olmalıdır.

Onun düşmanları da onun adaletinden korkmalıdır.

Hem dostuna, hem düşmanına karşı adaletin gereğini yerine getirebilen, kendi kadrolarına, savaşçılarına ve halka karşı adaletten milim şaşmayan bir örgüt, hiç kuşku yok ki, kimsenin lekeleyemeyeceği bir örgüttür; böyle bir örgüt hiç kuşku yok ki, moral değerler anlamında baştan güçlü bir örgüttür. Adaletsizlik, ülkeleri de, rejimleri de, toplumları da, örgütleri de çürüten bir unsurdur. Tersi ise, güçtür. Dayı, devrimci harekete işte bu gücü vermiştir.

Dayı ve Birlik-1(*)

"Büyük halk hareketleri, büyük devrimci kalkışlar halkın örgütlülükleri ve birlikteliği sağlanamadan gerçekleşemez."

Şunu baştan belirtmeliyiz ki, Dayı, devrimci hareketin çeşitli devrimci, demokratik, ilerici güçlerle yürüttüğü tüm birlik tartışmalarında, bu konuda izlenen politika ve alınan kararlarda, hep doğrudan sürecin içindedir. Hareketin her şeyiyle ilgilenen bir önder olmanın ötesinde, birlik konusu, Dayı'nın her koşulda mutlaka ilgilendiği, önem verdiği konuların başında gelir. Sürecin, görevlerinin yoğunluğuna göre, şu veya bu konuyu kısmen tali plana bırakabilirdi belki, ama birlik konusu o "tali plana bırakılabilecekler" içinde olmamıştır Dayı için.

Şöyle diyordu konunun önemini vurgulamak için: *"Büyük halk hareketleri, büyük devrimci kalkışlar halkın örgütlülükleri ve birlikteliği sağlanamadan gerçekleşemez. Halkın birleşik devrimci savaşı, sadece birlik lafızlarını sıkça tekrarlayıp, pratikte bu örgütlenmelerin nasıl gerçekleşeceği... üzerinde ısrarla durulmazsa, hiçbir sonuç alınamaz."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 17, 3 Haziran 1995)

Diyebiliriz ki, Dayı, Türkiye solunda bu ısrarın temsilcisi olmuştur hep. Cephe anlayışının bir parçası ve halkın cephesini adım adım inşa etmenin bir aracı olarak, sol güçlerin şu veya bu düzeyde, şu veya bu biçimde birliğini sağlamak, Dayı için hep önemli oldu. Bu önemin bir sonucu olarak "Birlik konusu" Dayı'nın yazıları içinde de oldukça ağırlıklı bir yer tutar. Bu anlamda "Dayı ve Birlik" konusunu tek bir bölümde ana hatlarıyla yansıtabilmemiz zor olacağından bu konuyu iki bölüm halinde vereceğiz.

Birlik Sorununun Esası Açıktır

Birlik sorunu teorik açıdan çok çeşitli yanlarıyla ele alınabilir; ama esası bellidir. Çoğu zaman sorun üzerine yapılan tartışmalar, itirazlar, bu "esas"ı örtebilmektedir. Esas, halkın en geniş kesimlerini, emperyalizmin ve oligarşinin karşısına dikebilmektir.

(*) *Bu yazı 15.03.2009 tarihli HALK GERÇEĞİ dergisinde yayınlanmıştır.*

"Çok çeşitli düşünceler temelinde yüzlerce legal ve illegal düzen aleyhtarı, faşizme karşı, en genelde demokrasiyi isteyen tüm güçlerin örgütlenmesi ve kendilerini ifade etmesi, devrim açısından yararlıdır. Bunları geliştirmeliyiz. Bu güçlerin birlikteliği ve düzene karşı ekonomik, demokratik talepler etrafında dahi birlikte hareketi önemlidir. Devrimi geliştirmek istiyorsak, gerçek anlamda bir özgürlüğü istiyorsak küçük hesaplardan, çocukça anlayışlardan kurtularak ve tabii ki, herkes iddiasını sürdürerek bu birliklerin yaratılmasına ve daha ileri birliklerin oluşmasına yardım etmeliyiz." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 15, 20 Mayıs 1995)

Dayı şunun farkındaydı ki; solun bu görünümü, dağınık yapısı, hemen hiçbir konuda bir araya gelememesi, kitleler nezdinde solun inandırıcılığını ve iktidar iddiasını nesnel olarak zayıflatan bir unsurdur. Birlik konusuna verilen önem, bu anlamda, iktidar iddiası ve hedefiyle de doğrudan ilgilidir.

"Tepkimizi düşmana karşı daha güçlü göstermek, birlikte hareketle halka güven vermek ve yarının iktidar sahipleri olduğumuzu göstermek büyük önem taşırken, pratikte bunun tersi görülmektedir. Ve düşman, bu görünüm üzerine politikalar yaparak halk kitlelerine '... işte, size kurtuluş vaadedenlerin durumu bu, birbirlerini yiyorlar' düşüncesini vermeye çalışıyor ve kısmen başarılı da oluyor." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Birlik sorununda iddialı ve ısrarcıdır Dayı. Ama hayalci değildir. Sol içi ilişkilerde olumlu bir gelenek yaratılması, solun kendine özgü bir hukukunun oluşturulması, onun tüm devrimci yaşamı boyunca temel amaçlarından biri olmuştur. Ama bir birlik olsun da... nasıl olursa olsun, yaklaşımını da hiçbir zaman benimsemedi. İddialı olmak, ayakları havada birlikler kurmak değildi. İddialı olmak, ulaşılamayacak hedeflerle dolu yaldızlı birlik programları yapmak da değildi.

Şöyle diyordu Dayı: *"Büyük adımlar için önce küçük adımlar atmasını öğrenmeliyiz. Bugün bu adımlar, faşist saldırılarla halk potansiyelinin güçlü olduğu alanlardan atılabilir. (...) Fakat sadece esas olanın üzerinde durarak istediğimiz sonucu alamayız. Bu gerçeği somut hale getirebilmek için daha alt düzeyde küçük adımlar diye ifade ettiğimiz, karmaşık, hatta zor ve sancılı birçok ara aşamadan geçmek zorundayız. Hayalci değiliz. Yılların, hatta on yılların olumsuzlukları, kısa sürede yok olmayacaktır."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 17, 3 Haziran 1995)

Bir başka yerde yine "en basit ve kolay olandan" yola çıkmayı önererek şöyle diyordu: *"Herkesin komünistliği, dahiyane yetenekleri kendilerine kalsın. Bugün görev, bu somutta, soyut ve büyük lafızlara fazla rağbet etmeden, küçükten büyüğe doğru giden, en basit, kolay ve yapılabilir olandan yola çıkarak, eylem ve güç birlikleri oluşturmaktır. Bunun önünde hiçbir engel yoktur. Engel vardır diyenler geçmiş politik, olumsuz mirasları devam ettiriyor olup, her şeyi kendi çıkarı temelinde ele alan oportünist ve milliyetçilerdir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Birliklerde "mutlak uzlaşma" aramak, aslında birliği istememekle özdeştir. Birlik, bir asgari müşterekler meselesidir. Dahası, birlik, Dayı'nın çok sık vurguladığı gibi, karşılıklı tavizlerle mümkün olabilecek bir şeydir. "Ben hiçbir şeyden taviz vermem" denilirse, o da yine birliği istememek, hatta ona engel olmak demektir. *"Kuşkusuz, bütün ayrıntılarda anlaşmak mümkün olmayabilir, ama en azından tüm devrimci-demokrat, siyasi yapılarla, oligarşinin tutsaklar üzerine geliştirdiği politikalar ve tutsakların bu politikalara karşı genel tavrının... ne olması gerektiği üzerine, asgari koşullarda birlik sağlanabilir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Özel Sayı: 2, 30 Ekim 1995)

Dayı, Birlik Anlayışını Kalıplara Hapsetmedi

Sol, devrimcilerden, reformistlerden, demokratlardan ve ihtilalcilerden milliyetçilerden oluşan bir genişliğe sahiptir. Dayı, bu noktada, tüm halk güçlerini, tüm solu birleştirme perspektifiyle hareket etmiştir genellikle. Ama bu noktada şu veya bu kalıpla hareket etmekten çok, sürecin ideolojik, politik, örgütsel ihtiyaçlarına göre politikalar geliştirmiştir. Zaman olmuş reformistleri de mutlaka içermesi gereken birlikler savunulmuş, zaman olmuş, Demokratik Muhalefet Meclisi gibi tüm halk güçlerini kapsayacak modeller gündeme getirilmiş, zaman olmuş, sadece solun belli kesimlerini kapsayan bir Devrimci Cephe önerilmiştir. Bunlar birbirleriyle çelişiyor muydu? Elbette hayır. Bunlar birbirinin alternatifi de değildi elbette.

Birlikte esas olan biçimler değil, hedeflerdi. Türkiye solunda yanlış bir şekillenmenin sonucu olarak hemen her dönem, birliğin biçimleri, hatta adı gibi daha tali unsurlar öne çıkmıştır. Dayı da bu nedenle, ortaya bir öneri atıldığında, hemen her seferinde, adının belirleyici olmadığını vurgulamaya özen göstermiştir: Esas olan, birliğin modeli

değil, anlayıştı. *"İllegal, legal, silahlı, silahsız her türlü örgütlenme ve mücadele biçimini içeren, küçükten büyüğe doğru gelişen, somut, yapılabiliri gündeme alan güç ve eylem birliklerinden daha ileri birlikleri hedefleyen bir temelde ele alınmayan ve faşizmi yıkmayı hedeflemeyen hiçbir anlayış, birliği sağlayamaz ve bu konuda düşünceler geliştiremez.* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

"Faşizme ve emperyalizme karşı olan, faşist iktidarın yıkılmasından yana olan ilerici, demokrat, anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci bütün güçlerin birlik, blok, platform, cephe vb. adlar altında mücadele için birleşmeleri gerektiğini kimse reddedemez.

Bu gereklidir, hem de her zamankinden daha çok gereklidir. Ama nasıl ve ne için sorularına doğru cevap verilmezse, bu doğru cevaplar etrafında mücadeleyi hedefleyen örgütler oluşturulmazsa, kurulacak her birlik kısa sürede yıkılmaya mahkumdur." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 25, 30 Aralık 1995)

Dayı, birliklerin biçimlerinin değil, muhtevasının önemli olduğunu çok daha açık olarak şöyle

ortaya koymuştur: *"Bizim birlik modellerimiz yanlış bulunabilir. İçeriğiyle, isimleriyle tartışılabilir. 'Ya bizim dediğimiz olur ya da olmaz' gibi bir saplantı içerisinde değiliz. Yaklaşımımızın temel halkası, düzen karşıtı bütün güçleri birleştiren, savaştıran, legal, yarı-legal, illegal her alanda... bütün devrimci sol güçleri birleştirebilmek ve iktidara merkezi darbeler vurarak zafer yürüyüşünü hızlandırmaktır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 51, 29 Haziran 1996)

Olumluluklara Verilen Değer ve 1996 Ölüm Orucu

Soldaki en küçük bir olumluluğa da, en küçük bir olumsuzluğa da büyük önem vermiştir Dayı. Baştan, ideolojik mücadele silahını kullanarak olumluluğu büyütmeye, olumsuzluğun büyümesini önlemeye çalışmıştır.

Bu konuda atılan en küçük bir adımı bile, geleceği şüpheli de olsa, büyük bir coşkuyla karşıladı. Onu kalıcılaştırmak, büyütmek için büyük bir enerji sarfetti. Mesela 1996 Ağustos'unda yazdığı şu satırlar buna örnektir: *"Türkiye devrimci hareketi Marksist-Leninistlerin öngörülü, özenli çabaları sonucu birçok alanda devrimci güçler arasındaki birliğin adımlarını attı, bazı sorunlar olsa da olumlu sonuçlar almaya başladı. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu, DETUDAP, 1 Mayıs, bu birliğin en çarpıcı olanlarıdır."* (Kurtuluş, Sayı: 1, 3 Ağustos 1996)

1996 Ölüm Orucu'nda, birçok siyasi harekete mensup direnişçiler, omuz omuza direnmiş ve ölümü birlikte kucaklamışlardı. Şöyle değerlendiriyordu Dayı o günlerde bu direnişi: *"Ölüm Orucu eylemi birçok siyasi yapının birlikte hareketi, birlikte ölümü göğüslemesi ile yavaş yavaş da olsa dogmatizmden kopuşun, kendi özgücüne güvenin, grupçu hastalıklardan uzaklaşmanın adımları olarak değerlendirilebilir.*

(...)Devrimci güçler birlik olduklarında ağır bedeller ödeseler de küçümsenemeyecek bir güç olduklarını, doğru politika ve taktikleri hayata geçirerek önemli sonuçlar yaratabileceklerini göstermişlerdir." (Kurtuluş, Sayı: 1, 3 Ağustos 1996)

1996 Ölüm Orucu'nu, birlik açısından bir başlangıç olarak düşündü. Şöyle de yazdı bunu: *"Ölüm Orucu savaşçıları, gerektiğinde birlikte ölebilme gerçekliğini çok çarpıcı biçimde ortaya koymuş ve herkesin kafasına vura vura birlik sorununun önemini dayatmıştır. Birlik sorununda ciddi görevlerden kaçmak için hala bin dereden su getirip küçük hesaplar yapanlar, hala birlik maskesi altında en bağnaz grupçuluğu yapanlar, şehitlerimizin birlikte ölümü paylaşmaları karşısında mutlaka bir kez daha geriye dönüp birlik konusunda söylediklerinin ne kadar gerçekçi olup olmadığını düşünmek zorundadır...*

Birlikte ölümü paylaşarak sürdürülecek bir mücadele Türkiye devrimci hareketinin yeni bir sürecinin başlamasının önünü açabilir." (Kurtuluş, Sayı: 1, 3 Ağustos 1996)

Ama bu gerçekleşmemiştir. Çünkü daha o zaman yine Dayı'nın işaret ettiği gibi *"Tutsaklık koşullarında sağlanan birliğin olumlu sonuçlarının doğru bir biçimde dışarıya yansıtılması için dışarıdaki örgütsüzlüğün örgütlülüğe dönüştürülmesi, mücadelenin çok parçalı olmaktan çıkartılıp merkezi bir muhtevaya kavuşturulması zorunlu ihtiyaçtır."* (Kurtuluş, Sayı: 1, 3 Ağustos 1996)

Bu ihtiyaca cevap verilemedi.

Birlik Olamamanın Nedenleri?

Dayı'nın "Neden Birlik Olunmaz?" başlığını taşıyan bir yazısındaki şu bölüm, oldukça özlü bir şekilde koyar sorunun çerçevesini:

" 'Birlik, ne? ... ben komünistim...' deyip kerameti kendinden menkul olanların taklitçi, çarpık, sekter düşünceleri temel alanların istediği gibi, ne Kürt milliyetçi hareketinin her türlü gelişmeyi kendi çıkarına göre ele alan faydacı anlayışlarla, ne de legal sosyalist partilerde solun

birleşmesiyle gerçekleştirilecek basit bir olgu değildir." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Birliğin "nasıl başarılamayacağı" şu satırlarda da oldukça açık görülüyor: *"Bu görevi birçok sol siyasi yapının, bir avuç suda fırtına koparmasıyla, rekabetle, küçük hesaplarla başarmamız mümkün değildir. Tersine, bu durum devam ederse bölünme ve parçalanma daha da gelişecek, halk kitlelerinin bugünkü moral ve coşkularında gerileme gündeme gelecek ve oligarşi bu zaafımızı da kullanarak, halk potansiyelini geri çekmenin yollarını arayacak, hatta provokasyonlara başvuracaktır."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 17, 3 Haziran 1995)

Soldaki olumsuzlukları, birlik meselesindeki zaafları ve zayıflıkları ortaya koyduğumuzda, bizim durumu abarttığımızı, olumsuzlukları öne çıkarttığımızı söyleyenler hemen her zaman çıkmıştır. Dayı bu itirazı öngörerek şunları yazıyordu: *"Kimilerince çok kötümser bir tablo çizdiğimiz söylenebilir. Bunları söyleyenler, gerçekçi olmayıp, mevcut durumu gizlemek isteyenlerdir. Birlikte yaptığımız, düşmana karşı birlikte olduğumuz hiç mi bir şey yok? Çok az da olsa, elbette var. Ama bunlar öylesine az, öylesine istisna ki, genel olumsuzluğun içerisinde kaybolup gidiyor. Oysa Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihi, faşizm karşısında dostluğun, dayanışmanın, hatta enternasyonalizmin güzel ve örnek tavırlarına tanıktır."* Dayı, tüm bu eleştirileri yapar, olumsuzlukları sıralarken, bunları birlikleri imkansızlaştıran unsurlar olarak görmez: *"Tüm bunlara karşın Kürt milliyetçilerinin, silahlı savaşı temel alanların ve almayanların, legal particilerin, faşizme karşıyım diyen herkesin somut programlarla, hiç kimsenin reddedemeyeceği hedeflerde, çeşitli mücadele biçimleri temelinde eylem ve güç birlikleri yapabilirler. Bu birlikler içerisinde dostluk ve dayanışma ilişkileri geliştirilerek, halk kitleleri içerisinde doğruların ve yanlışların kavgası verilerek mücadele geliştirilir. Mücadele, yeni ayrışmaları ve saflaşmaları gündeme getirir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Birlik, Kendine Güvendir

Şu aşağıdaki satırlar, neden birlik olunamadığının en önemli nedenlerinden birine, kendine güvensizliğe dikkat çekiyor:

"*Düşüncelerinin doğruluğuna inananlar, birlikte örgütlenme ve birlikte mücadele içerisinde eriyeceğini, yok olacağını asla düşünmez; tersine daha geniş kitlelerle bağ kurabilmek, onları eğitmek ve doğru düşüncelerini*

kabul ettirmek için her fırsatı değerlendirir. Bunu yapmayanlar, yapmamak için yapay teoriler üretenler, kitlelerden korkanlardır. Bugün emperyalizme, faşizme, kapitalizme karşı olduğunu iddia eden tüm legal, illegal sol örgüt, parti ve grupların hatta kişilerin en azından demokratik, meşru düzeyde merkezi örgütlülüğün ve Devrimci Cephe'nin yaratılması önünde esas engel faşizm değil, siyasi yapıların grupçu, rekabetçi özellikleri ve düşüncelerine olan güvensizlikleridir. Halkın birleşik örgütlenmesinden kaçan ve bu kaçışı ısrarla sürdürenler doğal ki, halk kitlelerinin mücadelesinin daha boyutlu gelişmemesinden ve düşmanın halk hareketine darbeler vurmasından objektif olarak sorumludur." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 44, 11 Mayıs 1996)

Mesele, zaten birlik anlayışında, programında mutlak anlaşmalar yapabilmek değildir. Tam tersine, her birlik, aynı zamanda bir ideolojik mücadele zeminidir. Onun programından tüzüğüne, pratiğine kadar her şey aynı zamanda bir mücadele konusudur; fakat bu bir araya gelmenin de, birlikte iş yapmanın da engeli değildir:

"Hepimiz hep birlikte aynı şeyi düşünelim ve aynı şeyi yapalım" şeklinde farklı yerlerde olduğumuz gerçeğini ortadan kaldıracak türden saf ve basit düşüncelere sahip değiliz. ideolojik çatışmalar, doğruların ve yanlışların kavgası olarak hep sürecek ve 'doğru olan er geç egemenliğini sağlayacaktır' düşüncesiyle hareket ediyoruz." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 17, 3 Haziran 1995)

Herkese, kendine güvenmeyi öneriyordu Dayı. Çünkü birliğin harcında o olacaktı:

"Türkiye solunda, komünist, Marksist-Leninist iddiasında olan bütün yapılar kendine dönük, sekter, grup psikolojisinden çıkıp, devrim için en geniş ittifaklar politikasının nasıl hayata geçeceğini, başkaları tarafından yok edilmek kaygısından çıkıp, kendine güvenmeyi öğrenmelidir." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Kendine güvenmeyi öğrenemeyenler, aslında ideolojik olarak zayıf olanlardır ki, birliklerin dışında kalmak da, onları ideolojilerinin iflasıyla, açmazlarıyla yüz yüze gelmekten hiçbir zaman kurtaramamıştır. Dayı bu noktada çok açık sorar ve sorgular: *"Bu tür platformlara katılmak istemeyenler, neden katılmadıklarını, susanlar neden sustuklarını mutlaka açıklamak zorundadır. Kendilerinin başka doğruları varsa bu doğrularını bize Kabul ettirmek için çalışmalıdırlar. Susmak, birlikten kaçmak, kendine güvensizliktir, devrimden kaçmaktır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 32, 17 Şubat 1996)

Birlik İdeolojik Mücadeledir

Sola karşı da açık olmayı ilke edinmiştir Dayı, tüm kadrolara da bunu öğretmiştir. Ülkemiz solunda ne yazık ki, hala da büyük ölçüde süren olumsuz bir gelenek yerleşmiştir; siyasi hareketler çok çeşitli nedenler ve hesaplarla, birbirlerini eleştirmemekte, sol adına asla meşru görülemeyecek tavırları görmezlikten gelmekte, “aman bozuşan biz olmayalım, eleştiren biz olmayalım” denilerek, idare-i maslahatçı tutumlar takınılmaktadır. Eğer devrimci hareket, bu noktada solda eleştiriyi, ideolojik mücadeleyi açıkça sürdürme cüretini gösteren bir hareket durumundaysa, bu geleneği yaratan Dayı'dır. Ve bu gelenek, gücünü Dayı'dan alan bu cüretli çıkışlar, solda çürümenin önündeki en büyük engellerden biri olmuştur.

Dayı, oligarşinin saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde dostluk, birlik meselesine vurgu yaptığı bir yazısında şöyle diyordu:

“Bugün düşman, yani faşizm; kendisine karşı savaşan, hemen her siyasi harekete darbeler indirmek, imha etmek için topyekün bir mücadele sürdürmektedir. Faşizm, bütün burjuva partileriyle, emperyalizmle ortak bir cephe halinde devrimcilere karşı savaşmaktadır. Devrimci, sol siyasi hareketlerin durumuna baktığımızda ise düşmanın yarattığı ortak cephe ve ortak saldırının tersine dağınıklık, kör döğüşü, rekabet, basitlikler, bir avuç suda fırtına koparmalar ve birbirini yeme vardır." (Zafer Yolunda Kurtuluş / Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

İlkesizliklerin, pragmatizmin, dejenerasyonun siyasi hareketler adına savunulması, Dayı için, hiçbir hareketin, hiçbir devrimcinin tahammül etmemesi gereken olgulardır; "Herkes bize sekter dese de, bunlarla uzlaşmayacağız" tavrıdır Dayı'nın tavrı.

Bir siyasi hareket, kurulan bir birliği reklamcılığına kurban mı etti, ilerici bir sendika, kendi içinde devrimci, demokratik birliği güçlendirmek yerine faşistleri mi kongresine davet etti, bir birlik tartışması, bencillik, benmerkezcilik nedeniyle tıkandı mı, devrimcilik, sosyalistlik iddiasındaki bir parti, hareket, devrimcilerin bir alandan tasfiye edilmesine onay mı verdi, Dayı bunların hepsiyle bıkmadan, usanmadan savaşmıştır.

Dayı ve Birlik –2(*)

Ülkemiz solunun birlik konusundaki yaklaşımları ve gelenekleri nedeniyledir ki, birlik, büyük emek ve sabır gerektiren bir konu durumundadır. Bu gerçeğe sık sık vurgu yapan Dayı, kendisi de bu emeği hiç esirgemiyor, bu sabrı fazlasıyla gösteriyordu.

"Devrimci saflığımız ve dürüstlüğümüzü koruyarak devrimci güçlerin birliğinin sağlanması, devrimci cephenin inşası üzerine durmaya devam edeceğiz. Ama bu, hiçbir zaman başkalarının grup çıkarlarına göre şekillenmeyecek, Türkiye devriminin çıkarlarını esas alacaktır."

*

"Daha büyük bir savaşın, birlikte mücadelenin önündeki engel düşman değil, bizizdir... Bu kültürle savaşılmadan olumlu sonuçlar almak çok kolay olmayacaktır."

*

"Mücadele için, birliğin tek yol olduğunu söyleyenlerden değiliz. Ama birliğin daha büyük bir güç olduğunu da kimse inkar edemez."

*

Sol güçlerin ve halk kitlelerinin birlikte mücadelesinin karar mekanizmalarının yaratılması kaçınılmaz görevdir. Bu görevden kaçanlar, halk kitlelerini düşman karşısında güçsüz bırakmak isteyenlerdir, basit hesaplar peşinde olanlardır.

Birlik hem sol kitleler içinde güçlü bir özlem ve istek, hem mücadelenin ortaya çıkardığı önemli bir ihtiyaçtı. Bu nedenle, ülkemiz solunda birlikten çok fazla söz edilmektedir. Fakat içeriğe ilişkin iki sorun neredeyse sürekli olarak bir engel durumundadır.

Birincisi, birliğin amacını, hedefini ortaya koymaktır: Bloklaşma, cephe sözlerini sıkça duyuyoruz.

Hedef ne, kim için sorularına hala doyurucu cevaplar verilmediğinde... ne için ve nasıl bir araya gelineceği de boşlukta bırakılmış olmaktadır.

İkincisi, birliklerin belli politik dayatmalarla gerçekleştirilmek istenmesidir ki, Dayı bu dayatmalardan birini şöyle ifade eder: *"Devrimci demokrat birliklerin temel ölçüsü, seçimlere katılıp, meclise girme veya oligarşiyle*

(*) Bu yazı 22.03.2009 tarihli Halk Gerçeği dergisinde yayınlanmıştır.

'barış' sağlama düşünceleri olamaz. Birlikler, yasal, yasadışı, silahlı ve silahsız her noktada geliştirilebilir. Meşruluğun kıstası ne meclis, ne de yasallıktır. Devrimci birlikler, düzenle uzlaşmayı değil, çatışmayı ve halk hareketini daha da yükseltmeyi hedefler. ... Birlik için temel ölçü, barış ve burjuva demokrasisi değil, devrim olmalıdır. Bugünkü ihtiyaç, genelde Devrimci Halk Cephesi, özelde ise devrimci demokrat veya anti-emperyalist, antifaşist, birlik-blok veya Cephedir." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 25, 30 Aralık 1995)

Asıl Engel Ne?

Dayı, yukarıdaki sözlerin devamında birliklerin oluşumuna dair şunu söylüyor: *"Küçük hesaplardan, dar düşüncelerden çıkılıp Türkiye halklarının çıkarları esas alındığında bunların hayata geçmemesi için hiçbir neden yoktur..."* Birliklerin önündeki engeller kuşkusuz sayılamayacak kadar çoktur. Dayı bu noktada var olan sorunları küçümsüyor değildir. Ama belirttiği bir nokta çok önemlidir:"Türkiye halklarının çıkarları esas alındığında..."

Mesela bir yerde birliğin önündeki engelleri sıralarken şunları belirtiyor: *"Halkın birleşik örgütlenmelerini yaratmak ve her düzeyde düşmanın karşısına çıkıp, planlarını bozmak ve büyüyerek, güçlenerek düşmanın üstüne yürümenin ve onu alaşağı etmenin önünde tek engel sudan gerekçelerle yapılan karşı koyuşlardır. Bunun temelinde grupçuluk, rekabetçilik, halk ve devrim gerçeğine inançsızlık vardır. Mülkiyet tutkusu vardır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 44, 11 Mayıs 1996)

Fakat sorunlar ne kadar çok olursa olsun, engellerin aşılması da bir o kadar yalındır. Dayı, solu bu noktaya yönlendirmeye çalışmıştır. Solda, birlik konusunda sadece kendi dışındakileri suçlayan yaklaşıma da itibar etmemiş, herkesin bu konudaki sorumluluklarına dikkat çekmiştir: *"Doğal ki, uzun yıllara yayılan bu süreç çeşitli güvensizlikleri beslemiş, yargılar oluşturmuştur. Bütün bu olumsuzlukları yıkmak ve düşmana karşı birlikte olmanın koşullarını hazırlamak herkesin görevidir. Sadece birilerini suçlayarak ileri bir noktaya varılamaz, sorun çözülemez. Herkes, geçmişe bugün birlikte olmak gerektiği inancıyla bakarsa, gerek kendisini, gerekse başkalarını daha farklı görecek, şu veya bu nedenle oluşan olumsuz yargılar, subjektif tutumlar görülebilecektir. Daha büyük bir savaşın, birlikte mücadelenin önündeki engel düşman değil, bizizdir. İsteyerek ve istemeyerek yaratılan olumsuz kültürdür. Bu*

kültürle savaşılmadan, en azından birlikte mücadelenin zorunluluğu siyasi yapıların taraftarlarına kavratılmadan olumlu sonuçlar almak çok kolay olmayacaktır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 51, 29 Haziran 1996)

Engel Biziz!

Dayı, sorunu son derece net ortaya koyuyor. Bu engeli aşmak için de kuşkusuz bir muhasebe şarttır: *"Doğru devrimci birlik çizgisi her örgütün kendini daha iyi gördüğü, oligarşiye büyük darbeler vurduğu koşulları yaratacaktır. Ama bu çizgiye gelinmez, geçmiş yanlış politikalarda ısrar edilirse büyümenin yerini küçülme, hizipler, ayrışmalar alacaktır. Olumsuz birlik deneyleri çokça yaşanmıştır. Devrim iddiasında olan herkes bütün bunları yeniden düşünmek zorundadır."* (Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

Grupçuluk, rekabetçilik, benmerkezcilik, sorunlar bu şekilde çıkıyor karşımıza. Ama bunlar aslında, devrim iddiasında, halka karşı sorumlulukta zayıflama olduğu noktada öne çıkan davranış biçimleridir. Bir başka yerde temele "vatan ve halk sevgisini" koyarak şöyle der: *"her renkten solun... çeşitli zamanlarda... gündeme getirdikleri sol güçlerin birliği ve şaşaalı programlarla ilan edilmiş cephe çağrıları, adlarını bile duyuramadan yok olmuşlardır. Bu bir oyundur. Bu oyunu yeniden oynamak isteyenler, aynı sonu yaşamaya mahkumdurlar. Devrimci savaşın sıcaklığını ve karşı-devrimin yaptıklarını her şeyiyle hissedenler, vatan ve halk sevgisiyle dolu olanlar, hayaller peşinde koşmadan gerçekleşebilir olanı, yapılması gerekeni gündeme sokmak ve bunun üzerinde ısrarla durup takipçisi olmak zorundadırlar."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 17, 3 Haziran 1995)

Burada şunu da eklemek gerekir ki Dayı'nın birlik ufku, sadece solun belli kesimlerini birleştirmekle sınırlı değildir. Solun tüm kesimlerini kapsadığı gibi, daha da ötesini hedef gösterir: "Düşman görmeyen... herkesi, mücadeleye katabilmek ve değerlendirebilmek anlayışını benimsemeliyiz. Hatta, bugün çeşitli faşist gruplarla, islamcı kesimler arasındaki çelişkileri iyi değerlendirip, emperyalizme ve düzene karşı olduğunu söyleyen grupları, bu iddialarında ne kadar samimi olup olmadıklarını ortaya çıkartarak, mücadeleye katmanın yollarını aramalıyız." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 17, 4 Kasım 1995)

Devrimciler cephesinin veya demokratik güçlerin birliğinin veya daha geniş birlikteliklerden hangisinin öne çıkacağı, öncelikli olacağı yaşanılan

döneme göre değişebilir belki, ama bu noktada düzenle çelişkisi olan tüm kesimleri birleştirme bakış açısı hep olmalıdır. Mesele "halkı birleştirmek"tir ki, Dayı, birlik sorununun bu özünü hatırlatmıştır sürekli.

"Birliğin gerekliliği düşüncesini geniş halk yığınlarına mal etmeliyiz. (...)Oportünist, reformist, radikal, pasif demeden en geniş halk kitlelerinin birliğini esas alarak herkesle ortak noktalar yakalanabileceğini ihmal etmeden, bütün muhalif kesimlerin gücünü tek bir merkezde, tek bir hedefte birleştirip yönlendirmeyi başarabilmeliyiz." (Halk İçin Kurtuluş, Sayı: 6, 16 Kasım 1996)

Birlikte Amaç ve Ölçü:
Düşman karşısında daha güçlü olmak

Bu sorumluluk ve buna bağlı olarak kendine, ideolojisine güven birlik konusunda kilit bir öneme sahiptir. Solda birlik söz konusu olduğunda sık sık ideal bir birlik örneği olarak "Eski Dev-Genç" örneği verilir, eski Dev-Genç'te solun her kesiminin bir arada olduğuna vurgu yapılır. Peki bu birliktelik nasıl bozuldu? Bunu pek tartışmaz sol. Sorunun cevabı, kendine ve ideolojisine güvendedir yine. Dayı, 12 Eylül öncesi demokratik kitle örgütlerinde yaşanan ve birlikleri zorlaştıran bu ayrışmayı şöyle anlatmaktaydı: *"Kendine güvensiz, ideolojik mücadele ve pratikten korkan oportünizm ve tasfiyeciler, koparabildikleri insanlarla demokratik kitle örgütlerinden ayrılıp, kendi tekkelerini kurmaya yöneldiler. Kitle örgütlerinde emperyalizme, faşizme karşı birlik temelinde yürütülen mücadelede kendilerine güvensizdiler. Bu nedenle, kaybettikleri, çoğunluk sağlayamadıkları her zeminden süratle kaçtılar."* (Kongre Raporu)

Bu yaklaşım ve pratik, elbette 12 Eylül öncesiyle sınırlı kalmamıştı. Mesela, 12 Eylül sonrasında devrimci hareketin, ortak bir tutsak aileleri örgütlenmesi oluşturulması önerisine cevap bile vermeyen oportünist ve reformist sol, aynı muhtevada başka bir "birlik" örgütlemeye girişmişti. Dayı, Kongre Raporu'nda bu süreci anlatırken şunları belirtiyordu: *"Üstelik birbirlerine Maocu Bozkurt, Goşist, Rus uşağı, karşı -devrimci-ihbarcı diyen herkes, birbirlerine tek bir kelime özeleştiri yapmadan büyük bir 'olgunlukla' birleşmişlerdi. Ölüm Orucu gibi bir eylemi birlikte göğüslediğimiz, tutsakların ve ailelerin dayanışma örneğini gösterdiğimiz TİKB dahi, kendi geleceğini bizimle ittifakta görmemiş olacak ki, onlar da bu saflara katılmakta gecikmediler."* Burada mesele nedir? Güçlü bir tutsak aileleri hareketi yaratmak mı, yoksa başka şeyler mi? "Başka

şeyler" öne geçince, parçalanma, bir araya gelememe kaçınılmaz sonuç oluyor. Oysa amaç "düşman karşısında daha güçlü olmak" şeklinde net olsa, pratik de farklı gelişecektir.

"Bir demokratik kuruluş düzen sınırları içerisindeki mücadeleyi aşmak istemeyebilir. Anlaşılabilir. Bu sınırlar içerisinde dahi devrimci demokratik güçlerin birlikteliği, sorunların tartışılması, çözümler bulunması, tepkilerin nasıl gösterileceği, hakların nasıl alınacağı vb. konularının tartışıldığı zeminlerin yaratılması çok zor değildir. Çabalarımızı, düşüncelerimizi, düşman karşısına daha güçlü çıkmak ve oligarşiyi yaşadığı bu derin krizden çıkamaz hale getirmek için yoğunlaştırırsak çözülmeyecek hiçbir sorun olamaz." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 32, 17 Şubat 1996)

Evet, Dayı bu ölçüyü koyuyor. Bu ölçüye bağlılık, devrimci, demokrat, ilerici tüm kesimleri bir araya getirebileceği gibi, demokratik kitle örgütlerinde de "eski Dev-Genç gibi" örgütlenmeler yaratmak da mümkün hale gelir. Ama mevcut anlayışlar ve zaaflar sürdüğü müddetçe, bundan söz etmek boş bir nostaljiden başka bir şey değildir. Düşman karşısına birlikte çıkmak konusunda, 1996'daki bir yazısında şu tespiti yapıyordu Dayı: *"Burjuvazinin 'saldır, güçten düşür, yok et ve sistemi koru' taktiği karşısında devrimci, sol güçlerin birlikte mücadelesini ortaya çıkartacak ve burjuvazinin bu taktiklerini bozacak, sonuç alacak, halk kitlelerinin mücadelesini geliştirecek ortak bir taktiği yoktur. ... hemen herkes kendi gündemini oluşturmakta ve egemenler karşısına yalnız başına çıkmaktadır. Bu düşmanın işini kolaylaştırmakta ve ona çok geniş manevra alanı sağlamaktadır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 35, 9 Mart 1996)

Bugün de solun durumunun çok farklı olduğu söylenemez. Hali hazırda mevcut olan çok çeşitli birlik platformlarına rağmen, var olanlar bu tabloyu değiştirebilecek güçte, kapasitede ve muhtevada değildir.

Dayı'da Birlik ve Dostluk

Sol güçler arasında her zaman belli programlara, tüzüklere dayanan birlikler olmayabilir. Ama dostluk öyle bir şey değildir. O, özel bir anlaşma yapma gereği olmaksızın her zaman var olması gerekendir. Dayı sol arasındaki ilişkilerde buna her zaman önem ve değer veren bir yaklaşımda olmuştur. Şu veya bu nedenle zor durumda olan siyasi hareketlere güç ölçüsünde destekte bulunulmuş, devrimci hareketin zor

dönemlerinde gösterilen en küçük bir dayanışma, destek, hiç unutulmamıştır.

Şu bir gerçek ki, dostluğun gereklerini yerine getirmeyenlerin, güçlü, sağlam birlikler yapmaları da zordur. Dayı, dostluktan söz ederken bunu sadece bir "niyet" meselesi olarak değil, sınıfsal temeliyle ele alıyordu elbette. Şöyle diyordu mesela: *"Siyasi bir yapı , emperyalizme ve faşizme karşı savaşan, hatta muhalif olan yapıların izlediği yolu, taktikleri beğenmeyebilir, yanlış bulabilir. Hatta, anarşist, terörist olarak da değerlendirebilir. Ama bu örgüt ve gruplar emperyalizme ve faşizme karşı konumlarını sürdürüp savaşmaya devam ettikçe, dost saflarındadırlar. Dostluk, özenli bir ilişki, özellikle de düşman karşısında birliktelik demektir. Bunun dışına çıkanlar, düzenin yanında saf tutmuşlar demektir."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 20, 24 Haziran 1995)

Bu dostluktanı mı, solun bugün de hiç aklından çıkarmaması gereken bir tanımdır. Çünkü ülkemiz solu, bu anlayışın tahrip olmasının bedelini çok ağır ödedi ve ödüyor da.

"Dostluk ve dayanışma anlayışı, 12 Eylül öncesinden itibaren giderek yok olmaya başladı. Bunun yerini, atılan her adımın birbirini tasfiye etme, birbirine üstünlük sağlama aldı. Niyet bu olunca, birlikte olmanın ve dost olmanın koşullarını hazırlamanın ve buna uygun davranmanın tersine, görünüşte dostluk lafızlarını bolca ederek özde ise, düşmanlık tohumlarını ekerek, birlikte olmamak için ne gerekiyorsa yapıldı." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Bu tahribatın sonuçları biliniyor: *"Kavgalar, hakaretler, silahlı çatışmalar gösteri ve yürüyüşleri provoke etmeler ve nihayetinde yüzlerle ifade edilen devrimci ve yurtsever yaşamını kaybetti."*

Bunlar, birlik sözünün en fazla edildiği ortada birçok birlik ve cephe önerisinin edildiği bir zamanda oluyordu üstelik. Bu tablo ve tabloyu yaratan anlayış, solun sırtında çok büyük bir kamburdur. Çünkü, Dayı'nın da dediği gibi; *"Bu cinayetlerin, çatışmaların, çirkinliklerin sahipleri ... ne kendi insanlarına, ne sola, ne de halka özeleştiri yapmadılar. Bazen, çok zorunlu olduklarında satır aralarında birkaç özeleştirel kelimeyle geçiştirdiler. (...) Görünüşte artık, devrimci ve yurtseverler, devrimciler eliyle öldürülmüyordu. Ama kafa yapısı aynen duruyor sadece ortaya çıkacağı koşulları bekliyordu."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Dayı bu satırları 1995'te yazmıştı. Nitekim Dayı'nın son cümlede

vurguladığı gerçek, sonraki yıllarda tekrar tekrar kanıtlandı. “Sol içi şiddet”in olumsuzlukları tekrar yaşatıldı sola.

Dayı'nınki bir kehanet miydi, elbette hayır. Bu, solun durumunu, anlayışlarını doğru tahlil edebilmenin sonucu ortaya çıkan bir öngörüydü. Dostluk ve düşmanlık ölçülerinde bir 'kayma', 'sapma' vardı ve düşmanlıklarda ölçü, kendi çıkarlarına hizmet edip etmemesidir. İşte ölçü, kendi örgüt çıkarı olunca ve her şey bu temelde düşünülüp buna uygun politikalar ve taktikler çizildiğinde ve de her örgüt, grup aynı anlayışla hareket ettiğinde, içinden çıkılmaz bir kargaşa, rekabet, subjektivizm ve nihayetinde çatışma, şu veya bu şekilde birbirini tasfiye etme faaliyeti kaçınılmaz hale gelir. Geçmiş, bu durumun çok çarpıcı ve acı örnekleriyle doludur. Kimileri, hala aynı kafada...” (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

Sol içi kavga, çatışma ortamını doğuran etkenler aslında sır değildir. Her zaman ajanlık, provokatörlük aramaya da gerek yoktur. Alın mesela: *“Reklamcıdır. Örgüt adının propagandası için hemen her şeyi yapar. Bu noktada dostluk, ittifaklar, eylem ve güç birlikleri, devrimin çıkarları onu hiç ilgilendirmez. Komplekslidir, kıskançtır. Bunun için rekabette mantık sınırlarını zorlayacak kadar pervasız hareket eder.”* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

İşte çatışma ortamı. Bu pervasızlık, rahatlıkla çatışmalara yol açabilir. Elbette sorunun temelinde birçok ideolojik, politik nedenler de vardır ve belirtildiği gibi, bu nedenler bir kambura dönüşmüştür.

İşte bu nedenle Dayı, bir yandan devrimci hareketi sol içi şiddetin dışında tutarken, bir yandan da sol içi şiddetin önlenmesi konusunda sürekli bir çaba içinde olmuştur.

Sol içi şiddetin sorgulanması, mahkum edilmesi doğrultusunda sola yapılan Birçok çağrı, bizzat Dayı tarafından şekillendirilmiştir. 1990'daki “Sol içi cinayetleri sorgulayalım, doğabilecek olumsuzlukları ve yeni ölümleri engelleyelim” çağrısından yine o yıl Sağmalcılar Hapishanesi'nde düzenlenen “sol içi ilişkiler/çatışmalar konulu toplantı”ya kadar bu doğrultudaki tüm çabalar onun imzasını taşır. Keza, son olarak uzun süren tartışmalar sonucunda 2005 Ekim'inde “Devrimci ve Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu”nun oluşturulmasında Dayı'nın doğrudan emeği, çabası çoktur. Platformun oluşumuyla sonuçlanan tartışmalar sürecini, büyük bir heyecanla, kararlılıkla ve sabırla izlemiş, bu sürecin olumlu sonuçlanması için büyük çaba sarfetmiştir.

Birlik ve İktidar Bilinci

"Bakın" der Dayı sık sık, "burjuvazinin sınıfsal bilincine, kinine bakın". Solun "en az burjuvazi kadar" sınıf bilinciyle davranması durumunda, birçok sorunun çözümü daha kolay ve mümkün olacaktır.

"Oligarşinin hemen her kesimi devrimcilere ve halka karşı birlikte bir savaş sürdürürken, devrimcilerin sınırlı düzeyde de olsa oligarşinin karşısına birlikte çıkamaması oligarşiden daha geri bir kültürü taşıdıklarını gösterir." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 32, 17 Şubat 1996)

Geri kültür dediği, sık sık sözünü ettiği sınıfsallık meselesidir. Çünkü gerilik, sınıfsallıktan uzaklaşılan noktada ortaya çıkar.

Söz konusu kültür, hemen her alanda ve sık sık karşımıza çıkmaktadır. Birlik konusundaki devrimci politikanın bir parçası, bu kültürle savaşmaktır: *"Propagandif sözlerin hiçbir önemi olmadığı açığa çıkmıştır. Biz baştan beri solda birlik konusunda varolan olumsuz bir kültürden söz edip bu konuda mücadele verilmesi gerektiğini belirttik. Olumsuz kültür yani grupçuluk, faydacılık, ilkesizlik ve ciddiyetsizlik eskisinden çok daha katmerli bir şekilde karşımıza çıkmaktadır. Bu kültürle savaşılmadığı, bu kültür varlığını koruduğu sürece devrimci ideoloji ve ahlaktaki yozlaşma derinleşerek devam edecek, solda kalıcı bir birlik gelişmeyecektir."* (Devrimci Sol, Sayı: 9, Kasım 1997)

Sınıfsal bakmak, iktidar iddiası ve perspektifiyle bakmaktır. Bugün halk, solun bölünmüşlüğüne, parçalanmışlığına tepkilidir. Sol içi şiddetten gelen mirasla bu bir güvensizliğe de dönüşebilmektedir ve sol bu noktada halka kendini kanıtlamak zorundadır. Bu zorunluluğa sık sık dikkat çekmiştir Dayı: "*Devrimcilerin, birbiriyle rekabet eden, reklam için didişen güçler olmadığını, tersine dostlarını her koşulda destekleyerek, yanlış olanları ise, uygun zeminlerde eleştirerek göstermeliyiz. Bizim, basit reklamcılığa ihtiyacımız yoktur, her vesileyle kavga çıkartma ve birliği parçalama pahasına, reklam peşinde olanlar, devrimci iktidar bilincinden uzaktırlar. Bu nedenledir ki, solun küçümsenemeyecek bir kesimi dostluğun içeriğini boşaltmış, eylem ve güç birliklerinin önünü tıkamış, birbirlerinin açığını yakalayıp teşhir etmek için fırsat kollayan tavırlar içerisine girmişlerdir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 3, 29 Temmuz 1995)

İdeal, şaşaalı ham hayaller peşinde koşmadan yapmamız gerekenler

ve yapabileceklerimiz bellidir. Dayı'nın 1997'deki önerisi, çizdiği çerçeve, demokratik güçlerin birliği açısından bugün de halen geçerliliğini koruyor: *"Demokratik bütün güçleri birleştirmek ve bu mücadele içerisinde örgütlülükler yaratmak kaçınılmaz bir görevdir. Bu tür bir mücadele ve örgütlenme hiç kimsenin "ben yapıyorum arkamdan gelin" demesiyle başarılamaz. Sorun bütün demokratik güçlerin sınırlı da olsa bir program etrafında birleştirilmesi ve örgütlenmesi kapsamında ele alınmadıkça, ortak noktalarda buluşmadıkça halk güçlerinin yeniden ve yeniden parçalanması zor olmayacaktır."* (Halk İçin Kurtuluş, Sayı:14, 18 Ocak 1997)

Dayı, devrimci hareketin önderi olarak politika ürettiği süre boyunca, sola onlarca kez birlik önerisinde bulunmuş, bunların çoğunda olumsuz cevaplarla, pek azında ise olumlu cevaplarla karşılaşmıştır. Ama bu konuda en küçük bir bıkkınlık, yılgınlık, umutsuzluk göstermemiştir. *"Sol iddiasında olan, düzene karşı olan ve faşist iktidarın yıkılmasından yana olan herkesin birlikte yapabilecekleri ve anlaşabilecekleri ortak noktalar olduğuna inanıyoruz."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 44, 11 Mayıs 1996) sözleriyle dile getirdiği bakış açısından hiç sapmamıştır. Solun olumsuzluklarının en uç noktalara vardığı zamanlarda bile, o solun birlikler kurabileceğine, kurması için çaba sarfetmeye devam edilmesi gerektiğine inandı. Çünkü Dayı, bu noktada, solun durumundan öte, kendine, örgütüne ve halka güveniyordu.

Sonuç olarak Dayı'nın şu sözlerini aktararak bitirelim"birlik"bölümümüzü: *"Bugün halkların ihtiyacı, devrimci güçlerin birbirlerini olumsuzlukla şartlandırmak değil, olumluluğu, birlikteliği, dostluğu geliştirmektir. Doğal ki, farklı düşünceler, farklı örgütlenmeleri ve farklı pratiği yaratacaktır. Önemli olan farklılıkları ön plana çıkartmadan ortak noktaları esas alarak birlikteliğin, ortak mücadelenin adımlarını atmaktır. Bunu başaramayanlar olumsuzluğu körükleyerek, birlikteliği provoke ederek oligarşinin böl, yönet, güçten düşür politikasına hizmet etmekten, düşmanı sevindirmekten başka hiç bir sonuç yaratamazlar."* (Devrimci Sol, Sayı: 8, Temmuz 1996)

Dayı ve Devrimcilik(*)

Dayı, hep hayatın ve pratiğin içindeydi. Fakat bu onda hiçbir zaman bir tek yanlılığa dönüşmedi. Tersine, o, hareketi, teorisi ve pratiğiyle yönlendiren bir önder oldu. Devrimin teorik ve siyasal sorunlarının çözümü de, mücadelenin günlük sorunlarının çözümü de onun için aynı önemde görevlerdi. Bu anlamda teorik ve pratik, devrimin önümüze çıkardığı her konuda kafa yordu, belli anlayışlar geliştirdi. İşte bu yazı dizisinde, önderliğin çeşitli konulardaki yaklaşımlarını, onlara dair teorik tespitlerini ve çeşitli konularda yarattığı pratik şekillenmeleri ele alacağız. Dayı ve Teori, Dayı ve Adalet, Dayı ve Strateji, Dayı ve Sol, Dayı ve Birlik, Dayı ve Eğitim, Dayı ve Disiplin, Dayı ve Enternasyonalizm... gibi sayısız şekilde uzatılabilecek bu konuların belli başlılarını, yazı dizimiz içinde ele alacağız. Ele aldığımız başlıklara göre, "Dayı bu konuda ne dedi, ne yaptı?" sorusunu cevaplamaya çalışacağız.

Dayı'nın şehitliğiyle ilgili devrimci hareket tarafından yapılan açıklamada "Onun devrimci yaşamı nezdinde devrimcilik yeniden tanımlanacaktır" deniliyordu. Bu anlamda, "Önderliğin Öğrettikleri" başlıklı dizimizin ilk bölümü olarak, daha önce de kısmen üzerinde durulmuş olmasına rağmen, "Dayı ve Devrimcilik" başlığının en uygunu olacağını düşündük.

Dayı, devrimcilik açısından pratik bir örnek oluştururken, teorik yazılarında da devrimcilik anlayışını oldukça açık bir biçimde ortaya koymuş, dahası buna çok büyük bir önem vermiştir. Devrimciliğin ne olup olmadığı, denilebilir ki, Dayı'nın gerek sola karşı ideolojik mücadelesinde, gerekse de örgütsel anlamda eğitim ve kadrolaşma faaliyetinde en önemli yanlardan biridir. Çünkü hemen tüm çarpıklıklar, devrimcilik tanımının çarpıklaştırılmasının ürünü olarak ortaya çıkıyordu. Ve tersinden, ideolojide, teoride, pratikte yaşanan tüm sorunlar, aşılmayan zaaflar, ilk sonuç olarak devrimcilik tanımını dejenere ediyordu. Bu yüzdendir ki, "devrimcilik nedir?" sorusu onun yazılarında olsun, örgütsel eğitimde olsun, sürekli gündemde olmuştur

(*)Bu yazı 11.01.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm için YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

Tanımda Netlik:

Dayı'nın devrimcilik tanımında her şey oldukça kesin ve kalın çizgilerle belirlenmiştir. Çizgilerin keskinleşmesi ve kalınlaşması, Türkiye ve dünya solunun yaşadığı süreçlerle de yakından ilgilidir; cunta süreci, böyle bir netleşmeyi gerektirmiştir. Ardından sosyalist sistemin yıkılışı, aynı ihtiyacı doğurmuştur. Devrimcilik tanımları net olmayanların, devrimciliğin tarihsel anlamı ve işlevinde ısrarlı olamayanların bu dönemlerde devrimcilikten uzaklaşmaları kaçınılmazdı. Aslında bu netlik, yalnız devrimcilik açısından değil, demokratlık, vatanseverlik gibi kavramlar açısından da geçerlidir. Dayı, "provokasyon teorileri" üzerine bir yazısında bu gerekliliği şöyle anlatır: *"Bütün devrimci, demokrat, anti-emperyalist, anti-faşist sol iddiasında olan herkes, bu savaşı desteklemek zorundadır. (...)Gerçekleri görmek için çok karmaşık teorilere gerek yoktur. Oligarşinin ve emperyalizmin yaklaşımlarına bakın gerçekleri görürsünüz. Ya oligarşiden ve emperyalizmden yanasınız ya da devrimden. Bizim devrim yolumuzu, yöntemlerimizi eleştirebilirsiniz ama devrimcilik iddiasındaysanız oligarşiyle aynı paralele düşmemelisiniz."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 27, 13 Ocak 1996)

Burada tartışılmaz bir ölçü görüyorsunuz: Ya oligarşiden ve emperyalizmden yanasınız ya da devrimden!

Burada özel olarak dikkat çekilebilecek diğer nokta, devrim mücadelesinde farklı stratejik tercihlerin, yöntemlerin benimsenmiş olmasının bu ölçüyü değiştiremeyeceğidir. Daha somut söyleyecek olursak; Marksist-Leninistler'den farklı olarak ayaklanma stratejisi ve hatta parlamenter yol bile savunulsa, eğer devrimciyiz deniliyorsa, emperyalizmle ve oligarşiyle aynı paralele düşmemek, mutlak ve tartışılmaz bir devrimcilik ölçüsüdür.

Yine aynı yazıda bu ölçünün bir başka boyutu ortaya konuluyor: "Şu açık ki, devrimcilerin oligarşi karşısındaki tutumları düşman gördükleriyle aynı paralele düşmek olamaz. Devrimci hareketin eylemleri, taktikleri eleştirilebilir. Ama düşman karşısında, devlete karşı mücadele eden hiçbir örgüt ve kişiye karşı devletle birlikte tavır alınamaz. 'Bizim onlarla bir ilgimiz yok' denemez. Tersini yapanlar hangi gerekçelerle ortaya çıkarlarsa çıksınlar, devlet icazetinde bir devrimciliği savunuyorlar demektir." Bir partinin veya kişilerin kendilerini devrimci olarak tanımlaması, bizim onları devrimci olarak Kabul etmemiz için yeterli değildir. Onların pratiklerinin, politikalarının, yerlerinin kendilerine layık gördükleri tanıma

ne kadar uyup uymadığına bakarız biz. Buna bakarken de işte elimizde öncelikle Dayı'nın ortaya koyduğu bu ölçüler vardır.

Politik İçerik:
Halk İçin Devrimcilik!

Devrimcilik, halk ve vatan sevgisidir. Kısaca "halk ve vatan sevgisi" diye dilimize yerleşen bu deyiş, Dayı'nın sık kullandığı ve literatürümüze de yerleştirdiği deyişlerden biridir.

"Güçlü bir yurtseverlik ve halk sevgisini kendi kişiliğimizde, kadrolarımızda ve halkımızda yaratmadan devrimcilik yapılamaz. Yapıldığında ise kolay bir devrimcilik ve aynı kolaylıkta düzene dönüş zor olmayacaktır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 2, 22 Temmuz 1995)

İnsanları devrim saflarına yönelten çok çeşitli etkenler vardır; bunlar nesnel ve öznel olabilir. Devrimciliğin sadece bu etkenlere bağlı bir unsur olmaktan çıkıp kalıcılaşması, "ne için devrimcilik?" sorusuna doğru bir cevap verilmesi, devrimcilik pratiğimizin bu cevabı uygun hale getirilmesiyle mümkündür. Dayı'nın çoğu kimsenin "nasıl olsa cevabı belli bir soru" diyeceği bir soruyu tekrar tekrar sorması, bu gerekliliğin sonucudur. Yukarıdaki alıntının yapıldığı yazıya Dayı'nın koyduğu başlık da esas olarak bu konunun hangi çerçevede ele alındığını gösteriyor: "Halk İçin Devrimcilik Yapmak."

Dayı özellikle bu yazısında, küçük-burjuva devrimciliğiyle, küçük-burjuvazinin sınıfsal, kültürel özellikleri itibarıyla sol saflara taşıdığı değerlerle hesaplaşır. Bu olgunun hem ekonomik, siyasal kökenlerini gösterir, hem de devrimciliğin böyle olamayacağını… Şöyle der: *"Ünlü deyimle Türkiye küçük burjuvalar ülkesidir. (...) Küçük burjuvazinin mülkiyetçiliği, burjuvaziye olan özlemleri, çarpık yaşam tutkusu neyi niçin istediğini tam olarak bilmeme, belirsizlik, kararsızlık, zik zaklar vb. hep ona özgü davranışlardır. Düzene muhaliftir. Hatta devrim ister. ... Ama devrimin uzun soluklu bir iş olduğu, özveri gerektirdiğini, risklerle dolu olduğunu sözde bilmesine karşın, pratikte bu gerçeklerle karşı karşıya geldiğinde zorlanır, eski alışkanlıklarında ayak direr ve fırsatını buldukça da kendi özlemlerini, düşüncelerini hayata geçirir. (...) Görünüşte örgütün amaçları için çalışmaktadır. Örgütlü değildir."*

Küçük burjuvazinin bu örgütlü gibi ama örgütsüz, devrim isteyen ama gereğini yerine getirmeyen ikircikli konumunun aşılması, halk için devrimcilik anlayışının netleşmesiyle mümkündür. Çünkü o zaman,

kişi, popülizmi, kariyerizmi, ne istediğini bilememe halini, eski alışkanlıklarında direnme tavrını aşmakta çok daha güçlü ve sağlam bir politik zemine kavuşmuş olacaktır.

"24 Saat devrimcilik" dediğimiz olgu da zaten ancak böyle ortaya çıkar. Dayı, Kongre Raporu'nda "24 Saat devrimciliğin" muhtevasını şöyle ortaya koyar: Stratejik hedefte yoğunlaşma, devrimi, ülkeyi ve halkın kurtuluşunu her an beyninde yaşama, devrimin yakıcı sorunlarını, sorunlarımızı yeterince hissetmek, içselleştirmek... Peki, Dayı'nın devrimcilik tanımının, devrimciliğin nasıl ve ne için yapılacağına dair verdiği cevapların kalın çizgili ve köşeli oluşundan "mükemmelliyetçi", "idealize edilmiş" bir devrimcilik mi çıkar? Elbette hayır. Tam tersine, devrimciliğin adeta "süper insanların" yapabileceği bir şeymiş gibi tanımlanmasına her zaman şiddette karşı çıkmıştır. Dayı'nın gözünde kadroları, savaşçıları da aynı şekilde idealize etmekten, süper insanlar olarak tanımlamaktan kaçınılmalıdır.

Yıllar önce, daha 1983'te, Dayı'nın önderliğinde kaleme alınan bir broşürde, bu konuda şu anlayış ortaya konulmuştu: *"Bilinçli insanın yerine süper insanı hakim kılmak isteyenler, düşman güçlerinin eğitim ve olanakları karşısında yılgınlığa düşecek, bir yerde halk kitlelerinin yaratıcılığını ve özgücünü inkar edecek çeşitli sapma görüşlere sarılacaklardır. 'Süper insan' teorisinin savunuculuğunun özünde, halka ve kendisine güvenmeme ve güce tapma olgusu vardır. ... 'Süper insan' anlayışıyla hareket edenler silahlı mücadele çizgisini zenginleştirmekten, halk kitlelerini eğitmek, örgütlemek, harekete geçirmekten uzaktırlar."* (Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele) Dayı'nın "süper insan" teorisine karşı çıkışıyla, akıllı solculuk tanımına karşı çıkışı birlikte düşünüldüğünde, onun devrimciliği nasıl ele aldığı da çok daha somut ve canlı olarak görülmüş olur.

Evet, devrimcilik, "süper" insanlar olmayı gerektirmez; ama devrimcilik, "sıradanlığı!", "sıradanlaşmayı" da reddeder. Devrimcilik politik anlamıyla halk ve vatan sevgisi ise, halk ve vatan için riskler göze alabilmeyi, fedakarlıklar yapıp bedeller ödeyebilmeyi gerektirir.

Dayı'nın Devrimcilik Tanımı, Akıllı Solculuğun Reddidir

Akıllı solculuk neydi? Akılcı solculuk, "eski" devrimcilerin, "eski" sosyalistlerin düzene sığınmalarının tanımıydı. Hem düzene dönülecek,

hem devrimci, sosyalist geçinmeye devam edilecekti. İşte buna izin verilemezdi. Akıllı solculuk, cunta sonrası hapishanelerde "kendimizi korumalıyız, biz dışarıya lazımız" söylemleriyle başlayıp, dışarıda da "risksiz devrimciliğin" teorileştirilmesiyle devam etmiştir. Bu anlayışla, DEVRİMCİLİKLE YAN YANA GETİRİLEMEYECEK değerler ve teoriler, solun dünyasına sokuldu.

"Geceleri rahat uyuma" diye, dünyanın hiçbir ülkesinde devrim için savaşanların asla savunup mutlaklaştıramayacağı bir olgu, bir partinin asli niteliği gibi ortaya konulabildi. Avrupa emperyalizmi açıktan savunulabildi. Tekelci burjuvazi ilerici, demokrat ilan edilebildi. Devrimciler ölürken, sırt dönülebildi... Uzatmıyoruz; bu solculuk türünün nerelere varabileceği Büyük Direniş sürecinde zaten tüm çarpıcılığıyla açığa çıktı.

Reformizmin adeta çizgisi haline dönüşen, yer yer aydınlardan da destek bulan "akıllı solculuk", solun birçok kesimi tarafından yeterince ve radikal bir biçimde eleştirilmedi. Solun ideolojik mücadele alanındaki genel durumuna bağlı olarak bu çarpıtmaya karşı militan bir ideolojik tutum takınılmadı. Dayı ve devrimci hareket hariç! Devrimci hareketin akıllı solculuğa karşı mücadelesi, Büyük Direniş'te açığa çıkan ve sol adına, hele devrimcilik adına hiç kabul edilemez tavırlardan sonra olmamıştır. Daha 1980'lerden itibaren bu olgular açığa çıkmaya başlamış ve bizim akıllı solculuğa eleştirimiz de o zamandan yapılmıştır.

Evet, kesinlikle diyebiliriz ki, Dayı, yukarıda çizdiğimiz tablonun istisnasıdır. Ve bu istisna, akılcı solculuğun sola hakim olmasının önüne geçen tavrın öncüsü olmuştur. Dayı'nın önderliğinde akıllı solculuğa karşı yürüttüğümüz dişe diş ideolojik mücadele sayesindedir ki, reformizm, kendi solculuk anlayışını sola dayatamamıştır.

Dayı, bu mücadelenin neden bu kadar önemli olduğunu bir yazısında şöyle anlatıyordu: *"Diyebiliriz ki, bugün faşizme karşı açık savaş ve bu savaşta yapılması gerekenler savaşımızın en zor yanı değildir. Savaşı daha yüksek biçimlerde sürdürmemizi, halka daha çok gitmemizi engelleyen ve enerjimizin, zamanımızın büyük çoğunluğunu alan devrimcilik, sosyalistlik görünümleriyle saflarımıza sızan burjuva ideolojisidir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 2, 22 Temmuz 1995)

Akılcı solculuk, reformizmde somutlanmıştı fakat doğrudan veya dolaylı etkileri elbette çok çeşitli biçimlere bürünerek solun çeşitli kesimlerine, sola umut bağlayan halk kesimlerine de uzanıyordu.

Akıllı solculuk, düzen içine yerleşmiş bir solculuktur. Bu anlamdadır

ki, devrimciliği ya boş zaman uğraşı haline veya sıradan bir mesleğe dönüştürmüştür. Dayı'nın devrimcilikte, en katı bir biçimde karşı çıktığı dejenerasyonlardan birini de bu yan oluşturur. "Küçük burjuva kültürünü içselleştirmiş, devrimciliği sıradan bir düzen mesleği gibi kavramış bu tür insanlar" Dayı'nın özellikle belli dönemlerde hareket içinde de en şiddetli mücadeleyi verdiği insanlardır. Bu tür insanlar ya değişecek ya hareketin dışına düşeceklerdir; ama bu tür insanlara, bu nitelikleriyle hareket içinde yer olmadığı konusunda çok nettir Dayı. Dayı'nın "bu tür insanlar" diye nitelendirdiği, devrimciliği sıradan bir düzen mesleğine dönüştürenler ne yapar: *"Yaşamın içerisinde yukarıdan aşağıya hazırlopçu, bir şey üretmeyen, yaratıcılıktan ve özveriden yoksun bu anlayış... hazırlopçuluğu, yaratıcılıktan ve özveriden yoksunluğu geliştirerek, devrimciliği adeta bir düzen mesleği gibi kavrayarak, maaşlı devrimciliği bize dayatmıştı. Bölge ve alanlarda kitleleri örgütlemekle görevli bu kadrolar, kitleler içerisinde kendi yaşamını dahi sürdüremiyorsa, sözler ne denli parlak olursa olsun, özde yapılan bir şey yoktur demektir. Bu kafa yapısının, her şeyden önce kendisi devrimci değildir. Kendisi devrimci olmayanlar devrimci yetiştiremez, kitleleri örgütleyemez."* (Kongre Raporu'ndan)

Aslında yukarıdaki alıntı, olmaması gerekenleri sıralayarak, devrimciliğin nasıl olması gerektiğini de güçlü bir biçimde vurgulamış oluyor.

Sonuç olarak söylenen cümle ise kuşku yok ki, tüm devrimcilerin kulağına küpe yapması gereken türdendir: "Kendisi devrimci olmayanlar devrimci yetiştiremez, kitleleri örgütleyemez."

Reformizm işte bu yüzden devrimci dinamiklerini kaybediyor; dinamiklerini kaybetmek istemeyenler ise, her düzeyde devrimcileşmenin kavgasını vermek, akıllı solculuğun her türünü, her uzantısını reddetmek durumundadırlar. Kendini meşrulaştırma derdindeki akıllı solculuk, düzenden çok, militan, radikal çizgiyi eleştirir. Çünkü kendilerinin gerçek yüzünün görülmesini ancak böyle engelleyebilirdi. Söylediklerinin, yaptıklarının sosyalizmle, sosyalistlikle bağdaşmadığını gizleyebildikleri ölçüde, soldaki aldatmacayı sürdürebilirlerdi. Akıllı solculuğa karşı militanca uzlaşmaz bir ideolojik mücadele işte bu açıdan elzemdi. Akılcı solculuğun statükolarına boyun eğmek, sol açısından ölüm demekti. Devrimciliğin öldürülmesine izin vermedik sonuçta. Bu büyük savaşta da önümüzde, devrimcilik konusundaki tanımlarıyla Dayı vardı. Birçok devrimci izlemiştir veya duymuştur; Sovyet Devrimi'ni anlatan "Dünyayı Sarsan On Gün" filminde, Bolşevik bir asker, kendisine teorik

tahliller yapmaya kalkan birine şu cevabı verir: “Bir tarafta burjuvazi var, bir tarafta proletarya”... Dayı'nın, devrimcilik konusunu ele alırken sık sık verdiği bir örnektir bu. Çünkü sonuçta devrimcilik gelip bu saflaşmaya dayanır.

Neredesin? Ve ne yapıyorsun? Doğru yerde, proletaryanın yanında, safında olmak, devrimciliğin ilk olmazsa olmazıdır. Devrimciliğin ikinci yanı ise, bu saflaşma içinde nasıl yaşandığı, nasıl savaşıldığıdır

Kesintisiz “İç Savaş” ve Devrimciliği Güçlendirmek

Devrimcilik, statik ve mutlak bir olgu değildir Dayı'da.

Dayı için devrimcilik sürekli bir savaş halidir. Her devrimcinin beyni, yüreği ve yaşamı, düzen ve devrim arasındaki kesintisiz savaşın arenasıdır. Böyle ele aldığı için de, her devrimcinin kendi içindeki düzen devrim çatışmasının çok çeşitli biçimlerde sürdüğüne, bu savaşta asla gevşemeye, mutlak zafer sarhoşluğuna düşülmesine yer olmadığına sık sık vurgu yapmıştır.

Dayı'nın bu savaşı ve bu savaşın olumlu veya olumsuz sonuçlarını en somut olarak gördüğü yer, kuşkusuz hapishaneler olmuştur. Nice devrimcilerin devrimciliğinin tükendiği o alan, devrimciliğin nasıl süreklileştirileceğini de gösterir. Dayı işte her yönüyle vakıf olduğu bu pratikten çıkardığı teorik sonuçları çeşitli yazılarında işlemiştir.

“Cezaevlerinin hep iki yüzü olmuştur. Bir yüzü okul olması, diğer yüzü ise değirmen taşı gibi insanları öğütmesidir. Özellikle de örgütün dışarıda güç yitirdiği, düşmanın psikolojik üstünlüğünün sürdüğü koşullarda değirmen taşı daha hızlı öğütmeye başlar. (...) Gerçekte devrim ve karşı –devrim ikileminde güçlü hesaplaşmalar yapılmamış, ideolojik olarak düzenden gerçek bir kopuş sağlanmamışsa geriye dönüş, yeniden düzene yerleşmek zor olmayacaktır. İşkenceyi, tutsaklığı yaşamış insanlar, duvarların ötesine çıktığında... işkence, baskı ve tutsaklığın zorluğu yeniden kişinin karşısına dikilir. Devrimcilik yapmak, bunları yeniden göze almak demektir. ... Düzen mi, devrim mi çatışması çok hızlı bir biçimde yeniden yaşanmaya başlanır ve düzenle gerçek bir kopuş sağlayamamış ikircikli kişilik, bir yandan yoldaşlarının ve halkın kendisinden bekledikleri, bir yandan da oligarşinin baskı, işkence ve ölüm tehditleri karşısında bir tercihle yüz yüze bırakılır. Devrim gibi yüce bir davanın inancını taşımayanlar veya zayıf olanlar, düşmanın baskı ve zoruna yenilerek, halkı ve yoldaşlarını satarak düzene dönerler.”

Kuşkusuz bu bir sonuçtur. Devrimciliğin güçlendirilememesinin, içselleştirilememesinin, doğru ve güçlü bir zemine oturtulmamasının sonucudur. Kolaycı, zorluklara katlanamayan, yakın devrim beklentisi içinde olan küçük-burjuvazi, zafer günlerinde en keskin, yenilgi yıllarında ise kendini kurtarmak için uzlaşmaya, teslimiyete ve ihanete en hazır olandır. Ama küçük burjuvazinin bu yanı bilinip, varolan devrimcilikle yetinilmezse, devrimciliğin kim için ne için olduğu, nasıl bir devrimcilik yapıldığı ve yapılması gerektiği soruları bıkmadan tekrar tekrar sorulursa, bu sonuç engellenebilir.

Dayı bu tür sonuçlar ortaya çıktığında onlara soğukkanlı ve bilimsel bakmak gerektiğini söyler; öyle de bakar ve şu tahlili yapar:

"Sorunun özü şudur; düşüncede, dolayısıyla davranışta, her şeyiyle düzenden tam bir kopuş sağlanamadığında; yenilgi, baskı ve zor koşulları ile Marksizm-Leninizmin, sosyalizmin ideolojik ve maddi olarak yıprandığı, güç yitirdiği bu tür süreçlerde, Marksist-Leninist düşünceyi sağa-sola sapmadan, içini boşaltmadan taşımak, çok güç veya imkansızdır. (...) Sağa sola savrulan, oportünistleşen, devrimciliğe inançsızlaşarak reformistleşen, hatta bencilleşen, sıradan veya halka yabancı küçük burjuva aydınının yaşamını seçen binlerce devrimci, kötü ruhları taşıdıklarından bu yolu seçmemişlerdir. Onları buraya sürükleyen Marksizm-Leninizmi yanlış kavrayışları, yanlış uygulayışları sonucu doğan kötümserlikleridir." (Kongre Raporu)

Bu sonucu engellemek, böyle bir kötümserliğin doğmasını engellemek elbette elimizdedir. Dayı, bir başka yazısında bu kötümserliğin kaynağını son derece somut bir biçimde göstererek, bize bu sonuçtan sakınmanın yolunu da gösterir:

"Çalışma tarzı irdelenip devrimci çalışma tarzı hakim kılınmadığında, öyle bir hale gelir ki, devrimci coşku, halk sevgisi, vatanseverlik tamamen ortadan kalkar. Devrimciliğin kim ve ne için yapıldığı belirsiz hale gelir. O, artık günlük yaşayan, günlük iş yapan ve günlük olarak hareketini aldatan bir durumdadır. Olmayan işler, olacak gibi gösterilip hep geleceğe ertelenir... Veya, kendisinin tüm özverilerine ve yeteneklerine rağmen, bir türlü iş yapmayan, söz dinlemeyen kötü niyetli insanlar vardır. Doğal ki... bu çalışma tarzında... üretimsizlik, kişiler arası çelişkileri derinleştirecek, dağıtıcılığı gündeme getirecek ve sonuçta bir türlü açıklanamayan, cevabı bilinmeyen sorularla dolu, karamsar ve kötümser bir ruh hali egemen olmaya başlayacaktır."

Dayı'nın tanımladığı devrimci ise, büyük ufukludur. İddialıdır. Gerek-

tiğinde tek başına meydan okumayı, gerektiğinde tek başına yürüyebilmeyi bilir. Ama asla kitleleri örgütlemekten vazgeçmez. Kendiliğindenliğe teslim olmaz. Emekçi, iradi cüretlidir. KİM için devrimcilik, NE İÇİN devrimcilik ve NASIL bir devrimcilik, sorularının cevapları nettir onun kafasında.

Dayı ve Disiplin(*)

Disiplin, hayatın her alanında vardır. Kişilerin, sınıfların, toplumların, devletlerin yaşamında şu veya bu ölçüde, şu veya bu biçimde hep varolan bir olgudur. Sınıflar mücadelesinde kendini daha güçlü bir biçimde hissettirir disiplin. Burjuvazi disipline edilmiş güçlerle savaşır halka karşı. Muhtevası, biçimi farklı olmakla birlikte, ezilenlerin de bu savaşta disipline fazlasıyla ihtiyaçları vardır.

Farklılıklar olsa da, sınıflar mücadelesinde zafer kazanmak isteyen her gücün disipline ihtiyacı olduğu kesindir. İşte bu yüzden, Dayı'da önderlik yaşamı boyunca, bu konu üzerinde çok durmuştur. Örgütünü savaştırmak isteyen bir önderin buna ihtiyaç duyması kaçınılmazdı elbette.

Aşağıda Dayı'nın yazılarından aktaracağımız bölümlerde de görüleceği gibi, Dayı'da disiplin, sadece dar anlamıyla "kurallara uyulması" meselesi değildir. Hayır, disiplin onun çok ötesinde bir anlam taşır, onun ötesinde yanları içerir Dayı'da. Bir örgütü var eden, onu karşı-devrimin saldırıları karşısında dayanıklı hale getiren, iktidar iddiasını somutlayan işlevleri vardır disiplinin. Dayı, disiplinin dar anlamından çıkarılıp bu boyutlarıyla kavranmasını sağlamaya çalışmış, böyle bir disiplin anlayışını hakim kılma kavgası vermiştir.

Elbette, Dayı'nın bu konudaki tespitlerini aktarmadan önce belirtmek gerekir ki, Dayı, bu kavgayı da önce kendi pratiğiyle, kendi yaşamıyla vermiştir. Dayı için "disiplinli bir yaşamı vardı " demek, yeterli değildir; disiplin onun yaşamında gerçekten tamamen içselleşmiş bir olgudur; tüm yaşamı bu içselleşmiş disiplinle şekillenmiştir. Yaşamının sonuna kadar, son günleri de dahil olmak üzere, o disiplinin gereklerine uygun hareket etmiştir hep. Bu, onda o kadar doğallaşmıştır.

Bu anlamda, Dayı'nın konuya ilişkin diğer tespitlerine geçerken, onun yaşamının da disiplin açısından başlı başına bir eğitici olduğunu belirtmiş olalım.

"Kayıplar, olumsuzluklar ve acılar olmadan zafere gidilemez. Ama tüm bunları asgariye indirmek ve kurtuluş yolunda her gün bir adım

(*) Bu yazı 01.03.2009 tarihli Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

daha ileriye yönelmek, bizim ısrarımıza ve disiplinimize bağlıdır."

Dayı'da Disiplin,
Kavganın Köşe Taşlarındandır

Disiplin sorununun hayatiliği, mücadeledeki yeri nedir? Dayı'nın şu sözleri, bunun cevabını içerir: *"Gerçek bir önder, bırakın yoğun devrimci potansiyelin olmasını, hiçbir ilişkinin, hiçbir olanağın olmadığı koşullarda dahi yaşamanın ve kitlelere uzanmanın yolunu bulan insandır. Nasıl sorusunun reçetesi yoktur. Bunun cevabı, devrimci inanç, yaratıcılık, disiplinli olmak ve engin bir halk sevgisindedir."* (Kongre raporu)

İnançla, halk sevgisiyle birlikte sayılan bir unsurdur burada disiplin. Hiç yoktan mücadelenin geliştirilmesini, halkın örgütlenmesini sağlayabilecek birkaç belirleyici unsurdan biridir. Atılım'a hazırlık döneminde belli insanlardan kaynaklanan bir "direniş"le karşılaşır Dayı. Orada yaptığı muhasebe şudur: *"Bazı ileri kadrolar yeni sürece uyum sağlamamakta, bunun başlangıcı olarak da istenen raporları vermemekte, sudan gerekçelerle direniyordu. Ya bu dayatmalara teslim olacağız, hareket belirsizliklerle dolu, kendini her gün biraz daha tüketerek karanlık bir yolda yürüyerek kaybolacak ya da yeni bir kadro anlayışı ve yeni bir disiplinle merkezi otoriteyi yeniden yaratarak egemen kılacaktık."* (Kongre Raporu)

Yeni bir atılıma geçmeye karar veren bir hareketin yapması gereken ilk işlerden biri "disiplini sağlamak"tı . Çünkü onsuz, yani disiplinsiz, bir atılım gerçekleştirilemezdi. Dayı, atılım yıllarının başlangıcında "kuralsız devrimcilik kültürü"yle büyük kavga verdiğini belirtir.

Dayı'nın Kongre yazılarına bakıldığında da hemen her vesileyle disiplin meselesinin üzerinde durduğu görülür. Nitekim yazı dizimizin bu bölümünde yararlandığımız alıntıların tamamı, Kongre konuşmasındandır. Bu kadar "katı" olmak gerekir mi disiplin konusunda?

Disiplinin kavranmadığı , içselleşmediği noktada en sık sorulan soru budur. Sorunun cevabını şöyle veriyor Dayı: *"Kendi eksik ve zaaflarıyla hesaplaşma yapmayanlar, kendilerine karşı acımasız olmayanlar çoğu zaman küçük hata ve eksiklikleri, zaafları abarttığımızı düşünürler. Bu düşüncenin temeli olan düzenden köklü bir ideolojik kopuş sağlanamadığından, savaşın gerçekleri ve düşmanın acımasızlığı da tam olarak kavranamadığından, küçükmüş gibi görünen bu eksik ve zaafların yüzlerce insanımızda her gün nasıl ortaya çıktığı ve ne tür zararlar*

verdiği görülmemektedir. Yüzlerce insanın küçük hata ve zaafları, disiplinde, yaşamda, savaşta yüzlerce kural ve ilke hatası dolayısıyla, düşmana verilen yüzlerce koz demektir.

İç düşman, önlem alınmadığında önce bireyleri, bireyler de örgütü kuşatarak, etkisiz hale gelmesini sağlayacaktır." (Kongre Raporu)

Başka söze gerek yok sanırız.

Disiplin, bir örgüt için aslında varlık yokluk meselesidir.

Disiplin: Yokluğu Zayıflatır Varlığı Güçlendirir!

Disiplin, bir örgütün aynı zamanda savunma silahıdır. Evet, öyle bir silah ki, örgütü savunmakta, hiçbir silah, başka hiçbir araç onun yerini tutamaz. *"Düşman bizim devrimci irademiz ve disiplinimiz karşısında oldukça zayıftır. Onu güçlü kılan, bize kapitalizmden bulaşan, irademizi ve disiplinimizi zayıflatmak için her an, her saat saldırı halinde bulunan içimizdeki düşmandır."* (Kongre Raporu)

Bu düşman neye yol açar; devam ediyor Dayı: *"Bu iç düşmana, eksik ve zaaflara, düzen özlemlerine, bu özlemlerin çok değişik biçimlerine karşı radikal bir tarzda mücadele etmezsek, kendi ellerimizle örgüt irademizi ve disiplinimizi zayıflatır, düşmana geçit vermiş oluruz."*

Disiplin dosttur. Disiplinsizlik ise düşman. Bu kadar açık ve kesin: *"İç düşman, hemen birçoğumuzun günlük yaşamda, eylemde, örgütsel disiplinde, yoldaşlık ilişkilerinde, kendimizde ve başkalarında gördüğümüz, düzenden aldığımız ve henüz atamadığımız birçok eksik ve zaafımızdır. Bunlar liberallik, sekterlik, bireycilik, popülistlik, disiplinsizlik, tembellik, insanlara değer vermeme, ihtiras vb. vb. çok çeşitli biçimlerde karşımıza çıkar."* (Kongre Raporu)

İç düşman neticede dış düşmana davetiyedir. Nitekim Dayı da, Kongre konuşmasında disiplinsizliği aynı zamanda 'düşmanı davet edici' bir unsuru olarak değerlendirmekteydi. En önemli zaafların içinde de, en hayati gerekliliklerin içinde de disiplin hep sayılmaktadır dikkat edilirse.

Disiplinin ana öğelerinden biri olarak 'kurallar' da Dayı'nın sürekli üzerinde durduğu unsurların başında gelir. O kurallar da örgütü, mücadeleyi "savunma"nın en önemli parçalarından biridir yine.

Mücadele eden bir örgütün, tek tek devrimcilerin sürekli bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu açıktır. Dayı, buna dikkat çekiyor ve şöyle diyor: *"Tehlikeyi tamamen ortadan kaldırmak, yok etmek mümkün değildir.*

Ama bu faktörü mümkün olduğu kadar azaltmak, örgütsel ilişkilerin güvenliğini sağlamak bizim elimizdedir. Bunun temel yolu, kurallı devrimci bir yaşamı yerleştirmektir. Yalnız kendimizin kurallı, ilkeli olması tehlikeyi önleyemez. Örgütsel ilişkimiz ağı içerisinde yer alan bütün insanlarımızı bu anlayışla eğitmek ve yetiştirmek zorundayız."

Sadece bu kadar da değil. Disiplin'in daha başka yönlerine de işaret ediyor Dayı. Disiplin'in "kendine güven" demek olduğunu söylüyor mesela: *"Düşman, tüm teknik donanımına ve gücüne karşın, devrimci iradeden üstün olamaz. Onun güç ve teknik üstünlüğünü ancak irademizle, disiplinimizle yenebiliriz. İrade ve disiplin, aynı zamanda kendine güvenmek ve yaratıcı olmak demektir. İrade ve disiplinin zayıfladığı yerde, kendine güven ve yaratıcılık geriler, hatta kaybolmaya başlar."* (Kongre Raporu)

Mesela, oligarşi tarafından aranan, zor koşullarda yaşamak durumunda kalan bir devrimciyi düşünün; onun da en büyük gücü disiplin olacaktır: *"Onu tehlikelerden, takiplerden, tesadüflerden ve ihbarlardan koruyacak olan daha yüksek bir irade, disiplin duyarlılıktır."* (Kongre Raporu)

Dayı, Kongre'de belli bir alandaki kimi kadroların tavrını değerlendirirken şunları belirtiyor: *"(...) kendilerini dayatmış, açıkça örgüt disiplinini, emir talimatı reddetmişlerdir. Kuşkusuz 'emir talimat yanlıştır, uymuyoruz' demiyorlar. Bitmez tükenmez gerekçelerle yapmama yolunu seçiyorlar. Bu yanıyla, örgüt üyeliği, örgüt disiplini, emir-talimat, merkeziyetçilik vb. konular henüz içselleşmekten uzaktır. Hiçbir üye, savaşçı ve kadro merkezi iradenin emir ve talimatlarını reddedip, bunların yerine kendi kararlarını koyamaz. Her ne pahasına olursa olsun, emir ve talimatları uygulamak zorundadır. (...) Savaş, savaş kültürü, disiplin, askeri disiplin, merkeziyetçilik ve demokrasi, emir ve talimat, örgüt üyeliği, sorumluluk, zaaflara karşı mücadelenin nasıl olması gerektiği vb. çokça konu, hareketimiz saflarında yeterince kavranmamış olup, küçümsenmeyecek oranda zaaflarla birlikte hızımızı kesmektedir. Bunlarla uğraşmaya devam etmeliyiz."*

Burada disiplin dediğimiz olgunun köşe taşları oldukça açık biçimde sıralanmıştır. Dayı tarafından. Ve dediği gibi de, disiplin olgusuna açıkça veya örtülü olarak dejenere eden, zayıflatan yaklaşımlarla uğraşmıştır sürekli. Çünkü yine orada belirttiği gibi, *"savaşın doğal yasasıdır; savaş kurallarla, emir ve talimatlarla yürür... Bakış açımızı şekillendiren temel nokta, halkın çıkarına olup olmaması ile devrimi geliştirip geliştirmediği olmalıdır, ilke ve kurallara, değerlere işte bu*

kıstasla bakmak zorundayız."

Her Alanda ve Yaşamın Bütününde Disiplin Herkes İçin Disiplin

Dayı'nın disiplin anlayışının köşe taşlarından biri, disiplinin yaşamın her anında uygulanması, ikinci bir yanı ise, herkes için uygulanmasıdır. Disiplin, bir bütündür. Hayatın her alanında kendini göstermelidir. Örgütsel işleyişte alabildiğine katı bir disiplinden yana görünen biri, günlük yaşamında tam tersine bir durumdaysa, orada bir tutarsızlık, samimiyetsizlik, disiplin konusunda oturmamışlık vardır.

"Çalışma alanında bizzat kadroları eğitmeyen, denetlemeyen, arada bir sınırlı sayıdaki kadrolarla ve sınırlı zamanda görüşmekle kendini sınırlayan bir yönetici, günün yirmi dört saatini nasıl doldurmaktadır? Yaşam tarzları nedir? Yaşam tarzı, sorunları çözmekle uğraşan, bunun için didinen, koşturan bir yaşam tarzı değildir. (...) Daha çok disiplinsiz, kendiliğindenci bir yaşam sürdürmektedir. Yaşamını her yönüyle disipline etmeyen, devrimci motivasyonu her an yaşamayan bir kadronun, devrimci ilişkilerde ve çalışmada gerekli disiplini, özveri ve kararlılığı göstermesi çok zordur." (Kongre Raporu)

Bir devrimcinin günlük yaşamındaki disipliniyle, eylemdeki disiplini, aldığı görevlerdeki disiplini, bunlar birbirinden bağımsız değildir. Günlük yaşamda alabildiğine kendiliğinden ve gevşek davranan biri "sen beni eylemde gör" diyemez. Veya demokratikte rehavet içindeki biri, başka yerde olursam, başka türlü davranacağını iddia edemez, Dayı özetliyor: *"Demokratikte veya başka alanda, nerede olursak olalım, yaşamı ve mücadeleyi her yönüyle ciddiye almak ve disipline etmek zorundayız.*

Disiplinli yaşamı olmayanların örgüt ilişkileri de disiplinli olamaz. Bürolarımız, demokratik derneklerimiz ve kendimiz her şeyiyle disiplinli bir devrimci yaşamı, örgütlülüğü, ciddiyeti ve inandırıcılığı yansıtmalıdır." (Kongre Raporu)

Burada, aktardığımız bu son paragrafta, Dayı'nın dikkat çektiği bir nokta daha var; bizim disiplinimiz, aslında inandırıcılığımızın, güven vermemizin de olmazsa olmaz bir parçasıdır. Kitleler, gözlerinin önünde disiplinsiz, verdiği sözleri tutmayan, hiçbir şeyi zamanında yapmayan, laçka bir örgütlenme gördüklerinde ona nasıl güvensinler. Dayı'nın disiplin konusunda en çok üzerinde durduğu konulardan biri de disiplinin örgüt içindeki "HERKES" için olduğudur. Bu konuda özellikle yöneticilerin

kendilerini disiplinden muaf tutmaları karşısında tavizsizdir Dayı. Yönetici hiçbir konuda ayrıcalıklı olamayacağı gibi, disiplin konusunda da ayrıcalıklı olamaz. Küçük-burjuvazi daha çok ayrıcalık eğilimindedir. Disiplin kuralları başkası için iyi ama kendisine geldiğinde tartışmalıdır: *"Küçük burjuvazi (...) örgütsel denetim yoğunlaştıkça rahatsız olur. Denetimden kaçmak için çok yaratıcı yollar bulur. Kendi dışındakilere uyguladığı disiplin ve cezalar kendisine uygulandığında veya uygulanacağını sezdiğinde dengesizleşir, asi rollere girer. (...) örgüt içerisinde düzeni yaşatarak yaşayamayacağının farkına vardığında her yolu mübah görür."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 2, 22 Temmuz 1995)

Disiplinin Özü

Disiplinin, kuralların "mekanik" ele alınması, sık sık karşımıza çıkan bir sorundur. Mekaniklik, hem disiplinde, hem kurallarda ÖZ'ün gözden kaçırılması demektir.

Disiplinin özünde ilk belirtilmesi gereken; DİSİPLİN DEVRİM İÇİNDİR. Disipline karşı çıkmak, devrime karşı çıkmaktır, mücadeleye karşı çıkmaktır, dolayısıyla mevcut düzeni değiştirecek güçte bir örgüte karşı çıkmaktır(...) Dayı'nın disiplin sorununu bu bakış açısıyla ele aldığı bir yazısında şu söyleniyor: *"Hiç kimseye devrimcilik zorla yaptırılamaz. Ama kişiler devrimci faaliyete gönüllü katılmışsa onun kurallarına uymak ve gerekenleri yapmak zorundadır. Yapmayanlar düzenin pisliğine dönebilirler. Ama bırakın devrimciliği, biraz ahlakı ve kişiliği olan, ilericiyim, demokratım diyen hiç kimse bugünün koşullarında mücadele etmeden, bildiklerini insanlara öğretmeden, kitleleri eğitmeden bir gece dahi rahat uyumamalıdır. Bilip de yapmayanlar, bilip de devrimci mücadeleye katılmayanlar, destek vermeyenler, görünümleri ne olursa olsun düşmana hizmet ediyorlardır. Mevcut koşullarda mücadele etmek artık bir ideoloji sorunu değil, ahlak ve vicdan sorunu haline gelmiştir.!"* (Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

"Demokratikte veya başka alanda, nerede olursak olalım, yaşamı ve mücadeleyi her yönüyle ciddiye almak ve disipline etmek zorundayız. Disiplinli yaşamı olmayanların örgüt ilişkileri de disiplinli olamaz." Evet, disiplin meselesinin esası, devrimcilik yapıp yapmamak, devrimi isteyip istememektir. Devrimi isteyen, onun gerektirdiği disiplinin gereğini de yapmak zorundadır. Hem devrimi isteyip, hem disipline karşı çıkmak, mümkün değildir.

Kurallara ilişkin Dayı'nın şu tespitlerinde de, disiplinin özünün kısa bir anlatımı yer alıyor: *"Kurallı olmak, kurallara uymak, değişen koşulları, özgünlükleri, yapılması gerekenleri dikkate almamak, iş yaptırmamak, hantallaştırmak değildir. Kurallar tekdüze, mekanik olarak uygulanan şablonlar değildir. Kurallar, görev ve ihtiyaçların sağlıklı bir şekilde, yerine getirilmesi için vardır. İlkeler ve kurallar yaratıcılıktan, cesaretten ve cüretten soyutlanıp ele alındığında, görevler, emir ve talimatlar, çoğunlukla yerine getirilemez ve sadece kişinin kendisini korumasına hizmet eder. Kurallar elbette kişinin de korunması için vardır. Ama, esas olarak görevlerin yapılması ve örgütün korunması için vardır. Bunların önüne hiçbir şey geçemez."* (Kongre Raporu)

Daha önce de çeşitli vesilelerle değindiğimiz gibi, Dayı, şablonları, kalıpları, statüleri onaylamayan, onlarla hep savaşan bir anlayışa sahiptir. Disiplin ve kurallar konusundaki yaklaşımı da böyledir. Disiplinin hangi alanda, hangi dönemde nasıl şekilleneceği, ne kadar "katı" veya "esnek" olacağı, orada ne kadar talimatlara ne kadar önerilere başvurulacağı, nelerin kural haline getirileceği, bütün bunlar önceden belirlenemez; bunları belirleyecek olan, mücadelenin ve örgütlenmenin ihtiyaçlarıdır. Bunu da şöyle ifade ediyor Dayı: *"Bakış açımızı şekillendiren temel nokta, halkın çıkarına olup olmaması ile devrimi geliştirip geliştirmediği olmalıdır, ilke ve kurallara, değerlere işte bu kıstasla bakmak zorundayız."* (Kongre Raporu)

Dayı ve Yönetici İnsan

Yazı dizimizin önceki bölümünde yayınladığımız "Dayı ve Kadrolar" bölümünü, Dayı'nın önceki sayıda yer veremediğimiz yönetici insanlara ilişkin bir manifesto niteliğindeki şu sözleriyle tamamlamak istiyoruz: "Günlük yaşamda, devrimci ilişkilerde, devrimci çalışmanın her bölümünde bürokratik ilişki ve çalışma tarzını mahkum edip, militan yönetici tipini egemen kılmalıyız. Militan önder, yönetici tipi zorluklar karşısında pes etmeyen, eksik ve yanlışlarının maddi nedenlerini bulup, üzerine çekinmeden giden ve kendini düzelten, yenileyen yeni insan tipidir.

Devrimci önder, yapamama, edememe ön şartını koymadan, yapmak için tüm enerjisini ve özverisini, yaratıcılığını ortaya koyup, en iyisini yapmaya çalışan insandır.

Yönetici insan, altındaki insanlar bilmiyorsa öğreten, eksikse eksikliklerini tamamlayan, korkuyorlarsa korkularını gidererek güven

veren insandır.

Yönetici insan, düşman takibinde, kuşatmasında ve tutsaklığında partinin onurunu kendi onurundan ayırmayan, direnen, son nefesinde dahi partisi için bir şeyler yapmaya çalışan, bağlılığından şüphe duyulmayan insandır.

Yönetici insan, doğrudan askeri birimlerde görevli olmasa da düşman takibinde veya kuşatmasında çatışacak bilinçte ve ruh halinde olup, çatışan insandır.

Yönetici insan, kendine güvenen, bu güveniyle insanlara örnek olan, devrimciliğin getirdiği tehlikeleri göze alan insandır.

Yönetici insan, günlük yaşamında, kitle ilişkilerinde, faaliyet alanında, eylemde örnek olmak zorundadır.

Yönetici insan, kendinden önce partisinin, yoldaşlarının güvenliğini alıp geleceğini düşünen insandır.

Yönetici insan, dünyaya meydan okuyan, dünyayı değiştirmek için ayağa kalkmış, coşku, moral, inanç ve kararlılıkta olup, bunu hissettiren, inandıran, güvenilen, ardından gidilmesi gereken insandır.

Yönetici önder insan, yetkilerine ve konumuna güvenerek insanlar üzerinde baskı kurmayan, yeteneklerine, önderlik sanatına, daha çok özverisine güvenerek yöneticiliğini kabul ettiren insandır.

Yönetici insan, kendi duygularını ön planda tutmayan, çifte standartlı olmayan, devrimci adaleti herkese eşit uygulayan insandır.

Yönetici insan, aydın birikimine rağmen kibirli olmayan, halkla ve yoldaşlarla ilişkilerinde mütevazı olan, halktan her türlü insanı anlayabilen, dinleyen ve öğreten insandır, halk önderidir.

Yönetici insan, hata yapmaktan korkmayan, inisiyatifli, politika üreten, neyi nasıl yapacağını bilen, örgütleyen, savaştıran, savaşan insandır.

Yönetici insan, hedefe varmada engel tanımayan, kararlılığı ve özverisiyle, yol göstericiliğiyle nesnelliğe teslim olmayan, bunu değiştiren insandır.

Yönetici insan, birçok karmaşık çelişki içerisinde esas çelişkiyi, temelle tali olanı birbirinden ayırmasını bilen ve temel olanı gözden kaçırmayan insandır.

Yönetici insan, görev adamıdır. Aldığı emri tartışmayan, "yapamam" demeyen, yaşamı pahasına uygulayan insandır.

Yönetici insan, dağıtıcı, parçalayıcı, moral bozucu değil, birleştirici, moral ve coşku kazandırıcı, insanların moralman çökme aşamasına geldiği, önemli olumsuzlukların yaşandığı anlarda dahi mevcut durumunu,

nedenlerini bilerek, insanların eksik veya yetersizliklerini tamamlayarak, yanlışları yoldaşlık ilişkileri içerisinde gösterip düzelterek yeniden morali yükselten, düşmek üzere olanları ayağa kaldıran, bunalımlı ortamdan yararlanmaya çalışanlara fırsat vermeyen insandır. Zafer anlarında ise, sarhoşluğa kapılmayan, insanların gevşemesine, rehavete düşmesine izin vermeyen, düşman saldırılarına olanak tanımayan insandır.

Yönetici insan, yalnız kendisi çalışan değil, çalıştıran, çalışırken kolektifliğe büyük değer biçen, bu kolektiflikle insanların daha hızlı eğitileceğine ve öğreneceğine inanan, hesap sormasını, hesap vermesini bilen ve kolektif çalışmadan kendisinin de öğreneceğine inanan insandır.

Yönetici insan, partisine ve yoldaşlarına karşı açık ve dürüst olan, eksik ve zaafları karşısında yoldaşlarına ve kitlelere özeleştiri yapmaktan çekinmeyen, kendine güvenli insandır. (Kongre Raporu)

Dayı ve Eğitim(*)

Denilebilir ki, hareketin büyük zorluklarla karşı karşıya geldiği tüm dönüm noktalarında, hareketin önüne koyduğu yeni atılımların eşiğinde, Dayı'nın öncelikli vurgularından biri eğitime ilişkin olmuştur. Eğitime bu anlamda her zaman temel bir önem atfetmiştir.

Yazı dizimizin bu bölümünü hazırlarken, Dayı'nın eğitim konusundaki Birçok yazısı, deyişi arasında seçme yapmakta zorlanmamızda, bu önemin bir göstergesi olsa gerek.

Ne öğreteceğiz, nasıl öğreteceğiz sorularına dair de ayrıntılı cevaplar vermiş, bu konuda yeni bir şekillenme yaratmaya çalışmıştır. Diyebiliriz ki "eğitim çalışması " denilince ülkemiz solunda oluşmuş bulunan statükoların kırılmasında da önder bir rol oynamıştır Dayı.

Girişte belirttiğimiz gibi, her dönüm noktasında, eğitime özel bir vurgu vardır. Eğer önünüzde büyük bir engel varsa, onu aşabilmek için, eğer büyük bir adım atmak istiyorsanız, gereken gücü bulmak için, kısacası, küçük zaferler için de, kesin zafer için de "eğitim olmazsa olmaz"dır Dayı'da.

Devrimci Yol tasfiyeciliğinden kopuş sürecindeki görevler şöyle tespit edilir: *"Artık halklar ve sol nezdinde ayrılık somutlanmıştır. Ayrılık noktalarını halka duyurmak, perspektif ve yaklaşımlarımızı sunmak, buna uygun iç eğitimimizi tamamlamak... her şeyi yeni baştan ele alarak DY'nin ideolojik ve kültürel etkilerinden temizlenmek görevlerini yerine getirmek durumundaydık."* (Kongre Raporu)

Yeni hareketin oluşum sürecinde de şöyle diyor Dayı: *"Yeni bir örgütlenmeyi ve yeni bir yaklaşımı ancak kendi içimizde demokratik bir işleyişi esas alarak, iç eğitimi ve bilinçlenmeyi bu esas üzerinde yükselterek başarabilirdik."* (Kongre Raporu)

Hareket, henüz oluşum sürecinde bir "ayrılık"la karşı karşıyadır. O savruluşa karşı tavır da, bir eğitim meselesidir: *"Kadrolarımıza ve özellikle de genç kadrolara güveni esas almış, katılımcılığı bir eğitim faaliyeti olarak kavramış bir harekettik."* (Kongre Raporu)

1980'lerin sonu: Gorbaçov ihaneti yaşanıyor. Devrimci hareketin

(*)Bu yazı 25.01.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm için YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

karşı -devrim rüzgarları karşısında en önemli silahı ideolojik mücadele ve kuşkusuz onun en önemli aracı da yine eğitimdi. Dayı süreci anlatırken şunu vurguluyordu: *"Başlattığımız iç eğitim tartışmaları... çok canlı biçimde sürüyordu."* (Kongre Raporu)

Atılım yılları... "Atılım ruhunu yeniden yaratmak" için gerekenler Dayı tarafından şöyle sıralanmaktaydı; iç eğitim... hesaplaşma... devrimci pratiği yükseltmek...

Mesela, yıl 1998'dir: *"Öğrenim, öğretim veya genel olarak eğitim sorunu, üzerinde önemle durmamız gereken bir konudur. Yaşadığımız süreçte Birçok eksiğin, zaafın kaynağı buradadır."* (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Yıl 2002... Dayı, bir yeni yıl mesajında yine aynı vurgularda ısrar etmektedir: *"Bir devrimcinin görevi çıplak ve basittir. Hangi koşulda olursa olsun eğitmek, insan kazanmak, örgütlemektir."*

Kısacası şudur ki, Dayı'nın bu sorunu örgütsel işleyiş içinde sürekli olarak ön plana getirmediği hemen hiçbir dönem yoktur.

"Eğitim", bir örgütlenmenin oligarşinin saldırıları karşısında aynı zamanda kendini savunmasıdır. Nasıl mı ?

"Savaş örgütleri, sürekli olarak düşmanın imha politikasıyla karşı karşıya olmalarının sonucudur ki; eğitim faaliyetine herkesten daha çok önem vermek zorundadır. Açık ki, öğrenme ve öğretme faaliyeti temel bir görev olarak kavranmazsa düşmanın imha ve tutsak etme politikaları başarıya ulaşır." (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Saldırılar da bir yana, insanların devrimcileşmesi de eğitimden geçer. Eğitim yoksa, devrimcileşmede yoktur: *"Düzenle çelişkileri yoğun insanlar mücadeleye kolay katılır. Ama eğer biz bunları eğitemezsek aynı kolaylıkta düzene döner veya karşı -devrimcileşirler."* (Devrimci Sol, Sayı: 10, Mart 1998)

Bu çerçevede de eğitim çalışması yapmayan kadrolar, yöneticiler, başka hangi işleri, eylemleri yapıyor olurlarsa olsunlar, Dayı'nın gözünde "görevini yerine getirmeyen" yönetici ve kadrolardır: *"Okumayanlar, araştırmayanlar, başkalarından öğrenmeyi reddedenler gelişmemizin önünde engel oluştururlar. Öğrenmenin temeli sorumluluk duymak, sormak, cevap bulmaktır."* (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Dayı'nın eğitim sorunundaki yaklaşımını şu iki başlıkta toplayabiliriz:

- Eğitimin önemine ve sürekliliğine ilişkin verdiği bakış açısı.
- Eğitimin biçimine, içeriğine ilişkin sunduğu bakış açısı.

Eğitimin amacı, muhtevası nasıl kavranmalıdır?

Dayı'nın eğitimin önemi kadar, hatta ondan daha fazla üzerinde durduğu budur. Çünkü, klasik eğitim programlarıyla, klasik eğitim biçimleriyle bir sonuç alınamadığını ve alınamayacağı, Türkiye solunun onlarca yıllık pratiğinin de gösterdiği gibi, çok açıktır. Hatta öyle ki, Dayı Birçok kez, "öyle yapacaksanız, hiç yapmayın" da demiştir. Peki nasıl yapmalı? *"Eğitim sorununu her şeyden önce soyutluktan, durağanlıktan çıkarıp devrimin ihtiyaçları temelinde ele almalıyız. Neyin, niçin öğrenildiği ve öğretildiği belli olmayan, ihtiyaca cevap vermeyen eğitimlerden uzak durmalıyız. Her kadromuz, bulunduğu bölge ve alanda 'yapmamız gereken nedir, ihtiyaç nedir, tüm bunları hangi insan malzemesiyle, nasıl çözeceğiz, hangi araçları kullanacağız' vb. onlarca soruya doğru cevaplar vererek, eğitim politikasını gerçekçi bir programla ele almalıdır..."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Eğer bir yerde eğitim çalışmaları istenilen sonucu vermiyorsa, ilk akla gelen açıklama, oradaki insanların anlamakta zorlanması, eğitim, kültür düzeyinin geriliği gibi etkenler olur. Oysa Dayı'ya göre, bu tamamen yanlış bir açıklamadır. Eğitim çalışmasında başarısızlık, yetersizlik varsa, ilk önce nasıl bir eğitim yaptığımıza, ikincisi, eğitimi verene bakmalıyız: *"Devrimin ihtiyaçları her bölge, alan, birim somutunda ayrı ayrı, etraflıca programlandığında kime, neyi, nasıl öğreteceğimiz konuları ortaya çıkar. Eğitimimiz, soyut, kitabi laflardan çıkıp, herkes tarafından anlaşılabilir basitlikte ve açıklıkta olmalıdır. İnsanlar anlayamıyorsa biz anlatamıyoruz demektir. Anlatmasını bilmek zorundayız. Anlatamayan, öğretemeyen bir öğretmen, başarısız bir öğretmendir."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Amaç nedir? Aslında eğitim çalışması denilince hiç gözden kaçırılmaması gereken budur. Dayı'da bu amaç ikilidir. Daha doğru bir deyişle, Dayı eğitimi, sadece kadroların, militanların eğitimi olarak ele almamış, hem kadroların eğitimi ve hem halkın eğitimi boyutlarıyla ele almıştır. Bu çerçevede "Eğitimi halklaştırmalıyız!" kavramı da, Dayı'nın bu konuda ortaya attığı ve sorunun en temel yanlarından birini dile getiren bir kavramdır. Dolayısıyla amaç da buna göre şekillenecektir: *"Kadroların eğitimi bugünün somut koşullarında... halk kitlelerini örgütleyebilecek, savaştırabilecek kişilikte ve yetenekte insanların yetiştirilmesi olarak ele alınmalıdır. Halk kitlelerinin olduğu her yer[de], her kesimden*

insanların bulundukları alanın sorumluları ve yöneticileri olarak yetiştiği koşullar yaratılmalıdır."

Doğru bir amaç, doğru bir muhteva, eğitimden sonuç alabilmenin de ön şartıdır.

"Eğitimde sonuç almak, eğitimi yaygınlaştırmak ve süreklileştirmek kadar, nasıl eğiteceğiz, ne öğreteceğiz sorularına da doğru cevap vermekle mümkündür. Biz eğitimi kendi tarihimizden, halk gerçeğimizden koparak ele alamayız. Elbette bilgi büyük bir güçtür. Başka halkların tarihini, kültürlerini bilmek bir zenginliktir. Ama önce kendi tarihimizi, kendi gerçeğimizi, kendi mücadelemizi öğreneceğiz. Kendi tarihiyle, kendi halkıyla yaşamayanlar, ona sahip çıkmayanlar, devrimci mücadeleyi bu tarihin zenginlikleri üzerine inşa etmeyenler başarıya ulaşamaz." (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Eğitimin Biçimi

Eğitimden ne anladığımız, onun nasıl biçimleneceğini de belirler. Kafasında soyut, mücadelenin ihtiyaçlarından kopuk, militan değil, bürokrat bir eğitim tarzı olanlar, hep mükemmel koşullar ararlar. "Toplumlar"dan başlanıp klasik hat izlenecek; çalışmayı vermek üzere hazır bir kadro gönderilecek, geniş, sessiz bir de salon olacaktır.

Bu anlayışa ve tarza karşı şöyle diyor Dayı: *"Eğitim, şekil olarak, yer ve zaman olarak hiçbir kuralla sınırlandırılamaz. Eğitimin nerede, ne zaman, nasıl olacağına geniş bir açıdan bakmalıyız. Bir ev, bir fabrika lokali, mesleki ve demokratik örgütler, her yer eğitim yeridir. Legal ve illegal koşullara da hapsedilemez. (...) Temel şartımız, kadrolarımızı çoğaltmak, ülke geneline yaymak ve savaşı yükseltmektir. Her şey, bütün kurallar, eğitim tarzı, bu amaca hizmet etmelidir."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Bir başka yazısında aynı vurguları şu şekilde dile getirir: *"Eğitim alanı her yerdir. Hiçbir güç, hiçbir kural eğitimi engelleyemez, erteleyemez. Hangi gerekçeyle gelirse gelsin, engellenen ve ertelenen eğitimler, sonuçta bilerek hata yapmak, yaptırtmak, düşmana davetiye çıkartmak ve devrimci gelişmenin önünde engel olmak demektir. (...) Eğitimi, legal, illegal her konumda, dağda, kentte, gecekondularda, fabrikalarda, okullarda halkın olduğu her yerde yapacak, yaptıracak koşullar vardır. Koşulları yok demek, halk kitlelerine gitmemektir. Kadrolaşmanın önemini anlayamamaktır."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş,

Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Dayı'nın bu konuda pratik olarak ısrarla vurguladığı bir yan; eğitim faaliyetinin, günün 24 saatine yayılmış olması ve tüm kadroların eğitimi sürekli görevi olarak kavramasıdır. Yaşamın içinde her iş, her ilişki, karşımıza çıkan her siyasal, kültürel olgu, bir eğitim konusudur. Ama bu elbette eğitimin kendiliğindenciliğe bırakılması da değildir. Tersine, tek tek her devrimcinin, her birimin, her alanın somut bir programa, plana bağlı olarak eğitim faaliyetleri olmalıdır.

Ölçü Dayı'da çok nettir; her kadro hem kendini, hem başkalarını eğitecektir: *"Ayrımsız her yöneticinin, kitleyle ilgili herkesin, her kadronun doğrudan eğitimini üstlendiği gruplar olmak zorundadır. Yeri, zamanı, koşulları nasıl olursa olsun, bu görev yerine getirilmek zorundadır. Hangi tür faaliyet içinde olunursa olunsun, eğitim faaliyetini bizzat üstlenmeyenlerin devrimci çalışma yaptıklarından söz edilemez."* (Devrimci Sol, Sayı 11, Ağustos 1998)

Devrimci çalışma yapmak da bir yana, Dayı, eğitimi, devrimcilikle özdeş görür bir yerde. Yakın dönemdeki bir yazısında da şöyle der: *"Her insanımız, her düzeydeki insanımız, insanları eğitmiyorsa, kitleleri örgütlemiyorsa, olanaklar yaratmıyorsa, o insanın devrimciliğinden söz edilemez. Kitlelere gitmeden, onların sorunlarıyla yanıp tutuşmadan devrimci olunamaz. Ancak küçük-burjuva aydını olunabilir."* (2003 Yılı Yeni Yıl Mesajı)

Hiç abartısız şöyle diyebiliriz: Eğitim, devrimci faaliyetin, kitle çalışmasının temelidir. Bunu böyle kavramayanlar, eğitime salt akademik, teorik bir mesele gibi, salt küçük-burjuva aydınlara özgü gibi görenler, sorunun özünü anlamamışlar demektir. Eğitim, devrim iddiası, devrim hedefidir. Dayı, bu yüzden sık sık solda "ideolojik mücadelenin ve eğitimin neden yapıldığının unutulduğuna" dikkat çeker ve bunu hatırlatır.

Eğitmekten vazgeçmek, devrimden vazgeçmektir. Evet, bu ifade "uç" bir ifade değil, gerçeğin kendisidir. Sorun bu kadar önemli ve bu kadar temeldir.

Dayı'nın bir başka sözüne bakalım burada da: "Doğrudur, hiç okuma alışkanlığı olmayan insanlara kitap okutmak zor bir iştir. Ama bu böyledir diye o insanı eğitmekten, savaştırmaktan hatta kadrolaştırmaktan vazgeçmek halk kitlelerine inançsızlıktır. (...) Okuma yazma bilmiyorsa, öğreteceğiz. Okuma alışkanlığı yoksa, kazandıracağız."

Ve buradan yine eğitimin biçimine geçerek, bu noktada yaratıcı,

üretken olmanın ve asla statükocu, şabloncu olmamanın gereğine dikkat çekerek devam eder: *"Tek ve düz bir eğitim biçimi yoktur. Eğitimi, şu kitapları oku demek veya üç beş kişiyi bir araya getirerek kitap okutma faaliyeti olarak kavramak, eğitim değil, kendini aldatmaktır. Elbette bunlar da yapılmalıdır. Ama (...) gerektiğini öğretmek zorundadır. Hiçbir birikimi olmayanlar onlarca anlamadığı kelimeyle ve bilmediği gelişmelerle dolu kitaplardan bir şey anlamadığından kısa sürede sıkılacak, 'anlamıyorum' deyip, bırakacaktır. Eğitimci, insan gerçeğimizi bilerek eğitim biçimleri bulmak zorundadır. Kendi tarihimize yaslanarak, kendi yaşadıklarımızı önümüze alarak, kendi üslubumuzla eğitmek zorundayız. Felsefeyi, sosyalizmi, devrimler tarihini kendi üslubumuzla anlatmanın yöntemlerini bulmalıyız. Teorinin devrimimizle, hatta günlük mücadelemiz ve yaşamımızla, inançlarımız ve duygularımızla bağını kurmalıyız. Bunu yapmazsak, eğitimi soyut bir olgu olmaktan çıkaramayız."* (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Nasıl Bir Eğitici?

"Bir eğitici eğitimin heyecanını yaşamadan, önemini kavramadan eğitemez. Eğitmek her şeyden önce öğreteceği konuyu ciddiye almak ve bir öğrenci gibi hazırlanmak demektir. Çok rastlanır, nasıl olsa konuyu biliyorum deyip, hiçbir hazırlık yapmadan kitle karşısına çıkar. Ortaya ilgisiz, ruhsuz bir anlatım çıkar. Dinleyicilerin belleğinde fazla bir şey kalmadığı gibi yeni bir şey de öğrenmemişlerdir. Harcanan zaman, katlanılan risk, verilen emek, her şey boşa gitmiştir. Bir eğitici böyle olamaz. O anlatacağı konuya çalışacak, vakıf olacak, hatta üslubunu, ses tonunu ayarlayacak; kitle karşısına öyle çıkacaktır."

Oldukça ayrıntıya, eğiticinin ses tonuna kadar girilmiş bu yazı, Dayı'nın hemen her işi nasıl örgütlediğinin, bir konuda perspektif sunarken, onu nasıl tüm ayrıntılarıyla şekillendirdiğinin de bir örneğidir.

Eğiticinin kendini eğitmesi ve hazırlamasının önemini belirtirken şöyle bir örnek de verir: *"Eğitim doğrudan kitleye değil tek kişiye de verilebilir. Bu, konunun hafife alınmasını gerektirmez. Bu kez hazırlık o kişinin bilincine, özelliklerine göre de farklı bir şekil alır. Kişiler veya kitleler her zaman emeği, ciddiyeti, inandırıcı olanı büyük ölçüde görür ve bunun karşılığını verirler."* (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998) Düşünün; tek bir kişiye bile eğitim vereceksen, yine de kendini binlerce kişiye eğitim verecekmiş gibi hazırlayacaksın. Aslında hazırlanmak,

aynı zamanda öğrenmektir, bildiklerini hatırlamak, eksiklerini tamamlamak, bilgi hazineni genişletmek ve eğitmekle yükümlü olduğun insanın, insanların karşısına öyle çıkmaktır. Öğretmek ve öğrenmek hep iç içedir Dayı'da: *"Nasıl eğiteceğiz sorusuna cevap vermeden nasıl öğreneceğimizin cevabını bulmalıyız. Hiç de küçümsenmeyecek oranda birçok sorumluluk üstlenmiş kadro görünümündeki insanımız yeterince okumuyor, öğrenmiyor, araştırmıyor, tartışmıyor. Bu ne demektir? Açık ki bu kadro öğretmiyor, örgütlemiyor, dahası mücadelenin sorunlarını ciddiye almıyor."* (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Bir başka yazısında bunu şöyle ayrıntılandırmıştır: *"Öğretirken, öğrenmesini bilmeliyiz. Öğrenmesini bilmeyenler öğretmen olamazlar. Öğretmen olmak, öğrenmek, emek vermeden elde edilemez. En basit gibi görünen bir konuda öğrenirken ve öğretirken, ciddi olmak ve emek vermek zorundayız. (...) Aksi halde amaçsızlaşan, devrimin ihtiyaçlarına cevap vermeyen, insanlara hata yaptırtan, hantallaştıran, ruhsuz bir eğitim ortaya çıkar ki, ihtiyacımız olan bu değildir."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Eğitim çalışmasının sonuç alıcı olabilmesi için iki şey gereklidir: Emek ve sabır. Hemen sonuç almak isteme, alamadığında kitle çalışmasında ısrarlı olmama, yanlış bir yaklaşımdır. Emek ve sabrın harcanacağı en önemli yer ise, kitleyi tanımaktır. Bulunduğu alanda kadroları, kadro adaylarını, taraftarları, kitleleri eğitmekle yükümlü olan, alanını ve alandaki insanları iyi tanımalıdır. Dayı'nın bunu vurguladığı yazılardan birkaç bölüm şöyledir: *"Kitleler anlaşılmadan, emek verilmeden eğitilemez, kazanılamaz."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 17, 4 Kasım 1995)

"Halkı tanımadan, ona öğretemeyiz. Çünkü neyi nasıl öğreteceğimizi doğru saptayamayız. Bugün özellikle devrimci potansiyelin yüksek olduğu mahallelerde, köylerde ve fabrikalarda kitlesel eğitimin koşulları vardır. Yapmamız gereken onları neyi, nasıl, nerede anlatacağımızdır."

"Öncelikle eğiteceğimiz, her sınıf ve tabakadan insanları düzenle çelişkileri, içinde bulundukları özgün durumları, aldıkları eğitim, kendi aralarındaki çelişkiler, tarihsel ve sosyal yapıları her yönüyle tahlil edilmeye muhtaçtır. Bunlar yapılmadan, doğru bir eğitim politikası saptanamaz." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Partinin kuruluşunda, Kongre'de de eğitim sorununun üzerinde uzun uzadıya durulmuştur. Dayı'nın Kongre'ye sunduğu Rapor'da da eğitim sorunu, her açıdan özel bir ağırlık taşır. Orada her kadronun, yöneticinin

bir eğitici olması gerektiği tekrar hatırlatılarak şöyle denir: *"Her kademedeki tüm yönetici ve kadrolarımız, kadro adaylarını , sempatizanları, sıradan halkı eğitebilecek, onlara alfabe öğretir gibi, devrimciliğin abc'sini öğretecek bir öğretmenin niteliklerine sahip olmalı ve bu görevi içselleştirmelidir. Bu görevi kendi dışında yapacak başka kimse de yoktur. Dıştan bekleme, insanları eğitimsiz bırakmak, mücadeleyi örgütlememe, savaşmak isteyen binlerce insanı savaştırmama demektir."* (Kongre Raporu)

Eğitim, sihirli değnek değil,
fakat önemli bir güç

Hiçbir şey elbette "sihirli bir değnek" değildir. Ama yine de şunu söyleyebiliriz ki, eğitim bir çok sorunumuzun çözümüdür. Tersinden söylersek, eğitimin olmadığı yerde, sorun çoktur.

Mesela, bir çok birimde yeterli insan olmamasından, imkanların darlığından şikayet edilir. Oysa bunların hepsinin çözümü, kitlelerdedir. Ama eğitilmiş kitlelerde: *"Temel sorun insandır. İnsan kaynağı halktır. Bu basit gerçek unutulmaz ve halka gerektiği gibi gidilir, halktan ne istediğimizi, ne yapmak istediğimizi devrimci bir tarzda anlatırsak, eğitirsek bu halk bize gereken herşeyi verecektir. Halka gitmeyenler, halkı eğitmeyenler, ne kendilerini, ne de kadroları eğitemezler. Halkı savaşa katamazlar. Hiçbir olanak yaratamazlar."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 2, 22 Temmuz 1995)

Eğitimi halklaştırmak ve böylece halkı eğitebilmek, işte bu noktada kilit bir öneme sahiptir. Bunu başarabilen, bir çok sorunu çözmüş, çözümlerin önünü açmış demektir: *"Kitleler halinde halkı eğitmeyi başardığımızda, düşmanın karşısında, politize olmuş bir halk ve bitmez tükenmez bir kadro kaynağı ortaya çıkacaktır. Dahası, doğal halk önderleri, kendini gösterecek ve çok büyük yükleri omuzlayacaktır."* (Kongre Raporu)

Eğitim bir alanda kalıcılaşmanın, mücadeleyi süreklileştirmenin en temel koşullarından biridir. Eğitime yüklenen bu rol, kimilerine göre abartılı gelebilir. Şöyle diyor Dayı:

"Bütün çalışmalarımızın odağına devrimci eğitimi oturtmadan bunu başarmak mümkün değildir. İktidarı alma bilincinde olan her kadro; kadro ve savaşçı yetiştirmeden, kitleleri eğitmeden devrim heyecanını, coşkusunu ve düşüncesini taşıyamaz. Bir kadro için, hayatın her alanı, her an, eğitim faaliyetidir.

... Bir alanda komiteler(...) dağılabilir. Ama bizim oradaki örgütlenmemiz, yaygın eğitim faaliyetlerimiz, kayıplarımızın yerini telafi edecek durumda değilse, insanlarımızı bu amaçla eğitmemişsek, dışarıdan tüm desteklere rağmen o alanda kalıcı olamayız. Kalıcı olmanın yolu, yaygın ve sürekli bir eğitim içinde yeni insanlar çıkarmak, kadrolaşmak, kadrolaştırmaktır."
(Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

Dayı ve Eleştiri-Özeleştiri(*)

Hiçbir örgüt, hiçbir kişi, kendini eleştirmeden, sorgulamadan, muhasebe yapmadan ilerleyemez. İstikrarlı bir gelişim çizgisi tutturamaz ve koşulların gerektirdiği ihtiyaçlara cevap veremez. Eleştiri ve özeleştiri veya daha genel anlamda sorgulama ve muhasebe, iktidara yürümek isteyen her örgütün, her önderliğin sürekli olarak gündemindedir. Dayı'da da öyleydi kuşkusuz.

Yazı dizimizin bundan önceki bölümlerinden de somut olarak tanık olunduğu gibi, Dayı'da her konuda teoriyle pratik arasında bir tutarlılık, bir bütünlük vardır. Eleştiri-özeleştiri de Dayı için tumturaklı laflar edilecek bir konu olmanın ötesinde, bizzat pratiğin önemli yanlarından biridir. Bu anlamda da; burada sadece Dayı'nın yazılarından eleştiri-özeleştiri üzerine tespitlerini aktarmak, başka deyişle sadece "teorik" olarak bu konuda neler söylediği üzerinde durmaktan çok; çeşitli süreçlerde, olaylarda, eleştiri-özeleştiriyi nasıl hayati bir sorun olarak gördüğünü ve uyguladığını somutlamayı tercih edeceğiz. Dayı, soyut olarak eleştiri ve özeleştirinin önemi üzerine tespitler yapmakla sınırlı kalan bir önder değildi. Bu mekanizma gerçekten de tüm süreçlerde Dayı için son derece önemli ve belirleyici olmuştur. O kadar ki, bazen bu mekanizmanın çalıştırılmasını, muhasebe yapılabilmesini, örgütün siyasi faaliyeti sürdürmesinin koşulu, yani varlık yokluk koşulu olarak görmüştür. Ve elbette öyledir de. Mücadele sayısız dönüm noktalarıyla şekilleniyordu ve her yeni adımda, muhasebe şarttı . 12 Temmuz sonrasını değerlendirirken belirttiği gibi *"Geçmişin eksik ve zaafları sorgulanmadan, çıkartılan dersler içselleşmeden, olumlu bir adım atmak çok güçtü."* (Kongre Raporu)

Dayı'da, özeleştiri, "devrimci gerçekleri kabul etmek" demektir. 2003 yılı yeni yıl mesajında yaptığı bu tanım, özeleştirinin en güzel tanımlarından biridir sanırız. "Devrimci gerçekleri Kabul etmek" eleştiri-özeleştirinin özüdür; çünkü bunu kabul etmiyorsanız, orada eleştiri özeleştiri mekanizmasının etrafında dolanıp duruyor ama özeleştiri yapmıyorsunuz demektir.

(*) Bu yazı 08.03.2009 tarihli Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

Geçmişin Muhasebesi Geleceğin İnşasıdır

Eleştiri, özeleştiri ve muhasebe, yalnız kadrolardan beklenen bir şey değildir. Tam tersine o, en başta siyasi hareketlerin, hareket olarak işletmesi gereken bir mekanizmadır. Çünkü, kadrolara, militanlara, taraftarlara, bu kültürü –eleştiri, özeleştiri kültürünü– taşıyacak olan hareketin kendisiydi. Bu kültür, sadece teorik tespitlerle yaratılamazdı. Hareketin kendisi sorgulama ve muhasebenin örneği olmalıydı.

Dayı'nın önderliğinde yazılan 1983 tarihli "Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele" başlıklı broşür veya 1990'daki "Yolun Neresindeyiz?" broşürü, Türkiye solunda bir hareketin ortaya koyduğu en cüretli özeleştiri ve muhasebelerdir diyebiliriz.

Dayı "Yolun Neresindeyiz?!" broşürünün ortayı çıktığı sürece ilişkin; 12 Temmuz şehitlerini, özel olarak da Niyazi Aydın'ı anlattığı bir yazısında muhasebenin ve özeleştirinin tayin edici önemini şöyle vurgulayacaktır: *"Yıl 1989-90... Devrimci Sol yeni bir sürece girmek zorundadır. Atılım yıllarını yaşamalıdır. (...) Geçmiş sürecin muhasebesini yapmak ve bu muhasebe üzerinde geleceği inşa etmek gerekiyordu. Niyazi, özeleştirel olmanın geleceği inşaa etmek için zorunluluğuna inananlardandı."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 22, 8 Temmuz 1995)

"Hareket... önüne yeni bir atılım programı koyarken, 12 Eylül gibi, birçok yönden kadroları olumsuz olarak etkileyen sağcı rüzgârların her tarafı kasıp kavurduğu bir ortamda elindeki kadrolarla iş yapmak zorundaydı. Eksik ve zaaflı olan birçok kadroyu eleştirip, özeleştiri sürecine sokarak, yeniden şans tanıyıp pratik içinde ve sorumluluklar vererek" kendilerini aşmaları sağlanmıştır." (Kongre Raporu)

"Geleceğin, geçmişin muhasebesi üzerine inşa edileceği" belki çok kesim tarafından söylenen ama ancak çok az bir kesim tarafından hayata geçirilebilen bir tespittir. Devrimci hareket ve onun önderliği ikinci kategoriye giriyordu. Geçmişin (Mahirler döneminin) devrimci anlamda muhasebesinin yapılması da, devrimci hareketin oluşum sürecinin ve bu süreçteki ideolojik mücadelenin en önemli yanlarından biriydi. Bu da Dayı'nın muhasebeye verdiği önemin, "geçmişin üstünü örtülmesine" karşı tavrının yansımalarından biridir. Bu her yeni süreçte kendini çeşitli biçimlerde göstermiştir. Nitekim 1990'ların başında "atılıma hazırla-

nan" hareket, nasıl ki kapsamlı bir eleştiri ve özeleştiriyi hayata geçirip bir muhasebe yaptıysa, 1994'te Kongre döneminde de aynı mekanizma işletildi.

Yine Dayı'dan izliyoruz bu dönemi de: *"Sorgulama, hesaplaşma; pratiğimizin, tek tek bölge ve alanların örgütlenmesinin, buralardaki savaşın gelişmesinin ve çeşitli tutumların masaya yatırılıp neyi nasıl yaptığımızın veya yapamadığımızın sorgulanmasıdır. Savaştan, örgütlenmeden, kitle faaliyetinden soyutlanmış bir muhasebe, pratiğe yol göstermeyen (...) genel geçer eleştirilerden ve papazın günah çıkartmasına dönen özeleştirilerden öteye gidemez."* (Devrimci Sol, Sayı: 7, Aralık 1995) Muhasebe zorunludur; ama öyle yüzeysel, geçiştirmeci değil...Sorar Dayı: *"Neyi nasıl yaptın, yanlışa zaaflara yol açan objektif ve subjektif etkenler nelerdir? Bütün bunlara yön veren yönetici, hangi adımı nasıl attı, nasıl karar verdi, nasıl yönetti, nasıl eğitti, nasıl yaşadı vb."* Bunların cevabı bulunmadan muhasebe yapılmış olmaz.

Kongre sürecinin en temel yanlarından biri de buydu; hem örgütsel düzeyde, hem tek tek kadrolar düzeyinde bu soruların cevabı bulunmalıydı: *"Yukarıdan aşağı ya bütün kadrolarımız bu durumun muhasebesini bütün açıklığıyla yapmalıydı. Bu muhasebe yapılmazsa, bugün alt edilen düşman, yarın daha güçlü ve sinsi bir biçimde tekrar ortaya çıkar ve zarar verirdi. Hangi tarzda ortaya çıkarsa çıksın sorunun ideolojik temellerini bulmak, ortaya çıkartmak ve yok etmek kongrenin en önemli sorunuydu."* (Devrimci Sol, Sayı: 7, Aralık 1995)

Dayı'nın "neden?" sorusu ünlüdür. Fakat tekil bir "neden?" sorusu değildir bu; zincirleme olarak birbirini takip eden "neden?"ler söz konusudur. Bir konuda neden diye sorar Dayı. Siz, bir açıklama yapar, bir gerekçe gösterirsiniz. Devam eder Dayı, "peki o neden?"... Vereceğiniz cevap da aynı soruyla karşılaşabilir. Bu böyle devam eder gider. Ta ki ortaya çıkan herhangi bir sonucun asıl nedenini, kökenini buluncaya dek… Çünkü ancak o zaman gerçek bir eleştiri, özeleştiriye ulaşılmış olur.

"Hayat içerisinde bu doğru saptamalar nasıl şekilleniyor, kitleler bizi nasıl algılıyor, politikalarımızdan, davranış biçimlerimizden ne sonuçlar çıkarıyor, bütün bunları özenle ele alıp irdelemiyorsak, eksiklerimizi, yanlışlarımızı ve olumluluklarımızı görüp daha doğru bir şekilde kitlelere gitmek ve gelişmek mümkün olmaz." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 18, 11 Kasım 1995)

Muhasebeden Kaçışın Sonu Devrimcilikten Kaçıştır

Eleştiri-özeleştiri mekanizması, sola karşı da, ideolojik mücadelenin bir parçası olarak hep işletilmiştir. *"Her şeye, bütün olumsuzluklara rağmen, ülke gerçeğimiz içinde bu örgütleri doğru devrimci çizgiye çekebilmek için uyarmak, eleştirmek görevini sürdürmeliyiz."* (Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

Fakat Dayı açısından önemli olan, devrimci hareketin kendini eleştirmesi, kendi muhasebesini sürekli yapmasıydı. Dayı, sola karşı ideolojik mücadeleyi tüm önderlik yaşamı boyunca ısrarla sürdürürken, soldaki çarpıklıkları eleştirip onları muhasebeye çağırırken, sol karşısında böbürlenmenin veya yetersizlikleri solla açıklamanın, bizim yöntemimiz olamayacağına da sürekli dikkat çekmiştir. Dayı'nın hep söylediği bir şey vardı; iktidarı hedefleyen bir hareket, kendini solla kıyaslamaz. Bu noktada Dayı'nın söyledikleri de çok açıktır: *"Belirli mesafeler de aldık diyebiliriz. Ama tüm bunlar iktidara yürümek isteyen bir örgüt için yeterli olmayıp, çok geridir. Hele ki, parti ve cephe öncülüğünde, binleri, on binleri silahlı savaşa katmayı hedeflemiş bir parti için, ihtiyaca cevap verecek durumda değildir."* (Kongre Raporu)

İhtiyaca cevap verir hale gelebilmesi için, mevcut eksiklikler aşılmalıdır. Nasıl aşılacaktır? Elbette o eksikliklerin nedenleri, niçinleri bulunarak; yani MUHASEBE yapılarak. Kendi eksikliklerimizi Kabul etme cüreti göstererek; yani ÖZELEŞTİRİ yaparak: *"... milyonlarca insan arayış içindeyken, halkla bir ilgisi olmayan gruplarla uğraşmak görevimiz olmamalıdır. Bu da bir yerde kaçıştır. Devrimden, halktan kaçıştır. Kitlelere, mutlaka kitlelere dönmeliyiz. Bunun için kendimize dönmek, kendimizi eleştirmek, "biz ne yapıyoruz, neyi niçin yapamadık?"* sorularını gerekirse onlarca kez doğru cevaplar alıncaya kadar sormak görevini benimsemeliyiz. Kitleleri örgütlemeyen, silahlı eylemi yükseltmeyen her şey, her anlatım kendimize yeterince dönmediğimizin ... eksik ve zaaflarımızın ifadesidir." (Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

Hemen bu sözlerin devamı nda da şunları belirtiyor Dayı: *"Bütün birim ve alanlardaki yoldaşlarımız daha hızlı bir gelişimin yolunu açmak için ama'sız, ancak'sız düşünmek zorundadırlar. Kurnazlıklarla, hilelerle, kaçak güreşmekle hiç kimse bir yere varamaz. Kaçış yolu yoktur, ya devrimcilik layıkıyla yapılır ya da düşman bulur etkisiz hale getirir. (...) Bu yol devrimcilik değildir."*

Muhasebeden kaçış, hem tek tek kişiler için, hem örgütler için her zaman mümkündür; bir gerekçe, bir biçim bulunur. Ama muhasebeden kaçışın sonucu da kaçınılmazdır; devrimcilikten uzaklaşmak.

Muhasebe Yapmak, Güçlü Olmaktır

Birçok eksikliğin süreklileşmesinde, birçok zaafın kangrenleşmesinde sorgulama ve muhasebe geleneğinin olmamasının belirleyici bir payı vardır. Bu nedenledir ki, Dayı'nın sola yönelik yazılarında, sıklıkla muhasebeye çağrı yapılır.

"Düşman karşısında duruş devrimci bir bakış açısıyla ele alınmadığından, 12 Eylül öncesinin bu komplo teorileri cunta sonrasında bile sorgulanmadığından, bu yanlış düşünceler 12 Eylül'ün mahkeme kürsülerinde tekrarlanarak sıradan burjuva liberallerin düşünceleri savunulur hale gelmiştir..." (Halk İçin Kurtuluş, Sayı: 14, 18 Ocak 1997)

"Bu pragmatizmin SBKP, ÇKP ve AEP pragmatizminden daha ilkel ve geri olduğu kesindir. Sözünü ettiğimiz sol bu tarzı sorgulamazsa, kendini yenilemezse bütün pragmatistlerin yaşadığı sonu... yaşayacaktır." (Halk İçin Kurtuluş, Sayı: 14, 18 Ocak 1997)

Muhasebe, muhasebe, muhasebe... Bu yoksa, orada sağlıklı bir gelişim, sağlıklı bir konumlanış yoktur. Dayı'nın soldaki çeşitli birlik girişimlerine eleştirisi de bu noktada odaklanıyordu: *"Üstelik birbirlerine Maocu Bozkurt, Goşist, Rus uşağı, karşı-devrimci-ihbarcı diyen herkes, birbirlerine tek bir kelime özeleştiri yapmadan büyük bir 'olgunlukla' birleşmişlerdi."* (Kongre Raporu)

Muhasebesiz olgunluk, olgunluk değildir. Tam tersine; muhasebeden, eleştiri-özeleştiriden kaçılarak oluşturulmuş birliklerin temelleri çürüktür. Orada "olgun" bir tavır değil, kendi eksiklikleriyle yüzleşmeye cesareti olmayan bir sol çocukluk söz konusudur.

Dayı'nın 'Kişisel' Özeleştirisi ve Muhasebesi

Kuşku yok ki bu konuyu işlerken, her vesileyle eleştiri-özeleştirinin, muhasebenin önemine vurgu yapan Dayı'nın bunu kendi pratiğinde somutlamasının özel bir örneği olan "onay isteme" konusuna değinmemek eksiklik olur.

Dayı, 1989 Ekimi'nde özgürlük eylemiyle hapishaneden çıkıp yeniden görevlerinin başına geçerken, bu görev için önce kendi özeleştirisini

yaparak kadrolardan onay istemişti. Özeleştirisini işte aşağıdaki satırlarda göreceğiniz bir cüret ve açıklıkla ortaya koyuyordu Dayı. *"Hareketin, kadrolarımızca ve halkımızca bilinen doğal önderi konumundaydım. Ama, yeni süreçte kadrolarımızı yönetmek ve politikalarımızı uygulayabilmek için kadroların güven ve desteğini yeniden almalıydım. Bir yenilgi süreci yaşamıştık. Nesnel ve öznel koşullar ne olursa olsun, hareketin önderi olarak olumluluk ve olumsuzluklardan birinci dereceden ben sorumluydum. Dahası, örgütsel eksik ve hatalarımızın dışında bireysel olarak da eksik, yanlış ve zaaflı durumlara düşmüştüm..."*

Bir yazısında dediği gibi, "Amasız, ancaksız" bir muhasebe. Hareketin önderiyim; o halde olumluluk ve olumsuzluklardan birinci dereceden ben sorumluyum!..

Bu "genel" sorumluluk tespitiyle de kalmıyor ve yine "bireysel olarak" eksikliklerini de aynı cüretle ortaya koyuyor ve sonra şöyle devam ediyor: *"Bunun eleştiri ve özeleştirileri gerek kadroların nezdinde, gerekse halka karşı yapılmış, bu eksik ve zaafları aştığımız kabul edilmişse de, yaşayacağımız yeni süreçte düşman saldırılarına karşı daha güçlü durabilmemiz ve güçlü vuruşlar yapabilmemiz için, önce içte güçlü olmalıydık.*

Yazılı bir metinle eski olumsuzlukları da ortaya koyarak, önderliğin de bir insan olduğu gerçeğine vurgu yaparak, geçmişte yaşadıklarımız ve yapmamız gerekenler üzerinde durarak ... güven ve onay istendi. (...) büyük bir coşku ve güvenle önderliğe onay verdiler." (Kongre Raporu)

Eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının sağlıklı işlemesi, önce kişinin sorumluluğunu kabul etmesiyle başlar. Şu veya bu konudaki nesnel veya öznel sorumluluğunu kabul etmemek, baştan o mekanizmanın, muhasebenin kapısını kapatmak demektir. Bu yanıyla kişisel olarak da önemli bir örnek sunmuştur Dayı.

Kadrolar İçin Eleştiri-Özeleştirinin Zorunluluğu

"Zaaf ve eksik" diye adlandırdığımız bu düşmana karşı mücadeleyi günlük yaşamımızın sorgulanmasına kadar indirgeyip, her gün üzerinde durmak zorundayız. 'Bugün faydalı ve zararlı, doğru ve yanlış ne yaptım, yaptımsa neden?' muhasebesini yapmazsak içimizdeki düşman veya kurt, gözle görülmeyen bir biçimde ama her gün devrimciliğimizin küçük bir parçasını alıp götürerek, bizi düzene doğru itecek ve yok

edecektir, (...) Kendi eksik ve zaaflarıyla hesaplaşma yapmayanlar, *kendilerine karşı acımasız olmayanlar çoğu zaman küçük hata ve eksiklikleri, zaafları abarttı ğımızı düşünürler."* (Kongre Raporu)

"Örgüt disiplininden, denetiminden, hiyerarşik bir ilişkiden hoşlanmayan, hesap sorulmasını istemeyen, (...) Yıllardır hiçbir rapor yazmamış, hesap vermekten hep kaçmış, denetimden uzak bu insanlar için, kendilerini denetletmek ve hesap vermek, yok oluşları gibi geliyordu. Hesap dahi soramayan, rapor alamayan bir hareketin... siyasi faaliyet sürdürmesi... mümkün değildi." (Kongre Raporu)

Hareketin atılım sürecine girerken, ilk hesaplaşılanlar bunlar olmuştu. Çünkü eleştiri-özeleştiriyi, muhasebeyi böyle reddeden bir kadro yapısıyla hiçbir yere ilerlenemezdi. Elbette sonraki süreçte de önemli olan, sorgulamayı, muhasebe yapmayı süreklileştirmekti. Başlangıçta olumlu bir çizgide olan kadrolar, militanlar, bu mekanizmayı işletmezlerse pekala olumsuzluklara düşebilirlerdi. Yeni süreçte savaş kültürü hızla öğreniliyordu, ama hep ve durmadan sorulmalıydı: *"Bu kültürün nasıl yansıdığı, nasıl uygulandığı veya uygulanmadığı sorgulanmaya muhtaçtır. Bu sorgulamayı doğru bir temelde yapıp, kendimizi aştığımızda, partili savaşı büyütmemiz ve kendimizi süratle yenileyerek savaşı farklı cephelerde yaygınlaştırmamız (...) zor olmayacaktır.*" (Kongre Raporu)

Muhasebe, eleştiri-özeleştiri, aynı zamanda bir eğitimdir. Dayı, bizzat kendi yönetiminde sürdürülen Atılım öncesi eleştiri-özeleştiri sürecinde de, Kongre süreci eleştiri-özeleştirilerinde de, bu mekanizmayı bir eğitime dönüştürmüştür.

"Hesaplaşmak, sorgulamak, düşmanla süren ideolojik bir savaştır. Düşmanla olan bu ideolojik savaş, kadroların yeniden eğitilmesidir. Düşman saldırılarına karşı nasıl koyacağımız, onu nasıl ortaya çıkaracağımız ve nasıl etkisiz hale getireceğimizin yol ve yöntemlerinin bulunması demektir." (Devrimci Sol, Sayı : 7, Aralık 1995)

Dayı, sorgulamadan, muhasebeden söz ederken, bunda asıl vurguyu kadrolara, yöneticilere yapmıştır çoğunlukla. Çünkü eğer herhangi bir birim, mücadeleyi sürdüremiyor, kitleselleşmeyi sağlayamıyor, işlerini, görevlerini yapamıyorsa, orada sorumlu, komutan, yönetici, "mutlaka kendisini sorgulamak zorundadır." Şu tespit bunu söyler: *"Yönetici insan, partisine ve yoldaşlarına karşı açık ve dürüst olan, eksik ve zaafları karşısında yoldaşlarına ve kitlelere özeleştiri yapmaktan çekinmeyen, kendine güvenli insandır."* (Kongre Raporu)

Eleştiri-Özeleştiri Sorunlarında, Çözümün de Bir Parçasıdır

Sınıflar mücadelesinde sorun hemen her zaman vardır. Esas olan onların nedenlerini niçinlerini tahlil edebilmek ve onları aşmak için uygun araçları devreye sokabilmektir. Eleştiri-özeleştiri, işte bu anlamda devrimci bir örgütün (ve aynı zamanda her devrimcinin), sorunlar karşısındaki en önemli silahlarındandır: *"... Programların hayata geçmesi veya çok az geçmesi ile ilgili olmazlarla, yoklarla dolu gerekçeleri... her gün duyarız. Programların hayata neden geçmediği konusu üzerine gidilmediğinden, kolektif bir tartışma, eleştiri ve özeleştiri yapılmadığından, programlar ortadan kalkmakta... sorunlarla sürece kısırlık hakim olmaktadır." (*Kongre Raporu)

Eğer bir alanda boyutlu eksiklikler söz konusuysa, nedenlerinden biri, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının çalıştırılmaması, o alandaki yöneticilerin muhasebe yapmamasıdır. İstisnaları olsa da genel olarak böyledir. Başka deyişle, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının olmaması, sorunların en önemli kaynaklarından biridir. Dolayısıyla sorunların "çözümü"nün de en önemli parçalarından biri aynıdır. Dayı'nın çok çeşitli yazılarında bu yaklaşımı görebiliriz: *"... Programa ve hedeflere varmada ısrarlı olunmadığında, bu süreçte olumluluklar ve olumsuzluklar yeterince tartışılıp, zengin dersler çıkartılıp, yeniden pratiğe sokulup sınanmadığında, istenen sonucu almak olanaksız hale gelir.*

İstenen sonuç alınmayınca da giderek verimsizlik, kendini tekrar etme ... boy vermeye başlar." Peki ne yapılmalı? Çaresini de şöyle gösteriyor: *"Açık eleştiri, özeleştiri, tartışma, kolektiflik ve pratikten çıkan derslerle yeniden pratik şekillendirilerek bu olumsuzluğu aşmak mümkündür."* (Kongre Raporu)

Bir başka alandaki olumsuzluklar ortaya konuluyor ve Dayı, çıkış yolunun bir boyutu olarak yine aynı şeye işaret ediyor: *"Bütün bu olumsuzluklardan, sağlıklı bir süreç değerlendirmesi, eleştiri ve özeleştiriyle çıkabilirdik, çıkmalıydık. Komutanların ve savaşçıların... samimi özeleştirilerle yeniden ayağa kalkmaları ve yürümeleri hedefimizdi."* (Kongre Raporu)

Mesela, yine 1990 başlarında bir diğer alandaki olumsuzluklardan söz ederken de şöyle diyordu: *"Bu açmazı ve sağlıksızlığı eleştiriye açık olmak, yapılması gerekenler üzerinde alabildiğine yoğunlaşmak, kitlelerden öğrenmesini bilmek ve kendilerine sunulan program ve*

perspektifleri uygulamakla aşabilirlerdi." (Kongre Raporu)

Eleştiri ve özeleştiri, bir hareketin hayatiyetini, dinamizmini gösteren temel ölçülerden biridir. Bir iddianın tezahürüdür. İddialı olmayanlar, bu mekanizmanın çalışmamasından çok rahatsız olmazlar:

"Düşünce üretiminin, kolektivizmin, yeni bir atılım için coşku ve moralin olmadığı, yaşatılmadığı bu ortamda eleştiri ve özeleştirinin olması mümkün değildi, idare-i maslahatçılık hakim olgu olmuştu." (Kongre Raporu)

Bir başka değerlendirmesinde yine aynı unsura işaret eder Dayı: *"Kitle çalışması ve eylemlilik için herhangi bir çalışma ve eğitim olmayınca, bu temelde tartışma, eleştiri ve özeleştiri de olmayacaktır..."* (Kongre Raporu)

Bu yüzden kuşku yok ki, eleştiri özeleştiri örgütsel yaşamın, işleyişin, devrimci mücadelenin tüm diğer yanlarından soyutlanıp ele alınabilecek bir şey değildir. Ama o bütünlük içinde de asla ihmal edilecek bir yan değildir.

Dayı ve İktidar İddiası (*)

"Şehitlerimize layık olacağız. Onların partili yaşama ve cepheyle iktidara yürüme vasiyetini yerine getirme görevimizden hiç kimse bizi alıkoyamaz." "Dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için" yola çıkmıştı Mahir. Onun mirasını devralan Dayı, Mahir'in iktidar bakış açısını "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" iddiasıyla sürdürdü. Mahir Çayan ve Dursun Karataş, bu anlamda Türkiye solunda iktidar iddiasını temsil ederler. Her devrimin temel meselesi iktidardır. Mahir ve Dayı, işte bu iddiaya sahip çıktıkları, bu iddiaya uygun bir mücadele ve örgütlenmeyi hedefledikleri için Türkiye devriminin önderleri olma misyonuyla anıyoruz onları." (Yeni Kurtuluş, sayı: 1)

Dayı'nın şehit düşmesinin ardından yapılan ilk değerlendirmelerden birinde yer alıyordu yukarıdaki satırlar. Yukarıdaki vurguyu şöyle de somutlayabiliriz: Eğer her devrimin temel meselesi iktidar meselesi ise, o zaman diyebiliriz ki; her devrimci önderin o misyonu üstlenebilmek için sahip olması gereken özelliklerin başında şaşmaz ve sapmaz bir iktidar perspektifine sahip olması gelir. Dayı, hiç tereddütsüz böyle bir perspektife sahipti. Bunu, yine onu tarif eden yanların çoğunda rastladığımız gibi, Dayı'nın hem teorisinde, hem pratiğinde görürüz.

Dayı'nın örgütlenme anlamında Kızıldere sonrası önderlik ettiği ilk oluşum, Kurtuluş Grubu'dur. Kurtuluş Grubu, bir anlamda bugüne kadar gelen devrimci hareketin nüvesidir. Dayı, bu grubun misyonunu değerlendirirken iktidar bilincinin ve iddiasının oluşturulmasına özel bir vurgu yapar: *"Kurtuluş Grubu misyonunun asıl önemi, THKP düşüncesini ... sağdan ve soldan kemirmek isteyen çeşitli oportünistlere karşı THKP-C mirasını savunan, THKP-C'nin ideolojik görüşleri, mücadelesi kılavuzluğunda devrimci iktidar bilincini oluşturan, iddialı, kendine güvenen ve koşullar ne olursa olsun, devrimin rotasından sapmayacak olan Marksist-Leninist hareketimizin ... şekillendiği ilk adım olmasındandır."* (Kongre Raporu)

Sonra, Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı mücadele içinde Devrimci Sol'un oluşumu gelir. Devrimci Sol, tarihi gelişimi içinde birbirine bağlı

(*) Bu yazı 15.02.2009 tarihli Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

olarak Dayı'nın önderliğini yaptığı ikinci örgütsel oluşumdur ve onun tarihteki yerini belirtirken de yine vurgu aynı yeredir: *"Devrimci Sol ve THKP-C birliği ideolojide, politikada, pratikte, esas olarak da halkımıza ve dünya halklarına karşı duyulan sorumlulukta, bu sorumluluğun yarattığı ruhsal şekillenmede, özveride, kararlılıkta, iktidar bilincinde ve gerektiğinde yaşamını feda etmekten çekinmemekte ifadesini bulur."* (Kongre Raporu)

Devrimci Sol süreci, aynı zamanda "partileşme süreci" olarak değerlendirilmiştir. Hedefte parti vardır. Peki neden parti? Hedefte İKTİDAR olduğu için! Dayı'nın sözleriyle: *"Partili olmak, daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştı. Bunun için Parti silahına sahip olmak istiyorduk. ... Parti, daha büyük bir ideolojik güven ve bu güvenle savaşın daha yükseltilmesi, halk kitlelerinin umutlarını büyütmesi, iktidarın yakınlaşması demektir."* (Kongre Raporu)

Süreçlere, ihtiyaçlara göre, çok çeşitli olgular öne çıksa da, "iktidar" iddiası ve perspektifinin yeri ve buna yönelik vurgular hiç eksik olmamıştır Dayı'da. Kurtuluş Grubu'nda böyledir, Devrimci Sol'da böyledir, partinin oluşumunda böyledir. Evet, her şey ona yöneliktir. İktidara yürümek, yakınlaşmak ve fethetmek…

"Stratejik hedef nedir? Kuşkusuz hepimiz biliyoruz. Stratejik hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir, yani devrimci halk iktidarıdır. Bütün çabamız, bütün faaliyetlerimiz, çalışma tarzımızın esasları, bütün alan ve bölgelerin, birimlerin, tek tek kadroların, özel görev ünitelerinin programları bu stratejik hedefe kilitlenmek zorundadır." (Kongre Raporu)

İddia ve İnanç!

Şunu söyleyebiliriz ki, mücadele içinde gerek kişisel, gerek örgütsel düzeyde ortaya çıkan eksikliklerin sebeplerinden biri de iddiasızlık ve inançsızlıktır. Ve yine şurası da bir gerçektir ki, iddia ve inanç, genellikle birlikte bulunurlar. Başka deyişle, iddia ve inanç bir bütün oluşturur. Biri yoksa diğeri de yoktur veya zayıftır, tersi de geçerlidir.

"*Devrimde iddialı bir parti ve onun kadroları* –diyor Dayı– *bu büyük iddianın sonucu olarak önüne çıkacak her türlü engeli aşacak, düşmanın tüm manevralarını, darbelerini boşa çıkartacak güvende, coşkuda ve inançta olmalıdır. Bu yüksek değerlere sahip olunduğunda, olmazlarla dolu, adeta devrim iddiasını yitirmiş, miskinliğin, tembelliğin boy verdiği*

ve birbirlerini etkileyerek, hemen her şeyin olmazlarla, gerekçelerle noktalandığı iddiasızlık atmosferi, yerini büyük bir coşkuya ve yükselişe bırakacaktır." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Bu anlamdadır ki, Dayı'nın kadrolara en sık söylediği sözlerden biri "iddialı olun" sözüdür. "İddialı olun, iktidara alternatif olduğunuzu unutmayın!" sözleri, kuşku yok ki devrimci hareketin, dahası, tüm devrimcilerin kulağına küpe olmalıdır.

İktidar ve İddia!

"Her devrimci iddialı olmak zorundadır. İddiasızlık, iktidarsızlık demektir. Ama ne yazık ki, devrimci iktidar için iddia yok veya çok zayıftır. Her şeyden önce iddialı örgütler, devrimin sorunlarını çözmek konusunda cesur ve iddiasını gerçekleştirmek için kendine güvenli olup, hedefine varabilmek için de birleştirilebilecek bütün güçleri ustalıkla birleştiren yeteneğe sahip olmalıdırlar." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Solun iddiasızlığının çok çeşitli göstergeleri vardır gerçekten de. "Birleştirici" davranmaması, tüm halk güçlerini kucaklayabilecek bir yaklaşım geliştirmemesi de, bu göstergelerden biridir. Dayı bu noktada çok net bir formülasyon yapıyor: İddiasızlık, iktidarsızlıktır. Aynı şekilde, iktidar hedefinden uzaklık da iddiasızlıktır. Solda bu durumun en önemli kaynaklarından birine de şöyle işaret ediyor Dayı.

"SBKP gibi partilerden alınan faydacı, benmerkezci ve kendine güvensiz anlayışlar devam ettiğinden, iktidar bilinci ve iktidar almak için gerekli hırs ve yaratıcılık gelişmemiş, bunun yerine 'küçük olsun, benim olsun' anlayışı egemen olmuştur. Bu anlayış, bu kültür, her ilişkiyi, her olanağı hemen tüm ilerici, demokrat, anti-faşist, devrimci, yurtsever güçleri, iktidarı almak için birleştirmek yerine dağıtıcılığı, sekterliği, kendini beğenmişliği yaratmıştır. Bu kültür, devrimi geliştirmek ve büyütmek için güç ve eylem birliği, ittifaklar, dostluk ve dayanışma yerine, kendi gelişmesine yarayanlar ve yaramayanlar şeklinde tasnifler yaparak, güç ve eylem birliklerinde, ittifaklarda, kendi çıkarını esas alır. (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Ne yazık ki, revizyonist gelenek, solun kendine güvenini kaybetmesinde, iktidar iddiasının muğlaklaşmasında son derece olumsuz bir rol oynamıştır. Aynı konuda yine Kongre Raporu'nun bir başka bölümünde

şöyle der Dayı: *"Geçmişte, devrimini yapmış ülke partilerinin söylediği her şey taklitçileri tarafından dogma olarak ele alınıp uygulanırdı . (...) örgütler, bu partiler karşısında kendilerini küçümseyerek, özgüvenlerinin ve ideolojik bağımsızlıklarının zayıflamasına neden olmuşlardır. Özgüvende ve ideolojik bağımsızlıkta doğan zayıflama, iktidar bilincindeki zayıflamayı ve sapmalara karşı mücadelede ilkesizliği ve duyarsızlığı getirmiştir."*

Dayı'nın sola yönelik ideolojik mücadelesinde sıkça vurgu yaptığı unsurlardan biri olan "grupçuluk" işte anlattığı bu durumun bir ifadesiydi aslında. Belirtmek gerekir ki, sol içi çatışmada da aynı olumsuzluk, iktidar bilinci ve iddiasındaki zayıflamanın payı büyüktür. İktidar hedefi, iddiası olmayanlar, kendi küçük dünyalarında, kendi gruplarının çıkarlarından ötesini göremezler.

İktidar İddiası ve Sol

İktidar bilincine sahip olunmaması, solun birçok olumsuzluğunun kaynağı durumundadır. Dayı, 12 Eylül sonrası soldaki savrulmaları anlatırken ülke içi ve dışındaki solun durumunu şöyle tasvir eder: *"Faşizme ve devrimci mücadeleye gerçek anlamda inanmamış, küçük burjuva muhalefetini aşamayan, iktidar bilinciyle donanmamış sol önderliklerin içerideki şaşkınlıklarının ve şokunun dışarıdaki biçimlenişi, mültecilik ve hariçten gazel okumaydı ."* (Kongre Raporu)

Yukarıda kişisel ve örgütsel olumsuzlukların kaynaklarından birinin iddiasızlık olduğunu vurgulamıştık. Yalnız o kadar değil. Solun birliği sorunundaki yaklaşımları belirleyen de büyük ölçüde iktidar perspektifine sahip olup olmamaktır. Çünkü Dayı'nın belirttiği gibi, iktidar iddiasına sahip olanlar, iktidar bilinciyle herkesi birleştirebilme politikasına da özel bir önem vereceklerdir. Dayı bir diğer yazısında bunu daha net olarak şöyle ifade ediyordu: *"Türkiye solunda, komünist, Marksist-Leninist iddiasında olan bütün yapılar kendine dönük, sekter, grup psikolojisinden çıkıp, devrim için en geniş ittifaklar politikasının nasıl hayata geçeceğini, başkaları tarafından yok edilmek kaygısından çıkıp, kendine güvenmeyi öğrenmelidir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Kuşku yok ki, birlikler, cepheler oluşturmasını istediğimiz solda, stratejik, politik anlamda birçok farklı tespitler söz konusudur. Dayı bunları yok saymıyordu elbette. Ama diyordu ki Dayı, birlikler BUNLARA

RAĞMEN gereklidir, zorunludur. "Tüm bunlara karşın" der Dayı ve şöyle devam eder: *"Kürt milliyetçilerinin, silahlı savaşı temel alanların ve almayanların, legal particilerin, faşizme karşıyım diyen herkesin somut programlarla, hiç kimsenin reddedemeyeceği hedeflerde, çeşitli mücadele biçimleri temelinde eylem ve güç birlikleri yapabilirler. Bu birlikler içerisinde dostluk ve dayanışma ilişkileri geliştirilerek, halk kitleleri içerisinde doğruların ve yanlışların kavgası verilerek mücadele geliştirilir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 5, 12 Ağustos 1995)

Bunları söyleyebilmek, hem kendine güvendir, hem iktidar bakış açısıyla düşünmektir. Bu yüzdendir ki, yıllar boyunca birliğin aynı zamanda karşılıklı tavizler demek olduğunu kavratmaya çalışmıştır sola.

Bunu yapmayanların iktidar iddiasından ve hedefinden uzak olduğunu tespit etmek için ayrıca tahlillere gerek yoktur.

"Burjuvaziyi yenmek ve işçi sınıfının iktidarını kurmak üzere yola çıkmış solun, en azından birleşik demokratik halk muhalefetini örgütleyememesi geriliğin, grupçuluğun, iktidar iddiası olmamasının ifadesidir. Kendine oligarşinin desteklediği burjuva muhalefeti içinde yer arayan ve tepkilerini buna uygun düzenleyen, devrimci hareketlerin karşısında tasfiyeci olarak yer alanların gelişimi oldukça dikkat çekicidir." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 32, 17 Şubat 1996)

İktidarı hedefleyenler, hem iktidar hedefinin gerektirdiği uzlaşmazlığa, hem de iktidarı alabilmenin gerektirdiği esnekliğe sahip olmalıdırlar. Uzlaşmazlık, düşmana, esneklik halk güçlerine karşıdır. Ve bunu pratiğinde de başarabilenler, kavganın önderi, devrimin Mahirleri ve Dayıları olurlar.

İddianın Tezahürü

Ülkemizde iktidar iddiası, bir bakıma silahlı mücadelede somutlanır. "THKP-C, her ne pahasına olursa olsun, oligarşik devletlerin yıkılmasının, devrimci halk iktidarının kurulmasının yolunun, silahlı mücadeleden geçtiğini savunmak demektir." Bu anlamdadır ki, Dayı'nın yazılarında sık sık "silahlı mücadele perspektifi" kavramı da kullanılır.

"Yukarıdan aşağıya, bütün alan ve bölgelerde silahlı mücadele perspektifine göre örgütlenip örgütlenmediğimiz, bu temelde bir kadro çalışması yapıp yapmadığımız, kitleleri buna uygun örgütleyip örgütleyemediğimiz, ne tür bir propaganda ve ajitasyon yaptığımız hemen her

şey bu bakış açısıyla ele alınarak, "eksik ve yanlışlıklar" ortaya çıkarılmalıdır." (Kongre Raporu)

Solun bir kısmında, elbette özellikle reformist cephede artık kelime olarak bile telaffuz edilmese de, devrimlerin tarihsel tanımı hiç değişmemiştir. Devrimler, aşağıdan yukarıya mevcut devlet mekanizmasının parçalanmasını içerirler. Dayı'da da açıktır: *"Biz silahlı savaşı daha baştan... Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle... ele alıp, oligarşik devleti yıkmayı düşünüyoruz. O halde, bu savaşa kurmaylık edecek parti, silahlı savaşı sürdürecek ideolojik ve kültürel yapı da olup, tüm örgütlenmelerin, bununla uyum içerisinde olmasını sağlamak zorundadır."* (Kongre Raporu)

Kuşkusuz iktidarı teorik olarak hedefliyor olmak, yeterli değildir. Her alanda bunun karşılığı olmalıdır. Kadrolaşmada, örgütlenmede, savaşın yürütülüşünde... Birçok örgütlenme, bunun için –iktidarı hedefleyerek- çıkmıştır yola. Fakat çeşitli aşamalarda bu iddia zayıflamış veya ortadan kalkmıştır. İddiayı zayıflatan veya ortadan kaldıran en önemli sebeplerden biri de mücadelenin kaçınılmaz olarak yol açtığı kayıplardır. Dayı, buna dikkat çeker: *"Halkın savaşının zaferini yakınlaştırmak, bu savaşı halklarımız için mümkün olan en az acıyla, en az kayıpla iktidar hedefine ulaştırmak devrimin önderliğinin bir sorumluluğudur. Ancak her şey buna tabi kılındığında savaş ve iktidar perspektifi bulanır, ittifaklar belirsizleşir. Egemen güçlerin çelişkileri doğrultusunda politikalar oluşturulursa, reformlar temel alınırsa savaş uzayıp gider ve bir türlü sonuç almak mümkün olmaz*." (Devrimci Sol, Sayı: 8, Temmuz 1996)

Kuşkusuz ki burada, silahlı mücadele bir hedefe varmanın aracı olarak belirleyici bir önem taşımaktadır; o hedef de, devrimci halk iktidarıdır. Bu hedefe sahip olmayanların, devrimci bir halk iktidarını savunmayanların silahlı mücadelesi, kuşku yok ki, iktidar iddiasına denk düşmez. Konunun bu yanını, Dayı'nın kısa ama özlü bir cümlesiyle noktalayalım: *"Sınıfsal ve ulusal planda, devrimci halk iktidarı perspektifiyle hareket etmeyenler, oligarşik devleti yıkmaya yönelemez."* (Kongre Raporu)

İddia ve Sağlamlık

Sınıflar mücadelesinde sayısız olgu, o mücadele arenasında yer alan güçleri sağa-sola savurup durur. İdeolojik ve politik anlamda net olmayanlar, bu etkenler karşısında kendi yerlerinde kalamazlar.

Zorlanırlar. Politik anlamda netlik ise, iktidar iddiasıdır. Ancak o zaman dosdoğru, sağa sola sapmadan, savrulmadan yürüyeceğiniz bir hedefiniz var demektir. Dayı'nın önderliğindeki devrimci hareketi, sapmalardan koruyan en önemli unsurlardan biri de kuşku yok ki, onun politik, stratejik anlamdaki bu netliğiydi.

Bu yüzden hep uyarıyordu: *"Burjuvazinin yasaları kendi iktidarını korumak için yapılmıştır. Bu gerçek unutulduğunda burjuva yasalarına teslimiyet de başlar." Sonra? Sonrası malumdur: "Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin devrimcileri sisteme uyum sağlattırarak hakim kılmak istedikleri 'akıllı solculuk' budur. Biz bu gerçeğin tümden dışında olmak zorundayız. Bunun dışında olamayanlar devrim iddiasını taşımazlar, örgütleyemezler. ... Bir devrimci bunun için beyni ile, bütün hücreleri ile sistemin dışında bir örgütlenmeyi yaşama geçirmek zorundadır. Sistem içinde yaşamak, sistem içinde örgütlenme yapmak, sistemin öngördüğü gibi düşünmek ve yaşamak demek değildir. Tam tersidir."* (2002 Yeni Yıl Mesajı)

Kısa vadeli başarılar, kısa vadeli gelişmeler peşinde koşanlar için, bazen legal alan son derece cazip hale gelir, bazen pragmatizmin vadettikleri kendine çeker örgütleri. Bakın devrimci hareketin tarihine; bunların ikisini de asla göremezsiniz. Dayı, her koşulda, bu iki tehlikeye vurgu yapmıştır çünkü. Bu tehlikelerin farkında olmamak, hareketin sürüklenmesine, savrulmasına, seyirci kalmak demekti. Emperyalizmin özellikle 1990'ların başlarından itibaren geliştirdiği ideolojik saldırıların hedefi de aynıydı: Solu, devrim ve iktidar iddiasından tamamen koparmak.

Bu saldırının özünü görmeyenler, kendilerini saldırılara karşı güçlendiremediler. Gerekli ideolojik ve pratik barikatların örülmesini gerçekleştiremediler. Dayı'nın önderliğinin ayırt edici dönemlerinden biriydi bu. Tehlikeyi en açık biçimde ortaya koyan da, buna karşı en açık tavrın örgütlenmesine önderlik eden de Dayı'ydı: *"Emperyalizm ve oligarşiler, böylece devrimciliği, ezilen halkların mücadelesini denetimleri altına alacaklar, iktidar iddiasını yok edecekler ve önlerinde kendi egemenliklerinin sürekli olması için hiçbir engel kalmayacaktı. Devrimci söylemler, illegalite, örgütlenme, silahlı mücadele, direniş, iktidara karşı savaş, iktidarı alma düşünceleri artık eskimiş, bir kenara atılması gereken düşüncelerdi. Bunun yerine emperyalistlerin ve oligarşilerin hoşgörebileceği, onların demokrasilerinin hazmedebileceği düşünceler ve buna uygun pratik savunulmalıydı. Hala eskiyi savunanlar, hala*

ısrarla devrim ve sosyalizm diyenler kendi mücadelelerinde engeldi. Sabote edici, bozguncu unsurlardı. İstikrarı bozuyorlardı!..." (2003 Yeni Yıl Mesajı)

Dayı'nın önderliğindeki devrimci hareket "akıllı solcu" olmaktansa, burjuvazi tarafından "ne kadar sağduyulu, ne kadar olgunlar" diye övülmektense, "terör listeleri"nin en başında olmayı tercih etti. Bu yüzden, 38 yıllık devrimci yaşamını, emperyalizm ve oligarşi tarafından "aranan" bir devrimci olarak noktaladı. Dayı'nın bu yaşam tercihi, kuşku yok ki, kişisel bir tercih olmanın ötesindeydi; bu tercih, bu önderlik tarzı, iktidar iddiasındaki bir hareket olmanın doğal sonucuydu.

Dayı'nın Kadroları,
Bu İddiayı Kendinde Somutlayan Kadrolardır!

Dayı'da sınıflar mücadelesini sürdüren bir örgütlenmenin, sahip olduğu kadroları, kurumlaşmaları, diğer imkanlarını değerlendirirken, alınan herhangi bir sonucun yeterli olup olmadığını değerlendirirken ölçü hep iktidardır. Mesela, Kongre'de yaptığı bir değerlendirmede şunu belirtir. *"Özellikle son üç yıldır savaş ve savaş kültürü kavramlarını çokça kullandık. Bir kültür yaratmaya çalıştık. Belirli mesafeler de aldık diyebiliriz. Ama tüm bunlar iktidara yürümek isteyen bir örgüt için yeterli olmayıp, çok geridir."*

Gerilikleri, yetersizlikleri aşmanın yolu da yine, en başta kadroların iktidar perspektifiyle, iddiasıyla ve Dayı'nın deyimiyle "hırsıyla" donanmasından başka bir şey değildir: *"Her savaşçı ve taraftarımız, mevcut olanla yetinmeyerek, bütün enerjisiyle, yaratıcılığıyla, devrim hırsıyla gerçeğimizi kitlelere anlatmaya, kitleleri örgütlemek için her zamankinden daha çok özveri ile Parti-Cephe ruhunu, disiplinini ve devrim iddiasını göstermek zorundadır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 44, 11 Mayıs 1996)

İktidar perspektifi, hayatın tüm alanlarında mücadele, eylem ve örgütlenme biçimlerini, çalışma tarzını belirleyen bir olgudur. İktidar iddiası ve perspektifiyle düşünen ve davranan bir kadronun kitlelere bakışı, kitle çalışması, örgütlemesi, eğitimi, propaganda ve ajitasyonu, olanakları değerlendirmesi her şey buna göre belirlenir. Bu bakış açısıyla bakmayan bir kadronun yürüteceği çalışmaların kısır kalacağı, devrimin ihtiyaçlarına yeterince cevap vermeyeceği açıktır. Dayı bıkmadan, usanmadan ufkumuzu büyütmemiz gerektiğine çağırır bizi:

"Herşeyi, titizlikle ve ciddiyetle ele aldığımızda, değer ve emek verdiğimizde halk, bunları karşılıksız bırakmayacaktır. Ufkumuz genişlemelidir. Devrim iddiamızı daha güçlendirmeliyiz. Küçük burjuva aydının, yılgınların kötümserlikleri, halka ve devrime olan inançsızlıkları bize göre düşünceler ve davranış biçimleri olmamalıdır." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Bir hareket, iktidar iddiası kadar ve o iddiayı kendinde somutlayan kadrolarının çokluğu kadar büyüktür. Dayı bize iddiası büyük bir hareket bıraktı; iddiayı kendinde somutlamayan kadroları çoğaltmak bizim görevimiz olmaya devam ediyor. Yazımızın bu bölümünü bitirirken Dayı'nın Kongre'deki şu sözünü hatırlayalım yine:

"Partiyi inşa etmek, her şeyden önce partinin iktidar alternatifi olduğunu bilerek, bu bilinçle donanmak ve donatmaktır."

Dayı ve Kadrolar(*)

"İyi bir eğitim almış, doğru devrimci perspektiflerle donatılmış, parti disiplinine ve partili olma ruhuna, güvenine, yaratıcılığına sahip kadrolar..."

Marksizm-Leninizmin ustaları, dünya devrimci hareketinin önderleri, sık sık kadroların bu mücadeledeki önemine değinmişlerdir. Dayıda, hem pratiğinde, hem yazılarında bu soruna ağırlıklı bir yer vermiştir. Dünya devrimci hareketinin önderlerinin, bu sıfatı kazanmalarında kadro politikalarının belirleyici bir yeri vardır. Çünkü denilebilir ki, ancak doğru bir kadro politikasına sahip olan yöneticiler önder olabilirler. Dayı'nın önderliğinde de kuşkusuz bunun payı vardı.

O, her zaman kadroların sevdiği, saydığı, öğrendiği bir önder oldu. O da hiç kuşku yok ki, kadrolarına hep güvenle yaklaştı. Onlarla en çetin hesaplaşmaları yürütürken bile, güvenmeye devam etti. Çünkü olumlulukları ve olumsuzluklarıyla onlarla var oluyordu hareket; öyle de olmaya devam edecekti: *"İddiamızı iddia olmaktan çıkarıp, herkesin gözünde somutlamamızın ana unsuru, kadrolardır. Kadroların eğitimi, istihdamı, korunması, geliştirilmesi zamanında önlerinin açılması büyük önem taşımaktadır. Bu noktalarda yapacağımız yanlışlıklar, ortaya çıkabilecek eksiklikler... her şeyi etkileyebilecek, olumsuzluklara neden olacaktır. Bunun için, yukarıdan aşağıya kadar, özellikle kadroların eğitimi ve istihdamı üzerinde özenle durmak zorundayız."* (Kongre Raporu)

Bu sözlerin devamında, özetle diyor ki, hareketin, mücadelenin geliştirilmesinin, halkın bu mücadeleye katılımının "esas halkası kadrolardır". "İyi bir eğitim almış, doğru devrimci perspektiflerle donatılmış, parti disiplinine ve partili olma ruhuna, güvenine, yaratıcılığına sahip kadrolar olmadan", savaşın yükseltilemeyeceği açıktı. Savaşı geliştirecek olan parti ve örgüt, elbette ki kadrolardan bağımsız düşünülemezdi. "Parti ve örgüt nedir; parti ve örgüt stratejinin hayata geçmesi için, devrim için bir araçtır. Bu aracın motoru kadrolardır. Kadrolar veya bölge, alan, birim yöneticileri, kendilerini bu aracın motoru gibi görmez, onun fonk-

(*) Bu yazı 22.02.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

siyonunu yüklenmezse araç işlemez hale gelir."

Dayı'nın en başta aktardığımız sözü, kadrolara verdiği önemin, onlara yüklediği misyonun en özlü anlatımıdır: "Zaferi yakalamanın esas aracı kadrolardır."

Kadrolar sorunu yeterince çözülmeden, bu konuda sürekli bir üretkenlik sağlanmadan, kısmi başarılar elde edilse de, zafer elde edilemez. Zaferi yakalamanın esas aracı kadrolardır.

Kadro Sorunu, Temel Sorunlardandır

Dayı, kadrolardan, kadroların yetiştirilmesinden, çoğaltılmasından, eğitiminden söz ederken sık sık "kadro sorunu" kavramını kullanmıştır: *"Temel sorunumuz, geniş halk kitlelerine devrimci politikalarımızı götürecek... kadrolar sorunudur."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Evet, bu, kelimenin gerçek anlamıyla bir sorundur ve neredeyse sürekli bir sorundur. Neden "kadro sorunu" kavramını kullandığının cevabı da ülkemizdeki savaşın niteliği ve düşmanın politikalarındadır.

Kadrolaşmada "sürekli bir üretkenlik sağlanmadan zafer elde edilemez" diyen Dayı, bunun hemen devamında şunu ekliyor: *"Düşman da bunu çok iyi bildiğinden, sürekli olarak kadrolarımızı katlederek, tutsak ederek gelişmenin önüne geçmek istemektedir. Oligarşinin bu çabası nihai zaferi engelleyemez. Ama, geciktirir. Bunu aşmalıyız."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Bir başka yerde aynı sorun değişik bir açıdan ortaya konuluyor: *"Bugün ... kadro sorunuyla karşı karşıyayızdır. Gerek Parti-Cephe'nin gerekse de dünyadaki tüm silahlı mücadele örgütlerinin, savaşın niteliği gereği kadro sorunu hep olmuştur. Bu noktada 'neden' sorusunun cevabı savaşın niteliğidir. Ancak iktidarı almak için mücadele etmeyenlerin, düzenle uzlaşanların, düzeni koruyanların kadro diye bir sorunları olamaz."* (Devrimci Sol, Sayı: 11 / Ağustos 1998)

Dayı aynı yazıda "Savaş örgütleri, sürekli olarak düşmanın imha politikasıyla karşı karşıya olmalarının sonucudur ki; eğitim faaliyetine herkesten daha çok önem vermek zorundadır." derken, böyle bir savaş içinde kadrolaşmanın sürekliliğini her ne olursa olsun sağlamanın yolunu da göstermiş oluyor.

"Dünyada hiçbir örgütlenme biçimi, hiçbir önlemler zinciri düşman operasyonlarını tümden yokedemez. Ama bunu savaşımızın gelişimini

engelleyemeyecek bir düzeye çekmek mümkündür. (...) bütün çalışmalarımızın odağına devrimci eğitimi oturtmadan bunu başarmak mümkün değildir. İktidarı alma bilincinde olan her kadro; kadro ve savaşçı yetiştirmeden, kitleleri eğitmeden devrim heyecanını, coşkusunu ve düşüncesini taşıyamaz." (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

"Sorun" ve çözümü açıktır. Sorun, kadro sorunudur. Mücadelenin sürekliliğinin yolu, kadrolaşmaktan geçer. Kadrolaşmanın yolu da, kadrolaşma mekanizmalarından ve eğitimden... Yukarıdaki yazının bir başka yerinde şöyle denilir buna dair: *"Ama bizim oradaki örgütlenmemiz, yaygın eğitim faaliyetlerimiz, kayıplarımızın yerini telafi edecek durumda değilse, insanlarımızı bu amaçla eğitmemişsek, dışarıdan tüm desteklere ragmen o alanda kalıcı olamayız. Kalıcı olmanın yolu, yaygın ve sürekli bir eğitim içinde yeni insanlar çıkarmak, kadrolaşmak, kadrolaştırmaktır."*

Kadrolara Eleştirel Yaklaşım,
Kadrolaşmanın Olmazsa Olmazıdır

Kadrolar mücadelenin önderleridir. Her biri bulunduğu alanın önderidir, o misyonla donatılmıştır. Ama bu, onların olumsuzluklarının da büyük bir önem kazanması demektir. Dayı işte bu nedenle, hareketin önderi olarak kadrolaşmaya sürekli dikkat çekerken, onun mekanizmalarını yaratmaya çalışırken, zamanının, emeğinin büyük bölümünü de hareketin mevcut kadrolarının eğitimiyle, onların eksikliklerine, zaaflarına karşı savaşmaya ayırmıştır. Bitmez bir savaş olmuştur bu. Ve mücadelenin niteliği itibarıyla bitmeyecektir de. Kadroların özeleştirel bir tutum takınması, kendilerini sürekli olarak değerlendirmesi, Dayı'nın kadrolardan beklentilerinin başında gelir. Çünkü kendini "en doğru", "en akıllı " görmeye başlayan kadro, bir noktadan itibaren kendini kitlelerden üstün görmeye başlayacaktır. Bunun bir adım ilerisi, mücadelede ortaya çıkan her türlü eksiklikte, gerilikte, kitleleri suçlamaktır. Bunun da bir adım ilerisini özel olarak belirtmeye gerek yok! *"Çoğu kez doğrudan kitle faaliyeti içerisindeki kadrolardan gerekenleri yaptıkları ama, buna rağmen kadrolaşmada ve kitle örgütlenmesinde başarılı olamadıkları sözlerini sıkça duyarız. (...) genellikle başarısızlığa dış nedenler aranır, bulunur da. Dış nedenlerle sorunu açıklamaya çalışmak, kendimize yönelmeyi engeller ve... yanlışların üzerini örterek olumsuzlukların devam ettirilmesini sağlar. (...) Bu özen, bu sorgulama yeterince yapılmadığı gibi halka yaklaşımda ve yönetme tarzında, ilişkilerde affedilmez hatalar*

yapılmaktadır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 18, 11 Kası m 1995) Kadrolar, gerçekten de kilit önemdedirler. Hem olumlulukta, hem olumsuzlukta... hem başarı da, hem başarısızlıkta...

"Yöneticilerin, ileri kadroların en küçük bir bencilliği, kararsızlığı, örgüte ters düşen davranışları, kitlelere fazlasıyla yansıyacak ve daha büyük olumsuzluklara neden olacaktı. Biz, görünüşlerden, afra tafralardan uzak duran, hayatın somut gerçeklerini ve kendimizi görerek kendi gerçeğimize cesaretle eğilen, sorunları çözen ve kimsenin yadsıyamayacağı bir pratiği ortaya çıkarmalıydık..." (Devrimci Sol, Sayı: 7, Aralık 1995) Kendini halkın üstünde görmek, o bakış açısına sahip olan kişiyi, bir noktadan itibaren burjuva politikacısından farksızlaştırır. Dayı bunu bir yozlaşma ve çürüme olarak görür ve buna hiçbir devrimci örgütün izin veremeyeceğini tekrarlar sık sık. Bu noktada sorunun esasını tahlil ederken de, sorunun üzerine giderken de net ve radikaldir:

"(...) Hiçbir kadro ve savaşçımız, halk ilişkilerini hor kullanamaz. Halkı sürü yönetir gibi yönetemez..." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 18, 11 Kasım 1995)

Bu noktada kuşku yok ki, sıradan bir taraftarla, bir kadronun eleştirilmesi farklı olacaktır.

"Mücadeleye yeni atılmış birinin çarpık düşünceleri, düzen eğilimleri hoş görülebilir ve o kişi eğitime muhtaçtır şeklinde açıklanabilir. Ama devrimci mücadelenin, kadronun ne demek olduğunu bilenler için sorun bu kadar basit ve masum değildir. Kadronun görevlerini bilip de bu görevlerini yapmayıp gerekçelere sığınanlar önce kendilerine bakmalıdır. Ben kimim, görevim nedir, ne yapmalıyım şeklinde uzatılabilecek sorulara cevaplar aramaya başladıklarında, yaşadıkları olumsuzlukların, öne sürdükleri gerekçelerin odağında kendilerini görürler." (Devrimci Sol, Sayı: 11, Ağustos 1998)

"Kadrolaşma yapmamak her gün biraz daha fazla ezilen, sömürülen milyonlarca halktan insanın, işçinin, köylünün, emekçinin düzene karşı olan kin ve öfkesinin öldürülerek örgütlenmemesi demektir."

Genç Kadrolara Güven

Devrimci hareketin "kadro politikası " denilince, bu politikanın ilk akla gelen özelliklerinden biri, genç kadrolara güvendir. Devrimci hareketin oluşumundan beri izlenen bir politikadır ki elbette bu politikanın şekillenmesinde de Dayı'nın anlayışı belirleyicidir. Devrimci hareket, 1978-

80 arasında herkesi şaşırtan büyük bir gelişme gösterdiyse, ülke çapında yaygınlaşabildiyse, bunu sağlayan politikalardan, en önemlilerinden biri de genç kadrolara güven politikasıdır. Çok genç insanlara çok büyük sorumluluklar teslim edebilmiştir. O günün koşullarında bu da bir cesaret meselesiydi ama Dayı, hem kadrolara güveniyordu, hem bu cürete sahipti.

Dayı'nın 1990 başlarında atılım yıllarındaki müdahalesinde de aynı anlayış son derece önemli rol oynamıştır. Özellikle o dönemde, yeni sürece ayak uyduramayıp ayak sürüyen kadroların direnişi bir anlamda genç kadrolara güvenilip görev verilmesiyle aşılmıştır. Atılım sürecinin başarısı, bir yanıyla da gençliğin dinamizminin bu sürece en geniş şekilde katılabilmesiydi.

Partinin ilan edilmesinin ardından, oligarşi tüm gücüyle partiye saldırdığında, saldırıyı püskürtmenin temel yollarından biri yine aynıydı: Genç kadrolara güven! Şöyle diyordu Dayı: *"Devrimci hareket, bir kez daha kendisini dogmatizmin, soyutçuluğun dışında tutarak, yaratıcı bir şekilde önüne çıkan sorunları farklı biçimlerde çözebilme yeteneğini gösterdi. Genç kadrolara güven politikasıyla ve doğru bir eğitimle, kadroların 'olmaz' denilen çok şeyi başarabildiği, insiyatifli olduğu ve örgütü sahiplendiği görüldü."* (Devrimci Sol, Sayı: 7, Aralık 1995)

Halkın Kadrolaştırılması

Bu noktada mücadelenin gelişimi ve "halklaşması" paralelinde Dayı'nın kadrolaşmada dikkat çektiği daha özgün bir yanı da belirtelim. Bilindiği gibi, devrimci hareketin gelişiminin ilk sürecinde ana kadro kaynağı, öğrenci gençlik, özellikle de yüksek öğrenim gençliğidir. Ancak 12 Eylül sonrası gelişim farklı olmuş, hareket çok daha yaygın biçimde yoksul halk kitlelerinin içinde kök salmıştır. Bunun kadrolaşmaya da bir yansıması olacaktı elbette. Olmalıydı. Dayı işte bu noktada, olmaması gerekenle, olması gerekene dair Kongre'de yaptığı konuşmada şunları belirtmekteydi: *"Kadro istihdamında hala büyük yanlışlar yapmaktayız. Devrimci sağlamlık, disiplin, özveri ve bağlılık yerine, ağzı laf yapan insan aranır. Bunlar el üstünde tutulur, bunlar sıçratılır. Oysa düzene karşı öfkeli, savaşma arzusuyla dolu, ama nasıl savaşacağını ve ne yapacağını bilmeyen, eğitilmemiş, sıradan, halktan yüz binlerce insan düzenin çarkları arasında yok olup gitmektedir. Halka gitmeliyiz. Çok laf eden, ezberci, sıkıya gelmeyen, zoru gördüğünde kaçmak için yol*

arayan, yaratıcılıktan ve özveriden yoksun, halka üstten bakan, onu aşağılayan küçük burjuva aydınıyla değil, halkla uğraşmalıyız. (...) Bu emeklerimiz karşılıksız kalmayacaktır."

Nitekim Kongre'nin ardından yaşanan gelişmeler, Dayı'nın dikkat çektiği bu yanın önemini daha da artırmıştır. Mücadelenin halklaşmasında daha önemli gelişmeler yaşanmıştır. İki yıl sonraki bir yazısında Dayı yeniden dikkat çeker kadro kaynağı meselesine: *"Yaşadığımız süreç her bölge ve alanda tüm Parti-Cephelilerin daha büyük sorumluluklar almasını, halkın kadrolaşmasını emretmektedir. Her düzeyde halktan insanı kadrolaştırmak, savaştırmak ve halk örgütlenmelerini yaratmak için herkes daha büyük bilinç ve iddia ile kitlelere yönelmelidir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 44, 11 Mayıs 1996)

Kadrolara Güven ve Katılımcılık

Kadroların katılımı hareketin daha oluşum sürecinde şekillenmiş bir olguydu. O sürece dair şöyle diyordu Dayı: *"Yeni bir örgütlenmeyi ve yeni bir yaklaşımı ancak kendi içimizde demokratik bir işleyişi esas alarak, iç eğitimi ve bilinçlenmeyi bu esas üzerinde yükselterek başarabilirdik. Hareketimizde, özellikle de partileşme sürecinin bu evresinde iç demokrasimiz geniş bir katılımcılıkta ifadesini bulmalıydı. Bu katılımcılık sahiplenmeyi, ideolojik birliği, yeni bir atılım ruhunu ve attığımız yeni adımların sağlamlığını beraberinde getirecekti."*

Dayı, Kongre'de yaptığı konuşmada, hareketin oluşum süreci de dahil olmak üzere, bu konudaki genel yaklaşımını şu sözlerle özetlemişti. *"Kendi kadrolarına güvenmeyen, sorunlarının çözümüne ortak etmeyen bir hareketin gelecekte de fazla şansı olmayacaktı. Biz geleceği yaratacaksak, farklı süreçlerde çok çeşitli biçimler kazansa da, öncelikle hareketin kadrolarının katılımcılığını, giderek halkın sahiplenişini ve katılımcılığını esas alan bir politika izlemeliydik."*

Oluşum sürecinde, bu anlayışın gereği olarak, mesela Devrimci Hareketin ilk yayını olarak nitelendirebileceğimiz "Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" adlı broşür taslağı, kadroların tartışıp katkı ve onaylarını sunmasıyla yayınlanmıştır.

Devrimci hareketin mücadelesinin daha başlangıcında -1979'da- karşı karşıya kaldığı ilk komploda izlenen yöntem de, sonraki yılların geleneğinin tohumlarından biridir; Dayı o süreçteki kadroların katılımını da şöyle anlatır: *"Kadrolarımıza ve özellikle de genç kadrolara güveni*

esas almış, katılımcılığı bir eğitim faaliyeti olarak kavramış bir harekettik. Bu güvene dayanarak, komplo faaliyetini kısa bir broşürle tüm kadrolara ve taraftarlarımıza duyurduk. Birkaç ayda... bu komplocu çete... bozguna uğradı. Hareketimizin devrimci işleyişi, demokrasi anlayışı, kadrolara güven politikası pratikte kendisini kanıtlamış ve kadrolar hareketi sahiplenmenin onurunu yaşamışlardı." (Kongre Raporu)

1990'ların başında atılıma hazırlanan hareketin ve o atılımın başında olan Dayı'nın hareket ilkesi yine aynıdır: *"Sürecin hassaslığı ve zorlukları göz önüne alındığında kadroların iradesini demokratik bir işlerlikle ortaya çıkartmanın başka bir yolu yoktu. Bu işlerlik bizim aynı zamanda kadrolara ve halka karşı açıklık politikamızın bir sonucuydu. (...) Harcı açıklık ve güven olan bir hareketi hiçbir güç, demagoji, hile ve yalanlarla çökertemez. Bu ilkemiz olmalıydı."* (Kongre Raporu)

Böyle olmalıydı, çünkü atılımın daha güçlü ve daha hızlı olabilmesi, katılımcılık anlayışıyla kadrolara sürecin kavratılmasından geçiyordu. Böyle olmalıydı, çünkü Dayı'nın deyişle "Atılımın ve geleceğimizin esas unsuru kadrolardı." Bu süreçte yapılan değerlendirmeler sonucunda "Yolun Neresindeyiz?" adlı bir broşür yayınlanmıştı. Dayı'nın bu broşürle ilgili değerlendirmeleri de, kadrolara bakış açısını çok net ortaya koyar: *"Hareket merkezi kadrolara, kadrolar merkeze güvenmeliydi. Güven açıklıkla pekişebilirdi. Kadroların hareketin gerçek durumunu bilmeden onun program ve taktiklerini kavramaları, yaratıcı olmaları, hatta ısrarlı ve dirençli olmaları çok zordur. Kadrolar, örgütün izlediği programı, çeşitli taktiklerini zayıf ve güçlü yanlarını bilmez, onların temel konularda katkıları sağlanamazsa, giderek örgüte yabancılaşma ve sorunları kendi dışında arama anlayışı hakim hale gelir. ... Bu gerçekler ışığında demokratizme, anarşizme düşmeden, merkeziyetçiliği zaafa uğratmadan, kadroları, hareketin sorunları konusunda aydınlatmak ve çözüm yolları konusunda katkılarını istemek, vazgeçilmez bir çalışma biçimimiz olmalıydı."* (Kongre Raporu)

Kadroların katılımın sağlanması, aslında onların hareketin sorunlarına sahip çıkmasının, devrimin gelişimi için irade ve insiyatif geliştirmelerinin önünün açılmasından başka bir şey değildi. Kadro katılımı olmadan hiçbir şey olmazdı.

Dayı'nın darbe sürecinde aldığı tutumun her aşaması da, onun kadrolara güveninin ve katılımcılık anlayışının bir ifadesidir: *"Darbe olmuş ve biz darbeyi engelleyemediğimiz ilk günden itibaren, çözüm platformu olarak kadroları görmüştük. Bir hareketin ve hareket önderliğinin meş-*

ruluğunu veya meşru olmadığını ancak kadrolar belirlerdi." (Kongre Raporu)

Nitekim Dayı, bu sürecin yine her aşamasında, her tartışmasında kendini kadroların iradesine teslim etmekte hiç tereddüt etmemiş, kadroların alacağı kararlara uyacağını taahhüt etmiştir. Ve bu darbecilerin hiçbir zaman yapmadığı, yapamayacağı bir şeydi.

Hareket merkezi kadrolara, kadrolar merkeze güvenmeliydi. Güven açıklıkla pekişebilirdi. (...) Harcı açıklık ve güven olan bir hareketi hiçbir güç; demagoji, hile ve yalanlarla çökertemez.

Kadrolaşmak ve Kadrolaştırmak, Ertelenemez

Dayı, eğitim sorununa değindiği bir yazısında, bir eğitimcinin, aynı anlamda yöneticinin başarısı için de kadrolaşmayı temel kıstaslardan biri olarak sayar: *"Anlatamayan, öğretemeyen bir öğretmen, başarısız bir öğretmendir. Başarılı öğretmen ihtiyaçlarımızı kavrayan ve buna uygun kadro yetiştiren insandır."*

Hemen bunun devamında da, kadrolaşmayla, mücadelenin ihtiyaçlarını karşı karşıya getiren, bu noktada hareketin istedikleri karşısında işi yokuşa sürenlere de şunu hatırlatır: *"Kadroların eğitimi ve halk hareketinin örgütlenmesi mücadelenin her düzeyde yükseltilmesi birbirlerinden ayrı, birbirlerine alternatif olarak ele alınamazlar. Ne kadroların eğitimi, ne de mücadelenin yükseltilmesi ertelenemez. Aynı süreçte, daha birçok sorunun üstesinden gelmek zorundayız."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Kısacası, hareketin tüm taraftarlarının, kadrolarının, yöneticilerinin hiç unutmaması gereken bir şeydir kadrolaşmak. Başta dediğimiz gibi, kadro sorunu en önemli sorundur. Parti, kadrolar varsa tarihi misyonunu üstlenebilir. Dayı, Parti'yle kadrolar arasında kurduğu bu "özdeşliği" Kongre'de şöyle belirtmiştir: *"Parti, kadrolarıyla, yöneticileriyle, üyeleriyle vardır. Onlarla savaşır ve savaştırır. Sorunlarımızın ana halkasında kadrolar vardır. Kadrolar partili olmanın, parti görevlerinin bilincine vardığında, ancak o zaman parti soyut bir kavram olmaktan çıkıp, geniş halk kitleleriyle bütünleşen, onları artan oranda savaşa katan, savaşı büyüten bir fonksiyon görmüş olur. Partinin gerçek anlamı budur. O halde, sorun biz yöneticilerde, kadrolardadır. Bu ana halkadaki eksik ve zaaflara neşter vurmadan, eksik ve zaafların maddi nedenlerini deşmeden, bu nedenler yok edilmeden parti gerçek kimliğine kavuşamaz.*

Partiyi gerçek kimliğine kavuşturmak zorundayız."

Dayı'nın kadrolar konusundaki yaklaşımını özet olarak ele aldığımız bu bölümü sonuçlandırmadan önce, "Yolun Neresindeyiz?" broşürünün işlevine dair Dayı'nın Kongre'de yaptığı şu tespiti hatırlatmak isteriz: " *'Yolun Neresindeyiz?' broşürü, düşüncede hareketin uzağında duran kadroları alıp hareketin tam odağına getirmiştir. Özetle, oldukça ağır, çokça sorunla birlikte 'Hep birlikte bu sorunları çözelim, devrim yolumuzu düzleyelim' denmiştir. 'Biz devrime, sosyalizme inanıyoruz, bu inancı birlikte büyütelim ve Türkiye'yi sarsalım' denmiştir."*

Dayı, "nesnelliği reddeden, kendine güvenen, "ne yapacaksak biz yapacağız" diyen kadrolar"ın yetiştirilmesini, atılım sürecinin ana halkalarından biri olarak nitelendiriyordu.

Bugün de böyledir.

Böyle kadrolar bugünün de temel ihtiyacıdır.

"Yolun Neresindeyiz"e dair Dayı'nın dediği gibi; *"birlikte sorunları çözelim, birlikte mücadeleyi büyütelim, Türkiye'yi sarsalım!"*

Dayı ve Kitle(*)

"Devrimci çalışmanın odak noktası doğru politikalarla kitlelere gitmektir. Kitle gücü oluşturamayan, kitleleri örgütlemeyenlerin başarı şansı yoktur."

"Bırakalım bütün dogmalar onların olsun. Kitleleri örgütlemeyenler, savaşmayanlar, dogmalarla bir süre daha kendilerini aldatabilirler, ama devrimi kitleleri örgütleyenler yapacaktır."

"Açık ki, devrimci çalışmanın odak noktası doğru politikalarla kitlelere gitmektir. Kitle gücü oluşturamayan, kitleleri örgütlemeyenlerin başarı şansı yoktur."

"Olanak, güç, her şey kitlelerdedir. Kitlelere gitmeyenler hiçbir şeye sahip olamazlar. Giderek umutsuz, iddiasız yorgunlar olmak zorundadırlar. Aciz, zavallı, hiç bir şeyi örgütleyemeyen insanlar değilsek kitlelere gitmeliyiz." Kitle, hiç kuşku yok ki, sınıflar mücadelesi içinde yer alan her güç için, özel önemi olan bir kavramdır. Siyasi hareketlerin kitlelere bakış açısı, kitlelere yaklaşımı ise, onları birbirinden ayırdeden en temel noktalardan biridir.

Dayı'nın kitlelere bakış açısı neydi, bu konuda özel olarak önem verdiği, öne çıkardığı yaklaşımlar nelerdi? Bunları cevaplamadan önce, şunu belirtmek sanırız belli bir fikir verecektir. Dayı, Türkiye solunun Kürt milliyetçi hareketi dışındaki en kitlesel hareketini yaratmış bir önderdir. Ve fakat, ilginç olan da şudur ki; bu gerçeğe rağmen, mücadele yılları boyunca da, oportünist, reformist sol'un çeşitli kesimlerinin "kitleden kopuk"luk eleştirileriyle muhatap olmuştur. Bu nedenle, kitle meselesinde solun bu çelişkisine de sık sık değinmiştir.

"Sözüm ona öncü savaşının kitlelerden ne kadar kopuk olduğu, kitleler adına devrim yapmayı düşündüğümüz, bu eylemlerin kitleleri eğitmediği vb. 25 yıldır dinlediğimiz, kitlelerle, ülke gerçeğimizle ve dünya görüşümüzle ilgisi olmayan bu teorileri aynı örneklerle tekrar tekrar... yazmakta ısrar ettiler."

Peki gerçek durum neydi?

Bir yanda devrimci stratejinin kitleden kopuk olduğunu iddia edenlerin

(*) Bu yazı 08.02.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

"kitleselliği" ve diğer yanda kitleden kopuk olmakla itham edilen hareketin kitleselliği...

"25 yıldır öncü savaş konusunda gerçekle ilgisi olmayan propagandalar yapan ve kitlelerden kopuk olduğu düşüncelerini ileri sürenler, işçi sınıfını ve halkı kendi tekellerinde görenler, ne yazık ki, bütün üst perdeden söylemlerine rağmen kitlelerle ciddi hiçbir bağ kuramamışlardır..." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 27, 13 Ocak 1996)

Yukarıdaki alıntıyı aktardığımız yazının devamında da şöyle diyor Dayı: *"Kitleler adına devrim yapacağımızı söyleyenler, bir türlü kitlelerle kaynaşamayan, görüşleri hayatın içerisinde hüsranla sonuçlanan grupların bu saçma görüşlerini bize mal etmişlerdir. Savaşımız politik, askeri, ekonomik, demokratik her alanda her türlü mücadele biçimiyle sürmektedir."*

Güven ve İddia:
"Halk devrim gerçeğine ulaşacaktır."

İçinde bulunduğumuz süreçte, faşizme karşı olan tüm halk sınıf ve tabakalarını düzene karşı hareket ettiremediğimiz açık bir olgudur. Dayı, tüm diğer konularda olduğu gibi, bu noktada da her şeyden önce, her türlü abartıcılığa karşı çıkmıştır. Kitlelerin duygularını, direnişlerini, eylemlerini küçümsemek kadar, kitlelerin dönemsel eylemlerinin abartılmasına karşı da sürekli bir duyarlılığı devrimci hareketin saflarında hakim kılmıştır.

Kitlelerin düzen partilerinin, gerici kesimlerin etkisi altında olmasına karşılık da, bunun kitlelere güvensizliğe dönüşmemesi gerektiğine vurgu yapmıştır sık sık: *"Halk (...) örgütsüzlüğünden, neyi nasıl yapacağını bilmemekten kaynaklı olarak, ya tepkilerini yanlış yönlendirmekte veya çeşitli din tüccarlarının gerici-faşist partilerin demagojik söylemlerine kanarak, arayışlarını buralarda sürdürmektedirler. (...) Bu çelişkiyi çözmeliyiz. Devrimin, halkın eseri olacağı basit gerçeğinden hareketle, halk kitlelerini, sınıfsal karakterleriyle ele alıp, gerici, karşı-devrimci düşüncelerin geçici ve demagojik olduğunu görüp devrimci propagandayı, halkımızın değerlerini gözönünde bulundurarak şekillendirecek ve ısrarla onlara gideceğiz. Gerçekleri açıklayacağız. (...) gerici propagandalar giderek etkisiz hale gelecek ve halk devrim gerçeğine ulaşacaktır.*" (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Bir başka yerde, kitlelerin düzen içinde savruluşlarına dikkat çekerek bu sorunu tekrar ele alır: *"Halk düzene karşı büyük bir memnuniyetsizlik içinde olup, ... bu şekilde yaşamak istememektedir. Ama (...) nası l bir düzende ve nasıl yaşamak istediği belirsizdir. Halk kitleleri kapitalizmin çirkefliklerini, adaletsizliklerini, vahşetini çok açık görmektedir. Ama alternatifi nedir? DEVRİMCİ HALK İKTİDARI VE SOSYALİZM programımızı halka kavratmalıyız."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 2, 22 Temmuz 1995)

Bu güven, tekrar tekrar vurgulanır. Çünkü bilinir ki, bu güvene sahip olmayan, savaşamaz, bedelleri göze alamaz, kısacası, devrimcilik yapamaz. Soyut, altı ideolojik ve politik olarak doldurulmamış bir güven de yetmez. Bu güvenin altı da dolu olmalıdır. *"Biz halk kitlelerine önderlik ettiğimizde, sorunlarına sahip çıktığımızda ve bunda ısrarlı olduğumuzda, kitleler kendi deneyleriyle gerçeği görecek ve düzen örgütlenmelerini aşarak, alternatif örgütlenmelerin nasıl oluşacağını, bu örgütlenmelerin nasıl çalışacağını, nasıl mücadele edeceğini kavrayacaktır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 4, 5 Ağustos 1995)

Kuşkusuz, işimiz kolay değildir. *"Sorunları, ard arda sıralayarak ve birkaç bildiriyle veya konuşmayla onların mücadeleye katılmasını beklememelidir. Kitlelerle kurulan kalıcı ilişki bu değildir. Kitleler, her konuda sahiplenilmeyi, çözümsüzlüklerine çözüm bulunmasını, zayıflıklar karşısında güçlü olmayı ister. Bunu başarmalıyız."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 17, 4 Kasım 1995)

Fakat zorluk olsa da, başarılacağına güvenilmelidir. Dünyanın birçok ülkesinde Marksist-Leninistler bunu başarmıştır. Biz de başaracağız. Güven iddiayı getirir. Dayı, hep iddialıdır bu noktada. Bu kendine güveni ve iddiayı, devrimci hareketin en başta kadrolarına, yöneticilerine mal etmiştir. Çünkü hiç bir devrimci hareket, bu güven ve iddiaya sahip olmaksızın gelişemez, kitleleri örgütleyemez: *"Düzen partileri, sendikalar, çok çeşitli meslek kuruluşları kitleleri saflarında tutabildikleri... sürece ayakta kalabilirler. Kitleleri onların ellerinden almalıyız. Kitleleri onların elinden almak, kitlelerin her türlü ekonomik, demokratik taleplerine sahip çıkmak... önderlik etmektir."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 4, 5 Ağustos 1995)

Kitleleri Kendi Nesnelliği İçinde Kavramak

Kitlelere güvenmek, bir devrimci açısından kuşkusuz tartışılmaz.

Fakat solda, yukarıda belirttiğimiz gibi bir de kitlelere yönelik abartıcılık vardır. Kitlelerin mevcut düzen içindeki nesnel konumuna gözlerini kapatan bu abartıcılık, kitlelerin gerçek durumunu görmekten uzaktır. Öyle olunca da bu gerçek duruma denk düşmeyen çalışma tarzlarıyla sonuç da alınamaz. Mesela Dayı'nın şu satırları, kitlelerin bu yanına sık sık dikkat çektiği yazılarından sadece bir bölümdür: *"Doğrudur. Kitleler sürü değildir. Mitinglere gelirler, izlerler, hatta birçok yerde devrimci harekete destek de sunarlar ama oy tercihine gelince düzen alışkanlıkları gereği kendi hesaplarını yapmayı da ihmal etmezler. İşte o kimilerinin dün küçümseyerek baktığı, 'Deniz, İbo, Çayan deyip oylarını CHP'ye veriyorlar' diye suçladığı gecekondu halkı böyledir. Daha doğrusu devrimci alternative devasa yükselişini gerçekleştiremediği koşullarda, kitleler burjuvaziyle devrimciler arasındaki ikili tutumunu sürdürürler."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 25, 30 Aralık 1995)

Bir başka yerde kitlelerin bu konumuna şöyle dikkat çeker: *"...kitleler, yalnız başına doğru düşünce ve taktiklerin uygulanmasıyla devrimcileşemezler, her şeyiyle devrimcilere güven duymazlar.*

Kitleler, yüzyıllardır sömürülmüş, baskıya uğramış, aldatılmıştır. Bunun sonucudur ki, hemen her şeye şüpheyle bakan bir tavır içerisinde olup söylenenlerin pratikte ne kadar hayata geçip geçmediğini sürekli kontrol ederek, devrimcileri sınavdan geçirirler." Halkın bu gerçeği kavranmazsa ne olur? Halkın gerilikleri karşısında ukalalık, kendini beğenmişlik gelişir: *"Halk gerçeğini yeterince kavramamış, halkın tarihsel, psikolojik, siyasal niteliğini anlamamış küçük burjuva aydınlar, kendilerine büyük değerler atfederken, halkı geri görmeyi, hatta aşağılamayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Bu alışkanlıklarının sonucudur ki, halka değer vermek, onlardan da öğrenmek ve paylaşmak gerektiğini anlamazlar. Tersine halkı hep yukarıdan aşağı güdülecek bir sürü gibi görürler. Sürü olmayan halk ise, bu insanlara güvenmez ve peşlerinden gitmez. Halk geçici bir süre aldanıp, deneyciliğe düşse de, gerçeği bir süre sonra görür ve kendi mantığıyla herkesi hak ettiği yere koyarak kendi yaşam yolunu çizer."*

Halkı doğru tanımlamayan doğru bir kitle çizgisine sahip olamaz. Yazı dizimizin "Dost-Düşman" başlıklı bölümünde Dayı'nın bu iki olguyu tanımlamaya özel bir önem verdiğinden söz etmiştik. Buna bağlı olarak "halk"ın tanımlanması da, devrim mücadelesi açısından, "devrimde sınıflar mevzilenmesi" açısından özel önem verdiği bir olgudur. Belki başka hiçbir siyasi hareketin literatüründe bu soru –Halk Kimdir?"– ve

cevabı, bu kadar açık, öncelikli ve sık yer almamıştır. *"Yıllardır ülkemiz solunda varolan çarpık ve halk gerçeğini içselleştirmemiş, halkı, kelimenin gerçek anlamıyla ele almayan, onu darlaştıran, belirli kesimlere hapseden, geniş halk kitlelerini dışlayan bu anlayışları yıkmalıyız. Bu yanıyla halk kavramı içerisine kimlerin girdiği netleşmelidir. Halk, düşünceleri ve bugün içinde bulunduğu konum, saflaştırdığı zemin ne olursa olsun, emperyalizm ve faşizmle çelişkisi olan tüm sınıf ve tabakaların toplamıdır. Güç biriktirmeliyiz. Güç halktır."* (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Kurtuluş, Sayı: 18, 10 Haziran 1995)

Halkı bir "tanım" olarak, içerdiği sınıf ve katmanlar olarak doğru tanımlayamamak vardır. Bir de kitleleri doğru tanımamak. Tanımamanın bu biçimine de solda çok rastlanır. Gerek aydınlar, gerek solun çeşitli kesimleri, hem kitleleri tanımaz, hem ahkam keserler. Soldaki "çocukluk hastalıkları"nın bir bölümünün nedeni de budur: *"Öyle ki, o, bir yerde konuşunca veya bildiri dağıtınca halk kitleleri hemen harekete geçecek ve o malum küçük burjuvaları mahkum edecektir. (...) Evet, düşünce tarzı budur."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 4, 5 Ağustos 1995) Kitleleri etkilemek de, örgütlemek de o kadar kolay değildir. Kolaycı düşünce tarzı, beklediğinin olmadığını görünce, aynı hızla umutsuzluğa, inançsızlığa evrilir. Dayı, emeğe dikkat çeker bu noktada: *"Kısa süreli propagandalarla, sınırlı dağıtılan birkaç bildiriyle kitleler aydınlanmaz. Bir anda ve yoğun emek verilmeden, kitleleri, özveri gerektiren büyük mücadelelere katacaklarını düşünenler, kitlelere yabancıdır. Kitleleri eğitmenin, topluluk psikolojisi yaratmanın onlarca biçimi vardır. (...) Mücadele biçimlerini mekanik olarak birbirinden ayırmadan, 'bu reformist, şu devrimci' demeden her türlü tepkiyi açığa çıkarmanın, yönlen-dirmenin yolları bulunmalıdır. (...) Kitleleri eğitmek, bir araya getirmek, güç oluşturmak ve seferber edebilmek temel ölçü olmalıdır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 17, 4 Kasım 1995)

Kitleleri tanımayan bakış açısının bir başka yansıması, olumsuzluklarda, yetmezliklerde kitleleri suçlamaktır. Bu küçük-burjuva düşüncenin devrimcilere taşınması, inançsızlığı besleyen bir tehlikedir. Bu yüzden Dayı'nın bu konuda ortaya koyduğu anlayış son derece öğretici ve uyarıcıdır. Kitleler söz konusu olduğunda Dayı, kitleleri suçlayan değil, devrimi sorumlu tutan bir anlayışı ifade etmiştir hep: *"Hayatın her alanında, halk kitlelerini devlet ideolojilerinin denetiminden çıkaracak örgütlenmeler yapmaz ve bu doğrultuda adımlar atmazsak, halk kitlelerinin ve işçi sınıfının potansiyellerinin, burjuvazi tarafından kullanılıp, yanlış*

yöne kanalize edilmesinden hatta, yok edilmesinden devrimciler sorumlu olacaklardır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 15, 21 Ekim 1995) Bu, aydınca düşünüşle, devrimci düşünüş arasındaki farktır elbette.

Meclisler, O'nun Kitleye Bakış Açısının Somutlanmasıdır

Meclisler (halkın çeşitli kesimlerinin taban örgütlülükleri olarak önerilen halk örgütlülükleri), diyebiliriz ki, Dayı'nın kitlelere bakış açısının, güveninin, kitlelerin iradesini, yaratıcılığını açığa çıkaracak devrimci politikalarının, "devrimin kitlelerin eseri" olacağı inancının somutlanmış, pratiğin içinde vücut bulmuş halidir.

Meclisler, Dayı'da, dönemsel olarak önerilen bir örgütlenme biçimi değildir. O, pratik olarak hangi koşullarda biçimleneceği süreçlere göre değişse de, sürekli olarak devrimci hareketin hedeflerinden biridir. Çünkü, taban örgütlenmeleri, devrime ilerleyen süreçte kitleleri devrime katmak için önemli ve vazgeçilmez örgütlenme biçimlerinden biridir. Dayı da bu önemi şöyle ortaya koymuştur:

"Bu tabloyu değiştirecek temel araç, kitlelerin özgücünü büyütmek ve eylemde somutlamaktır. Bu ise, kitlelerin örgütlenmesidir. Bütün muhalif güçleri birleştirilmesi ve savaştırılmasıdır. Birleşen ve savaşan güçler kendi güçlerinin farkına varır ve zannettikleri kadar güçsüz olmadıklarını, halk güçlerinin dünyanın yenilmez tek gücü olduğunu görür. (...) Devrim yolu önündeki engelleri kaldırmak, bu süreci hızlandırmak bizim elimizdedir. Çözüm, halk örgütlülüklerindedir. Halkın kendini yönetebileceği örgütlülüklerin yaratılması ile söz ve karar haklarının sağlanmasıdır." (Halk İçin Kurtuluş, Sayı: 6, 16 Kasım 1996) Bu konuda şunu da rahatlıkla diyebiliriz; kitlelerin söz, karar hakkını somutlayan, iradesini ortaya çıkaran bu tür örgütlenmeler, ilk kez Dayı tarafından bu açıklık ve somutlukta formüle edilmiştir. Türkiye solunda, taban örgütlenmelerinin, demokratik kitle örgütlenmelerinin "kitlelerin iradesini ve yaratıcılığını açığa çıkaracak" şekilde işletilememesine karşı sürekli bir mücadele vermiştir: *"Halk örgütlenmelerinde çok farklı düşüncelerin bir arada yaşamasını içtenlikle benimsemeliyiz. Halkın genel taleplerine aykırı olmadıkça, düşmana hizmet etmedikçe aynı taleplerin farklı üsluplarla ve anlayışlarla dile getirilmesinde bir sakınca olamaz. Halk katmanları arasında bizim yanlış bulduğumuz, hatta düşmanın daha çok kullandığı çeşitli motifler vardır. Bizim insanlarımız*

sözü edilen örgütlenmeler içerisinde bunları savunmazlar, teşvik etmezler ama halktan insanların bu motifleri kullanması durumunda da zoraki engellemeye çalışmazlar. (...) Bir yerde halk örgütlülükleri bu tür farklılıkları içerisinde taşımalıdır. Usta politika ve taktiklerle (...) kitlelerdeki kafa karışıklığını gidermeliyiz." (Devrimci Sol, Sayı: 9, Kasım 1997) Bu bakış açısı solda yeterince içselleşmediği için, kitle örgütlerinde solun birlikte örgütlenmesi uzun süreli olmaz genellikle. Aynı çarpık bakış açısı nedeniyle Halk Meclisleri, Gençlik, İşçi, Memur Meclisleri gibi örgütlenmelere de katılmamıştır sol.

Birçok hareket, o Meclislerde azınlıkta kalmaktan korkmuştur. Dayı şöyle demişti bu eğilimlerin gündemde olduğu dönemde: *"Biz, doğru düşüncelerimize inanıyor ve halk kitlelerinin er veya geç, doğru olanı kavrayacağını bilerek, birleşik halk örgütlenmelerinin yönetimlerinde yer almasak da, uzun süre azınlıkta da kalsak, bu ortak örgütlerin ve halkın kararlarına uyacağımızı tarih ve halk önünde ilan ederiz. Bu ilanı kendisine devrimciyim diyen bütün örgüt ve kişilerden de isteme hakkına sahibiz. Bunu yapamayanlar, hiçbir teoriye sığınmadan mutlaka düşüncelerini yeniden gözden geçirmek durumundadır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 44, 11 Mayıs 1996)

İşte Dayı'nın bu sözleri, onun hem kitle örgütlenmelerine, taban örgütlenmelerine bakış açısını, tartışma götürmez bir netlikte ortaya koyuyor, hem de ideolojik, politik anlamda kendine güvenini...

Devrimcilik ve Kitleler

Kitlelere gitmek, devrimci strateji açısından tartışılmazdır. Fakat Dayı, bunun bir başka cephesini daha gösterir bize. Bunun "devrimcilik" açısından da son derece belirleyici bir unsur olduğunu vurgular. O kadar ki, bunu devrimciliğin kriterlerinden biri olarak belirtir: *"Kitlelere gitmeden, onların sorunlarıyla yanıp tutuşmadan devrimci olunamaz. Ancak küçük-burjuva aydını olunabilir. O kitlelere gitmeyecek, seçkin bir çevrede yaşayacak, halkın sorunlarını değil, seçkinlerin sorunlarını tartışacak ve yazacak; ne yazık ki, emperyalizmin ve oligarşinin yönlendirmesiyle solda bu hastalık oldukça gelişmiştir."* (2003 Yılı Yeni Yıl Mesajı)

Devrimci kitlelere gidecek ve teorisinin, politikalarının, iddiasının kitleler nezdindeki somut kanıtı olacaktır. Kitlelerin içindeki devrimci, hiç konuşmasa da, canlı bir propaganda aracı gibidir. Onun attığı her

adım, olumlu ya da olumsuz oradaki devrimci faaliyeti etkileyecektir. Yine Dayı'ya kulak veriyoruz: *"Kapitalizmin alternatifi olduğumuzu halk kitlelerine açık bir şekilde gösterebilmeliyiz. Halk bizim her türlü davranışımızı, sözlerimizi, yaptıklarımızı şimdiye kadar düzen partilerinden öğrendiği ve bizzat gördükleriyle kıyaslayarak sonuca varacaktır. Kim bunlar? Şimdiye kadar gördüklerinden farkları nedir? Gerçekten kendilerini sömürenlerden, aldatanlardan farklı mıdır sorularını bizim her adımımızda soracak ve cevap arayacaktır. Küçük burjuva devrimcileri çoğu kez halk kitlelerinin sessizliğini, hatta onay verir biçiminde tepkilerini yanlış değerlendirmekte ve halka değer vermeyerek, onları dinlemeden yönetmeye kalkmakta dolayısıyla başarısız olmaktadır."* (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 18, 11 Kasım 1995)

Kitlelere gitmek, devrimciliğin ölçülerinden biri demiştik. Şimdi yukarıdaki satırlar ışığında ekleyebiliriz ki, kitleler içindeki davranış, proleter devrimcilikle, küçük-burjuva devrimcilik şeklindeki iki tarz üzerinden gelişir. Biri kitleleri örgütler, diğeri dağıtır.

Bu son derece önemli bir konudur ve Dayı, yıllar yılı, kadrolarına, savaşçılarına, kitlelere doğru bakışı hakim kılmak için ideolojik bir kavga sürdürmüştür. Çünkü bu sıradan bir konu değildir.

Bu konudaki her çarpık bakış açısı, doğrudan kitleleri uzaklaştıracak ve devrimi geriletecektir: Dayı'nın kitlelere nasıl bakmalıyız, nasıl davranmalıyız sorusuna cevaplarından birini, uzun bir alıntıyla aktaracağız burada. Öyle ki tekrar tekrar okunacak bir alıntıdır bu.

"İlişkilerde halka değer vermeme, eğitmeme, onların taleplerini, duygularını, geleneklerini dikkate almama en çok görülen olumsuzluklardır. Halkın olanaklarını hor kullanma, onun mücadeleye sunduğu evini, arabasını vb. her türlü maddi olanağını koruyarak, değer vererek kullanmama, zarar verme hatta yer yer kimi yöneticilerin bunları kendi çıkarları doğrultusunda kullanma gibi tutumları da görülmektedir. Halkın duygu ve düşüncelerini paylaşma, geleneklerine, inançlarına saygı gösterme yerine, sürekli emreden, isteyen, sekter tavırlar halkı uzun sürede mücadeleden uzaklaştırmaktadır. Halk, yirmidört saatini devrime veren devrimci mücadeleden başka hiçbir şey düşünmeyen, hiçbir bağımlılığı olmayan profesyonel kadro değildir. Onlar aileleriyle, çocuklarıyla, işleriyle düzen içerisinde yaşamak ve bu yaşamlarını daha iyi sürdürmek için devrimci mücadeleyi destekler ve bizim onları eğittiğimiz, bilinçlendirdiğimiz, sahip çıktığımız oranda mücadeleye daha fazla güç ve enerji katarlar.

Tamamen devrimcileşmeleri... bizim alternatif düzeni mücadele içerisinde somutlayıp kendi örgütlülüklerimizde, kişiliklerimizde göstermemizle orantılı gelişecektir. Halka değer vermeyen, onların da yönetebileceğini, kendi sorunlarını kendilerinin çözebileceğini göstermeyen, burjuva yöneticileri gibi sürekli emirler yağdıran, ama onların sorunlarını, duygularını dikkate almayan, kültür ve geleneklerini yok sayan, malını ve canını düşünmeyen devrimci yöneticilere halk güvenemez. Nihayetinde halk bunların da yüzyılların despotlarından, burjuva yöneticilerinden farklı olmadığı tespitlerine vararak uzaklaşır." (Zafer Yolunda Kurtuluş, Sayı: 18, 11 Kasım 1995)

Kitlelere doğru bir bakış açısının önemi işte buradadır. Biz iktidar alternatifi isek, kitleler konusu kafamızda her açıdan net olmalıdır.

Dayı bir yazısında "Asıl görev"e vurgu yaparken, bunları şu şekilde sıralamaktadır: "Sabırla kitlelere gitmek, hemen her konuda kitlelerdeki yanlış düşünceleri düzeltmek, eğitmek ve neden örgütlenmek gerektiğini anlatmak... kitlelerin kendi öz örgütlerinin, savunma ve karar mekanizmalarının ortaya çıkmasını sağlamak!" (Devrimci Sol, Sayı: 7, Aralık 1995)

Bu asli görevler kuşku yok ki bugün de geçerlidir. Kitlelere Dayı'nın baktığı gibi bakarak, Dayı'nın güvendiği gibi güvenerek ve kitleler içinde dal budak salmak için onun önerdiği yöntemlerle örgütlenerek bu asli görevi üstlenmeliyiz.

Mahir'den Dayı'ya Devrim Yolunda 39 Yıl -1(*)

39 Yıllık onurlu bir tarihe sahibiz. Devrimci Hareketin tarihini anlatmak, aynı zamanda Mahir'i ve Dayı'yı anlatmaktır.

39 Yıllık onurlu bir tarihe sahibiz. Devrimci Hareketin tarihini anlatmak, aynı zamanda Mahir'i ve Dayı'yı anlatmaktır. Bu tarih onların önderliğinde yazıldı. Bu tarihin her aşamasına onların yol göstericiliği damgasını vurdu. Her engelde, engebede onların kılavuzluğuyla düze çıktık. Onlarla yenilgilerden zaferlere yürüdük.

Mahir ve Dayı, Türkiye devriminin yoluyla özdeşleşen iki isimdir. Hep iktidarı işaret ettiler. Hiçbir engel, karşı karşıya kaldıkları ihanetler, alınan darbeler onları devrim hedefinden saptırmadı.

Bugün bu topraklarda emperyalizmin ve oligarşinin tüm imha politikaları na ve kuşatmasına rağmen Bağımsız Demokratik Sosyalist Türkiye için savaşanlar varsa, bu kesintisizlik, onların önderliği altında hayat bulmuştur. Türkiye halklarının bir kurtuluş umudu varsa, bu umudun yaratılmasında, umudu boğmak isteyen saldırılara karşı yaşatılmasında onların emeği vardır.

Mahir Türkiye Devriminin Yolu'nu netleştirendir. Stratejik çizgi onun önderliğinde çizildi. Dursun Karataş bu stratejiyi her koşulda sürdürme kararlılığının adı oldu. Ve bu yolun her santimi, şehitlerimizle adımlandı. Hepsi –Mahir, Dayı ve tüm şehitlerimiz– bugün bize yine devrimin yolunu işaret ediyorlar. Yürüyün, tereddüt etmeyin, sadece yürüyün, bu yol devrime çıkar diyorlar. Bu yolun sonunda halkımızın iktidarı var, yürüyün! Zafer, o yolun sonunda sizi bekliyor, siz sadece kararlılıkla yürüyün! Kendinize güvenin ve iddialı olun!

Böyle diyorlar. Kulaklarımızda onların çağrıları, onların vasiyetleri, onların talimatları yankılanıyor.

Onlar bu tarihin kurmayı ve savaşçısı oldular. Teori onların ellerinde şekillendi. Politika onların elinde yön buldu. Pratik onlarla gelişti. Gelenekler onların önderliğinde yaratıldı. Onlar kavganın tam ortasında önderlik ettiler bu savaşa. Mahir'ler ilk geleneklerin yaratıcısı olurken,

(*) Bu yazı 22.03.2009 tarihli Halk Gerçeği dergisinde yayınlanmıştır.

geleneklere yeni gelenekler ekleyen ise Dayı ve Önder yoldaşlarımız oldu. Kızıldere bizim için iktidara açılan yoldu. Dayı, o yoldaki devrim yürüyüşünün kılavuzu oldu.

Onlar, Türkiye halklarına değerli bir hazineyi miras bıraktılar. Bu değerli hazine, devrimci hareketin 39 yıllık tarihidir. Bu yazı dizimiz onların uğruna hayatlarını adadıkları devrim yürüyüşünün kısa bir anlatımıdır.

Strateji, Parti, Önderlik

Ülkemizde sosyalistler, 1900'lerin başlarından itibaren vardı. Ama ihtilali, iktidarı hedefleyen bir sosyalist hareketten söz etmek için yaklaşık yarım asır geçmesi gerekti. Devrim, gerçek anlamıyla ancak 1960'ların Türkiye'sinde solun gündemine girdi. Türkiye halkları, ihtilalci bir alternatifle ilk kez bu dönemde tanıştı. Bunları tespit etmek, sosyalizm için o güne kadar emek veren, bedeller ödeyen sosyalistlerin varlığını, emeklerini, kahramanlıklarını yok saymak anlamına gelmez. Diyalektik olarak onların emekleri, ödedikleri bedeller, kuşku yok ki, 60'lardaki bu çıkışı hazırlayan birikimler içinde yer almak gibi tarihsel bir öneme sahiptir. Bu tarihi öğrenmeliyiz. Devrimci olma iddiasındaki herkes için bu bir zorunluluktur. Tarihimizin öğrenilmesi, bu tarihin belirleyici yanlarının ayırdedilmesi, geleceğimizi şekillendirmekte büyük bir önem taşır. 39 yıllık tarihi öğrenmek, Mahir'i, Dayı'yı tanımak, bu anlamda yalnızca tarihi öğrenmek değil, önümüzü görmek, yürüyeceğimiz yolu tanımak, geleceği bilmektir.

Parti-Cephe, Türkiye Devrim Tarihinde Bir Milattır

"Devrimci hareketin tarihi 1960'ların sonlarına, THKP-C'nin filizlendiği yıllara uzanır. Ve bu uzun süreç Marksizm-Leninizm'in ülkemizin somut koşullarına uyarlanması anlamında zengin bir tarihtir.

Çok farklı süreçlerden geçilerek gelinmiştir bugüne. Ve doğallıkla, bu süreçlerin örgütlenmeleri, mücadelesi de birbirinin tekrarı olmadı. Bu süreçler, önerdiğimiz, uyguladığımız taktikler, başvurduğumuz örgütlenme biçimleri kavranmadan tarihimizi ve Devrimci Hareketin özgünlüğünü, ayırdedici çalışma tarzını kavramak mümkün değildir. Bunlar öğrenilmelidir. Ama bugün kaba, koşullardan uzak bir biçimde tekrar edilmesi için değil." (Aralık1995, Devrimci Sol- sayı 7)

Türkiye solunda iktidar iddiasına ve perspektifine sahip ihtilalci bir hareketin yaratılması, zorlu bir sürecin sonunda mümkün olmuştur. Bu tarih örgütsel anlamdaki kısmi kesintilere rağmen politik anlamda Mahir'lerden bugüne kadar gelen bir kesintisizliği ifade eder. Ki politik anlamda böyle bir kesintisizlik, Türkiye solunda enderdir. Kesintisizliğin başında, büyük ve köklü bir kopuş vardır. 1960'ların sonuna gelinirken, Mahir Çayan'ın önderliğinde Türkiye devriminin yolunu netleştirmek için sürdürülen ideolojik mücadelede, birçok kez, dönüm noktalarıyla karşı karşıya gelirler. O dönüm noktalarında verilecek kararlar, yapılacak tercihler, devrim tarihini belirleyecektir. Bu dönüm noktalarında doğru devrimci kararları verdiler Mahirler.

Birçok dönüm noktasını ortaya çıkaran bu zorlu ideolojik mücadele, Marksizm-Leninizm'le, reformizm, revizyonizm, cuntacılık, oportünizm arasında sürüyordu. Gençliklerine ve yetersizliklerine karşın, Marksizm-Leninizm'i temsil eden onlardı.

Devrim iddiasıyla yola çıkmışlardı bir kere. Bu iddiayı gerçekleştirmek için gereken cürete, kararlılığa, inanca sahiptiler. Bu, sola o güne kadar hakim olan revizyonist, reformist geleneğin sahip olmadığı bir özellikti. Bu iddiaya sahip oldukları için, Marksizm-Leninizmi, bir eylem kılavuzu olarak ele aldılar. Bu kılavuzun yol göstericiliğinde ülkemiz koşullarına göre bir stratejik çizgi belirlenmiştir. Bu strateji, emperyalizmin yeni sömürgesi olan, faşizmin gizli işgali altındaki bir ülkenin devrim yolunu belirlemiştir.

Mahir, kurtuluş yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini tespit etmiştir. Devrimci halk iktidarına ancak, mevcut iktidarın silahlı mücadele yoluyla yıkılması sonucunda ulaşılabileceğini görmüştür.

Dayı'nın Kongre konuşmasındaki sözleriyle söylersek: *"THKP-C, her ne pahasına olursa olsun, oligarşik devletlerin yıkılmasının, devrimci halk iktidarının kurulmasının yolunun, silahlı mücadeleden geçtiğini savunmak demektir"*. Ancak silahlı mücadele temel olmakla birlikte onu tamamlayan başka yönler de vardır. THKP-C'nin 50 yıllık revizyonist gelenekten kopuşu kuşku yok ki sadece "strateji"den ibaret değildi: *"THKP-C'nin bir kopuş olması, 50 yıllık revizyonist geleneğin yıkılması, sadece parlamenter mücadelenin yerine silahlı mücadeleyi koymasıyla sınırlı değildir. Bu son derece ayırdedici bir yandır. Ancak yine de bilinir ki, silahlı mücadele tek başına bir mücadelenin niteliğini belirlemez. Bu mücadeleyi nasıl bir örgütün, hangi hedefle, nasıl bir devrimcilik anlayışıyla yürüttüğü de en az silahlı mücadelenin kendisi kadar*

önemlidir." (Devrimci Sol, özel sayı:9)

Bu anlamdadır ki, Mahirlerin önderliğinde şekillenen hareket, her yönüyle yeni bir hareket olmaya yöneliyordu.

Mahir ve hareketin kuruluşunda yer alacak olan militan kadroların ideolojik mücadelesi, üyesi oldukları Türkiye İşçi Partisi (TİP) içinde başlar. Genç yaşlarına rağmen TİP'deki "eski tüfek"lere tavır alıp dişe diş bir ideolojik mücadele yürütürler. Mahir, bu mücadele içinde adım adım öne çıkar. Genç önderlerin bu cüretli çıkışı, parlamenter revizyonist solla ideolojik ayrımında ilk adımlarıdır.

Bu ayrım, onları önce parlamenterizme, cuntacılığa karşı, silahlı mücadeleyi savunmaya, "sosyalist devrim" teorisine karşı milli demokratik devrimi savunmaya götürür. Ancak arayış, netleşme ve ideolojik mücadele bitmeyecektir henüz.

Mahir Çayan emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadele verilmeden, bir devrim yapmanın mümkün olmayacağını dile getirir. Devrim parlamenter mücadeleyle olacak iş değildir. TİP'den YÖN'e, Milli Demokratik Devrimciliğe kadar soldaki mevcut eğilimler, oligarşiyi yıkmayı değil, parlamenter mücadele veya cuntacı yöntemlerle düzen içi değişikliklerle yetinen bir çizginin ötesine geçmemektedirler. Lafızlarda devrimden söz etseler de, ne örgütlenme olarak, ne stratejik olarak onu gerçekleştirmeye yönelik bir mücadele yoktur. Devrim diye bir hedefleri yoktur. THKP-C'nin çıkışı işte bu noktada esas olarak, iktidarı hedeflemesi yanıyla önem taşır.

"Doğrudan oligarşinin iktidarına yönelik bir mücadele 70'lerin başında silahlı savaşla, özel olarak da THKP-C nezdinde çıkar ortaya. Çünkü THKP-C halk iktidarını hedefleyen bir partidir...THKP-C'yi tümünden farklılaştıran halk iktidarı ve sosyalizm için seçtiği yoldur. THKP-C'nin iktidar hedefini tespit etmesinin ötesinde sahip olduğu stratejik çizgi de bu hedefi mümkün kılabilecek bir çizgidir. Bu yol sosyalizmi ve halk iktidarını salt teorik bir hedef olmaktan çıkarıp pratik bir hedef haline getirmiştir. Bu yol sosyalizmi hedeflemenin düzene karşı açık bir savaş anlamına geldiği bir yoldur. Bu yol Anadolu ihtilalinin yoludur." (Devrimci Sol, 9. sayı)

THKP-C, parlamenter mücadeleyi savunan düzeniçi solla, silahlı mücadele yoluyla iktidarı almayı hedefleyen devrimci solun ayrışma noktasıdır. İktidar hedefini mümkün kılacak tek yol, silahlı mücadeledir. Bu anlamda "Türkiye devrimi açısından iktidar hedefli bir mücadelenin başlangıcı 70'lerin başıdır."

Bir strateji ve stratejiyi hayata geçirecek bir örgüt gereklidir onlara. 50 yıldır düzenin çizdiği sınırlarda mücadele eden, bedel ödemekten uzak duran sola karşın, militan bir mücadele çizgisi savunan, ölmeye ve öldürmeye hazır bir sol ortaya çıkmıştır artık. Bu sürecin mimarı Mahir Çayan'dır. Bu süreç yoğun bir ideolojik mücadele ve birçok kopuşla şekillenmiştir. Mahir Çayan, MDD (Milli Demokratik Devrim) çizgisinden Mihri Belli'nin sağcı görüşlerinden dolayı ayrılırken yazdığı "Aydınlık Sosyalist Dergi'ye Açık Mektup"ta şöyle söylemektedir: *"Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır. Bazıları düşerler, gerilerde kalırlar. Daha düne kadar beraber omuz omuza yürüdüğümüz bazı arkadaşlarla artık beraber değiliz. Onlar için daha fazla duramayız. Çünkü onlar tercihlerini geriye doğru yaptılar. Onlar bataklığı tercih ettiler. Ve maalesef namlularını bize çevirdiler. Bu mücadele sınıflar mücadelesidir. Burada el titremesine, tereddüte ve kararsızlığa yer yoktur."* (Bütün Yazılar, syf. 239, Boran yayınları)

"Aydınlık Sosyalist Dergi'ye Açık Mektup", solun tarihsel metinlerinden biridir. Mahir burada, MDD'cilerden ayrılığın nedenlerini ortaya koyar. Devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgüt anlayışı konusundaki düşüncelerini açıklar. Yeni bir devrimci çizgi adım adım şekillenmektedir. Mahir'de devrim olgusu çok somut bir şekilde formüle edilmiştir.

"Marksist devrim anlayışı, sürekli ve kesintisiz bir ihtilal sürecini öngörmektedir. Devrim, halkın devrimci girişimiyle aşağıdan yukarı, mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla yukarıdan aşağıya, daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir." (Bütün Yazılar, syf. 292, Boran yayınları)

TİP parlamenterizmine, cuntacı eğilimlere, MDD'cilerin şabloncu anlayışına karşı ideolojik mücadele sürdürülürken, sanılmasın ki onlar sadece işin teorik boyutlarıyla uğraşmaktadırlar. Tam tersine, Mahir ve yoldaşları, hayatın her alanındaki mücadeleyi de örgütleyenlerdir. Mevcut örgütlenmelere önderlik edenlerdir. İdeolojik mücadelenin ön cephesinde oldukları gibi, boykotların, işgallerin, yürüyüşlerin, grevlerin, toprak işgallerinin içinde, önünde de onlar vardır. Kendi deyimleriyle "teorik netleşmeye paralel olarak pratiğe de müdahale ederler".

Netleşme, bir süre sonra büyük ölçüde tamamlanmıştır. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim hedefi ve bu hedefe varmak için izlenmesi gereken "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi", devrimin yolunun netleşmesi sürecinin büyük ölçüde tamamlandığının ifadesiydi. Ama bu yeterli değildi.

Tüm bu gelişmelerin ortaya çıkardığı bir başka sonuç, proletaryanın çelik çekirdeğinin, yani partinin yaratılması gereği idi. Bir parti örgütlenmesi olmadan, hedefe ulaşmak mümkün olmayacaktır.

O süreçte, öğrenci gençliğin mücadelesini önderlik ettiği gibi, grevlere, köylü mücadelelerine de önderlik eden bir Dev-Genç örgütlenmesi vardır. Dev-Genç, Türkiye solu açısından militan ve kitlesel bir mücadeleyi örgütleyen ilk kitlesel örgütlenme olmasına rağmen, özünde bir gençlik örgütlenmesidir. Böyle bir örgütlenmeyle devrim yapmak mümkün değildir. Bir partiye ihtiyaç vardır.

Macera Değil,
Tarihsel Bir Misyondu Onlarınki

1969 başlarında Mahir Çayan, Yusuf Küpeli, Hüseyin Cevahir, Münir Ramazan Aktolga, Ulaş Bardakçı, Necmettin Giritlioğlu ve diğer bazı gençlik kadroları, iktidar hedefine sahip illegal bir parti örgütlenmesi konusunda fikir birliğine varırlar. 1969 yılı, yoğun bir pratiğin içinde bir bakıma, bu düşünceyi hayata geçirmek için adımlar attıkları bir hazırlık dönemidir.

1970 Aralık'ında önder kadrolar Küçükesat'ta bir evde toplandılar. Ülkemiz tarihine THKP-C olarak geçecek olan, tam adıyla Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, işte burada kuruldu. Üç kişilik bir Merkez Komite, 11 kişilik Geçici Genel Komite belirlendi. Artık Türkiye halklarının Marksist-Leninist bir Partisi ve onun önderliğinde bir Cephesi vardı.

THKP-C böylece Türkiye devriminin silahlı mücadeleyi savunan Marksist-Leninist partisi olarak, devrim yapmak ve halkın devrimci iktidarını kurmak ve kesintisiz bir şekilde sosyalizmi inşa etmek için yola çıktı.

Mahir Çayan ve yoldaşları, ne erken devrim hayalleriyle ne de maceracılık olsun diye silahlı mücadeleye atılmamışlardı. Hangi koşullar altında bir silahlı mücadele başlattıklarını çok iyi bilmektedirler.

İhtilalin Yolu isimli bildiride bunu şöyle anlatırlar: *"Şu anda iktidar mücadelesi yapan partimiz iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak düzenli ordular savaşı aşamasında, bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmeden söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece, halkımızın ihtilalci savaşının bu AŞAMAYA GELEBİLMESİ İÇİN gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla dövüşüyoruz."*

Gerek oligarşi cephesinden, gerekse de revizyonist-reformist cepheden onlara yönelik “anarşist, maceracı” türünden çok suçlamalar yapıldı. Oysa onlar, halkların kurtuluşu, vatanın bağımsızlığı için çok büyük bir misyon üstlenmişlerdi. O misyonu yerine getirmek için de kendilerini eğitmişler, donatmışlar, bu birikimle, devrimin stratejisini çizmişler, bu strateji ışığında savaşa girişmişler ve bütün bunlara ek olarak da kendi canlarını da ortaya koymuşlardı.

Hangi maceracı yapabilirdi bunları? Ve hangi maceracının kurduğu örgütün tüzüğünde şöyle yazardı:

"THKP-C'nin başlıca amacı dünyada insanın insan tarafından sömürülmediği, her çeşit baskı ve sömürünün kalktığı bir toplumsal düzenin kurulmasıdır."

Mahir'den Dayı'ya
Devrim Yolunda 39 Yıl-2(*)

Sapmalar, Manifesto Birleşme ve Ayrılık

Bu yol zorluydu. Devrim yolunda yürüyenlere yol göstermeye çalışırken, zorlukları aşmakta ustalaştılar. Ustalaştıkça, kendilerine güvendiler. Kendilerine güvenleri adım adım tüm Cepheli kadrolara, militanlara ve halka yansıdı. "Biz dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için yola çıktık" diyen Mahir'in iddiası, "Dünyayı Bir Kez de Türkiye'den Sarsacağız" diyen Dayı'nın iddialılığıyla tamamlandı. Devrim ve iktidar iddiasını, Türkiye devriminde ete kemiğe büründüren onlardır. Yazı dizimize, bu iddianın ete kemiğe büründürülmesinin 1971'deki aşamalarından itibaren devam ediyoruz.

*

Nisan 1971'de yapılan toplantıyla silahlı mücadelenin ülke çapında örgütlenmesi kararı alınır. Genel Komite yeniden belirlenir. Mahir Çayan, Yusuf Küpeli, Münir Aktolga, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, Ertuğrul Kürkçü, Ziya Yılmaz, İrfan Uçar, Bingöl Erdumlu, Orhan Savaşçı, Sinaçıladır Genel Komite üyeliğine seçilirler. Önemli olan devrim için yola çıkmış olmaktı.

THKP-C'liler, kendi güçlerine, halklarına güvenerek, Türkiye devrimi için yola çıkarken, hiçbir ülkeyi taklit etmeye veya hiçbir sosyalist ülkenin peşine takılmaya kalkışmadılar. Onlar için Marksizm-Leninizm, gerekli gücü alabilecekleri bir eylem kılavuzuydu. Türkiye devrimi, bu topraklara uygun bir devrim olmalıydı. İdeolojik araştırma ve mücadelelerinde şu sonuca vardılar: Emperyalizmin yeni sömürgesi olan, faşizmin gizli işgali altındaki bir ülkede ancak Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisiyle devrime ulaşılabilirdi.

İşte, geliştirme kararını aldıkları, silahlı mücadele, bu bakış açısıyla tespit edilmişti. Bu hedef doğrultusunda mücadele başlatılır. Kamulaştırma eylemleri yapılır. Ardından Mete Has'ın rehin alınmasını, İsrail İstanbul Başkonsolosu Efraim Elrom'un kaçırılıp cezalandırılması eylemleri ger-

(*) Bu yazı 29.03.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

çekleştirilir. Bunlar, ülke için çok yeni ve sarsıcıdır.

12 Mart 1971 cuntası, silahlı mücadelenin yükseltilmesini engellemek için bütün faşist yüzünü ortaya çıkartarak saldırır. Mayıs 1971'de THKC 1 No'lu Bülteni'nde cuntaya karşı mücadele çağrısı yapılarak kurtuluşun yolu gösterilir:

"Amerikancı faşist köpekler... asayişi sağlama paravanı altında, şimdi de sıkı yönetim ilan ettiler...

Kendi topraklarımız üzerinde köle bir halk haline getirildik. ... Bu durum böyle süregidemez; artık isyan etmek, silaha sarılmak, işgalci düşmanı alaşağı etmek için harekete geçme zamanı gelmiştir.

1- Amerikan emperyalizminin hakimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşıdır...

2- Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye ve her şart altında... savaşını sürdürmeye kararlıdır..." (Bütün Yazılar, Mahir Çayan)

Silahlı eylemler bu anlayışla, cuntaya rağmen devam ettirilir.

71 Haziran'ında İstanbul Maltepe'de bir evde Hüseyin Cevahir ve Mahir Çayan kuşatılırlar. Teslim ol çağrılarına silahla karşılık verirler. 51 saat süren direniş, Türkiye devriminde bir ilktir. 50 yıllık uzlaşmacı, reformist gelenek ve davranışlar, yerini artık silahlı mücadele çizgisine göre şekillenen yeni geleneklere bırakıyordu. Bu kuşatmada, Cevahir şehit düşerken, Mahir tutsak edildi.

12 Mart cuntası, öncelikli olarak silahlı devrim cephesinin kadro ve militanlarını, özel olarak da THKP-C'lileri hedefler. Pek çok Cepheli tutsak düşer. Ancak tutsaklık da Cephe'lilerin mücadele kararlılığının önüne geçemez. 29 Kasım 1971'de Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Ziya Yılmaz, THKO'dan Cihan Alptekin ve Ömer Ayna firar ederler. Türkiye solunda bir ilk daha yaşanır. İktidar iddiasındaki bir parti, dışarıda veya hapishanede, nerede bulunuyorsa orada aynı ihtilalci anlayış içinde hareket edecektir.

Mahirlerin tutsak olduğu dönemde, partinin dışarıdaki bazı yöneticileri sağ bir çizgiye sapmış ve harekete ihanet etmişlerdir. Firardan sonra, ihanetle hesaplaşılarak mücadele kaldığı yerden devam ettirilir. THKP-C'nin sağ sapmayı ihraç kararında şöyle denir: *"Partimizin çizgisi, Marksizm-Leninizmin dünyanın ve Türkiye'nin şartlarına uygulanması sonucunda ortaya çıkmış olan uluslararası devrimci hareketin çizgisidir."*... Bu çizgi yoluna devam edecektir.

Devrimci hareket, sapmalar, ihanetler konusundaki bu ilk büyük tarihsel sınavından Mahir'in öncülüğünde alnının akıyla çıkar; hiçbir yalpalama gösterilmez. Çürüyen parçayı kesip atmakta bir an bile tereddüt edilmez. Mahir'in bu tarihsel tecrübede ortaya koyduğu tavır da hareketin sonraki yılları boyunca, başta Dayı olmak üzere tüm önder, yönetici kadrolarına örnek olacaktır.

Son Olmayan Son Çatışmaya Doğru

Mahir Çayan'ın önderliği sabırla sürdürülen ideolojik mücadelede ve pratik mücadele içinde yaratılmış bir önderliktir. Mahir'i ne kadar karalamaya, unutturmaya çalışsalar da bu gerçekliği ortadan kaldıramazlar.

12 Mart cuntasının yoğun baskı, takip ve tenkil koşullarında, ideolojik netleşme ve silahlı savaş devam ettirilecektir. Mahir'in o zorlu dönemdeki önderlik misyonu bunu sağlamaktır. Bu dönemde Kesintisiz Devrim II ve III'ü yazmış ve Kızıldere'yi örgütlemiş olması, onun tarih karşısında önderlik sınavının yeni bir aşamasıdır.

Denizlerin idamını engellemek, gerçekleştirilecek eylemdeki kararlılık, zorluklara rağmen bundan vazgeçmeme, esas olarak silahlı mücadelenin her koşulda ve her şeye rağmen devam ettirileceğinin göstergesi ve devrim iddiasının sonucudur: *"Mahir Çayan kişiliği, eylemleri, ideolojik-politik çizgisi, düşünce sistematiği ile bir bütündür. O'nu tanımlamak devrimciliği tanımlamaktır. O bir kişi olmaktan çıkmış, ülkemiz halklarına kurtuluş yolunu gösteren siyasi çizginin sembolü olmuştur."* (Kurtuluş, Özel Sayı 1) 19 Şubat 1972'de hareketin önder kadrolarından Ulaş Bardakçı İstanbul Arnavutköy'de kaldığı evde katledildi. Tarih kanla yazılmaya başlamıştır artık. Şehitler verilmesine, Türkiye'nin her yerinde aranıyor olmalarına rağmen silahlı mücadelede ısrardan vazgeçmezler. Denizlerin idamını engellemek için, 26 Mart 1972'de Ünye Radar Üssü'nden 3 İngiliz kaçırılır. 30 Mart'ta KIZILDERE'de kaldıkları ev kuşatılmıştır. Ya teslim olunacak her şey bitecek, ya da direnilecek ve savaş devam edecektir. ON'lar direnmeyi seçerler. "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" sözündeki kararlılık, salt kişisel bir kahramanlık değil, devrim yolunda yürüme kararlılığıdır. Oradaki fedanın siyasal anlamını doğru görmek gerekir: Bu iddiayla yola çıktıkları için kendilerini feda etmekten de kaçınmamışlardır.

Türkiye halklarının geleceği, Kızıldere'de belirlenmiştir. Türkiye devriminin manifestosu orada yazılmış, devrimin yolu, orada kanla tescil-

lenmiştir. Bu çizgi silahlı propagandanın temel, diğer mücadele biçimlerinin ona bağlı olduğu bir çizgidir. Bu çizgide politik kitle mücadelesi ile silahlı propaganda birbirine bağlıdır, iç içe geçmiştir. 1972'de fiziki anlamda alınan yenilgiye rağmen; *"71 Çıkışı Türkiye halklarına emperyalizme ve oligarşiye karşı, baskı ve zulme karşı, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini göstermiş, devrimin yolunu aydınlatmıştır."* (Devrimci Sol, 9. Sayı)

Mahirler'in Mirası
Dayılar, Niyaziler, İbrahimler, Sinanlar'da

Kızıldere, iktidar alternatifi olma iddiasıyla emperyalizme ve oligarşiye meydan okumaktır. Aynı zamanda devrimciliğin nasıl olması gerektiğine verilen bir cevaptır. Dayı, Kızıldere'deki direnişi şöyle değerlendirir; *"30 Mart 1972'de THKP-C, adını bir kez daha direnişle çok çarpıcı bir biçimde tarihe kazıyarak fiziki olarak yok olurken, çok kısa süreli de olsa yürütülen silahlı savaş büyük bir potansiyel yaratmış ve bu potansiyel, gençlik, işçiler, köylüler, çeşitli sınıf ve tabakalara yayılmış durumdaydı. THKP-C, bu potansiyelde bir yanıyla efsane, bir yanıyla asla yok edilemeyen, edilemeyecek olan yaşayan bir güçtür"* (Kongre Belgeleri 1, sy. 11)

Dayı'nın ve yoldaşlarının daha 1973-74'lerde Kızıldere'ye sahip çıkışı da bu temeldedir. Ancak THKP-C'den geride kalan kadroların bir çoğu, inkarcılık batağına saplanmış, bir kısmı da inkarcılıkla sahiplenme arasında yalpalayıp durmaktaydı. Eski kadrolar sürece önderlik etmenin çok uzağındadır.

Kızıldere'nin açığa çıkardığı potansiyel, bu dönemde adeta önderliğini arar durumdadır. Hayat beklemeyecektir. Giderek militanlaşmaya başlayan gençlik, 1973 Kasım'ında İYÖKD'ü (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) kurar. Bu yeni oluşumda Dayı'nın ağırlıklı bir rolü vardır. İYÖKD'ün önderliğinde "NATO'yu Protesto Kampanyası", "Tüm Siyasi Tutsaklara Koşulsuz Siyasi Af Kampanyası", "Doğu Halkıyla Dayanışma Kampanyası", "Paralı Eğitime Hayır Kampanyası" örgütlenir. Kıbrıs işgaline karşı "Bağımsız Birleşik Kıbrıs" sloganıyla tavır alınır. Dayı bu kampanyaların bizzat örgütleyicisi olur. Niyazi Aydın, Sabahat Karataş, Sinan Kukul, İbrahim Erdoğan, Ahmet Fazıl Özdemir de hem dernek yönetiminde hem de çalışmaların içindedirler.

Aralık 1975'de Kocamustafapaşa'da gerçekleştirilen büyük sokak

çatışması, Dayı'nın ve İbrahim Erdoğan'ın bizzat katıldığı ve yönlendirdiği ve devrimci hareketin insiyatifi, önderlik yeteneği, cüretinin kendini göstermeye başladığı bir direniştir.

THKP-C'nin savunucuları ve inkarcıları bu pratik içinde netleşip ayrışmaktadır. Cephe'nin genç sempatizanları, Kızıldere'ye ve onun işaret ettiği devrimci stratejiye sahip çıkmaktadırlar: *"Genç ve tecrübesizdik, etrafımız siyaset bezirganları tarafından düşmanca kuşatılmıştı ve yetmezliklerimiz bizi güçsüz kılıyordu. Gücümüzü geçmişimizden alıp, oportünizm ve tasfiyecilikle ve düşmanla savaş içerisinde her gün biraz daha kendimizi yenileyerek, savaşı savaş içerisinde öğrenerek şehitlerimizin mirasına sahip çıkmalıydık. Bu miras bizim en büyük gücümüzdü... Savaşı, devrimin gerçeklerini ve gerçeğimizi öğrendikçe, tanıdıkça, THKP-C ve önderliğinin o tarihi koşullar içerindeki büyüklüğünü, devrim için özverisini içselleştirmeye başladık."* (Kongre Belgeleri 1, syf. 14)

Bir Nüve;
Kurtuluş Grubu ve Büyük İddia

1975'lere gelindiğinde genç Cephe sempatizanları, Parti-Cephe'yi yaşatmak, daha doğru bir deyişle yeniden yaratmak için asgari düzeyde bir örgütlenmeye giderler. Dayı ve yoldaşları bu süreçte kendilerini Kurtuluş Grubu olarak tanımlamaya başlar. Dayı, Kurtuluş Grubu'nu "Marksist-Leninist hareketimizin şekillendiği ilk adım" olarak değerlendirir. Kızıldere'den sonra ilk kez merkezi bir örgütlenme oluşturulmuştur. Bir yanda THKP-C'nin mirasını yemekle meşgul "eskiler", diğer yanda Cephe'nin mirasına dört elle sarılan genç önder ve militanlar vardır.

Mahir Çayan'ın tüm yazıları , Kesintisiz I, II, III basılır ve ülke çapında dağıtılır. Böylece genç kuşakların Parti-Cephe çizgisini doğrudan kendi kaynaklarıyla öğrenme imkanına kavuşmuştur. THKP-C'nin sağdan ve soldan yorumlarıyla, özünde Parti-Cephe ideolojisinin tasfiyesinin amaçlandığı o koşullarda, bunu yapabilmenin siyasal önemi büyüktü. *"Genç Parti-Cephe savunucuları 'teorisyen' ya da 'marksolog' değillerdi... Ama halka, devrime bağlılıklarıyla, coşkuları ve militant pratikleriyle THKP-C'nin mirasının, ideolojisinin sahipsiz olmadığını göstermiş, inkarcılığın, yılgınlığın, dönekliğin önüne barikat kurmuşlardı."* (Devrimci Sol, 7. sayı)

Ülkenin hemen her bölgesinde Cepheliler vardı ve bu potansiyel dağınık bir haldeydi. Mirasa sahip çıkma, aynı zamanda bu potansiyeli toparlamak demekti. Bu doğrultuda Ankara ve İstanbul'daki Cepheliler

bir araya gelerek 1975'de Devrimci Gençlik Dergisi'ni çıkartmaya başladılar.

1975-76'lar, faşist terörün de saldırıya geçtiği yıllardır. Bu, sol açısından yeni bir durumdur. Faşist teröre karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği sorusu gündemdedir. Bu soruya verilecek cevap, THKP-C savunuculuğuyla, inkarcılığını bir kez daha ayrıştıracaktır. Dayı'nın bu konudaki bakış açısı, onun pratik anlamda öne çıkmasını sağlar. Dayı doğru ve Parti-Cephe çizgisine uygun politikalarıyla mahallelerde, okullarda yükselen anti-faşist mücadelenin militan bir örgütleyicisi ve önderi olur. Devrimci hareket o yıllarda faşist teröre karşı anladığı dilden cevap veren ilk ve tek harekettir.

Bu sürece önderlik eden de Dayı'dır. Dayı'nın bu cüreti, gücünü iktidar iddiasından alan ve stratejik çizgisinden beslenen bir cürettir. Bu militan antifaşist mücadele pratiği içinde adım adım yeni bir örgütlenme şekillenir. Bu arada, Devrimci Gençlik Dergisi'nin çıkartılmasının ardından 1976'da İstanbul, Ankara'da ve Erzurum Yüksek Öğrenim Dernekleri'nin bir araya gelmesiyle Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (Dev-Genç) kurulur. Cephelilerin birliğinin yaratılması, ideolojik birliğin sağlanması temel görev olarak belirlenir. Ancak Devrimci Gençlik Dergisi'nin Ankara'daki kadroları ideolojik birliği sağlayacak bir yayın çizgisinden uzaktır. Ankara'daki sağ anlayış yüzünden faşizme karşı aktif bir mücadele çizgisi de gerçekleştirilemez.

Ankara hizbinin etkili olduğu yerlerdeki pasifizme karşın, Cephelilerin önderliğinde şekillenen mücadele anlayışı İstanbul, Bursa, Edirne, Konya ve Tekirdağ gibi illerde faşist teröre geri adım attırarak gelişmektedir. Bir tarafta "eskiler", bir tarafta da Dayı'nın önderlik ettiği genç militanlar vardır. Eskiler bürokrat, yasalcı ve kendiliğindenci bir sağ çizgi izleyerek gençleri küçümserler. 1977 Nisan'ında merkezi bir örgütlenmeye ulaşmak amacıyla Devrimci Yol Bildirgesi çıkartılır; ama daha çıkartılırken sorunlar başlar; çünkü sağ Ankara hizbi, kendi inkarcılığını sinsi sinsi ortaya sürmektedir. Ankara grubunun benmerkezci yapısı kendini göstermeye başlamıştır.

Siyasi Cüret ve Devrimci Bir Ayrılık

Süreç içinde ideolojik farklılaşma kendini daha açık göstermeye başlamıştır. Bu yıllar, THKP-C ideolojisinin yaşatılıp, yaşatılmayacağı konusunda bir dönüm noktasıdır. Dayı'nın tarihsel rolü tam da bu

noktada ortaya çıkar.

Şubat 1978'de Dayı ve diğer yönetici kadrolar, Ankara'ya giderek sorunları son bir kez daha tartışırlar.

Ardından İTÜ-DER lokalinde 40 yönetici kadronun katıldığı bir toplantı yapılır. Bu toplantıda THKP-C ideolojisinin yaşatılması kararlaştırılır. 1978 1 Mayıs'ında alanda, inkarcılığa, tasfiyeciliğe karşı "Yolumuz Çayanların Yoludur" pankartı arkasında yürünür; THKP-C mirasına kitlesel bir güçle sahip çıkılır. Artık inkarcı tasfiyeci hiziple ayrılık kaçınılmazdır.

Dayı'nın önderliği, ilkeli ve ayakları yere basan bir ayrılıkta da kendini gösterir, Dayı bu süreci şöyle anlatmaktadır: *"Bütün dezavantajlara, katlanılması zor durumlara karşın, gösterilmesi gereken sabır ve esnekliğin azamisi gösterilmiş; hep ilkeli ve açık olunmuş; ve kimsenin artık 'şu da yapılsaydı' ... diyeceği bir şeyin kalmadığı noktada; doğru anda ve asla komplolara-kumpaslara başvurmadan tamamen devrimci bir tarzda ayrılık gündeme getirilmiştir."*

Dayının tek başına kalma cüreti yeni bir hareketin yol açıcısı olmuştur: "Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" isimli bir broşür hazırlanır. Ayrılık il il yapılan toplantılarla tartışılır. Bu tartışma toplantıları da bir ilktir. Dayı'nın ve devrimci hareketin kendine güveninin pratikteki yansımasıdır. Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı güçlü bir ideolojik mücadele verilir. Dayı, bu süreçte THKP-C ideolojisine sahip çıkan belirleyici isimdir.

Mahir'den Dayı'ya
Devrim Yolunda 39 Yıl-3(*)

Sınav, Direniş, Atılım

1978 Aralık ayında yapılan bir toplantı ile yeni örgütlenmeye ilişkin kararlar alınır. 20 Aralık Kararları, hareketin gelişimini belirler. Tarih sahnesine artık yeni bir örgütlenme çıkmaktadır. Bu örgütlenmenin adı DEVRİMCİ SOL'dur. Yetersizlikler vardır elbette, ama faşizme karşı mücadele, savaşı savaş içinde öğrenme anlayışıyla geliştirilecektir.

Bu cüretli çıkış Dayı'nın önderliğinde olmuştur. Dayı THKP-C potansiyelini, tasfiyecilerin denetiminden çıkartarak, yeni bir örgütlenmeye sevk etmiştir. Hızla, faşizme karşı mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermeye yönelik bir pratik geliştirilir.

Faşistlerin işgal altında tuttuğu İstanbul Gültepe Merkezi, solda o güne kadarki en kapsamlı ve kalabalık kadrolu bir askeri eylemle basılır. Semtte aynı anda birçok faşist hedef vurulur, tahrip edilir. Bu eylem, faşizme karşı mücadelede izlenecek çizginin nasıl şekilleneceğini de göstermektedir. Ancak ne ilginçtir ki, devrimci hareket böyle bir sürece yönelirken, bu dönem aynı zamanda DY saldırılarının yaşandığı, DY'lilerin devrimci hareketin faaliyetlerine engel olmaya çalıştığı bir dönemdir. Dayı ise, bu süreçte sol içi şiddete kesin bir biçimde karşı çıkar. Bu konuda, "saldırılara karşılık verilmesi" doğrultusundaki önerileri reddeder ve bu durumu sol içi şiddet konusunda bir eğitime çevriri. Nitekim, bu noktada Dayı'nın ne kadar haklı olduğu yıllar sonra çok daha net görülecektir.

DEVRİMCİ SOL, PARTİ CEPHE'NİN YENİLMEZLİĞİDİR. THKP-C'de somutlanan devrim kararlılığının ve iktidar iddiasının kesintisiz devam etmesidir. *"Çıplak hedef devrim yapmaktır. Bunun şu ya da bu kalıba uyması zorunluluğu yoktur. Tersine her devrim kendi yatağında akar, kendi kalıbını yaratır. Mücadele reçetelerle yürümez derken kastımız budur."* (Devrimci Sol, 7. sayı)

Bu noktada, Mahir'in "'Biz dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak

(*) Bu yazı 05.04.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

için yola çıktık' sözleriyle, Savunma'nın "Dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" sözleri aynı hedefi ve iddiayı yansıtmaktadır.

Hedef sade ve nettir. Hedef, DEVRİM YAPMAKTIR. Strateji, taktikler, örgütlenme ve mücadele biçimleri, her şey devrim hedefine göre şekillenir. Mahir'in ve Dayı'nın önderliği sayesinde devrimci rotanın ekseni hiç şaşmaz. Bu eksenden sapan örgütlenmeler, şu veya bu kesitte, ne kadar kitlesel bir güce ya da silahlı mücadele pratiğine sahip olsalar da, kalıcı olamamışlardır. Parti-Cephe çizgisindeki ideolojik kesintisizlik, bu hedeften, bu doğrultudan sapmama sayesindedir.

THKP-C, Devrimci Sol'un kuruluşuyla birlikte, maddi ve örgütsel anlamda da "yokedilemez" hale gelmiştir. Miras, artık kendisini her koşulda taşıyacak bir örgütle bütünleşmiştir. Dayı, Kongre Belgeleri'nde Devrimci Sol ve THKP-C ilişkisini şöyle anlatır; "*Devrimci Sol ve THKP-C ilişkisi sadece ideolojide, söylemde benzerlikleriyle ele alınabilecek basit bir olgu değildir. Devrimci Sol ve THKP-C birliği, ideolojide, pratikte, politikada esas olarak da halkımıza ve dünya halklarına karşı duyulan sorumlulukta, bu sorumluluğun yarattığı ruhsal şekillenmede, özveride, kararlılıkta, iktidar bilincinde ve gerektiğinde yaşamını feda etmekten çekinmemekte ifadesini bulur.*"

THKP-C silahlı mücadelenin stratejinin temeli olarak alınmasında bir ilktir. Devrimci Sol onu izlemiştir. Çünkü silahlı mücadelesiz iktidarın alınması mümkün değildir. Silahlı mücadele ve iktidar ilişkisi, devrimci hareketin bir yayınında ortaya konulduğu gibi şöyledir: *"Silahlı mücadelenin temel alınıp alınmaması, o gün ve sonrasında da temel ayrım noktasıdır. Ayrım noktasıdır, çünkü iktidar hedefini mümkün kılacak tek devrimci hat silahlı mücadelenin temel alınmasıdır. Bunu temel almayanlar sözde ne derlerse desinler, iktidar mücadelesinin dışında ve uzağındadırlar. Bu anlamda denilebilir ki, Türkiye devrimi açısından iktidar hedefli bir mücadelenin başlangıcı 1970'lerin başıdır."* (Devrimci Sol, 9. sayı)

Kızıldere'de fiziken yok edilen THKP-C yenilmemiştir. Onun yenilmezliğinin tarih içindeki temsilcisi olan Devrimci Sol, Mahir'lerin mirasına her düzeyde sahip çıkmış, Dayı'nın ve Devrimci Sol'un önderliğindeki devrim yürüyüşü bu miras üzerine şekillenmiştir.

Dogmatizmi reddeden önderlerimizin izinde...

Devrimci Sol'un kuruluşundan 12 Eylül cuntasına kadar geçen süre, iki yılı biraz aşkın bir süreçtir. Bu dönem, son derece yoğun bir süredir.

Devrimci Sol bu kadar kısa sürede, solun belli başlı hareketlerinden biri haline gelmiştir. Burada, bu sürecin pratik eylemlerine girmeyeceğiz, ama bu sürecin nasıl bir anlayışla ele alındığını ortaya koyacağız esas olarak.

Marksizm-Leninizmin bir eylem kılavuzu olarak görülmesi gerektiğini öğreten Mahir'in öğrencisi Dayı, aynı şekilde somut durumun tahlilini yaparak sürece uygun yeni örgütlenmeler gündeme getirir. Mücadelenin örgütlenmesinde asla şablonculuğa, taklitçiliğe düşülmemiştir. Mahir'de olmayanlar, Dayı'da vardır. Çünkü örgütlenmelerin niteliğini belirleyen, o sürecin ihtiyacına cevap verip vermedikleridir. Mahir de, Dayı da Marksizm-Leninizmi bir şablon ve doğma olarak ele almamışlardır. Mahir bu konudaki yaklaşımını şöyle ortaya koyuyordu o zamandan: *"Marksizm sürekli olarak, hayatın yeni gerçekleri karşısında derinleşip, zenginleşen, kendi kendini aşan bir doktrindir. Marksizmde esas olan lafızlar değil, muhtevadır. Marksizmde değişmeyen tek şey, Lenin'in deyişiyle onun yaşayan ruhu olan diyalektik metoddur. Diyalektiğin en elemanter iki unsuru olan, zaman ve mekan kavramları dikkate alınmazsa, Marks ve Engels'e göre Lenin'in, Lenin ve Stalin'e göre Mao Tse-Tung'un ve Mao'ya göre de emperyalizmin üçüncü bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcilerinin revizyonistliklerinden bahsetmek mümkündür."* (Bütün Yazılar, syf. 288)

Dayıda aynı anlayışı izlerken, şunları vurgulamıştır: *"Devrimin gelişmesinde, planlar, programlar, taktikler, örgütlenme biçimleri, sürecin başından sonunaökadar hiç değişmeden kalamazlar. Kalmasında ısrar etmek, Marksizm-Leninizmi kısırlaştırmak... toplumdaki ve düzendeki diyalektik değişimi ve gelişimi doğrudan reddetmek demektir. Devrimci savaşın gelişimi, her değişen duruma göre yeni taktikler benimser ve devrim hedefine varmak için, temel-stratejik örgütlenme perspektiflerini ve amaçlarını değiştirmeden, her şeyi bu stratejik hedefe ve amaca varmak için hızla değiştirir. (...) Devrimci hareketimiz de siyasi arenaya çıktığından bu yana, somut koşulların doğru analizi ve özgün durumumuzla stratejik-temel görüşlerini koruyarak taktikler, hedefler, örgütlenmeler düzeyinde birçok değişik politikalara başvurmuştur."* (Kurtuluş, Sayı: 16, 27 Mayıs 1995)

Bu anlayış sonucudur ki, mesela, Mahirlerin döneminde olmayan boyutlarda gündeme gelen sivil faşist teröre karşı, yeni mücadele ve örgütlenme biçimleri geliştirilmiş, 1970'lerin sonlarında Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME'ler), Silahlı Devrimci Birlikler

(SDB) gibi yeni örgütlenmeler kurulmuştur. (1990'lı yıllarda da devam edecektir bu yaratıcı çizgi; silahlı mücadelede, kitle örgütlenmesinde yeni biçimler geliştirilecek, mücadeleye hapishanelerde ve her alanda yeni gelenekler eklenecek, THKP-C'nin ideolojik, teorik tespitleri geliştirilerek açılacaktır.)

12 Eylül ve Hareketin Önderliğiyle Aştığı Yeni Sınavlar...

12 Eylül Cuntası 'yla hareketin gelişimi kesintiye uğrar. Solun büyük bir bölümü tarafından devrim hedefi ve zorlu dönemlerin zorunlu görevleri unutulurken devrimci hareket bu süreçte esas olarak tek başınadır.

12 Eylül'e karşı, "Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamaz" kampanyası başlatılır. Cuntaya karşı 6 ay kadar silahlı mücadele üst düzeyde yürütülür. Bu süreçte ülkede kalma ve direnişi örgütleme esas alınır.

Dayı, cuntaya karşı direniş sürecinin daha başında tutsak düşer. Mücadele Niyazi Aydın'ın sorumluluğunda devam ederken, hapishanelerdeki mücadelede giderek öne çıkmaya başlar. Tutsakları teslim alma saldırılarına karşı, uzlaşmaz bir direniş çizgisi oluşturulur hapishanelerde de.

Türkiye solu, hapishanelerde ilk yoğun, kitlesel direniş pratiğini Mahirler döneminde yaşamıştır. Direnişler, firar, siyasal savunma gibi konularda yetersizlikler olsa da, ilk geleneklerin tohumları o zamandan atılmıştı. Şimdi o gelenekleri geliştirme zamanıydı. THKP-C'nin mirası, bu alanda da devralınacak ve çok daha üst boyutlarda geliştirilecekti.

Bu direniş çizgisi siyasal ve pratik olarak Dayı'nın önderliğinde şekilleniyordu yine.

Devrimci Sol Ana Davası'nın 15 Mart 1982'de başlamasıyla dışarıda da "Cunta Devrimcileri Yargılayamaz" kampanyası başlatılır. İlk duruşmada cuntaya, devrimcileri teslim alamayacakları çok net bir biçimde ilan edilir. 1982'de "Faşist Anayasaya Hayır" Kampanyası'yla ülkede ve yurtdışında cuntaya cevap verilir. 1983 Kasım'da bir yandan cuntanın sivilleşme manevraları sürerken, "sivil" ANAP iktidarının hapishanelerdeki saldırıları artmaktadır. Ölüm Orucu böyle bir süreçte gündeme gelir.

12 Nisan 1984, Metris'te Devrimci Sol ve TİKB tutsakları tarafından direniş başlatılır. Açlık grevi 45. gününden itibaren Ölüm Orucuna çevrildiğinde, kitleye açıklanan Ölüm Orucu direnişçilerinin içinde Dayı da vardır. Dayı'nın tavrı hapishanelerde yaratılan statükoya "önemli olan dışarıdaki mücadeledir", "kadroları korumalıyız" şeklindeki çarpık anla-

yışlara verilen tarihsel bir cevaptır. Dayı bu döneme ilişkin şunu belirtir: *"Bu direniş aynı zamanda kitlesiyle, kadrosuyla, önderliğiyle hemen herkesin yeniden sınavdan geçtiği, ideolojik sağlamlığımızın sınandığı bir süreç olmuştur."* (Kongre Belgeleri 1)

Hareket, bu sınamadan her anlamda alnının akıyla geçmiştir. Bu süreç, Dayı'nın önderlik misyonunun pekiştiği bir süreçtir. Bu direniş, Dayı'nın şehit düşmesi durumunda geride kalan kadrolara olan güveninin ve inancının ifadesidir. Bu süreç, devrimci hareketin çizgisinden saptırılamayacağının tartışılmaz bir kanıtıdır... Dayı'nın önderliğinde, verilen 4 şehitle birlikte, Ölüm Orucu direnişi, oligarşinin hapishanelerdeki teslim alma politikasını yerle bir ederken, asıl olarak da sola yeni bir mücadele geleneği, dışarıda süren suskunluğa yönelik ise ayağa kalk çağrısı olmuştur.

Marksizm-Leninizmi
Dünya Çapında Temsil Etmek İddiası

Hapishanelerde yaratılan direnişlerin, dışarıda koşullar ne kadar zorlu olursa olsun, örgütlenmeyi sürdürmekte ısrarın sonuçları, 1980'lerin ikinci yarısında alınmaya başlanır. Hareket, işçiler, öğrenciler, memurlar, tutsak yakınları, gecekondulular içinde hızla gelişmeye başlar.

Aslında bu gelişmenin yaşandığı dönem, aynı zamanda hareketin "ricat" kararının olduğu da bir dönemdir. 1985 sonrasında ricat kararı alınmıştır. Ama hareketin statükoları yıkan anlayışı burada da kendini gösterir; ricat, oportünizmin, revizyonistlerin ele aldığı gibi, "mücadelenin tatil edilmesi" şeklinde uygulanmayacaktır. Tam tersine, ricat görevleri yerine getirilirken de mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verilmeye çalışılacaktır. Dayı ricat sürecini; *"esas olarak toparlanmamızı, güç biriktirmemizi, silahlı mücadeleye istikrarlı bir tarzda yeniden başlamamızı sağlayacak ve partileşme sürecimizi hızlandıracak bir tarzda şekillenmeliydi"* diye anlatır. (Kongre Belgeleri 1)

Devrimci Sol Davası tutsakları, 1988'de Ana Dava'da "Haklıyız Kazanacağız" başlıklı bir savunma okumaya başlarlar. Bu savunma siyasal kapsamı açısından bir ilktir. Hazırlanışındaki kolektivizm açısından bir ilktir. Savunma, mahkeme salonunu bir direniş mevzisine dönüştürürken, ideolojik anlamda da hareketin önünü açar.

1989 Ekimi'nde Dayı bir özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verir. Firar, örgütsel ve politik anlamda yeni bir dönemin de müjdecisidir.

Mahirler, firarla nasıl kavganın içine koştularsa, devrimci hareketin özgürlük eylemleriyle dışarı çıkan kadroları, militanları da aynısını yapıyorlardı. Direnişte, savunmada, firarda, Kızıldere'de ve ölüm oruçlarında, amaç hep aynıydı: devrimi sürdürmek. Pek çok süreçte Mahir'in ve Dayı'nın aynı veya benzer tavırları geliştirmiş olması, aynı ideolojik netlik ve devrimcilik anlayışından kaynağını almaktadır.

Dayı özgürlüğüne kavuştuktan sonra yine bir ilke imza atarak, kadrolardan "önderlik için onay" ister. Hareketin tüm ileri kadrolarının verdiği onayla yeniden hareketin başında misyonunu sürdürür.

Dayı, yurtdışına çıkma önerisini ise reddeder. Daha sonra şöyle diyecektir bu konuda: *"Hareketimiz yeniden ayağa kalkıp toprağa sağlam basmadıkça, silahlı mücadele bayrağını yeniden yükseltip, halkımızın şehitlerimizin, tutsaklarımızın umutlarını diriltmedikten sonra, benim kişisel güvenliğimin sağlanması ve yurtdışında olmamın hiçbir anlamı olmazdı."* (Kongre Belgeleri syf. 103)

Firardan sonra, Mahir'in de, Dayı'nın da kaygısı aynıydı; silahlı mücadelenin yeniden örgütlenmesi.

Onları böyle düşündüren savundukları devrim stratejisidir. Silahlı mücadelenin yükseltilmesi sadece bir direnme anlayışıyla değil, iktidar hedefli olarak ele alınmıştır.

1990 Ağustos'unda, Dayı'nın yönetiminde yapılan değerlendirmelerin sonucunda "Yolun Neresindeyiz?" broşürü yayınlanır. Broşürde nesnelliğe teslim olmamanın, stratejik hedeften sapmamanın önemine, kadrolardaki yanlış eğilimlere, zaaflara dikkat çekilmiş, Partileşme sürecinin neresinde bulunulduğuna cevap verilmiş ve yola nasıl devam edileceği gösterilmiştir.

Atılım, işte bu değerlendirmelerin üzerine gerçekleştirilir. Atılım gerekli ve önemlidir; çünkü der Dayı: *"Devrim, bir oldu bittiyle ortaya çıkan... bir olgu değildir... düzenin nesnelliklerini ve statükolarını yıkarak onlarca küçük devrimler diyebileceğimiz olguların sonucu oluşur."*

Solda sosyalist sistemin yıkılmasıyla moralsizlik ve teslimiyetler yaşanırken, devrimci hareket, mücadelenin yükseltileceği bir dönemi başlatmaktadır. Bu süreci başarmayı sağlayan ise "cüret ve atılganlık" olur. En başta da Dayı'nın harekete damgasını vuran cüreti, iddiası.

Kitlesel, silahlı her alanda hızlı bir gelişim yaşanır. Halkın adaletini ifade eden eylemler gelişir. Ülkemizdeki silahlı mücadelenin yükselişi, emperyalizmin de dikkatini çeker. Bu aynı zamanda devrimci harekete karşı bir saldırı politikasının da başlatılması demektir. Bu göze alınmıştır

zaten. Devrimci Sol tek başına da olsa, sosyalizmi savunma ve silahlı mücadele ısrar onuruna sahip olur. Dayı iddialıdır, bu iddiasını "Marksizm-Leninizm'in yalnız ülkemizdeki değil, dünyadaki temsilcilerinden olmalıydık" diyerek ortaya koyar. Ve böyle de olur.

Hızla gelişen ve yaygınlaşan savaşın içinde, hareket büyük bir operasyona maruz kalır; 12 Temmuz 1991'de hareketin önder kadrolarının da içinde olduğu 10 Devrimci Solcu katledilir: *"12 Temmuz tekil bir saldırı değildir. Belli bir politakanın sonucu ve... savaş gerçeğinin en açık haline kavuşmasıdır. ... Bu tarih Türkiye Devrim tarihinde oligarşinin Türkiye Devrimini bir daha diriltmemek üzere yok etme saldırısıdır."* (Devrimci Sol, 9. Sayı)

Parti-Cephe geleneğinin sürdürücüleri, "fiziki olarak yok olmayı göze alarak, gerçekte devrimci hareketin geleceğini inşa etmişlerdir. 12 Temmuz'un kayıpları büyüktür ama kayıplar kısa sürede telafi edilerek, mücadele sürdürülür. 16-17 Nisan operasyonuyla devam eder imha politikası. Ama hareketi yok etmeyi başaramaz oligarşi. Kızıldere'den 20 yıl sonra Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrak, katliamlarla devrimcileri bitirilemeyeceğinin de ispatıdır. Kızıldere'nin "biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" cüretinin yankısı, Çiftehavuzlar'da "bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak" haykırışına dönüşür.

Mahir'den Dayı'ya
Devrim Yolunda 39.Yıl-4(*)

Devrimci Hareket, artık adları şehitler kervanında sayılan Mahir ve Dayı'dan ve tarihinden aldığı güçle iktidara yürümeye devam edecek.

Parti, Umut Ve Zafere Yürüyüş

12 Temmuz ve ardından 16-17 Nisan'da önder kadrolarını kaybeder devrimci hareket. "Yoldaşlar Bizi Aşın" sloganı tüm Devrimci Solcuların temel şiarı olur. Önderlik, her darbeyi bir iç eğitime dönüştürerek, hareketin kaldığı yerden devamını sağlar. Dayı'nın önderliği bu tür zor zamanlarda tüm kadrolara güç verir, kendilerine güvenmelerini sağlar. 12 Temmuz ve 16-17 Nisan sonrasında da böyle olmuştur: *"Bu dönem, hareketimizin tarihinde, çok büyük derslerle dolu, hepimizi eğiten, yıllar alabilecek deney ve tecrübeleri, kısa bir zaman kesitine sığdırarak öğreten, herkesi bir parça daha olgunlaştıran, düşmana karşı kinimizi, öfkemizi bileyen, kendimize çok daha güvendiğimiz, ısrarla kendimizi yenilememiz gerektiğini öğrendiğimiz bir süreç olmuştur."*

Mücadele hiçbir zaman düz bir hatta ilerlemez. Mahir'in "devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır" sözleri, Türkiye devriminde adeta her gün yeniden kanıtlanmaktadır. Hareket 12 Temmuzların, 16-17 Nisanların yaralarını sararken, yeni bir "darbe"yle karşı karşıya kalır. Ancak bu kez darbe "iç"tendir. Geleceğimize kasteden dış değil, iç düşman'dır.

13 Eylül 1992'de hareketin önderini bulunduğu merkez üste tutsak ederek ortaya çıkan ihanet, hareketin yönetimine, arşivine, paralarına el koyar, büyük bir deşifrasyona yol açar. O da tarihteki hemen bütün ihanetler gibi, büyük saldırıların, kayıpların, zorlu dönemeçlerin ardından yaşanmıştır.

Savaş gerçeğinin ortaya çıkardığı bedellerden korkanları bekleyen siyasi son, reformizm veya ihanet ve savaş kaçkınlığıdır: *"Münir Aktolga ve Yusuf Küpeli gibi THKP-C'nin en üst düzeyinde yer almış insanların*

(*) Bu yazı 12.04.2009 tarihli Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinde yayınlanmıştır.

partiyi içten içe kemiren kurtlara dönüşmelerinin, Devrimci Yol gibi şu ya da bu biçimde silahlı mücadelenin içinde olup, yüzlerce şehit vermiş bir hareketin ÖDP'ye dönüşmesinin, 13 Eylül darbesini yapanlar gibi şu veya bu konumlarda devrimci hareket içinde olanların ihanete sürüklenmelerinin altında yatan neden bundan başka bir şey değildir."

THKP-C'de Münirlerin ihanetinin ilk şehitliklerin, tutsaklıkların ardından ortaya çıkması gibi, 13 Eylül ihaneti de 12 Temmuz, 16-17 Nisan sonrasında ortaya çıkmıştır. Dayı'nın darbeciler tarafından tutsak alınmasına karşın tek kaygısı, harekettir. Darbenin açıklanmasıyla hareketin kadro ve taraftarlarının ezici çoğunluğu darbeyi mahkum eder. Önderliğin yok edilmeye çalışıldığı bu dönem, önderlik bilincinin geliştiği ve önderliğin kadrolar tarafından daha çok sahiplenildiği bir sürece dönüşmüştür.

Yürüyüş, İlk Hedefine Varıyor:
Parti Yeniden Yaratılıyor

Önderlik, tarih karşısında yeni bir sınavdan daha alnı ak geçmiştir. Yenilgilerden zaferler, darbelerden atılımlar yaratmanın ustası, kısa aralıklarla yaşanan ve harekete ciddi kayıplar verdiren üç olayın ardından yine ısrarla, kararlılıkla partileşme hedefine yöneltir hareketi.

Kızıldere'nin ardından ilk örgütlülük olarak Kurtuluş Grubu'nu oluştururken, Devrimci Yol inkarcılığına karşı Devrimci Sol kurulurken, partinin yeniden yaratılması hep başta gelen hedefti. Şimdi zorlu yollardan geçip o noktaya gelinmişti işte. PARTİ'nin Kuruluş Kongresi, Dayı'nın önderliğinde toplanır. Toplu tartışmalar, değerlendirmeler, bire bir konuşmalarla kendi özgünlüğü içinde şekillenir Kongre. Dayı'nın tabiriyle gök kubbenin altında tartışılmadık hiçbir şey bırakılmamıştır. Kongre, Türkiye halklarının, devrimcilerin beklediğini gerçekleştirir. 30 Mart 1994'de Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin kuruluşu ilan edilir.

16 yıllık düş, artık gerçekleştirilmiştir. Kolay olmamıştır. Dayı'nın Kongre'ye nasıl gelindiğini anlatırken belirttiği gibi: *"Biz tarih yaratırken savaşmayı, örgütlenmeyi öğrendik. İç ve dış düşmanlarımızı daha iyi tanıdık. Düşmandan hemen her şeyin emek verilerek, özveriyle, zorla koparılıp alınması gerektiğini öğrendik. Bu tarih yaşanmadan, bu öğrenme süreci tamamlanmadan, mücadelenin birçok alanında sınavdan geçmeden bu kongre gerçekleşmezdi."*

Parti olmak, partiyi yeniden yaratmak, ilk hedeflerden birine ulaşmak,

Türkiye halklarına verilen bir sözü yerine getirmekti. Parti demek iktidarın daha da yakınlaşması demekti. “Partili olmak, partili yaşamak, partili savaşmak ve devrime yürümek”ti. Ama bu, görevleri daha da ağırlaştıracaktı artık. Kongre Raporu'nda belirtildiği gibi: *“Partili olmak daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştı. ... Parti daha büyük bir ideolojik güven ve bu güvenle savaşın daha da yükseltilmesi halk kitlelerinin umutlarının büyütülmesi, iktidarın yakınlaşması demektir.” “Bütün çabamız, bütün faaliyetlerimiz, çalışma tarzımızın esasları, bütün alan, bölge ve birimlerin, tek tek kadroların, özel görev ünitelerinin programları bu stratejik hedefe kilitlenmek zorundadır.”*

Devrim yürüyüşü artık Partili olarak sürecektir. Partiden ise, *“iktidarı ele alıp anti-emperyalist, antioligarşik halk devrimini kesintisiz devrim stratejisiyle sınıfsız topluma kadar götürebilen (…) Marksist-Leninist teoriyle donanmış, kitlelere her şart altında önderlik edebilecek ve sosyal dönüşümleri sağlayabilecek bir örgüt anlıyoruz”.* Bu anlayışla kurulmuştu Parti-Cephe ve devrimin engebeli, dolambaçlı yollarında şimdi onun kurmaylığında ilerlenecekti.

Dayı Bu Kez Emperyalizmin Elinde Tutsak

Kızıldere iktidarın yoludur. DHKP-C de iktidar yolunda daha hızlı adımlarla yürüme kararlılığıdır. Parti düşü Dayı'nın önderliğinde gerçekleşmiştir. Ancak 9 Eylül 1994'te Parti'nin kuruluşu henüz ilan edilmeden Dayı, Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alındı. Devrimci Sol önderi Dayı, artık DHKP Genel Sekreteri sıfatını taşımaktadır. Ancak bu henüz halka açıklanmamıştı. Parti-Cephe'nin kuruluşu Dayı tutsakken 29 Eylül 1994'te eski Adalet Bakanı Mehmet Topaç'a karşı gerçekleştirilen eylemle ilan edildi.

Bu süreçte “Dursun Karataş'a Özgürlük” şiarıyla, “Bu savaşı da kazanacağız” kararlılığıyla yürütülen mücadelede artık “Devrimci Sol Önderi”nin değil, “DHKP-C Genel Sekreteri”nin özgürlüğü isteniyordu. Fransız emperyalizmi yürütülen kampanya sonucunda, Dayı'yı serbest bırakmak zorunda kalır ve Dayı yine illegalite koşullarında görevini fiilen üstlenir.

Umudun Adı Konulmuştur Yeniden

Parti-Cephe'nin kuruluşu, devrimci saflarda ve umudunu devrime

bağlayan halk içinde büyük bir coşku yaratır. Bu coşku, kendini Gazi'de, 1 Mayıslar'da tüm görkemiyle gösterecektir kısa sürede.

Dayı, Kongre konuşmasında bu gelişmeyi öngörmüştür: *"Parti-Cephe silahı artık elimizdedir. Bu silahı profesyonelce kullanmasını bildiğimizde, silahlı eylemde, gerillada, kitlesellikte, demokratik mevzilerde, ideolojik mücadelede, yönetme sanatında çok hızlı bir şekilde her gün biraz daha büyüyüp geliştiğimizi ve halk kitlelerine kurtuluş umudu, düzenin tek alternatifi olduğumuzu göreceğiz."*

1995 Mart'ındaki Gazi Ayaklanması böyle bir gelişmenin ifadesidir. Parti'nin iradesi ve gücü Gazi'de kendini gösterir. Parti önderliği ve partili kadrolar, Gazi'de yeni bir süreci yaşamış, kitleleri faşizme karşı devrim için yürütmek doğrultusunda yeni tecrübeler kazanmıştır.

Parti-Cephe'nin tüm gücüyle ortaya çıkışı kendini en görkemli biçimde 1 Mayıslar'da ortaya koyar. 1 Mayıs 1995'de 15 bin, 1996'da 30 bin kişi, umudun adının yazılı olduğu pankartların ardında yürür. Bu tablo, ülkemizdeki devrimci dinamiklerin güçlülüğünü gösteren bir tablodur. Oligarşinin tüm saldırılarına ve yönlendirmelerine rağmen, yoksul halk, "risksiz" reformist partilerin değil, ihtilalin safında yürümektedir. "Umudun Adı DHKP-C" alanlarda en çok ve en güçlü atılan slogandır. Tablo, kararlılığın, cüretin ve bunların ifadesi Parti-Cephe'nin kitleler için nasıl bir çekim merkezi olduğunu gösterir. İhanetlere, darbelere, tüm imha politikalarına, yaşanan operasyonlarına rağmen Parti-Cephe halkın örgütlü gücü olmasını başarmıştır.

Parti'nin kuruluşundan sonra oligarşinin devrimci harekete yönelik saldırıları daha da artar. Dayı bu saldırıları; "düşman saldırılarının özellikle Parti-Cephe'ye yönelmesi ve bütün düşman güçlerine neredeyse tek hedef olarak Parti-Cephe'yi göstermeleri, Parti-Cephe nezdinde kendileri için tehlike olan büyük gücü ve iktidar bilincini görmelerindendir" diye açıklar.

Dayı bütün saldırılara rağmen silahlı mücadeleyi büyütmekten, halkı örgütlemekten, halk örgütlülüklerini artırmaktan, programlı ve ısrarlı olmaktan başka yol olmadığını vurgular.

Yapılması gereken sabırla kitlelere gitmek ve halkı örgütlemektir. Halk Komiteleri, Halk Meclisleri, Mücadele ve Savunma Komiteleri, bu sürecin önünü açabilecek örgütlenmeler olarak gündeme gelir.

Bu süreç aynı zamanda silahlı mücadelenin de geliştirildiği bir süreç olmuştur. Gerilla savaşı kırda ve şehirde yeniden yükseltilir. Daha çok kadrolaşma, daha çok eylem, daha çok örgütlenme hedeflenir.

18 yaşında Komutan Sibel'in (Sibel Yalçın) 1995 Haziran'ındaki direnişi, 1996'da tekelci burjuvalardan Sabancı'dan kendi karargahında yaptıklarının hesabının sorulması, Ege'den Akdeniz'e, Karadeniz'e kadar kırsal alanlarda gerillanın örgütlenmesi için adımlar atılması, iktidar hedefli bir silahlı mücadeledeki ısrarın ifadesiydiler.

Mahir'in yıllar öncesinden söylediği gibi, Türkiye devriminin bir savaş örgütüne ihtiyacı vardı ve Dayı'nın geliştirmeye çalıştığı da buydu. Bütün dönemlerde, her örgütlenme, her eylem hep iktidar hedefine göre şekillendirilmiştir. Bu iddia, bu ruh yukarıdan aşağıya sürekli yayılmış, kadrolar bu temelde eğitilmiştir.

Parti'nin Önderliği ve Parti'ye Yönelen Saldırılar

1996 Ölüm Orucu direnişi, Parti'nin hayatın birçok alanında olduğu gibi, hapishaneler cephesinde de kurmayca politikalarının ve birleştiriciliğinin bir ifadesi oldu.

Susurluk'a karşı mücadele partinin politikalarının, mücadeledeki önderliğinin, kitleler üzerindeki etkisinin somut olarak görüldüğü bir başka önemli süreçti. "1 dakika karanlık" eylemleri, Parti-Cephe'nin önderliğinde yoksul gecekondu halkının alanlara çıktığı, devletten hesap sorup adalet istediği eylemlere dönüştü. Oligarşi, devrimci hareketin etkisini sınırlamak için "Mumun altından DHKP-C çıktı" söylemleriyle saldırı zemini yaratmaya çalıştı ama bunda başarılı olamadı. Çünkü "Mumun altından DHKP-C çıktı " söylemi, eylemlerde herhangi bir daralmaya da yol açamadı. Siyasal olarak ise, süreci en doğru açıklayan tespit, "Susurluk Devlettir" sloganıydı. Ve bu slogan o günden bu yana hala Parti'nin politikalarındaki ve tespitlerindeki netliğin ifadesi olarak özel bir öneme sahiptir. Tüm spekülasyonlara, halkın ve solun kafasını bulandırmaya yönelik tüm bilgi kirliliğine rağmen, bu netlikte ısrarda, Dayı'nın rolünü vurgulayalım burada. Bu tespitin her vesileyle tekrarlanmasında, açılmasında sürekli ısrarcı olmuştur. Bu ısrarın yerindeliği, haklılığı bugün bir kez daha görülüyor.

Parti'nin kuruluşunu izleyen bir kaç yıl içinde oligarşi tüm halka karşı saldırılarını yoğunlaştırırken, özellikle infaz, işkence, kaybetme politikalarında öncelikli hedeflerinden biri DHKP-C'ydi. Parti-Cephe'nin Sivas-Kayseri-Tokat Sorumlusu Ayşenur Şimşek, İç Anadolu Bölge Sorumlusu Mustafa Selçuk, İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri komutanlarından Kemal Askeri bu süreçte katledildi. Aynı şekilde, Buca,

Ümraniye hapishanelerinde açıkça Parti-Cepheli tutsakları hedef alan katliamlar gerçekleştirildi.

Terör Listelerinden Tecrite;
Parti-Cephe Geleneği ve İradesiyle Yazıldı Tarih

1990'ların sonları ve 2000'li yıllar, emperyalizmin ve oligarşinin tüm muhalif hareketlere ve özel olarak da devrimcilere karşı hem ideolojik tasfiye, hem fiziki tasfiye amacıyla kapsamlı bir saldırıya geçtikleri dönemdir.

Saldırı çok yönlüydü. Terör demagojisi ve terör listeleri bu yönlerden biriydi. Oligarşi, uzun bir süre, Türkiye dışında DHKP-C'nin yasaklanması, "terör listeleri"ne alınması için bitmek tükenmez bir çaba gösterdi. Öyle ki, Avrupa'yla ilişkilerinin, pazarlıklarının merkezinde yer alan sorunlardan biri oldu bu.

Zaten yıllardır ABD'nin "terör listesi"nde bulunan DHKP-C, oligarşinin ve ABD'nin isteği üzerine Avrupa Birliği tarafından da "terör örgütleri liste"sine alındı. Faaliyetleri engellenmek istendi. ABD'de DHKP-C'yi tüm dünyada "öncelikli hedef" olarak gördüğü 5 örgütten biri olarak ilan etti. Bunun devamı olarak DHKP-C Önderi Dursun Karataş da bütün bu süreç boyunca hedefte oldu. Hem psikolojik savaşın hedefindeydi Dayı, hem de oligarşinin kontrgerilla güçlerinin hedefinde. Ama ne politik olarak ne fiziki olarak onu "vurmaya" güçleri yetmedi.

ABD ve AB'nin devrimci hareketi "terör listesi"ne alması esas olarak bir şey ifade etmiyordu devrimci hareket için. Çünkü bu hareket bu topraklardaydı.

Devrimci örgütlere ve devrimci ideolojiye karşı bu tasfiye ve yok etme saldırısının en önemli boyutu ise, hapishanelerde gündeme geldi. F Tipi hapishanelerle, devrimci tutsakları teslim almaya yönelik yeni bir saldırı yürürlüğe konuldu. Fiziki olarak hücreler ve tecrit vardı bu saldırının merkezinde.

Bu saldırıya karşı, ülkemiz ve dünya tarihinde eşi görülmemiş bir direniş gerçekleştirildi. Bu direnişin kurmayı, savaşçısı, her şeyi Parti-Cephe'ydi demek yanlış olmaz.

2000-2007 Büyük Direnişi, denilebilir ki Parti-Cephe için büyük bir sınavdı. Kızıldere'den bu yana Devrimci Hareketi vareden tüm politikalar, gelenekler, bu direnişte daha da büyüdü, pekişti. Fedanın kitleselleştiği, direnişin halklaştığı bir süreç yaşandı. Büyük Direniş'in her anı, her

adımı, Dayı'nın önderliğinde şekillendi. Devrimci Hareket bu direnişte bir kez daha “tek başına” bırakılmıştı ve fakat Dayı, 1974'ten bu yana, “herkese ve her şeye rağmen” kararlılığıyla yürümenin ustasıydı artık. Hareketin kadroları, savaşçıları, taraftarları bu bilinçle şekillenmişti yıllardır. Bu bilinç ve ustalıkla, oligarşinin "tecrit" saldırısı içeride ve dışarıda püskürtüldü. 122 şehidin verildiği bir destan yazıldı. Parti-Cephe'nin ve onun önderi Dayı'nın önderliğinde Türkiye ve dünya halklarının direniş geleneğine, benzeri görülmeyen yeni bir sayfa eklendi.

Ve kavga elbette burada bitmedi. Türkiye halkının anti-emperyalist geleneğinin yaşatılmasından, 1 Mayıs Alanı'nın kazanılmasına, sivil toplumculuğa, AB'ciliğe karşı Marksizm-Leninizmin savunulmasına kadar bir çok alanda Parti-Cephe politikaları ve gelenekleriyle şekilleniyor gelişmeler.

Mahir'le Dayı'nın önderliğinde yazılan umudun tarihini özetlemeye çalıştığımız bu yazı dizimizi, bu bölümle birlikte bitirirken, sonuç olarak şunu belirtelim:

Hiç kuşku yok ki, emperyalizm ve oligarşi, 39 yıllık tarihin yarattığı bu umuda saldırmayı sürdürecektir. Çünkü sözünü ettiğimiz hareket, gerçek bir alternatiftir; bu yazı dizisinde ancak çok kısaca özetlenebilen "zorlu, zengin, bedeller ödenen, bedel ödetilen, her günü büyük kavgalarla geçen bir sürecin zengin tecrübelerine, birikimine sahip"tir. Bunun için saldırıyor emperyalizm ve oligarşi. Karşısında bir alternatif görüyor ve "Hiçbir egemen sınıf iktidarı, düzenini kökten değiştirmek üzere ortaya çıkan bir alternatife katlanamaz. Katlanmıyor, imha etmeye çalışıyorlar."

Sınıf mücadelesinin doğasına uygun olan da budur. Ve yine sınıf mücadelesinin doğasına uygun olan bu savaştan, Devrimci Hareket galip çıkacaktır. Devrimci Hareket, artık adları şehitler kervanında sayılan Mahir ve Dayı'dan ve tarihinden aldığı güçle iktidara yürümeye devam edecek.

fotoğraflarla DAYI'NIN CENAZESİ

BİZE ÖLÜM
YOK
ÖLÜMSÜZDÜR

MOKK

KAHRAMA
güzel

KAHRAMANLAR ÖLMEZ

KAH
YENİ

SUNA EMLAK
TEL: 419 36 93
TURKCELL

Boran, Haziran, Anadolu ve Tavır Yayınlarından Çıkan Kitaplar

BORAN YAYINCILIK

1. ZAFER YOLUNDA 1-2
2. BÜTÜN YAZILAR - Mahir Çayan
3. SEÇME YAZILAR - Dursun Karataş
4. Bir Direniş Odağı METRİS - Sinan Kukul
5. HAYATIN İÇİNDEKİ TEORİ 1-2
6. FERHAT İLE VOLTA - Ümit İlter
7. KAVGAMIN ÇIRAĞI OLMAK İSTERİM - Kahraman Altun
8. Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelesinde GENÇLİK 1-2
9. LİSELİ DEVRİMCİ GENÇLİK
10. TUTSAK DERGİLER
11. MİLLİYETÇİLİK ÇIKMAZI
12. FEDA DESTANI - Fatma Tokay Köse, Gülnihal Yılmaz

13 GÜLÜŞÜN HÜCRELERE TAKILI KALDI - Muharrem Çetinkaya

14. DİRENİŞ ÖLÜM YAŞAM 1-2
15. YAŞATMAK İÇİN ÖLDÜLER - Şenay Dönmez
16. ELİN ALTI - Abdi İpekçi Parkı Direnişi
17. BİRLEŞELİM SAVAŞALIM KAZANALIM 1-2-3
18. SOL İÇİ ŞİDDET 1-2-3-4
19. Halkların Bütün Acılarının Hesabını Sormak İçin - SINIF KİNİ
20. Çizgilerle BİZİM DAYIMIZ
21. BAŞEĞMEYEN KADINLAR
22. CANIM FEDA - Ahmet İbili
23. IŞIĞI GÖRMEK - Hasan Biber
24. NEYDİK NE OLDUK?
25. MERHABA YOLDAŞ (şiir) - Hasan Biber
26. EFSANELERDEN DESTANLARA
    Bekir Baturu - Hüseyin Çukurluöz
27. Bütün Yoksul Mahalleler Bizim Olacak 1 - Küçükarmutlu
28. Bütün Yoksul Mahalleler Bizim Olacak 2 - Nurtepe ÇAYAN
29. HALKIN AVUKATI – Av. Özgür Yılmaz
30. KIZILDERE DESTANI - Ümit İlter
31. MAHİR YÜREKLİLER- Ümit İLTER
32. bir devrimci DURSUN KARATAŞ Ümit İLTER-Ercan KARTAL

Büyük Direniş Kitap Dizisi:
33. 122 ŞEHİT 1-2
34. AYDINLARLA TARTIŞMALAR 1-2
35. BÜYÜK DİRENİŞ ve SOL
36. BÜYÜK DİRENİŞ ve MEDYA
37. TECRİTİ YENENLER ANLATIYOR 1-2-3- Selami Kurnaz

HAZİRAN YAYINCILIK
1. HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ 1-2
2. BİR SAVAŞ BİR DAVA ve ZAFER - Devrimci Sol Toplu Davası
3. Devrimci Sol DAVA DOSYASI 1-2
4. MÜCADELE SEÇME YAZILAR 1-2
5. YENİ ÇÖZÜM SEÇME YAZILAR
6. EL SALVADOR Birleşik Devrimci Savaş
7. TAŞ DEĞİL YÜREKTİ ELİMİZDEKİ
8. BİZE ÖLÜM YOK
9. KONGRE BELGELERİ 1-2
10. Cezaevleri Direnişleri 1: BUCA
11. Cezaevleri Direnişleri 2: ÜMRANİYE
12. Cezaevleri Direnişleri 3: ULUCANLAR
13. Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak
14. Amerikan İmparatorluğu, Milliyetçilik ve Demokrasi
15. KÜRT SORUNU NASIL ÇÖZÜLÜR
16. HALK SINIFI 1-2
17. KONTRGERİLLA OPERASYONLARI
18. 50 Soruda Din, İslam ve Laiklik
19. 50 soruda HALK MECLİSLERİ
20. 50 Soruda ÖĞRENCİ MECLİSLERİ
21. Darağacında Yapılan Siyaset İDAM
22. 12 Eylül Mahkemeleri Dosyası 1-2
23. Tutsak Aileleri, 12 Eylül ve TAYAD
24. Gecekondulardan Geliyor Halk - GAZİ
25. Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin
26. Umut Yağmuru - Ümit İlter
27. Direniş Şiirleri

ANADOLU YAYINCILIK
1. Tarihçesi ve Yaşayanların Anlatımlarıyla İŞKENCE -1
2. Hapishanelerde KATLİAM
3. 100 Sayıda Vatan 1-2

TAVIR YAYINLARI
1. İdil
2. Karanfil Halayı - Ümit İlter
3. Anka Destanı - Ümit İlter
4. Sana Geldik Ali - Hüsnü Yıldız
7. Bir Kar Makinası Grup Yorum 1-2
8. Mitralyöz
9. Yaban Oğlak
10. Bağdat'ta 68 Gün
11. Canan ve Zehra - Ahmet Kulaksız
12. Her Şeyin Başladığı Yerden - Ahmet Kulaksız
13. Çizgilerle Anadolu Tarihi
14. Devrimci Sanat 1
15. Onurlu Aydın Biyografileri
16. Denemeler 1
17. Gün Karanfil Kokuyor (şiir) - Hasan Biber
18. Umut Kavgada Büyür (şiir) - Hasan Biber

ONUNLA büyüdük, sağlamlaştık,
ONUNLA yürüdük devrime,
ONUNLA iç ve dış düşmanlarımızın engellerini aştık,
ONUN önderliğinde kıskanılacak, imrenilecek yıkılmayan bir örgüttük.
Kabul etmesek bile Dayımız artık fiziken aramızda yok. Ancak yarattığı değer ve geleneklerle, bize bıraktıklarıyla hep yanımızda, içimizde ve önümüzde olacak. Onun yokluğunu hissetmeyeceğiz!
Bunun için ONSUZ AMA ONUNLAYIZ diyoruz.
Ahlakta, kültürde, ideolojide, düşüncede, pratikte; halka, devrime, kendine güvende, devrimle karşı-devrim arasında kalın çizgiler çektik. En büyük güç, en büyük silah buydu.
Bu; dünyada hiçbir gücün yenemeyeceği bir güçtü.
Bu; Marksizm-Leninizmdi.
ONSUZ AMA ONUNLA devrim yürüyüşümüzü zafere taşıyacağız.
Bu kitapta ONU tanıyanların anlatımları var.
Bu kitapta ONUN önderliği altında savaşanların duygu ve düşünceleri var.